

Giới thiệu Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã

Thể loại: Trùng sinh, hào môn, 3s

Gia đình cô và gia đình anh là thế giao, nhưng hôn ước giữa hai người, cô không chịu còn anh thì không muốn, cho nên duyên phận liền lờ dờ.

18 tuổi, người cô lấy làm chồng phải là anh nhưng cô vì tiếng gọi của tình yêu mà bỏ qua người như anh.

20 tuổi vì thất tình mà cô đồng ý kết hôn với anh, làm vợ trên giấy tờ của anh. Dù sao cũng là vợ chồng trên danh nghĩa nên hai người đã làm một bản hợp đồng hôn nhân.

Hôn nhân giữa hai người không có một chút gì gọi là hạnh phúc. Trong lòng anh không có cô và cô cũng chẳng yêu anh. Hai người sống cạnh nhau nhưng thật xa lạ.

Sau đó, cô vì người mình yêu mà hãm hại anh, đẩy anh cùng gia đình vào đường cùng.

Mất đi anh, cô mới hiểu được, thì ra cô đã yêu anh. Yêu cái con người luôn lạnh lùng mà cao ngạo, yêu cái con người chưa từng liếc mắt nhìn cô...

Cô hối hận, thật sự hối hận. Tại sao mất đi rồi cô mới phát hiện rằng anh đã chiếm mất một vị trí quan trọng trong lòng cô?!

Trùng sinh trở lại. Cô bắt đầu một cuộc đời mới.

Cô sẽ thay đổi tất cả, kiếp trước anh không yêu cô. Kiếp này cô sẽ khiến cho anh yêu cô.

Mở ra một câu chuyện tình yêu giữa bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trùng sinh

“Rầm!” Tiếng động vang lên khiến người đi đường giật mình dừng lại, nhìn về phía đó chỉ thấy một xe BMW màu đỏ đâm vào cây cột bên đường, phần đầu xe bị hỏng nặng, cửa kính xe vỡ ra, bên trong còn có người bị đập đầu vào tay lái.

Người đi đường sợ hãi, vội vàng gọi điện cho cảnh sát. Gần nơi đó có một người đàn ông trung niên chạy đến bên chiếc xe, định cứu người ở trong xe.

Đến khi phát hiện trong xe là một cô gái liền hoảng hốt, vội vàng đập cửa kính:

“Cô gái cô tỉnh lại đi... Cô gái...”

Lời của ông khiến cô gái tỉnh lại, cô quay sang nhìn ông rồi mở cửa kính, đầu cô bị va chạm mạnh khiến cho chảy máu, người đàn ông vội vàng mở cánh cửa xe ra, nhưng mở hoài không được, dường như đã bị kẹt!

“Cô gái, cô mau ra ngoài đi, ở trong đó nguy hiểm lắm!”

Mạc Từ Yên chỉ cảm thấy choáng váng, đầu óc đau đến nỗi cô không thể mở mắt nhìn rõ, toàn thân như rã rời hoàn toàn không nghe được những gì người đàn ông nói.

“Cô gái, cô gái...” Thấy Mạc Từ Yên không trả lời người đàn ông không biết làm sao, hấn liếc mắt nhìn chiếc xe, chỉ thấy xăng đang chảy ra khỏi xe, người đàn ông hoảng hốt, vội vàng kêu lên:

“Không xong, xăng rò rỉ!”

Vừa dứt lời mọi người lập tức xoay người bỏ chạy, chỉ mong tránh càng xa chiếc xe BMW này càng sớm càng tốt!

Chỉ còn người đàn ông đứng nơi đó, vội kêu với cô gái:

“Cô gái, xăng rò rỉ rồi, nếu cô không ra thì sẽ chết đó!”

Chết...?!

Mạc Từ Yên nghe tiếng được tiếng không, duy chỉ có chữ chết là cô nghe rất rõ.

Chết sao...?!

Nếu như vậy, liệu có gặp anh không?!

Cách đây một tiếng cô lẽ ra đang ở văn phòng Tổng giám đốc tại Ám Dạ tập đoàn, nhưng nhận được tin anh nhập viện cô liền vội vàng chạy vào bệnh viện.

Đến khi tới đó, Ám Dạ Nghiên - em gái của anh đã không ngừng rơi nước mắt, khóc lóc đuổi cô ra khỏi phòng, nói là cô hại chết anh!

Khi đó Mạc Từ Yên chỉ cảm thấy cả thế giới dường như đều sụp đổ! Trái tim cô cũng tan vỡ...

Hóa ra là cô hại chết anh sao?! Là cô đã khiến anh cùng gia đình phải khốn khổ sao?!

Tất cả đều do cô...

Mất hết lý trí, Mạc Từ Yên phóng xe đi, không biết mình đi bao lâu, chỉ cảm thấy mơ hồ, sau đó...

“Cô gái mau ra khỏi xe đi...” Người đàn ông không ngừng đập cửa, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy khó chịu không thôi.

“Lẽ ra tôi nên chết từ lâu rồi...” Mạc Từ Yên nấp máy, mặc dù người đàn ông không nghe rõ nhưng dường như hắn hiểu được môi ngữ của cô.

“Cô gái, cô còn trẻ như vậy, chết rất đáng tiếc, cô hãy nghĩ cho người thân của mình, nghĩ đến tương lai...”

Người thân? Tương lai?!

Đối với cô thế giới này không có anh, cô cũng chẳng muốn sống nữa...

Người đàn ông khuyên không được thì rất buồn bực, tại sao trên đời lại có người muốn chết như vậy. Lúc này cảnh sát đến, nhận được tình hình thì cảnh sát đến phía sau hắn kéo hắn lại.

“Trong xe còn có người...”

“Chúng tôi sẽ cứu...” Một viên cảnh sát mở miệng nói.

Còn chưa nói xong đã một tiếng “Bùm” vang lên, mảnh vỡ chiếc xe bay tứ tung...

Là cô có lỗi với anh!

Là cô đã tổn thương anh!

Là cô đã hại anh!

Tất cả đều là lỗi của cô!

Nếu có thể làm lại cuộc đời, cô thà chịu bị tổn thương nặng như thế nào cũng sẽ không tổn hại đến anh, cô nhất định sẽ bù đắp lỗi lầm của mình đã gây ra...

Đáng tiếc... Cô chẳng thể làm lại cuộc đời...

~~~~~

Lúc Mạc Từ Yên tỉnh lại là lúc sắc trời đã tối, bóng đêm bên ngoài cửa sổ bao lấy khung cảnh thành phố S.

Khác biệt với bóng đêm bên ngoài, bên trong căn phòng là một màu trắng xoá, mùi thuốc khử trùng khiến Mạc Từ Yên chán ghét nhứt nhứt.

Hóa ra cô còn chưa chết...

Định bước xuống giường thì không hề có sức lực, cánh tay lại truyền đến đau đớn khiến cô đau đến nhăn mày.

Nhìn cánh tay đang truyền nước biển Mạc Từ Yên cảm thấy kì lạ, chẳng phải cô bị tai nạn xe sao?! Tại sao lại cổ tay lại giống như bị cắt?

“Yên Nhi con tỉnh rồi!”

Giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, Mạc Từ Yên không khỏi ngẩng đầu lên nhìn:

Người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, đôi mắt dịu dàng như nước, làn da trắng mịn màng, mái tóc dài búi lên như kiểu các phu nhân quý tộc.

Cõi đời này tất nhiên sẽ có người phụ nữ như vậy tồn tại. Dịu dàng mà không kém phần uy nghiêm

Người này...

“Yên Nhi của mẹ, bảo bối của mẹ, con cuối cùng cũng đã tỉnh!” Vân Hình Như ôm chăm lấy đứa con gái bảo bối của bà.

“Mẹ...”

Mạc Từ Yên nghi ngờ mở miệng, người này... Là mẹ của cô!!!

Tại sao lại như vậy? Kể từ khi cô đẩy Ám Dạ gia vào đường cùng mẹ luôn tức giận đối với cô, từ đó mẹ chưa từng dịu dàng chăm sóc cho cô nữa, thậm chí không nhận đứa con gái duy nhất là cô.

Sau này ba ba cùng mẹ cảm thấy có lỗi với Ám Dạ gia quá nhiều nên họ đã nhường toàn bộ tài sản cho Ám Dạ Duật, sau đó bay sang Thụy Điển sống đến hết đời.

Lúc đó cô rất tức giận, tại sao cô là con gái của họ mà họ lại mang toàn bộ tài sản cho Ám Dạ Duật, nhưng khi nghe tin, mẹ lâm bệnh qua đời thì cô không còn tức giận nữa mà là đau xót.

Những chuyện xảy ra khiến cô không khỏi nghĩ rằng những việc bản thân làm là đúng hay sai?!

Cảm giác mất mát thì ra là như thế, Mạc Từ Yên làm người chưa bao giờ thất bại để như vậy...

Chỉ vì cái tình yêu mù quáng đó mà cô đã làm tổn thương đến không biết bao nhiêu người...

“Yên Nhi con không khỏe sao?! Yên Nhi...”

Vân Hình Như lo lắng nhìn con gái, trong lòng có chút tự trách mình.

Nếu không phải vì bà thì con gái sẽ không ra nông nỗi này! Tất cả là tại bà ngăn cản con bé. Người đàn ông đó, bà nhìn là biết hẳn không phải người tốt. Nhưng con gái bảo bối của bà lại ngây thơ bị người đàn ông kia lừa.

“Mẹ...”

Mạc Từ Yên ôm chăm lấy bà, mặc kệ là thật hay mơ, cô cũng không quan tâm. Cô chỉ cần biết, mẫu thân đại nhân đang ở bên cạnh cô, đang ôm lấy cô mà thôi!

Không biết bao lâu cánh cửa lại phòng mở ra, một người đàn ông bước vào, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, cực kì lạnh lùng khiến Mạc Từ Yên không kìm được nước mắt.

“Ba ba...”

Tâm trạng của Mạc Từ Yên hiện giờ đang rất xúc động, mẹ cùng ba ba đều đang ở bên cạnh cô, điều này khiến cô tràn ngập trong hạnh phúc.

Mạc Vũ Hiền thờ dãi nhìn con gái bảo bối:

“Tỉnh lại là tốt rồi...”

Mặc dù hai người đã cãi nhau đến nổi suýt nữa cắt đứt quan hệ cha con nhưng dù sao bọn họ vẫn là cha con, có thay đổi thế nào cũng không được. Hơn nữa vì một tên đàn ông mà muốn cha con bọn họ cắt đứt quan hệ, đâu có dễ như vậy!

Mạc Từ Yên nở nụ cười, một nụ cười hạnh phúc, hóa ra nàng lại có giấc mơ tốt đẹp như vậy... Mẹ cùng ba ba đều ở đây... Nếu anh cũng ở đây thì tốt biết mấy...

Mạc Từ Yên rũ mắt, khiến Vân Hình Như bên cạnh lo lắng, liệu có phải con gái bảo bối đang nhớ đến tên đàn ông đó?!

“Yên Nhi đừng buồn, Trác Lân đó không phải là người tốt, con đừng nhớ đến cậu ta nữa... Chia tay thì chia tay, mẹ sẽ tìm cho con một người bạn trai tốt hơn cậu ta!”

Mạc Từ Yên nghe vậy liền kinh ngạc ngẩng đầu, tại sao mẹ lại đột ngột nhắc đến Trác Lân?! Không phải mẫu thân đại nhân rất chán ghét hắn sao?!

“Tiểu Như em đừng nói đến tên đàn ông vô lại đó nữa, con gái vừa mới tỉnh dậy!” Mạc Vũ Hiền lên tiếng nhắc nhở vợ.

Hành động này khiến Mạc Từ Yên nghi ngờ, rốt cuộc bọn họ đang nói gì vậy?! Chẳng lẽ nàng đã chia tay với Trác Lân năm năm trước rồi sao?! Mặc dù sau này có gặp lại hơn nữa cô còn giúp đỡ hắn thoát đi Ám Dạ thị nhưng theo cách nói của mẹ cùng ba ba giống như là chuyện nàng chia tay với Trác Lân vừa mới xảy ra hôm qua vậy?

Hôm qua...?!

Lúc này Mạc Từ Yên mới ý thức được một điều rằng, bản thân nàng...

Trùng sinh!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tình thân

“Mẹ, ba ba, hôm nay là ngày mấy tháng mấy vậy?!” Mạc Từ Yên có chút mong đợi câu trả lời của mẹ cùng ba ba, cô không biết bản thân liệu có trùng sinh hay đây chỉ là một giấc mơ...

Nếu là một giấc mơ thì sao...?! Điều này chứng tỏ cô vẫn chưa chết! Nghĩ đến bản thân mình lại sống một mình cô đơn trên thế giới này thì Mạc Từ Yên có chút hối hận, lẽ ra bản thân cô không nên theo đuổi tình yêu mù quáng của bản thân. Chỉ vì như vậy mà cô đã bỏ lỡ rất nhiều...

“Yên Nhi đừng làm mẹ sợ!” Vân Hinh Như lo lắng nhìn con gái bảo bối của bà, sao con gái đột nhiên lại hỏi hôm nay là ngày mấy tháng mấy?! Chẳng lẽ chia tay với tên đàn ông vô lại kia mà con gái bà bị đá kích?! Không xong, không xong, phải gọi bác sĩ!

Mạc Vũ Hiên có chút suy nghĩ nhìn con gái, dù sao cũng là con gái ông, tâm tình của cô ra sao ông còn không rõ sao?! Vấn đề là dường như sau khi tỉnh dậy con gái có gì đó thay đổi, mà thay đổi cái gì ông thật sự nhìn không ra!

“Yên Nhi ngoan, mẹ lập tức gọi bác sĩ đến khám cho con!”

Vân Hinh Như lấy điện thoại, chuẩn bị gọi cho bác sĩ trong bệnh viện thì cánh tay trắng nõn của con gái cầm lấy tay bà.

“Mẹ, con không sao mà, mẹ gọi bác sĩ làm gì?!” Mạc Từ Yên có chút khó hiểu, cô chỉ muốn biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy mà thôi, sao mẹ lại làm như cô bị mất trí vậy?! Thật kì lạ!

Mạc Từ Yên nào biết rằng, tối qua cô cắt cổ tay tự tử trong phòng tắm khiến mẹ cô Vân Hinh Như lo lắng cho cô đến không ngủ được, canh suốt đêm bên giường cô. Sau khi bác sĩ khám xong đảm bảo không có di chứng bà mới có thể an tâm, nhưng hiện tại cô lại hỏi như vậy khiến bà không khỏi nghĩ cô mất trí nhớ mà vội vàng đi tìm bác sĩ!

“Không được, con mất trí nhớ, mẹ phải gọi cho bác sĩ đến khám!”

Mặc kệ con gái bảo bối bên cạnh ngăn cản thế nào Vân Hinh Như vẫn không chịu, một mực đòi gọi bác sĩ.

Biết tính của mẹ nên Mạc Từ Yên không ngăn cản nữa, cô thờ dài ngồi bên cạnh, đợi sau khi mẹ gọi điện xong cô mới lên tiếng:

“Mẹ, con không có mất trí!”

Được rồi, câu trả lời của cô mẹ cùng ba ba còn chưa trả lời đấy, bây giờ lại nói là cô mất trí, thật sự không biết phải làm sao mới phải.

Mạc Từ Yên không biết những thứ này có phải mơ hay không... Hay thật sự là cô trùng sinh?!

Nếu cô thật sự trùng sinh thì tốt biết mấy... Cô có thể thay đổi, bù đắp những tổn thương mà cô đã gây ra...

“Ngao đợi bác sĩ đến kiểm tra!” Vân Hinh Như bên cạnh an ủi con gái, hành động này khiến Mạc Vũ Hiên có chút buồn cười, vợ ông tính tình rất trẻ con, vì vậy mà di truyền cho Yên Nhi không ít!

Mạc Từ Yên bất đắc dĩ ngồi đợi, đợi khoảng năm phút thì có một người đàn ông mặc khoác áo trắng bước vào.

Bác sĩ bị hù dọa bởi giọng nói của Vân Hinh Như, vội vàng chạy tới phòng bệnh của cô, ngay cả nút áo choàng cũng chưa kịp cài hoàn chỉnh. Nhìn thấy như vậy, Mạc Từ Yên cảm thấy có chút buồn cười. Chợt phát hiện cuộc sống còn rất nhiều điều thú vị, mà lúc đó trong mắt cô chỉ có mình Trác Lân, cũng chưa từng nhìn đến những cái khác, có lẽ cô đã bỏ lỡ rất nhiều.

Bác sĩ cúi đầu kiểm tra, cẩn thận hỏi:

“Cô có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?!”

Mạc Từ Yên lắc đầu, cô nào cảm thấy khó chịu, chỉ có cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn mà thôi.

“Bác sĩ con gái tôi bị mất trí nhớ!” Vân Hinh Như thấy vậy lo lắng nói, không tổn hại thân thể nhưng tinh thần có vấn đề a!

“Mất trí nhớ?!” Bác sĩ cau mày, quay sang nhìn Mạc Từ Yên hỏi:

“Cô tên gì?!”

“Mạc Từ Yên!” Mạc Từ Yên không chút do dự trả lời.

“Bọn họ là ai?!” Bác sĩ đưa tay chỉ về ba ba cùng mẹ cô.

“Ba ba Vũ Hiến cùng mẹ Hình Như a!”

Đột nhiên Mạc Từ Yên cảm thấy chơi rất vui. Thú vị thật, bác sĩ này thật sự khiến người khác tức cười chết mất!

Cô chưa từng nghĩ hoá ra trên đời này lại có những thứ thú vị như thế, cuộc sống luôn muôn màu muôn vẻ mới gọi là đẹp, vậy mà trước kia cuộc sống của cô chỉ có một số màu, hối hận cùng tiếc nuối khiến Mạc Từ Yên sợ hãi.

Sợ hãi rằng đây chỉ là một giấc mơ, sợ hãi bản thân không thể bù đắp lại những tổn thương mà bản thân đã gây ra. Mặc dù có thể khẳng định bản thân mình đã trùng sinh về năm năm trước, khi đó Trác Lâm vừa mới chia tay với cô, cô ngu ngốc nghĩ quần mà cắt cổ tay tự tử.

“...” Bác sĩ cảm thấy rất buồn bực, mặc dù tức giận nhưng lại không dám bộc phát, ai bảo bọn họ hần đều chọc không được đây?! Chỉ sợ viện trưởng thấy Mạc phu nhân này cũng phải khép nép cầu xin a!

“Bác sĩ, con gái tôi không bắt hôm nay là ngày mấy tháng mấy!” Vân Hình Như có chút không yên tâm nhìn con gái bảo bối của bà. Mặc dù những điều bác sĩ hỏi Yên Nhi đều trả lời đúng, điều này chứng tỏ con bé không bị mất trí nhớ, nhưng bà vẫn lo lắng không thôi.

“Mạc tiểu thư, hôm nay là ngày mấy tháng mấy?!” Biết Vân Hình Như lo lắng cho con gái nên bác sĩ cũng đành bắt đầu hỏi để cho bà yên tâm.

“Không biết!”

Được rồi, cô vừa mới tỉnh lại, câu ngày mấy tháng mấy này lẽ ra phải để cô hỏi chứ?! Sao đổi thành người bị hỏi là cô rồi?!

Bác sĩ trầm mặc khoảng hai phút, sau đó quay sang nhìn ba ba cùng mẹ cô.

“Tình trạng này cho thấy Mạc tiểu thư không bị mất trí nhớ, có lẽ vì cô ấy đã ngủ một ngày một đêm nên cô ấy có thể quên mất ngày tháng!”

Đã có không ít trường hợp này xảy ra trên người bệnh nhân, tất nhiên cũng không ít người lo lắng cho con cái của mình mà nghĩ đó là mất trí nhớ.

“Có thật không?!” Vân Hình Như vẫn không tin nhìn bác sĩ, con gái bà vừa mới tự tử ngày hôm qua, hôm nay lại không biết ngày tháng, điều này khiến bà cảm thấy rất lạ.

Bác sĩ gật đầu khẳng định khiến bà không nói thêm gì nữa, Mạc Vũ Hiến đứng bên cạnh an ủi vợ:

“Đừng lo, con gái chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao?!”

Vân Hình Như gật đầu, xem như là chấp nhận. Mạc Từ Yên thấy tình hình này cũng chỉ mỉm cười, chỉ có ba ba mới có thể thuyết phục mẹ tin tưởng!

Vân Hình Như thấy con gái cười liền lại ôm cô vào lòng, bác sĩ tất nhiên thức thời để lại không gian cho gia đình bọn họ.

Cảm giác ấm áp như vậy, Mạc Từ Yên vui đầu vào ngực Vân Hình Như. Là trước kia cô bỏ lỡ rất nhiều, bỏ lỡ tuổi thanh xuân của bản thân, bỏ lỡ cảm giác ấm áp của tình thân để theo đuổi một tình yêu mù quáng...

Mặc kệ hiện tại là sự thật hay là một giấc mơ, cô cũng chỉ muốn ôm mẹ như thế này. Nếu thật sự chỉ là một giấc mơ, thì cô thà suốt đời đắm chìm trong giấc mơ này... Cũng không muốn tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Waiting

Hai ngày sau Mạc Từ Yên xuất viện, dù sao cô cũng chẳng bị thương nặng lắm, chỉ cần truyền nước biển và nghỉ ngơi thật tốt là ok. Nhưng cũng tại mẹ cô quá lo lắng cho con gái nên đã bắt cô ở đây hai ngày để bác sĩ kiểm tra cẩn thận, cuối cùng kết quả đã nói là cô không sao, không để lại di chứng gì mẹ cô mới yên tâm để cô về nhà.

Trải qua hai ngày này cô mới biết bản thân mình thật sự đã trùng sinh! Điều này khiến Mạc Tử Yên vừa vui vừa mừng, nhưng dù thế nào thì cô cũng sẽ không để chuyện khiếp trước xảy ra một lần nữa, cô cũng chẳng muốn phải bỏ lỡ hay hối hận lần nữa. Nếu lần này cô thật sự bỏ qua anh, thì ông trời cũng sẽ không cho cô làm lại từ đầu được nữa...

Sống hết một kiếp suy nghĩ của cô cũng chẳng chạp đi rất nhiều, hơn nữa những sai lầm của quá khứ khiến Mạc Tử Yên như trở thành một con người hoàn toàn khác. Đối với cô trên đời này, không ai quan trọng hơn gia đình và anh...

“Bảo bối, lên xe đi...” Vân Hinh Như thấy con gái như người mất hồn đứng đó thì không khỏi lo lắng, nếu không phải bác sĩ đảm bảo con gái bà không sao bà cũng sẽ không để cô xuất viện đâu!

“Vâng...” Mạc Tử Yên mỉm cười, mở cửa xe bước, sau khi ổn định vị trí cô mới ôm lấy cánh tay của mẹ.

“Bảo bối, lát nữa về đến nhà mẹ sẽ bảo di Trương nấu món con thích nhất cho con!”

Vân Hinh Như xoa đầu con gái cưng, ánh mắt lộ ra tia lo lắng, nếu con gái đã chia tay với tên họ Trác đó thì bà sẽ giới thiệu cho con gái một người chồng tốt. Nhưng nghĩ đến tính tình của con gái thì bà bất lực thở dài, con bé rất ngoan cố, nếu không trước kia sao lại không đồng ý mối hôn sự mà bà đã sắp đặt?! Nghĩ đến đứa con rẻ hiếm có như vậy, bà cũng cảm thấy tiếc nuối, mặc dù nhà bên kia đã nói một phần cũng do con trai bọn họ nhưng dù sao...

Càng nghĩ Vân Hinh Như càng cảm thấy không vui, nếu trước đây con gái đồng ý mối hôn sự này tốt biết mấy, con gái cưng của bà cũng không cần phải vì người đàn ông đó mà cắt cổ tay tự tử!

Nhưng mọi chuyện đã qua, không thể nào quay lại được. Có trách là trách bọn trẻ không có duyên với nhau...

“Aizz...” Vân Hinh Như không khỏi thở dài khiến Mạc Tử Yên bên cạnh có chút khó hiểu:

“Mẹ, mẹ làm sao vậy...”

“Mẹ đã nghĩ đến chuyện cũ thôi...” Vân Hinh Như lắc đầu, vuốt nhẹ tóc con gái.

Ánh mắt Mạc Tử Yên như có điều suy nghĩ, sống một đời sao cô không nhìn ra được mẹ đang suy nghĩ gì chứ, chỉ là mẹ không muốn nói mà thôi.

Chắc là mẹ đang suy nghĩ về hôn sự của cô hai năm về trước, đó là lần đầu tiên cô gặp anh.

Cô nhớ rất rõ, ngày hôm đó vốn là cô có hẹn với Trác Lâm nhưng mẹ bắt cô nhất định phải đi xem mắt, cô buồn bực vô cùng nhưng dưới sự áp chế của ba ba cô không thể cãi lời mẹ được.

Mặc dù tâm trạng cô không tốt nhưng bởi vì anh xuất hiện quá bất ngờ nên ấn tượng về anh mãi mãi không bao giờ phai trong kí ức của cô. Hôm đó, không biết có phải do sắp đặt hay không mà anh mặc một bộ tây trang màu đen, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng hiệu Forever 21 - hiệu thời trang cô thích nhất,

kết hợp với chiếc quần jean màu đen, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, lạnh lùng trầm tĩnh khiến một người không mấy yên tĩnh như Mạc Tử Yên cảm giác có chút áp lực. Ánh mắt anh là một màu đen tằm tối, sâu không lường được, lông mi dài giương lên, môi mỏng nhếch lên, dáng vẻ lịch sự sang trọng cao nhã, cười như không cười nhìn cô.

Cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào cao nhả như anh, ấn tượng đầu tiên của cô đối với anh là một người trầm tĩnh, dường như xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không thay đổi sắc mặt.

Cô có thể đảm bảo người như anh là một người đàn ông lý tưởng trong lòng các cô gái, nếu không phải vì khi ấy cô yêu Trác Lâm, thì chỉ sợ là cô đã phải lòng anh mất rồi!

Nghĩ đến chuyện xưa Mạc Tử Yên không khỏi có chút hối hận, bây giờ cô đã biết thế nào là nào là câu “Bỏ qua một lần chính là bỏ qua cả đời”!

“Đến nhà rồi!” Vân Hinh Như mở cửa xe cho con gái, Mạc Tử Yên chỉ cười rồi bước xuống xe, đập vào mắt cô chính là ngôi nhà quen thuộc nhưng lại xa lạ.

Đây là ngôi nhà cô đã sống hai mươi năm, đến năm cô hai mươi đã gả cho anh, bởi vì Trác Lâm nên cô cũng ít về thăm nhà, thăm ba ba và mẹ... Mặc dù là hai mươi năm nhưng tính ra cô cũng chẳng ở nhà mấy tháng.

Vào nhà, căn nhà vẫn được trang trí quen thuộc như vậy, cô đi khắp một vòng ngôi nhà, khi đến ngoài vườn, một chiếc xích đu màu trắng đặt ở đó, nó khiến cô nhớ lại những lúc còn nhỏ cô thích nhất chính là chiếc xích đu này, cô thường ngồi trên đó, ban ngày ngắm mặt trời mọc, ban đêm từ ngắm những ngôi, khoảng thời gian ấy trôi qua thật vui vẻ.

Đến khi trong đời cô xuất hiện một cái tên Trác Lâm, cô biết đến hắn trong một buổi lễ kỉ niệm trường, khi ấy cô vừa mới học năm nhất, còn hắn thì học năm hai. Khi ấy cô cũng giống như bao cô gái khác, đều khát khao gặp được hoàng tử của lòng mình, vì vậy cô đã theo đuổi Trác Lâm.

Quen nhau ba năm cấp ba với một năm đại học, tình cảm của bọn họ không phải chỉ là đùa. Nhưng mấy tháng trước, hắn đột nhiên đòi chia tay với cô, cô nhất quyết không chịu, còn hắn thì mặc kệ cô cảm giác của cô. Hoá ra tình yêu của họ chỉ là một sợi dây mỏng manh như vậy, biến cố nào đều có thể cắt

đứt... Tại sao lúc đầu cô không nhận ra rằng hắn không yêu cô?! Bỏ phí bốn năm tuổi thanh xuân của mình, cô luôn tự hỏi bản thân: “Như vậy có đáng không?!”

Sau này cô quyết định gả cho anh, mặc dù giữa bọn họ không tồn tại cái gọi là tình yêu.

Kết hôn năm năm, cô và anh đều sống cuộc sống của bản thân, không ai xen vào chuyện của ai. Cho đến khi gặp lại Trác Lâm, cô mới nhận ra bản thân vẫn còn tình cảm với hắn... Vì hắn mà hãm hại anh, lừa dối anh, làm tổn thương anh...

Nghĩ đến những chuyện trước kia Mạc Từ Yên cảm thấy bản thân quá ngu ngốc, vì một tình yêu mù quáng mà khiến cô đã phải trả giá rất nhiều...

Đến trưa, mẹ cô cho gọi cô vào ăn cơm, Mạc Từ Yên dẹp bỏ những kí ức đáng buồn đó, cô đi vào nhà bếp.

Bàn cơm đã được dọn lên, trên bàn đều là những món cô thích, di Trương đứng đó nhìn cô cười, cô kim lòng không được mà chạy đến ôm di Trương.

“Di Trương...” Ngoại trừ ba ba cùng mẹ thì di Trương là người yêu thương cô nhất, nhớ trước kia di Trương luôn khuyên bảo cô đừng quen với Trác Lâm bởi hắn không phải người tốt, nhưng cô lại không nghe, còn cãi lại lời của di...

“Tiểu thư, mừng cô trở về nhà của mình!”

Di Trương là một người phụ nữ ngoài ba mươi, bà rất thân thiện và thích nhất là cô tiểu thư bé bỏng này. Tiểu thư được bà chăm sóc từ nhỏ, đối với cô đều như con gái của mình, từ trước đến nay tiểu thư chưa bao giờ cãi lại lời bà nhưng lại vì tên tiểu tử họ Trác đó mà lời cãi lời bà. Điều này khiến di Trương vô cùng đau lòng, nhưng khi biết tiểu thư bé bỏng vì tên đó mà cắt cổ tay tự tử thì bà càng đau lòng hơn.

“Được rồi, đến đây ăn cơm đi nào. Hai di cháu lát nữa hãy tâm sự!”

Bữa cơm diễn ra vô cùng vui vẻ, trên mặt mọi người đều có nụ cười, điều này khiến Mạc Từ Yên rất hạnh phúc.

Sau bữa ăn cô muốn đi ra ngoài dạo nhưng mẹ cô lại không đồng ý khiến Mạc Từ Yên làm nũng đến nửa giờ mới được phép đi.

Vì vừa mới xuất viện nên cô không muốn lái xe, bác Hải - tài xế nhà cô chở cô đi đến tiệm sách mà cô đã yêu cầu.

Chào tạm biệt bác Hải cô liền bước vào trong, đó là một tiệm sách gồm hai tầng, tầng dưới là tiệm sách nhưng bên trên lại là quán cà phê.

Tiệm sách mang tên Waiting được trang trí vô cùng đơn giản, nhưng lại thanh nhã, khiến cô cảm thấy rất thoải mái, mặc dù là lần đầu tiên đến đây nhưng cô rất quen thuộc nơi này.

Thứ cô thắc mắc nhất là cái tên tiệm này - Waiting có nghĩa là chờ đợi, kiếp trước anh rất hay đến đây, cô không biết anh đến đây làm gì, phải chăng là chờ đợi một ai đó?!

Bất kể người anh chờ là ai nhưng người đó tuyệt đối không phải cô!

Cô cười nhạt, đi về phía giá sách tùy ý chọn một quyển sách, cầm lấy nó đi về phía ghế sa lông. Chợt, cô nhìn về phía lầu hai, một gương mặt đập vào mắt cô, ánh mắt ấy khiến trái tim cô không khỏi lỡ nhịp!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Gặp gỡ (1)

Gương mặt khôi ngô tuấn tú, sở hữu nét đẹp ôn hòa, đáng vẻ thư sinh nho nhã, ánh mắt sâu như biển, lại trong như ngọc, môi mỏng nhếch lên, nở nụ cười nhợt nhạt nhưng lại quyến rũ không nói nên lời.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt gọn gàng như mới, quần tây xếp li thẳng tắp, trên người mang vẻ thanh nhã, trầm tĩnh.

Cô không ngờ... Mình lại có thể gặp anh nhanh như vậy...

Vẫn gương mặt ấy, vẫn ánh mắt ấy, khiến cô không khỏi đắm chìm trong kí ức.

Cô và anh chỉ gặp nhau có ba lần mà đã kết hôn, đối với hai người bọn họ hoàn toàn không hiểu rõ đối phương.

Lần đầu tiên gặp anh, đó là lần xem mắt của hai gia đình. Thật ra cô cũng không chấp nhận cuộc hôn nhân này, nhưng lại không thể mở miệng nói ra, chỉ là cô không ngờ anh cũng phản đối! Dường như ấn tượng đầu tiên đối với anh là một người rất quy củ, có thể thấy anh rất quý trọng gia đình của mình, hơn nữa nhìn thái độ, chắc hẳn anh là một người con hiếu thảo...

Hoàn toàn không giống với cô, có lẽ cô rất yêu thương bố mẹ mình nhưng nếu ép buộc cô làm những chuyện mà cô không thích, cô nhất định sẽ không đồng ý.

Bởi vì anh phản đối mà cuộc xem mắt kết thúc, lúc này cô mới biết hoá ra lời nói của anh lại có trọng lượng như vậy, ngay cả mẹ cố chấp cũng cô cũng không thể nói được gì.

Lần thứ hai bọn họ gặp gỡ là sau khi cô chia tay Trác Lâm, lúc đó trong đầu cô trống rỗng, cảm giác như mất đi cả thế giới, bởi vì giây phút ngu ngốc ấy mà cô đã đến gặp anh, đề nghị kết hôn!

Cô vốn không biết số điện thoại của anh, vì vậy mà cô đã xin mẹ mình, mẹ cô nghĩ là cô nghĩ thông suốt nên không phản đối cô tìm anh, có được số điện thoại, cô liền gọi cho anh, hẹn nơi gặp mặt.

Đó là lần thứ hai, cô hẹn anh ở một quán cà phê cô hay đến, đó là một nơi yên tĩnh, thích hợp nói chuyện của bọn họ.

Anh vẫn tuấn tú như vậy, hai năm sau anh vẫn không thay đổi, hôm ấy anh cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, khi đó cô bắt đầu nhận thấy dường như anh rất thích màu trắng.

Hai năm trước là bởi vì cô đắm chìm trong tình yêu Trác Lâm mà bỏ qua anh, hai năm sau cô lại vì tuyệt vọng trong tình yêu mà lại bỏ qua anh lần nữa...

Dường như bọn họ vốn không có duyên phận...

Cô đề nghị kết hôn với anh, khi đó anh chỉ kinh ngạc rồi không chút suy nghĩ đồng ý. Điều đó khiến cô rất ngạc nhiên, cô không nghĩ anh lại trả lời cô nhanh như vậy. Vì vậy cô đã hỏi anh vì sao anh lại đồng ý, bọn họ kết hôn nhưng không phải vì tình yêu.

Khi đó anh nói: Ba mẹ tôi đã già, rất muốn uống chung trà con dâu. Hôm nay cô tự động đưa đến, tại sao tôi lại không nhận?!

Giọng nói anh trầm thấp, không biểu hiện rõ cảm xúc. Khi ấy anh rất hợp ý cô, dù sao cô đến với anh cũng vì tuyệt vọng, còn anh lại vì gia đình, như vậy không tốt sao?!

Đắm chìm trong kí ức, Mạc Tử Yên đã quên mất mình là ai, đang ở đâu và làm gì...

“Cậu đang nhìn như vậy?!” Tôn Lãnh Diệt khó hiểu nhìn theo hướng bạn thân.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, cô ngồi trên sa lông, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía trước, ánh mắt chứa sự đau thương, hối hận không nói nên lời. Cô mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đơn giản, trên váy có viền những đóa hoa mai, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái. Mái tóc cô dài, xoã tự nhiên phía sau, môi hơi trắng, nhìn có vẻ yếu ớt.

Càng nhìn Tôn Lãnh Diệt càng cảm thấy cô gái này rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi nhưng lại không nhớ rõ.

“Cậu biết cô ta à?” Quay sang nhìn bạn thân, Tôn Lãnh Diệt mở miệng hỏi.

Là bạn thân hai mươi mấy năm, Tôn Lãnh Diệt rất hiểu rõ người bạn này. Cậu ta chưa bao giờ để ý đến con gái, mỗi lần bác gái giới thiệu người cho cậu ta xem mắt thì cậu ta lại tìm cách chạy trốn, tất nhiên tàn cuộc là để cho hấn dọn!

Có lần bác gái dùng biện pháp mạnh, ép buộc cậu ta đi xem mắt cô gái nào đó, cậu ta nhất quyết không chịu đi, dần dần bác gái nghĩ con mình có bệnh không tiện nói, nên nhờ hấn kiểm tra dùm.

Tất nhiên hấn cũng nghi ngờ bạn thân mình, dù sao đứng trước con gái, cậu ta ra dáng quân tử, không hề đụng vào cô gái đó dù chỉ một chút. Càng nhìn hấn càng nghi ngờ, vì vậy quyết định nhốt cậu ta một đêm với cô gái đó.

Ở bên cạnh cô gái xinh đẹp, quyến rũ như rắn một đêm, hấn không tin Ám Dạ Duật vẫn là bộ dạng Liễu Hạ Huệ*!

*Liễu Hạ Huệ là một chính nhân quân tử. Một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

Kết quả là sáng ra, nhìn cô gái ngồi trên đất khóc suốt suốt, Tôn Lãnh Diệt khẳng định rằng bạn thân hấn nhất định là quá cuồng, làm con gái nhà người ta khóc than một đêm.

Sau đó nghe cô gái giải thích, dù cô có quyến rũ thế nào thì người đàn ông đó vẫn bình thản, hoàn toàn không để ý đến cô, điều này khiến một cô gái tự tin với sức quyến rũ của mình như cô thật không thể nào chấp nhận.

Nghe những lời của cô gái kia, Tôn Lãnh Diệt khẳng định bạn thân của hấn bị bệnh không tiện nói ra. Hấn cũng đã nghĩ cách đưa bạn thân đi gặp bác sĩ nhưng hấn nhất quyết không chịu đi, đến nước này Ám Dạ Duật bắt buộc phải nói ra sự thật, anh không phải có bệnh khó nói mà là... Anh có người trong lòng!

Sau khi biết được sự thật Tôn Lãnh Diệt tất nhiên sẽ không nghi ngờ bạn thân nữa, dù sao với tính cách của cậu ta cũng không thể nói gì!

“Cô ấy là người mà tớ đi xem mắt hai năm trước...”

Nhìn Mạc Tử Yên, đôi mắt anh loé lên tia khác thường. Không nghĩ đến hai năm không gặp, cô lại yếu ớt đến như vậy...

“Chính là cái lần cậu từ chối?!” Tôn Lãnh Diệt nhíu mày, tính tình của bạn thân thế nào hắn còn không rõ sao. Mấy năm trước nghe tin anh từ chối cuộc hôn nhân giữa hai nhà đã hắn nghi ngờ không thôi, bởi vì những lần trước Ám Dạ Duật đều tìm cách chạy trốn nhưng lần này lại từ chối thẳng thừng như vậy, có trời mới biết trong hồ lô của anh đang bán thuốc gì!

“Ừ...” Ám Dạ Duật gạt đầu, ánh mắt rời khỏi người Mạc Tử Yên.

“Tại sao?!” Tôn Lãnh Diệt nghi ngờ nhìn bạn thân, dường như không giống với tính tình của Ám Dạ Duật?!

“Không tại sao cả!”

“Reng reng!” Âm thanh duyên dáng vang lên, Ám Dạ Duật bắt điện thoại.

“Mẹ...?!”

“...”

“Con biết rồi.”

“...”

“Con trở về liền...”

Tắt điện thoại, Ám Dạ Duật thở dài, dường như mẹ của anh lúc nào cũng muốn anh lấy vợ!

Nhìn vẻ mặt của bản thân, hắn tất nhiên biết nội dung cuộc điện thoại, chắc hẳn bác gái lại gọi bảo Duật đi xem mắt đây!

“Về thôi...” Hai người đứng dậy, đi xuống lầu.

Lúc này Mạc Tử Yên đã thoát khỏi kí ức của bản thân, bởi vì có người đến gần gọi cô khiến cô giật mình.

“Tôi có thể ngồi cùng không?!”

Mạc Tử Yên gạt đầu, hoá ra là cô chiếm hết cả cái ghế. Vì vậy Mạc Tử Yên đứng lên, nhường chỗ cho cô gái.

Không ngờ lúc này, cô lại đụng phải một bức tường thịt!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Giải nguy

“A!”

Mạc Tử Yên không ngờ cô vừa quay người lại đụng trúng một bức tường, mà bức tường này nói cứng nói mềm cũng không mềm, có điều nó có một mùi hương thoang thoảng, mùi vị giống trà xanh, thanh khiết nhưng không quá nồng nàn.

Mùi hương này như đưa cô về ngày hôm đó, hôm đó là ngày tổ chức hôn lễ của cô và anh. Hôn lễ của họ được tổ chức ở nhà thờ, gia đình hai bên bận bịu tiếp khách, anh cũng bận rộn không kém, chỉ có cô ngồi đó, không nói gì. Mặc dù nói là hôn lễ của cô nhưng mọi chuyện đều do người lớn quyết định, người làm cô dâu như cô thật ra chẳng khác nào bù nhìn, chính xác hơn mà nói là cô không quan tâm đến hôn lễ của bản thân.

Trên lễ đường, hai người bọn họ đứng nhìn nhau, nhưng lại như thông qua người này mà liên tưởng đến người khác. Cô đã từng mong ước sẽ có một ngày bản thân mình sẽ trở thành cô dâu, nhưng ước mơ đã thành hiện thực, mà chủ rể lại không phải người cô yêu!

Ngày hôm đó anh mặc một bộ com lê trắng, rất nhã nhặn, trên người thoang thoảng mùi trà xanh khiến người khác cảm thấy dễ chịu, trên môi anh nở nụ cười nhạt, khiến những người xung quanh đều hâm mộ cô, nói là cô sẽ rất hạnh phúc khi ở bên anh. Khi ấy cô không có biểu tình gì, có thể bọn họ nói đúng, nếu Trác Lân không xuất hiện thì cô sẽ sống hạnh phúc một mình.

Nhưng định mệnh trở trêu thay, Trác Lâm lần nữa lại xuất hiện, cô lại lần nữa yêu hắn... Chính xác hơn là cô không quên được hắn. Vì muốn quay về bên cạnh hắn, cô đã phải trả giá tất cả, mẹ và anh... Cô mất tất cả, cuối cùng phải chết trong tuyệt vọng, chết trong sự hối tiếc của bản thân...

Bất quá dường như ông trời không quá bất công, đã cho cô sống lại để sửa chữa những lỗi lầm bản thân đã gây ra, bù đắp lại những tổn thương mà cô đã gây ra...

Vì vậy cô quyết định sẽ tìm anh, kiếp trước là cô bỏ lỡ anh, kiếp này sẽ không như thế nữa, cô nhất định sẽ không buông tay anh, sẽ khiến cho anh yêu cô!

Ám Dạ Duật có chút bất ngờ khi bị tấn công, nhưng khi nhìn thấy cô gái tấn công mình là cô thì anh không khỏi trầm mặc.

Ấn tượng đầu tiên của anh với cô là một cô gái rất ngang bướng, rõ ràng cô không chấp nhận cuộc hôn nhân này nhưng lại không thể mở miệng, dường như cô rất sợ cha mẹ mình. Khi ấy anh đột nhiên cảm thấy từ chối cũng không phải không tốt, như vậy có thể khiến mẫu thân đại nhân nhà anh không cần phải bắt anh đi xem mắt, hơn nữa cũng không cần khiến cô phải khó xử.

Ám Dạ Duật cũng không biết tại sao hôm đó anh lại mở miệng từ chối, có lẽ bởi vì tình yêu trong sáng của cô không dành cho anh?! Như vậy rất tốt, có thể thành toàn cho cô, xem như bản thân đã tích đức vậy.

Nhưng mà sau lần ấy mẫu thân đại nhân nhà anh không vẫn như cũ, luôn muốn có con con dâu, suốt ngày nói anh bất hiếu, không chịu cưới vợ sinh con, để sau này cha mẹ không có người chăm sóc.

Nhìn lại cô gái nhỏ nhắn đang dựa vào người anh, anh cảm thấy cô thật nhỏ, khác hẳn với vẻ nghịch ngợm của hai năm trước, bây giờ cô đã 20 tuổi, đã là một người trưởng thành, trầm tính hơn nhưng trong mắt cô có gì đó khiến anh cảm thấy khó hiểu.

“Hai người định ôm nhau cho đến khi nào?!” Tôn Lãnh Diệt đứng một bên, trầm mặc nhìn hai người.

Càng nhìn Tôn Lãnh Diệt càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, hai người này nhìn thế nào cũng khiến người khác cảm thấy kì quái. Hắn biết rõ tính tình của bạn thân mình, nếu có cô gái xa vào lòng anh, anh nhất định sẽ né tránh.

Nhưng trước mắt là tình huống gì thế này?! Ám Dạ Duật không những không tránh mà còn đứng đó ôm cô ta. Rốt cuộc Ám Dạ Duật đang giấu hẩn chuyện gì?!

Mạc Từ Yên giật mình, vội vàng lui ra phía sau, bởi vì lùi quá nhanh mà giày cao gót đột ngột nghiêng qua, khiến cô mất thăng bằng mà ngã về phía sau.

Chưa bao giờ cô cảm thấy xấu hổ như vậy, trước mặt bao nhiêu người mà cô lại như vậy... Mẹ mà biết nhất định sẽ không cho cô ra ngoài nữa.

Vốn nghĩ bản thân sẽ nằm trên mặt đất khoảng chừng một bàn tay vươn ra, ôm cô vào lòng, trong mũi toàn là mùi hương của trà xanh khiến tim cô không khỏi đập nhanh.

“Không sao chứ?!”

Giọng nói trầm thấp vang bên tai cô, giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Mạc Từ Yên không khỏi ngẩng đầu lên nhìn.

...

Trầm mặc ba giây, Mạc Từ Yên phục hồi tinh thần. Hoá ra là anh, hèn chi trên người lại có mùi hương của trà xanh...

“Cô không sao chứ?”

Đã bao nhiêu lần Mạc Từ Yên đã nghĩ bản thân sẽ gặp anh trong tình cảnh nào, nhưng không ngờ lại như thế này...

“Kh... Không sao...” Mạc Từ Yên vội lắc đầu, giọng nói có chút run run không rõ.

Cô mới phát hiện bản thân đã trở thành tâm điểm của mọi người xung quanh từ lúc nào, chỉ thấy mọi người đều hâm mộ nhìn cô, ánh mắt nhìn Ám Dạ Duật như nhìn bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích vậy.

“Không sao là tốt rồi!” Anh gạt đầu, buông cô ra, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Tôn Lãnh Diệt liếc mắt nhìn Mạc Từ Yên rồi lướt qua cô.

Mạc Từ Yên nhìn theo bóng lưng của anh không khỏi có chút thất vọng, chẳng lẽ anh không nhận ra cô?!

~~~~~

Vũ đến nhà, Mạc Từ Yên mệt mỏi ôm lấy mẹ, trong mắt là sự thất vọng tràn trề, dường như anh thật sự không nhận ra cô...

Đối với điều này Mạc Từ Yên có chút buồn bực khó hiểu, trong lòng cũng thầm mắng anh, rõ ràng cô biết trí nhớ anh rất tốt, vậy tại sao lại không nhận ra cô...

Ám Dạ Duật đáng ghét!

Nhìn bộ dạng con gái như đang oán giận ai đó, Vân Hinh Như có chút buồn cười, không khỏi mở miệng hỏi:

“Yên Nhi, là ai chọc giận con vậy?!”

“Không có, làm sao có ai dám chọc giận con gái bảo bối của mẹ!” Mạc Từ Yên bĩu môi, thật ra là có đó!

“Đúng rồi, tối mai có một bữa tiệc từ thiện, con có muốn đi với mẹ không?!” Vân Hinh Như mở miệng hỏi, dựa theo tính cách của con gái bảo bối, bà tất nhiên biết đáp án, chỉ là con bé vừa trải qua chuyện không vui, đi ra ngoài cũng tốt!

Bữa tiệc từ thiện?! Dường như kiếp trước mẹ cũng hỏi cô như vậy, nhưng khi ấy cô vừa mới chia tay với Trác Lân nên không có tâm trạng, vì vậy cô đã không đi cùng mẹ. Nhưng trải qua một kiếp, Mạc Từ Yên biết được rằng cần phải trân trọng những thứ trước mắt, kiếp trước có nhiều tiếc nuối như vậy... Kiếp này cô sẽ không để chuyện này diễn ra nữa.

“Đi, tất nhiên là đi ạ!”

“Thật sao?!” Vân Hinh Như có chút bất ngờ khi thấy con gái đồng ý, nhưng rất nhanh liền mở miệng: “Vậy chiều mai chúng ta đi lựa lễ phục!”

“Vâng!” Sau này cô sẽ ở bên mẹ nhiều hơn, sẽ không để bản thân phải hối hận nữa!

Buổi chiều ngày hôm sau Mạc Từ Yên nhờ bác Hải chở cô đến shop thời trang mà trước kia cô hay đến, vốn dĩ là cô muốn làm tóc trước nhưng ngắm nhìn lại kiểu tóc trước kia của cô là dựa theo sở thích của Trác Lân nên cô không muốn làm lại nữa. Dù sao giữa cô và hắn đã kết thúc, kể từ cái ngày hắn nói hắn chỉ lợi dụng cô để đạt được lợi ích của bản thân mà cô vẫn ngu ngốc tưởng rằng hắn vẫn yêu cô thì tình cảm của cô dành cho hắn đã không còn nữa rồi.

Tình cảm mà cô dành cho hắn đã quá nhiều, một năm thăm thương trọn nhớ, ba năm quen nhau, ba năm tưởng nhớ cùng hai năm giúp đỡ hắn, cô đã làm cho hắn bao nhiêu chuyện, thậm chí vì hắn mà trả giá quá nhiều, đến cuối cùng người thua là cô, cô không được tình yêu của hắn, cũng mất đi mẹ và anh...

Đời này, cô đã làm rất nhiều chuyện sai trái vì hắn, vì vậy cô quyết định sẽ không lưu lại bất kì thứ gì liên quan đến hắn nữa, kiếp trước đã quá đủ rồi, cô không muốn kiếp này lại tái diễn nữa.

Đột nhiên điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Mạc Từ Yên vội bắt máy.

“Mẹ?”

“Yên Nhi bảo bối...”

“Mẹ đã làm tóc xong chưa ạ?!” Nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ khiến Mạc Từ Yên vô cùng tưởng niệm, khung cảnh vẫn không có gì thay đổi cả, thứ thay đổi duy nhất chính là lòng người.

“Bảo bối cho mẹ xin lỗi, mẹ vốn nghĩ Sally sẽ làm xong lúc 4 giờ...” Giọng nói của Vân Hinh Như bên kia điện thoại vô cùng bất đắc dĩ, vốn dĩ muốn đi chọn lễ phục với con gái nhưng giờ như vậy thì xem ra là không thể.

“Bây giờ là 4 giờ 39 rồi đấy ạ!” Nhìn đồng hồ trong điện thoại, Mạc Từ Yên mở miệng nhắc nhở.

Ngày hôm qua mẹ cô rõ ràng đã nói sẽ đi chọn lễ phục với cô nhưng hiện tại thì xem như xong rồi, cô chỉ muốn ở bên cạnh mẹ nhiều hơn một chút, chẳng lẽ khó đến vậy ư, cô chỉ muốn chuộc lại lỗi lầm của bản thân mà thôi.

“Aizz, bảo bối ngoan đừng giận, con chọn lễ phục xong thì mẹ sẽ đến nhanh thôi, ngoan...” Vân Hinh Như bên kia điện thoại dụ dỗ con gái bảo bối khiến Mạc Từ Yên bật cười.

“Vậy được rồi, con đi trước, mẹ nhớ đến nhé...”

Sau khi tắt máy cô khẽ thở dài, cô vốn không có hứng thú với tiệc tùng nhưng vì mẹ nên cô phải tham gia, những chuyện trước kia cô đã làm cô rất hối hận nên dù thế nào cô cũng sẽ nghe lời mẹ...

“Tiểu thư đến nơi rồi ạ...” Bác Hải dừng xe lại trước một shop thời trang khá lớn.

“A, cảm ơn bác Hải, nhờ bác đến đón mẹ cháu ở chỗ dì Sally ạ!”

“Vâng...”

“Tạm biệt bác!”

Nhìn bóng lưng Mạc Từ Yên, bác Hải cảm thấy tiểu thư dường như thay đổi 180 độ, như trở thành một con người khác vậy, trước kia đâu thấy cô lễ

phép như vậy, hơn nữa còn quan tâm đến phu nhân... Xem ra chia tay với tên họ Trác đó là vô cùng đúng, tiểu thư bây giờ đáng yêu biết chừng nào.

...

“Mạc tiểu thư...” Vừa bước vào cửa tiệm cô đã được quản lý cùng một đám nhân viên chào vô cùng cung kính.

“Chào.” Mạc Từ Yên lạnh nhạt mở miệng, dường như sau khi trùng sinh tính tình cô đã thay đổi, ngoại trừ gia đình và anh, ai cô cũng đối xử lạnh nhạt.

“Tôi qua trợ lý có gọi điện bảo tôi hôm nay Mạc phu nhân và Mạc tiểu thư sẽ đến nên tôi đã...” Quản lý không để ý đến thái độ lạnh lùng của Mạc Từ Yên mà thái độ phục vụ rất nhiệt tình.

“Ừa, sao không thấy Mạc phu nhân?!” Quản lý lúc này mới ý thức được.

“Mẹ tôi có việc nên lát nữa mới đến...”

“Vậy ạ, mời Mạc tiểu thư theo tôi, bên này là hàng mới về, đảm bảo hợp ý của tiểu thư.” Quản lý dẫn đường cho Mạc Từ Yên đến một nơi trưng bày lễ phục, bộ nào bộ nấy đều có phong cách riêng.

Mạc Từ Yên thờ dài, mặc dù nói là tiệc từ thiện nhưng chỉ là nơi để giới thượng lưu giải trí mà thôi, vì vậy mặc đồ gì cũng chẳng sao, quan trọng là không bị mất mặt.

Cửa phòng thử đồ mở ra, Mạc Từ Yên với tóc đen xõa dài dáng người cao gầy mặc bộ lễ phục màu trắng khiến cô như một nàng công chúa trong truyền cổ tích, xinh đẹp dịu dàng, lại vô cùng thuần khiết, nếu hiện tại cô có thêm đôi cánh ở phía sau sẽ khiến người khác nghĩ cô là thiên sứ, những đường cong duyên dáng của cơ thể hiện ra khiến những nhân viên cùng quản lý khen không ngớt.

Cho dù không đeo trang sức, không trang điểm thì vẻ đẹp vẫn là trời sinh, cô chỉ cần im lặng đứng đó không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

“Mạc tiểu thư, bộ lễ phục này rất hợp với cô, y như công chúa trong chuyện cổ tích vậy...”

“Đúng vậy, đây là mẫu mới của tháng này, đều là may tay, tiểu thư mặc vào càng làm tăng sự hoàn mỹ của dáng người...”

Mạc Từ Yên không hề để tâm những lời tán thưởng, những lời này cô nghe không dưới trăm lần, là thật hay giả, cô sống một đời còn không biết sao?!

Nhẹ nhàng kéo làn váy lật phất dưới đất đi tới bên giá treo, lựa bộ lễ phục, cô mặc quần áo rất chú ý, cũng tin rằng không có thích hợp nhất chỉ có thêm thích hợp.

Biết thân phận của cô, nhân viên phục vụ cũng rất nhiệt tình, không có chút rề rà, chỉ cần là lễ phục đẹp liền đem ra cho cô chọn lựa.

“Xin mời quý khách.”

Cửa mở, tiếng nhân viên vang lên, Mạc Từ Yên thoáng quay lại nhìn, vừa nhìn thấy quý phụ đó thì bàn tay đang chọn quần áo bỗng cứng đờ.

“Đem mẫu mới nhất của tháng này ra cho tôi xem!” Tiếng phụ nữ êm tai vang lên, sau đó nhân viên lễ phép xoay người đi lấy lễ phục.

Có lẽ do ánh mắt của Mạc Từ Yên nhìn quá chăm chú, nên vị phu nhân liền phát hiện ra có điều gì đó bất thường, kinh ngạc nhìn Mạc Từ Yên mặc bộ lễ phục màu trắng sang trọng, sau đó lại khôi phục dáng vẻ ung dung tao nhã.

Mạc Từ Yên không ngờ tới lại gặp mẹ của Trác Lâm, cô cũng không biết phải làm sao, trong ấn tượng bà Trác rất không thích cô.

Bà Trác nhìn thấy Mạc Từ Yên không được tự nhiên liền ung dung đi tới, dung nhan xinh đẹp không vì thời gian mà lưu lại vết tích, vì chịu ảnh hưởng của giáo dục chế độ cũ càng khiến cho bà trở nên cao quý.

Đối với Mạc Từ Yên, mặc dù trong lòng cũng không vui vẻ, nhưng trên gương mặt cũng không bày ra, tỏ vẻ hiền lành lịch sự.

“Cháu chào bác.” Chỉ là lạnh nhạt chào hỏi, cô đối với bà Trác không còn sự kính hãi và lo lắng như trước, chỉ có sự lạnh nhạt. Trước kia vì Trác Lâm mà cô đã tìm mọi cách để lấy lòng bà Trác nhưng bà chẳng nể mặt, luôn dùng dáng vẻ cao quý này khiến cô rất khó chịu.

Bà Trác gật đầu, cử chỉ tựa như nhân vật nổi tiếng rất tao nhã. Nhân viên bán hàng của tình ý, liền đi ra để lại không gian cho hai người.

“Nghe nói cô tự sát?”

Bàn tay ép ngay váy khế siết chặt, ánh mắt khẽ trầm xuống nhưng vẫn nở nụ cười nhạt.

“Chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn...”

“Tôi không cần biết vô tình hay cố ý, tôi chỉ quan tâm suy nghĩ của con trai mình!”

Mạc Từ Yên định mở miệng nói thì bị bà Trác cắt ngang, không để cho cô nhiều lời liền giành nói, lời nói chanh chua cố tình làm khó làm dễ.

“Người trẻ tuổi khó tránh khỏi nông nổi, Lân tuy là CEO của Trác thị, nhưng thích chơi đùa, hơn nữa...” Liếc xéo về mặt đang co lại của Mạc Từ Yên, đôi mắt hất lên bày tỏ sự khinh thường. “Chơi đùa thì có thể, nhưng mà Trác gia chúng tôi không cho phép một đứa con gái của một gia đình sa sút vào cửa, dù Trác thị không phải là con rồng trong nền kinh tế, cũng không phải loại nhà giàu mới nổi, con dâu muốn vào được không phải ai cũng có thể!”

“Mạc tiểu thư, tôi nói như thế chắc cô cũng không để tâm? Suy nghĩ của người làm cha mẹ này hy vọng cô có thể hiểu...”

Lời nói thẳng, không phải là muốn nói cô không xứng làm con dâu sao?

Mạc Từ Yên cười nhạt, trước kia vì muốn chứng tỏ bản thân mà cô đã nói mình là con của một quý tộc sa sút, đó là điều mà Mạc Từ Yên muốn chính mình cho ba cô, Trác Lân đến với cô không phải vì tiền, càng không phải vì địa vị, nhưng lại trong nghĩ tới trong mắt người khác lại là cô đeo bám Trác Lân.

Loại lời nói này không phải nghe lần đầu, nhưng đến lúc này cô mới biết, những lời nói này đã làm tổn thương lòng tự trọng đến mức nào, đồng thời cũng hiểu ở trước mặt Trác Lân, lòng tự trọng của cô đã không còn.

Nỗi chua xót dâng lên trong mắt, đầu đang cúi thấp từ từ ngẩng lên, cao ngạo nhìn bà Trác cười, không để đến sự kinh ngạc của bà liền bình thản nói: “Trác phu nhân yên tâm, quý công tử có mắt nhìn cao như thế làm sao để ý đến đứa con gái nghèo khổ này? Sự lo lắng của Trác phu nhân cả đời này cũng không xảy ra. Hơn nữa Mạc Từ Yên cũng đã chia tay với quý công tử, sẽ không đeo bám con trai phu nhân đâu.”

Trên gương mặt của bà Trác xuất hiện sự méo mó, bàn tay cầm túi xách nổi gân xanh, giận quá mà cười:

“Đừng nói những lời tự mãn như thế, thiếu gì kẻ giả vờ tốt lành để vào nhà giàu, Mạc Từ Yên cô cũng không ngoại lệ, ở với Lân, chẳng lẽ cô dám nói cô không ham tiền của nó sao?”

Ba năm bỏ ra khi quay đầu lại chỉ có sự chế nhạo và coi thường, bởi vì cô nói cô chỉ là một đứa nhà nghèo, trong mắt đám nhà giàu cô là đang dụ dỗ Trác Lân, cho nên cô không được vào Trác gia.

Ha ha, tình yêu thật đáng buồn cười, cô lại không hề tự ái, để cho người khác sỉ nhục bản thân như vậy.

“Anh yêu!” Giọng nói thân mật dịu dàng cất lên, chúng tỏ là một cô gái đang yêu rất thẹn thùng, giọng nói đó thu hút sự chú ý của đám nhân viên.

Trong đôi mắt lạnh lùng của bà Trác lộ vẻ kinh ngạc, thản nhiên cười, một gương mặt vốn đã xinh đẹp tuyệt mỹ như bông bách hợp nở rộ, rất thuần khiết xinh đẹp, đáng người nhỏ nhắn nhanh chạy tới bên đó.

“Anh đi đâu vậy? Lúc này em phải đi tìm anh khắp nơi.”

Bàn tay trắng nõn phủ lên đôi cánh tay gầy gò kia, Mạc Từ Yên cười tủm tỉm để lộ gương mặt xinh đẹp, hướng về phía cửa nhìn người đàn ông làm nũng nói.

Mạc Từ Yên không chờ được nữa, muốn đem nổi tức giận uất ức bao năm tiết ra, đối với sự sỉ nhục của bà Trác cô đã chịu đủ rồi, như vậy mới không quan tâm ánh nhìn của công chúng kiên quyết lôi kéo một người đàn ông xa lạ. Huống hồ, người đàn ông xa lạ này cũng không phải xa lạ...

Ám Dạ Duật không ngờ lại gặp Mạc Từ Yên ở đây, càng không ngờ cô sẽ xưng hô với mình như vậy, gương mặt nhả nhặn lóe lên sự mê hoặc, không vạch trần cô mà cúi đầu nhìn người con gái đang cười rất ngọt ngào.

Mạc Từ Yên cảm thấy rất vui vẻ, mùi hương bạc hà thoang thoảng bên mũi khiến nụ cười của cô càng thêm chói mắt. Len lén liếc nhìn anh thì thấy đầu anh đang cúi, Mạc Từ Yên vội dời ánh mắt, cô sợ bản thân nhìn không được mà bị anh mê hoặc.

Sắc mặt bà Trác tối lại, nhìn đôi nam nữ thân mật tựa vào nhau, hận không thể tiến lên giáo huấn “đôi cặp nam nữ” này. Nhưng sự giáo dục kỉ lưỡng đã nhắc nhở bà phải bình tĩnh, không mất đi sự cao quý thanh nhã, đáng về chủ tịch phu nhân!

Bà Trác từ từ bước tới cửa, đôi mắt sáng đánh giá người đàn ông cô đang ôm, áo cổ chữ V màu xanh, ăn vận bình thường, quần áo dù không nói lên danh tính nhưng lại cho ra những điều quan trọng.

Cánh tay bị Mạc Từ Yên ôm vẫn để trong túi, chẳng những không hề mất đi vẻ lịch sự ngược lại càng làm tăng vẻ tự nhiên ung dung.

Người đàn ông này không hề kém con mình, đây là nhận xét đầu tiên của bà Trác khi nhìn Ám Dạ Duật, trên người anh che dấu sự cứng rắn, so với dáng vẻ sạch sẽ xuất trần bên ngoài thì khí chất bên trong không giống nhau lắm người ta thán phục.

“Không ngờ, nhanh như vậy Mạc tiểu thư đã tìm được ý trung nhân?” Bà Trác tuy cười nói nhưng gương mặt gian xảo, chế giễu, đôi mắt bộc lộ sự thịnh thường miệt thị.

Ánh mắt cô trầm xuống, nhìn về phía bà Trác cười đắc ý, lay lay Ám Dạ Duật: “Anh yêu, sao không chào hỏi bác Trác đi?”

Ám Dạ Duật đeo kính râm che khuất đi nửa gương mặt khiến cô không thể nhìn thấy mắt anh, tự nhiên cũng không biết anh đang suy nghĩ gì, chỉ có thể tiếp tục diễn.

Bà Trác không phải kẻ ngốc, sao lại để Mạc Từ Yên chơi bà, phát hiện hành động cả hai cứng ngắc, nhìn không được mà mai nói: “Diễn xuất của cô...”

Lời bà Trác chưa nói xong, thì bị một giọng nam réo rất đầy thu hút cắt ngang.

“Chào bác Trác.”

Mạc Từ Yên ngẩng đầu, đập vào mắt là Âm Dạ Duật đang tươi cười để lộ hàm răng trắng sạch sẽ, giống như có cơn mưa to rơi xuống khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Âm Dạ Duật là người hoàn mỹ, cô chưa bao giờ nghi ngờ điều này, người đàn ông này có thể khiến phụ nữ điên cuồng, giống như cây thuốc phiện khiến cô trầm luân không biết từ lúc nào.

Trên gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười sùng nịnh, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt trán cô, ôn nhu nói: “Anh đi lấy lễ phục đâu phải bỏ trốn, em lo lắng gì chứ?”

Đối với hành động thân thiết đầy bất ngờ của anh, Mạc Từ Yên sững sờ, để mặc anh sờ tóc cô, sau đó mới phản ứng lại, hai gò má ửng đỏ, xấu hổ dời mắt nhìn về mặt cực kỳ khó coi của bà Trác lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Màu đỏ

Trong lòng cô rất vui vẻ, nhìn gương mặt của bà Trác, chắc là đang hận chết cô, vì vậy cô tương kế tựu kế, quàng tay qua lưng áo của anh, gương mặt nhỏ nhắn có chút ngượng ngùng cười.

“Anh yêu, em mặc váy này đẹp không?”

Lời này của cô là bày phần thật, ba phần giả, quả thật cô rất muốn hỏi anh, cô mặc váy này có đẹp hay không, câu hỏi này cô đã muốn hỏi anh lâu rồi, trước đây vì Trác Lâm mà cô đã bỏ lỡ anh hết lần này đến lần khác. Đến khi nhận ra tình cảm của bản thân thì chính mình đã mất đi anh vĩnh viễn, cô biết bản thân sẽ không còn một cơ hội nào nữa nhưng ông trời thật không phụ lòng người, hiện tại anh đang đứng trước mặt cô, lại cùng cô diễn một màn anh em em... Mà cuối cùng cô cũng có cơ hội hỏi anh.

Mặc kệ diễn kịch cũng được, chỉ cần có một giây phút ở bên cạnh anh, cô đều muốn.

Âm Dạ Duật thành thật nhìn cô, ánh mắt loé sáng, gật gù đầu: “Không tệ, nhưng nên cải thiện một chút, màu đỏ vẫn hợp với em hơn!”

Ánh mắt Mạc Từ Yên loé lên tia sáng, tận lực phối hợp, buông Âm Dạ Duật, cúi đầu nhìn chiếc váy, cắn môi, uể oải nói: “Rất khó coi à?!”

“Rất đẹp, em mặc gì cũng đẹp!”

Những lời ca ngợi này lại từ miệng của một người đàn ông tao nhã nói ra, không có chút nịnh nọt ngược lại rất phong độ và tự nhiên.

Thái độ hờn giận của cô dừng lại, vui vẻ kéo khoe môi, đôi mắt mở to, bỗng nhiên giữ lấy cổ Âm Dạ Duật, kiễng chân, hôn vào má anh.

“Anh đối với là em tốt nhất!”

Không ai biết được cô mong muốn được anh đối xử như vậy biết chừng nào, trước kia mặc dù bọn họ là vợ chồng, nhưng lại chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, cuộc sống của cô chưa bao giờ anh quan tâm, ngược lại cuộc sống của anh cô chưa bao giờ để mắt đến. Trước mặt người khác họ luôn là một cặp vợ chồng ân ái, cuộc sống hôn nhân vô cùng hạnh phúc, nhưng ai biết được, đôi phương vốn không đặt mình vào lòng?!

Nghĩ đến trước kia, ánh mắt Mạc Từ Yên không khỏi âm ảm, nhưng xét về hiện tại thì anh đang ở bên cạnh cô, dịu dàng chăm sóc cô, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy trái tim đập rất nhanh, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, dù là đóng kịch nhưng cô vẫn rất vui, vì người đó là anh!

Âm Dạ Duật thân nhiên cong môi, đôi mắt thâm thúy đang bốn bề dẩy sóng, đầu ngón tay âm áp ái muội lui dần xuống dưới: “Không đối tốt với em, anh còn có thể tốt với ai?”

Ánh mắt cô hiện lên tia kinh ngạc, má hồng đỏ rực khiến cô ngượng ngùng cúi đầu, bộ dạng của một thiếu nữ đang đắm chìm trong lưới tình.

“Hừ, trước mặt bao nhiêu người cũng không biết chừng mực, cha mẹ cô không dạy cô lễ nghĩa sao?”

Trước sự chỉ trích của bà Trác, trên gương mặt cô lộ ra sự lạnh lẽo, mày nhíu lại, bình tĩnh nói:

“Cha mẹ cháu có dạy hay không, bác Trác cũng đâu được xen vào, nếu nhàn rồi quá không có việc gì, bác nên quay về dạy con mình đi!”

Trước kia cô đứng là có mắt như mù mới yêu Trác Lâm, hẳn đồng ý quen với cô cũng chỉ vì muốn quên đi người con gái mà hẳn yêu, còn cô, cô lại đắm chìm trong tình yêu với Trác Lâm, cô biết hẳn không thể quên được người con gái đó nên cô đã cố gắng, cố gắng trở thành một người bạn gái khiến hẳn vừa lòng, một người con gái xứng với hẳn.

Nhưng cuối cùng thì sao?! Người con gái hẳn yêu trở về, hẳn liền chia tay với cô, hẳn xem tình cảm cô là cái gì, cô từ trước đến nay đều rất kiêu ngạo, nhưng sự kiêu ngạo của cô lại bị hẳn dẫm dưới chân, tự tôn của cô không còn, nhưng hẳn cũng chẳng quan tâm, bởi trong lòng hẳn chỉ có người con gái đó!

Trong mắt hẳn, tình cảm của cô chỉ là rác rưởi, còn tình cảm của cô gái đó so với kim cương còn quý hơn!

“Cô...”

“Nếu không còn việc gì, chúng cháu đi trước, chào bác!”

Bà Trác còn chưa kịp giáo huấn cô, Ám Dạ Duật đã mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc của cả hai, ôm chầm lấy cô, lễ phép gật đầu chào bà Trác, kéo cô rời khỏi chiến trường.

Ám Dạ Duật che chở cho cô trong mắt bà Trác thì cô chính là lắng lo, vừa bị con trai bà bỏ liền nhào vào ngực người đàn ông khác anh anh em em, con trai bà chia tay với cô ta thật sự là một chuyện tốt! Một đứa con gái vừa nghèo vừa lắng lo như vậy, làm sao có thể vào Trác gia bà?!

Hừ lạnh một tiếng, cũng không còn tâm trí dạo phố, xách giỏ, dặm gót giày thờ phì phò bỏ đi.

Lúc đi qua khúc quanh, Mạc Từ Yên giận đến đen mặt, bên cạnh Ám Dạ Duật vẫn ôn hòa, duy trì sự im lặng, nhìn về phía tù kính xa xa.

Kiểm chế lại cảm xúc nóng nảy, cô hít sâu, mới nhớ đến Ám Dạ Duật vẫn còn bên cạnh, gương mặt mới phát hiện anh không nhìn cô mới thoáng an tâm.

“Cám ơn...” Cô buồn bã nói, đây cũng không phải chuyện gì đáng hãnh diện ngược lại còn mất mặt với anh.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười êm ái, nhạt nhạt không hề châm biếm, chỉ đơn giản là cười, Mạc Từ Yên tò mò hơi nhú mày, thấy khóe miệng anh dần ra nhurong mắt nhìn cô.

Không đợi cô kịp trả lời, bóng người mang theo mùi hương trà xanh thơm mát biến mất khỏi tầm mắt cô.

Nhìn anh ung dung rời khỏi, cô không tự chủ được mà kéo tay áo anh.

“Khoan đã...”

Anh dừng bước, quay người lại nhìn cô, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

Mạc Từ Yên bối rối, cô vốn rất muốn hỏi anh, anh có nhận ra cô hay không, nhưng thấy gương mặt anh, lời nói lại không thể mở ra khỏi miệng.

“Có chuyện gì sao?”

“Không... Không có gì...”

Mạc Từ Yên cúi đầu, thầm mắng bản thân vô dụng, chỉ có một câu hỏi mà cô cũng không thể mở miệng hỏi anh, cô thật sự là vô dụng.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, bóng dáng anh từ từ biến mất trước mắt cô.

Ám Dạ Duật người đàn ông này khiến cho cô cảm thấy như ảo ảnh, nhìn không thấu đoán không ra, rất bí ẩn, cô không thể hiểu được.

Ám Dạ Duật đi không bao lâu thì mẹ cô đến, nhìn con gái đứng ngẩn ngơ nơi đó, Vân Hình Như tưởng là con gái đang đứng đợi bà.

“Yên Nhi...”

“Mẹ...” Bị tiếng gọi của mẹ đánh thức, Mạc Từ Yên giật mình.

“Con đứng ở đây làm gì vậy?!” Nhìn biểu hiện của con gái, Vân Hình Như cảm thấy khó hiểu.

“Không ạ...” Mạc Từ Yên lắc đầu cười.

“Yên Nhi, bộ váy này rất hợp với con...” Nhìn con gái bảo bối xinh đẹp như vậy khiến Vân Hình Như không khỏi mở miệng khen ngợi. Đúng là con gái của bà, mặc gì cũng đẹp cả!

“Đi, mẹ lựa cho con vài bộ...”

Nhân viên lịch sự dẫn hai đi vào, lúc đi qua tủ kính, Mạc Từ Yên đột ngột dừng bước.

“Yên Nhi?”

Vân Hinh Như khó hiểu nhìn theo mắt con gái, trong tủ kính là bộ váy hở vai dài đến gối màu rượu đỏ, dưới ánh đèn của cửa hàng, người mẫu cao gầy càng làm cho bộ trang phục trở nên quyến rũ và thời thượng.

Ánh mắt Mạc Từ Yên loé lên.

“Màu đỏ...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bữa tiệc từ thiện

“Mẹ, Trác gia... Có tham dự bữa tiệc này không ạ...” Mạc Từ Yên ngập ngừng mở miệng, thái độ của cô khiến Vân Hinh Như nghi ngờ, nghĩ rằng con gái vẫn không quên được tên họ Trác đó nên có chút buồn bực, nhưng vẫn trả lời con gái:

“Trác gia mặc dù không phải loại nhà giàu mới nổi, nhưng bữa tiệc này cũng không phải tầm thường. Trác Ân tuy có tiếng tăm trong giới thượng lưu nhưng lại bị vợ của ông ta huỷ hoại, ai chẳng biết bà Trác là loại người gì, nếu bữa tiệc hôm nay mà họ mời bà ta, mẹ chắc chắn sẽ không đến!” Vân Hinh Như bĩu môi, giọng điệu có chút trẻ con.

Bữa tiệc hôm nay mặc dù là bữa tiệc từ thiện nhưng là nơi những danh gia vọng tộc mới có thể bước vào, nếu tính từ đẳng cấp thượng lưu trở đi thì Trác gia sẽ được mời, nhưng trong giới thượng lưu, ai chẳng biết tính tình của bà Trác?! Một người phụ nữ vừa đánh đá vừa tự cho mình là đúng, kết giao với bà ta chỉ tổ mất thân phận, những người kết giao với bà ta cũng chẳng tốt lành gì! Hơn nữa chủ nhân của bữa tiệc hôm nay là bạn thân của bà hồi đại học, với tính tình của bạn thân, Vân Hinh Như tin rằng Trác gia chắc chắn sẽ không được mời. Nếu có Trác gia tham dự thì bà ru con gái đến đây làm gì, tên họ Trác đó thế nào cũng không xứng với bảo bối của bà.

Nghe mẹ nói vậy Mạc Từ Yên cảm thấy cũng đúng, bà Trác là một người hay khoe khoang, thích chưng diện lại cực kì kiêu ngạo, xem mình như trung tâm của vũ trụ vậy, đó là điều mà không ít người trong giới thượng lưu đều không ưa bà ta. Hơn nữa bà Trác không đến cũng tốt, dù sao thì cô cũng chưa muốn lộ thân phận sớm như vậy, hơn nữa cũng không muốn gặp lại Trác Lâm nữa, không phải vì cô còn yêu hắn mà cô chán ghét nhìn thấy gương mặt hắn, sợ hãi bản thân lại sai lầm như trước kia.

“Yên Nhi...”

“Vâng?!”

“Con có còn...” Giọng nói của Vân Hinh Như có phần ngập ngừng, dù sao đây cũng không phải câu hỏi trọn vẹn, hàm ý trong đó ai thông minh đều có thể hiểu.

Con gái bà quen nhau với Trác Lâm cũng đã ba năm, tình cảm của con gái dành cho cậu ta nhiều thế nào người làm mẹ này còn không biết sao?! Bà cho người điều tra Trác Lâm không phải không tin mắt nhìn người của con gái mà vì con gái bà quá ngây thơ, bị bà chiều hư mất rồi, sống trong giới thượng lưu nhưng con gái lại một đứa trẻ, nói thẳng ra là ngốc nghếch!

Luận gia thế Trác gia cũng thuộc giới thượng lưu, cũng là một danh gia vọng tộc nhưng lại thua kém Mạc gia. Luận học vấn thì không khỏi phủ nhận Trác Lâm là người có tài, mới 23 tuổi mà đã là CEO của Trác thị. Luận ngoại hình thì cũng xem là một người tuấn tú, cũng xứng đôi với con gái bà. Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ, cậu ta không hề yêu thương con gái bảo bối của bà!

Vân Hinh Như là ai?! Bà sống gần nửa đời người làm sao có thể không phát hiện ra, khi Trác Lâm nhìn con gái bà, trong mắt cậu ta không hề có tình yêu nồng nhiệt như của Yên Nhi dành cho cậu ta. Hơn nữa trong hồ sơ điều tra cậu ta đã ghi cậu ta khi đi du học nước ngoài đã từng có một mối tình, nhưng vì lý do gì đó mà họ đã chia tay.

Chuyện này bà đã đề cập với con gái, nhưng con gái quá cứng đầu, còn dám mạnh mẽ nói: “Con sẽ khiến cho anh ấy quên cô ta”! Con gái bà quá khờ, rõ ràng Trác Lâm không yêu Yên Nhi nhưng Yên Nhi lại như con thiêu thân, lao vào đám lửa!

Bạn là một người mẹ, nếu con gái thật sự kiên quyết muốn lấy Trác Lâm bà sẽ không phản đối, chỉ cần con gái sống hạnh phúc, nhưng điều bà lo sợ đã xảy ra, mối tình năm xưa của Trác Lâm đã trở về, con gái bà liệu có hạnh phúc?! Nghĩ đến hành động của con gái vì cậu ta mà cắt cổ tay tự tử thì bà đau lòng không thôi, bà hận không thể dạy dỗ cho tên họ Trác đó một bài học, nhưng bà biết chuyện này không phải chỉ mình cậu ta có lỗi, con gái bảo bối của bà cũng có lỗi.

Nhưng bỏ qua Yên Nhi, cậu ta nhất định sẽ hối hận cả đời!

Biết mẹ hỏi chuyện gì, Mạc Từ Yên liền lạnh nhạt trả lời, môi cô nhếch lên: “Mẹ, con đã không còn tình cảm gì với anh ta nữa...”

Đúng vậy, tình cảm mà cô dành cho Trác Lâm sớm đã không còn, trước kia là do cô ngu muội, điên cuồng theo đuổi một tình yêu không thuộc về mình, nhưng hiện tại khác rồi, bản thân cô mặc dù oán hận hấn nhưng lại chẳng thể làm gì, dù sao trong cuộc tình này là do bản thân cô tự đâm đầu vào, có thể trách ai được chứ?!

Vân Hinh Như có chút kinh ngạc, tình yêu của con gái dành cho Trác Lâm nhiều thế nào bà là người hiểu rõ nhất, khi ấy con gái vì cậu ta mà từ bỏ tất cả, có thể hiểu được là điên cuồng thế nào... Hiện tại lại có thể dễ dàng nói không còn yêu?! Điều này thật khiến người khác cảm thấy kì quái, nếu là người khác liền nói con gái bà quá vô tình, nhưng bà là mẹ, là người chứng kiến tình yêu của con gái, khi ấy bà cũng bị con gái làm cho cảm động. Nhưng hiện tại con gái lại nói không còn yêu Trác Lâm, Vân Hinh Như thật sự không biết hay nên buồn, nếu là sự thật thì cũng là một chuyện tốt, nhưng nếu con gái nói để an ủi người mẹ này...

Bây giờ đã là 6 giờ rưỡi tối, khung cảnh bên ngoài cửa sổ dần sáng lên giữa bầu trời đêm, ánh sáng lấp lờ của những chiếc xe hơi phát ra, chiếu sáng cả con đường. Trước cổng khách sạn Thiên Vũ, xe hơi ngoại nhập không ngừng ra vào, nhân viên tiếp tân chưa hề dừng lại, vội vàng đón khách vào hội trường, trong đó là các danh nhân thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí kinh tế và tài chính.

Chiếc xe Ford dừng lại, sườn xe hoa lệ hấp dẫn không ít người, chủ nhân chưa kịp bước xuống đã khiến mọi người xung quanh xuyt xoa không biết là công tử, tiểu thư của nhà nào.

“Phu nhân, tiểu thư đã tới nơi!” Bác Hải cung kính nói với Vân Hinh Như cùng Mạc Từ Yên, nói xong liền bước xuống xe, giúp hai người mở cửa.

Cửa kính xe không che được khung cảnh bên ngoài, Mạc Từ Yên thân nhiên nhìn dòng người tụ tập, đôi mắt nhìn về phía kính chiếu hậu có hình ảnh của mình trong gương, môi mím khẽ nhấp máy, Bác Hải mở cửa xe cúi người đi ra ngoài.

Giày cao gót màu đen hiệu Manolo Blahnik xinh đẹp khiến người khác thán thán, một người phụ nữ trung niên xuất hiện trước mắt mọi người, chiếc váy dạ hội cúp ngực màu vàng lộng lẫy, khiến người mặc không chỉ thanh nhã mà còn quyến rũ không kém. Mái tóc xoắn dài được búi cao, để lộ bờ vai thon đẹp, nhìn vô cùng quý phái. Bà đeo một sợi dây chuyền đá quý, mặt đá hình trái tim, viên đá dưới màn đêm loé lên những ánh sáng rực rỡ khiến người khác thán thán.

Theo sau là một đôi chân thon dài trắng nõn từ bên trong xe bước ra, đôi giày cao gót nhỏ màu đỏ đặt xuống đất, một cô gái mặc bộ lễ phục màu rượu đỏ hờ vai xuất hiện. Mái tóc dài uốn nhẹ sau ót, không hề đeo bất kì trang sức, tóc mai được uốn quăn tăng thêm sự nữ tính, bộ dạ phục màu đỏ được cắt may cẩn thận, thiết kế tuy đơn giản nhưng ôm sát lấy thân hình hoàn mỹ của cô để lộ ra đường cong quyến rũ. Đôi giày cao gót khiến cô toát lên những đường nét, mỗi bước đi, làn váy hơi lay động, dưới ngọn đèn hiệu hình tròn có vẻ gợi cảm mà dịu dàng.

“Đó chẳng phải Mạc phu nhân sao?!”

Mọi người nghe vậy kinh ngạc, Mạc phu nhân ở thành phố S này không ai không biết, Mạc gia là gia tộc thế gia lâu đời, trên thương trường hô mưa gọi gió đã nhiều năm, Mạc phu nhân lại là con gái của Vân gia thuộc giới hắc đạo. Nghe nói năm đó chuyện tình của Mạc tiên sinh cùng Mạc phu nhân đã gây ra không ít tai tiếng, nhưng dù sao địa vị của Mạc gia cùng Vân gia là không thể thay đổi.

Thấy phía sau Mạc phu nhân là một cô gái trẻ trung xinh đẹp thì mọi người không khỏi bàn tán, ai nấy đều tò mò về thân phận của cô.

Vân Hinh Như cùng con gái vào trong khách sạn, trên hành lang có nhân viên hướng dẫn khách vào phòng tiệc. Trên đường đi không ít người liếc nhìn hai người, đều thầm đoán thân phận của cả hai.

Mạc gia mặc dù nổi tiếng nhưng Vân Hinh Như lại ít tham gia tiệc tùng, nếu không phải là người quen thì bà sẽ không đi, về Mạc Từ Yên từ nhỏ đã không thích tiệc tùng, lại chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng, nên hiện tại trong bữa tiệc ai nấy đều thầm đoán thân phận của hai người bọn họ.

“Hinh Như, cậu đến rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Rất đẹp

“Lan Nhã...” Vân Hinh Như nghe tiếng gọi bà liền quay người nhìn lại. Phát hiện bạn thân đang đứng đó, không khỏi vui vẻ lên tiếng.

“Ha ha Hinh Như, lâu ngày không gặp, cậu vẫn không thay đổi gì cả...” Triệu Lan Nhã mỉm cười, bộ dạng quý phái, trên người mang khí chất của đại tiểu thư nhưng có chút trẻ con đối với bạn thân.

“Cậu thật là... Vẫn như xưa nhỉ?” Vân Hinh Như vui vẻ nói, nhìn Triệu Lan Nhã trước mặt, bà không khỏi nhớ đến những ngày tháng còn đi học, trước khi bà quen biết Vũ Hiên, đó là những tháng ngày ngày thơ của cuộc đời, trải qua thật êm đềm, nhưng khi bà chọn Vũ Hiên thì ngày tháng êm đềm đó đã

kết thúc, mặc dù cha vẫn còn giận bà chuyện năm xưa nhưng bà vẫn không hối hận, hiện tại bà rất hạnh phúc, có một người chồng thương yêu bà, có một đứa con gái xinh đẹp đáng yêu, như vậy cũng đủ rồi!

“Ai nói?! Ý cậu là mình vẫn như hồi đại học, không biết chững diện chứ gì?! Nói cho cậu biết, mình đẹp hơn xưa đấy nhé!” Triệu Lan Nhã biau môi, có chút không đồng ý với lời nói của bạn thân, không khỏi mở miệng phản bác. Nhắc đến hồi đại học, Triệu Lan Nhã không khỏi thở dài, những bạn thân với ánh mắt kì lạ.

“Cậu không hối hận chứ?” Lời nói chứa đầy hàm ý khiến Vân Hình Như mỉm cười, bạn thân bà ấy à, vẫn không thay đổi chút nào. Luôn đề ý đến chuyện tình cảm của bà, dù sao hồi đại học Lan Nhã xem bà như em gái mà đối đãi, phải nói là so với với mẹ bà Lan Nhã cũng không khác mấy.

Nhất là chuyện tình của bà cùng Vũ Hiên, nói đi cũng phải nói lại, gia đình Vũ Hiên xuất thân từ thương trường, mặc dù hắc bạch đều lẫn lộn nhưng trên thực tế vẫn là bạch đạo, còn gia đình bà lại xuất thân từ hắc đạo, khó trách khiến người khác luôn đề ý đến. Dù sao hắc đạo với bạch đạo cũng có thể xem như là kẻ thù, ba bà phản đối cũng phải, mặc dù cha mẹ chồng chưa bao giờ đề ý xuất thân của bà nhưng Vân Hình Như vẫn có chút không yên lòng.

Bà biết Mạc gia cùng Âm Dạ gia là thế giao, tình cảm hai bên rất tốt, vốn dĩ Vũ Hiên phải nghe theo lời cha mẹ chồng mà gả cho Minh Tâm - con gái nuôi của Âm Dạ gia, từ nhỏ Vũ Hiên, Âm Dạ Tuấn cùng Minh Tâm lớn lên với nhau, tình cảm vô cùng tốt, hôn sự của hai bên đã định, nếu không phải vì sự xuất hiện của bà thì có lẽ bây giờ Vũ Hiên đã lấy Minh Tâm, sinh ra ba bốn đứa con rồi. Lúc đầu Vũ Hiên nghe bà nói vậy thì cũng chỉ mỉm cười, nói rằng ông chỉ xem Minh Tâm như em gái mà đối đãi, hơn nữa Minh Tâm cùng Âm Dạ Tuấn, hai người mới là một cặp chân chính, nếu bà không xuất hiện thì Minh Tâm sẽ bỏ trốn với người mình yêu. Khi nghe chồng nói vậy, biểu hiện đầu tiên của bà chính là ngạc nhiên, bà không ngờ hai người bọn họ lại... Nhưng nói gì thì nói, tình yêu vốn không phân biệt gì cả, hơn nữa bọn họ cũng không phải anh em ruột, có tình cảm với nhau cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy mà hai nhà vốn thân càng thêm thân, tình cảm của bà cùng Minh Tâm rất tốt, nên hai người thân thiết như chị em, khiến hai người chồng phải ghen tỵ. Bởi vì nhân duyên của Vũ Hiên cùng Minh Tâm đã lỡ nên trường bối quyết định sẽ để lại chuyện này cho con cháu, nên bà mới bắt Yên Nhi đi xem mắt, bọn họ vốn dĩ để bọn trẻ gặp nhau để vun đắp tình cảm, chỉ là không ngờ Âm Dạ Duật lại thắng thừng từ chối. Tất nhiên Vân Hình Như cũng chẳng tức giận gì đứa tè này, dù sao con bà cũng có người trong lòng, nói gì cũng sẽ mất tình cảm nên chuyện này để lại sau, để bọn nhỏ tự quyết định.

“Không... Mình không hề hối hận!”

Câu trả lời của bà khiến Triệu Lan Nhã thở dài, biết tính bạn thân nên bà không nhắc đến chuyện này nữa, liếc mắt nhìn cô gái phía sau Vân Hình Như, không khỏi mở miệng nói: “Đây là...”

“Minh quên mất, đây là con gái của mình, Mạc Từ Yên!” Vân Hình Như kéo tay con gái đến trước mặt bạn thân, bộ dạng như khoe bảo bối khiến Triệu Lan Nhã đối diện mặt đầy hắc tuyến.

“Chào đi ạ...” Mạc Từ Yên lễ phép mở miệng, hoàn toàn là bộ dáng của tiểu thư khuê cát khiến Triệu Lan Nhã hài lòng cười: “Xem ra ghen di truyền của Mạc Vũ Hiên cũng tạm tạm... Nếu không làm sao có thể đào tạo ra đứa con gái tốt như vậy, hèn chi cậu lại xem như bảo bối...”

Mạc Từ Yên nghe bà nói vậy không khỏi thăm than, người bạn thân này của mẹ cô đã sớm nghe nói, không ngờ tính tình lại chẳng khác mẹ của cô, hèn chi bọn họ là bạn thân, thật sự là... Không còn gì để nói!

“Cậu vẫn còn thành kiến với Vũ Hiên à?”

“Tại sao lại không? Nhớ năm đó hấn đá...”

Hai người trò chuyện mê say, quên cả trời đất, bỏ qua một mỹ nữ như nàng bên cạnh, Mạc Từ Yên không còn cách nào liền tìm cách chạy đi nơi khác, dù sao bữa tiệc cũng chưa bắt đầu, tiện thể ra ngoài dạo vậy, cô vốn không thích những bữa tiệc này, không khí ở đây quá ngột ngạt.

Nhờ sự chỉ đường của nhân viên phục vụ mà Mạc Từ Yên nhanh chóng ra sau vườn, lúc này mọi người đều tập trung vào bữa tiệc, khu vườn lại vắng vẻ không bóng người khiến Mạc Từ Yên cảm thấy yên tĩnh lạ thường. Khác hẳn với không khí ngọt ngào bên trong, bên ngoài vườn không khí lại vô cùng mát mẻ, gió thổi qua khiến cô không khỏi có chút mát mẻ, nhìn ánh trăng trên cao, ánh sáng của mặt trăng giữa thành phố đầy điện đèn càng mờ nhạt, nhìn ánh trăng, Mạc Từ Yên có chút mơ màng.

“Nếu không thích thì cứ biểu hiện ra đi.” Đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc khiến cô giật mình không khỏi nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Mạc Từ Yên kinh ngạc mở miệng: “Tại sao anh lại ở đây?!”

Vốn dĩ cô không ngờ đến Âm Dạ Duật lại đến nhưng nhớ đến trước kia mẹ chồng cô hay thích làm những việc từ thiện như vậy, nếu bà ở đâu thì anh ở đây cũng là chuyện bình thường.

“Tại sao tôi lại không thể?” Âm Dạ Duật hỏi lại, ánh mắt dừng lại trên người cô, tận sâu trong đôi mắt lóe lên vàng sáng nahtj, môi không khỏi cong lên.

“Rất đẹp...”

Mạc Từ Yên ngẩn ra, không khỏi đỏ mặt vì lời khen của anh, cô nhìn về phía người đàn ông ưu nhã đứng dưới ánh trăng. Hôm nay anh mặc bộ đồ tây màu trắng, màu trắng khoác lên người anh lại hào hợp với khí chất cao sang vốn có, nhìn vô cùng tuấn tú cùng ưu nhã.

“Cảm ơn...”

Ám Dạ Duật cười nhạt, mặc dù chỉ là cười nhạt nhưng lại khiến cô không khỏi ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn anh chăm chú, đột nhiên phát hiện anh đang nhìn cô khiến Mạc Tử Yên giật mình, đôi mắt không khỏi đỏ lên khiến Ám Dạ Duật đối diện cảm thấy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mở màn

Lúc này, tiếng nhạc du dương vang lên, bên trong khách sạn còn có những tiếng vỗ tay hoan hô gì đó, Mạc Tử Yên bất giác cau mày, dường như bữa tiệc đã bắt đầu, chắc hẳn mẹ cô đang tìm kiếm cô đây, Mạc Tử Yên thở dài, đến lúc phải quay lại bữa tiệc rồi! Mặc dù cô không thích tiệc tùng nhưng nếu đã đến đây thì đành chịu thôi, ai bảo cô lại muốn ở bên mẹ nhiều hơn, hơn nữa cô cũng được gặp anh ở nơi này... Xem ra thu hoạch cũng tệ nhỉ?

“Vào thôi...” Ám Dạ Duật lên tiếng, Mạc Tử Yên giật mình nhìn anh, cô dường như thấy được sâu trong mắt anh ẩn chứa một điều gì đó, nhưng rất nhanh đã không còn, dường như tất cả chỉ là do cô tưởng tượng.

Mạc Tử Yên dôi mắt, mở miệng đáp: “Anh vào trước đi...” Cô không muốn người khác hiểu lầm quan hệ giữa bọn họ, càng không muốn anh nghĩ bản thân cô cố tình tiếp cận anh. Sống cùng anh năm năm, đôi khi cô vẫn không thể nào hiểu được anh, anh cư xử với bất ai cũng đều ôn hòa, trầm tĩnh, khiến mọi người không biết anh đang nghĩ gì. Cô là vợ của, chưa bao giờ thấy anh cười, tức giận, hay bất cứ những hành động biểu hiện cảm xúc của mình, trong lòng cô anh rất không giống người bình thường, lúc nào trên môi cũng là nụ cười nhạt, dường như không ai có thể thấu hiểu con người anh.

Ám Dạ Duật không nói gì thêm, chỉ quay người vào trong. Đôi mắt dõi theo bóng lưng của anh, tay Mạc Tử Yên bất giác siết chặt. Mặc dù hiện tại cô chưa thể cùng anh ‘đường đường chính chính’ bước vào trong nhưng rất nhanh sẽ có ngày này, hiện tại quan hệ của anh và cô chỉ là người xa lạ, không... Chính xác hơn là người đã từng đi xem mắt nhau, chỉ là cô không biết cô anh có nhớ cô hay không... Vì vậy Mạc Tử Yên không dám hành động lỗ mãng, cô không biết mẫu người anh thích như thế nào, nhưng chắc cũng không phải hạng con gái thích đeo bám người khác... Vì tương lai của bản thân sau này, Mạc Tử Yên bắt buộc phải bỏ cái lợi trước mắt là được cùng anh đi vào bữa tiệc để hưởng thụ hạnh phúc về sau của bản thân.

Thật ra nếu người đó đặt bạn vào lòng thì bạn không làm gì người đó cũng sẽ dõi theo bạn, nhưng nếu người đó không đặt bạn vào lòng thì dù bạn làm thế nào cũng khiến người đó chán ghét. Mạc Tử Yên không biết Ám Dạ Duật có đặt cô vào lòng hay không, nhưng ít nhất anh vẫn nhớ đến cô... Ít nhất, cô cũng cảm thấy rất vui!

~~~~~

“Yên Nhi, con đi đâu vậy?” Tìm kiếm con gái cả buổi trời, rốt cuộc cũng thấy con gái bảo bối từ cửa chính bước vào. Vân Hinh Như thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không quên trách mắng con gái.

“Con ra ngoài hóng gió một chút, đã làm mẹ lo lắng rồi!” Mạc Tử Yên có chút ái náy, để mẹ lo lắng cho cô, cô đúng là bất hiếu. Trước kia khiến mẹ vì cô mà đã xấu hổ, tủi thân, đau lòng... Những thứ đó cô đều hiểu rõ, chỉ mong kiếp này có thể chuộc lại lỗi lầm, cô chỉ muốn ở bên cạnh chăm sóc mẹ... Chỉ cần như vậy là đủ rồi!

Không khí trong hội trường hiện tại rất náo nhiệt, dường như số lượng người trong hội trường đã tăng nhanh, mỗi người đều ăn mặc hoa lệ, theo chuẩn mực của giới thượng lưu khiến Mạc Tử Yên cảm thấy hoa mắt. Trên mặt mọi người đều gắn một nụ cười, bất kể là giả hay là thật cũng không khiến cô để tâm, dù sao chỉ cần bọn họ đừng chú tâm đến cô thì Mạc Tử Yên cô cũng cảm tạ lắm rồi!

Triệu Lan Nhã đang trên bục phát biểu, ánh mắt mọi người đều tập trung theo dõi bà, riêng Mạc Tử Yên liếc mắt nhìn xung quanh, đột nhiên cô bắt gặp một ánh mắt sâu thẳm khiến Mạc Tử Yên kinh ngạc vội vàng dôi mắt. Trong lòng có chút cảm thấy khó hiểu, tại sao Tôn Lãnh Diệt lại nhìn cô với ánh mắt như thế, giống như thật là... Kì quái?

Bên này Tôn Lãnh Diệt bắt gặp ánh mắt của Mạc Tử Yên, lại thấy cô né tránh ánh mắt của hắn khiến Tôn Lãnh Diệt càng thêm nghi ngờ.

Đừng tưởng hắn không biết gì, rõ ràng lúc này cùng Ám Dạ Duật đến đây, quay qua quay lại Ám Dạ Duật liếc mắt nhìn, sau đó Ám Dạ Duật vào cách đây không lâu thì thấy Mạc Tử Yên bước vào. Nếu không phải Ám Dạ Duật là bạn thân với hắn, hẳn tất nhiên sẽ không quan tâm đến anh, nhưng tiếc quá, bọn họ là bạn thân từ nhỏ, hai nhà cũng giao hữu không tệ, hơn nữa lại có lệnh của bác gái, Tôn Lãnh Diệt nào dám lơ là anh?

Vì tình nghĩa bạn bè, lại thêm nhiệm vụ được giao, hơn nữa để thỏa mãn tính tò mò của bản thân, Tôn Lãnh Diệt không thể không mở miệng nói: “Rốt cuộc quan hệ giữa cậu và cô ấy là như thế nào?!”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Đừng giả vờ nữa, rốt cuộc cậu cùng cô gái đó có quan hệ như thế nào?” Tôn Lãnh Diệt buồn bực, đối với bạn thân giả ngốc hắn liền không truy cứu, chỉ cần nói ra quan hệ của hai người bọn họ!

“Cô gái nào?” Âm Dạ Duật mở miệng, ánh mắt nhìn bạn thân, thấy mắt Tôn Lãnh Diệt sắp bốc hỏa liền thở dài, vô tội nói: “Chúng tớ chẳng có quan hệ gì cả!”

Anh tất nhiên biết ‘cô gái’ mà Tôn Lãnh Diệt nhắc đến là ai, chỉ là cô giả vờ không biết mà thôi. Dù sao bọn họ cũng không có quan hệ gì, à, có thể xem như là người xa lạ đi... Nếu anh nói cho Tôn Lãnh Diệt biết, chẳng những cậu ta không tin mà còn nói đi nói lại trước mặt mẫu thân đại nhân của anh, đến lúc đó mẫu thân đại nhân nhà anh lại điều tra xem đó là con gái nhà nào! Mọi chuyện lại phiền phức thêm mà thôi, dù sao hai năm trước bọn họ xem mất thất bại, hai năm sau... Cũng như vậy mà thôi!

“Cậu định lừa con nít à?” Tôn Lãnh Diệt bĩu môi, hoàn toàn không tin lời Âm Dạ Duật nói. Hần là ai chứ, sao lại không nhìn ra quan hệ ái muội của hai người? Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt Mạc Tử Yên ở Waiting, Tôn Lãnh Diệt đã thấy kì lạ với thái độ của hai người bọn họ, nhìn cứ như... Tình nhân xa cách lâu ngày vậy... Nếu nói hai người bọn họ không có quan hệ gì, ai mà tin cho được?!

“Cậu không tin thì thôi...” Âm Dạ Duật thở dài, không thể làm gì hơn là bỏ mặc bạn thân nơi đó.

“Này...”

Tôn Lãnh Diệt là bạn thân của Âm Dạ Duật, hai người quen nhau hồi nhỏ, cùng nhau lớn lên, tình cảm vô cùng tốt, hơn nữa hai nhà giao hữu lại rất tốt nên thân càng thêm thân, điều này Mạc Tử Yên cô biết rất rõ. Chỉ là ánh mắt Tôn Lãnh Diệt nhìn cô như vậy là có ý gì? Trước kia cô làm tổn hại Âm Dạ gia, Tôn Lãnh Diệt cũng rất tức giận, thậm chí suýt chút nữa đã muốn giết chết cô, nhưng lại bị anh ngăn cản lại, nếu không... Nhưng lúc này bọn họ chưa hề biết nhau, vậy thì tại sao Tôn Lãnh Diệt lại nhìn cô với ánh mắt như thế...?! Càng nghĩ Mạc Tử Yên càng cảm thấy khó hiểu.

“Con biết lo lắng cho mẹ như vậy là mẹ vui lắm rồi...” Vân Hình Như thở dài, dường như sau chuyện đó, con gái bảo bối hiểu chuyện hơn rất nhiều, còn biết lo lắng cho bà nữa chứ, thật là ngoan a...

Mạc Tử Yên nghe vậy mỉm cười, vứt bỏ chuyện Tôn Lãnh Diệt mà vui vẻ ở bên cạnh Vân Hình Như, nhận lấy sự yêu thương bà. Mặc kệ Tôn Lãnh Diệt nhìn cô như vậy là có ý gì, hôm nay cô phải dành hết thời gian ở bên cạnh mẹ mới được!

Lúc này tiếng vỗ tay vang lên, Triệu Lan Nhã trên bục đã phát biểu xong, bà mở miệng cười với mọi người: “Hoan nghênh các vị đến với buổi từ thiện này, tôi xin thông báo, bữa tiệc từ thiện chính thức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nghe lên

“Các vị, chào mừng đến với buổi từ thiện ngày hôm nay. Như các vị cũng biết, xã hội ngày càng phát triển, những người gặp khó khăn cũng ngày càng nhiều, tôi là một người thích làm việc từ thiện, mặc dù bản thân không giúp được nhiều người nhưng tôi vẫn cố gắng giúp đỡ cho bọn họ, mong những người gặp khó khăn có cuộc sống tốt hơn. Tôi tin quý vị ở nơi này cũng muốn như vậy, mong muốn góp một phần sức của bản thân...” Triệu Lan Nhã đứng trên bục, mỉm cười cầm micro nói lớn, tiếng nói của bà vang vọng khắp hội trường, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bà, mặc dù không biết họ có muốn đóng góp phần sức của bản thân để giúp những người gặp khó khăn hay không những họ đều biểu hiện vẻ mặt bình thản.

Giới thượng lưu xem các bữa tiệc như trò chơi, để họ giải trí những lúc buồn. Bữa tiệc ngày hôm nay cũng như thế, trong giới thượng lưu không ít gia tộc nổi tiếng, hôm nay họ đều có mặt, xem ra bữa tiệc này không chỉ là bữa tiệc từ thiện đơn giản như vậy. Ở phía sau chắc chắn còn có nhiều trò vui, nếu không những người này cũng không đi tham dự những bữa tiệc vô vị như vậy, họ đều là người nổi tiếng, chẳng có lý do nào khiến họ phải tham gia những bữa tiệc tầm thường cả.

“... Hình thức từ thiện hôm nay chính là đấu giá, là chủ nhân của bữa tiệc, Hoàng gia chúng tôi đã sưu tầm rất nhiều đồ vật nổi tiếng trên thế giới... Dành tặng cho bữa tiệc ngày hôm nay. Hình thức đấu giá chắc hẳn quý vị đều biết, ai đưa ra giá cao đồ vật sẽ thuộc về người đó, và số tiền đấu giá đó sẽ quyên góp hết cho quỹ từ thiện!”

Vừa dứt lời, không khí liền sôi trào, không ít người háo hức đối với những đồ vật mà Hoàng gia đã sưu tầm, cũng có không ít người nghi ngờ Hoàng gia lừa đảo bọn họ, dù sao nếu là đồ vật quý mà lại đem tất cả số tiền đi quyên góp, cũng có nhiều người cho rằng Hoàng gia khoác lác, nói là quyên góp tất cả nhưng chắc hẳn có ẩn chứa một chút. Bất quá dù có thế nào thì không khí vẫn rất náo nhiệt, tất nhiên cũng có một số người không mấy vui vẻ như mẫu nữ nhà ta!

“Đấu giá thì mẹ biết nhưng số tiền đấu giá lại quyên tất cả cho quỹ từ thiện... Xem ra lần này Lan Nhã chơi lớn quá đấy!” Vân Hình Như cảm thán, tính tình bạn thân sao bà lại không biết. Đứng nhìn Triệu Lan Nhã bình thường như vậy nhưng thật ra là rất có đầu óc kinh doanh đấy, nếu không khi Triệu gia đang trên bờ vực phá sản thì ai đã là người lật ngược tình thế? Mặc dù bên ngoài nói Mạc gia trợ giúp Triệu gia nhưng cũng chỉ là một phần, phần còn lại là do một tay Triệu Lan Nhã tính toán. Quen biết hai mươi mấy năm, lần đầu tiên Vân Hình Như biết được bạn thân bà lại có tính tình tốt như vậy, cư nhiên đem tất cả số tiền đấu giá đi quyên góp, đúng là chuyện lạ thể gian!

“Có lẽ mọi chuyện di Lan Nhã sẽ có tính toán...” Mặc dù bản thân cô không tiếp xúc nhiều với Triệu Lan Nhã nhưng cô cũng biết bà không phải loại người không có đầu óc, hơn nữa người đó lại là bạn thân của mẹ cô khiến cô càng tin rằng trong đây có vấn đề gì đó nhưng dù sao cũng là chuyện của

trường bối, cô là hậu bối không nên nhiều lời vẫn tốt hơn.

“Nói cũng phải...”

Mạc Từ Yên cùng mẹ trò chuyện, không khí hội trường vốn đang náo nhiệt nhưng lại vì chủ nhân đang chuẩn bị đồ vật bị đầu giá mà trở nên không ít tẻ nhạt. Có vài quý phu nhân nhận ra mẹ cô liền mở miệng bắt chuyện, Mạc Từ Yên chỉ đứng bên cạnh cười trừ, làm một cô con gái ngoan ngoãn đứng đó. Ánh mắt cô nhìn khắp hội trường, cô không biết liệu có gặp người quen hay không, dù sao kiếp trước cô cũng chẳng có bạn bè gì. Mạc Từ Yên tính vốn lạnh lùng, ít nói, nhưng vì gặp Trác Lâm mà như một khối băng đã tan chảy, trước kia vì theo đuổi tình yêu mù quáng của bản thân mà đã không để mắt đến bất kì ai, giờ nhớ lại cô không khỏi cười khổ, dù sao có bạn hay không có bạn cũng như vậy mà thôi!

Đột nhiên đồng tử cô co rút, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn bóng người khuất dần tầm mắt. Mạc Từ Yên lấy lại tinh thần vội vàng nói với mẹ cô là cô đi vệ sinh, liền đi theo bóng lưng phía trước, trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Theo như cô được biết, Bùi gia mặc dù thuộc giới thượng lưu nhưng cũng chẳng mấy nổi tiếng, tại sao cô ta lại có thể tham gia bữa tiệc này? Chẳng phải mẹ cô nói bữa tiệc này không phải người bình thường muốn vào là được, hôm nay các gia tộc nổi tiếng trong giới thượng lưu đều có mặt tại nơi này, nhưng trong đó chắc chắn không có Bùi gia! Điều này Mạc Từ Yên dám mở miệng đảm bảo.

Đi theo Bùi Văn đến bên hồ bơi, Mạc Từ Yên vội vàng trốn phía sau gốc cây, vốn đang thắc mắc Bùi Văn đến đây làm gì thì có tiếng bước chân truyền đến, một người đàn ông bước đến bên cạnh Bùi Văn. Dưới ánh trăng sáng khiến Mạc Từ Yên thấy rõ gương mặt của người đàn ông đó, đó là một người đàn ông ngoài ba mươi, làn da ngăm, trên mặt nổi bật vết sẹo ở khóe mắt, dưới ánh sáng của mặt trăng càng khiến cho người khác sợ hãi.

“Cô đã làm xong chuyện tôi giao chưa?” Người đàn ông mở miệng hỏi, ánh mắt hán nhìn Bùi Văn tựa như một con mèo.

“Chuyện này tôi cần chút thời gian, hiện tại Trác Lâm vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng tôi!”

Lời nói của Bùi Văn khiến Mạc Từ Yên trốn ở phía sau cây kinh ngạc, trong lòng nghi vấn trùng trùng. Theo như kiếp trước, Bùi Văn là thư ký bên cạnh Trác Lâm, trước kia cô hay lấy lòng cô ta nhưng lại bị cô ta hại hết lần này đến lần khác, cô không biết rằng hóa ra Bùi Văn thích Trác Lâm. Kể từ khi biết chuyện này Mạc Từ Yên đã luôn đề phòng Bùi Văn, mà thái độ của Bùi Văn đối với cô ngày càng gay gắt, cả hai trở thành kẻ địch. Kiếp trước Trác Lâm và Bùi Văn hợp tác lợi dụng cô, chiếm lấy Âm Dạ thị cùng Mạc thị khiến cô thê thảm như ngày hôm nay, vì vậy Bùi Văn cũng là một trong những kẻ địch lớn nhất của cô! Mà tình hình hiện tại, dường như cô ta nghe lời người đàn ông đó để tiếp cận Trác Lâm?!

“Tuồng tôi không biết sao? Cô không nỡ rạch ròi với người mình yêu chứ gì!” Người đàn ông cười lạnh, Bùi Văn áp úng mở miệng: “Tôi, thật sự thì...”

“Đù rồi! Tôi cho cô ba tháng, nhất định phải hoàn thành chuyện mà tôi giao cho cô, nếu không...” Hắn ghé gần tai Bùi Văn nói gì đó, chốc lát gương mặt Bùi Văn liền tái nhợt khiến Mạc Từ Yên càng thêm nghi ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tranh chấp

Hóa ra Bùi Văn làm thư ký cho Trác Lâm là vì muốn tiếp cận hắn để gây bất lợi đối với Trác thị, mặc dù là vì nghe lời người đàn ông đó Bùi Văn mới tiếp cận Trác Lâm nhưng chỉ sợ cô ta thật sự đã thích Trác Lâm, nếu không cô ta cũng chẳng gây khó khăn đối với cô.

Phụ nữ thật khó hiểu, Bùi Văn vì tiếp cận Trác Lâm mà đã phải lòng hắn, còn cô, cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên cô phải lòng hắn. Năm đó trường cô tổ chức lễ hội, hắn là học sinh danh giá của trường cô nên được mời lên đài phát biểu, không hiểu sao cô lại cảm thấy hắn rất tuần tú, và từ giây phút đó hắn đã đi vào lòng cô từ lúc nào.

Yêu thầm hắn một năm cuối cùng cũng có kết quả, bọn họ quen nhau, yêu nhau sâu đậm nhưng trải qua quá nhiều sóng gió, sau tất cả cô mới biết bản thân quá ngây thơ, từ trước đến giờ chỉ có một mình cô tương tư hắn, còn trong lòng hắn vẫn không thể quên được cô gái đó.

Giờ nhớ lại Mạc Từ Yên cảm thấy thời gian đúng là đã chứng minh tất cả, khiến cho cô ý thức được rất nhiều chuyện, đủ để thức tỉnh được mọi thứ...

“Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng...”

“Hừ, làm được hả nói, đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì!” Người đàn ông khinh thường càng làm sắc mặt Bùi Văn tái nhợt, cô cắn răng mở miệng: “Tôi nhất định sẽ hoàn thành chuyện anh giao...”

“Thế thì tốt, tôi không tiện ở đây lâu...” Người đàn ông nói rồi liền rời đi, để Bùi Văn một mình đứng đó.

Mạc Từ Yên thấy vậy định xoay người rời đi nhưng không ngờ đụng trúng chậu hoa bên cạnh làm ra tiếng động đủ để Bùi Văn phát hiện, mặc kệ đôi

chân đau đớn, Mạc Từ Yên cũng đường đường chính bước ra, dù sao tính tình cô rất thẳng thắn, nghe lên chữ đầu phải vụng trộm, cô cần gì phải sợ chứ?!

Bùi Vân nghe thấy tiếng động, giật mình quay người lại, phát hiện một cô gái đang mặc đầm dạ hội đứng đó, chiếc váy màu rượu vang đỏ càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, mái tóc dài được xõa tự nhiên, không bị trói buộc mà bay trong gió, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng nhìn cô, khiến Bùi Vân kinh ngạc là không ngờ cô lại gặp người quen!

“Ồ, đây không phải Mạc tiểu thư sao...” Khôi phục bộ dáng kiêu ngạo thường ngày, Bùi Vân khinh thường liếc mắt nhìn cô gái đối diện, môi mông chàm chọc nói.

Mạc Từ Yên trầm mặt, liếc mắt nhìn nước hồ trong xanh tươi mát, dưới ánh trăng càng thêm sinh động. Nếu không phải vì chậu hoa này, Mạc Từ Yên cô sẽ bước ra đối diện với lời châm chọc của Bùi Vân sao?! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô cần gì phải sợ cô ta chứ? Cô đường đường là đại tiểu thư Mạc gia, cần gì phải sợ một thư ký nhỏ bé như cô ta. Trước kia cô ta hăm hại cô nhiều lần như thế, cô còn không sợ, chẳng lẽ lần này lại sợ cô ta?! Cô chỉ là không chấp nhất với hạng người như cô ta thôi!

Thấy Mạc Từ Yên im lặng không nói, Bùi Vân càng đắc ý mở miệng: “Không biết Mạc tiểu thư làm cách nào lại có thể đến tham gia bữa tiệc này? Tôi nhớ là bữa tiệc này không mời những hạng người thấp kém như cô!”

Bùi Vân cũng không biết thân phận thật của Mạc Từ Yên, vẫn giống như bà Trác nghĩ cô là con gái của một gia đình quý tộc bị sa sút, thân phận cô ta so với cô cao hơn nhiều nên mới dám mở miệng kiêu ngạo như vậy. Một phần cũng do Bùi Vân ghen tỵ với Mạc Từ Yên, cô mặc dù nghe theo lời người đàn ông kia mới tiếp cận Trác Lâm nhưng cô thích Trác Lâm là sự thật, bởi vậy cô rất chán ghét Mạc Từ Yên này, ngoại trừ có gương mặt xinh đẹp, cô ta có gì có thể xứng làm bạn gái Trác Lâm cơ chứ?!

Thành thật mà nói Bùi Vân là một người phụ nữ yêu đến mù quáng, bọn họ chỉ biết gây khó dễ cho những người dám tiếp cận người trong lòng của bọn họ, giống như Mạc Từ Yên trước kia, cực kỳ không thích Trác Lâm có hành động thân mật với bất kì người phụ nữ nào. Phụ nữ thường có lòng chiếm hữu mạnh hơn so với đàn ông rất nhiều, một khi yêu lại yêu đến mù quáng, không biết phân biệt trắng đen, phải trái là gì... Bùi Vân rất giống thế, cô ta yêu Trác Lâm nên hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho cô, nhưng phải nói rằng cô ta thật sự không có đầu óc, nếu không cô ta có thể hiểu rõ lý do vì sao cô có thể đến đây mà không phải đứng ra khiêu khích cô!

“Thấp kém? Bùi Vân, cô nói người khác mà không biết nhìn lại mình à? Tôi nhớ Bùi gia của cô cũng không phải loại người cao quý gì!” Kể từ khi trùng sinh, Mạc Từ Yên học được thế nào là đá kích người khác, đường đường là đại tiểu thư của Mạc gia, chẳng lẽ cô phải đứng đây cho cô ta sỉ nhục hay sao chứ?!

Bùi Vân nghe vậy liền nhú mày, trong lòng buồn bực đối với người đàn ông lúc này chưa tan lại bị Mạc Từ Yên châm chọc lại càng buồn bực hơn, không chút khách khí mở miệng: “Ít ra Bùi gia chúng tôi cũng đường đường chính chính vào cửa, còn cô, không phải đi cửa sau đấy chứ? Hay là sau khi bị Lâm chia tay, cô liền tìm được một kim chủ mới nên...”

“Chát!” Lời còn chưa nói xong Bùi Vân đã bị một cái tát vào mặt khiến cô đau đớn ôm mặt, trừng mắt nhìn Mạc Từ Yên.

“Mạc Từ Yên! Cô dám...” Má trái bông rất khiến tâm trạng Bùi Vân càng khó chịu, ánh mắt nhìn Mạc Từ Yên như có dao, nếu ánh mắt Bùi Vân có thể giết người thì chỉ sợ Mạc Từ Yên đã bị giết chết từ lâu rồi!

“Bùi Vân, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cô nên ăn nói đàng hoàng, nếu không đừng trách tôi!” Mạc Từ Yên lạnh lùng mở miệng, môi mông nhếch lên nụ cười nhạt, trong bóng tối càng thêm yêu mị khiến người khác không khỏi lạnh run.

“Hừ, tôi nói trúng tim đen cô rồi chứ gì? Hạng người như cô không xứng với Lâm, đừng có mơ tưởng đến anh ấy!” Bùi Vân dùng Trác Lâm để đá kích Mạc Từ Yên, trước kia cô cũng dùng chiêu này với Mạc Từ Yên, kết quả là khiến Mạc Từ Yên tức đến hận không nổi giết chết cô, sau đó lại đau lòng rồi đi. Nghĩ đến chuyện này, Bùi Vân khôi phục vẻ ngoài, môi nở nụ cười lạnh quan sát phản ứng của Mạc Từ Yên.

Bất quá khiến Bùi Vân phải thất vọng rồi, Mạc Từ Yên bây giờ không còn là Mạc Từ Yên trước kia nữa, hiện tại cô không còn xem Trác Lâm như tất cả như những gì Bùi Vân nghĩ, cô chỉ sợ hận không thể không liên quan dính líu gì đến hắn ta nữa, làm sao lại có thể lộ à về mặt đau lòng cơ chứ?!

Bùi Vân quá xem thường cô rồi, Mạc Từ Yên nhìn cô gái trước mắt mở miệng: “Tốt nhất là cô nên lo chuyện của bản thân mình đi, đừng có ở đây khiêu khích tôi chẳng được gì đâu!” Nếu chuyện người đàn ông đó giao cho cô ta không hoàn thành thì sao nhỉ? Mạc Từ Yên bắt đầu suy nghĩ sâu xa, liệu chuyện này có liên quan đến chuyện Trác Lâm lợi dụng cô chiếm đoạt Ám Dạ thị hay không?! Nếu thật sự chuyện này có liên quan đến Bùi Vân hay người đàn ông đó...

Lời của Mạc Từ Yên khiến sắc mặt của Bùi Vân thay đổi, lúc này cô mới nhớ đến Mạc Từ Yên đã ở đây bao lâu, có phải cô ta đã nghe hết mọi chuyện hay không? Liệu cô ta có nói cho Trác Lâm biết hay không?! Càng nghĩ Bùi Vân càng cảm thấy nguy cơ trùng trùng, nếu Mạc Từ Yên đã nghe hết câu chuyện, lại cho nói cho Trác Lâm biết, vậy cô... Cô sẽ...

“Mạc Từ Yên cô...”

“Đủ rồi, tôi không muốn nói chuyện với cô nữa, bỏn cô nương đây bận lắm!” Mạc Từ Yên lạnh lùng mở miệng, liếc thấy sắc mặt Bùi Vân thay đổi thì không khỏi nhếch môi, quay người rồi đi, để lại bóng lưng cùng sắc mặt phức tạp của Bùi Vân!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Bước đầu theo đuổi

Kể từ khi đi dự bữa tiệc đó xong Mạc Từ yên dút khoát không bước chân ra ngoài, điều này khiến Vân Hình Như cảm thấy khác thường, cứ nghĩ là con gái bởi vì Trác Lân mà vết thương trong lòng vẫn chưa khỏi nên mới tự nhốt bản thân trong nhà. Tất nhiên Vân Hình Như không tin những lời con gái nói, mặc dù nhận được câu trả lời xác đáng nhưng là một người mẹ, cũng là người chứng kiến đoạn tình yêu của con gái, sao bà có thể dễ dàng tin tưởng con gái đã từ bỏ Trác Lân cơ chứ?!

Vì vậy tự bản thân bà đi xác nhận, hỏi han tình hình của con gái nhưng con gái lại trả lời bản thân không sao, cô chỉ cảm thấy chán nản, không muốn ra ngoài. Thật ra nguyên nhân cũng cô ở trong nhà rất đơn giản, cô chỉ là đang suy nghĩ xem rốt cuộc Bùi Vân có âm mưu gì đối với Trác thị, liệu chuyện này có liên quan đến Âm Dạ thị hay không, đó là điều Mạc Từ Yên quan tâm. Dành suốt ba ngày để nghĩ đến chuyện này, Mạc Từ Yên sợ rằng nếu không suy nghĩ thật kĩ thì bản thân có giống như trước trở thành một con cờ trong tay Trác Lân hay không, ba ngày tuy không dài nhưng cũng đủ để một người làm mẹ lo lắng cho con gái của mình!

“Yên Nhi, chuyện học của con ở trường đại học...” Mấy ngày nay bà đang cảm thấy có nên nói chuyện này hay không nhưng Yên Nhi đã 20 tuổi, đủ tuổi để hiểu rõ bản thân đang làm gì, dù sao Mạc gia chỉ có một người con là Yên Nhi, định sẵn sau này sẽ kế thừa sản nghiệp của gia đình nhưng vì mấy năm trước con gái vì tình yêu mà đánh mất lý trí nên bà đã không nói, hiện tại xem như cũng đã khá hơn rồi. Bà cùng Vũ Hiên cũng không thể sống lâu hơn nữa, nếu con gái vẫn không lớn lên được thì Mạc gia sẽ đi về đâu?! Cuộc đời chồng bà đều cống hiến hết sức mình vì gia nghiệp, nếu thật sự bại trong tay con gái, Vân Hình Như thật sự không biết làm sao!

Bà cảm thấy tinh thần con gái đã tốt hơn rất nhiều, vẫn nên học cách quản lý công ty thì hơn, dù sao học trong trường đại học cũng không làm được gì, so với môi trường học tập thì xã hội tàn khốc hơn nhiều, trong trường lý thuyết thì nhiều nhưng thực hành cũng chẳng ra làm sao. Nếu thật sự phải đợi con gái tốt nghiệp Vân Hình Như cảm thấy không ổn lắm, tốt hơn hết là nên để nó đi công ty thực tập thử xem, 20 tuổi cũng đã đủ để nhận thức thế giới bên ngoài rồi, nếu sau này mới để con gái làm quen thì bà không yên tâm.

Mạc Từ Yên có chút kinh ngạc, mới nhớ đến bản thân đang đi học đại học, điều này khiến cô không khỏi phiền não, dù sao trước kia đi học cũng không phải bởi vì cô thích, nếu không phải Trác Lân cũng vào đại học thì con cháu Mạc Từ Yên cô mới hứng thú với trường học, học ở nhà còn tốt hơn ở trường, cái gì mà ngồi trường thượng lưu, Mạc Từ Yên cảm thấy chỉ là một đám thiên chi kiêu nữ khinh thường người khác! Hiện tại Trác Lân đã học năm ba nhưng vì sản nghiệp của gia đình mà nghỉ học, Mạc Từ Yên cô tại sao lại không thể nghỉ học chứ? Cô dù gì cũng là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, mặc dù bản thân cô không mấy tình nguyện.

“Mẹ, con nghĩ kĩ rồi, con muốn đến công thi ba học tập ạ!” Câu trả lời của con gái khiến Vân Hình Như kinh ngạc, nhưng nhiều hơn vẫn là vui mừng, điều này khiến bà không khỏi nghĩ rằng con gái đã lớn rồi.

“Thật sao?!”

“Vâng...” Mạc Từ Yên gật đầu, cô tuyệt đối sẽ không để những chuyện trước kia tái diễn, cô sẽ đưa Mạc thị đi lên đỉnh cao, tất nhiên cũng không thiếu Âm Dạ thị, những chuyện trước kia là cô có lỗi với anh, cô tất nhiên sẽ đền bù cho anh, đền bù cả cuộc đời cô cho anh!

Nhắc đến chuyện này Mạc Từ Yên mới nhớ đến, dường như mấy ngày này cô đã bỏ lỡ cơ hội tiếp cận anh mất rồi?! Càng nghĩ Mạc Từ Yên cảm thấy phiền não, xem ra bản thân cô nên lập ra một lịch trình để theo đuổi anh rồi, nếu không lại mất thời gian như ba ngày này thì cả đời này chỉ sợ Mạc Từ Yên cô sẽ không thể khiến Âm Dạ Duật anh yêu cô được!

“Mẹ con ra ngoài một lát ạ!” Nói xong không đợi Vân Hình Như trả lời, Mạc Từ Yên liền chạy về phòng thay đồ, bắt đầu cuộc hành trình theo đuổi của bản thân.

Bắt quá khi lên xe Mạc Từ Yên mới ý thức bản thân nên tìm anh ở đâu, chẳng lẽ đi đến công ty của anh?! Không được, như vậy quá lộ liễu, nếu đến rồi thì cô biết phải nói gì?! Mạc Từ Yên nhìn đồng hồ, bây giờ là 12 giờ 07 phút, đang là giờ ăn trưa nên chắc hẳn anh đang ăn cơm ở đâu đó, liệu cô có nên đến nha hàng anh thường hay đến để tìm không?!

Lần đầu tiên trong cuộc đời Mạc đại tiểu thư của chúng ta lại cảm thấy bối rối vì phải suy nghĩ làm thế nào để theo đuổi một người đàn ông, trước kia không cần đợi cô theo đuổi cũng có không ít người theo đuổi cô, mặc dù Trác Lân là người đầu tiên cô yêu nhưng khi tỏ tình cũng không cảm thấy bối rối như vậy. Có lẽ bởi vì anh không giống người đàn ông khác, anh là mẫu người đàn ông mà tất cả phụ nữ đều mơ ước nhưng lại không dễ dàng chạm đến, điều này khiến một người kiêu ngạo như cô cũng cảm thấy bất lực, rất ít khi Mạc Từ Yên cô không tự tin như vậy, cô thật sự muốn biết liệu bản thân có thể theo đuổi được anh hay không?!

Nếu theo đuổi được thì sao? Liệu có thể khiến anh yêu cô hay không đó là điều khiến Mạc từ Yên phải lo lắng, mặc dù kết hôn năm năm nhưng cô vẫn không thể hiểu rõ được anh, anh là một người rất khó để nắm bắt...

“Cốc!” Mạc Từ Yên lấy tay gõ vào đầu mình, sao cô đột nhiên lại suy nghĩ nhiều như thế chứ, cứ theo đuổi anh thì sẽ biết anh có yêu cô hay không mà, Mạc Từ Yên của ngày xưa là một người rất tự tin, bất kể chuyện gì cũng không cúi đầu chịu thua, về tự tin cô đâu mất rồi chứ?!

Mạc Từ Yên nhanh chóng hồi phục tinh thần, nói với địa chỉ nhà hàng anh hay đến cho bác Hải để bác chờ cô đến đó, dù sao bình đến tướng chặn, nước

đến đất ngăn, đến lúc đó chết thì chết, Mạc Từ Yên cô cũng không sợ!

Bác Hải nhanh chóng lái xe đến nhà hàng mà cô đưa địa chỉ, cô nói với bác Hải vài lời rồi mở cửa xuống xe, đi vào bên trong nhà hàng.

Nhà hàng này là nhà hàng mà trước kia anh thường hay đến để ăn trưa, sở dĩ cô biết được là trước cô cũng tình cờ đến đây, hưởng hờ sống chung năm năm, ít nhiều gì Mạc Từ Yên cô cũng biết được sở thích của anh một chút!

Vừa mới bước vào Mạc Từ Yên đã nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú ngồi ở bàn số ba, người đó không ai khác ngoài anh, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khiết không nhiễm một hạt bụi, áo khoác ngoài đen khiến anh càng thêm lịch lãm, dường như nhận thấy ánh mắt của cô anh liền vội vàng đi dấy đi đến bên cạnh cô, bên môi còn gợi lên ý cười khó hiểu, không hiểu sao nhìn thấy nụ cười này Mạc Từ Yên cảm thấy có gì đó là lạ. Nhìn lại bàn của anh thì thấy có một cô gái đang ngoài quay lưng với cô, mặc dù chỉ thấy bóng lưng nhưng Mạc Từ Yên cũng hiểu rõ cô gái này xinh đẹp không kém cô!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Diễn kịch

Đột nhiên Mạc Từ Yên cảm thấy có gì đó không ổn, dường như anh đang có âm mưu gì đó?! Đừng nói cô đa nghi nhưng tính tình của anh không ai có thể đoán trước được, nhìn anh lộ ra nụ cười rạng rỡ như vậy, Mạc Từ Yên có cảm thấy bản thân cô dường như đang bị tính kế, chính xác hơn mà nói, cô hình như sắp rơi vào tay địch mất rồi!

Trước kia cô chưa từng thấy anh lộ ra nụ cười như vậy, dường như anh chỉ mỉm cười nhẹ, lạnh nhạt mà xa cách, chưa bao giờ anh cười với cô như vậy, hơn nữa hai người bọn họ sống chung một nhà, ngủ chung một phòng nhưng mà chạm mặt cũng chẳng được mấy lần, nói chuyện cũng chẳng được bao nhiêu, huống chi là cười với nhau!

“Em đến rồi!” Giọng nói âm áp dễ nghe khiến Mạc Từ Yên có chút ngỡ ngàng, dường như rất lâu trước kia anh cũng nói với cô bằng giọng nói như vậy, kiếp trước cô không cần, thậm chí là không để tâm, nhưng hiện tại lại khác, cô khát khao được anh nói bằng giọng nói như vậy, cảm giác như là... Có cái gì đó len lỏi trong tim cô?!

“Anh...?” Đang đợi em sao?!

Tất nhiên những lời phía sau Mạc Từ Yên thức thời không dám mở miệng, dù sao cô cũng không muốn bản thân tự mình đa tình sau đó lại tự rước lấy nhục nhã. Với lại muốn anh chờ đợi ai đó, chuyện này đúng là hiếm có đấy! Kết hôn năm năm, mặc dù ít tiếp xúc với nhau nhưng ít nhiều Mạc Từ Yên cũng hiểu rõ anh không thích chờ đợi người khác, tính tình này của anh từ trước đến nay đều không thay đổi. Cô quả thật muốn biết lý do tại sao anh lại thường xuyên đến Waiting, nếu không phải chờ đợi ai đó thì anh đến đó làm gì? Hơn nữa, người anh đang chờ đợi... Là ai chứ?!

Còn chưa kịp mở miệng Mạc Từ Yên đã bị anh kéo đến bàn ăn của mình, tay anh ôm lấy eo cô, khoảng cách của hai người nháy mắt được kéo gần lại, anh mở miệng với cô gái đối diện: “Châu tiểu thư, giới thiệu với cô đây là bạn gái của tôi!” Lời nói tự nhiên, thái độ bình thản của anh khiến cô gái gọi Châu tiểu thư kinh ngạc nhìn Mạc Từ Yên.

Không chỉ có những người khác mà ngay cả chính chủ cũng cảm thấy kinh ngạc, Mạc Từ Yên ngẩng đầu lên nhìn anh, đập vào mắt cô là sừng mặt hoàn mỹ không chút tì vết của anh, làn da màu đồng khiến anh thêm vài phần nam tính. Đây là lần đầu tiên cô quan sát anh gần như vậy, cảm giác tim cô như bùng nổ, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói thành lời, cô chỉ nghe được tiếng ‘thình thịch’ của tim mình, hoàn toàn không nhìn thấy, hay nghe thấy mọi thứ xung quanh nữa.

Như nhận thấy ánh mắt của cô, Ám Dạ Duật cúi đầu, tạo ra một màn ‘tình chàng ý thiếp nhìn nhau đắm đuối’ khiến mọi người xung quanh hâm mộ không thôi, còn cô gái gọi Châu tiểu thư thì không vui, có cô gái nào vui vẻ khi đối tượng xem mắt của mình hợp ý mình như thế mà lại đột ngột xuất hiện một cô bạn gái bên cạnh hay không?! Ánh mắt Châu tiểu thư nhìn Ám Dạ Duật có vài phần thay đổi, vốn nghĩ là tìm được người hợp ý nhưng không ngờ lại có bạn gái, Châu tiểu thư có cảm giác như bản thân cô vừa bị lừa tình cảm ấy, vì vậy ánh mắt quan sát nhìn Mạc Từ Yên.

Hôm nay Mạc Từ Yên mặc một chiếc váy ren màu trắng dài đến đầu gối, lộ ra đôi chân trắng nõn thu hút không ít người, cô mang một đôi giày cao gót màu đen, thương hiệu nổi tiếng mới nhập về, ở thành phố S không quá năm đôi khiến sắc mặt Châu tiểu thư càng thêm khó coi, chiếc váy ôm lấy vòng eo mềm mại, lộ ra những đường cong quyến rũ, đôi tay nam tính đặt lên eo cô khiến người khác không dám thở mạnh, mái tóc xoăn dài xõa tự nhiên, gương mặt ngượng ngùng, đôi mắt lộ ra ý cười e thẹn, đứng bên cạnh người đàn ông càng khiến cô trở nên bé nhỏ, khiến người khác có cảm giác như muốn bảo vệ cô, ngay cả Châu tiểu thư là con gái cũng tránh không khỏi bị thu hút!

“Chào cô!” Giọng nói lạnh nhạt khiến Mạc Từ Yên giật mình choàng tỉnh, nghiêng đầu nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói, lúc cô nghiêng đầu thì hai ba lọn tóc theo động tác của cô đong đưa theo, khiến Châu tiểu thư đối diện càng thêm không vui.

Phụ nữ tất nhiên không ai thích người đẹp hơn mình, huống chi là một tiểu thư xuất thân từ quý tộc như Châu tiểu thư đây, từ nhỏ đã là tâm điểm của mọi người, hiện tại Mạc Từ Yên xuất hiện lại khiến mọi người lu mờ, hơn nữa còn thu hút cả cô, với lại cô ta còn là bạn gái của người mà cô đi xem mắt. Ba thứ này gộp lại cũng đủ để Châu tiểu thư chán ghét Mạc Từ Yên!

Nhận thấy địch ý từ cô gái đối diện, Mạc Tử Yên cũng có chút không vui nhưng ngại anh ở đây nên cô không thể làm gì hơn là tươi cười mở miệng: “Xin chào.” Mạc Tử Yên bắt đầu phân tích tình hình hiện tại, nhìn anh và cô gái đối diện, Mạc Tử Yên nhanh chóng hiểu được vấn đề, nếu cô đoán không lầm thì cô gái này chính là người đi coi mắt cùng anh nhỉ?! Mặc dù quan hệ với nhà chồng không tồi, nhưng cũng không phải xấu, Ám Dạ Nghiên thường nói với cô trước khi lấy cô mẹ anh đã bắt anh đi xem mắt rất nhiều, nhưng lại bị anh từ chối hết thảy. Lúc đầu cô cũng chẳng mấy quan tâm, nhưng hiện tại Mạc Tử Yên tránh không khỏi mà buồn bực, chẳng có người con gái nào nhìn người mình yêu đi xem mắt mà vui vẻ cả, trong lòng Mạc Tử Yên, sớm đã quyết định Ám Dạ Duật là chồng tương lai của mình, làm sao có thể để anh ới vào tay người con gái khác?!

“Châu tiểu thư, nếu không phiền thì...” Nói ít hiểu nhiều, Châu tiểu thư liếc mắt nhìn Mạc Tử Yên, lạnh nhạt đáp: “Không phiền...”

Ám Dạ Duật kéo ghế cho Mạc Tử Yên, hai người cùng ngồi xuống, vốn dĩ là bữa trưa nên Ám Dạ Duật gọi vài món cho cô, bởi vì vừa mới dùng bữa xong nên Mạc Tử Yên ăn rất ít, Ám Dạ Duật bên cạnh thấy vậy lo lắng mở miệng: “Không hợp khẩu vị à?”

Mạc Tử Yên lắc đầu, mỉm cười nói: “Không phải, món ăn rất ngon...” Được anh quan tâm như vậy, có trời mới biết Mạc Tử Yên cô vui sướng đến mức nào, hiếm khi được anh quan tâm như vậy, trên môi Mạc Tử Yên nở nụ cười ngượng ngùng, tựa như thiếu nữ đang ới vào lưới tình.

Nhìn tình cảnh trước mắt Châu tiểu thư cảm thấy buồn bực không thôi, nhưng vì xuất thân từ gia đình quyền quý nên không tiện mở miệng. Bữa ăn diễn ra trong không khí ngượng ngùng mà cứng ngắt, tuy nhiên cũng có một số người vui vẻ vì được ai đó quan tâm, cũng có một số người tức giận nên lại không thể phát tán, nói chung là mỗi người một vẻ, khó lòng mà nói rõ được.

Ra khỏi nhà hàng, Ám Dạ Duật muốn đưa Châu tiểu thư về nhưng lại bị cô nàng từ chối khéo đi, gượng cười: “Không cần đâu, tôi còn có chuyện nên đi trước đây...” Ám Dạ Duật bộ dạng không sao cả mở cửa xe cho cô, tất nhiên Mạc Tử Yên cô sẽ không từ chối mà lên xe.

“Anh cố tình đấy à?” Rõ ràng chiếc xe Lamborghini của anh chỉ có hai chỗ, nếu anh muốn đưa cô gái đó về thì cô ta ngồi ở đâu chứ?! Anh là muốn người khác biết khó mà lui đây mà!

“Phải thì sao? Không phải thì sao?” Ám Dạ Duật nửa thật nửa đùa, ánh mắt nhìn Mạc Tử Yên chăm chú, đột nhiên chiếc xe ngừng lại, Ám Dạ Duật sắp mặt lại gần cô.

Thình thịch, thình thịch!

Mạc Tử Yên có thể nghe được tiếng tim đập của mình, tim cô dường như đang đập rất nhanh khiến Mạc Tử Yên cảm thấy hít thở không thông. Ánh mắt của anh khiến cô cảm thấy khó thở, gương mặt anh cách cô chỉ có 2 centimet, gần đến nỗi khiến cô có thể nhìn rõ lỗ chân lông trên gương mặt anh...

“Tại sao lúc nào cô cũng nhìn tôi với ánh mắt như thế?” Ám Dạ Duật mở miệng, trong xe chật trội khiến giọng nói của anh vang lên ồm ồm, xe anh cách âm rất tốt, bên ngoài ồn ào thế nào bên trong lại tĩnh lặng như thế.

Mạc Tử Yên giật mình, quay đầu đi, giọng nói có chút lắp bắp: “Ánh... Ánh mắt gì chứ...?”

Nhìn má cô ngày càng đỏ khiến Ám Dạ Duật không khỏi cong khóe môi, đột nhiên anh cảm thấy trêu đùa cô gái này rất thú vị. Lấy tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ bé của cô, muốn cô đối diện với ánh mắt của anh.

Nhìn thấy anh ngày càng sát lại gần mình, trong đầu Mạc Tử Yên không thể suy nghĩ được gì, chỉ biết sợ hãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mẹ chồng nàng dâu

Thời gian cứ thế trôi qua, bên ngoài xe cộ trên đường không ngừng chạy qua lại, tiếng xe không ngừng vang lên nhưng dường như người trong xe lại không hề nghe thấy, bên trong yên tĩnh đến lạ thường, mỗi người đắm chìm trong mỗi suy nghĩ khác nhau.

Đợi một lúc lâu Mạc Tử Yên vẫn chưa cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, bên tai truyền đến tiếng cười êm ái khiến cô nhìn không được mà mờ mắt, chỉ thấy người đàn ông lúc này vốn đang mặt đối mặt với cô hiện tại đang nghiêm túc lái xe, về mặt không cảm xúc khiến Mạc Tử Yên cô không khỏi cảm thấy là tự mình đa tình, dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Điều này khiến cô không khỏi xấu hổ quay mặt sang chỗ khác, nhưng Mạc Tử Yên không ngờ hành động vô thức của mình lại bỏ lỡ ý cười trên mặt ai kia.

Bầu không khí trong xe vô cùng tĩnh lặng, Mạc Tử Yên cảm thấy có chút ngột ngạt, không khỏi lén liếc nhìn ai đó đang nghiêm túc lái xe.

Ám Dạ Duật khi lái xe rất nghiêm túc, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị không cảm xúc khiến Mạc Tử Yên cảm thấy không vui, chẳng có cô gái nào thích ngày nào cũng nhìn mặt lạnh của người mình yêu, mặc dù tui con gái thời nay thích nhất là mẫu đàn ông lạnh lùng, vì như vậy rất có tính chinh phục, nhưng

đối với Mạc Tử Yên cô, lạnh lùng hay không không quan trọng, quan trọng đó là người cho cô cảm giác thế nào là yêu!

Thời học sinh, Mạc Tử Yên vẫn luôn nghĩ rằng sau này cô sẽ lấy một người đàn ông đẹp trai, tài giỏi để làm chồng, khi đó Trác Lân xuất hiện khiến trái tim cô không khỏi rung động, với diện mạo, gia thế và tài hoa của Trác Lân, Mạc Tử Yên cô cảm thấy trên thế giới này sẽ không có người nào có thể xứng cô hơn hẳn. Mọi thứ cô đều suy nghĩ kĩ lưỡng mới dám tiến tới với Trác Lân, nhưng... Có một cô chưa nghĩ đến, đó là Trác Lân liệu có yêu cô hay không?!

Bởi vì là mối tình đầu nên Mạc Tử Yên có phần bộc chột và suy nghĩ không thấu đáo, bởi lẽ những người khi yêu đều ngốc như vậy, đầu óc đều ngập tràn hình ảnh người mình yêu, làm sao mà có thời gian suy nghĩ những chuyện nhỏ nhặt khác?! Nhưng đôi khi, một chuyện bạn xem là nhỏ nhặt thì nó cũng có thể thay đổi cuộc đời bạn.

Bất quá đó đã là chuyện của quá khứ, hơn nữa tất cả mọi chuyện cũng không phải lỗi của một mình Trác Lân, hẳn sai khi xem cô là người thay thế, nhưng cô cũng sai lắm khi biết hẳn không yêu cô mà cô cố chấp, mù quáng tin yêu hẳn, đến cuối cùng mất đi tất cả. Nếu lúc đó cô buông tay thì mọi thứ vẫn còn cứu vãn được, nhưng mà hiện tại dù thế nào cũng khó lòng thay đổi quá khứ!

Mạc Tử Yên đưa mắt nhìn sang bên ngoài cửa sổ, năm năm sau thành phố S vẫn không chút thay đổi, bất quá cũng không thể giữ nguyên vẻ đẹp hiện tại được, dù sao cảnh không còn thì người cũng mất... Như vậy, chẳng phải rất tốt sao?!

“Nhìn đủ rồi sao?”

Giọng nói nam tính vang lên khiến cô giật mình, quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt ngơ ngát không hiểu rõ đang diễn ra chuyện gì.

“Lúc này cô nhìn tôi làm gì?” Mặc dù không nhìn cô nhưng anh vẫn có thể hình dung bộ dạng ngốc nghếch của cô, điều này khiến anh nhin không được mà cong khóe môi.

Bị anh hỏi như vậy Mạc Tử Yên đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, hóa ra này giờ anh đều biết bản thân cô đang nhìn lên anh! Mạc Tử Yên cảm thấy bản thân như trò hề, trở thành trò cười cho thiên hạ... Không đúng, phải là trò cười cho ai kia mới đúng!

“Ai nhìn anh chứ!” Mạc Tử Yên tránh ánh mắt anh, mắt tự nhiên mở miệng.

“Vậy là tôi nhìn lầm sao?!” Đèn đỏ, Âm Dạ Duật ngừng xe, lúc này anh mới quay sang nhìn cô, ánh mắt anh hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Đúng vậy, là anh nhìn lầm rồi...” Mạc Tử Yên hưởng ứng ý kiến của anh, không ngừng gật đầu.

Âm Dạ Duật chỉ cười, không nói.

Đèn xanh, chiếc xe Lamborghini màu trắng lập tức phóng lên phía trước, bánh xe lại tiếp tục lăn, đường cao tốc một chiều, những chiếc xe không ngừng chạy đến, nhìn con đường ngày càng vắng, Mạc Tử Yên mới ý thức được điều gì đó.

“Anh... Anh đưa tôi đi đâu...?” Cảnh vật bên đường xa lạ, trên đường vắng hẵn đi, Mạc Tử Yên không khỏi cảm thấy kì quái, mặc dù biết anh sẽ không đem cô đi bán hay gì đó nhưng cô vẫn không nhin được mà hỏi.

“Giờ mới phát hiện à? Nếu hôm nay là người khác chỉ sợ cô đã bị đem đi bán rồi đấy!” Âm Dạ Duật cười nhạt tỏ vẻ vô sự.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?!”

“Đừng lo, sẽ không gây hại cho cô đâu...” Tưởng cô sợ bản thân anh gây hại cho cô nên Âm Dạ Duật mở miệng trấn an: “Hóa ra cô lại nhát gan như vậy!”

Mạc Tử Yên bĩu môi, nhỏ giọng lí nhí gì đó, giọng nói của cô bị gió ắt đi khiến anh không nghe được, chỉ liếc mắt nhìn cô đang ngoan ngoãn ngồi, rồi tiếp tục chú tâm lái xe.

Đi hơn một giờ cuối cùng bánh xe cũng ngừng lăn, Âm Dạ Duật xuống xe, đi sang mở cửa cho cô, bộ dạng chuẩn mực của một quý ông khiến cô không khỏi ngượng ngùng, ngập ngừng bước xuống xe.

Trước mắt cô là một tòa nhà rộng lớn, xung quanh là một dải đất trống vắng, hoang vu, tòa nhà đứng sừng sững giữa không gian lớn như vậy khiến nó trở nên nhỏ bé, hàng rào trắng bày xung quanh tòa nhà, bên trong sân có rất nhiều đồ chơi của trẻ con, Mạc Tử Yên cảm giác bản thân cô đi lạc vào nhà trẻ. Âm Dạ Duật dẫn cô vào trong, càng vào bên trong càng nghe nhiều tiếng cười đùa của trẻ con, điều này khiến cô cảm thấy tò mò, tại sao anh lại đưa cô đến đây?!

Nhìn ra sự khó hiểu trong mắt cô, Âm Dạ Duật tốt bụng giải thích: “Mẹ tôi rất thích làm từ thiện, cũng vì thế mà nhà tôi cũng thích làm từ thiện, hôm nay tôi vốn định đến đây thăm lũ trẻ nhưng bởi vì cô Châu tiểu thư đó mà có phần chậm trễ...”

“Đây là cô nhi viện?”

“Ừ...”

“Anh thường xuyên đến đây lắm sao?!” Mạc Tử Yên tò mò hỏi.

“Chỉ cần là ngày nghỉ tôi đều đi đến đây thăm lũ trẻ...”

“VẬY... Anh có đưa ai đến đây ngoài tôi không?!” Mạc Từ Yên ngập ngừng, có chút mất tự nhiên nhìn mặt đất phía dưới. Như vậy liệu có lộ liễu quá không nhỉ? Nhưng mà... Cô không có cách nào ngăn bản thân mình a!

“CÓ...” Ánh mắt Ám Dạ Duật hàm chứa ý cười không rõ, môi mỏng cong lên một độ cong tuyệt đẹp khiến bất kì người nào nhìn vào cũng không khỏi si mê.

Câu trả lời của anh nằm ngoài dự liệu, trong lòng Mạc Từ Yên thấp thỏm không yên, lòng muốn hỏi nhưng miệng lại không đủ can đảm, lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực như vậy!

“Tôi từng đưa Tiểu Nghiên và đến đây, có khi cả gia đình tôi rảnh rỗi đều đi đến đây...”

Một câu xóa hết hiểu lầm, Mạc Từ Yên cảm thấy mình rất ngốc, sao lại nghĩ những chuyện vu vơ như thế cơ chứ nhưng mà cô lại nhịn không được mà thờ phào nhẹ nhõm. Đường như đứng trước anh, cô không còn là Mạc Từ Yên nữa, cảm xúc không thể kìm chế!

“Hóa ra là như vậy...”

Lời còn chưa dứt Mạc Từ Yên đã thấy một đàn trẻ chạy xô vào người bọn họ khiến cô không khỏi giật mình.

“Anh Duật, anh đến rồi...”

“Sao lâu rồi anh không đến thăm tụi em?”

“Tụi em nhớ anh lắm...”

Khoảng mười mấy đứa trẻ mười tuổi tranh nhau ôm lấy Ám Dạ Duật, tựa như anh là đồ ăn không bằng, tụi nhỏ không ngừng tranh nhau khiến Mạc Từ Yên đứng bên cạnh thấy vậy nhìn không được mỉm cười.

“Anh Duật, chị xinh đẹp này là ai vậy ạ?” Cô bé phát hiện ra Mạc Từ Yên đứng đó mỉm cười hai mắt liền lóe sáng, chị này thật xinh đẹp, sau này lớn lên bé cũng muốn xinh đẹp như chị ấy!

Lời nói của cô bé liền thu hút những đứa xung quanh, mục tiêu từ Ám Dạ Duật của những đứa trẻ nhanh chóng chuyển sang Mạc Từ Yên, không ít cô bé, cậu bé đến ôm chân cô, không ngừng nhón nháo.

“Chị xinh đẹp chị là bạn gái của anh Duật sao ạ?”

“Chị ơi chị thật xinh đẹp...”

“Đúng đó, đúng đó, chị còn xinh đẹp hơn chị Tiểu Nghiên nữa...”

“Chị ơi, chị tên là gì vậy...”

“...”

Bị một đám trẻ quay quanh khiến Mạc Từ Yên có chút bối rối, cô chưa từng tiếp xúc với trẻ con, trước kia mẹ chồng thường bảo cô đi cùng bà đến cô nhi viện thì Mạc Từ Yên đều từ chối, cô cảm thấy bản thân không thích hợp với trẻ con, với lại tính tình cô khó hòa nhập được với lũ trẻ nên mỗi lần như thế Mạc Từ Yên cô đều viện cớ, dần dần mẹ chồng không bảo cô đi cùng bà nữa. Hiện tại lại gặp sự việc như thế Mạc Từ Yên lại không phải làm sao, cứ đứng yên bất động nơi đó, nhưng bọn trẻ vẫn không buông tha cho cô, không ngừng truy hỏi cho đến cùng.

Lúc này một giọng nói vang lên, bọn trẻ nháy mắt trở nên an tĩnh: “Có chuyện gì với tụi con vậy?”

Ám Dạ Duật thấy người bước đến liền nở nụ cười: “Mẹ...”

Một người phụ nữ trung niên bước đến, bà mặc một chiếc váy màu kem nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần cao quý, mái tóc búi lên theo kiểu của quý phu nhân, dung mạo bà rất dịu dàng, nụ cười của bà khiến người khác cảm thấy thoải mái, thật khó tin khi một người phụ nữ như vậy lại có thể không chế cả một gia đình!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiến triển

“Duật, sao con lại đến đây, không phải là con cùng Châu tiểu thư đi ăn cơm trưa sao?!” Minh Tâm nhìn con trai đứng trước mắt liền nhủ mày không, bà biết hôm nay con trai không có việc gì nên đã hẹn với Châu phu nhân cho bọn trẻ gặp mặt, mặc dù biết tính tình con trai không thích xem mặt nhưng chung thân đại sự của con trai, người làm mẹ này sao có thể không lo lắng được?! Nhưng mà nhìn tình hình trước, xem ra con trai bà lại trốn nữa rồi, lần trước nhờ có thằng nhóc Lãnh Diệt bày mưu, không biết lần này lại là ai giúp nó!

“Con đến đây thăm lũ trẻ...” Âm Dạ Duật cười nhạt, tránh nhắc đến chuyện của Châu tiểu thư.

Minh Tâm thấy vậy liền muốn giáo huấn con trai, trước kia vì muốn bản thân muốn làm từ thiện mà kéo con trai theo cùng, hiện tại con trai lại lấy lý do này đối phó bà. Làm từ thiện thì có giới hạn, đâu thể vì làm từ thiện mà để lỡ trung thân đại sự như vậy được?!

“Con thật là, chung thân đại sự của bản thân...” Lời còn chưa nói xong đã bị Âm Dạ Duật ngăn cản.

“Mẹ, mẹ muốn giáo huấn con thì về nhà hãy giáo huấn, có người ở đây đấy...” Lúc này Minh Tâm mới phát hiện có người bên cạnh, bà không khỏi ngạc nhiên nhìn cô gái trước mắt, mặc dù hai năm qua chưa từng gặp qua nhưng không đến nỗi Minh Tâm không nhận ra cô gái trước mắt là ai.

“Yên Nhi...” Bất quá Minh Tâm có chút nghi ngờ nhìn Mạc Từ Yên, việc xảy ra hai năm trước khiến gia đình hai bên có chút lúng túng, vốn dĩ là hôn ước từ mấy thế kỷ trước nên mới sắp đặt lên người tội nhỏ, không ngờ lại thất bại, con trai bà lại mở miệng từ chối. Tuy nhiên hiểu con không ai bằng mẹ nên Minh Tâm cũng không thể trách con trai, hưởng hồ duyên phận không thể cưỡng ép nên bà đành bỏ qua, gia đình hai bên vẫn qua lại như cũ, hai năm gần đây bà chưa từng gặp qua Mạc Từ Yên, hiện tại gặp cô ở cô nhi viện nên có chút ngạc nhiên.

“Chào cô...” Mạc Từ Yên có chút lúng túng mở miệng, tình cảm mẹ chồng nàng dâu của họ vốn dĩ không mặn không nhạt, bao năm qua sống chung một nhà thì cũng đối xử bình thường, mấy tháng đầu mẹ chồng cô rất nhiệt tình, đối xử với cô chẳng khác gì con gái của mình, vốn dĩ hai gia đình đã thân nên Mạc Từ Yên cũng không đặt vào lòng nên đối mặt với bà cô luôn lạnh nhạt. Từng sinh cô mới hồi hận, hết thấy đều do bản thân cô tự chuốc lấy, thứ bên cạnh lại không hề trân trọng Mạc Từ Yên vốn nghĩ đề khi theo đuổi được anh cô mới dám gặp mặt mẹ anh nhưng không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này... Hết thấy kế hoạch của cô đều bị lần gặp gỡ này phá vỡ!

“Sao cháu lại ở đây?” Cẩn thận đánh giá người con dâu mà bà từng bỏ lỡ trước mắt, Minh Tâm không khỏi có chút ngạc nhiên, bà nhìn Mạc Từ Yên từ nhỏ lớn lên, có thể xem như là mẹ nuôi của cô, vốn dĩ từ nhỏ Mạc Từ Yên đã vô cùng xinh đẹp, tựa như đoá hoa vừa hé nở, non nớt nhưng không hề kém phần xinh đẹp, mới năm tuổi mà đã như thế, không biết lớn lên sẽ như thế nào. Hai năm trước cô 18 tuổi, cái tuổi xinh đẹp nhất của người con gái đã làm tăng vẻ đẹp của cô, cô tự nụ hoa vừa hé nở đã trở thành một đoá hoa rực rỡ, nở rộ dưới ánh mặt trời, chỉ tiếc con trai bà không có phước để đưa được đoá hoa này về nhà, nếu không... Bất quá hiện tại Mạc Từ Yên vẫn xinh đẹp như ngày nào, tuy nhiên có một chút khác xưa, tựa như trước kia cô mặc dù là đoá hoa rực rỡ nhưng vẫn có phần non nớt, hiện tại lại thành thực hơn, đoan trang mà không kém phần cao quý, trở thành một đoá hoa hồng lầy lội, thu hút mọi ánh nhìn của tất cả mọi người!

“Cháu...” Mạc Từ Yên bối rối, không biết phải mở miệng như thế nào, chẳng lẽ bảo bản thân đang theo đuổi con trai bà, tình cờ lại cùng con trai bà diễn kịch, sau đó lại tình cờ bị con trai bà ‘bắt cóc’ đến đây? Cô không biết ấn tượng đầu tiên của bà về mình như thế nào, mặc dù trước kia bà đối xử với cô rất nhưng bởi vì những sai lầm trong quá khứ khiến bản thân cô tồn tại bóng ma, hơn nữa lần gặp gỡ này là ngoài dự tính của cô, cô vốn dĩ chưa kịp chuẩn bị gì...

Minh Tâm liếc mắt nhìn con trai bên cạnh với vẻ mặt vô tội, lại nhìn Mạc Từ Yên không biết làm gì, trong lòng chứa hàng trăm câu hỏi nhưng không thể mở miệng. Xem ra lần này là nhờ Yên Nhi nên con trai bà mới có thể trốn đến đây, nhưng tại sao hai đứa nó lại xuất hiện cùng một lúc, lẽ nào là do con trai bà đưa đến?

Chẳng lẽ duyên phận của hai đứa vốn dĩ là hai năm sau mới có thể thành sao?

Nhìn tình hình này xem ra có tiến triển đôi chút, mặc dù bà không ngừng bảo con trai đi xem mặt nhưng con dâu trong lòng Minh Tâm vốn dĩ là Mạc Từ Yên, sự việc hôn ước giữa bà và Vũ Hiến khiến bà cảm thấy có lỗi với Hình Như nên ngay từ khi Hình Như sinh đứa con gái này bà sớm đã có ý định thông gia với Mạc gia, chỉ là không ngờ... Bất quá hiện tại nhìn hai đứa như vậy Minh Tâm cảm thấy có tiến triển tốt, nên vô cùng vui vẻ.

“Lần đầu tiên cháu đến đây đúng không? Đi, đi cùng cô vào thăm tội nhỏ, nhìn tội nhỏ rất thích cháu đấy...” Minh Tâm nhiệt tình kéo tay Mạc Từ Yên vào trong, thái độ thay đổi nhanh như vậy khiến cô cảm thấy choáng váng nhưng rất nhanh liền phục hồi, cùng bà đi vào trong, để lại một mình anh đứng đó không biết đang suy nghĩ gì.

Lần đầu tiên đến cô nhi viện Mạc Từ Yên không biết nên làm gì, vốn dĩ bản thân không mấy hòa đồng nhưng tội nhỏ cứ quấn quýt lấy cô khiến cô bối rối không thôi. Lúc này Âm Dạ Duật bước vào, trên tay là một bọc lớn đồ chơi, bánh kẹo khiến tội nhỏ vui mừng, lập tức buông tha cho cô mà quay sang dính lấy anh, nhìn bọc lớn bọc nhỏ trên tay anh mà cô thầm kinh ngạc, xem ra anh đã chuẩn bị hết thảy, nếu hôm nay không có cô anh vẫn sẽ đến đây mà thôi.

Thật ra cô nhi viện không có nhiều việc để làm, hưởng hồ cô vừa mới tới, sợ chưa quen nên viện trưởng nhờ cô chăm sóc tội nhỏ, lúc đầu Mạc Từ Yên có chút không biết làm sao nhưng được Minh Tâm dẫn dắt nên cũng thành thạo không ít, chơi cùng lũ trẻ cả buổi chiều khiến Mạc Từ Yên cảm thấy trẻ con không phải quá đáng ghét, ít ra giống tội nhỏ này thì bất cô chăm sóc cô cũng không có ý kiến.

Mặt trời dần xuống núi, Mạc Từ Yên vốn dĩ muốn gọi người đến đón nhưng Minh Tâm không đồng ý, bà gọi cho tài xế chờ mình về, bắt con trai phải chờ cô về, thiên thời địa lợi chỉ kém nhân hòa, Minh Tâm nào làm ngơ chung thân đại sự của con trai được, hai năm gần đây không thấy con trai quen bạn gái khiến người làm mẹ như bà lo lắng không thôi. Hiện tại khó khăn lắm mới thấy con trai dẫn một cô gái đến, hơn nữa cô gái đó lại là con dâu hợp ý bà như thế, Minh Tâm nào có thể bỏ qua, tác hợp được bao nhiêu thì tác hợp.

Nhìn cảnh vật tối đen bên đường, hiện tại bọn họ đang ở ngoại thành, không những vắng người mà còn không có ánh đèn đường, Âm Dạ Duật chăm chú

lái xe, Mạc Từ Yên nhìn anh, thấp giọng mở miệng: “Cảm ơn hôm nay anh đã đến tôi đến đây.”

“Chỉ là tình cờ mà thôi.” Ám Dạ Duật không bận tâm trả lời, rẽ trái liền ra đường cao tốc, cho dù trời có tối thì xe trên đường vẫn không ngừng lăn bánh, dường như đó là một quy luật.

“Có thể cho tôi số điện thoại của anh không?” Lời của Mạc Từ Yên khiến anh không khỏi nghiêng đầu nhìn cô, bắt gặp ánh mắt sáng như sao của cô, anh mở miệng: “Được.” Không hề hỏi lý do vì sao cô hỏi số điện thoại của anh, điều này khiến Mạc Từ Yên có vài phần kinh ngạc, anh không phải loại người tùy tiện cho người khác số điện thoại của mình, vậy mà hiện tại... Đây có phải là một bước tiến triển không nhỉ?

Không biết vì sao nhưng Mạc Từ Yên lại nở nụ cười, dường như cô đang rất vui vẻ, ngày hôm nay... Không uống công cô đi tìm anh!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-1: Tiếp quản (1)

“Yên Nhi, ngày hôm qua con có gặp Minh Tâm sao?” Nhìn thấy con gái từ trên phòng bước xuống, quần áo chỉnh tề, gương mặt xinh đẹp không giấu được niềm vui khiến người mẹ như bà cũng không khỏi vui theo. Kéo tay con gái ngồi vào bàn, di Trương từ trong bếp mang đồ ăn sáng ra, Mạc Từ Yên nhận lấy nói tiếng cảm ơn, di Trương cười rồi vào bếp tiếp tục làm công việc của bản thân.

Mạc Từ Yên có chút kinh ngạc, vốn dĩ tối qua cô cũng định nói với mẹ nhưng bởi vì niềm vui đột ngột đến khiến cô chìm đắm trong vui sướng mà quên hết tất cả, mặc dù không biết vì sao mẹ lại biết nhưng Mạc Từ Yên vẫn thành thật mở miệng: “Vâng ạ, con cũng định nói chuyện này với mẹ nhưng con lại quên mất.”

Vân Hình Như có chút nghi ngờ nhìn con gái, tối qua khi con gái về đến nhà dường như tâm trạng rất vui vẻ, sau khi ăn tối xong bà vốn định hỏi con gái có chuyện gì nhưng lúc này bà nhận được cuộc gọi từ Minh Tâm. Hai gia đình vốn dĩ thân thiết, nhưng nếu chuyện hai năm trước thành công thì sẽ càng thân thiết hơn nữa, bất quá chuyện đã qua bà cũng không muốn nhắc đến, vốn dĩ đang suy nghĩ Minh Tâm gọi cho bà là có việc gì nhưng không ngờ lại là chuyện của bọn trẻ. Minh Tâm là nghe thẳng thắn, vừa nhắc máy là nói vào chủ đề chính, nào là chuyện bà ấy gặp Yên Nhi ở cô nhi viện, con trai bà ấy đích thân đưa cô đến... Càng nghe Vân Hình Như càng nghi ngờ, không phải bà không biết tính con gái nhưng con gái bà từ trước đến nay đều không thích trẻ con, mỗi lần bà đi làm từ thiện là con gái liền viện lý do chuẩn trước, đối với tính tình con gái, Vân Hình Như cũng hết cách. Hôm nay đột nhiên Minh Tâm lại nói như vậy khiến bà cảm thấy kì quái, dường như sau khi chia tay với Trác Lân, Yên Nhi như thay đổi, nhưng cũng không phải là thay đổi, nói chung là ngày cả một người mẹ như bà cũng không tài nào hiểu được!

Bị mẹ nhìn như vậy, Mạc Từ Yên có chút không được tự nhiên mở miệng: “Làm sao vậy ạ?”

“Ngày hôm qua... Con đi với Ám Dạ Duật?!” Đây mới là điều mà Vân Hình Như để tâm, hàn huyên cùng Minh Tâm một hồi bà mới ý thức được, Minh Tâm dường như đang muốn gắn ghép lại với nhau, chuyện hai năm trước không thành Vân Hình Như sớm đã bỏ cuộc, mặc dù bà muốn có một chàng rể như Ám Dạ Duật nhưng điều quan trọng hơn là con gái của bà có thích hay không. Quan hệ hai nhà rất tốt nhưng cũng không thể vì chuyện này mà ép buộc con gái, nhớ đến chuyện lần trước với Trác Lân, con gái vì vậy mà cắt cổ tay tự tử, người làm mẹ như bà đau xót không thôi. Vì vậy đối với ý của Minh Tâm bà vẫn có chút lo lắng, nếu hai đứa thật sự có cơ hội Vân Hình Như tất nhiên sẽ không bỏ lỡ chàng rể như Ám Dạ Duật nhưng nếu thật sự chuyện gì cũng không có thì...

Tay cầm thìa của Mạc Từ Yên thoáng ngừng lại, gương mặt cô có phần mất tự nhiên, hiểu con không ai bằng mẹ, Vân Hình Như nhìn là biết ngay những lời Minh Tâm nói đều là sự thật, điều này khiến bà thoáng bất ngờ nhưng nhiều hơn là vui sướng.

“Hai đứa đang quen nhau à?”

Mạc Từ Yên nghe vậy giật mình, vội vàng phản bác lại: “Không có...”

Phản ứng của con gái khiến Vân Hình Như lấy làm lạ, theo như hiểu biết của bản thân về cô gái, Vân Hình Như chắc chắn lời Minh Tâm là sự thật, nhưng thái độ của con gái khiến người làm mẹ như bà có chút lo lắng. Nói là thích thì bà có chút không tin, bởi vì Trác Lân mà Yên Nhi hy sinh tất cả, ngay cả tính mạng của bản thân cũng không cần, nếu nói hiện tại hai đứa đang quen nhau thì có chút... Tiến triển dường như quá nhanh thì phải, con gái bà chia tay chưa được một tháng mà đã thích người khác... Nhưng nếu nói là không thích thì phản ứng của Yên Nhi như vậy là thế nào?!

“Vậy hai đứa...?”

“Con đang theo đuổi anh ấy!” Mạc Từ Yên không tình nguyện mở miệng, từ trước đến nay người theo đuổi cô nhiều vô số mà cô không để mắt đến, vậy mà hiện tại cô theo đuổi anh anh cũng làm mẹ, cái này gọi là “Sông có khúc, người có lúc” sao?!

“Thật sao?”

Nhìn vẻ mặt vui mừng của mẫu thân đại nhân, Mạc Từ Yên cảm thấy buồn bực, nghe con gái mình theo đuổi người ta mẹ vui lắm sao?! Lại nghĩ đến ngày hôm qua anh cho cô số điện thoại của mình, tâm trạng buồn bực nháy mắt bay theo gió, Mạc Từ Yên không trả lời mẹ mà uống một ngụm sữa, sau

đó cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Lúc này Vân Hinh Như mới phục hồi tinh thần, vốn dĩ định mở miệng hỏi con gái nhưng thấy bóng con gái đi xa rồi cũng thờ dài, bà vội vàng gọi điện cho Minh Tâm, hai người hàn huyên một hồi, lên kế hoạch cho hai đứa nhỏ.

Mạc Từ Yên ra ngoài rồi mới cảm thấy dễ chịu, nếu cô ngồi lâu thêm một chút chắc hẳn không toàn vẹn để bước ra nữa, phải biết rằng mẹ cô ấy à, không biết thì thôi, biết được chuyện này phải nói là còn vội vàng hơn cô nữa cơ. Gửi tin nhắn cho ba ba xong, Mạc Từ Yên nhờ bác Hải chở cô đến tập đoàn Mạc thị, dù sao cô cũng đủ lớn rồi, tiếp quản công ty là chuyện nên làm, hơn nữa Mạc gia chỉ có một đứa con gái là cô, sao cô có thể bỏ mặc được. Chuyện kiếp trước cô chưa từng quên, nhưng bản thân cô đã tự nói với mình, tuyệt đối sẽ không để kiếp trước tái diễn, một kiếp là quá đủ rồi!

Mạc gia vào thương trường nhiều năm, hắc bạch lưỡng đạo đều nể mặt, hơn nữa lại có Vân gia ở phía sau, không ai dám đắc tội, Mạc thị kinh doanh các ngành nghề, trên khắp đất nước Trung Quốc này hay là nước ngoài thì Mạc thị đều tấn công vào, bất kể nghe nào Mạc thị cũng kinh doanh, tất nhiên không mua bán trái phép hay làm chuyện phạm pháp, Mạc gia từ đó đến giờ vẫn giữ nguyên quy tắc của bản thân, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp.

Mạc Từ Yên đứng trước cửa Mạc thị đột nhiên cảm thấy ba ba thật tài giỏi, gánh vác Mạc thị đi đến ngày hôm nay quả thật không dễ dàng gì, thật ra thì muốn hai bàn tay trắng dựng lên sự nghiệp là rất khó khăn, nhưng muốn phá hủy nó lại dễ dàng như trở bàn tay, Mạc Từ Yên cô tuyệt đối sẽ không để Mạc thị bị hủy hoại trong tay mình!

Đi vào bên trong, máy lạnh lập tức phả vào mặt, cảm giác mát mẻ này khiến Mạc Từ Yên thở ra, cô đi đến quầy tiếp tân, lập tức nhân viên tiếp tân lịch sự mở miệng: “Xin chào, xin hỏi cô tìm ai?!”

“Tìm chủ tịch của các người!” Mạc Từ Yên trời sinh lạnh nhạt, cô lại có chút hướng nội nên không thích nói chuyện với người khác, nếu không phải người tiếp xúc với cô nhiều thì sẽ tưởng rằng cô rất khó tiếp cận, tính tình đại tiểu thư khiến người khác chán ghét.

“Xin lỗi, chủ tịch chúng tôi hiện đang họp...” Nhân viên tiếp tân cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, kể từ khi cô vừa bước chân vào tất cả mọi người đều nhìn cô, dường như cô chính là trung tâm của vũ trụ, ngay cả con gái cũng không kìm lòng được. Mái tóc xoăn dài để tự nhiên mặc một chiếc váy màu tím ôm sát người, để lộ đường cong tuyệt đẹp, da cô vốn dĩ đã trắng, màu tím của chiếc váy càng khiến cho làn da của cô trắng hơn vài phần, cô xinh đẹp đến nỗi khiến mọi cô gái trong công ty đều không khỏi ghen tỵ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16-2: Tiếp quản (2)

Càng nhìn tiếp tân càng nghi ngờ, liệu đây có phải tình nhân bên ngoài của chủ tịch hay không? Nhưng rất nhanh cô liền bác bỏ suy nghĩ này của mình, chủ tịch rất yêu thương phu nhân, chuyện này trên dưới Mạc thị ai ai cũng biết, có lần phu nhân mang com đến, đang trong cuộc họp quan trọng chủ tịch không chút do dự đi ra ngoài, để lại một đám cổ đông hai mặt nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Khi đi ra bên ngoài, cảnh tượng chủ tịch bọn họ ôn nhu săn sóc phu nhân, bỏ mặc cuộc họp quan trọng chỉ để ăn com cùng phu nhân, chuyện này nhanh chóng truyền ra, một đồn mười, mười đồn trăm, vì vậy bọn họ hiểu rõ chủ tịch là một tấm chồng lí tưởng, trong mơ của biết bao cô gái, tuyệt đối sẽ không có tình nhân bên ngoài!

Mạc Từ Yên nhún mày, cũng không có ý định làm khó người khác, dù sao người ta cũng khó khăn lắm mới có thể kiếm được việc làm nuôi sống bản thân, so với đại tiểu thư từ nhỏ đã được nuông chiều như cô đây, quả thật không thể so sánh.

Mạc Từ Yên đang định mở miệng bảo cô sẽ chờ, còn chưa kịp lên tiếng thì phía sau một giọng nói truyền đến:

“Yên Nhi?”

Mạc Từ Yên quay người, một người đàn ông trạc tuổi ba cô đứng đó, ông ăn vận lịch sự, bộ tây trang đen kết hợp với mắt kính đen khiến ông trở nên nghiêm nghị, khi thấy xác định là cô ông mới mở mắt kính ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn có chút hung ác, không ít người sợ hãi ông nhưng Mạc Từ Yên biết ông không phải người xấu, người này là Phó Hồng Minh - anh em kết nghĩa với ba cô.

“Chú Phó!” Mạc Từ Yên lễ phép chào một tiếng, Phó Hồng Minh là người của hắc đạo, làm việc dưới trướng ông ngoại cô, sau khi quen biết ba cô thì liền vứt bỏ thân phận đại ca Minh bang, dẫn thân vào bạch đạo cùng ba cô xây dựng Mạc thị, có thể nói Mạc thị được như ngày hôm nay Phó Hồng Minh có công không nhỏ.

Đối với người chú này Mạc Từ Yên cảm thấy có lỗi không ít, kiếp trước ông coi cô như con gái, hết mực yêu thương chiều chuộng, khi biết Trác Lâm phụ tình cô ông đã cho không ít người đi đánh Trác Lâm, nếu không phải cô cùng ba ra sức khuyên ngăn thì chỉ sợ Trác Lâm sớm đã nằm viện, chứ không phải chỉ đơn giản là bị thương nhẹ.

Sau đó cô vì Trác Lâm mà bán rẻ Mạc thị ông đã nhìn cô với ánh mắt thất vọng, vì vậy ông hợp tác với anh để giữ gìn Mạc thị, vốn dĩ ông không muốn tổn thương cô, thấy cô vì hấn bất chấp tất cả ông đành bỏ cuộc, để lại Mạc thị cho anh quản lí, sau đó lại trở về dưới trướng của ông ngoại cô.

Càng nghĩ ánh mắt cô càng mơ màng, đôi mắt sớm đã ngấn lệ nhưng cố kìm nén không cho rơi xuống. Kiếp trước không biết cô đã bỏ qua bao nhiêu chuyện, bỏ qua bao nhiêu người hết lòng yêu thương cô... cuối cùng chỉ còn một mình cô cô đơn trên thế giới này, rốt cuộc là vì cái gì?!

Theo đuổi một tình yêu mù quáng không có kết quả, mất hết tất cả mọi thứ... ngay cả anh cũng quay lưng lại với cô. Nghĩ đến đây nước mắt không kìm được mà rơi xuống khiến Phó Hồng Minh đối diện bối rối: “Yên Nhi, làm sao vậy? Có phải tên họ Trác đó lại bắt nạt cháu không?!”

Mạc Từ Yên vốn đang đắm chìm trong quá khứ, nghe sự quan tâm trong lời nói của ông trong lòng không khỏi cảm động, nhìn không được mỉm cười trấn an ông: “Chú Phó chú nghĩ nhiều rồi, chỉ là lâu ngày không gặp cháu rất nhớ chú!”

Mặc kệ kiếp trước thế nào, Mạc Từ Yên không muốn suy nghĩ nữa, trải qua bao năm tháng tang thương Mạc Từ Yên cô sớm đã trưởng thành, không còn ngu ngốc như trước kia nữa, càng không bị lừa bởi tình yêu mù quáng đối với Trác Lân. Những người yêu thương cô, quan tâm cô cô nhất định sẽ trân trọng, còn Trác Lân hay những thứ liên quan đến hắn... bất quá chỉ là quá khứ mà thôi!

“Ha ha, con bé này, chú cũng rất nhớ cháu, ba cháu biết cháu đến nên đã dặn chú ra đón cháu. Đi, chú dẫn cháu đi đến phòng ba cháu, ba cháu đang bận họp!” Xoa đầu cô, Phó Hồng Minh mỉm cười, cũng không nhắc đến chuyện Trác Lân nữa, phân phó trợ lý pha một ly trà cùng vài món điểm tâm mang đến phòng chủ tịch, hai người nhanh chóng đi vào thang máy.

Nhân viên tiếp tân ở sau cô sớm đã tròn mắt kinh ngạc, trong lòng vui sướng hét lên: “Là đại tiểu thư a!” không hổ danh là con gái của chủ tịch và phu nhân, hèn gì nhìn cô trong xinh đẹp như thế, so với An Nhiên nữ thần - Ảnh hậu trong làng giải trí còn đẹp hơn mấy phần, trong lòng không khỏi hâm mộ, đường gien di truyền của chủ tịch bọn họ quả thật quá tốt!

~~~~~

“Ta nghe ba cháu nói là cháu muốn đến công ty học tập?”

Nhấp một ngụm trà, Mạc Từ Yên mới mỉm cười khẳng định: “Vâng, cháu quả thật muốn đến công ty học tập, dù sao sớm hay muộn cháu cũng sẽ tiếp quản Mạc thị.”

Nói thật, bản thân cô không thích kinh doanh nhưng thân là người thừa kế duy nhất của Mạc thị, cho dù không muốn Mạc Từ Yên cô vẫn phải tiếp quản Mạc thị, không sớm thì muộn. Vì vậy cô sẽ cố gắng học tập, tất nhiên mong có thể sớm ngày gả cho anh, sau đó đưa Mạc thị cho anh quản lý, cô chỉ cần ở nhà làm “vợ hiền dâu thảo” là được rồi!

Bị suy nghĩ của bản thân dọa sợ, Mạc Từ Yên không khỏi đỏ mặt, nhanh chóng lấy lại tinh thần ném vấn đề này ra sau đầu, chuyên tâm nói chuyện cùng Phó Hồng Minh.

Thấy giọng điệu khẳng định của Mạc Từ Yên, người làm chủ như Phó Hồng Minh tránh không khỏi vui mừng. Trước kia Yên Nhi vì tên tiểu tử Trác Lân kia mà không ít lần cãi nhau với ông, khi đó ông cũng thông cảm, dù sao cô cũng là cháu gái ông, thiếu nữ mười sáu đắm chìm trong mối tình đầu khó lòng dứt ra ông hiểu được. Nhưng khi nghe tin con bé vì tên họ Trác đó mà cắt cổ tay tự tử, Phó Hồng Minh đau lòng không thôi, ông là người hắc đạo, không vợ không con, lần đầu nhìn thấy Yên Nhi đã xem con bé như con gái mà đối đãi, vậy mà con bé lại vì tên đốn mạt đó mà không biết thương bản thân.

“Cháu có suy nghĩ thế chú rất vui mừng, xem ra Yên Nhi đã trưởng thành hơn rồi!”

“Chú, cháu biết chú lo lắng cho cháu, cháu xin lỗi vì thời gian qua vì Trác Lân mà đã đối xử không phải với chú... cháu quả thật hối hận, cháu biết tất cả nhưng việc chú làm là vì lo lắng cho cháu. Trải qua một lần suýt chết, cuối cùng cháu đã thông suốt rồi, dù sao “đưa hái xanh không ngọt”, cháu hiểu đạo lý này... hắn không yêu cháu, cháu cũng không muốn mặt nóng của bản thân đi dán móng lạnh người ta.” Ngữ khí nhẹ nhàng, đến gần cuối câu âm thanh có chút cao, bộ dạng kiều ngạo của đại tiểu thư khiến Phó Hồng Minh đối diện kinh ngạc.

Mạc Từ Yên biết Phó Hồng Minh vì cô sợ cô đau lòng nên mới tránh không nhắc đến Trác Lân, nếu không nghe cháu gái báo bối vì tên họ Trác đó mà cắt cổ tay tự tử thì chỉ sợ ông sớm đã giáo huấn cô một trận rồi. Sống một kiếp Mạc Từ Yên sớm đã trở nên nhạy bén, nhìn bộ dạng của Phó Hồng Minh cô liền biết ông đang nghĩ gì, dù sao ông cũng không phải là người giỏi che giấu cảm xúc.

“Cháu nói là sự thật?” Phó Hồng Minh kinh ngạc, vừa vui vừa mừng, tâm tình phức tạp. Dù sao ông cũng nhìn con bé từ nhỏ đến lớn, tình cảm của cô dành cho Trác Lân nhiều thế nào ông làm sao không, chỉ là hiện tại nghe Mạc Từ Yên nói vậy, nhìn bộ dạng ung dung của cô, dường như quả đã thật đã quên tên họ Trác đó Phó Hồng Minh mới yên tâm thở dài. Xem ra con bé thật sự trưởng thành, có lẽ vì một lần suýt chết nên con bé mới có suy nghĩ như thế, nếu như vậy ông tình nguyện tin cô một lần!

“Chẳng lẽ chú không tin Yên Nhi sao?” Giọng nói có chút giận dữ khiến Phó Hồng Minh bật cười: “Mới vừa khen cháu trưởng xong cháu lại làm nũng rồi!”

Nghe ông nói vậy Mạc Từ Yên vô cùng vui vẻ, có được sự tin tưởng của ông tất nhiên cô sẽ không khiến ông thất vọng.

“Hai chú cháu nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Là anh?!

“Ba!”

“Lão đại!”

Người đàn ông từ cửa bước vào, trên người mặc một bộ vest đen, bên trong là áo sơ mi trắng, chất liệu vải mềm mại, người hiểu biết nhìn vào tất nhiên nhận ra đây không phải loại vải rẻ tiền, caravat sọc màu xanh dương, kết hợp với bộ vest vô cùng hợp mắt. Hơn nữa người đàn ông trước mắt này cũng là một mỹ nam hiếm có, mặc dù ông đã bước vào tuổi tứ tuần nhưng gương mặt ông vẫn điển trai như thường, vừa nhìn vào thì đã biết hỏi còn trẻ ông có nợ đào hoa, khiến không ít thiếu nữ vì ông mà say mê.

Mạc Vũ Hiền bắt đầu đi nhìn Phó Hồng Minh: “Hồng Minh, ở công ty đừng gọi tôi là lão đại, mọi người nghe được sẽ suy nghĩ lung tung.”

“Ha ha, em quên mất!” Phó Hồng Minh cười trừ, khi không có người ngoài ông vẫn gọi Mạc Vũ Hiền một tiếng “lão đại”, dù sao bọn họ quen nhau hai mươi mấy năm, không chỉ là bạn thân mà còn là anh em vào sinh ra tử với nhau. Nếu không phải có Mạc Vũ Hiền, chỉ sợ giờ này ông vẫn đang lăn lộn trong hắc đạo, làm đại ca Minh bang ngày ngày chém giết, sống trong máu tươi, nào có khoảng thời gian yên bình như vậy?!

Mạc Vũ Hiền cũng không nói gì, tính tình Phó Hồng Minh ông cũng hiểu rõ đôi chút, Phó Hồng Minh là người của hắc đạo tất nhiên không giỏi những chuyện giao tiếp, dù sao hắc đạo vốn dĩ thẳng thắn, thà kêu họ cầm dao chém giết, còn hơn bắt họ học những quy tắc cứng ngắt thế này.

Thế nhưng người của hắc đạo lúc nào cũng trọng tình trọng nghĩa, có on nhất định sẽ báo đáp, còn hơn những kẻ bạch đạo hai mặt, bề ngoài tốt bụng nhưng trong lòng không biết đang suy tính chuyện gì!

Mạc Từ Yên nghe vậy liền cười trộm, tên gọi “lão đại” này của ba cô xuất phát từ một câu chuyện xưa, khi đó ba cô còn chưa quen mẹ. Hồi đi học Mạc Vũ Hiền có không ít tiếng tăm, trong giới hắc đạo cũng có người biết đến ông, Phó Hồng Minh khi đó là đại ca của Minh bang, nghe danh Mạc Vũ Hiền liền đi thách đấu, đánh đánh đấm đấm một hồi, người thua tất nhiên là Phó Hồng Minh, nhưng Phó Hồng Minh nào đơn giản chịu thua như vậy? Sau đó ngày ngày, Mạc Vũ Hiền bắt đầu có một cái đuôi, Phó Hồng Minh không ngừng thách đấu với ông, một thời gian sau hai người trở thành anh em kết nghĩa, quả thật là không đánh không quen biết. Nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải nhờ Phó Hồng Minh, Mạc Vũ Hiền chỉ sợ lúc này vẫn còn độc thân, may mắn nhờ có Vân Hinh Như xuất hiện, Mạc Từ Yên cô mới có thể tồn tại trên thế giới này, nói chính xác hơn Phó Hồng Minh là ông mai của ba mẹ cô.

“Thôi, hai cha con nói chuyện đi, em còn có chút việc.” Phó Hồng Minh nói xong liền nhanh chóng rời đi, để lại không gian riêng tư cho hai cha con.

Mạc Vũ Hiền nhìn con gái, lúc này gương mặt của ông trở nên nghiêm nghị, lạnh nhạt mở miệng: “Con quả thật muốn đến công ty học tập? Con đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?!”

Lúc này nghe Vân Hinh Như gọi điện đến nói, Mạc Vũ Hiền còn không dám tin tưởng. Không phải ông không tin vợ mà con gái họ từ trước đến nay vẫn luôn ham chơi, chưa bao giờ có hứng thú với kinh doanh, hơn nữa sự xuất hiện của Trác Lân càng khiến cho bọn họ nhận thức rằng cô quá ngây thơ, ngay cả một tên tiểu tử tầm thường của Trác gia cũng có thể lừa gạt khiến cô không màng an nguy của bản thân, huống hồ là thương trường hiểm ác, cô vốn dĩ không thích hợp với nơi phức tạp như thương trường. Thế nhưng, Mạc gia chỉ có người thừa kế duy nhất là Mạc Từ Yên, sớm hay muộn cô cũng phải gánh vác sản nghiệp của gia tộc, vì vậy mới có hôn sự hai năm trước, Ám Dạ Duật là một người tài giỏi, điều này Mạc Vũ Hiền ông hiểu rõ hơn ai hết, hơn nữa hai nhà lại là thế giao, sau khi gả cô đi, ông liền đem Mạc thị giao cho con rể, ông tin rằng anh sẽ đối xử tốt với cô, dù sao vợ chồng bọn họ cũng đã lớn tuổi, nên tìm một nơi yên bình sống hết quãng đời còn lại.

Bất quá Ám Dạ Duật từ chối, mặc dù hôn sự không thành nhưng Mạc Vũ Hiền vẫn không có ý trách anh, nhân phẩm của anh thế nào ông còn không rõ sao, một người đàn ông tốt như anh đúng là khó mà gặp được, chỉ tiếc con gái ông không có phúc.

Vốn nghĩ chuyện này kết thúc tại đây, không ngờ hai năm sau hai nhà lại dậy lên một cơn sóng. Tối qua nghe vợ nhắc Minh Tâm gọi đến, bảo con gái đi cùng Ám Dạ Duật, hai người mẹ lại một lần nữa muốn tạo cơ hội cho bọn nhỏ, bị vợ thuyết phục Mạc Vũ Hiền tất nhiên nghe theo.

Hiện tại con gái lại muốn đến công ty học tập, Mạc Vũ Hiền tuy bất ngờ nhưng cũng không có phản ứng gì, mặc dù là con gái ông nhưng Mạc Vũ Hiền vẫn không dám giao Mạc thị cho cô quản lý, dù sao cô cũng còn quá trẻ, kinh nghiệm lại chưa có, cô đồng ý trong công ty nhất định sẽ bất mãn. Ông không muốn tạo áp lực cho con gái, thế nhưng nhìn con gái hiện tại không hiểu sao Mạc Vũ Hiền lại cảm thấy yên tâm, có lẽ vì sau khi chia tay Trác Lân, con gái đột nhiên thay đổi, trưởng thành hơn, hiểu chuyện hơn.

“Ba, con quả thật đã nghĩ rất kỹ, con là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, con nhất định sẽ cố gắng học tập, sẽ không để ba thất vọng!” Ngờ kìa khẳng định, Mạc Từ Yên buông tách trà xuống ngược mặt lên nhìn ông, ánh mắt kiên định của cô khiến ông hài lòng gật đầu.

“Nếu ý con đã quyết, người làm cha này tất nhiên sẽ tin tưởng.”

“Ba, cảm ơn ba!” Lời nói này là thật lòng, ba nguyện ý tin tưởng cô, Mạc Từ Yên vui mừng còn không kịp. Chỉ đáng tiếc trước kia cô không nhận ra mọi việc sớm hơn, rốt cuộc cô đã khiến bao nhiêu người yêu thương phải chịu tổn thương rồi?! Một người, hai người... hay rất nhiều? Mạc Từ Yên không biết, nhưng đời này, cô tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện lặp lại, cô... sẽ bù đắp lỗi lầm mà bản thân đã gây ra, tuyệt đối không để họ bị tổn thương nữa.

Mạc Tử Yên mỉm cười nhẹ, giống như đóa hoa u lan yếu ớt nở trong bóng đêm, chỉ đơn giản như vậy cũng khiến cho tất cả mọi người không thể dời mắt, gương mặt giống Vân Hình Như vợ ông đến tám phần khiến Mạc Vũ Hiên thở dài một hơi. Con gái ngày lớn ngày càng giống vợ, xinh đẹp như vậy, mỹ lệ như vậy... bất quá cô không hưởng gien của ông, nếu không sao lại ngu ngốc đi yêu tên tiểu tử họ Trác đó chứ?!

“Con còn chưa có kinh nghiệm kinh doanh nên ta sẽ giới thiệu cho con một người, con theo người đó học tập nhất định sẽ nhanh chóng có thể giúp ta quản lý Mạc thị!”

Mạc Tử Yên kinh ngạc: “Có người khiến ba tin tưởng như vậy sao? Có phải chú Phó không ạ?” Ngoài trừ Phó Hồng Minh, cô thật sự không nghĩ đến người nào khác. Dù sao có được sự tin tưởng của ba cô không hề dễ dàng, Phó Hồng Minh là Tổng giám đốc của Mạc thị, hơn nữa là cánh tay đắc lực của ba cô, trong công ty này người ba cô tin tưởng nhất không ai khác ngoài Phó Hồng Minh, hơn nữa ông cũng có kinh nghiệm mười mấy năm trên thương trường... vừa có năng lực, lại được sự tin tưởng của ba cô, không phải Phó Hồng Minh thì là ai?!

“Không phải!” Mạc Vũ Hiên lắc đầu, không thể không nói ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí này là Phó Hồng Minh, nếu là bình tất nhiên ông sẽ chọn ông ấy, thế nhưng ông không chỉ là chọn người đến dạy cho con gái mình đơn giản như vậy, dựa vào mệnh lệnh của vợ yêu, nếu để bà biết được người đó là Phó Hồng Minh, chỉ sợ ông khó mà sống qua ngày với Hình Như.

“Không phải sao?” Mạc Tử Yên nghiêng đầu suy nghĩ, kiếp trước cô cũng không có tiếp quản Mạc thị nên cũng không biết mọi chuyện diễn ra thế nào, trong lòng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc người đó là ai?!

“Ba đã gọi cho cậu ta, một lát nữa cậu ta sẽ đến.” Dứt lời Mạc Vũ Hiên tiếp tục làm việc, bỏ mặc con gái ngồi đó suy nghĩ vẩn vơ.

Khoảng mười lăm phút sau, thư ký gọi đến thông báo “Người đó đã đến” Mạc Vũ Hiên đơn giản bảo cho cậu ta vào sau đó liếc mắt nhìn Mạc Tử Yên đang ngồi ăn điểm tâm trên sofa, nở nụ cười bí hiểm rồi nhìn về phía cửa, Mạc Tử Yên phát hiện nụ cười của ba cô liền không khỏi sợ hãi, trong lòng thấp thỏm không yên.

Ba cô từ trước đến nay vốn dĩ rất ít cười, huống hồ nụ cười bí hiểm như vừa nãy... cô không khỏi run lên, cảm giác như bị người khác tính kế khiến Mạc Tử Yên khó chịu, thế nhưng cô vẫn tò mò dõi theo cánh cửa.

“Cạch.” Cánh cửa mở ra, người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, vừa nhìn Mạc Tử Yên liền không khỏi tròn mắt kinh ngạc, trong lòng đủ loại tư vị không nói nên lời.

Là anh?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Một tiếng “Tiểu Yên”

Người đàn ông đứng đó, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng được cắt may tinh tế, quần tây đen gọn gàng thẳng tắp, để lộ dáng người cao gầy, khí chất thanh đạm nhẹ nhàng, không cần nhìn vào gương mặt, chỉ xét về khí chất thôi trên đời này cũng hiếm có người có thể so sánh với anh, mà người này không ai khác chính là Âm Dạ Duật!

Mạc Tử Yên kinh ngạc, cảm xúc đan xen vào nhau, không khỏi nhớ đến nụ cười vừa nãy của Mạc Vũ Hiên, nhất thời hiểu ra vấn đề. Người mà ba tin tưởng muốn cô đi theo học tập không phải chú Phó mà là anh, tuy nhiên điều này khiến cô cảm thấy khó hiểu, Mạc thị không phải thiếu nhân tài, ba muốn cô tiếp quản Mạc thị thì không phải tốt hơn hết là nên chọn người trong công ty sao, như chú Phó chẳng hạn?

Nếu là hai năm trước, chuyện này xảy ra thì cô cũng chẳng lấy làm lạ, hai nhà vốn là thế giao, sự việc này chỉ là cái cớ để hai người họ bồi dưỡng tình cảm. Nhưng bởi vì hôn sự không thành, hai nhà mặc dù còn qua lại nhưng ít nhiều vẫn gượng gạo, biết rõ tính tình của ba nhưng cô không ngờ, thế mà hiện tại ba lại nhờ đến anh?!

“Mạc tổng, chào chú!” Anh lễ phép gật đầu chào Mạc Vũ Hiên, ánh mắt như có như không liếc qua vị trí của cô.

Ba ngày không gặp cô vẫn xinh đẹp như vậy, hôm nay cô mặc chiếc váy tím ôm sát người, để lộ đường cong quyến rũ, nổi bậc làn da trắng nõn của cô, cô ngồi im lặng một góc sofa tựa như đóa hoa oải hương yên tĩnh không màng thế sự nhưng vẫn khiến người khác chú ý đến, ánh mắt không khỏi dõi theo cô. Âm Dạ Duật phát hiện, bất kể là chiếc váy màu gì chỉ cần khoác lên người cô thì cho dù không thích hợp cũng trở nên vô cùng hài hòa, màu tím thùy chung nhẹ nhàng nhưng không kém phần quyến rũ.

Mạc Vũ Hiên thấy anh liền vui vẻ ra mặt, mỉm cười: “Cháu ngồi đi, đừng khách sáo.” Phân phó thư ký mang cả phê cho anh, ánh mắt ông rơi vào người con gái bảo bối rồi tiếp tục nói: “Duật, đây là Yên Nhi, hai đứa đã từng gặp nhau!”

Âm Dạ Duật là đứa con rể mà ông hài lòng nhất, nhìn anh từ nhỏ đến lớn, bất kể là thái độ hay phong cách làm việc đều khiến ông hài lòng không thôi, giao Mạc thị cùng con gái bảo bối cho anh, ông hết sức yên tâm. Nhưng người tính không bằng trời tính, con gái không chịu mối hôn sự này, người làm cha như ông cũng vô cùng khó xử, tiểu tử nhà họ Trác ông cũng gặp vài lần, mặc dù cũng là “nhân trung chi long” nhưng so với đứa con rể trước mắt vẫn

kém xa, chỉ nhìn cách hắt dỗi xử với con gái bảo bối nhà ông, ông liền hiểu rõ Trác Lân không xứng đáng với tình yêu của cô.

Ám Dạ Duật là con người lạnh nhạt, mặc dù giữa anh và con gái ông không có cái gọi là tình yêu nhưng sau khi kết hôn, cô đã là vợ anh, ông tin rằng anh sẽ đối xử tốt với cô, ít nhất dựa vào quan hệ hai nhà, anh sẽ không khiến cô phải chịu bất kì ủy khuất gì.

“Xin chào, Mạc tiểu thư!” Ám Dạ Duật gật đầu, nhớ đến mục đích ngày hôm nay của bản thân, trong lòng không khỏi cười khổ. Tối qua vừa về đến nhà, anh đã phải đối diện với gương mặt đầm lệ của mẫu thân đại nhân, còn có ánh mắt sắc như dao của phụ thân đại nhân, một lúc sau anh rút cuộc cũng hiểu vấn đề, bởi vì anh luôn trốn xem mắt khiến mẹ đau lòng khóc lóc, cha anh tức giận, nói tới nói lui rốt cuộc thì hôm nay anh phải đến đây gặp cô.

Mạc tiểu thư...? Đạm mạc xa cách như vậy khiến Mạc Từ Yên giật mình, ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt lóe lên tia sáng không rõ, ngập ngừng mở miệng: “Xin chào...”

Nghe được anh gọi, Mạc Từ Yên sớm đã tức giận, vứt bỏ chuyện ba cô làm sao phải nhờ đến anh ra sau đầu, trong lòng thầm mắng Ám Dạ Duật đáng ghét. Anh lạnh nhạt như thế, xa cách như thế, còn gọi cô là Mạc tiểu thư, so với Châu tiểu thư hôm trước cùng những cô gái anh đi xem mắt thì có khác gì?!

Con tức bị ghen không thể phát tác, chỉ có thể im lặng ngồi đó, cô không muốn bản thân cùng những cô gái khác đánh đồng nhưng cách anh đối xử với cô như người xa lạ khiến cô cảm thấy không vui. Cô biết trước kia là bản thân cô sai, nhưng ông trời cho cô cơ hội sửa lỗi chẳng lẽ anh lại không cho cô cơ hội sao? Mặc dù biết theo đuổi anh không phải dễ dàng nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy uất ức.

Thấy biểu hiện của con gái, Mạc Vũ Hiền không khỏi suy nghĩ đến lời nói của vợ, hài lòng gật đầu, xem ra lần này Hình Như quả thật đã suy nghĩ đúng, con gái đúng là có thiện cảm đối với Ám Dạ Duật. Bất quá tuổi trẻ thời nay thật là khó hiểu, xem chừng ông đã già, con gái nếu thích Ám Dạ Duật, ông vui mừng còn không kịp sao có thể phản đối, chỉ là nếu con gái vẫn chưa quên Trác Lân mà đến với Ám Dạ Duật thì...

“Duật, Yên Nhi muốn đến công ty học tập nhưng trong công ty không có nhân tài, ta thấy cháu có tài năng lại có kinh nghiệm, không biết cháu có đồng ý nhận lời dạy dỗ con gái bảo bối của ta không?!” Mạc Vũ Hiền nói dõng dạc không chớp mắt, đường đường là chủ tịch của Mạc thị, lại đi nói công ty của bản thân không có nhân tài, chuyện này đồn ra ngoài danh tiếng Mạc thị lập tức sụp đổ không ít, bất quá vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà vợ đã giao, Mạc tổng của chúng ta không hề biết hai chữ vô sỉ viết thế nào.

Ám Dạ Duật nghe vậy chỉ có thể cười trơ: “Mạc tổng nói đùa, bất quá chú đã mở lời, cháu cung kính không bằng tuân mệnh.” Nếu không đồng ý, chỉ sợ tối nay về đến nhà anh phải đối mặt với gương mặt khóc lóc của mẹ, cha anh thấy vậy đau lòng không thôi, lại bắt anh đi xem mắt.

Hai người đàn ông đều vì nhiệm vụ được giao hoàn thành mà cảm thấy vui vẻ, bỏ mặc Mạc Từ Yên buồn bực ngồi đó, không biết qua bao lâu rốt cuộc Mạc Vũ Hiền cũng hạ lệnh đuổi khách, hận không thể lập tức đóng gói cô bỏ lên xe anh khiến cô vốn buồn bực lại càng buồn bực.

Trên đường đi hai người không ai mở miệng, không khí căng thẳng đến đáng thương, để lại không ít nhân viên dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn đôi trai tài gái sắc sánh đôi bước khỏi cửa công ty.

Ngồi trên xe, ánh mắt cô rơi vào hàng cây bên đường, trong lòng suy nghĩ vẫn vơ đột nhiên một giọng nói trầm thấp truyền đến: “Mạc tiểu thư dường như không đồng ý với cách làm của Mạc tổng? Không sao, nếu như vậy hiện tại quay trở lại vẫn còn kịp.”

Mạc Từ Yên nhìn anh, gương mặt anh thập phần nghiêm túc, bộ dạng định quay đầu xe khiến cô không khỏi mở miệng ngăn cản: “Không phải...”

“Sao?” Ám Dạ Duật ngừng xe bên đường, lúc này anh mới quay đầu đối diện với ánh mắt cô, đôi mắt anh trong suốt như nước, hoàn toàn tĩnh lặng, giọng nói gần sát bên tai, mùi trà xanh thoang thoảng giữa chớp mũi khiến cô giật mình cúi đầu.

“Không cần phải quay về...”

“Mạc tiểu thư, nếu cô không muốn cũng không cần phải ép mình, nhìn gương mặt tức giận của cô tôi có thể hiểu.”

“Không phải!” Mạc Từ Yên lắc đầu, phủ nhận lời nói của anh.

“Cô đang tức giận?!” Tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu khẳng định khiến cô không khỏi giận dữ: “Không có!”

Nhìn giọng điệu trẻ con của cô, đột nhiên trong đầu anh lóe lên ý nghĩ muốn trêu chọc cô, vì vậy anh tiếp tục mở miệng: “Cô có.”

“Không có...”

“Cô có!”

“Đúng vậy, em là đang tức giận!” Nghe ra giọng điệu cười cợt trong lời nói của anh, con giận vốn bị cô kìm nén nửa ngày trời rốt cuộc không nhịn được nữa mà bộc phát.

“Tôi khiến cô tức giận?”

“Đúng vậy, là anh chọc giận em!”

Ám Dạ Duật nheo mắt: “Mạc tiểu thư, tôi không nhớ...” Anh còn chưa dứt lời đã bị Mạc Từ Yên cướp mất: “Không cho gọi!”

Lúc này Mạc Từ Yên ngẩn đầu lên, ánh mắt cô sáng như sao, bên ngoài xe cô chạy không ngừng, ồn ào náo nhiệt nhưng anh vẫn nghe rõ mồn một lời nói của cô: “Không cho phép anh gọi là Mạc tiểu thư!”

“Ồ?” Âm Dạ Duật mặt không biểu tình, chờ đợi lời nói tiếp theo của cô.

“Anh... anh có thể học theo mẹ anh gọi em một tiếng “Yên Nhi” hoặc cũng có thể...” Gọi em là bà xã.

Bất quá lời nói phía sau cô không dám mở miệng, hiện tại quan hệ giữa bọn họ còn chưa tiến triển đến mức đó, nói bọn họ là người yêu, Mạc Từ Yên cảm thấy không giống, anh xa cách như vậy, cho dù muốn cô cũng khó mà đến gần, nói bọn họ là người xa lạ, nhớ những lần trước bọn họ tỏ ra thân mật khiến cô không khỏi đỏ mặt, đến người khác cũng khó mà tin tưởng hồ là cô?! Nói tóm lại, quan hệ của họ vô cùng ái muội, không thể giải thích được!

“Theo như trí nhớ của tôi, tôi và cô không thân như vậy?!”

Mạc Từ Yên cảm môi, rừ mắt không thèm nhìn đến gương mặt tuấn tú của anh nữa, ánh mắt cô không khỏi đỏ lên dòng người không ngừng qua lại, trong lòng cảm thấy uất ức không thôi.

Cuộc sống hôn nhân của họ tuy không có tình yêu nhưng không vì có phải vì giao tình giữa hai nhà hay ba cô ủy thác mà anh đối xử với cô rất tốt, mặc dù gặp mặt nhau không nhiều nhưng sự quan tâm anh dành cho cô là một lời không thể nói hết, mùa hè nóng nực anh sẽ thu xếp công việc đưa cô đi nghỉ mát, mùa đông lạnh giá anh sẽ về sớm bảo di Hà nấu canh nóng cho cô, còn mua không ít áo lông cho cô, chỉ sợ cô sẽ cảm lạnh. Cô biết anh quan tâm cô nhưng vì bị tình yêu đối với Trác Lâm che mờ mắt, nếu không... đứng trước một người đàn ông như anh, bất kể cô gái nào cũng sẽ động lòng!

“Tiểu Yên.”

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Rốt cuộc Mạc Từ Yên cũng ngẩn đầu lên, ánh mắt mở to, dường như không thể tin được hai chữ “Tiểu Yên” đó lại xuất phát từ anh.

Kí ức lùa về, không khỏi nhớ đến ngày tổ chức hôn lễ của bọn họ, trong phòng cô dâu, anh đứng trước mặt cô, gọi cô một tiếng “Tiểu Yên” khiến cô kinh ngạc, còn chưa đợi cô mở miệng anh đã nói tiếp, nói xong anh quay người rời đi, để lại cô ngẩn ngơ đứng đó, trong lòng không rõ tư vị.

Đến tận bây giờ Mạc Từ Yên vẫn chưa từng quên, khi đó anh nói:

“Tôi sẽ không gọi em là Yên Nhi, bởi vì bây giờ em đã là vợ của tôi, tôi muốn gọi em một cái tên chỉ thuộc về một mình tôi - Tiểu Yên.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thư ký

“Tiểu thư...”

“Vị tiểu thư này...”

Mạc Từ Yên hồi phục tinh thần, quay đầu theo tiếng gọi, chỉ thấy người đàn ông tuổi ngoài ba mươi mặc đồ bảo vệ đứng bên cửa xe không biết mở từ bao giờ, thấy cô nhìn sang ông không khỏi vui mừng cảm thán: “Tổng giám đốc đã vào trong rồi, không biết tiểu thư có muốn xuống xe hay không?” Nhiệm vụ của ông là lái xe tổng giám đốc vào bãi đỗ xe, nếu có trợ lý Trương bên cạnh thì cậu ta sẽ trực tiếp lái vào, hôm nay ông chỉ thấy một mình Tổng giám đốc đi ra ngoài, không ngờ trở về lại có thêm một cô gái. Chuyện riêng của tổng giám đốc, nhân viên bảo vệ như ông cũng không muốn nhiều chuyện, dù sao công việc này khó khăn lắm ông mới tìm được, chỉ là về ngoài của cô gái này quá bắt mắt, không muốn chú ý cũng khó, thấy Tổng giám đốc đã đi vào trong mà cô gái này vẫn ngẩn ngơ ngồi đó, ông mới bất đắc dĩ mở miệng thôi.

Giật mình, Mạc Từ Yên quay đầu nhìn sang ghế xe bên cạnh sớm đã không thấy bóng người, thậm chí có lẽ bản thân cô suy nghĩ quá nhập tâm mới không biết anh đã xuống xe từ khi nào. Đột nhiên dài bước ra khỏi xe, ổn định thân hình Mạc Từ Yên không khỏi áy náy nhìn chú bảo vệ đứng đó, mở miệng: “Đã làm phiền chú!” Dứt lời liền quay người bước vào trong, để lại chú bảo vệ ánh mắt kinh ngạc không nói nên lời.

Tòa nhà lớn sừng sững hiện ra, giữa trung tâm đô thị lại càng làm cho nó trở nên không lồ, ánh sáng Mặt Trời phản chiếu qua khung cửa kính, không gian trở nên bùng sáng lạ thường. Âm Dạ thị - một trong những công ty bậc nhất của thành phố S, so với Mạc thị chỉ hơn chứ không kém, Âm Dạ là gia tộc lâu năm của thành phố S, một gia tộc quân nhân, nhiều đời cống hiến cho đất nước nhưng không biết vì sao đến đời của Âm Dạ Duật thì lại chuyển sang kinh doanh. Tuy nhiên, chỉ trong vòng mười mấy năm Âm Dạ Duật đã đưa Âm Dạ thị trở thành con rồng trong nền kinh tế, hơn hẳn nhiều công ty lớn

khác khiến không ít lão già trong thương giới khiên nề.

Cô tuy làm dâu nhà anh năm năm nhưng nguyên nhân sâu xa trong đó Mạc Từ Yên cũng không rõ ràng, khi đó trong tâm của cô chỉ có một mình Trác Lân, hoàn toàn không chứa được hình ảnh của anh, cho dù anh và gia đình đối xử tốt với cô thế nào thì cũng không thể đã động đến trái tim cô.

Đi vào công ty, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc đang đứng đó Mạc Từ Yên không chút do dự đi đến bên cạnh, kéo lấy tay áo người đàn ông, cho dù chỉ là bóng lưng thì cô vẫn có thể khẳng định đó là anh.

“Lúc này anh gọi em là gì?”

Tiểu Yên.

Đó là cái tên thuộc về anh, chỉ mình anh mới có thể gọi cô như vậy.

Từ khi trùng sinh, Mạc Từ Yên muốn quên đi tất cả mọi chuyện kiếp trước, quên đi mọi đau thương, lỗi lầm mà bản thân đã gây ra, quên đi tình yêu đối với Trác Lân để có thể toàn tâm toàn ý yêu anh nhưng cô không thể. Cho dù bắt đầu lại, cho dù ba mẹ tha thứ cho cô, cho dù kết thúc tình yêu đối với Trác Lân thì đêm đêm cô vẫn mơ thấy anh, thấy quá khứ sai lầm của cô, thấy anh từ từ rời xa cô...

Tiểu Yên - cái tên mà cô luôn giấu kín từ tận sâu trong đáy lòng, đã rất lâu Mạc Từ Yên chưa từng nghe qua, từ khi cô đẩy anh vào đường cùng thì anh đã không còn gọi cô một tiếng “Tiểu Yên” nữa, đến tận bây giờ vẫn chưa có ai gọi cô bằng cái tên đó, bởi vì chỉ có anh mới gọi cô như vậy.

Tuy chỉ là thoáng qua nhưng cô nghe rất rõ, là giọng nói của anh, thanh âm trầm thấp không lẫn vào đâu được, là mùi hương trà xanh thoang thoảng mà cả đời này Mạc Từ Yên chưa bao giờ quên.

Ám Dạ Duật nhìn xuống tay áo đang bị kéo, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Mạc thư ký, nơi này là công ty!”

Mạc... Mạc thư ký?!

Mạc Từ Yên kinh ngạc, không khỏi ngẩn đầu nhìn xung quanh, công ty có không ít người qua lại, bất kể là khách hàng hay nhân viên thì ánh mắt họ vẫn tập trung vào người bọn họ, Mạc Từ Yên thầm than, vội vàng bỏ tay áo anh ra, gương mặt anh bình tĩnh không biểu tình đi thẳng vào thang máy, Mạc Từ Yên thấy vậy cũng vội vàng theo sau.

Khách hàng bộ dạng tò mò, trong lòng thầm suy đoán thân phận của hai người, trai tài gái sắc chung một chỗ tựa như bức tranh thủy mặc, đẹp đôi đến thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả thành lời khiến người khác ngưỡng mộ không thôi. Bất quá so với khách hàng bình tĩnh đánh giá thì toàn thể nhân viên trong công ty không tránh khỏi hoảng hốt, Tổng giám đốc từ trước đến nay không gần nữ sắc, tầng 18 của Tổng giám đốc chỉ có Tôn thiếu cùng trợ lý Trương mới có thể đặt chân lên, không ít tin đồn bọn họ đoạn tụ, điều này mọi người đều biết, cũng khiến không ít nhân viên nữ tan nát cõi lòng.

Lần đầu tiên, Tổng giám đốc đưa một cô gái đến công ty!

Lúc này thấy trợ lý Trương đứng đó thì bọn họ liền biết Tổng giám đốc đã trở lại, Tổng giám đốc đã đi vào mà xe vẫn đậu đó, chú bảo vệ cũng chưa lái xe vào bãi đỗ xe khiến không ít người cảm thấy kỳ lạ, một lúc sau, một cô gái bước xuống, mọi người đều thấy rõ ràng, cô gái đó là bước xuống từ xe Tổng giám đốc bọn họ!

Lần đầu tiên, Tổng giám đốc thân mật với một cô gái như vậy!

Cổ tay trắng nõn kéo lấy tay áo sơ mi trắng, khiến chiếc áo không khỏi nhăn lại một đoạn nhưng chủ nhân của nó dường như không để ý, hai người bộ dạng thân mật khiến toàn thể nhân viên công ty chỉ sợ bản thân hoa mắt!

Lần đầu tiên, bên người Tổng giám đốc xuất hiện một thư ký là nữ, hơn nữa bộ dạng còn xinh đẹp như thế này!

Từ trước đến nay bên người Tổng giám đốc chỉ có một người duy nhất là trợ lý Trương, ngay cả ăn uống ngủ nghỉ của Tổng giám đốc cũng do một tay trợ lý Trương xử lý, điều này khiến người khác không khỏi nghĩ bọn họ là một đôi. Hiện tại, một cô gái xinh đẹp xuất hiện trở thành thư ký của Tổng giám đốc, chiếc ghế để trống bao lâu rồi cuộc cũng có người ngồi, mọi người tâm tình phức tạp nhìn theo bóng lưng hai người.

Thang máy yên tĩnh không ngừng đi lên, anh đang đọc tài liệu, Trương Đình bên cạnh im lặng đứng xem có sía sót gì không nên cô cũng không mở miệng làm phiền, bầu không khí ngọt ngào kết thúc khi âm thanh “Ting” vang lên, cửa thang máy mở ra, tầng 18 xuất hiện trước mắt bọn họ.

Căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến lòng cô không khỏi chạnh lại, đồ đạc trong phòng đều được sắp xếp như trong trí nhớ, chưa từng thay đổi, nhưng lại dư một cái bàn làm việc. Chiếc bàn được làm bằng gỗ, đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, bàn làm việc gọn gàng ngăn nắp, ngoài những vật dụng dành cho nhân viên, thứ khiến cô chú ý nhất chính là dòng chữ: Thư ký Mạc Từ Yên.

Hóa ra chiếc bàn này là dành cho cô!

“Trương Đình, sau này cô ấy sẽ là thư ký riêng của tôi.” Ám Dạ Duật nhận lấy tập tài liệu từ tay Trương Đình đi đến bên bàn làm việc, sau đó mới quay đầu nhìn cô, tiếp tục nói: “Từ bây giờ cô là thư ký của tôi, nếu có gì không hiểu có thể hỏi Trương Đình!”

Mạc Từ Yên gật đầu, nhìn người đàn ông trước mặt mở miệng: “Trợ lý Trương, mong được giúp đỡ.”

Trương Đình, hai mươi bảy tuổi, tướng mạo tuấn tú nghiêm nghị, tốt nghiệp đại học Harvard chuyên ngành kinh doanh của Mỹ, tính tình trầm tĩnh, tuy ít nói nhưng tài ăn nói không hề đơn giản, là cánh tay đắc lực của Âm Dạ Duật, một lòng trung thành với anh.

Mạc Từ Yên hiểu rất rõ về Trương Đình, sau khi cô gả cho anh thời gian gặp Trương Đình cũng không ít nhưng cô không mấy bận tâm, đến mấy năm sau gặp lại Trác Lâm, cô mới vì hấn mà phản bội anh, khi Âm Dạ thị rơi vào tay Trác Lâm, Trương Đình tìm mọi cách liên hệ với Tôn Lãnh Diệt nhằm muốn lấy lại công ty, nhưng mọi kế hoạch liên bị phá vỡ bởi cô, điều này khiến cô cảm thấy có lỗi với Trương Đình.

“Mạc tiểu thư, mong được giúp đỡ.”

Khi Mạc Từ Yên đánh giá Trương Đình, đồng thời hấn cũng đang đánh giá cô từ trên xuống dưới, Trương gia là một gia tộc nhỏ của thành phố S, vì mang ơn mà từ xa xưa đã một lòng cống hiến cho Âm Dạ gia, từ nhỏ hấn đã cùng Âm Dạ Duật, Tôn Lãnh Diệt lớn lên, hấn là cấp dưới đồng thời cũng là bạn bè, hôn sự hai năm trước của hai nhà Trương Đình tất nhiên biết rõ, vì vậy đối với Mạc Từ Yên hấn cũng không khỏi khách sáo.

Tuy hôn sự hai nhà không thành nhưng phu nhân lại một lần nữa muốn gắn ghép hai người với nhau, lệnh cho hấn phải trở thành nguyệt lão, trông chừng hai người, vốn dĩ Trương Đình không mấy tình nguyện nhưng hôm nay nhìn thấy hành động thân mật của hai người, ánh mắt không khỏi lóe sáng, xem ra nhiệm vụ phu nhân giao hấn không phải không thể hoàn thành.

“Đừng gọi tôi là Mạc tiểu thư, tôi đến đây là để làm nhân viên, không phải làm tiểu thư, không cần khách sáo như vậy!” Mạc Từ Yên lắc đầu, đối với việc vì sao Trương Đình biết thân phận của cô, cô cũng không mấy bận tâm.

“Mạc thư ký, cô đi theo tôi, tôi sẽ giới thiệu công việc cho cô.”

Mạc Từ Yên ngoan ngoãn đi theo Trương Đình ra khỏi cửa, trước khi cánh cửa khép lại cô vẫn không quên nhìn về phía anh, chỉ là ánh mắt Âm Dạ Duật chưa từng rời khỏi tài liệu, điều này khiến cô không khỏi ủ rũ cúi đầu.

Thu hết hành động của cô vào mắt, Trương Đình không khỏi cười thầm, cái này có phải gọi là “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình” không? Bất quá nhớ đến hành động vừa rồi của hai người, hấn không khỏi lắc đầu, rõ ràng hai người đều có ý mà, nếu không Âm Dạ Duật sao có thể để cô chạm vào người cơ chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lời mời

“Từ Yên, em đã quen với công việc chưa?”

Nghe thấy giọng nói Mạc Từ Yên giật mình ngẩn đầu, trước mắt là một cô gái ngoài hai mươi, gương mặt tuy không thuộc loại tuyệt sắc nhưng thanh tú dễ nhìn, mái tóc đen dài được búi cao, để lộ chiếc cổ cao gầy, cô đeo một chiếc mắt kính lớn che đi nửa gương mặt, ánh mắt trong suốt như làn nước cũng bị giấu đi, trên tay cô cầm một tập tài liệu, chiếc áo sơ mi trắng được thiết kế đơn giản kết hợp với váy đen chữ A, nhìn có chút bảo thủ nhưng vô cùng quyến rũ.

Người này gọi Vương Hạ, làm việc ở bộ phận quản lý, cô xuất thân từ gia đình truyền thống nên cô nàng thuộc dạng người bảo thủ, hướng nội, tuy hơi nghiêm khắc với nhân viên nhưng đối với công việc rất nghiêm túc, không thể không thừa nhận cô nàng là người có tài.

“Chị Vương cảm ơn chị vì thời gian qua đã giúp đỡ em.”

Mạc Từ Yên không phải loại người hoạt bát hướng ngoại nên đối với việc kết giao bạn bè cô không có hứng thú, quan hệ giữa cô với các đồng nghiệp trong công ty không nóng cũng không lạnh, dù sao mỗi người đều có công việc của bản thân, đâu có thời gian mà bận tâm đến người khác.

Thời gian rảnh rỗi không được gặp Âm Dạ Duật, cô liền ngẩng ngồi một mình ở quán cà phê bên đường, ngày hôm đó tình cờ gặp được Vương Hạ, hai người mới đầu chưa quen, tiếp xúc một thời gian cảm thấy đối phương khá hợp với mình nên hai người liền kết bạn, dù sao cô không thích giao tiếp, Vương Hạ cũng ít nói, đôi khi hai người ngồi nhìn nhau không có việc gì cũng có thể cười đùa vui vẻ.

“Nếu có gì không hiểu em cứ đến hỏi chị. À đúng rồi, em có thấy Trương Đình đâu không?” Vương Hạ buồn bực liếc mắt nhìn xung quanh, công ty ngày thường vốn đã đông người, mọi người lại không ngừng ra vào, nhân viên đều đang bận rộn hoàn thành công việc của mình, nhìn qua nhìn lại một hồi, bóng dáng Trương Đình cũng chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Mạc Từ Yên lắc đầu: “Không có, nhắc mới nhớ, từ sáng đến giờ em vẫn chưa từng thấy anh ấy ở đâu cả.” Đối với thái độ của Vương Hạ cô sớm đã nhìn quen, lúc đầu còn nghĩ rằng hai người bọn họ có gian tình, dù sao trong công ty ngoại trừ cô, Vương Hạ chỉ thân thiết với Trương Đình nhưng sau đó nghe Vương Hạ giải thích hai người chỉ đơn thuần là bạn học cô mới thu hồi suy nghĩ của bản thân.

“Kì quái, rốt cuộc tên đó biến đi đâu được chứ?” Vương Hạ nhũn mày, bộ dạng không vui đưa tập tài liệu cho cô: “Không tìm thấy hần thì thôi vậy, nhờ em đem cho Tổng giám đốc dùm chị nhé?”

“Anh ấy về rồi ư?” Mạc Từ Yên kinh ngạc, đã hơn mười ngày cô vẫn chưa có cơ hội gặp anh, ngày thứ hai cô đi làm Ám Dạ Duật liên mắt không thấy bóng dáng, khi đó cô còn nghĩ rằng anh đang trốn tránh cô nhưng suy nghĩ đó nhanh liền bị bác bỏ, dựa theo hiểu biết của cô về anh, anh tuyệt đối không làm ra việc trẻ con như thế và sự thật chứng minh, suy nghĩ của cô là đúng, công ty ở thành phố T xảy ra chút việc nên anh qua đó xử lý, mà một lần đi là gần nửa tháng!

Công ty vắng anh nửa tháng vẫn hoạt động như thường, dù sao có Trương Đình nơi này thay anh quản lý, mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp, nhưng cô... Mạc Từ Yên thờ dài, khoảng thời gian không có anh bên cạnh, cô cảm thấy thật nhàm chán, hoàn toàn không có tinh thần làm việc, ăn uống cũng ít đi, thường hay ngồi ngẩn ngơ một mình khiến người làm mẹ như Vân Hình Như lo lắng không thôi, bắt cô phải đến bệnh viện kiểm tra một lượt mới có thể yên tâm.

Đối với tâm trạng của bản thân, Mạc Từ Yên cũng không còn cách nào, tình cảm của cô đối với anh phức tạp không nói nên lời, nếu nói đó là tình yêu thì cô không quá tin tưởng, dù sao cảm giác của cô với anh và Trác Lân hoàn toàn khác nhau, nhưng nếu nói không yêu... bản thân cô lại lưu luyến, cô muốn anh đối xử tốt với một mình cô, cô muốn anh đặt cô vào lòng, muốn anh dịu dàng gọi cô một tiếng “Tiểu Yên”, muốn anh... Mạc Từ Yên cô muốn tất cả của Ám Dạ Duật! Cảm giác này cô không thể giải thích, nhưng cô có thể khẳng định, so với tình yêu của cô dành cho Trác Lân thì cảm giác này mãnh liệt hơn rất nhiều.

“Ừ, Tổng giám đốc mới vừa đáp chuyến bay sáng nay...” Vương Hạ gật đầu, bên người Tổng giám đốc từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện nữ nhân, đối với việc Mạc Từ Yên làm thư ký cho Ám Dạ Duật, Vương Hạ biểu lộ kinh ngạc, lúc đầu cô còn nghĩ rằng Tổng giám đốc là một tên đoạn tụ, cô có suy nghĩ này cũng không thể trách cô, dù sao trên dưới công ty mọi người đều biết rõ ngoại trừ Trương Đình và Tôn thiếu hai người thì mọi người đều không được phép bước lên tầng 18 của Tổng giám đốc, hơn nữa thường ngày Tổng giám đốc và Trương Đình như hình với bóng, điều này khiến mẫu hủ nữ của cô lại nổi lên.

Vương Hạ bất quá cũng chỉ là một thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân, tuy rằng cô thường ngày lạnh nhạt xa cách nhưng thời gian rảnh rỗi Vương Hạ cũng sẽ đọc tiểu thuyết để giết thời gian nên đối với quan hệ mờ ám của Tổng giám đốc với Trương Đình liền ủng hộ hai tay. Ngày đó nếu không có Trương Đình giải thích thân phận của Mạc Từ Yên, lại thấy cô nàng không giống tiểu thư hào môn đang đá, không thì cô cũng chẳng có thái độ tốt như bây giờ.

Nhận lấy tập tài liệu trong tay Vương Hạ, Mạc Từ Yên nhanh chóng quay người rời đi để lại Vương Hạ nhìn bộ dạng hấp tấp của cô chỉ có thể đứng đó lắc đầu cười.

Gương mặt tuần tú hiện lên trong đầu khiến bước chân cô không khỏi nhanh hơn một chút, trên mặt cô không dấu hiện nở nụ cười, rốt cuộc thì cô cũng có thể gặp anh, đến ngã rẽ thì đột nhiên chiếc xe của nhân viên lao công từ đâu chạy về phía cô, Mạc Từ Yên giật mình chưa kịp tránh đi thì một lực ở phía sau đã kéo cánh tay cô, lúc hoàn hồn thì đã phát hiện Trương Đình đang cầm một tách cà phê đứng bên cạnh.

“Cô không sao chứ?” Giữ vững cà phê trong tách, Trương Đình buông cánh tay trắng nõn của cô ra, mở miệng hỏi thăm.

“Không... không sao, cảm ơn anh, chị Vương lúc này còn đang tìm anh...” Vừa dứt lời Mạc Từ Yên nhanh chóng rời đi nhưng lại bị Trương Đình cản lại, điều này khiến cô không khỏi nhũn mày nhìn hần, bộ dạng đang nhìn kẻ gây trở ngại của bản thân.

“Còn có việc gì sao?”

Đối với thái độ của cô Trương Đình đành cười khỏ, Ám Dạ Duật đi gần nửa tháng hiện tại mới trở về, vốn dĩ hần muốn tạo cơ hội cho hai người có thời gian riêng tư, thế mà bị chính chủ hiểu lầm là gây trở ngại, hần cũng thật bất đắc dĩ, làm nguyệt lão se duyên cũng chẳng thoải mái gì.

“Tách cà phê này phiền cô đem lên cho Tổng giám đốc, tôi có việc đi gặp Vương Hạ.”

Nghe Trương Đình nói vậy, sắc mặt cô tốt hơn không ít, nhận lời cầm tách cà phê đi vào thang máy.

~~~~~

Cánh cửa phòng mở ra, Mạc Từ Yên đột nhiên có cảm giác xúc động, màn che được vén lên hai bên, ánh nắng ấm áp của mặt trời chiếu thẳng vào căn phòng, bóng dáng anh ngồi đó quay lưng lại với cô, bóng dáng quen thuộc từ từ hiện ra trước mắt cô. Đặt tài liệu cùng tách cà phê lên bàn, cô nhẹ nhàng đến gần anh phát hiện anh đang nhắm mắt, hơi thở mang theo hương trà xanh khiến cô cảm thấy dễ chịu, gương mặt anh khi ngủ rất yên tĩnh, tuy có phần lạnh nhạt nhưng lại không cho người khác cảm giác xa cách, thân thể như không còn thuộc về mình, bất giác cô đưa tay chạm vào gương mặt anh.

“Em đang làm gì vậy?” Ám Dạ Duật nghe tiếng bước chân liền biết người đến là cô, sớm đã từ trong giấc ngủ tỉnh lại nhưng vì mệt mỏi nên anh cũng lười mở mắt, không nghĩ cô lại lợi dụng anh lúc đang ngủ giờ trò với anh.

Gần nửa tháng không gặp cô vẫn không có gì thay đổi, xem ra thời gian không có anh ở nơi này cô sống rất thoải mái, công việc diễn ra tốt đẹp, ánh mắt anh không khỏi neoh lại nhìn mặt cô đang kẻ sát mặt anh, đôi mắt cô mở to, bộ dạng có chút đơn thuần, đôi môi đỏ mọng ướt át, xúc cảm mềm mại trên mặt khiến Ám Dạ Duật muốn mở miệng trêu chọc cô nhưng thân thể có không cho phép nên đành bỏ qua cho cô.

Mạc Từ Yên không nghĩ đến anh đột nhiên tỉnh lại, cô không khỏi bối rối rút tay về, bị ánh mắt của anh nhìn khiến cô có cảm giác bản thân mình như kẻ trộm liền vội vàng mở miệng thanh minh: “Em... em mang tài liệu cùng cà phê đến cho anh...”

“Ừ.” Âm Dạ Duật cũng không vạch trần cô, quay ghế trở lại bên bàn, cầm lấy tách cà phê uống một ngụm sau đó tiếp tục trở lại công việc.

Nhìn anh bận rộn nơi đó, phát hiện anh gầy hơn trước kia không ít, sắc mặt lại có chút nhợt nhạt khiến cô nhìn không được có chút tức giận: “Anh vừa xuống máy bay, không nên cố sức như vậy... công việc làm sau cũng được mà.”

“Việc hôm nay không nên để ngày mai.” Cây bút trong tay anh thoáng dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục công việc.

“Anh nói chuyện có đạo lý như vậy thế thì tại sao anh lại không biết chăm sóc cho bản thân mình?” Mạc Tử Yên quả thật nổi đóa, cô biết anh là người trách nhiệm nhưng mười mấy ngày nay bận rộn, thậm chí thời gian ngủ cũng không được mấy tiếng, nhìn thần thái của anh cô liền hiểu rõ, sức khỏe anh không yếu nhưng cũng không nên cậy mạnh, làm việc quá sức mà quên mất phải nghỉ ngơi.

“...”

Âm Dạ Duật lúc này mới bỏ bút trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô, gương mặt anh nghiêm hẫng đi, ánh mắt đen sâu thẳm, không thấy đáy khiến bất kì người nào nhìn đều bị hút vào, lòng cô không khỏi run lên, tim đập một lúc một nhanh, cảm giác thấp thòm này khiến cô có chút khó chịu.

“Tôi nay em có rảnh không?”

Giọng nói lạnh nhạt, thần thái tự nhiên nhưng lại khiến người nghe không khỏi kinh ngạc.

“Sao cơ...?”

“Mẹ anh mời em đến dùng bữa tối.”

Nhìn bộ dạng thất thần của Mạc Tử Yên, Âm Dạ Duật tiếp tục trở lại công việc, lời nói vừa rồi của anh đã thành công khiến cô dời sự chú ý khỏi người anh, mặc dù biết cô quan tâm nhưng công việc hôm nay anh vẫn phải hoàn thành, đó là nguyên tắc anh đặt ra, anh không thể làm trái với nguyên tắc của mình. Hơn nữa mẹ anh thật sự mời cô đến, vốn dĩ tối nay sau khi tan làm mẹ anh muốn trực tiếp bắt cóc cô về nhà mình, ý đồ khiến cho cô bất ngờ gì đó, hiện tại anh cũng chỉ là thông báo trước để cô chuẩn bị tinh thần mà thôi, đối với kế hoạch của mẫu thân đại nhân, Âm Dạ Duật anh cũng đâu có làm thay đổi cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Âm Dạ gia

Buổi chiều, mặt trời phía tây bắt đầu lặn dần, bầu trời một màu đỏ xen lẫn sắc cam, ánh nắng chiều tà chiếu xuống mặt đất, mọi thứ dần chìm vào bóng đêm, một ngày nháy mắt liền trôi qua.

Bóng lưng cao gầy đứng đó, cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản kết hợp với chiếc váy công sở đen, làm nổi bật lên đường cong cơ thể, để lộ đôi chân thon dài trắng nõn, tay cô cầm một chiếc túi xách đen mang nhãn hiệu thời trang mới nhất hiện nay, thành phố S chưa có đến năm cái. Lúc này gió thổi thoảng qua, váy cùng mái tóc cô hòa vào làn gió, có loại tư vị nói không nên lời, tuy chỉ là bóng lưng nhưng cũng khiến người khác điên cuồng.

“Tử Yên em còn chưa về sao?”

Nghe tiếng gọi, cô gái quay người lại để lộ gương mặt xinh đẹp, dưới ánh nắng của mặt trời đôi mắt cô không khỏi lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

“Chị Vương?”

Chiếc xe BMW màu đen dừng trước mặt Mạc Tử Yên, Vương Hạ từ trong xe ló đầu ra, bộ dạng có chút tinh nghịch, khác hẳn lúc ở trong công ty, cô nhìn Mạc Tử Yên đứng đó, trong lòng không khỏi lo lắng cho cô gái nhỏ lần đầu tiên bước chân ra xã hội này. Thành phố S an ninh tốt, hơn nữa trước cửa Âm Dạ thị có không ít bảo vệ nhưng Vương Hạ cũng không an tâm, hiện tại sắc trời đã không còn sớm, Mạc Tử Yên lại một mình đứng đó, cô nàng xinh đẹp như vậy nữ nhân như cô còn nhìn không được mà say mê huống hồ là nam nhân, nếu lỡ như gặp người xấu... Vương Hạ không dám nghĩ tiếp nữa, mặc dù cô có hẹn ăn tối với Trương Đình nhưng vì Mạc Tử Yên, hủy một bữa cũng không sao.

Nếu Trương Đình biết được ý nghĩ của Vương Hạ chắc hẳn sẽ tức điên lên, khó khăn lắm mới tìm được một nhà hàng theo ý cô, vậy mà hiện tại chỉ vì Mạc Tử Yên mà cô lại nói hủy là hủy, bản thân hẳn làm nguyệt lão cho người khác nhưng tình duyên của mình lại không thể giữ được, đây đúng là chuyện cười!

“Sao em không về? Hay chị đưa em về nhé?”

“Không cần đâu, anh chị cứ về đi, em có hẹn rồi.” Nhìn thấy bên cạnh Vương Hạ là Trương Đình thì ánh mắt cô lướt qua người hai người, bộ dạng mờ ám khiến Vương Hạ tức giận.

Nói hai người không có quan hệ mờ ám, ai mà tin cho được? Mặc dù Vương Hạ một mực phủ nhận quan hệ giữa hai người nhưng nhìn thái độ của Trương Đình, ánh mắt hằn dỗi theo Vương Hạ rõ ràng cho thấy giữa bọn họ không chỉ đơn giản là bạn bè, dù sao cũng trải qua một mối tình Mạc Từ Yên sao lại có thể không biết ánh mắt đó là gì, chỉ là Vương Hạ đầu gối không phát hiện ra mà thôi.

Nghe lời nói của Mạc Từ Yên, Trương Đình bộ dạng hiểu rõ, tối qua hẳn cũng đã nghe quản gia nói qua, hôm nay Mạc tiểu thư sẽ đến Ám Dạ gia dùng bữa, phu nhân cũng không biết đang chuẩn bị kế hoạch động trời gì mà tối qua đến giờ vẫn trình diễn một màn gà bay chó sủa, hạ nhân không phận sự đều bị đuổi ra ngoài, Trương Đình cũng không ngoại lệ, vì vậy tối nay hẳn mới có thể cùng Vương Hạ ra ngoài ăn tối.

Vương Hạ giả vờ giận dỗi: “Nếu người ta đã không muốn nhận lòng tốt của tôi thì tôi cũng không muốn mặt nóng của mình đi dán mông lạnh của người ta!”

Tuy biết rõ cô nàng chỉ là giả vờ nhưng Mạc Từ Yên cũng không chịu thua kém, châm chọc mở miệng: “À, chỉ là tôi không muốn làm bóng đèn cản trở hai người nào đó mà thôi!”

Mặt Vương Hạ đỏ lên, thẹn quá hóa giận rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, yêu cầu Trương Đình lái xe đi, bỏ lại Mạc Từ Yên một mình đứng nơi đó. Không phải vì cô không lo lắng cho cô nàng nhưng nhìn thấy chiếc xe phía sau, Vương Hạ tất nhiên hiểu rõ người Mạc Từ Yên đang đợi đã đến, cô cũng không muốn ở lại để tiếp tục cô nàng đùa giỡn, Trương Đình cũng phát hiện ra chiếc Lamborghini phía sau nên bình thần lái xe đi thẳng.

Xe Trương Đình vừa rời đi thì chiếc Lamborghini màu trắng chạy từ trong bãi đỗ xe ra dừng trước mặt Mạc Từ Yên, Ám Dạ Duật bước xuống xe, bộ dạng quý ông mở cửa xe cho cô, Mạc Từ Yên ngoan ngoãn bước vào xe, vô cùng hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt của anh.

Ánh đèn lấp lánh bên đường, thành phố S vào đêm nhộn nhịp không kém, bên đường người người không ngừng qua lại, những chiếc đèn màu từ các cửa hàng phát ra vòng cung rực rỡ, chói mắt khiến người khác cảm thấy vui vẻ, thế nhưng đối với Mạc Từ Yên hiện tại thì cô không có tâm trạng thế này.

“Làm sao vậy?” Nhận thấy cô có chút khác thường, anh liền quan tâm mở miệng.

“Thật sự không cần chuẩn bị gì sao...?” Mạc Từ Yên ngập ngừng, nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, thật sự bản thân cô cũng không biết phải nói gì.

Chỉ là một bữa cơm tối vốn dĩ không cần nghiêm trọng hóa vấn đề nhưng trong lòng cô cứ có cảm giác là lạ, như con dâu lần đầu tiên ra mắt gia đình chồng, cảm giác này khiến cô bối rối nhưng cũng tức cười không kém.

Kiếp trước đối diện với Trác gia Mạc Từ Yên cô cũng không có cảm giác thế này, dù sao cô chính là yêu Trác Lâm, cho dù gia đình hẳn không đồng ý cô cũng không có ý định buông tay, khi bị bà Trác si nhục cô vốn dĩ mang theo hy vọng Trác Lâm sẽ ra mặt giúp cô, dù sao cô cũng là bạn gái hẳn nhưng là cô nghĩ nhiều rồi, hẳn không những không ra mặt vì cô mà còn đứng một bên không quan tâm, dường như hai người phụ nữ trước mặt đối với hẳn không có bất cứ quan hệ gì. Khi đó cô đơn thuần nghĩ rằng bởi vì đối phương là mẹ hẳn nên hẳn mới như vậy, Mạc Từ Yên trong lòng tự an ủi, nhưng khi nhìn thấy hẳn vì cô gái đó mà chịu một cái tát của bà Trác, Mạc Từ Yên liền biết hết thảy là do bản thân cô ảo tưởng, vốn dĩ hẳn không hề yêu cô, mà tâm của hẳn, từ trước đến nay đều dành cho cô gái đó, một chút tổn thương nhỏ cũng không muốn cô ta phải chịu!

Ám Dạ Duật lắc đầu, lúc chiều ngủ được một lúc nên tinh thần hiện tại của anh tốt hơn không ít, nghe cô nói vậy liền biết cô đang lo lắng chuyện gì, anh cười nhạt.

“Mẹ tôi mời, sao em phải chuẩn bị chứ?”

Mạc Từ Yên cắn môi: “Lẽ tiết tất nhiên không thể...” Trước kia cô cũng không quan trọng mọi chuyện như vậy, bỏ qua bước ra mắt gia đình chồng, cô và anh trực tiếp đăng ký kết hôn sau đó liền tổ chức hôn lễ, mọi việc đều diễn theo ý của hai nhà nhưng lòng cô vốn dĩ không muốn nên tất nhiên cũng không xem trọng quá nhiều, hơn nữa hai nhà lại thân thiết với nhau từ lâu nên chẳng có lý do gì khiến cô phải lấy lòng mẹ chồng, hòa thuận với em chồng. Bất quá hiện tại mọi chuyện không giống trước, tuy không phải là lần đầu tiên gặp gỡ gia đình anh nhưng cảm giác hồi hộp trong lòng cô không dừng được, khiến cả người cô đứng ngồi không yên.

“Chỉ là một bữa tối mà thôi, cũng không phải lần đầu tiên em gặp mẹ tôi.”

Mẹ anh tuy nắm quyền cả Ám Dạ gia nhưng bà cũng không phải loại người hay làm khó dễ người khác, dù sao bà cũng giống với những quý phu nhân khác, hơn nữa thái độ của mẹ anh đối với cô rõ ràng là vô cùng là hài lòng với đứa con dâu này, nếu không làm sao ra lệnh cho anh phải bắt cóc cô về nhà, tuy không biết kế hoạch của mẹ là gì nhưng anh tin chẳng có việc gì phải lo lắng cả.

Nhớ lại lần trước gặp mẹ anh ở cô nhi viện, ấn tượng với cô không tồi nên Mạc Từ Yên yên tâm hơn một chút nhưng tay cô nắm chặt túi xách, để lộ vẻ bất an không hề che giấu.

Cứ như vậy chiếc xe chạy thẳng đến biệt thự Ám Dạ gia, một loạt biệt thự cổ kính theo phong cách Châu Âu từ từ lui về sau, một căn biệt thự lớn hơn rất nhiều so với những căn biệt thự vừa này hiện ra, bốn phía có tường và cửa sắt bao lấy cho thấy thân phận và địa vị chủ nhân căn nhà này.

Xuyên qua cánh cổng lớn màu trắng, Mạc Từ Yên đi phía sau anh, ánh mắt không khỏi nhìn xung quanh, cảm giác quen thuộc nhưng dường như lại có phần khác trước, biệt thự được bao quanh bởi những khóm hoa cỏ đầy màu sắc được chăm sóc kỹ lưỡng, nở hoa trong sự yên lặng, chỉ có gió thổi qua tạo lên những âm thanh rất nhỏ, mùi hương hoa nhàn nhạt có thể thấy được chủ nhân nơi này là một người nhân nhĩ.

“Thiếu gia cậu về rồi, phu nhân đang chờ.”

Mạc Từ Yên nhận ra người phụ nữ này, bà ấy là bảo mẫu của Ám Dạ Duật, khi cô gả đến đây bà ấy vẫn luôn bên cạnh chăm sóc cô, cảm giác gặp lại

cổ nhân khiến tâm trạng cô có chút xúc động, mi dài rũ xuống che đi đôi mắt đang động lệ.

“Mạc tiểu thư, chào cô.” Từ lúc bước vào cổng Âm Dạ gia, Mạc Từ Yên trở nên im lặng lạ thường, không dám để lộ hành động cần bắt gì khiến bảo mẫu nhìn cô mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bữa tối vui vẻ

“Yên Nhi, cháu đến rồi à, mau vào đi.”

Cánh cửa mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp đứng đó, thấy người đến là cô bà vội vàng đứng dậy đi về phía này, bà mặc một chiếc váy màu vàng tôn lên nét đẹp dịu dàng cùng khi chất cao quý, làn váy lay động theo từng bước chân của bà, mái tóc dài búi lên để rũ xuống vài sợi tóc mai khiến bà nhìn tươi trẻ đi vài phần, nhìn bà không giống người phụ nữ đã ngoài ba mươi, so với lần trước gặp gỡ, hôm nay bà lại càng xinh đẹp gấp bội, người phụ nữ này chính là Minh Tâm - mẹ của Âm Dạ Duật.

Mạc Từ Yên đứng ở cửa có chút giật mình, còn chưa kịp mở miệng chào hỏi đã bị bà kéo lấy cánh tay, dẫn cô đi vào phòng khách, bộ dạng thân thiết hơn cả đứa con trai ruột bên cạnh khiến Âm Dạ Duật không khỏi sờ mũi.

Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, đối diện là người đàn ông ăn mặc lịch lãm kết hợp với khí chất ôn hòa trên người, gương mặt tuấn mỹ có vài phần giống với Âm Dạ Duật, nhìn có vẻ giống anh trai của anh hơn là cha, ánh mắt ông sâu xa nhìn cô khiến Mạc Từ Yên lo lắng không thôi.

Âm Dạ Tuấn - gia trưởng đời này của Âm Dạ gia, tính tình trầm tĩnh ôn hòa, về điểm này ông cùng Âm Dạ Duật có chút giống nhau, bề ngoài của ông nhìn có vẻ ôn hòa nhưng từ nhỏ ông đã sống trong quân đội, từng là trung tá có tiếng của bộ quân sự quốc gia, lập nhiều chiến công cho tổ quốc, là một nhân vật có máu mặt của thành phố S.

Sống chung nhà năm năm nhưng hiểu biết của cô về mỗi thành viên trong gia đình này có phần hạn hẹp, trước kia ông không thường xuyên ở nhà cho nên cô cũng không có tiếp xúc nhiều với người cha chồng này vì vậy đối với tính tình của ông cô không dám suy đoán nhiều. Thế nhưng không thể không nói, ông đối xử với cô rất tốt, xem cô như con gái trong nhà mà đối đãi, cho dù cô không đặt gia đình này vào lòng ông cũng không có trách cô, bởi vì ông biết lòng cô không đặt ở nơi này, trên dưới Âm Dạ gia mọi người đều yêu thương cô chỉ là bản thân cô không biết trân trọng, mái ấm thứ hai của cô cũng bị chính tay bà tan vỡ.

“Cháu chào cô chú...”

Mạc Từ Yên ngập ngừng, trên mặt cô làm ra vẻ tươi cười nhưng trong lòng sớm đã nổi sóng, cố gắng thuyết phục bản thân là sẽ không có việc gì.

“So với hai năm trước cháu đã lớn hơn nhiều.” Đánh giá cô một lượt Âm Dạ Tuấn mới mở miệng nói.

Ông không phải người quy cũ, mặc dù xuất thân từ quân nhân nhưng có một số việc ông cũng không làm theo quy tắc, đối với tính tình của con trai người làm cha như ông sao lại không hiểu, tuy hôn sự là do hai nhà sắp đặt nhưng ông cũng không có ý định ép buộc con trai nhất định phải nghe theo, dù sao hôn sự có thành hay không là tùy thuộc vào tự nguyện, người lớn như họ dù muốn cũng không làm được gì.

Hôn nhân không tình yêu vốn không có cái gọi là hạnh phúc, cuộc gặp mặt hai năm trước vốn chỉ là để tự nhủ tìm hiểu nhau, dù sao thời gian cũng còn dài nhưng Âm Dạ Duật lại mở miệng từ chối, mọi chuyện vốn đã đến hồi kết thúc thế nhưng vợ ông một mực chỉ muốn Mạc Từ Yên làm con dâu, ông cũng biết Mạc gia sẽ không từ bỏ đứa con rể như con trai ông, vì vậy đối với sự ép buộc của vợ yêu, ông chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý.

Âm Dạ Tuấn phát hiện so với hai năm trước cô có chút thay đổi, có vẻ thời gian trôi qua hai năm mỗi con người đều đã trưởng thành.

“Cha cháu vẫn khỏe chứ?”

Mạc Từ Yên gật đầu: “Ba ba vẫn khỏe ạ.”

“Yên Nhi, uống trà đi, trà hoa hồng cô mới mua về, cháu uống thử xem.” Minh Tâm từ trong bếp bước ra, trên tay cầm một tách trà còn đang bốc khói, tách trà bằng sứ trắng được chạm khắc tinh xảo, trên thân tách còn khắc một đóa hoa hồng nhỏ, vô cùng kiểu điệu nhưng cũng không kém phần sắc xảo.

“Cháu cảm ơn ạ...” Nhận lấy tách trà từ tay bà, Mạc Từ Yên mở miệng cảm ơn, mùi hương hoa hồng dịu nhẹ không quá nồng nàn thoảng qua mũi khiến tâm trạng cô buông lỏng đi không ít.

“Yên Nhi, kể từ lần trước gặp mặt đã hơn nửa tháng rồi, nếu không phải Duật nó bận công tác cô đã được gặp cháu sớm hơn.” Liếc mắt nhìn con trai đang đứng trong bếp, Minh Tâm bộ dạng oán giận. Đúng là sinh con trai không có việc gì tốt mà, biết rõ bà đã sớm lên kế hoạch vậy mà hiện tại mới đưa Yên Nhi đến, nếu không phải tối qua bà gọi điện mắng một trận, chỉ sợ hôm nay bà cũng không có cơ hội gặp lại Yên Nhi.

Mạc Từ Yên chỉ có thể mỉm cười, không biết phải mở miệng nói gì hơn. Cô không giỏi giao tiếp, hơn nữa đối với gia đình anh cô vẫn còn nhiều e ngại, vì vậy mà không biết bản thân phải cư xử thế nào cho hợp lẽ.

Đường như nhìn ra tâm trạng cô có vài phần bất an cho nên bà đang cố gắng làm dịu bầu không khí, khiến cho cảm thấy cô thoải mái đi một ít.

“Yên Nhi, lần sau rảnh rồi cùng cô đi dạo phố nhé?”

“Vâng ạ...”

“Cháu đã quen với công việc ở công ty chưa?” Lâu lâu Ám Dạ Tuần cũng mở miệng hỏi vài câu.

“Dạ rồi ạ, công việc rất tốt cháu sớm đã thích ứng rồi.”

“Duật nó có bắt nạt cháu không?”

Bắt nạt sao?

Ánh mắt Mạc Từ Yên không khỏi rơi vào người anh, trong lòng đối với cách cư xử của anh rất không hài lòng, mặc dù kiếp này anh đối xử với cô rất tốt nhưng so với kiếp trước lại không tốt bằng, hơn nữa tính tình anh vốn lạnh nhạt, điều này khiến cho cô cảm thấy lo sợ... lo sợ cô sẽ mất đi anh lần nữa.

“Mẹ, đồ ăn đã nguội rồi, mẹ còn định nói chuyện đến khi nào?” Ám Dạ Duật rót cuộc cũng lên tiếng, ánh mắt anh rơi vào người cô nhưng rất nhanh liền dời đi.

“Cái thằng nhóc này.” Minh Tâm phát hỏa nhưng ngại có Mạc Từ Yên ở đây nên bà mới không mở miệng dạy dỗ anh.

“Được rồi, con nó nói đúng, cũng đã trẻ rồi, đừng để con bé đói bụng.”

Ông xã cũng đã lên tiếng, Minh Tâm cũng lo lắng cô sẽ đói bụng nên vội vàng kêu người dọn đồ ăn lên.

“Duật, mau lên phòng kêu em gái con xuống ăn cơm.”

Em gái, Ám Dạ Nghiên sao?

“Con xuống rồi.”

Nghe thấy tiếng động Mạc Từ Yên nhìn lên, cô gái đang từ trên lầu bước xuống, nhìn không lớn hơn cô là bao, gương mặt thanh lệ đáng yêu, cô nàng mặc áo thun trắng phối với chiếc váy đen ngắn, nhìn có vài phần trẻ trung xinh đẹp, mái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa thêm vài phần năng động, đôi mắt lấp lánh có thần, trên mặt nở một nụ cười vô cùng đáng yêu.

Người này... là Ám Dạ Nghiên!

“Chào chị, em là Tiểu Nghiên, em nghe mẹ nhắc tới chị nhiều lần hôm nay mới được gặp mặt, em có thể gọi chị là chị Yên Nhi được không?”

Mạc Từ Yên có chút thụ sủng nhược kinh, trong ấn tượng của cô Ám Dạ Nghiên tuy không phải là chán ghét cô nhưng thái độ cũng không hẳn là thích, lần đầu tiên hai người gặp gỡ là ở lễ cưới của cô và anh, khi đó thái độ của Ám Dạ Nghiên đối với cô cũng có thể nói là tạm ổn nhưng sau này vĩnh viễn đều là khách khí, dù sao cô đến với anh không phải vì tình yêu, nên cô cũng không quan tâm thái độ của người nhà anh dành cho mình.

Giờ nghĩ lại cô lại thấy tức cười, chỉ vì sự vô tâm của cô mà khiến anh rơi vào hoàn cảnh khó xử không biết bao nhiêu lần, cho nên kiếp này anh mới không để ý đến cô, không quan tâm cô như trước chăng?

“Ừm... chào em...”

“Bây giờ em đã có thêm một người bạn rồi!” Tay Ám Dạ Nghiên choàng qua tay cô, bộ dạng thân thiết nhìn bọn họ không có vẻ gì giống là lần đầu gặp gỡ.

Đối với thái độ nhiệt tình của cô nàng, cho dù Mạc Từ Yên là băng sơn mỹ nhân đi chăng nữa cũng nhận không được mà tan chảy.

“Tiểu Nghiên, con đừng làm Yên Nhi sợ.” Thấy con gái và con dâu thân thiết, Minh Tâm vui mừng còn không kịp nhưng lại sợ con gái dọa cô sợ chạy đi mất.

“Mới không có đâu!” Ám Dạ Nghiên tinh nghịch cười.

Bây giờ thì cô đã biết vì sao anh lại yêu thương cô em gái nhỏ này rồi, bởi vì cô chưa từng có em nên thái độ của cô đối với cô nàng có phần xa cách, hiện tại phát hiện Ám Dạ Nghiên rất đáng yêu, sao kiếp trước cô lại không phát hiện ra điều này cơ chứ, nếu cô phát hiện sớm một chút, mọi chuyện cũng không đi đến bước đường cùng, thế nhưng mọi chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi.

Mạc Từ Yên cô cũng chẳng muốn sống trong quá khứ nữa!

Trên bàn ăn những món ăn thịnh soạn được bày đầy ra đó, mỗi món ăn đều được trang trí đẹp mắt kết hợp với hương thơm lan tỏa khắp nơi, nhìn thôi cũng đã phát thèm huống hồ nói đến việc ăn uống, so với nhà hàng năm sao còn muốn ngon hơn vài phần.

“Yên Nhi ăn nhiều vào, nhìn con ốm yếu quá...” Sau này khó mà mang thai sớm được.

Câu nói phía sau Minh Tâm tất nhiên không có mở miệng nói ra, dù sao cũng là lần đầu con bé đến nhà ăn cơm, da mặt con bé lại hơi mỏng, nói những lời này con dâu của bà sẽ bị dọa chạy mất.

“Anh, sao lại ăn một mình như thế, mau gấp thức ăn cho chị Yên Nhi đi.” Thấy anh trai này giờ ngồi ăn một mình, Ám Dạ Nghiên không chút lưu tình đá chân anh.

Không biết vì sao cô lại có cảm giác tương đối thân thiết với Mạc Tử Yên, có lẽ bởi vì Mạc Tử Yên không giống những cô gái mà trước kia anh cô đi xem mắt, hay là bởi vì thái độ của hai người...?

Ám Dạ Nghiên không biết, tính tình cô từ trước đến nay luôn thẳng thắn, đối với Mạc Tử Yên cứ xem như là cô ưng ý người chị dâu này đi, về phía anh trai, cô đành mặc niệm cho hai người họ tự tu thành chính quả thôi.

Mạc Tử Yên cũng ngoan ngoãn đưa chén ra, ý đồ chờ thức ăn mà anh gấp cho cô, điều này khiến Ám Dạ Duật bất đắc dĩ, gấp cho cô một miếng cá.

“Anh hai thật tình ý!”

Trong chén của Mạc Tử Yên đã có đầy đủ thức ăn, chỉ chờ miếng cá của anh là đủ trọn bộ thức ăn trên bàn, thảo nào Ám Dạ Nghiên khen anh tình ý.

Bữa ăn diễn ra vô cùng vui vẻ, tất nhiên đó là đối với ba người phụ nữ, còn đối với cánh đàn ông, mặc dù oán giận nhưng hai người họ chỉ có thể bị bỏ qua một bên.

Dùng bữa xong, trong khi đợi Minh Tâm đang gọt trái cây Mạc Tử Yên thật sự không biết làm gì, vốn dĩ cô muốn giúp bà nhưng bà lại không cho phép cô vào phép, vậy nên cô đành ngồi ở phòng khách chờ đợi, thỉnh thoảng tán gẫu cùng Ám Dạ Nghiên, xây dựng quan hệ chị dâu em chồng vô cùng tốt!

Liếc mắt thấy hai cô gái đang nói nói cười cười, thấy thời cơ thích hợp Minh Tâm vội vàng mở miệng nói với con trai: “Duật, con đưa Yên Nhi ra ngoài đi dạo đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Kí ức mơ hồ

Đêm, một mảnh yên tĩnh, bầu trời không sao cũng không trăng, mây đen âm u đang kéo đến bao phủ cả bầu trời, dường như trời sắp mưa, hoa viên chìm vào bóng tối, nổi bật lên những loài hoa trắng đặc biệt chỉ nở về đêm, mặt hồ trong xanh không gợn sóng khiến lòng người cũng trở nên tĩnh lặng.

Mạc Tử Yên đi đến bên xích đu ngồi xuống, nhìn anh đứng nơi đó, bóng dáng cao gầy, dưới bóng đêm không thấy rõ biểu tình trên mặt nhưng lại cho người khác một tư vị khó nói khiến môi cô không khỏi cong lên, nở một nụ cười biểu đạt tâm trạng vui vẻ của mình, trong đêm tối nụ cười trở nên chói mắt, so với ánh trăng còn muốn sáng hơn.

“Cảm ơn anh vì hôm nay đã mời em đến.” Giọng nói dịu dàng, thanh âm như ngọc phá vỡ không gian yên tĩnh.

“Là do mẹ tôi mời...” Ám Dạ Duật trầm ngâm.

“Giống nhau cả mà?”

Hôm nay tâm trạng của cô thật sự tốt, không chỉ đơn thuần là vui vẻ mà còn có một thứ gì đó đang hình thành trong trái tim cô, Mạc Tử Yên từ trước đến nay chỉ phạm một sai lầm khiến cô hối hận cả đời chính là yêu phải một người như Trác Lâm, vì hấn mà cô đã đánh mất tất cả, ngay cả lòng tự tôn cuối cùng cô cũng vì hấn mà đánh mất đi rồi cuối cùng bản thân cô cũng chẳng nhận được kết quả gì đáng mong đợi, hiện tại... chỉ có cảm giác này, cảm giác được làm lại từ đầu thật tốt!

Cô đã xác định được cảm xúc của mình đối với anh, đó là yêu... thậm chí so với tình yêu dành cho Trác Lâm còn sâu đậm hơn gấp trăm ngàn lần, bởi vì yêu nên cô mới luyện tiết ôn nhu của anh, bởi vì yêu nên cô mới sợ mất đi anh, hết thấy bởi vì tình yêu của cô dành cho anh.

Tình yêu của cô dành cho anh khác hẳn với Trác Lâm, nếu nói tình yêu với Trác Lâm như lửa, vừa nồng nhiệt vừa mãnh liệt thì đối với anh lại yên tĩnh như nước, trầm lắng nhẹ nhàng như làn nước mùa thu dịu nhẹ, từ từ đi sâu vào tận đáy lòng.

Đôi khi tình yêu không cần phải mở miệng nói ra, chỉ cần hai người ngầm hiểu, người thông minh như anh sao có thể không nhìn ra cảm xúc của cô, chỉ là

anh không nói, cô cũng không có ý định nói sớm như thế, bọn họ còn cần thời gian để vun đắp tình cảm. Hai người bọn họ vốn đã định sẵn sẽ đến với nhau, kiếp trước anh đã không thoát khỏi tay cô thì kiếp này cũng đừng hòng! Mạc Từ Yên cô sẽ không buông tay đơn giản như thế.

Không gian rơi vào im lặng ngoại trừ tiếng ma sát với thanh sắt phát ra từ xích đu thường hay vang lên, đột nhiên một hai giọt nước rơi xuống, tiếng “tích tách” khiến cô giật mình đưa bàn tay ra hứng, giọt mưa rơi trên tay cô, không biết từ bao giờ mà trên đầu bọn họ sớm đã nhòe mây đen.

“Mưa rồi!” Cô nhìn anh.

Áo sơ mi trắng sạch sẽ không nhiễm chút bụi trần, dưới bóng cây chỉ thấy rõ đường nét hoàn hảo của gương mặt nhưng lại khiến tim cô đập liên hồi, dù bị lấn bởi tiếng mưa nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của bản thân một cách rõ ràng. Nếu năm đó cô gặp anh sớm hơn, không, chỉ cần ngày mưa của một năm trước anh xuất hiện, trên tay anh cầm cây dù đi đến bên cạnh che chở cho cô thì cô sẽ không chút suy nghĩ nhào vào lòng anh, để rồi sẽ không phải hối hận như bây giờ.

Một năm trước đó, thành phố S cũng chìm ngập trong mưa, vì muốn cho Trác Lâm một bất ngờ mà cô đã tự tay vào bếp, nấu cho hắn một bữa tối, mặc kệ tay cô bị cắt vào bao nhiêu lần thì Mạc Từ Yên vẫn không bỏ cuộc, chỉ vì muốn hoàn thành bữa tối tình yêu cho hắn. Sau đó, cô đợi hắn tan làm, ngồi đợi cả tiếng đồng hồ, cơm trong hộp sớm đã sớm lạnh nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Trác Lâm, Mạc thị đã không còn bóng người nhưng ánh đèn phòng làm việc của Trác Lâm vẫn còn sáng khiến cô nghĩ rằng hắn đang ở nơi đó vì vậy mà cô cứ ngu ngốc ngồi đợi. Ngoài trời mưa cứ rơi, cô vẫn ôm hộp cơm ngồi đó, khi đó một người đàn ông đến trước mặt cô cho cô một cây dù, không biết bởi vì mưa hay nước mắt mà cô không tài nào thấy rõ gương mặt của người đàn ông, chỉ thấy rõ bóng lưng cao gầy nhưng rắn chắc, sau khi người đàn ông rời đi không bao lâu thì Trác Lâm - người cô đợi rất lâu cũng đã xuất hiện, bên cạnh là Bùi Văn đang nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. Cho dù đôi chân có đau, cho dù thân thể thể có lạnh bao nhiêu, cho dù lòng tràn đầy nghi ngờ nhưng cô không mở miệng hỏi gì mà đi đến bên Trác Lâm, cho hắn một nụ cười ôn nhu, bởi vì khi đó cô vì hắn mà tồn tại, chỉ sống vì tình yêu đối với hắn!

Nếu ngày đó anh cũng giống như người đàn ông đó, trong lúc cô tuyệt vọng nhất xuất hiện đến bên cô thì cô đã không lựa chọn Trác Lâm thay vì anh!

Nhưng trên đời này... có chữ “nếu” sao?!

Mọi chuyện đều đã được sắp đặt sẵn!

“Vào thôi!”

Ám Dạ Duật quay người đi vào trong, vừa mới bước được hai bước thì ở phía sau phát ra một âm thanh “Ừm” một tiếng khiến anh giật mình, vội vàng quay đầu thì phát hiện thân thể cô đang chìm dần xuống đáy hồ, không chút do dự anh liền nhảy xuống hồ nước cứu cô.

Mạc Từ Yên vốn đang muốn đuổi theo sau anh không ngờ lúc đi ngang qua cạnh hồ, không biết có phải do giày cao gót mắc vào cỏ hay không mà thân hình cô không giữ được thăng bằng, sau đó... còn chưa kịp phục hồi thì cô đã ngã xuống hồ mất rồi!

Thân thể nhẹ bẫng, ánh mắt mờ dần, cảm giác nước lùa qua thân thể khiến cô không thể hình dung cảm xúc lúc này, trong lúc mơ hồ dường như Mạc Từ Yên nhìn thấy hình ảnh của một ai đó.

Một câu bé...?

Hình như là vậy, trí nhớ của cô có phần lộn xộn, cho nên cô cũng không thể xác định, trước lúc chìm vào bóng tối cô thấy được thân thể cao lớn đang bơi về phía cô, không phải... hình như là... cô cũng không biết, chỉ biết khi mở mắt ra đôi môi cô đang bị chiếm lấy.

Đôi môi mềm mại áp vào môi cô, bốn mắt nhìn nhau khiến thân thể cô cứng đờ, không khí trong miệng ngày càng bị rút đi, cho dù vừa mới ngậm dưới nước hồ lạnh giá nhưng thân thể cô không khỏi nóng lên.

Tuy có chút khó tin nhưng đây thật sự là nụ hôn đầu tiên của cô, mặc dù biết anh chỉ là đang hô hấp nhân tạo cho cô nhưng tim cô nhện không được mà đập nhanh, mặt không nhện được mà đỏ lên.

Khi quen với Trác Lâm, cô và hắn chỉ dừng ở mức nắm tay, mặc dù cô vẫn thường xuyên đến nhà hắn chuẩn bị cơm nhưng tình yêu của hắn chỉ dành cho cô gái đó, bước chân vào nhà hắn đã là sự nhượng bộ cuối cùng hắn dành cho cô. Sau khi lấy anh, anh cũng không chạm vào cô khiến cô còn vui mừng một trận, dù sao giữa bọn họ chỉ đơn giản là vợ chồng trên danh nghĩa, cô không có bổn phận hoàn thành nghĩa vụ của người vợ.

Đây... là nụ hôn đầu tiên của cô, mà đối phương lại là anh khiến lòng cô có một cảm giác vui vẻ khó nói.

“Không sao chứ?!”

Áo sơ mi dán sát vào thân thể anh để lộ cơ ngực rắn chắc khiến cô nhện không được mà nuốt nước bọt, dường như anh cũng phát hiện ra ánh mắt cô còn chưa đợi cô kịp mở miệng anh đã bế cô lên, một mạch đi thẳng vào nhà.

“Ám... Ám Dạ Duật!”

Cảm giác vừa nãy là sao?

Sao cô lại xuyên qua anh nhìn đến một cậu bé?!

Hơn nữa hình như rất quen thuộc?!

Cô đã từng rơi xuống nước rồi sao...?!

Kí ức về năm mười tuổi của cô có phần không được hoàn chỉnh nhưng hình như năm đó, sinh nhật mười tuổi của cô có vẻ như cô đã từng ngã xuống hồ, sau đó... sau đó một cậu bé đã xuất hiện cứu cô?!

Mạc gia ngày hôm đó vốn dĩ rất náo nhiệt, dường như trong lúc tranh chấp cô đã bất cẩn ngã xuống hồ, khi được cứu lên cô cũng không biết ai là ai, bởi vì kinh sợ quá độ nên mẹ cô không cho cô giao du với đám tiểu thư đó nữa, sợ rằng con gái lại gặp nguy hiểm gì đó. Những bữa tiệc như vậy không còn được tổ chức nữa, ngay cả đi dự Mạc Tử Yên cũng lười nên bên cạnh cô vẫn chưa có lấy một khuê mật, hơn nữa qua sự việc đó, ba cô cũng không có ý nhắc lại nên Mạc Tử Yên sớm đã quên mất ân nhân cứu mạng của bản thân, hôm nay được Âm Dạ Duật cứu nên kí ức đó mới hiện về.

“Có chuyện gì vậy?!” Thấy trời đổ mưa bà vốn dĩ định kêu con gái ra ngoài gọi hai người vào nhà, không ngờ còn chưa đi gọi thì hai đứa người đã ướt như chuột lột thế này, mà Yên Nhi còn ngấm trong lòng con trai khiến Minh Tâm nghi ngờ không thôi.

“Cô ấy bị rơi xuống hồ, con cứu cô ấy!” Âm Dạ Duật bình tĩnh trả lời.

Âm Dạ Nghiên lo lắng không thôi: “Chị ấy có sao không?!”

“Uống vài ngụm nước!” Thấy em gái lo lắng cho cô còn hơn người anh trai này, Âm Dạ Duật chỉ có thể bắt đắc dĩ, ai bảo cô người gặp người thích, mới gặp mặt chưa đầy hai tiếng mà đã lấy được lòng tin của gia đình anh.

Thấy con trai bộ dạng vô tâm như vậy, Minh Tâm thật sự nhịn không được muốn ra tay đánh người nhưng không cho bà có cơ hội, Âm Dạ Duật lại cướp lời:

“Mẹ, phiền mẹ gọi bác sĩ!” Lại nhìn sang Âm Dạ Nghiên bộ dạng ngẩn người: “Về em, đi lấy một bộ đồ cho ấy thay!” Sau đó bé Mạc Tử Yên đi thẳng về phòng để lại mẹ con hai người khó hiểu nhìn mặt nhau.

Ánh mắt Âm Dạ Nghiên nghi ngờ: “Mẹ, đừng nói với con đây là một trong những kế hoạch cuat mẹ nhé?!” Nếu thật sự là như vậy thì lần này... hơi quá đáng thì phải? Không biết chị Yên Nhi có bị kinh sợ hay không?!

“Làm sao có thể? Mẹ con không phải loại người đó, còn không mau đi lấy đồ cho Yên Nhi thay!” Bị ánh mắt nghi ngờ của con gái nhìn, Minh Tâm tức giận không thôi, bà chỉ đơn giản muốn tạo cơ hội cho hai người có thời gian riêng đi dạo tâm sự, không ngờ ông trời lại muốn đối nghịch với bà, mưa thì thôi đi, vậy mà Yên Nhi lại ngã xuống hồ...

Thật sự là...

Âm Dạ Nghiên bĩu môi, không muốn tranh cãi với bà nên vội vàng chạy về phòng lấy đồ cho Mạc Tử Yên thay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thân mật tiếp xúc

Âm Dạ Duật bế cô vào phòng mình, căn phòng vừa quen thuộc nhưng cũng không kém phần xa lạ khiến cô có một cảm giác khó tả, màu chủ đạo là màu trắng, giống như anh tinh khiết không nhiễm chút bụi trần. Căn phòng rộng rãi, chiếc giường rộng lớn, drap giường màu xám nổi bật lên giữa căn phòng, đây là căn phòng mà cô cùng anh sống trong năm năm qua, là chiếc giường mà cô cùng anh ngủ trên đó, tất cả kí ức dường như đang ùa về, ánh mắt cô mờ đi vì nước, nếu thời gian có thể quay lại, quay về lúc cô và anh kết hôn thì cô nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt, sẽ không làm tổn thương anh... nhưng, so với việc thời gian quay trở lại, hiện tại cô được làm lại từ đầu vẫn tốt hơn nhiều.

Lúc này một chiếc khăn trùm lên đầu cô, Mạc Tử Yên ngược mắt nhìn, thân hình cao ráo, ánh mắt trầm tĩnh không chút gợn sóng, tay anh đặt lên đầu cô giúp lau khô tóc.

“Mau vào bên trong tắm đi, cẩn thận bị cảm.” Giọng nói trầm thấp, mùi trà xanh thoang thoảng trước mũi khiến cô có cảm giác không chân thực.

Anh viễn viễn như thế, vĩnh viễn ôn nhu như thế!

Dù cô đã phản bội anh, đối xử không tốt với gia đình anh, dồn anh vào bước đường cùng, hết lần này đến lần khác làm tổn thương anh... nhưng anh vẫn đối xử với cô nhẹ nhàng như thế, ôn nhu như thế, dường như tất cả mọi việc cô làm đều không có ý nghĩa gì với anh, khiến nó trở nên vô bổ, lại khiến cho cô hối hận không thôi.

Cô với anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, giữa bọn họ không có tình yêu, hôn nhân của bọn họ chỉ là một tờ hợp đồng, vì vậy nên cô hối hận, nếu lúc đầu giữa bọn họ có tình yêu, nếu không phải vì hành vi ngu ngốc của cô, nếu không phải Trác Lâm xuất hiện, nếu tất cả mọi chưa từng xảy ra... thì liệu

anh có yêu cô không?!

Câu trả lời, ít nhiều cô vẫn hiên rõ, anh làm sao có thể yêu người đã khiến gia đình anh tan vỡ, giống như Trác Lâm đã làm với cô, một cô gái như cô làm sao có thể xứng đáng với tình yêu của anh, nhưng nếu người bên cạnh ạn không phải là cô, nếu anh và cô gái khác thân mật thì cô... phải làm sao đây? Ôn nhu của anh từ trước giờ chỉ dành cho cô và cô luôn hưởng thụ ôn nhu đó, Âm Dạ Nghiên là ngoại lệ nhưng nếu một ngày nào đó, ôn nhu của anh không còn dành cho cô nữa thì cô sẽ như thế nào?! Dù cho kiếp này cô đối với anh ra sao, nếu anh biết được bí mật tận sâu trong đáy lòng cô thì liệu... anh có rời xa cô không?!

Nghĩ đến đây nước mắt vốn đang cô kìm nén không khỏi rơi xuống, ánh mắt cô khiến Âm Dạ Duật đối diện giật mình, tâm tình có chút phức tạp mở miệng: “Làm sao vậy?”

“A? Không có gì.” Mạc Tử Yên vội vàng lau nước mắt, không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình.

“Mau vào bên trong tắm rửa đi, lát nữa Tiểu Nghiên sẽ mang quần áo đến cho em thay.”

Mạc Tử Yên gật đầu, nhìn anh từ trên xuống dưới, mái tóc đen láy, áo sơ mi trắng dán vào ngực để lộ cơ ngực rắn chắc, cũng ướt không kém gì cô.

“Người anh cũng ướt cả rồi, anh không cần tắm sao?” Có trời mới biết khi cô nói ra câu nói này tâm tư cô đơn thuần cỡ nào, hoàn toàn không có ý mời gọi anh hay ám chỉ bất cứ điều gì, chỉ là đơn thuần lo lắng cho sức khỏe của anh, so với bản thân mình thì cô lại càng lo lắng cho anh hơn.

Thế nhưng anh...

“Râm!”

Âm Dạ Duật ám sát cô vào tường, cúi đầu nhìn xuống, một tay duỗi ra chống đỡ vách tường, tay còn lại nâng cằm cô lên, khiến cô ngẩng đầu đối diện với anh, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, đôi môi nở nụ cười xấu xa.

“Cho nên... em là muốn tôi tắm chung với em sao?”

Lưu manh!

Mạc Tử Yên kinh ngạc, ánh mắt mơ màng, lần đầu tiên nhìn đến dáng vẻ lưu manh của anh khiến cô có chút không tin tưởng, đây là anh sao, bộ dạng lưu manh như thế, rõ ràng cô chỉ đơn thuần là lo lắng cho thân thể của anh nên mới... không biết vô tình hay cố ý mà anh lại xuyên tạc lời nói của cô, trong kí ức cô anh vĩnh viễn đều nở nụ cười nhu hòa, không nghĩ đến anh lại... có một con người khác như vậy?!

Năm năm sống chung cô cứ nghĩ ít nhiều gì cô cũng sẽ hiểu được tính tình của anh nhưng xem ra có lẽ không phải vậy?!

“A?”

Mạc Tử Yên còn chưa phục hồi tinh thần đã bị anh đẩy vào nhà tắm, đóng cửa lại, để cô một mình nơi đó, ánh mắt có chút mê mang, cho dù lời nói của anh có lưu manh thế nào nhưng hành động thì hoàn toàn trái ngược.

Ngâm mình trong bồn tắm khiến thân thể cô có chút thoải mái, tinh thần cũng thả lỏng không ít, nguồn nước ấm áp như bao bọc lấy cô, so với nước mưa lạnh giá, nguồn nước này như ôn nhu của anh, khiến cho cô quên đi tất cả suy nghĩ vừa rồi, cảm giác an toàn mà anh cho cô khiến cô yêu thích không rời khỏi bồn.

Không biết qua bao lâu, Mạc Tử Yên rốt cuộc cũng đã tắm xong, nước trong bồn sớm đã lạnh, còn chưa kịp lấy khăn tắm quấn quanh người thì cánh cửa phòng tắm đột ngột mở ra, một chân cô bước ra khỏi bồn tắm, hai mắt cô mở to, do quá hoảng hốt mà chân cô không khỏi lùi về sau, lòng bàn chân trơn trượt cả người ngã vào bồn tắm.

Bọt nước bắn tung tóe trên nền gạch, bên trong bồn lại là một cảnh kiều diễm khác, cơ thể anh cúi xuống một tay chống vào phía trên thành bồn tắm, tay còn lại giữ lấy đầu cô đang hạ xuống, không để cô bị va đập.

Mạc Tử Yên quá hoảng sợ, hai bàn tay trắng nõn ôm lấy cổ anh như muốn tìm kiếm điểm tựa, không để bản thân rơi thẳng xuống nước, cô không nghĩ anh đột nhiên lại đi vào, lại không nghĩ đến bản thân lại bất cẩn như vậy, liên lụy anh ướt sũng cả người.

Bất quá còn chưa kịp lo lắng cho người khác thì cô đã nhận thức được, chiếc khăn tắm trên tay không cánh mà bay, ở dưới nước là cơ thể không mảnh vải che thân, bọt nước không thể che đi cảnh xuân trần trụi, mắt cô tròn to, vội vàng buông anh ra, lấy tay che đi cảnh xuân trước ngực, lần đầu tiên, Mạc Tử Yên cô rơi vào tình huống xấu hổ như vậy!

Cơ thể trần trụi trong nước, lồi lõm đều lộ ra, hai tay cô vốn dĩ không thể che hết cảnh xuân trước mắt, làn da trắng nõn sau khi được nước gột rửa lại càng trở nên bóng loáng, mái tóc đen dài ướt sũng, ôm lấy gương mặt xinh đẹp của cô, nhìn cô như mỹ nhân ngư đến từ biển xanh, đến để cướp lấy trái tim anh.

Âm Dạ Duật nhìn gương mặt xấu hổ của cô, ánh mắt anh ngày càng âm trầm, anh cúi thấp người chậm rãi tiến vào trong bồn tắm lớn, dòng nước khiến áo sơ mi anh ướt đầm dán chặt vào cơ thể để lộ từng đường cong, một tay anh vẫn giữ lấy sau đầu cô, tay còn lại rút khỏi bồn tắm, vòng sau lưng cô khiến cô cùng mình ngồi giữa bồn tắm.

“Ám...” Gương mặt sợ hãi toát lên vẻ đẹp kiều diễm, giọng nói cô run rẩy, gò má đỏ lên vì xấu hổ, đôi môi hồng nhuận mấp máy, tim cô đập ngày càng nhanh, ngày càng mãnh liệt, rõ ràng nước trong bồn sớm đã lạnh nhưng thân thể cô lại nóng không thôi, Mạc Tử Yên khí mà có thể giải thích.

Bộ dạng của cô khiến người khác nhìn vào không khỏi rung động, anh cúi thấp người, từng chút tiếp xúc với thân thể cô, xúc cảm mềm mại khiến cô thẫn thờ, cánh môi của anh tùy ý dán vào đôi môi đỏ mọng đang hé mở của cô, anh đơn thuần chỉ là chạm vào môi cô liếm nhẹ theo hình môi, một vòng lại một vòng nữa, qua lại chà xát liên tục.

Cô không chịu được vươn chiếc lưỡi thom tho liếm liếm thì càng khiến cho đôi môi trở nên bông rớt, còn chưa kịp chạm vào vành môi thì một luồng sức mạnh đã khóa chặt chiếc lưỡi của cô, tách lấy răng cô ra, dễ dàng luồn vào khoang miệng cô.

Nụ hôn này cực kỳ ôn nhu triền miên, so với lúc này khác xa một trời một vực, lúc này là vì muốn cứu cô nên anh mới hô hấp nhân tạo cho cô, đó cũng không được xem là hôn, hơn nữa khi đó cô lại ngất xỉu, cũng không biết đó là cảm giác gì. Thế nhưng lúc này đây, nụ hôn của anh nhanh chóng không còn dịu dàng nữa, hóa thành vũ bão, bá đạo càn quét khoang miệng cô, tham lam hút lấy mật ngọt, đầu lưỡi bị anh quấn quýt dây dưa, cô muốn né tránh cũng không thể, anh mút lấy cái lưỡi thom tho khiến thân thể cô không khỏi tê dại.

“Um...”

Tiếng rên rỉ nhỏ như một luồng kích thích, anh đỡ lấy đầu cô ép xuống, nụ hôn ngày càng bá đạo, dường như muốn lấy hết không khí trong miệng cô khiến cô thở dốc không thôi, điên cuồng kích thích lí trí của cô.

Hô hấp của anh càng thêm nặng nề, hơi thở nóng hổi như lửa phả vào gương mặt đỏ bừng của cô, khiến cho trái tim cô nhảy loạn, bàn tay thon dài đặt phía sau lưng bóng loáng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận sự tiếp xúc da thịt, tiếng than nhẹ từ nơi tiếp hợp giữa hai môi tràn ra.

“Em mang đồ đến rồi...?” Cánh cửa phòng mở ra, căn phòng không bóng người khiến Ám Dạ Nghiên kinh ngạc, lúc này mẹ còn bảo cô phải cố tình lựa quần áo thật lâu để kéo dài thời gian cho hai người bọn họ có không gian riêng tư tâm sự, cô cũng không có phản đối gì, dù sao ấn tượng của cô đối với Mạc Tử Yên rất tốt, muốn Mạc Tử Yên làm chị dâu cô cũng không phải không được, chỉ là hiện tại... hai người họ biến đi đâu mất rồi?!

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước khiến cả người Ám Dạ Nghiên cứng đờ, hai người không thấy bóng dáng, trong phòng tắm lại truyền đến tiếng nước... mặt Ám Dạ Nghiên không khỏi đỏ lên, không phải như cô nghĩ chứ, hai người họ...?

Cửa phòng tắm lần nữa mở ra, anh trai cô một thân ướt sũng, ánh mắt sâu thẳm có phần lạnh lùng khiến Ám Dạ Nghiên có phần sợ hãi, không phải là cô đã phá hỏng chuyện tốt của anh trai chứ?!

“Em... em để đồ ở đây nhé...” Ám Dạ Nghiên đặt quần áo lên giường, sau đó nhanh chóng quay người bỏ chạy, tất nhiên cô cũng không quên đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tạ Cẩm Y

“Mẹ ơi mẹ, không xong rồi, anh hai...” Ám Dạ Nghiên vội vàng từ trên lầu đi xuống, định nói với mẹ chuyện cô vừa chứng kiến, có trời mới biết bản thân cô vô tội thế nào, bởi vì cô không thường xuyên vào phòng anh trai cho nên cũng không có thói quen gõ cửa, hoàn toàn có ý định phá hỏng chuyện tốt của anh, thế nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì nhìn tình cảnh trước mắt trước mắt Ám Dạ Nghiên bất giác im lặng.

Đập vào mắt cô là hình ảnh mẹ cô cùng với một cô gái đang trò chuyện, cô gái mặc một chiếc áo len đỏ, bên dưới là chiếc quần dài màu đen, khoác lên thân hình nhỏ nhắn là một chiếc áo khoác dài màu trắng, mái tóc được búi cao để lộ chiếc cổ thanh mảnh, gương mặt xinh đẹp lộ nụ cười ôn hòa, thế nhưng nhìn từ trên xuống dưới, cô gái này cho người khác cảm giác thanh lãnh khó gần.

Người này... không phải bạn học của anh trai cô - Tạ Cẩm Y sao?

Sao cô ấy lại ở đây?

Lòng đầy nghi ngờ, Ám Dạ Nghiên đi đến bên cạnh Minh Tâm, còn chưa kịp mở miệng chào hỏi Tạ Cẩm Y đã bị mẹ cô giáo huấn một trận.

“Con gái con kìa, đi đứng phải nhẹ nhàng sao lại chạy ầm ầm như thế?” Tuy là mắng nhưng giọng nói đầy sự cưng chiều cùng bất đắc dĩ, rõ ràng Minh Tâm là đang mắng yêu con gái.

Ám Dạ Nghiên bị mắng chỉ âm thầm bĩu môi không phản bác, đối với những lời này của mẹ cô sớm đã nghe chán rồi, bởi vì là tiểu thư duy nhất của Ám Dạ gia nên từ nhỏ Ám Dạ Nghiên đã luôn là một cô công chúa cao cao tại thượng, hưởng thụ sự cưng chiều của mọi người, bất quá cô cũng không giống các thiên kim tiểu thư khác, được chiều liên sinh hư, đó là do cách giáo dục của Minh Tâm. Bà là một cô nhi, bởi vì may mắn mới được Ám Dạ gia nhận nuôi, một bước lên trời làm phượng hoàng, sinh hai đứa con, con trai từ nhỏ đã hiểu chuyện, không khiến bà bận tâm nhiều, đối với đứa con gái nghịch ngợm này, bà hết lòng yêu thương, vì không muốn cô có một cuộc sống như bà trước đây cho nên bà sung ái có vụn phần, với tính tình hiếu động không

để lễ nghi vào mắt của cô cũng là do bà ngầm cho phép.

“Đây là Tiểu Nghiên sao? Càng lớn càng xinh đẹp, suýt nữa là nhận không ra em rồi.” Tạ Cẩm Y dịu dàng mỉm cười, khí chất thiên kim tiểu thư trên người cô tỏa ra bốn phía khiến Má Dạ Nghiên cảm thấy cực kì chói mắt.

“Con bé vẫn còn trẻ con lắm, con đừng khen con bé.” Mặc dù nói vậy nhưng trên mặt bà vẫn để lộ nụ cười vui vẻ, dù sao trong mắt người làm mẹ con cái mình mới là tốt nhất, thấy được người khác khen con gái nhà mình bà tất nhiên là vui mừng không thôi.

“Tiểu Nghiên mau đến chào chị Cẩm Y đi.”

“Chị Cẩm Y, xin chào.” Ám Dạ Nghiên gật đầu chào, gương mặt cũng không bộc lộ cảm xúc nhiều, bộ dạng bình thường như đang nói chuyện với người lạ, thái độ lạnh nhạt xa cách, hoàn toàn khác hẳn với lúc gặp Mạc Tử Yên.

Điều này khiến cho Tạ Cẩm Y ở đối diện có chút xấu hổ, cô làm ra bộ dạng thân thiết với người ta như thế mà người ta vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt, dù Tạ Cẩm Y có là một người thanh lãnh thì ít nhiều vẫn cảm thấy xấu hổ, nhưng gia giáo nghiêm khắc không cho phép cô tức giận, vì vậy chỉ có thể lễ phép đáp lại.

Minh Tâm làm như không thấy thái độ của con gái, đối với tính tình của cô bà hiểu rõ hơn ai hết trong căn nhà này, con bé không thích tiếp xúc với người lạ, cho dù là bạn học của anh trai cô vẫn giữ thái độ như thế, bất quá với Mạc Tử Yên thì lại khác, lần đầu gặp mặt mà đã thân thiết khoác tay, điều này khiến người làm mẹ như Minh Tâm cũng không hiểu nổi.

Không khí xấu hổ bị lời nói của Minh Tâm phá hỏng: “Con bé là như vậy, con đừng để tâm, nó bị cô chiều hư rồi.”

Tạ Cẩm Y cười lắc đầu, cũng không mấy bận tâm, hai người tiếp tục cuộc trò chuyện, Ám Dạ Nghiên đứng một bên im lặng lắng nghe.

“Cháu đã học xong chương trình ở bên Mỹ rồi sao?” Con ông cháu cha của thành phố S qua Mỹ du học không phải là ít nhưng có được thành tựu như Tạ Cẩm Y đứng là hiếm thấy, cô không chỉ xinh đẹp có học thức mà gia thế lại tốt, nói thật thì bà cũng từng nhìn trúng Tạ Cẩm Y, có ý định muốn cô làm con dâu của bà, nhiều lần thăm dò ý của con trai nhưng anh bảo họ chỉ bạn, đúng lúc Tạ Cẩm Y lại ra nước ngoài du học, hơn nữa với sự xuất hiện của Mạc Tử Yên, ý định đó của bà cũng dần biến mất.

“Vâng, vừa xong một học kì cháu liền về đây phụ giúp bà.”

Tạ gia cũng là gia tộc có tiếng của thành phố S, bệnh viện của thành phố S trăm cái thì một nửa đã thuộc sở hữu của Tạ gia, không chỉ có thiết bị hiện đại, phòng ốc trang hoàng mà bác sĩ nơi đó người nào cũng là thạc sĩ, tiến sĩ, Tạ gia chỉ kinh doanh bệnh viện cho nên giao thiệp với các đại gia tộc ở thành phố S vô cùng tốt. Tạ Cẩm Y là trưởng nữ của Tạ gia, cũng là tiểu thư duy nhất của Tạ gia, có trách nhiệm kế thừa sự nghiệp của gia tộc nên khi nộp nguyện vọng vào đại học cô đã chọn ngành y, ông Tạ cũng vô cùng yêu thương đứa con gái này mà ra sức bồi dưỡng, đại học ở thành phố S tuy tốt nhưng vẫn kém xa nước ngoài, vì muốn con gái có tương lai rộng mở nên ông đã đưa cô sang Mỹ du học, đến hiện tại cũng đã được năm năm rồi.

“Vậy thì vất vả cho cháu rồi, tôi như vậy cô còn gọi cháu đến đây, hơn nữa bên ngoài mưa còn đang rơi.” Trong thành phố S mọi người có bệnh gì đều đến Bệnh viện của Tạ gia, từ trước đến nay gia đình bà có việc gì cũng gọi ông Tạ đến xem bệnh, cũng xem như là thân thiết, thế nhưng hôm nay người đến không phải ông Tạ mà là con gái ông Tạ Cẩm Y, lúc cô bước vào bà còn kinh ngạc không thôi, trò chuyện một hồi cũng xem như hợp ý.

“Việc cháu nên làm thôi mà, vì cha cháu bận việc nên cháu phải đi thay ông.”

Lúc này Ám Dạ Nghiên mới biết được lí do Tạ Cẩm Y có mặt tại đây, đối với Tạ Cẩm Y cô cũng không có ấn tượng gì sâu sắc, chỉ biết cô ấy là bạn học của anh trai cô, hơn nữa còn là một trong số những cô gái thầm thương trộm nhớ anh trai cô. Không thể không nói, Ám Dạ Duật là loại hình đàn ông mà mọi cô gái đều mơ ước, anh vừa có tài, lại có mạo, mười tám tuổi đã tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, tính tình ôn nhu nho nhã, là hình mẫu bạch mã hoàng tử trong mơ của các cô gái, có một người anh trai như vậy, lẽ ra Ám Dạ Nghiên cô phải cảm thấy tự hào thế nhưng tự hào không có ngược lại cô còn cảm thấy áp lực, hơn nữa là áp lực rất lớn!

Từ nhỏ đã có một người anh trai như vậy, đi đâu cũng bị gắn danh là “em gái của Ám Dạ Duật”, bọn họ chỉ biết cô là em gái anh chứ hoàn toàn không để mắt đến tên của cô là gì nhưng từ trước đến nay cô vẫn đem anh trai làm thần tượng, anh trai một mực sủng ái cô nên tình cảm bọn họ rất tốt, không vì chuyện này mà thay đổi. Lên cấp ba, mỗi ngày đều có con gái đưa thư cho cô, được rồi, cô khẳng định là con gái đưa thư cho cô, bất quá là nhờ cô giao lại cho anh trai, đám người đó vì anh cô mà tiếp cận, nói những lời nịnh nọt suốt bên tai cô khiến mỗi ngày cô đều bị làm phiền, Tạ Cẩm Y cũng là một trong những người đó, chỉ là cách làm của cô ta thông minh hơn bọn họ mà thôi.

Đối với những người thủ đoạn, Ám Dạ Nghiên rất không thích, vì vậy lần nào gặp mặt cô cũng không cho Tạ Cẩm Y sắc mặt tốt, cuộc sống thời cấp ba của cô trôi qua thật nhàm chán, khi cô lên đại học thì anh trai đã tốt nghiệp, cuộc sống yên bình của cô khôi phục được phần nào, tuy nhiên trường học vẫn có sự hiện diện của đám hắc sắc anh trai cô, đến khi bên cạnh cô xuất hiện một cô gái làm bạn với cô mà không phải vì anh trai cô, điều này khiến Ám Dạ Nghiên thập phần kinh ngạc.

Lúc đầu cô còn không tin nhưng dần dần cô mới phát hiện, con bé này thật ra là một đứa ngốc, một tiểu bạch thỏ ngây thơ trong sáng không hiểu sự đời, không biết có phải gia đình cô ấy bao bọc cô ấy quá kĩ hay không mà lại ngây thơ đến thế, thế là đối mặt với vẻ mặt vô tội của cô nàng, Ám Dạ Nghiên cũng không còn cách nào, hai người từ đó thân hơn. Vì vậy Ám Dạ Nghiên đột nhiên có một ý nghĩ, muốn con bé ngốc nghếch này thành chị dâu của cô, dù sao bộ dạng ngây thơ đó của cô nàng nếu không có người bên cạnh bảo vệ chỉ sợ sớm sẽ bị lừa đi bán mất, đúng lúc Tô gia lại có ý định liên hôn với Ám Dạ gia cho nên mẹ cô liền bắt anh trai đi xem mắt.

Ám Dạ Duật là người ôn nhu dịu dàng, Tô Khả Đồng lại là một tiểu bạch thỏ ngu ngốc, Ám Dạ Nghiên nắm chắc anh trai cô sẽ đối xử tốt với bạn thân

cô, chỉ là kế hoạch hoàn mỹ đến đâu cũng có sơ hở, không ngờ người đến xem mắt không phải anh trai cô mà là Tôn Lãnh Diệt, và kết quả cuối cùng là tiểu bạch Tô Khả Đồng bị đại sói xám Tôn Lãnh Diệt lừa đi.

Đối với sự việc này Âm Dạ Nghiên vô cùng thất vọng, sau đó cô trực tiếp dẫn anh trai đi gặp bạn thân, hai người trò chuyện vui vẻ, cô còn nghĩ là có chuyển biến, chỉ là không ngờ, anh cô xem Tô Khả Đồng như em gái mà đối đãi, còn Tô Khả Đồng cũng xem anh như anh trai, hai người so ra còn giống anh em hơn là cô!

Cho đến khi gặp gỡ Mạc Từ Yên, Âm Dạ Nghiên mới kinh ngạc nhận ra, mọi chuyện có lẽ là do duyên phận, Mạc Từ Yên không giống những người khác, có lẽ một người như vậy mới xứng đứng bên cạnh anh cô.

“Đúng rồi, không biết là ai bị bệnh vậy ạ?” Gọi bác sĩ đến tất nhiên là để khám bệnh, hàn huyên một hồi rồi cuộc Tạ Cẩm Y mới vào vấn đề chính.

“À, suýt nữa là cô quên mất, đó là Duật...” Vị hôn thê.

Ba chữ “vị hôn thê” bà còn chưa kịp mở miệng đã bị lời nói của Tạ Cẩm Y cắt ngang: “Sao? Duật à? Để cháu đi xem anh ấy.” Gương mặt Tạ Cẩm Y lộ vẻ lo lắng không thôi, bất chấp lễ nghi chạy một mạch lên phòng Âm Dạ Duật, để lại Minh Tâm ngờ ngác chưa hoàn hồn.

Âm Dạ Nghiên vốn định ngăn cản nhưng không kịp, chỉ có thể tức giận mở miệng: “Mẹ, sao mẹ lại để cô ấy đến đây? Chẳng lẽ mẹ không biết cô ấy có tình ý với anh trai sao?”

Tạ Cẩm Y trước khi ra nước ngoài đã tỏ tình với anh trai cô nhưng đã bị anh cô khéo léo từ chối, vốn nghĩ sau bao nhiêu năm, cô ta đã từ bỏ ý định nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng lúc này, rõ ràng là tình cảm càng thêm sâu sắc, so với trước đây còn chỉ có hơn chứ không kém, nếu không một thiên kim tiểu thư như cô ta, sao lại bất chấp lễ nghi chạy lên phòng con trai người khác như thế, còn để lộ ra bộ dạng vì người mình yêu mà quên mất tất cả!

Minh Tâm thở dài: “Mẹ có thể làm gì đây, đến thì cũng đã đến, bắt quá Duật cũng đã từ chối con bé rồi.”

Đối với những lời của mẹ Âm Dạ Nghiên thật sự bị chọc tức chết, rốt cuộc cũng mở miệng nói một câu như đòn sấm sét giáng xuống giữa trời mưa to thành công khiến sắc mặt bà khê biến.

“Chẳng lẽ mẹ quên mất chị Yên Nhi còn đang ở trên phòng anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vị hôn thê

Tạ Cẩm Y ôm tâm trạng vui vẻ đi gặp anh, năm năm, thời gian khiến con người thay đổi, cô cũng không còn là một cô gái ngây ngô đi phía sau anh, bởi vì cô biết bước chân của anh luôn tiến về phía trước, nếu cô tiếp tục đi phía sau sẽ bị bỏ lại. Năm đó trước khi ra đi, cô đã dùng hết can đảm để bày tỏ với anh, thế nhưng... anh lại từ chối cô, mặc dù trong lòng sớm đã biết kết quả nhưng trái tim cô vẫn nhịn không được mà đau đớn, người hoàn hảo như anh, cô biết bản thân mình không xứng, vì vậy cô ôm tâm trạng thất tình ra đi, chỉ mong một ngày bản thân có thể trở về, khi đó cô đã xứng đáng đứng bên cạnh anh!

Âm Dạ gia không lớn cũng không nhỏ, xuyên qua dãy hành lang không bóng người, đứng trước cánh cửa phòng bằng gỗ rắn chắc, trong lòng Tạ Cẩm Y hồi hộp không thôi, dù sao cũng đã năm năm, cô thay đổi không ít, cũng không biết là anh có thay đổi hay không?!

Cô đưa tay lên gõ cửa, tiếng gõ cửa phá vỡ sự im lặng vốn có của dãy hành lang, không để cô đợi lâu, cánh cửa liền mở ra, Tạ Cẩm Y kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, một thân váy ngủ bằng lụa màu rượu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, dưới ánh đèn thân hình cô trở nên lung linh mờ ảo, mái tóc dài được thả tự do, gương mặt xinh đẹp, ngũ quan thanh tú, đôi mắt trong suốt, tĩnh lặng như đáy hồ không hề gợn sóng.

Tạ Cẩm Y cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, không thể không thừa nhận đây là một cô gái xinh đẹp, là cô gái đẹp nhất trong số những người mà cô đã gặp, đối với ngoại hình của bản thân từ trước đến nay Tạ Cẩm Y đều rất tự tin, cho dù ở nước ngoài cô gặp không ít mỹ nhân nhưng giữa cô và họ đều có sự khác biệt nhưng cô gái này... ánh mắt Tạ Cẩm Y rơi vào chiếc váy cô đang mặc trên người, váy ngủ bằng lụa mỏng dài ngang hông, trên váy còn thêu một con bướm ngay trước ngực, như ẩn như hiện càng khiến chủ nhân nó trở nên quyến rũ, nhìn đến đây mắt cô không khỏi trừng lớn.

Khoan đã, váy ngủ...?

Tạ Cẩm Y xuyên qua người qua người cô gái nhìn vào trong căn phòng, cố gắng thuyết phục bản thân đây không phải là phòng của anh, nhưng nhìn cách bố trí căn phòng thì cô liền biết là bản thân đang lừa mình dối người, so với năm năm trước nơi này cũng không có gì thay đổi, thứ thay đổi duy nhất chỉ sợ là lòng người!

Một cô gái mặc váy ngủ ở trong căn phòng chàng trai, điều này chứng tỏ cho cái gì?!

Không cần nghĩ cũng biết câu trả lời là gì, nhưng bản thân Tạ Cẩm Y không mấy tin tưởng, Âm Dạ Duật từ trước đến nay con gái theo đuổi anh không ít

nhưng ở bên cạnh anh không có bất kì một cô gái nào, bộ dạng thủ thân như ngọc của anh khiến lòng cô chua xót không thôi, nếu anh giống những nam sinh khác, háo sắc một chút thì có lẽ năm đó cô đã không bị từ chối.

Phát hiện ánh mắt cô gái dán lên người bản thân, Mạc Từ Yên chỉ có thể âm thầm cười khổ, nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn không thể nào nghĩ đến việc Ám Dạ Nghiên đưa áo ngủ cho cô, thậm chí là loại áo ngủ hai dây quuyền rũ như thế này. Đứng trong phòng tắm nhìn chiếc áo ngủ trên tay một lúc rồi cuộc cô vẫn mặc nó, dù sao quần áo cô đã sớm ướt, nếu không mặc chiếc áo ngủ này thì cô chỉ có thể ôm phòng tắm trôi qua một đêm.

Bước ra ngoài dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, Mạc Từ Yên thật sự hận không thể ngay lập tức đào một cái hố để chui xuống dưới, nhìn cô quần bách thì anh mở miệng hỏi cô là đang muốn quuyền rũ anh sao, cô sùng sốt sau đó nhanh chóng lác đầu, chuyện của lúc này trong phòng tắm... ừm, là do nước quá nóng, cô không thể làm chủ được bản thân nên mới... hiện tại không giống vậy, vậy là do em gái anh mang đến, cô chỉ phụ trách mặc sao lại trở thành cô muốn quuyền rũ anh rồi?!

Nhưng tình cảnh trước mắt cho thấy, đêm hôm khuya khoắc, cô lại mặc một chiếc váy ngủ hai dây, chỗ cần lòi đều lòi ra hết, nói với người khác cô không phải cố tình muốn quuyền rũ họ, bọn họ liệu có tin tưởng cô, huống hồ người đó lại là anh.

“Cô là...?” Hai người đồng thanh mở miệng, cả hai đều nghi ngờ nhìn đối phương, âm thầm suy đoán thân phận người trước mắt.

Tạ Cẩm Y trầm mặc không nói, Mạc Từ Yên cũng không có ý định mở miệng, mặc dù không có ý định mở miệng, mặc dù không biết cô gái trước mắt là ai nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được dịch ý từ đối phương, trực giác của phụ nữ từ trước đến nay đều luôn luôn chính xác, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô không biết bản thân đã làm gì đặc tội cô gái này thế nhưng trong lòng cô có một cảm giác, cô không thích cô gái này!

Ám Dạ gia không phải là nơi người bình thường có thể đến, làm dâu năm năm, cô cũng xem như là hiểu rõ lễ nghi của gia đình anh, nơi này ngoại trừ những ngày lễ thì hầu như đều không tiếp khách, thậm chí cũng không tổ chức tiệc tùng gì, huống hồ Ám Dạ gia xuất thân từ quân nhân thế gia, cho dù đến đời của Ám Dạ Duật anh không làm quân nhân thì địa vị của Ám Dạ gia ở trong quân đội là không thể thay thế, ông nội anh dù tuổi đã cao nhưng vẫn chưa giải ngũ, xung quanh biệt thự có không ít binh lính canh gác, vậy mà cô gái này lại vào được, nếu không phải có quen biết với người trong nhà này thì khó mà vào được, nhìn gương mặt trầm tĩnh của cô ta có vẻ như không phải là bạn của Ám Dạ Nghiên, vậy có nghĩa là...

Bạn của anh?!

Cả hai lâm vào trầm mặc, lúc này một giọng nói phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, Ám Dạ Duật từ trong phòng tắm bước ra, quần áo anh đã thay, chiếc áo sơ mi trắng được thay bằng áo thun đen, nhìn anh có vài phần trẻ trung và quuyền rũ.

“Tạ Cẩm Y?”

Tạ Cẩm Y thấy anh liền đi lướt qua người Mạc Từ Yên, bộ dạng vui vẻ khi gặp lại người trong lòng, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Hi, Ám Dạ!”

Ám Dạ Duật sau năm năm cũng có phần thay đổi, gương mặt tuấn tú hơn trước, lại điềm tĩnh trưởng thành, nếu trước kia anh là bạch mã hoàng tử trong lòng của các cô gái thì hiện tại anh đã trở thành một người đàn ông, một người đàn ông trưởng thành khiến bất kì cô gái nào cũng điên cuồng khi gặp mặt. Năm đó dù bản thân bị anh từ chối nhưng lòng chưa giây phút nào quên được anh, tình yêu không thể nói bỏ là bỏ được, huống hồ tình cảm cô dành cho anh bản thân cô rõ ràng hơn ai hết, chỉ sợ muốn buông bỏ cũng khó mà làm được.

“Cậu về khi nào vậy?” Anh có chút kinh ngạc khi phát hiện Tạ Cẩm Y đang đứng trong phòng mình, dù sao phòng anh từ trước đến nay không có bất kì cô gái nào được vào, Mạc Từ Yên xem như là ngoại lệ, nhưng Tạ Cẩm Y... giữa bọn họ ngoài trừ quan hệ bạn bè ra thì không có bất cứ quan hệ nào khác, huống hồ cô ta còn là một thiên kim tiểu thư, bước vào phòng người khác mà không xin phép...

“Tớ vừa mới về nước không lâu, bệnh viện của cha tớ đang cần sự giúp đỡ của tớ.”

Mạc Từ Yên đứng một bên nhìn hai người đang trò chuyện, lúc này cô cũng đã đoán được thân phận của cô gái, cô ta không chỉ là bạn của anh, mà còn là con gái của bác sĩ Tạ - Tạ Cẩm Y, đối với vị bác sĩ này cô cũng xem như quen thuộc. Bác sĩ Tạ là bác sĩ của Ám Dạ gia, kết hôn cùng anh năm năm, thời gian này cô cũng gặp bác sĩ Tạ không ít, bất quá cô không biết là ông ấy lại còn có một cô con gái, hơn nữa quan hệ với Ám Dạ gia cũng không kém.

Mạc Từ Yên cảm thấy bản thân cực kì dư thừa, tuy biết rõ hai người họ chỉ là quan hệ bạn bè nhưng cô vẫn nhìn không được mà khó chịu, anh có thể không rõ nhưng cô có thể hiểu rõ ràng, thái độ của anh coi không rõ, nhưng đều là phụ nữ với nhau sao cô lại không thấy được Tạ Cẩm Y là đang có ý với anh?

Tạ Cẩm Y gặp gỡ anh trước cô, cô ấy quen anh trước cô, thời gian ở bên anh cũng nhiều hơn cô... nghĩ đến đây Mạc Từ Yên có chút ghen tỵ với cô ấy, nếu không phải cô được trùng sinh thì chỉ sợ bản thân lại mất đi anh lần nữa, không có cơ hội làm lại từ đầu, thế nhưng Tạ Cẩm Y ở bên cạnh anh lâu như vậy còn không chiếm được trái tim anh, cô... liệu có thể sao?!

“Hôm nay cậu đến đây là...?” Ám Dạ gia không phải muốn đến là đến, huống hồ nếu Tạ Cẩm Y đến thăm anh cũng không cần chọn đêm hôm khuya khoắc thế này.

Tạ Cẩm Y cười gượng: “Bởi vì cha tớ bận việc nên tớ mới thay cha tớ đến đây khám bệnh, tớ nghe mẹ cậu nói cậu bị bệnh nên mới...” Không để ý hình tượng chạy lên đây.

Dù sao cô cũng thân là một cô gái, xuất thân từ gia đình danh giá, gia giáo như thế nào cô tất nhiên hiểu rõ, nhưng vì lo lắng cho anh nên cô mới bất chấp lễ nghi phép tắc mà chạy lên đây.

Ám Dạ Duật cười nhạt, ánh mắt rơi vào người Mạc Tử Yên đứng đó, bóng dáng lẻ loi khiến người khác cảm thấy đau lòng, anh đi đến bên cạnh cô, cánh tay choàng qua lưng cô, dẫn cô đi đến trước mặt Tạ Cẩm Y.

“Người bệnh không phải tớ mà là cô ấy!”

Tạ Cẩm Y kinh ngạc, nhìn cánh tay anh đang ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô gái, đáy lòng dâng lên một cổ chua xót không nói thành lời.

“Cô ấy là...?” Tạ Cẩm Y ngập ngừng mở miệng, ánh mắt dán chặt vào người anh, dù trong lòng sớm đã biết câu trả lời nhưng cô vẫn muốn nghe từ chính miệng của anh, chỉ như thế...

Thân hình Mạc Tử Yên bị anh ôm không khỏi cứng đờ, bàn tay ấm áp xuyên qua váy ngủ mỏng manh ôm lấy eo cô, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, cô thậm chí còn nghe rất rõ tiếng tim đập của mình, đầu cô tựa vào ngực anh như chim nhỏ nép vào người, nghĩ đến chuyện trong phòng tắm mặt cô không khỏi đỏ lên, dưới ánh đèn càng thêm xinh đẹp lạ thường.

“Cô ấy... là vị hôn thê của tớ!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bà dì đến

“Mạc thư ký, chào buổi sáng!” Nhân viên tiếp tân nhìn cô gái bước vào cửa công ty, lễ phép mở miệng chào, cô vốn không ôm ý định Mạc thư ký sẽ chào lại mình, dù sao trong công ty mọi người đều biết Mạc thư ký là băng sơn mỹ nhân, chỉ tan chảy trước tổng giám đốc của bọn họ. Ngày đầu tiên nhìn đến cô cùng tổng giám đốc thân mật như vậy, bọn họ liền biết quan hệ của hai người không chỉ đơn giản là cấp trên cùng cấp dưới, mặc dù biết sự thật này trái tim các thiếu nữ trong công ty đều tan nát, bất quá một số người tỏ vẻ hai người họ rất xứng đôi, đứng chung với nhau chẳng khác nào một bức tranh vẽ, số còn lại cực liệt phản đối nam thần nhà bọn họ qua lại với Mạc thư ký, thế nhưng suy cho cùng, mọi người đều giữ thái độ “phù sa không cháy ruộng ngoài”, đối với đám nữ nhân bên ngoài mơ ước tổng giám đốc bọn họ thì không bằng để Mạc thư ký cùng tổng giám đốc đến với nhau!

“Chào buổi sáng.” Mạc Tử Yên đáp lại bằng một nụ cười siêu cấp mỹ lệ, tựa như đoá hoa đào khi vào xuân gặp ánh nắng mặt trời, nở rộ vô cùng chói mắt.

Nhân viên tiếp tân kinh ngạc, mọi ngày cô cũng thường chào Mạc thư ký nhưng thái độ của cô ấy đâu giống hôm nay, cô ấy chỉ lạnh nhạt gật đầu, giữ đúng lễ phép nên có, vậy mà hiện tại... lại tươi cười đáp trả cô?!

Không chỉ có mình cô kinh ngạc, mà nhân viên trong công ty ai nấy đều lộ biểu tình không thể tin, nhìn bóng lưng Mạc Tử Yên đi vào thang máy, không ít người tùm năm gum bầy, những lời bàn tán bắt đầu nổi lên.

“Này, cậu có thấy không, hình như Mạc thư ký có chuyện vui?” Một nhân viên tinh ý nhìn ra tâm trạng của Mạc Tử Yên, mà cũng đúng thôi, Mạc Tử Yên được mệnh danh là băng sơn mỹ nhân vậy mà hiện tại lại tươi cười như hoa thế này, ai lại không phát hiện ra cơ chứ?

“Tớ có thể nhìn thấy hoa đào bay đầy trời...” Cô gái mơ mộng nhìn trời.

“Mạc thư ký hôm nay đi sớm mười phút so với mọi ngày!” Một thanh niên nghiêm túc mở miệng, sau đó rước lấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

“Hay là cô ấy cùng tổng giám đốc của chúng ta chính thức qua lại rồi?” Nhân viên tiếp tân thông minh đề xuất.

“Như vậy là có chuyện hay để xem rồi!” Cô gái vẽ mặt xem kịch vui hứng thú mở miệng.

“Không thể như vậy, nam thần của tớ...”

“Cái gì mà nam thần của cậu, rõ ràng là của tớ...”

Mạc Tử Yên hồn nhiên không biết bản thân trở thành nhân vật của chủ đề bàn tán sôi nổi nhất ngày hôm nay khiến người khác vừa hâm mộ lại vừa hận, bây giờ cô đang đứng trong thang máy nhìn con số phía trên đang tăng dần, 17, 18, cánh cửa mở ra, chiếc giày cao gót bước ra khỏi thang máy. Dãy hành lang vắng lặng không bóng người, đây là tầng cao nhất của công ty, ngoại trừ cô cùng Trương Đình thì không có người nào được phép đặt chân lên đây, Mạc Tử Yên mở cửa đi vào trong, mặt trời đang lên, ánh sáng nhu hòa xuyên qua khe cửa chiếu vào người cô, cô đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, nhìn đồng hồ trên tường điểm 7:29 phút, có vẻ như hôm nay cô đến sớm so với mọi ngày.

Chuyện tối qua khiến cô mất ngủ không thôi, anh đứng trước mặt Tạ Cẩm Y hùng hồn tuyên bố cô là vị hôn thê của anh, thế nhưng thái độ của anh đối với cô lúc xa lúc gần khiến cô không thể nào nắm bắt, băng sơn mỹ nhân như cô cũng muốn phun lửa.

Sau khi Tạ Cẩm Y làm tròn bổn phận bác sĩ của cô ấy liền nhanh chóng rời đi, bộ dạng thương tâm khiến bất kì người đàn ông nào nhìn vào liền nhin

không được mà thương xót, nhưng tiếc thay Âm Dạ Duật là người vô tâm, hay nói cách khác anh chỉ xem Tạ Cẩm Y là bạn, hơn nữa bên cạnh anh còn có vị hôn thê của chính mình, lẽ nào lại vứt vị hôn thê một bên mà đi an ủi cô gái khác, cho nên đối với tâm trạng của Tạ Cẩm Y anh làm như không thấy, nhìn tình cảnh này Mạc Tử Yên không biết nên vui vẻ hay đau lòng thay Tạ Cẩm Y, thế nhưng với lập trường của bản thân, Mạc Tử Yên vô cùng hạnh phúc khi nhìn thấy anh không muốn liên quan đến những cô gái khác.

Cô biết Tạ Cẩm Y sẽ rất đau lòng vì tình yêu của bản thân không được đáp lại, bởi vì cô cũng từng trải qua chuyện này nên có thể hiểu rõ tâm trạng của Tạ Cẩm Y, thế nhưng so với đồng cảm với cô ấy thì cô lại càng chán ghét cô ấy hơn, bởi vì xuyên qua cô ấy cô có được bản thân ngày trước, mà quảng yêu một người không yêu mình, thế nhưng cô ấy so với cô may mắn hơn rất nhiều. Khoảng khắc anh nói cô là vị hôn thê của anh, cô có thể nhìn thấy trong mắt Tạ Cẩm Y thế giới dường như sụp đổ, cô biết cô ấy yêu anh, bất quá cô dám khẳng định tình yêu của cô với anh so với Tạ Cẩm Y không hề thua kém.

“Cạch.” Tiếng động làm gián đoạn suy nghĩ của cô, Mạc Tử Yên đưa mắt nhìn về phía cửa, đôi giày da màu đen, quần tây đen ôm lấy đôi chân thon dài, áo sơ mi trắng không tì vết, áo vest đen bên ngoài khiến chủ nhân của nó càng thêm lịch lãm, nhìn đến gương mặt người đàn ông, Mạc Tử Yên vui vẻ mỉm cười.

“Chào buổi sáng, Duật... tổng!” Duật tổng, Duật tổng, Mạc Tử Yên lẩm nhẩm hai từ này, thật sự cái cô muốn gọi là tên của anh thế nhưng, có vẻ như... hiện tại không phải là thời điểm không thích hợp.

“Chào buổi sáng, tâm trạng Mạc thư ký hôm nay có vẻ tốt hơn?” Âm Dạ Duật đi đến bên bàn làm việc, lật lật hồ sơ rồi lại nhìn đến bộ dạng tươi cười của cô, như nghĩ đến gì đó, môi anh không khỏi nhếch lên.

“Àn, thời tiết hôm nay rất đẹp, bất kì ai cũng có tâm trạng tốt như vậy...”

“Vậy sao?” Ánh mắt anh dán chặt vào người cô khiến hai má cô không khỏi đỏ lên, như quả đào chín mọng khiến người khác nhìn không được muốn cắn một cái.

“Hôm nay... sao anh lại đến công ty sớm thế?!” Mạc Tử Yên tránh đi ánh mắt của anh, vội vàng chuyển sang chủ đề khác.

“Buổi trưa có một cuộc họp quan trọng, mà tài liệu có một số cần phải chỉnh sửa lại.” Nhắc đến công việc, Âm Dạ Duật liền dời đi sự chú ý khỏi người cô, bắt đầu tập trung vào công việc.

“Vậy... em có thể giúp gì cho anh không?” Nhìn anh nghiêm túc như vậy mà bản thân chỉ có thể đứng một bên nhìn, không khỏi áy náy mở miệng.

Anh trầm ngâm một lúc mới đưa cho cô một tệp văn kiện: “Phiên Mạc thư ký đưa văn kiện này đến tay Trưởng phòng Vương, cô ấy sẽ biết nên làm gì.”

Nhận lấy tệp văn kiện từ tay anh, Mạc Tử Yên nghi ngờ nhìn, rõ ràng cô thấy anh rất bận rộn, cô chỉ muốn san sẻ công việc cùng anh, đâu phải muốn cướp công việc của anh, sao lại anh đưa cô tệp văn kiện nhỏ bé này, huống hồ là chỉ là nhờ cô đưa cho Vương Hạ?!

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy!”

“...” Mạc Tử Yên đứng đó nhìn anh, gương mặt sớm đã đen, lúc này anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nhìn bộ dạng buồn bực của cô, anh cười như không cười mở miệng: “Thân thể Mạc thư ký yếu đuối, cần tịnh dưỡng nhiều hơn.”

Đừng!

Sấm sét giữa trời quang, thân hình cô cứng đờ, tay cầm tệp văn kiện run lên, ánh mắt cô mở to, một lúc sau mới phục hồi tinh thần, hai má cô so với lúc này còn đỏ hơn, không nhìn đến gương mặt của anh mà vội vàng chạy ra khỏi phòng, để lại bóng lưng khiến anh không khỏi nhếch môi.

Trên đường đi đến văn phòng Vương Hạ, Mạc Tử Yên không khỏi nghĩ đến chuyện tối qua, càng nghĩ mặt cô càng đỏ, không biết là tức giận hay xấu hổ nhưng như vậy cũng khiến đám người trong công ty suy nghĩ miên man.

Tạ Cẩm Y sau khi khám cho cô xong, xác định là cô không có vấn đề gì, thế nhưng không biết là vô tình hay cố ý mà cô ấy lại nói một câu khiến căn phòng rơi vào tĩnh lặng.

“Mạc tiểu thư, cô xác định hôm nay không phải là ngày bà đi cô đến chứ?!”

Mạc Tử Yên đứng hình, Âm Dạ Duật đứng hình, Minh Tâm cùng Âm Dạ Nghiên vừa mới bước vào phòng cũng đứng hình, có lẽ bởi vì là bác sĩ nên Tạ Cẩm Y khi nói chuyện này không hề cho cô vẻ mặt dư thừa nào, bộ dạng nghiêm túc mà một bác sĩ nên có, bất quá tâm trạng Mạc Tử Yên lúc này có một loại xúc động muốn đánh người.

“Khụ khụ, tôi ra ngoài trước...” Âm Dạ Duật xấu hổ nhìn căn phòng một đám phụ nữ, chuyện này không phải chuyện tế nhị gì nên anh chỉ có thể ra ngoài, mặc dù đây là phòng của anh.

Bà đi là gì sao Mạc Tử Yên có thể không hiểu, bởi vì cô vừa mới trùng sinh, có rất nhiều việc phải làm nên mới quên mất chuyện này, lúc này Tạ Cẩm Y nhắc đến cô mới chợt nhớ, dưới thân có cảm giác ẩm ướt khiến cô xấu hổ không nói thành lời. Lúc nào không đến, lại đến ngay lúc này, đến nhà người khác, mặc quần áo của người khác mà lại xảy ra chuyện này, vậy ngu vớ dĩ mỏng manh, cảm giác ngày càng rõ ràng, chỉ sợ drap giường cũng bị dính

nên Mạc Tử Yên vội vàng chạy vào phòng tắm, để lại căn phòng cho ba người phụ nữ nhìn nhau.

Tạ Cẩm Y không cảm thấy bản thân mình đã làm gì sai, dù sao cô cũng học y, chuyện này cô gặp như cơm bữa, lúc đầu còn thấy xấu hổ nhưng quen rồi nên bây giờ cũng chẳng còn cảm giác gì.

Ám Dạ Nghiên nhìn drap giường bị nhiễm đỏ, mặt cô không khỏi hồng lên, cô năm nay mới mười chín, dù sao cũng là con gái mới lớn nên tránh không khỏi cảm thấy xấu hổ, nên vội vàng về phòng lấy đồ cho Mạc Tử Yên thay, chuyện hôm nay... nếu xảy ra trên người cô, cô chắc chắn sẽ không dám nhìn mặt người khác một lần nữa.

Minh Tâm thờ dài, không nghĩ lại xảy ra chuyện này, lại nhìn đến gương mặt lạnh nhạt của Tạ Cẩm Y, không biết đây thần kinh cảm xúc của con bé có bị đứt hay không mà gặp chuyện này không hề tỏ vẻ gì, bất quá cũng không thể trách con bé, quả nhiên, người tính không bằng trời tính!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ngát xỉu

“Tài liệu hội họp mà cô lại làm sai, vậy thì cô có tư cách gì bước chân vào phòng họp hả?!”

Giữa sảnh chính, một đôi nam nữ đứng đó, nam tuấn tú lạnh lùng, nữ mỏng manh yếu đuối, người đàn ông gương mặt lạnh lùng, giọng nói hàm chứa sự giận dữ cùng không kiên nhẫn, cô gái đối diện bị mắng đến đôi mắt đỏ hoe, tay cầm tệp tài liệu run run, bộ dạng vô cùng đáng thương, những người xung quanh đứng một bên im lặng nhìn không dám mở miệng can thiệp vào, chỉ có thể nhìn cô gái với ánh mắt đồng tình.

Phải biết rằng trong công ty, người đáng sợ nhất không ai khác chính là Trợ lý Trương, nếu tổng giám đốc bọn họ được xưng là nam thần lí tưởng trong lòng các cô gái thì Trợ lý Trương chẳng khác nào hung thần mãnh thú, thường ngày bộ dạng lạnh nhạt khó gần thì không nói, một khi đã tức giận lên thì so với ác quỷ còn đáng sợ hơn, bất quá Trợ lý Trương rất ít khi tức giận, vào công ty đến nay số lần bắt gặp Trợ lý Trương tức giận còn khó hơn so với gặp gỡ mình điện ảnh nữa. Thế nhưng hôm nay, không biết Trợ lý Trương ăn trúng thuốc nổ gì mà từ sáng đến giờ gương mặt lúc nào cũng khó chịu, nhân viên làm sai một chút liền bị trách phạt, tựa như cô gái đó, bị Trợ lý Trương không biết thương hoa tiếc ngọc mắng đến nước mắt lưng tròng, chỉ là một chuyện nhỏ nhặt cũng bới móc ra khiến mọi người trong công ty nom móp lo sợ.

“Xin lỗi... Xin lỗi Trợ lý Trương...” Cô gái lần đầu phạm lỗi, cũng là lần đầu tiên bị mắng nặng lời như vậy, trong lòng tuy ủy khuất nhưng không dám nói ra, chỉ sợ lại chọc giận Trợ lý Trương khiến hấn tìm cô trút giận thì công việc của cô coi như xong, công việc này khó khăn lắm cô mới tìm được, không thể dễ mất dễ dàng như thế!

Trong công ty địa vị Trương Đình không hề tầm thường, tuy hấn chỉ là một trợ lí nhỏ nhỏ nhưng luận quan hệ giữa hấn và Ám Dạ gia, còn chưa đề cập đến việc hấn có thực lực, những thành quả mà hấn cống hiến cho công ty, tổng giám đốc tin tưởng hấn cũng là hiển nhiên, mọi vấn đề nhân sự đều do một tay Trương Đình giải quyết, nói hấn có quyền lực sau tổng giám đốc bọn họ cũng không quá chút nào.

“Còn không mau đem tài liệu chỉnh lại?”

Cô gái như được đại xá, vội vàng cúi chào Trương Đình rồi nhanh chóng ôm tệp tài liệu quay người rời đi.

“Đứng lại!”

Vừa đi được hai bước, giọng nói từ phía sau truyền đến khiến bước chân cô gái dừng lại, cô gái ôm lấy nỗi sợ hãi quay đầu lại, phát hiện ánh mắt Trương Đình không phải nhìn về phía cô mới có thể yên tâm thở phào nhẹ nhõm, một mạch quay người chạy đi, bước chân còn nhanh hơn khi nãy.

Chàng trai ngẩn ra, nhìn ánh mắt Trợ lý Trương như muốn ăn tươi nuốt sống hấn thì lòng đầy thấp thòm, ôm một thùng tài liệu to đùng đi đến trước mặt Trợ lý Trương, khoảng cách giữa họ chỉ có 2 mét, thế nhưng chàng trai lại cảm thấy thời gian như dài đằng đẵng, trên đường hấn nhận được ánh mắt đồng cảm của một số người, trong lòng không khỏi gào thét, sao bản thân lại có thể xui xẻo như thế, hấn đơn giản chỉ là người qua đường thôi, người qua đường thôi có được không?!

“Đây là gì?” Ánh mắt Trương Đình nheo lại, hành động đơn giản nhưng cũng khiến người đối diện sợ hãi đến run rẩy tay chân.

“Trợ lý Trương... đây là tài liệu cũ... mà chị Lý bảo em đưa vào kho...”

Trương Đình nhú mày, cầm lấy một tệp tài liệu trong thùng, “soạt soạt” tiếng lật giấy vang lên bên tai, chàng trai cảm thấy như bị tra tấn, chỉ cần tiếng lật giấy dừng lại thì cực hình sẽ đến với hấn.

Quả nhiên...

“Tài liệu một năm trước của công ty mà cậu dám nói là tài liệu cũ hả?!”

Chàng trai bị nắng gương mặt khô sờ, lúc này chị Lý bảo hắn đem thùng tài liệu này đến kho hắn còn có chút không tình nguyện, muốn vào kho thì phải đi ngang qua sảnh chính, mà sảnh chính nơi đó... ồm ồm trái tim đang treo ngược mà đi đến kho chứa đồ, chỉ còn cách kho 5 mét nữa thôi là hắn liền có thể thoát khỏi không khí đáng sợ này. Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, hắn biết từ trước đến nay hắn đều không được may mắn nhưng không cần phải xui xẻo như thế chứ, huống hồ hắn chỉ là nhân viên nhỏ nhỏ, cấp trên bảo hắn làm gì thì hắn làm đó, hắn có quyền cãi lại sao?!

Bị Trương Đình gọi lại là xem như hắn xui, bị Trương Đình mắng cũng là hắn xui, bắt quá tài liệu một năm trước không phải là tài liệu cũ sao...?

“Trợ lý Trương... chuyện này...”

“Trương Đình!”

Lời còn chưa nói hết đã bị một giọng nữ tính cắt ngang, giọng nói nhẹ nhàng êm dịu, mười phần dễ nghe, nhìn đến chủ nhân của giọng nói, hai mắt chàng trai không khỏi sáng lên, vị cứu tinh đã xuất hiện.

Trong công ty người có thể trấn áp ma khí trên người Trợ lý Trương chỉ có hai người, chính là tổng giám đốc nam thần trong lòng bọn họ cùng Quản lý Vương - Vương Hạ, thế nhưng hiện tại lại xuất hiện một người có nội lực không hề thua kém hai người kia, có thể trấn áp được Trợ lý Trương, người đó không ai khác chính là...

Hắn là trợ lý cấp cao của tổng giám đốc, mọi người trong công ty đều lễ phép gọi hắn một tiếng “Trợ lý Trương”, vậy mà hiện tại lại có người gọi thẳng tên hắn, trong công ty này có hai người dám gọi hắn như thế, giọng nói này không phải của Vương Hạ, bởi vì giọng nói của Vương Hạ hắn tất nhiên sẽ không làm với bất kỳ ai, thế thì chỉ có thể là...

“Mặc thư ký, nơi này là công ty, với lại chúng ta cũng không thân lắm, phiền cô nên gọi tôi là Trợ lý Trương.”

Nhìn gương mặt khó chịu của Trương Đình, Mặc Từ Yên ít nhiều cũng hiểu rõ nguyên nhân, trưa nay công ty có một cuộc họp quan trọng với đối tác cho nên mọi người đều đến rất sớm, vốn dĩ cô đến tìm Vương Hạ nhưng không thấy cô ấy trong phòng làm việc, vì vậy cô quay về hoàn thành công việc của mình, qua 2 giờ đồng hồ cô quay lại vẫn không thấy bóng dáng Vương Hạ, thường ngày Vương Hạ đi làm rất sớm, cô ấy sẽ không nghỉ phép mà không xin, thăm nghĩ không biết cô ấy có xảy ra việc gì hay không, Ám Dạ Duật không gặp nhưng cô sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của mọi người nên quyết định đi tìm Trương Đình, bởi vì trong công ty, người thân thiết với Vương Hạ nhất không ai khác chính là Trương Đình!

“Anh có thấy chị Vương đâu không?” Mặc Từ Yên không hề bận tâm đến lời nhắc nhở của Trương Đình khiến mọi người xung quanh nhìn cô với ngưỡng mộ.

Trương Đình sắc mặt đanh lại: “Không thấy!”

Mặc Từ Yên sao lại không nghe ra trong lời nói của hắn có mùi thuốc súng, bắt quá cô cũng không mấy bận tâm đến Trương Đình, lúc này điều cô lo lắng nhất chính là Vương Hạ, từ lúc bước chân vào công ty đến giờ cô cũng chưa từng thấy Vương Hạ đi trễ, huống hồ là nghỉ phép, vì vậy nguyên nhân lớn nhất... cô sợ rằng Vương Hạ xảy ra chuyện gì đó?!

“Ting-!” Bỗng nhiên, Mặc Từ Yên nhận được một tin nhắn từ Vương Hạ, cô ấy nói rằng cô ấy đã đến công ty và đang ở phòng làm việc của mình, nghe nhân viên nói cô đang tìm cô ấy cho nên cô ấy mới nhắn tin thông báo cho cô một tiếng.

Vương Hạ từ trước đến nay có việc gì đều gọi cho cô nhưng hôm nay lại chuyển sang nhắn tin cho cô, mặc dù trong lòng cảm thấy kỳ lạ nhưng cô ấy đã nhắn tin cho cô thì xem ra cô ấy đã không có xảy ra chuyện gì, tâm trạng cô buông lỏng đi nhiều, vì vậy cô quay người rời đi khỏi sảnh chính, tuy cô không nói cho Trương Đình biết Vương Hạ đã đến công ty nhưng hắn vẫn đi theo sau cô, hắn là vừa này khi cô xem tin nhắn của Vương Hạ hắn đã thấy được, hai người đi rồi chàng trai cũng tiếp tục nhiệm vụ được giao đi đến nhà kho, mọi người xung quanh đứng nhìn cũng quay về tiếp tục công việc của bản thân.

~~~~~

“Từ Yên, em tìm chị có việc gì không...?” Vương Hạ nghe được tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, thấy người đến là Mặc Từ Yên thì gương mặt nhợt nhạt hiện lên một nụ cười, nhưng khi nhìn đến bóng dáng cao lớn phía sau Mặc Từ Yên thì nụ cười trên môi không khỏi cứng lại, sắc mặt vốn đã tái nhợt lại càng trở nên trắng bệch.

Mặc Từ Yên nhạy cảm nhận ra không khí có điều gì đó khác thường, rõ ràng trong phòng không bật điều hòa nhưng cô lại cảm thấy sau lưng có cảm giác lạnh lạnh, không cần dùng não suy nghĩ thì cô cũng biết giữa hai người bọn họ nhất định là đã có chuyện gì đó.

Trương Đình trầm mặc, trong lòng hắn như có một ngọn lửa muốn bùng phát, hiện tại nhìn đến gương mặt nhợt nhạt của Vương Hạ thì ngọn lửa như muốn phun trào, con tức giận xông lên não, hắn muốn mở miệng trách cứ cô nhưng lại không nổi.

Không gian rơi vào im lặng, hai người mặt đối mặt, đôi lúc Vương Hạ muốn trốn tránh ánh mắt của Trương Đình nhưng hắn lại không buông tha mà cứ nhìn chăm chăm vào người cô, Mặc Từ Yên đứng một bên nhìn hai người, mở miệng cắt đứt sự yên tĩnh của căn phòng.

“Chị Vương, tài liệu tổng giám đốc nhờ em đưa cho chị, anh ấy nói chị sẽ biết làm gì...” Nhìn gương mặt Vương Hạ giật mình vì lời nói của cô thì Mặc Từ Yên cảm thấy bất đắc dĩ không thôi, không phải cô muốn phá hoại không khí giữa hai người họ nhưng nếu cô không lên tiếng thì bọn họ sẽ bỏ quên sự tồn tại của cô mà bắn tia lửa điện khắp căn phòng, như vậy thì nguy rồi, điện trong công ty sẽ vì như vậy mà bị chạm mạch, không tốt chút nào!

“À, được rồi...” Vương Hạ nhận lấy tệp tài liệu từ tay Mặc Từ Yên, cho cô một nụ cười nhẹ.

“Chị Vương, sắc mặt chị... sao lại trắng như vậy?” Mạc Từ Yên quan tâm hỏi một câu, tuy Vương Hạ không thuộc loại nữ nhân xinh đẹp khuynh thành nhưng gương mặt thanh tú dễ nhìn, cộng thêm khí chất trên người cô ấy, mỗi lần cô ấy nở nụ cười cũng giống như hoa hướng dương vậy, vô cùng tỏa sáng, thế nhưng hiện tại... nhợt nhạt yếu đuối như bông tuyết, tùy thời đều có thể tan biến.

Nghे vậy, sắc mặt Vương Hạ trắng lại càng thêm trắng, cô đưa tay sờ mặt, ánh mắt có chút mơ màng, định mở miệng trấn an Mạc Từ Yên thì đầu óc cô chao đảo, sau đó rơi vào một mảnh tối đen, thứ cuối cùng cô nhìn thấy là gương mặt lo lắng của Trương Đình cùng tiếng gọi thất thanh của Mạc Từ Yên.

“Chị Vương!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Gặp lại

“Phẫu thuật?”

Bệnh viện luôn là nơi người ra vào tấp nập, hướng hồ là bệnh viện Đa khoa thành phố S, một trong số bệnh viện nổi tiếng nhất S thị, công nghệ máy móc hiện đại, bác sĩ chuyên nghiệp đến từ nước ngoài, vì vậy cho dù là mới sáng tinh mơ hay buổi tối hoang vắng thì nơi này vẫn luôn có không ít người.

Lúc này giữa hành lang bệnh viện, một người đàn ông khôi ngô tuấn tú kéo lấy tay áo người mặc đồ bác sĩ, bộ dạng cầu xin, dường như đang níu kéo gì đó, người đàn ông mặc đồ bác sĩ lộ vẻ bất đắc dĩ, khó xử nhìn cô gái bên cạnh, bộ dạng như bị vợ mình bắt gặp cảnh ngoại tình, cô gái đứng một bên phức tạp nhìn hai người đàn ông đang dây dưa, khiến người đi đường không khỏi hiểu lầm, bác sĩ kinh ngạc nói không nên lời, y tá thì vẻ mặt xấu hổ, người già thì lắc đầu cảm thán, người trẻ thì nhìn hai người đàn ông với ánh mắt ái muội, song lại nhìn cô gái với ánh mắt đồng cảm, nhất thời nơi này trở thành điểm thu hút nhất trong bệnh viện.

“Trương Đình, anh bình tĩnh một chút đi...” Nơi này là bệnh viện, hai người ông đứng đó dây dưa với nhau, cho dù là người trong cuộc như cô cũng sẽ không tránh khỏi hiểu lầm về mối quan hệ của hai người, hướng hồ là những người ngoài cuộc không biết gì.

Bất quá người thăm nhất là Mạc Từ Yên cô đây, đường đường là đại tiểu thư của Mạc thị, lại bị người khác nhìn với ánh mắt đồng cảm, nếu là ánh mắt đồng cảm thì cô đây cũng chẳng nói gì, vậy mà họ lại nhìn cô với ánh mắt oán phụ bị bỏ rơi khiến cô có chút buồn bực, nếu không phải vì Vương Hạ... nghĩ đến Vương Hạ, ánh mắt Mạc Từ Yên trầm xuống, kiếp này cô và Vương Hạ gặp nhau chỉ là tình cờ, nhưng nhờ vậy mà Mạc Từ Yên cô mới có thêm một người bạn, giữa cô và Vương Hạ tuy không phải rất thân nhưng cô cảm thấy Vương Hạ là một cô gái tốt, hơn nữa nhờ có một người bạn như cô ấy mà cô cũng đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Trước đây Mạc Từ Yên không thích kết bạn với người khác, tính tình lạnh nhạt xa cách, những người muốn đến gần cô đều không thể, thế nhưng bởi vì đã sống một kiếp, suy nghĩ của cô đã thoáng hơn, Vương Hạ là người bạn duy nhất của cô ở kiếp này, nếu bỏ lỡ thì cô sẽ hối hận, giống như anh, cô... không muốn buông tay, kể cả tình bạn lẫn tình yêu.

“Bác sĩ, anh nhất định phải cứu cô ấy... bác sĩ...” Trương Đình nắm lấy ông tay áo người đàn ông, bộ dạng vô cùng khổ sở.

“Vị tiền sinh này anh hãy bình tĩnh một chút, đây chỉ là một ca tiểu phẫu, sẽ không nghiêm trọng đến tính mạng của cô ấy, nhưng anh cứ ngăn cản không cho tôi đi thì tôi không thể đảm bảo được tính mạng của cô ấy có gặp nguy hiểm hay không?!”

Trương Đình trầm mặc một lát rồi mới buông tay, đi đến bên ghế ngồi xuống, bộ dạng vô hồn khiến Mạc Từ Yên đứng bên cạnh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dãi. Tuy cô không biết giữa Vương Hạ và Trương Đình xảy ra chuyện gì, sáng nay nhìn Vương Hạ thần sắc tái nhợt đến đáng thương cô liền hiểu rõ Trương Đình nhất định đã làm gì đó kích động đến Vương Hạ, nếu không... bất quá hiện tại nhìn Trương Đình như vậy, dù cho cô muốn truy cứu cũng không còn quan trọng, Vương Hạ hiện tại đang nằm trong phòng phẫu thuật, điều quan trọng nhất là hiện tại phải cứu cô ấy trước.

Bác sĩ được thả tự do, vội vàng thờ phào nhẹ nhõm, hẳn tuy chưa có vợ nhưng cũng không phải thuộc loại người thích nam nhân, bị một người đàn ông nắm tay dây dưa ở giữa hành lang bệnh viện, chưa kể đến sẽ ảnh hưởng bệnh viện thế nào, chỉ riêng thanh danh của hắn thôi cũng sẽ bị hủy hoại, lần này viện trưởng nhất định sẽ mắng hắn một trận, hơn nữa lúc này mấy cô y tá nhìn hắn với ánh mắt như vậy thật khiến hắn hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống, xong rồi, xong rồi, con đường lấy vợ của hắn chỉ sợ rất gian nan đấy!

Bác sĩ rời đi với tâm trạng đau khổ, y tá bên cạnh định gọi Trương Đình làm thủ tục thì bị Mạc Từ Yên ngăn cản, hiện tại cho dù trời có sập xuống chỉ sợ Trương Đình cũng không muốn rời phòng bệnh Vương Hạ nửa bước, làm người tốt phải làm đến cùng, hướng hồ luận vào quan hệ giữa cô và Vương Hạ so ra cũng kém xa Trương Đình, vì vậy Mạc Từ Yên đành đi theo y tá làm thủ tục nhập viện.

Kí tên xong, Mạc Từ Yên định rời đi, không ngờ lại bị y tá gọi lại, đang mơ hồ không biết bản thân cô có thiếu thủ tục nào không thì cô y tá đã mở miệng.

“Chào chị, chị là bạn gái của vị tiền sinh khi này sao?” Lúc này cô cũng có mặt tại nơi đó, tất nhiên biết rõ mọi chuyện không như mọi người nghĩ rằng bác sĩ Lâm và vị tiền sinh đó có quan hệ... khác thường.

Nhìn ánh mắt lấp lánh của y tá nhỏ, Mạc Từ Yên nhanh chóng liền hiểu rõ vấn đề, là người từng trải cho nên đối với ánh mắt này Mạc Từ Yên thập phần quen thuộc, Trương Đình khôi ngô tuấn tú, tuy không tuấn mỹ như Ám Dạ Duật nhưng cũng là một mỹ nam có một không hai, có người thầm thương trộm nhớ vốn là chuyện thường tình, vì không muốn làm tổn thương tâm hồn của y tá nhỏ, Mạc Từ Yên thành thật trả lời.

“Không phải.”

Y tá nhỏ thần sắc vui mừng, gương mặt có chút thẹn thùng, còn chưa kịp mở miệng hỏi tiếp một câu thì đã bị Mạc Từ Yên tạt một xô nước lạnh.

“Nhưng vị tiểu thư trong phòng phẫu thuật kia là bạn gái của anh ấy.”

Tuy hiện tại không phải nhưng cô tin rất nhanh liền trở thành.

Nhìn bộ dạng Trương Đình rõ ràng hận không thể nhanh chóng đóng gói Vương Hạ mang về nhà, người thông minh đều có thể nhìn ra, chỉ có mình Vương Hạ bộ dạng mơ mơ hồ hồ không rõ, nghĩ rằng quan hệ giữa hai người rất trong sáng, đơn thuần chỉ là bạn bè.

Y tá nhỏ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền chuyển sang thất vọng, song lại nhìn cô với ánh mắt lên án, dường như cô đã làm ra chuyện xấu xa gì, đôi mắt lấp lánh như có lệ, tùy thời đều có thể chảy ra, nếu là đàn ông chỉ sợ sẽ vội vàng an ủi, thế nhưng rất tiếc, Mạc Từ Yên cô là phụ nữ, hơn nữa còn là loại phụ nữ sắc đá không dễ đồng cảm với người khác, kiếp này cô đã nhận định Vương Hạ là chị em tốt của mình thì tất nhiên không muốn bất kì ai cản trở con đường tình duyên của cô ấy.

Trở lại đây hành lang, từ đằng xa Mạc Từ Yên đã thấy bóng dáng màu trắng đứng đó với Trương Đình, chiếc áo khoác trắng dài tới đầu gối, mái tóc được búi cao để lộ chiếc cổ trắng nõn, bóng dáng nhỏ nhắn, bóng lưng tinh tế, đôi bông tai bằng hồng ngọc đập vào mắt cô, bởi vì cô gái đưa lưng lại với cô nên Mạc Từ Yên cũng không biết được đó là ai, cứ nghĩ là bác sĩ bình thường, thế nhưng càng đến gần bóng lưng lại càng trở nên quen thuộc.

Tiếng giày cao gót va chạm vào nền gạch tạo nên thanh âm phá vỡ không gian yên tĩnh giữa hành lang, cô gái lúc này mới quay người khiến Mạc Từ Yên nhìn rõ gương mặt người trước mắt, đường nét xinh đẹp, đôi mắt trong suốt, mày như họa, khí chất lạnh nhạt khiến người khác không dám đến gần, đây là lần gặp gỡ thứ hai của hai người họ, thế nhưng cô không thể không thừa nhận sự xinh đẹp của cô ấy.

“Bác sĩ Tạ.” Mạc Từ Yên đi đến bên cạnh Trương Đình, lễ phép gật đầu chào, nơi này là bệnh viện, Tạ Cẩm Y lại là bác sĩ, cho dù có gặp mặt ở nơi này thì cũng là chuyện bình thường.

“Mạc tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau.” Ánh mắt Tạ Cẩm Y rơi vào người Mạc Từ Yên rồi nhanh chóng lướt qua người Trương Đình, năm năm này tuy cô không có trở về S thị nhưng cô cũng biết rõ Trương Đình là cánh tay đắc lực bên người anh, phụ nữ đối với người trong lòng luôn rất để ý, huống hồ là loại phụ nữ lí trí như Tạ Cẩm Y, muốn lấy được trái tim người đàn ông, đầu tiên phải tiếp cận người bên cạnh họ.

Mạc Từ Yên là vị hôn thê của anh, sớm hay muộn cũng sẽ vào công ty anh làm việc, nhận thức Trương Đình cũng là hiển nhiên, cho nên Tạ Cẩm Y cũng không có biểu hiện gì.

“Đúng vậy, thật là tình cờ.”

“Không biết thân thể Mạc tiểu thư đã tốt hơn chưa?”

Người nói vô tình, người nghe có ý, mặc kệ Tạ Cẩm Y cố ý hay không cố ý nhưng cô ấy quả thật đã thành công chọc giận cô!

“Bác sĩ Tạ lo lắng dư thừa rồi.”

Tình địch gặp nhau, tia lửa điện bắn tung tóe, Mạc Từ Yên so với ngày thường càng lạnh lùng, Tạ Cẩm Y cũng không muốn đem mặt nóng đi dán móng lạnh của người khác nên hành lang bệnh viện lúc này lại khôi phục sự yên tĩnh.

Đối với quan hệ giữa hai cô gái này Trương Đình hẳn không phải người trong cuộc nên cũng chẳng muốn xen vào, thế nhưng hẳn không biết rằng nơi này lần nữa trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Bác sĩ Tạ, nữ bác sĩ trẻ tuổi vừa từ Mỹ về, gương mặt xinh đẹp, gia thế lại tốt, tài năng thì tất cả bác sĩ trong bệnh viện đều đã chứng kiến qua, tài sắc vẹn toàn đặt lên người cô ấy không phải là nói quá, tránh không khỏi có không ít nam bác sĩ sinh ra yêu thích với cô nàng.

Bất quá cô gái bên cạnh cũng không kém, dung mạo xinh đẹp, khí chất xuất trần, tuy không biết xuất thân thế nào nhưng nhìn bộ dạng xem ra cũng không phải loại người tầm thường, chỉ nói dung mạo thôi cũng đã cướp đi không biết bao nhiêu trái tim nam nhân.

Mỗi người một vẻ, khó cân khó bì, trong lúc nhất thời mọi người cũng lâm vào khó xử, trong lòng suy nghĩ không biết người đàn ông đó sẽ chọn ai trong hai người.

Bị ánh mắt mọi người đổ dồn vào ba người trong cuộc tất nhiên là không vui, kìm nén cơn buồn bực của bản thân, Trương Đình mở miệng: “Bác sĩ Tạ khi nào mới có thể tiến hành phẫu thuật?”

“Thủ tục đã làm xong, ngay bây giờ liền có thể.”

“Vậy thì phiền bác sĩ Tạ!” Nghe nói hiện tại có thể làm phẫu thuật, tâm trạng Trương Đình tốt hơn nhiều, Tạ Cẩm Y là bác sĩ chuyên nghiệp vừa mới về

nước, năng lực có lẽ không tồi.

Mạc Từ Yên có chút bất ngờ, cô vốn nghĩ người đàn ông khi này sẽ làm phẫu thuật cho Vương Hạ nhưng không ngờ lại là Tạ Cẩm Y.

“Mạc tiểu thư dường như không mấy tin tưởng tôi?” Nhận thấy ánh mắt của Mạc Từ Yên, Tạ Cẩm Y không khỏi mở miệng.

“Bác sĩ Tạ hiểu lầm, Trương tiên sinh cũng đã nhờ cậy vào bác sĩ, tôi có quyền không tin tưởng sao?”

Tạ Cẩm Y nhìn cô không nói gì rồi nhanh chóng đi vào phòng phẫu thuật, cánh cửa phòng đóng lại không gian liền rơi vào yên lặng, Trương Đình trầm mặc, Mạc Từ Yên đứng một bên cũng không mở miệng, trên hành lang người người không ngừng qua lại nhưng tâm trí của hai người họ chỉ đặt vào người đang nằm bên trong.

“Rìng ~~~ Rìng ~~~!”

Lúc này chuông điện thoại của Trương Đình vang lên, hắn vốn không định nghe máy bởi vì tâm tình của hắn hiện tại đặt hết lên người Vương Hạ, thế nhưng nhìn đến tên người gọi, ánh mắt Trương Đình ngưng đọng một lúc rồi mới nghe máy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Trác Lân

v Đùng lấy truyện của mình đi nơi khác đăng trước khi xin phép của mình _v_

“Tổng giám đốc...” Vương Hạ hiện còn đang trong phòng phẫu thuật, Trương Đình tất nhiên không có tâm trạng quan tâm đến những chuyện khác, cho nên giọng nói so với ngày thường âm trầm đi rất nhiều.

“Trương Đình, cậu có thấy Vương Hạ đâu không?” Hôm nay có một cuộc họp quan trọng, tối qua hắn cũng đã bàn giao công việc cho Vương Hạ, vậy mà hiện tại vẫn chưa thấy bóng dáng cô ấy đâu. Trong công ty người hiểu rõ về Vương Hạ không ai khác ngoài Trương Đình, hắn không biết quan hệ giữa hai người họ thế nào nhưng hắn biết Trương Đình có ý với Vương Hạ, thái độ Trương Đình rõ ràng như thế mà Vương Hạ vẫn duy trì thái độ mơ hồ, chưa nói đến Vương Hạ liệu có tình cảm với Trương Đình hay không, thì Vương gia cũng sẽ ngăn cản hai người đến với nhau.

“Vương Hạ cô ấy...” Trương Đình trầm mặc, không nói tiếp, hắn phải nói thế nào, hiện tại tâm tư của hắn đều đặt trên người Vương Hạ, đối với nghi vấn của Âm Dạ Duật, hắn thật sự không muốn trả lời.

Vương Hạ sắp đính hôn theo lệnh của gia đình!

Hắn sớm đã dự đoán được nhưng khi nghe chính miệng cô nói, hắn vẫn nhin không được mà tức giận, vì vậy hắn đã thổ lộ lòng mình, hắn biết cô sẽ rất kinh ngạc, dù sao trong lòng cô hắn đơn thuần chỉ là một người bạn, nhưng bảo hắn im lặng nhìn cô rời xa hắn, hắn không làm được, thà lựa chọn tổn thương cô, cũng không muốn cô rời xa bản thân.

Trương Đình là người cực đoan, hắn không xuất thân cao, nhưng vì hắn có đầu óc nên được Âm Dạ Duật trọng dụng, hắn đã cố gắng phấn đấu để xứng đáng với cô, nhưng đến cuối cùng giữa bọn họ vẫn luôn có một bức tường hình, ngăn cách hai người họ.

Lúc đưa cô vào bệnh viện, bác sĩ đã hỏi người thân của cô, khi đó hắn thật sự bối rối, đúng vậy, hắn không phải người thân của cô, người nên ở bên cạnh chăm sóc cô hẳn là gia đình cô, suy cho cùng đối với cô, hắn cũng chỉ là người qua đường.

“Để tôi nói chuyện với anh ấy.” Mạc Từ Yên vươn tay về phía Trương Đình, ý đồ muốn thay hắn nói chuyện điện thoại, Trương Đình nhìn cô một lúc mới đưa điện thoại cho cô, Mạc Từ Yên là vị hôn thê của anh, để cô ấy nói vẫn tốt hơn là hắn.

Đợi một lúc không thấy Trương Đình trả lời, Âm Dạ Duật dường như đã nhận thấy có gì đó không đúng, đang lúc anh muốn mở miệng hỏi thì một giọng nói dịu dàng của cô gái truyền vào tai anh, khiến bàn tay đang cầm bút không khỏi dừng lại, nhưng rất nhanh liền tiếp tục viết.

“Là em”

“Mạc thư ký, sao lại là em?” Giọng anh không nóng không lạnh khiến cô không cảm nhận được sự khác thường.

“Em đang ở bên cạnh Trương Đình...” Nhìn Trương Đình đang mất hồn ngồi đó, Mạc Từ Yên chỉ có thể thờ dài, lúc này hắn vẫn còn tâm trạng trợn cãi với cô vậy mà hiện tại lại trở nên như vậy, dù muốn an ủi cô cũng biết phải làm thế nào, hiện tại người có thể khiến Trương Đình phấn chấn chỉ có Vương Hạ!

Bên này Âm Dạ Duật sau khi nghe lời nói của cô xong liền triệt để buông bút, anh rời ghế đi đến bên cửa kính, hôm nay là một ngày đầy nắng, mây trắng bay lượn trên bầu trời tạo thành những hình thù kì quái, ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất, người người đều bận rộn không ngừng. Nhìn những tòa nhà cao

tầng xếp chồng lên nhau, thành phố S vốn dĩ đã chật người đông, bên ngoài xe cộ không ngừng qua lại, tiếng còi xe ồn ào đến nhức tai, trong phòng vẫn là một mảnh yên tĩnh, ánh mắt anh nhìn về phương xa có chút âm trầm không rõ.

“Hai người từ khi nào lại trở nên thân thiết như vậy?”

Mạc Từ Yên kinh ngạc, không nghĩ anh lại nói một câu như vậy, giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như ngày thường nhưng cô vẫn cảm phát hiện có gì đó kỳ lạ, khiến cô có chút bối rối, đối với hiểu biết của cô về anh, anh sẽ không quan trọng vấn đề nhỏ nhặt như vậy, thế nhưng hiện tại... sợ anh hiểu lầm nên Mạc Từ Yên vội vàng giải thích.

“Lúc này Vương Hạ ngất xỉu nên em cùng Trương Đình đưa chị ấy vào bệnh viện, anh đừng hiểu lầm...”

“Hiểu lầm, tại sao tôi phải hiểu lầm?” Giương mặt anh vẫn bình tĩnh như nước hồ thu nhưng ánh mắt lại hàm chứa ý cười không rõ.

“Em...” Mạc Từ Yên trầm mặc, đúng vậy, tại sao cô lại nghĩ rằng anh sẽ hiểu lầm hai người bọn họ, ghen sao, cô không biết, từ trước đến nay anh vẫn duy trì bộ dạng lạnh nhạt như thế, có lẽ lúc này anh chỉ tình cờ hỏi, hẳn là... do cô suy nghĩ nhiều?!

“Tình hình cô ấy thế nào?” Trong lúc cô đang bối rối thì Âm Dạ Duật nhanh chóng chuyển sang chuyện khác.

“Chị ấy đang ở trong phòng phẫu thuật, không nghiêm trọng lắm...” So với Vương Hạ, tình trạng của Trương Đình còn nghiêm trọng hơn.

“Chiều nay có một cuộc họp quan trọng, Vương Hạ lại nhập viện, em bảo tôi đi đâu tìm người thay thế cô ấy đây?” Âm Dạ Duật cảm lấy tách cà phê trên bàn uống một ngụm, mọi ngày đều là Trương Đình pha cà phê cho hắn, nhưng Trương Đình đang ở bệnh viện với Vương Hạ nên hắn tùy tiện bảo một nhân viên pha cho hắn một tách cà phê, quả thật không phải là hương vị hàng ngày, bắt quá vào miệng cũng không đến nỗi nào.

“Vậy... vậy phải làm sao?” Mạc Từ Yên sững sờ, mặc dù cô lo lắng cho bệnh tình của Vương Hạ nhưng chuyện trong ty... Mạc Từ Yên xoa trán, hôm nay rốt cuộc là ngày gì thế, chuyện này chưa giải quyết xong thì chuyện khác lại lần lượt kéo đến.

“Không thì... em thay Vương Hạ chủ trì cuộc họp lần này đi?”

“Sao?!” Mạc Từ Yên kinh ngạc, có chút không kìm chế được âm thanh, dọa Trương Đình ngồi đó không khỏi giật mình, ánh mắt tìm tòi nhìn cô.

~~~~~

“Tổng giám đốc, cà phê của anh...” Cánh cửa mở ra, chiếc giày cao gót màu đen bước vào, váy công sở ôm lấy đôi chân dài trắng nõn, thu hút ánh mắt người khác, áo sơ mi trắng ôm lấy thân hình đầy đặn, mái tóc cô xõa tự nhiên, để lộ gương mặt điểm lệ khiến đàn ông phải ngược nhìn.

Cô đi đến bên bàn làm việc, đặt tách cà phê lên bàn liền thẹn thùng liếc mắt nhìn gương mặt nghiêm nghị của người đàn ông, đáng tiếc cho cô là hai mắt người đàn ông lúc này dán chặt vào màn hình máy tính, thân hình cô ấy có chút cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ cô không tin cô không thu phục được người đàn ông này!

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, cô nhanh chóng vươn tay, bộ dạng muốn sắp xếp lại tài liệu, bộ ngực vô tình hay cố ý cọ xát vào tay người đàn ông, lúc này hắn mới ngược mắt lên nhìn cô, còn chưa để cô gái kịp vô mừng thì người đàn ông đã mở miệng: “Ra ngoài!”

Giọng nói lạnh lùng không chút lưu tình khiến cô gái nhất thời xấu hổ không nói nên lời, lúc này cánh cửa lần nữa mở ra, Bùi Văn bước vào, nhìn cô gái với ánh mắt cảnh cáo.

“Nhân viên trong công ty dạo này rảnh rỗi lắm sao?! Còn không mau đi làm việc?!” Giương mặt Bùi Văn thập phần khó coi, từ ngày cô ta bước chân vào công ty cô sớm đã lưu ý đến, quả nhiên chưa đến một tháng cô ta nhiều lần đến quyền rũ Trác Lâm, vừa mới đo một Mạc Từ Yên thì một tiện nhân khác lại xuất hiện, đám nữ nhân này đúng là loại hạ đẳng, suốt ngày chỉ biết đi quyền rũ nam nhân!

Cô gái bị Bùi Văn cảnh cáo gương mặt vẫn bình tĩnh như nước, hừ lạnh một tiếng rồi mới bước ra ngoài, trước khi đi còn không quên cho người đàn ông một cái nháy mắt, song lại nhìn Bùi Văn với ánh mắt đặc ý, khiến cô nàng tức giận một trận.

Cố gắng kìm nén cơn tức giận, Bùi Văn đi đến bên cạnh người đàn ông, ôn tồn mở miệng: “Trác tổng, chiều nay có một cuộc họp với đối tác, anh...”

“Tôi đã biết!”

Bùi Văn cắn môi, nhìn người đàn ông với ánh mắt đáng thương, rốt cuộc thì tại sao hắn lại không chịu cho cô dù chỉ là một ánh mắt, bản thân cô tự nhận mình không hề thua kém Mạc Từ Yên hay cô gái vừa này, thế nhưng tại sao hắn lại không để mắt đến cô?!

Lúc đầu cô tiếp cận hắn quả thật là có mục đích, nhưng dần dần cô đã yêu phải hắn, nhìn Mạc Từ Yên ngày ngày quấn lấy hắn, khi đó cô thật sự chán ghét cô ấy, nhưng cũng hâm mộ cô ấy vì có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện bên cạnh hắn, người đàn ông đó nói đúng, cô không dám xuống tay với Trác Lâm, bởi vì cô sớm đã quên mất bản thân mình là ai mà chìm đắm trong tình yêu của bản thân.

“Trác tổng... cũng sắp đến giờ nghỉ trưa rồi, anh... anh có muốn ăn gì không?!” Bùi Văn cố gắng níu kéo một chút thời gian ở bên cạnh hắn, chỉ cần được ở bên cạnh hắn, cô cũng mãn nguyện.

“Tôi không đói.”

Đáp lại cô vẫn chỉ là sự lạnh lùng của người đàn ông. Bùi Văn cảm thấy chua xót thay bản thân mình nhưng cũng không nói gì nữa mà quay người đi ra cửa, trước khi đi không quên nhìn lại người đàn ông lần cuối, bất quá cô cũng giống như cô gái kia, người đàn ông chưa từng cho cô một cái liếc mắt.

Cô chán ghét Mạc Từ Yên nhưng không thể không thừa nhận, giữa cô và cô ấy có một điểm rất giống nhau, đó là tình yêu dành cho Trác Lân, yêu đến điên cuồng, yêu đến mù quáng... bất quá so với cô, Mạc Từ Yên may mắn hơn rất nhiều, ít nhất thì... cô ấy vẫn được Trác Lân nhớ đến.

Không gian rơi vào yên tĩnh, người đàn ông lúc này mới rời mắt khỏi màn hình rơi vào khung hình được đặt bên cạnh máy tính, trong hình là một cô gái đang đứng dưới biển hoa nở nụ cười, nụ cười của cô rực rỡ sáng chói so với bất kì loài hoa nào, chiếc váy trắng theo làn gió lay động, mái tóc dài không chút trĩu buộc, hình ảnh được chụp cực kỳ sinh động, đôi mắt cô trong sáng như sao, nhìn vào khiến người khác không khỏi bị hút vào, khoảng khắc xinh đẹp trong nháy mắt của cô liền được máy ảnh lưu lại.

Mạc Từ Yên nếu có ở đây hẳn sẽ không hề ngạc nhiên khi thấy người trong khung hình là bản thân cô, bởi vì khung hình này là do cô một tay sắp xếp để trên bàn làm việc của Trác Lân với ý đồ muốn mỗi ngày chỉ cần ngược mắt, hẳn đều nhìn thấy gương mặt cô, nghĩ về cô.

Trác Lân ánh mắt âm trầm, không tiếng động đưa tay lật úp khung hình xuống, nháy mắt nụ cười tỏa sáng liền biến mất, xua đi hình ảnh trong đầu, hẳn lại tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Gặp mặt

“Là như vậy sao?” Cô nghiêng đầu, quay sang nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh, đường nét không tì vết như tượng thần Hy Lạp, mày kiếm nghiêm nghị, thần sắc lạnh lùng, so với mình tinh diện ảnh còn muốn đẹp hơn, khí chất nho nhã trên người anh càng khiến người khác muốn đến gần, nhìn ở góc độ nào anh cũng là một con người hoàn mỹ, chỉ cần một ánh mắt của anh cũng khiến tất cả cô gái trở nên điên cuồng, ngay cả cô cũng không ngoại lệ.

Anh là con người hội tụ đầy đủ yếu tố để trở thành người đàn ông lí tưởng của tất cả các cô gái, chưa nói đến gia thế, Ám Dạ gia là một gia tộc trong những gia tộc có địa vị nhất S thị, chỉ cần gả vào đó, cuộc sống sau này không lo cái ăn cái mặc, về ngoại hình, chỉ sợ Dạ Thiên vương cũng không thể so sánh với anh, về tài năng không cần bàn đến, tuổi còn trẻ đã nắm quyền hành điều khiển cả một công ty lớn phát triển như ngày hôm nay, các lão nhân gia còn khâm phục nữa là, về nhân cách, anh không chỉ có vẻ ngoài ôn nhu hơn người, mà còn biết quan tâm, chăm sóc người khác, điển hình là người đàn ông hoàng kim của xã hội ngày nay, khiến bất kì cô gái nào đều ôm tâm tư muốn gả cho anh.

Nếu cô gặp anh trước Trác Lân thì có lẽ cô đã không làm tổn thương anh cùng gia đình.

Nơi đẹp nhất là nơi chúng ta chưa từng đi qua, khoảng thời gian đẹp nhất là khoảng thời gian không thể quay trở lại.

Cô biết bản thân mình không xứng với anh, nhưng khoảng thời gian bên cạnh anh cũng chính là khoảng thời gian đẹp nhất đối với cô, mặc dù giữa họ không tồn tại cái gọi là tình yêu, thế nhưng đối với tính cách của người kia họ đều hiểu rõ ràng, có thể nói, trên đời này ngoại trừ cha mẹ cô ra thì anh là người hiểu cô nhất.

“Em lại nhìn lên tôi?”

Giọng nói trầm thấp vang lên khiến cô giật mình, phục hồi tinh thần nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn là gương mặt tuấn tú nghiêm nghị nhưng sâu trong mắt anh, như ẩn như hiện ý cười khó hiểu.

“Không có...” Mạc Từ Yên bối rối dời mắt, cô khi nào thì nhìn lên anh, cô rõ ràng là quanh mình chính đại nhìn anh!

Ám Dạ Duật cười như không cười mở miệng:

“Đúng, em không nhìn lên tôi, em là quang minh chính đại nhìn tôi, tôi nói có đúng không?”

“Ách?” Thân thể cô cứng đờ, nghĩ đến anh lại biết suy nghĩ trong đầu cô liền không khỏi quay sang nhìn anh, bất giác ánh mắt hàm chứa ý cười không rõ khiến cô có cảm giác bản thân bị đùa giỡn, mắt tự nhiên lảng tránh ánh mắt của anh.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, cô dời ánh mắt về phía cửa, đi vào là một cô gái nhìn khá quen mắt, cô ấy dường như không hề kinh ngạc khi thấy cô trong phòng làm việc của anh, có thể nói đây là việc thường xuyên xảy ra hàng ngày trong công ty, thế nhưng ánh mắt cô ấy nhìn hai người bọn họ có phần kì lạ khiến cô có chút khó hiểu.

Mạc Từ Yên không biết rằng tư thế hiện tại của hai người thập phần ái muội, trong mắt của người khác, cô gái nghiêng đầu, mái tóc xoăn dài xoắn xuống, che hết một bên mặt nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được sự xinh đẹp khó tả, mi dài cao vút, rù xuống che đi đôi mắt sáng như sao, bên này người đàn ông nhìn cô, gương mặt lạnh lùng nhưng trong mắt hàm chứa ý cười dễ nhận thấy, từ xa nhìn lại hai người như đôi tình nhân, nếu nhìn không rõ còn tưởng rằng họ đang hôn nhau!

Cô gái có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ có phải bản thân đến không đúng lúc, phá hỏng chuyện tốt của tổng giám đốc, như vậy thì cô nguy rồi!

“Tổng giám đốc...”

“Có việc gì?” Anh vẫn không lạnh không nhạt trả lời như ngày thường nhưng vẫn không khiến nổi bất an của cô gái giảm đi tí nào.

“Giờ... giờ nghỉ trưa đã đến, mọi người đều ra ngoài ăn trưa, không biết ngài có muốn mua gì không?” Tổng giám đốc bọn họ là người tốt, có trách nhiệm với công việc lại hết lòng quan tâm với nhân viên, thế nhưng vào những ngày trọng đại, tổng giám đốc thường vì công việc mà bỏ lỡ buổi trưa, điều này không tốt cho sức khỏe, Trợ lý Trương tuy nhiều lần khuyên can nhưng tổng giám đốc đã quyết định, bọn họ cũng không thể thay đổi được gì.

“Không cần đâu, mọi người ăn trưa vui vẻ.”

Biết được kết quả cô gái chỉ có thể gặt đầu, nhanh chóng quay người rời đi, tính cách của tổng giám đốc, bọn họ cũng biết được ít nhiều, vì vậy cô gái cũng không muốn nói nhiều.

Mạc Từ Yên nghe vậy liền nhủ mày, cô biết anh nhiều lần vì công việc mà bỏ qua bữa ăn trưa, nhưng duy trì như vậy thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của anh, cô sẽ nhịn không được mà đau lòng mất.

“Chiều nay còn có cuộc họp quan trọng, nếu anh không ăn trưa thì làm sao có sức để làm việc?”

“Em là đang quan tâm tôi ư?”

Mạc Từ Yên tròn tròn mắt, sau đó nhanh chóng mở miệng, bộ dạng thân nhiên không chút ngại ngùng trả lời: “Đúng vậy, chẳng trách sao anh lại gầy như vậy, so với Trương Đình còn muốn gầy hơn.”

Cô đưa tay chọc chọc vào da thịt anh, thật ra anh không tính là gầy, thân hình cao lớn, cơ ngực rắn chắc, so với đá còn cứng hơn, mặc dù anh không thường xuyên tập thể dục nhưng có thể nói, thân hình anh là thân hình hoàn mỹ không hề thua kém gương mặt anh, nghĩ đến chuyện anh nhảy xuống hồ cứu cô, để lộ thân hình khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải ghen tỵ thì cô nhịn không được đỏ mặt.

“Em nói tôi so với Trương Đình còn muốn gầy hơn? Làm sao em có thể khẳng định như thế?” Anh đưa tay nắm lấy cổ cô, buộc cô phải đối diện với ánh mắt của anh, giọng nói anh vẫn nhu hòa như thường nhưng ánh mắt anh nhìn cô, có chút gì đó khiến cô sợ hãi.

“Em...” Mạc Từ Yên cố gắng nặn chữ, nhưng nửa ngày vẫn không thể nặn ra được một chữ, đối với câu hỏi của anh, cô thật sự không hiểu!

Ám Dạ Duật thở dài: “Đi, tôi đưa em đi ăn trưa.”

Mạc Từ Yên được anh đưa đến nhà hàng trước kia anh thường xuyên đến, đối với nhà hàng này cô cũng thập phần quen thuộc, hai người tùy tiện tìm một chiếc bàn, nhà hàng được trang trí sang trọng, trong lúc đang chờ đợi, cô chống cằm ngắm đóa hoa hồng được trang trí trên bàn, đóa hoa hồng đỏ nở rộ rõ vô cùng hoa lệ, khiến cô không rời mắt.

“Xin lỗi Trần tiên sinh, tôi có việc phải đi rồi, đã làm tốn thời gian quý báu của anh.”

Giọng nói dịu dàng của một cô gái vang lên, thu hút tầm mắt của Mạc Từ Yên, nếu đổi lại là người khác, khẳng định cô sẽ không có hứng thú tìm hiểu chủ nhân của giọng nói này, nhưng giọng nói này quen thuộc đến bản thân cô lầm tưởng mình quen biết người đó.

Lúc cô ngẩng đầu lên thì chỉ thấy bóng lưng của cô gái, khoác lên người chiếc váy trắng dài đến gối, mái tóc dài được xõa để lộ vẻ đẹp nữ tính dịu dàng, từng bước chân của cô đều thể hiện nét đẹp tự nhiên, mặc dù không thấy rõ mặt nhưng Mạc Từ Yên có cảm giác bản thân đã từng gặp cô gái này ở đâu rồi.

~~~~~

Đồng hồ điểm hai giờ, mọi người bắt đầu tích cực làm việc, đang lúc chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc họp thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, kèm theo đó là tiếng nói nịnh nọt của người đàn ông.

“Trác tổng, mời anh đi về phía này.”

“Trác tổng, lần họp tác này có thể thành công hay không đều nhờ cả vào anh...”

“...”

Suốt đường đi chỉ có người đàn ông mở miệng nói ngừng, đối với gương mặt lạnh lùng của Trác Lâm, người đàn ông vẫn là một bộ dạng lấy lòng cười hi hi, nhân viên dẫn đường của công ty đứng một bên nhủ mày, nhưng vẫn không mở miệng.

Đội đoàn người biến mất ở dãy hành lang, mọi người trong công ty bắt đầu nghị luận, có chút hiếu kỳ đối với thân phận người mặc đồ vest đen mà người đàn ông mập mạp nịnh nọt, người đàn ông đó bất luận là gương mặt hay khí chất đều không hề thua kém tổng giám đốc nhà bọn họ, bắt quá lại quá lạnh lùng, khiến không ít trái tim thiếu nữ như bị vỡ tan, còn người phụ nữ đi bên cạnh, xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng rõ ràng là thuộc loại người cao ngạo, so với loại dong chi tục phấn này, Mạc thư ký nhà bọn họ vẫn là đẹp nhất.

“Người đàn ông lúc này thật sự quá đẹp trai.” Sắc nữ bắt đầu lên tiếng.

“Đẹp thì đẹp nhưng quá lạnh lùng, so với băng còn muốn lạnh hơn.” Người phụ nữ lắc đầu, không chút đồng tình với đám thiếu nữ háo sắc này.

“Lạnh lùng mới gọi lên lòng chinh phục của phụ nữ.”

“Chinh phục được hay không là cả một vấn đề.”

“Theo tôi thì tổng giám đốc của chúng ta mới là mẫu đàn ông lí tưởng...”

“Cô gái vừa này cũng không tệ...” Vừa dứt lời, cậu liền nhận được ánh mắt sắc bén của đám nữ nhân trong công ty, còn đang không hiểu tại sao thì đã bị một cô gái tức giận đến lời đi, nhìn rõ người con gái trước mắt trong lòng cậu không khỏi mặc niệm.

Mọi người đồng loạt nhìn cậu với ánh mắt: “Đáng đời”!

Lúc này, trên tầng cao nhất của công ty.

“Tổng giám đốc, người đã đến.”

“Vào đi.” Ám Dạ Duật buông văn kiện xuống, ánh mắt chăm chú nhìn về phía cửa khiến Mạc Từ Yên bên cạnh không khỏi tò mò nhìn theo.

Dẫn đầu là người đàn ông mặc áo vest đen, thần sắc nghiêm nghị lạnh lùng, gương mặt tuấn mỹ không cảm xúc, ánh mắt sắc bén như ưng khiến người khác không dám đến gần, so với Ám Dạ Duật ôn nhu như nước thì người đàn ông này so với băng còn muốn lạnh hơn, bất quá đàn ông càng lạnh lùng thì lại càng thu hút phụ nữ.

Gương mặt quen thuộc của người đàn ông khiến thân thể cô không khỏi cứng lại, đôi mắt cô mờ to, bàn tay run lên khiến cô nắm chặt lại, hơi thở cô bắt đầu dồn dập khiến Ám Dạ Duật bên cạnh cũng có thể cảm nhận được, cô cắn môi cô gắng kìm chế thân hình sắp ngã mình, môi mấp máy hai chữ.

“Trác Lâm?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đôi mắt

“Mạc Từ Yên?!”

Giọng nói người đàn ông không hề che giấu được kinh ngạc khiến Mạc Từ Yên như bừng tỉnh trong cơn mê, cô đưa mắt nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy chưa sót thay bản thân trước kia.

Cô yêu hắn nhiều thế nào, chẳng lẽ hắn không hề nhận ra sao? Cô vì hắn trả giá thanh xuân của bản thân, dù giữa họ không có tình nhưng nghĩa vẫn còn đó, vậy mà sau khi chia tay cô, hắn thậm chí không biết xấu hổ còn quay về lừa dối cô, vì cô gái đó mà lựa chọn gạt cô lần nữa, thậm chí còn cướp lấy gia sản của cô, khiến cô mất đi tất cả!

Hiện tại gặp lại, hắn vẫn duy trì gương mặt lạnh lùng, một tiếng “Mạc Từ Yên” từ đôi môi lãnh bạc của hắn nói ra, cảm giác như giữa bọn họ không hề quen biết, tựa như người xa lạ, tình cảm bao năm qua của cô dành cho hắn, đến cuối cùng cũng chỉ có như vậy!

Ánh mắt Trác Lâm lóe lên tia sáng kì lạ, nhìn bóng dáng đơn bạc của cô gái nơi đó, lòng hắn có một loại xúc động lạ thường, nhưng nghĩ đến lí do cô xuất hiện tại nơi này thì sắc mặt hắn đanh lại, nhanh chóng che giấu chán ghét trong mắt, hắn vốn nghĩ cô đã từ bỏ hy vọng, vậy mà không ngờ...

Bùi Vân vừa bước vào đã nhìn thấy Mạc Từ Yên nơi đó, trong lòng thấp thỏm không thôi, cô vội vàng quay đầu nhìn Trác Lâm, thấy gương mặt hân bình thản, sâu trong ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét thì cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trong lòng biết rõ Trác Lâm sẽ không thể nào quay lại với Mạc Từ Yên nhưng hiện tại thấy Mạc Từ Yên xuất hiện tại đây thì lòng cô vẫn sinh ra một cô sợ hãi, có lẽ bởi vì tình yêu của Mạc Từ Yên đối với hắn quá lớn cho nên cô mới sợ sẽ có ngày Trác Lâm bị cô ta làm cho rung động!

Bùi Vân thấy được sự chán ghét trong mắt Trác Lâm thì Mạc Từ Yên sao lại không thấy?!

Làm mi rũ xuống che đi cảm xúc trong mắt, hết thấy những việc bản thân làm chẳng là gì đối với hắn.

Ám Dạ Duật yên lặng thu hết mọi thứ vào mắt, gương mặt anh vẫn duy trì nụ cười đầy phong độ, bộ dạng như chưa có chuyện gì xảy ra, mở miệng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.

“Vị này... hẳn là Trác tổng của Trác thị?!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Trác tổng, vị này chính là tổng giám đốc của Âm Dạ thị - Âm Dạ Duật!” Người đàn ông mập mạp vội tiếp lời Âm Dạ Duật, bộ dạng lầy lõng nhìn về phía anh giới thiệu.

“Nghe danh đã lâu, rất vui được gặp mặt.” Trác Lâm gật đầu, không bận tâm đến người đàn ông mập mạp, hắn đưa mắt nhìn về phía anh, ấn tượng đầu tiên của hắn về người đàn ông trước mắt này chỉ tóm gọn trong hai chữ: Ôn hòa!

Bên ngoài vẫn luôn đồn rằng, tổng giám đốc của Âm Dạ thị là thần long trong truyền thuyết, không thường hay xuất đầu lộ diện, trong các bữa tiệc lớn còn chưa hẳn anh đã tham gia, không phải anh không được mời mà bởi vì anh không có hứng thú với các bữa tiệc tẻ nhạt đó, nếu muốn gặp được anh, chỉ có thể dựa vào vận may của bản thân. Huống hồ, người đàn ông trước mắt còn được mệnh danh là người đàn ông hoàng kim của S thị, luận gia thế hay ngoại hình, đời này hiếm có người có thể so sánh, hơn nữa tiểu sử của anh vô cùng trong sạch, chưa bao giờ tạo scandal để lên được trang nhất, điển hình là mẫu người hoàn hảo trong lòng các cô gái.

Là một người đàn ông, Trác Lâm đánh giá Âm Dạ Duật bằng con mắt của người đàn ông, người đàn ông này nhìn từ trên xuống dưới đều lộ vẻ ôn nhu nho nhã nhưng trong lòng Trác Lâm lại cảm thấy anh không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của mình. Tuổi còn trẻ như thế mà lại có thể đứng nắm hết quyền hành của công ty, cổ đông không những không phản đối mà còn ủng hộ, người như thế thì tâm cơ vốn dĩ sẽ không hề đơn giản.

“Hân hạnh.”

“Lần hợp tác này mong hai vị tổng giám đốc giúp đỡ.”

Lần hợp tác này vốn dĩ là của Trần thị với Âm Dạ thị, thế nhưng Trần thị chỉ là một công ty nhỏ, vốn không có khả năng hợp tác với Âm Dạ thị, bất quá có đại thụ là Trác thị phía sau chống đỡ nên hắn mới có thể đặt chân vào cao ốc của Âm Dạ thị, còn có thể hợp tác hay không thì không ai có thể đoán trước được.

“Trần tổng quá lời.” Âm Dạ Duật cười nhạt không nói, nhìn gương mặt bình thản của anh Trần tổng có chút yên tâm thở ra.

“Tổng giám đốc, đã đến giờ bắt đầu cuộc họp.”

Giọng nói trong xanh như nước hồ thu êm dịu vang lên, thu hút sự chú ý của ba người đàn ông, nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy bên cạnh Âm Dạ Duật là một cô gái xinh đẹp, so với Bùi Văn còn muốn đẹp hơn vài lần.

Cô mang trên người vẻ đẹp lạnh lùng, nhưng sâu bên trong là vẻ kiêu sa, đầy quyến rũ, Trần tổng suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, mắt nhìn phụ nữ tất nhiên có vài phần sâu xa, mặc dù cô gái trước mặt không ăn mặc hở hang như những người hầu rượu trong hộp đêm nhưng chỉ cần nhìn đường cong thân thể liền có thể đoán được.

Hai mắt Trần tổng sáng lên, cẩn thận đánh giá Mạc Từ Yên từ trên xuống dưới, mập mờ mờ miêng:

“Duật tổng thật biết chọn người, cô thư ký này của ngài thật tinh tế.”

Lời nói ái muội của hắn khiến Mạc Từ Yên không vui nhíu mày, mặc dù cô không đặt chân vào giới kinh doanh nhưng không có nghĩa là cô không biết người trước mặt là ai, vị Trần tổng trước mặt này điển hình là tên phá gia chi tử, bởi vì hắn là cháu trai duy nhất trong gia tộc nên mới có thể tiếp quản Trần thị, tiếp quản Trần thị chưa đến hai năm đã đưa Trần thị đến bờ vực phá sản, hơn nữa ở Trần gia ngày ngày đều có người đến nhận là có con với hắn, phẩm hạnh như thế cũng đoán được hắn là người như thế nào!

Thế nhưng may mắn thay, Trần thị tuy chỉ là một công ty nhỏ, nhưng lại có Trác thị ở phía sau chống lưng, nếu không có Trác thị thì Trần thị sớm đã sụp đổ, nói ra cũng tức cười, Trác Lâm là người thông minh, làm sao hắn có thể để bản thân chịu thiệt? Trần thị tuy là nhà mẹ đẻ của bà Trác nhưng vì bản thân, chỉ sợ hắn đã được lợi không ít từ Trần thị đi? Vậy mà Trần tổng vẫn còn bày ra vẻ mặt “các người mê, chỉ mình ta tỉnh” khiến không ít người chê cười.

Hắn ý lóe qua mắt Âm Dạ Duật, trên môi vẫn duy trì nụ cười nhạt, khiến người khác không nhìn ra cảm xúc.

Trác Lâm không tránh khỏi nhíu mày, nhìn gương mặt bi ối của Trần tổng đột nhiên cảm thấy khó chịu, chuyện Mạc Từ Yên từng là bạn gái của hắn không có với ai, dù sao giữa họ cũng không có tình cảm, đơn giản hắn chỉ xem cô là người thay thế, nhưng hiện tại nhìn thấy Trần tổng có ý đồ đen tối với cô thì lòng hắn nhìn không được mà tức giận.

Trác Lâm quả thật không thể nào lí giải được cảm xúc của bản thân?!

Có lẽ...

~~~~~

Cuộc họp kết thúc suông sẻ, hợp đồng cũng đã được kí kết, bất quá đây là hợp đồng giữa Âm Dạ thị và Trác thị, mặc dù lúc đầu là Trác thị thay mặt Trần thị cho vụ hợp tác lần này, thế nhưng thay mặt thì người kí hợp đồng với họ vẫn là Trần thị, tài chính của Trần thị hiện tại không được ổn định, cổ đông bên đó cũng đang bất mãn với việc làm của Trần tổng, tổng giám đốc Trần thị tùy lúc này đều có thể thay người khác. Nếu hiện tại bọn họ kí hợp đồng, giữa chừng cổ đông rút ra, như vậy phần thiệt hại ai sẽ chịu trách nhiệm?

Vì vậy, để đảm bảo cho hai bên cùng có lợi, vụ này vẫn là để Trác thị tiếp nhận đi, còn lô đất đó Trác thị muốn dùng thế nào thì dùng, muốn đưa cho ai thì đưa, bất quá dựa vào tính cách của Trác Lâm, hẳn tất nhiên không để lợi ích bản thân rơi vào tay người khác, cho dù đó là người nhà của hắn.

Mạc Từ Yên từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong lúc nhất thời đụng phải thân hình của người đàn ông, cô vội vàng lui về phía sau, mặc kệ người đàn ông trước mặt là ai thì Mạc Từ Yên cũng không cho phép bản thân đến gần, bởi vì cô không nghĩ được mùi trà xanh quen thuộc.

Thế nhưng, giày cao gót lùi về phía sau quá nhanh khiến thân hình cô mất thăng bằng, một cánh tay rắn chắc đưa ra, ôm lấy eo cô, kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng nhưng lại quen thuộc đến lạnh người.

“Mạc Từ Yên...?”

Bị gọi, Mạc Từ Yên phục hồi tinh thần, tránh khỏi lòng ngực người đàn ông, bình ổn tâm tình xong cô mới đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Trác tổng, cảm ơn anh vì đã giúp đỡ.”

Thái độ xa cách nhưng đầy khách sáo khiến Trác Lâm cảm thấy bản thân như nằm mộng, trước kia cho dù hắn chán ghét cô thế nào, cô vẫn duy trì thái độ ngọt ngào lấy lòng, vậy mà hiện tại... cô đang đứng trước mặt hắn, nhưng giọng nói khách sáo mà lại xa cách khiến hắn có cảm giác cô đang ở một nơi... rất xa?

“Mạc Từ Yên, cô là yêu không được liền sinh hận?” Trong lúc nhất thời Trác Lâm không hiểu được Mạc Từ Yên lại muốn gì trò gì.

Hận?!

Đúng vậy, cô là người, tất nhiên sẽ hận người khiến bản thân rơi vào ngục sâu tăm tối, mỗi đêm vô đều mơ thấy ác mộng, thấy những việc sai trái mà bản thân đã làm kiếp trước, mẹ cô rời xa cô, cả anh cũng rời xa cô... chỉ cần nghĩ đến, cô liền nhịn không được mà tức giận, cô hận bản thân ngu ngốc, cũng hận chính Trác Lâm khiến cô mất đi tất cả.

Bất quá khi gặp lại hắn, bản thân cô cứ nghĩ cô sẽ nhịn không được mà nhào đến cầu xé hắn để thỏa mãn cho sự tức giận của bản thân, thế nhưng không phải. Ngoại trừ như cảm xúc dư thừa như xúc động, kinh ngạc... thì lòng cô tĩnh như nước, bình tĩnh đến đáng sợ, khiến Mạc Từ Yên cảm thấy người đứng trước bản thân cô chỉ là người xa lạ mà không phải kẻ dồn cô vào bước đường cùng!

“Trác tổng nói đùa, nếu đã không yêu thì làm sao lại có thể sinh hận?”

Có lẽ... tình yêu của cô dành cho Trác Lâm đã kết thúc theo năm tháng, kể từ đó hắn vốn dĩ không có tư cách đặt chân vào lòng cô!

Vừa dứt lời Mạc Từ Yên liền quay người rời đi, để lại một mình Trác Lâm đứng đó, nếu cô còn ở lại chỉ sợ sớm đã thấy được, trên gương mặt lạnh lùng không cảm xúc của hắn đã xuất hiện vết nứt.

“Đã không yêu thì làm sao có thể sinh hận?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Dạ Thiên Vương

“Người phát ngôn?”

Tầng 5 Ám Dạ thị là nơi để nhân viên nghỉ trưa, đại sảnh rộng lớn, trang trí đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, từ cửa kính nhìn xuống có thể thấy được dòng người không ngừng qua lại, bên ngoài một mảnh náo nhiệt, bên trong lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Hiện tại là giờ làm việc nên nơi này khá vắng vẻ, một góc của đại sảnh có một cô gái đang ngồi đó, bên cạnh là một ly sữa nóng, trước mặt là màn hình laptop, mười ngón tay thon dài không ngừng nhảy múa trên bàn phím, ngồi đối diện là người đàn ông với gương mặt đẹp trai nhưng cô gái lại làm như không thấy.

“Đúng vậy, Dạ Thiên Vương hiện nay đang rất nổi tiếng, nếu có thể mời cậu ấy làm người phát ngôn, đảm bảo sản phẩm của công ty sẽ thu được lợi nhuận lớn!” Trương Đình đẩy mắt kính, nhìn vào tài liệu trước mặt, bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng này của hắn thu hút không ít cô gái.

Dạ Tiêu Trần là người mà trên dưới thành phố S không ai không biết, hắn bước chân vào giới giải trí năm 18 tuổi, trong vòng 4 năm hắn từ một kẻ vô danh tiểu tốt trở thành một người nổi tiếng, mệnh danh là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái, được fan hâm mộ tặng danh hiệu: “Dạ Thiên Vương”!

Vội vẻ ngoài điển trai, giọng hát mê người, tính tình cao lãnh không biết thu hút biết bao cô gái, hắn không chỉ là ca sĩ nổi tiếng mà còn là một diễn viên tài năng. Trên internet có hàng triệu lượt truy cập tìm kiếm, cách đây không lâu, hắn vừa mới đạt được giải thưởng “Nam diễn viên xuất sắc nhất” cùng danh hiệu “Giọng hát vàng”. Có thể nói người này là một “viên ngọc quý” của ngành giải trí, đáng để các nhà đầu tư khai thác, hiện tại hắn không chỉ nổi tiếng

trong nước mà những công ty điện ảnh nước ngoài cũng biết đến danh tiếng của hắn.

Mạc Tử Yên nhướn mày, đối với Dạ Thiên Vương này cô cũng xem như là hiểu biết, dù sao vào dựa vào mức độ nổi tiếng của hắn, chỉ sợ Mạc Tử Yên cô muốn giả vờ không biết cũng là không thể.

Thời đi học, cô thường xuyên nghe mọi người nhắc đến hắn, có một lần hắn đến trường cô quay phim, một cái nháy mắt của hắn cũng khiến cho giới truyền thông xôn xao, một nụ cười của hắn cũng có thể khiến cho mọi cô gái phải xao xuyến, con gái lớp cô đều say mê hắn khiến mỗi lần đến lớp, Mạc Tử Yên đều có cảm giác bản thân cô đi nhầm nơi.

“Muốn cậu ta làm người phát ngôn cho chúng ta? Giới giải trí không ít người nổi tiếng, tại sao nhất định phải là cậu ta?”

Gặp mặt một hai lần cũng xem là quen biết, bất quá hai người chung đụng không nhiều, lại không có giao tình gì, huống hồ tính tình người này không tốt chút nào, muốn hắn làm người phát ngôn chỉ sợ...

“Tôn thiếu đã chỉ định, nhất định phải là cậu ta!”

Thật ra Trương Đình cũng đồng ý với ý kiến của Mạc Tử Yên, tuy Dạ Thiên Vương thật sự nổi tiếng nhưng trên dưới thành phố S, thậm chí khắp cả đất nước này người nổi tiếng hơn cậu ta nhiều như mây, đếm không xuể, nếu thật sự lựa chọn, không nhất định phải là Dạ Thiên Vương này!

Mạc Tử Yên suýt nữa quên mất chuyện quan trọng này, sở dĩ Ám Dạ thị có được như ngày hôm nay, một phần cũng là do có sự giúp đỡ của Tôn thị.

Ám Dạ gia là gia đình quân nhân có tiếng tại S thị, nhiều năm cống hiến với đất nước, thế nhưng đến đời Ám Dạ Duật lại chuyển sang kinh doanh. Năm Ám Dạ Duật 17 tuổi, anh đã từ bỏ truyền thống quân nhân của gia đình, chưa hề có kinh nghiệm kinh doanh mà lại bước chân vào giới thương trường.

“Thương trường như chiến trường” - câu nói này thật không sai, nếu năm đó không phải có sự trợ giúp của Tôn thị, chỉ sợ Ám Dạ thị sẽ không có được vinh quang như ngày hôm nay.

Không thể không nói Ám Dạ Duật thật sự có khiếu kinh doanh, trong vòng mấy năm, Ám Dạ Duật đưa Ám Dạ thị từ một công ty nhỏ phát triển thành con rồng trong nền kinh tế. Có Ám Dạ gia ở phía sau làm chỗ dựa, trên dưới thương trường mọi người đều nể mặt anh, đồng thời cũng khâm phục vị tổng tài trẻ tuổi Ám Dạ Duật này, tuy nhiên có không ít người thấy vị tổng tài trẻ tuổi chưa có đủ kinh nghiệm liền âm mưu muốn nuốt trọn Ám Dạ thị.

Bất quá Ám Dạ Duật cũng không phải quả hồng mềm dễ bóp, từ khi Ám Dạ thị phát triển, anh không chỉ tận công vào bất động sản, mà thương mại, tài chính ngân hàng bất kể ngành nghề nào có thể kiếm ra tiền anh đều không buông tha, cùng với Tôn thị, Mạc thị trở thành ba trung tâm kinh tế tài chính lớn nhất S thị.

Sản phẩm lần này cần người phát ngôn là nước hoa Cát Linh do Tôn thị sản xuất, Ám Dạ thị cùng Tôn thị hợp tác đã lâu, đối với sản phẩm của Tôn thị, mọi người trên dưới thành phố S đều yêu thích. Tuy nhiên dạo gần đây, xu thế thời trang nước hoa Pháp phát triển, nước hoa Tôn thị dần mất đi vị trí độc tôn trên thị trường, không còn được sử dụng nhiều. Để cứu vãn tình thế, Tôn thị đã cho sản xuất ra Cát Linh, với hương hoa nhẹ nhàng thanh thoát, mang cho người ta cảm giác tinh khiết, để một lần nữa tận công vào thị trường, lấy lại vị trí đầu bảng.

Muốn làm ra nước hoa không phải dễ, không chỉ cần có hương liệu mà còn cần người tạo ra nó, huống hồ là loại nước hoa với trăm loại hoa như Cát Linh, cho dù Tôn thị có nhiều tài lực đến mấy cũng cần đến sự trợ giúp của các nhà đầu tư, Ám Dạ thị tất nhiên sẽ trở thành nhà đầu tư lớn, nếu Cát Linh thật sự ra mắt thành công, cả hai bên sẽ thu được không ít lợi nhuận.

Thật ra, nếu thật sự tìm người phát ngôn, Mạc Tử Yên nghĩ rằng nên lựa chọn nữ nhân, dù sao sản phẩm cũng là nước hoa, tuy Dạ Thiên Vương này thật sự nổi tiếng, nhưng liệu hắn có mị lực lớn đến nỗi thu hút tất cả nữ nhân khắp S thị, thậm chí là trên cả đất nước này?

“Nếu đã quyết định thì tôi đành chịu, dù sao tôi cũng nhắc nhở anh, vị Dạ Thiên Vương này tính tình một chút không tốt!” Mạc Tử Yên nhàn nhạt mở miệng.

Hình tượng bên ngoài của hắn là bạch mã hoàng tử vạn người mê, tuy bề ngoài cao lãnh nhưng lại khiến không biết bao nhiêu cô gái say đắm, bất quá bộ mặt bên trong của hắn, có lẽ không có nhiều người biết đến.

“Ân, tôi biết điều này.” Nhớ đến hai lần trước, giọng Trương Đình trầm đi không ít.

Thái độ của Trương Đình khiến Mạc Tử Yên phải kinh ngạc: “Sao?”

Kiếp trước, chỉ sau vài năm nữa Dạ Thiên Vương đã trở thành một người nổi tiếng mà bất kì công ty nào cũng muốn hợp tác với hắn, ngay cả Mạc thị cũng không ngoại lệ. Thế nhưng muốn hợp tác với vị Thiên Vương này thật sự không hề dễ dàng như mọi người vẫn nghĩ, hắn bề ngoài cao lãnh nhưng tính tình bên trong lại nóng nảy như lửa, cô còn chưa kịp nói xong hắn đã quay lưng bỏ đi, hoàn toàn không xem cô ra gì.

Ừ, đối với người nóng nảy như vậy, Mạc Tử Yên là lần đầu tiên gặp, hắn và hình tượng nam thần cao lãnh dường như không phải là một người. Sau lần đó, Mạc Tử Yên không còn cơ hội gặp lại người đàn ông này, dù sao tính tình nóng nảy như vậy, cô cũng chẳng có hứng thú hợp tác cùng hắn!

“Vị Thiên Vương này xác thật tính tình không tốt, hai lần trước chúng ta cho người đến bàn bạc với cậu ta đều bị cậu ta không nể mặt mà cự tuyệt!” Trương Đình giọng điệu lạnh nhạt, hoàn toàn không nghe ra tâm tình, dường như người bị cự tuyệt không phải người của hắn.

“Ồ?” Mạc Tử Yên nhướn mày, vẻ mặt hiểu rõ.

“Nếu đã như thế thì xong rồi, cậu ta không đồng ý, Tôn thị lại không chịu chọn người khác...”

Thật không biết Tôn Lãnh Diệt đang nghĩ gì, tìm người phát ngôn cho nước hoa lại tìm nam diễn viên, hơn nữa lại nhất định là Dạ Thiên Vương, không biết hẳn có phải bị biến thái hay không. Nếu lần ra mắt này không thành công, Mạc Tử Yên thật sự không thể tính nổi, thiệt hại mà Âm Dạ thị phải chịu là bao nhiêu.

“Cho nên Tôn thị đã cho chúng ta một cơ hội nữa, chính là trong lần thứ ba này nhất định phải thuyết phục cậu ta đồng ý. Nếu không...”

“Nếu không?”

“Nếu không lần hợp tác sau, Âm Dạ thị sẽ không có phần!”

Cả hai người lâm vào trầm mặc, tuy nói Tôn thị và Âm Dạ thị thân thiết, nhưng đứng trước lợi ích, cho dù là ai, họ cũng sẽ đặt lợi ích bản thân lên hàng đầu, Tôn thị làm vậy không sai nhưng...

“Cho nên lần này, chỉ được thành công không được thất bại?” Ngón tay thon dài gõ vào bàn, vẻ mặt cô dường như có điều suy nghĩ.

“Đúng vậy.” Trương Đình cũng là bộ dạng nghiêm túc.

“Vậy thì chúc anh may mắn!” Xác suất thành công lần này tuy không cao nhưng cô tin, nếu là Trương Đình hẳn sẽ có biện pháp.

Trương Đình nhìn vẻ mặt thương hại của cô liền hiểu rõ, gương mặt lạnh lùng của hắn không khỏi nở nụ cười gian xảo: “Mạc thư ký, tôi nghĩ câu này nên để tôi nói, bởi vì...”

~~~~~

“Mạc thư ký thật chăm chỉ, đến giờ nghỉ trưa mà vẫn còn làm việc.”

Mạc Tử Yên giật mình, hương trà xanh bay đến chóp mũi, nhận ra giọng nói cô liền quay đầu lại, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú của người đàn ông, lúc này khoảng cách giữa hai người rất gần, cô có thể thấy rõ từng chi tiết nhỏ trên gương mặt anh. Đường nét hoàn hảo, mi dài như cánh bướm, mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận, ánh mắt Mạc Tử Yên chăm chú nhìn từng đường nét trên gương mặt anh, như nghĩ đến gì đó mà cô không tránh khỏi đỏ lên, cô vội vàng quay đầu tránh đi ánh mắt anh.

Thình thịch, thình thịch!

Trái tim không kìm chế được mà đập nhanh hơn, Mạc Tử Yên cố gắng bình ổn tâm tình.

“Làm sao vậy?” Giọng điệu anh tựa tiểu phi tiểu hỏi lại.

“Không... không có gì!”

“Nhân viên nói thấy em trong giờ làm việc ngồi ở tầng 5 công ty, em xuống đó làm gì?” Âm Dạ Duật như có điều suy nghĩ nhìn mái tóc dài của cô, hôm nay cô phả lệ mặc một chiếc váy đen dài đến gối, chiếc váy được cắt may tinh tế, để lộ ra tấm lưng trần được mái tóc đen dài bao phủ. Anh không khỏi thắc mắc, phòng làm việc của anh thật sự tẻ đến vậy sao, giờ làm việc cô thả xuống tầng 5 cũng không muốn ngồi ở đây?!

“Tất nhiên là...” Tránh mặt anh rồi!

Mỗi ngày làm việc đều có thể nhìn thấy anh, đó là điều Mạc Tử Yên mơ ước, nhưng sau sự việc tối hôm đó, cô rút cuộc vẫn có sự xấu hổ của một cô gái. Hiện tại nhìn thấy anh, cô lại liên tưởng đến nụ hôn ngày đó, muốn cô tập trung làm việc, cô làm không được, cho nên vì muốn công việc đạt hiệu quả, cô chỉ có thể tránh mặt anh xuống 5 để tịnh tâm, tập trung công việc!

“Em đang tìm thông tin về anh ta sao?” Thấy màn hình máy tính hiện lên thông tin của Dạ Tiêu Trần, Âm Dạ Duật mới chợt nhớ lại chuyện anh hợp tác với Tôn Lãnh Diệt, nhớ ngày đó, thái độ của hắn có chút kì lạ, nhất định phải tìm Dạ Tiêu Trần đến làm người phát ngôn! Bất quá với tính tình của Tôn Lãnh Diệt, anh cũng xem như hiểu rõ, có thể khiến hắn kích động như vậy, thậm chí còn uy hiếp anh thì chỉ có thể là... người đó.

“Đúng vậy, anh xem, trợ lý tốt của anh cư nhiên giao công việc khó khăn như vậy cho em, anh bảo em phải làm sao đây?!” Mạc Tử Yên bĩu môi, tỏ vẻ không vui, nhân cơ hội này tố cáo việc Trương Đình bắt nạt cô trước mặt anh. Công việc này nói khó không khó, nói dễ không dễ nhưng bản thân cô không chắc mình có thể làm được hay không, huống hồ Tôn thị lấy sự việc lần này ra uy hiếp, cho nên lần này cô chỉ có thể thành công, trách nhiệm thật sự rất nặng nề a, cô thật sự rất ỳ khuất đó!

Đột nhiên ánh mắt cô sáng lên, không đợi anh trả lời cô đã mở miệng nói tiếp, gương mặt lộ vẻ giao hoạt: “Anh nói xem, nhân viên của anh bắt nạt em như vậy, anh là tổng tài có phải nên bồi thường gì đó cho em hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Vương Hạ

Bên cửa sổ, người con gái ngồi nơi đó, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm, dường như muốn xuyên qua khung cửa mà nhìn đến một nơi nào đó. Sắc mặt cô gái có phần nhợt nhạt, không một chút sức sống, mái tóc cô búi cao, một vài loạn tóc rơi xuống, che đi một bên mặt xinh đẹp, để lộ cái cổ trắng nõn.

Trên người cô gái mặc bộ đồ của bệnh nhân, có phần đậm mạc lại đơn giản, cô gái tựa như một chú chim bị nhốt trong cái lồng kính, bất lực, khát vọng muốn thoát khỏi nơi này.

Vương Hạ và cô cũng không tính là thân thiết, dù sao từ trước đến nay trong tư tưởng của cô vốn dĩ không tồn tại hai từ “bạn bè”. Danh môn quý tộc, kết giao vốn không phải vì lợi ích của bản thân thì cũng là vì lợi ích của gia tộc, có lẽ thừa hưởng tính cách của ông ngoại mà đối với đám người tự nhận mình là quý tộc vì lợi ích của bản thân mà kết giao với Mạc gia, Mạc Từ Yên thập phần chán ghét.

Mà Vương Hạ, từ lần đầu gặp gỡ cô vốn không có cảm giác gì, hơn nữa kiếp trước giao tình giữa họ cũng không thể gọi là thân. Thế nhưng hơn một tháng qua, nhờ có Vương Hạ mà cô mới có thể thuận lợi hoàn thành công việc mà anh giao, chưa kể đến Trương Đình cũng chiếu cố cô không ít, không nói đến quan hệ giữa Trương Đình và Âm Dạ gia, chỉ nói đến quan hệ giữa Trương Đình và Vương Hạ thì...

Mạc Từ Yên có chút luyến tiếc không muốn phá vỡ khung cảnh này, cho nên cô chỉ đành ủy khuất mình mà đứng đó nhìn Vương Hạ, im lặng không nói.

Dường như nhận thấy ánh mắt của Mạc Từ Yên, cô gái quay đầu lại, trên môi nở một nụ cười, vừa lúc ánh nắng chiều tà xuyên qua khung cửa chiếu vào, rơi lên gương mặt của cô ấy, khiến vẻ mặt cô gái trở nên tươi tắn hơn hẳn.

“Từ Yên, em đến rồi.” Giọng nói của cô gái có chút khàn khàn, có lẽ là do chưa từng mở miệng trong một thời gian.

“Chỉ Vương, chị đã khỏe hơn chưa?” Mạc Từ Yên rót một ly nước đem đến bên giường cho Vương Hạ.

Rõ ràng là bệnh nhân, sao chị ấy lại không biết chăm sóc cho bản thân mình như thế?!

Vương Hạ nhận lấy ly nước từ tay cô, uống một ngụm, nhận thấy ánh mắt trách cứ của cô, cô ấy có chút bất đắc dĩ trả lời: “Đừng nhìn chị với ánh mắt như thế, em cũng biết hai ngày nay chị ở trong bệnh viện một mình, rất cô đơn đấy!”

Từ hôm phẫu thuật đến nay cũng đã hai ngày trôi qua, cô vì bận việc bản thân ở công ty, lại thêm xử lý công việc của Vương Hạ cho nên không thể thường xuyên đến thăm cô ấy, cô vốn nghĩ Trương Đình sẽ đến chăm sóc cho cô ấy, dù sao quan hệ giữa bọn họ cũng không tầm thường, bất quá theo như lời Vương Hạ thì hẳn là hai ngày qua, cô ấy đã ở bệnh viện một mình?!

Trương Đình không đến, Mạc Từ Yên có lẽ cũng hiểu một chút nguyên nhân, hôm nay ở công ty nhìn thấy Trương Đình không biểu hiện gì cô còn tưởng hai người đã trở lại bình thường thế nhưng không phải vậy, là cô suy nghĩ nhiều rồi. Bất quá để cô gái ở trong bệnh viện một mình, huống hồ cô ấy còn là bệnh nhân, tuy có y tá chăm sóc nhưng y tá làm sao có thể chu đáo bằng người thân, Trương Đình vậy mà lại không đến!

Hình tượng của Trương Đình trong lòng Mạc Từ Yên từ một người biết quan tâm chăm sóc nháy mắt liền trở thành một gã đàn ông tồi tệ!

Trương Đình không đến, như vậy người thân của Vương Hạ thì sao, chẳng lẽ họ cũng không đến?

Về gia đình của bản thân, Vương Hạ chưa từng nói với cô, cô cũng không tiện mở miệng hỏi nhiều, cũng không có hứng thú tìm hiểu, dù sao nếu cô ấy muốn thì cô ấy sẽ chủ động nói. Huống hồ về chuyện của cô, ngoại trừ Trương Đình biết rõ thì cô cũng chưa từng nói với mọi người trong công ty, dù sao bọn họ cũng không quá thân thiết, ai lại chủ động đi nói chuyện gia đình mình, trên đời này có một loại người, được gọi là “bạn xã giao”, không quá gần gũi, cũng không quá xa cách.

“Thật xin lỗi Vương Hạ, nếu em biết chị ở đây một mình, em nhất định sẽ đến với chị...” Cảm giác cô đơn một mình khi ấy không ai hiểu bằng cô, bởi vì cô đã từng trải qua cảm giác ấy, cô đơn... thật sự rất đáng sợ!

Không có cha mẹ bên cạnh, không có anh bên cạnh, khoảng thời gian đó thật sự rất cô đơn, khi đó Mạc Từ Yên cũng không biết bản thân mình làm sao có thể vượt qua được?!

Vương Hạ kinh ngạc, không nghĩ Mạc Từ Yên lại nói những lời này, cô vốn chỉ muốn đùa cô nàng một chút, trong lòng đột nhiên cảm thấy tội lỗi, cô lại đi lừa một con hồ ly ngọc.

“Đồ ngốc, em đừng coi lời chị nói là sự thật chứ?! Thật ra...” Cũng không phải là một mình.

Lúc tỉnh lại bên cạnh cô thật sự không có một ai cả, hơn nữa người mà cô cần lại không ở bên cạnh khiến cho cô hụt hẫng.

Thế nhưng Vương Hạ cô là một người kiên cường, tuyệt đối không rơi lệ vì tên xấu xa Trương Đình kia, đang lúc cô hăng say chửi mắng thì cánh cửa lại mở ra, người cô không muốn gặp nhất, lại xuất hiện trước mặt cô!

Vương gia là một gia tộc có truyền thống lâu đời, trên dưới Vương gia đều nhiều quy định đến ngệt thở, tiểu thư Vương gia từ nhỏ đã được dạy dỗ theo

kiểu thiên kim tiểu thư ngày xưa, nào là tam tông tứ đức, lễ giáo đều phải có đủ!

Mà mẹ cô - cô con gái mà Vương lão gia yêu thương nhất, vì bị ép buộc kết hôn với người mình không thích đã bỏ nhà ra đi. Năm đó cha mẹ cô gặp nhau, hai người liền nên duyên vợ chồng, chỉ là hạnh phúc không kéo dài được lâu, năm cô mười tuổi, họ bị tai nạn qua đời, Vương lão gia biết tin liền cho người đón cháu ngoại là cô trở về, từ đó cô trở thành tiểu thư của Vương gia, bắt buộc mang họ mẹ, cảm y ngọc thực đều có đủ, chỉ là quy định quá nhiều, Vương Hạ không thích.

Bởi vì là gia tộc lâu đời, con cháu Vương gia đều không cần phải ra ngoài làm thuê kiếm sống thế nhưng Vương Hạ là một cô gái độc lập, cha mẹ mất sớm khiến cô càng trở nên kiên cường, bất chấp sự phản đối của Vương lão gia, Vương Hạ ngang bướng vào Âm Dạ thị làm việc, mối quan hệ giữa hai người lại càng khó mà dung hòa, mặc dù tức giận nhưng Vương lão gia lại không thể làm gì, Vương Hạ biết rõ là bởi vì có Âm Dạ Duật nên Vương lão gia mới nể mặt bỏ qua.

Nhớ lại những lời tồi qua của Vương lão gia nói, trong lòng cô liền rối như tơ vò, chuyện giữa cô và Trương Đình cô biết sẽ không được chấp nhận, cho nên lần này đến lần khác, cô đều giả vờ xem như không biết tình cảm của anh, dù sao trong xã hội này, địa vị mới là quan trọng, huống hồ một gia tộc như Vương gia, làm sao có thể chấp nhận Trương Đình?!

Cho dù Trương Đình có Âm Dạ Duật phía sau chống lưng nhưng dù thế nào trong mắt Vương lão gia anh cũng không xứng với thiên kim Vương gia là cô, sẽ không cho phép hai người qua lại. Năm đó cha cô chỉ là một người bình thường, bởi vì thân phận địa vị không xứng với mẹ cô, cho nên ngay cả đứa con gái duy nhất của ông cũng không thể mang họ của chính mình!

Cô không biết liệu mẹ cô có hối hận vì chuyện năm đó hay không, thế nhưng cô không muốn đi theo vết xe đổ của mẹ, lại càng không muốn con cô sau này giống hệt mẹ nó, cho nên...

Trương Đình, thật xin lỗi...

Là em có lỗi với anh...

“Thật ra...?” Giọng nói của Mạc Từ Yên kéo cô về thực tại, nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô nàng, Vương Hạ liền nhin không được néo một cái.

“Thật là một con hồ ly ngốc nghếch!”

Mạc Từ Yên ăn đau vội vàng kêu oa oa, bất mãn định lên tiếng nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Vương Hạ thì không khỏi hoảng sợ trừng lớn mắt.

“Vương Hạ, chị...”

Nước mắt?!

Vương Hạ đưa tay lên lau khóe mắt, nhìn gương mặt kinh ngạc của Mạc Từ Yên, cô chỉ có thể cười khổ.

“Không sao, phản ứng của em làm chị nhớ đến một người!”

Vương Hạ độc lập kiên cường, cho nên thời đi học cô cũng không có nhiều bạn bè, Trương Đình là người con trai duy nhất có thể đến gần cô, là người duy nhất khiến cô có cảm giác an toàn. Có lẽ bởi vì tính cách giống nhau, thường xuyên gặp nhau ở sau khuôn viên trường, cho nên đối với đối phương lại sinh ra chút gần gũi, từ đó họ bắt đầu kết bạn với nhau.

Trước kia quan hệ của họ rất thân thiết, so với người trong nhà còn muốn thân hơn, khi đó Vương Hạ cũng thường xuyên néo mặt Trương Đình như vậy, tính tình của hắn rất tốt, phản ứng của hắn so với Mạc Từ Yên hiện giờ không khác mấy, thế nhưng tình bạn lại biến thành tình yêu khi nào Vương Hạ lại không thể kiểm soát được.

Những kí ức đẹp đẽ như cuộn phim hiện về, ánh mắt Vương Hạ có chút mơ màng, nước mắt trong suốt tựa hạt châu lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

“A... chị đừng khóc, em...” Mạc Từ Yên ngồi một bên có chút bối rối, từ trước đến nay cô đều không giỏi an ủi người khác, gặp tình huống này cô thật sự không biết làm sao!

“Lừa em thôi đồ ngốc, chị đâu có yếu đuối như vậy? Nhìn bộ dạng của em, quả thật là một con hồ ly ngốc nghếch~!” Vương Hạ nhanh chóng nở nụ cười, gương mặt đầy nước mắt liền biến mất, nhanh đến mức Mạc Từ Yên còn tưởng bản thân cô nhìn lầm.

Lừa gạt sao?

Sao cô lại có cảm giác... gương mặt đầy nước mắt vừa nãy, mới là gương mặt thật sự của Vương Hạ?!

Mạc Từ Yên rũ mắt, tình cảm có thể khiến ta trở nên vui vẻ, cũng có thể khiến ta trở nên đau buồn. Người ta nói, tình cảm là phải đến từ hai phía, cho nên dù cô đối với Trác Lâm một lòng một dạ cũng không nhận được tình yêu của anh.

Nhưng cô lại cảm thấy, cho dù tình cảm xuất phát từ hai phía... cũng chưa chắc có được hạnh phúc!

Quả thật...

Đây đúng là trò đùa của số phận!

Bên ngoài phòng bệnh, một người đàn ông mặc tây trang lịch lãm đứng đó, ánh mắt theo khe cửa nhìn vào bên trong, rơi vào người cô gái đang nằm trên giường bệnh, nhìn thấy từng giọt nước mắt của cô rơi xuống, tay hắn không tự chủ siết chặt lại.

“Vị tiên sinh này, anh...” Phía sau lưng hắn vang lên giọng nói, người đàn ông liền quay người, gương mặt trầm tĩnh lạnh lùng không hề giống một kẻ nhìn lên bị bất quả tang.

“Có việc?”

Nữ y tá vốn chỉ đi ngang qua, nhưng nhìn thấy trước cửa phòng bệnh của một nữ bệnh nhân có một người đàn ông đứng đó, nhìn hắn mặc tây trang lịch lãm nhưng đứng ngoài nhìn lên người khác như vậy, nữ y tá liền nổi máu anh hùng, định dạy cho tên biến thái một bài học nhưng khi nhìn thấy gương mặt người đàn ông, cô liền nhanh chóng rút bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

“A... vị tiên sinh này, anh... anh cần gì sao?”

Người đàn ông liếc mắt nhìn vào bên trong, lạnh lùng mở miệng nói “Không” rồi nhanh chóng rời đi, để lại nữ y tá tiếc nuối nhìn theo bóng lưng hắn.

Vương Hạ, em thật tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chúng ta kết hôn đi!

“Tút tut!”

Vừa ra khỏi bệnh viện Mạc Từ Liên lấy móc điện thoại gọi cho Trương Đình, nhưng không nhận được gì từ bên kia điện thoại, điều này khiến cô có chút buồn bực. Vương Hạ phải dẫn dắt mình trong phòng bệnh, trong khi Trương Đình không những không đến mà còn không nghe máy của cô, có phải hắn biết cô định tìm hắn tính sổ cho nên mới tránh không nghe?!

Vốn dĩ cô vốn định đợi sáng hôm sau đi làm mới tính nợ cũ lẫn nợ mới một lần với hắn, nhưng nhìn Vương Hạ hết khóc rồi lại cười Mạc Từ Yên thật sự không biết làm sao.

Đối với tình cảm của Trương Đình dành cho Vương Hạ, bản thân Mạc Từ Yên cũng thấy rõ điều đó, hắn yêu Vương Hạ, mà Vương Hạ cũng yêu hắn, tuy cô ấy không biểu hiện nhưng là người từng trải, tình cảm nồng nàn trong mắt Vương Hạ sao cô lại không biết là gì?!

Bản thân cô không biết lí do vì sao Vương Hạ không chấp nhận Trương Đình, hay nói chính xác hơn là “không thể” nhưng so với cô, Vương Hạ vẫn tốt hơn nhiều.

Từ trước đến nay đều chỉ có một mình cô đơn phương, cô yêu Trác Lâm, vì hắn đánh mất sự tự tôn của bản thân nhưng lại không có được tình yêu của hắn. Cô yêu Âm Dạ Duật nhưng giữa bọn họ chỉ là hợp đồng hôn nhân, hôn nhân giữa họ là chỉ là giả vậy thì sao cô có thể nhận mình là vợ anh, ngay cả tư cách để yêu anh cô cũng không có!

Cuộc đời Mạc Từ Yên xuất hiện hai người đàn ông, một người làm tổn thương cô, khiến cô đau đến tê tâm phế liệt, một người thì bị cô làm tổn thương, đồng thời cô cũng đang làm tổn thương chính mình.

Ngay từ đầu, lẽ ra cô không nên yêu Trác Lâm, như vậy cô sẽ không hối hận, để rồi tổn thương chính mình, tổn thương chính anh, nhưng mọi việc đã như thế, hiện tại có hối hận cũng không thể thay đổi được gì.

Không biết gọi cho Trương Đình bao nhiêu cuộc mà hắn không bắt máy, Mạc Từ Yên bắt đầu chán nản, nghĩ nghĩ rồi cuộc vẫn là gọi cho anh.

Dù sao anh cũng là cấp trên của Trương Đình, quan hệ hai nhà cũng không tầm thường, có lẽ bây giờ Trương Đình đang ở cùng anh cũng nên?

So với Mạc Từ Yên đang cô đơn đứng trước cửa bệnh viện thì Âm Dạ gia lúc này đang diễn ra khung cảnh hài hòa và đầy ấm áp, Âm Dạ Duật đang dùng cơm cùng gia đình, nhận được điện thoại liền không nói một lời mà đi đến bên cửa sổ nghe.

Nhìn vẻ mặt của con trai Minh Tâm thăm suy đoán, vừa hay Âm Dạ Nghiên gần đầu thấy được vẻ mặt tò mò của mẹ, cô liền tốt bụng nhắc nhở: “Là chị Yên Nhi gọi đến.” Lúc này khi chuông điện thoại reo lên, cô đã nhanh chóng liếc mắt nhìn, thấy hai chữ “Tiểu Yên” liền biết được người gọi đến là ai.

Âm Dạ Duật thân là tổng tài của Âm Dạ thị nhưng quen biết không nhiều, người có được số điện thoại của anh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, cô

thường xuyên nhìn thấy những cô gái đó bám theo anh chỉ vì muốn có được số của anh, thời gian đó đúng là không hề dễ dàng. Mà những cô gái xung quanh anh, Ám Dạ Nghiên thân là em gái tất nhiên cũng đã tìm hiểu rõ ràng, người có chữ “Yên” đó trong tên chỉ có một người, nếu không nhìn bộ dạng của anh trai, cô cũng có thể đoán được, dù sao cũng chỉ có chị Yên Nhi mới có thể làm cho anh bỏ bữa giữa chừng như thế.

Ám Dạ Nghiên nếu biết chỉ cần Mạc Tử Yên xin một lần, Ám Dạ Duật liền không chút suy nghĩ cho cô số điện thoại của anh, không biết lúc đó cô sẽ có phản ứng gì?!

“A lô?”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, tưởng chừng như anh đang ở gần sát cô, điều này khiến Mạc Tử Yên có chút ngáp ngừng mở miệng: “Duật, có làm phiền anh không?”

Bên này, Ám Dạ Duật tựa đầu vào khung cửa sổ, ánh mắt rơi vào khung cảnh bên ngoài, đêm nay là một đêm không sao, trăng sáng sớm đã bị mây đen che phủ, khung cảnh đêm như thế lại càng làm nổi bật lên ánh sáng lấp lánh của những ngọn đèn đường.

Nhìn sắc trời, có lẽ là sắp có một cơn mưa lớn!

“Không phiền.”

“Em... ừm, em muốn tìm Trương Đình nhưng lại không thể gọi cho anh ấy, anh có biết anh ấy đi đâu không?”

Đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh chỉ vì muốn tìm người đàn ông khác, không biết có khiến anh hiểu lầm hay không?!

Ám Dạ Duật nhướn mày: “Em tìm cậu ấy có việc?”

“Đúng vậy...” Là cô nghe nhầm sao, giọng anh có chút kì lạ?

“Có việc gì? Nếu là công việc, anh có thể giúp...” Không thể không nói Mạc Tử Yên thật sự học rất nhanh, cha cô tuy rằng ủy thác anh giúp cô học tập công việc nhưng thường ngày vẫn là do cô tự tìm hiểu, rất ít khi hỏi anh, vì vậy Ám Dạ Duật có cảm giác bản thân anh không xứng đáng nhận trọng trách này.

“Là việc cá nhân...” Lời còn chưa dứt đã bị Mạc Tử Yên ngăn cản, cho dù mà liên quan đến công việc cô cũng không muốn hỏi anh, anh không biết rằng giọng anh mê người thế nào đâu, nếu không phải cô có nghị lực hơn người chỉ sợ nghe anh giải thích xong cô cũng không còn tâm trạng làm việc như những người khác nữa. Huống hồ đây là vấn đề cá nhân giữa cô và Trương Đình, tuy Vương Hạ không nói nhưng Mạc Tử Yên biết trong lòng cô ấy hẳn là không dễ chịu gì, cô là người ngoài nhìn vào còn cảm thấy khó chịu.

“Cá nhân? Giữa em và cậu ấy có việc cá nhân cần giải quyết sao?”

Mạc Tử Yên không rõ tâm tình của anh vào lúc này, nhưng cô cũng không muốn anh hiểu lầm, dù sao người cô yêu là anh, nếu để anh hiểu lầm giữa cô và Trương Đình có gian tình, đến lúc đó làm sao cô có thể nhìn mặt anh, làm sao có thể nhìn mặt Vương Hạ, chuyện này liên quan đến thanh danh, hạnh phúc của đời cô nha!

“Duật, anh đừng hiểu lầm, giữa bọn em không có việc cá nhân gì đâu, chỉ là chuyện của Vương Hạ, em muốn gặp Trương Đình để hỏi cho rõ...” Tình cảm là chuyện phức tạp, điều này Mạc Tử Yên biết, tuy cô không có kinh nghiệm nhiều nhưng cô biết, trong tình yêu nếu không thể thẳng thắn với nhau thì cuối cùng nhận được chỉ là tiếc nuối cùng tổn thương.

Cô đơn giản chỉ là không muốn nhìn Vương Hạ và Trương Đình đánh mất nhau như vậy, kiếp trước Mạc Tử Yên cũng không biết quan hệ giữa hai người họ, sau này cô biết được thì sớm đã không thể cứu vãn. Khoảng thời gian ở bên cạnh anh, Trương Đình giúp đỡ cô không ít, là vì Ám Dạ Duật cũng được, là vì cô cũng được, cô không muốn chuyện cũ tái diễn nữa, cô không muốn là vì bản thân cô mà phá hỏng hạnh phúc của người khác!

“... Anh cũng biết giữa hai người họ có vấn đề, tình cảm là thứ không dễ dàng có được, nếu không biết trân trọng nó sẽ biến mất lúc nào không ai biết, em biết mình là người ngoài nhưng nhìn Vương Hạ khóc rồi lại cười mà bản thân không giúp được gì...”

Đợi đến khi cô nói xong bên kia điện thoại vẫn không có tiếng trả lời, Mạc Tử Yên lúc này mới nghi ngờ mở miệng: “Duật?”

“Em đang ở đâu?”

“Em đang ở bệnh viện...” Cô còn tưởng là anh chê cô nói nhiều nên treo máy mất rồi.

“Còn chưa về nhà?!”

“Em định đón xe về nhưng không thấy một chiếc xe nào cả...” Trong thời gian gọi điện cho anh, Mạc Tử Yên cũng đi xung quanh tìm kiếm xe nhưng có vẻ khu vực này khá vắng người, đợi một lúc cô vẫn chưa thấy được chiếc taxi nào chạy ngang.

“Đợi ở đó.”

“Chờ đã, Duật... em... cụp! Tút tut.” Mạc Tử Yên ngớ người, nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đã kết thúc, trong lòng mặc danh kỳ hiệu cảm thấy vui vẻ, nhất định là anh muốn tới đón cô!

“Ba mẹ, con ra ngoài một lát.”

Ám Dạ Duật đi về phòng lấy áo khoác liền đi một mạch ra phải cửa, để lại một bàn ba người nhìn nhau, không rõ chuyện gì.

Mình tâm nhìn bóng lưng con trai trầm suy nghĩ: “Không phải là đi hẹn hò với Yên Nhi đấy chứ?”

~~~~

“Lộp bộp...”

Mưa rồi!

Mạc Từ Yên đứng ở trước cửa bệnh viện, nhìn những giọt nước đang thi nhau rơi tí tách xuống mặt đất, tâm tình không rõ. Một làn gió thổi qua khiến thân hình cô có chút run rẩy, dù thân thể có chút lạnh nhưng chỉ cần nghĩ đến anh, Mạc Từ Yên liền cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua tim.

“Mạc Từ Yên!”

Nghe thấy tiếng gọi, Mạc Từ Yên ngẩn đầu, từ trong cơn mưa, một người đàn cầm ô đi đến, gương mặt bị ô che khuất, bóng dáng cao lớn đi dưới mưa, những thứ xung quanh người đàn ông nháy mắt trở nên mờ nhạt, chỉ cần nhìn người ta chỉ chú ý đến người đàn ông đó.

Giống, sao lại giống đến như vậy?!

Hình ảnh như đoạn phim chiếu ngược, quay về ngày mưa một năm trước, khi cô đợi Trác Lâm trước cửa Trác thị, cũng có một người đàn ông đội mưa đến đưa ô cho cô, khi đó nước mắt hòa vào mưa, Mạc Từ Yên không hề biết người đó là ai nhưng hiện tại... khung cảnh tái hiện, trong tim Mạc Từ Yên dường như đã lỡ một nhịp, trong lòng cô dường như có một cái gì đó len lỏi lên, cắm thật sâu trong trái tim cô.

Liệu có phải... là anh không?!

“Mạc Từ Yên, em...” Người đàn ông xuất hiện trước mắt cô, anh cất chiếc ô đi để lộ gương mặt tuấn tú, người này không ai khác chính là Ám Dạ Duật, điều này khiến Mạc Từ Yên không rõ cảm xúc của bản thân, cô chỉ biết hiện tại nước mắt cô cũng giống như những hạt mưa ngoài kia, đang thi nhau rơi xuống.

“Sao lại khóc...?”

“Em vui... vì anh đã đến...” Mạc Từ Yên vội vàng lau nước mắt trên má, gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười, dưới cơn mưa đêm nụ cười kia như ánh sáng dẫn lối, khung cảnh xung quanh trở nên thật sắc.

Nhìn giọt nước còn đọng lại nơi khóe mắt cô, Ám Dạ Duật giơ tay lau đi, vẫn là có chút khôngỡ.

“Về thôi...”

“Chờ đã...” Mạc Từ Yên kéo tay anh lại, cất đi nụ cười, gương mặt cô có chút căng thẳng.

“Ám Dạ Duật, anh phải thành thật trả lời em câu hỏi này, được không?!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, ánh mắt lại như đang cầu xin, Ám Dạ Duật cũng khôngỡ từ chối, bèn gật đầu.

“Nói cho em biết, một năm trước, anh có đến Trác thị không? Đêm hôm đó trời cũng mưa giống như vậy, anh cũng cầm chiếc ô này, đưa nó cho một cô gái, còn anh lại đội mưa trở về...”

“...” Ám Dạ Duật nhíu mày, trời mưa, Trác thị, cô gái, anh không khỏi nghiêng ngả về ba từ này, gương mặt như có điều suy nghĩ.

“Trả lời em đi, có không?!” Giọng nói Mạc Từ Yên có chút run rẩy, cảm giác như có một con sóng ngầm đang đến, cô lo sợ về câu trả lời của anh, nếu người đó là anh thì thật sự quá tốt, nhưng nếu không phải...

Nếu không phải thì sao?!

“Rất quan trọng sao?” Nhìn bộ dạng nóng nảy của cô gái trước mắt, trong lòng Ám Dạ Duật không rõ cảm xúc.

Ánh mắt anh như xuyên qua thân thể nhìn thấu tâm tư cô, bị anh nhìn Mạc Từ Yên có chút hoảng hốt, rất quan trọng sao? Câu trả lời là rất quan trọng!

Mạc Từ Yên từng nói nếu cô gặp người đàn ông đó trước Trác Lâm thì cô đã không yêu Trác Lâm, bởi vì hán ta cho cô cảm giác khác hẳn với Trác Lâm, nhưng Ám Dạ Duật thì sao?!

Giữa anh và người đàn ông, Mạc Từ Yên cô phải lựa chọn ai?!

Mạc Từ Yên ngẩn đầu, nhìn vào đôi mắt anh, phát hiện trong mắt anh chỉ là thân ảnh của cô, phút chốc Mạc Từ Yên cảm thấy bản thân đang làm điều

vô ích, người đàn ông cả đời cô theo đuổi đang ở trước mắt, mà cô còn vì người đàn ông khác mà phiền não.

“Rất quan trọng sao?”

Anh lập lại lần nữa, giọng nói của anh kéo Mạc Từ Yên ra khỏi suy nghĩ của bản thân.

“Không, không quan trọng nữa rồi.” Đúng vậy, không quan trọng, cho dù người đó không phải anh, đối với cô đã không còn ý nghĩa, người đàn ông đó có lẽ cho cô cảm giác trước nay chưa từng có nhưng so với anh thì chẳng là gì cả!

Cô chỉ gặp người đàn ông đó đúng một lần trong cơn mưa, hán cũng giống như cơn mưa này, nhanh đến và nhanh đi, còn anh, anh là mặt trời soi sáng thế giới của cô, là tất cả đối với cô!

Cô không muốn mất anh, một lần là quá đủ rồi!

Mạc Từ Yên quàng tay lên cổ anh, trao lên môi anh một nụ hôn, nụ hôn nhẹ nhàng mà nóng bỏng, cô chủ động đưa lưỡi ra quấn lấy anh, đối với việc hôn môi này cô một chút cũng không có kinh nghiệm, cô cứ làm theo bản năng của mình, giống như lần trước anh hôn cô.

Nụ hôn ngày càng sâu, Âm Dạ Duật đảo khách thành chủ, chủ động tách răng cô ra đưa lưỡi vào, hút sạch mật ngọt trong miệng cô, hai người trước cửa bệnh viện dây dưa không rõ, cách đó không xa có một bóng đen đã chụp được cảnh này.

Đến khi Mạc Từ Yên hít thở không thông anh mới buông tha cho cô, gương mặt cô sớm đã ửng đỏ, đôi mắt long lanh nước, đôi môi vừa mới bị chà đạp qua đã sưng tấy lên, bộ dạng khiến người khác không khỏi yêu thương.

“Âm Dạ Duật, chúng ta kết hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Người đàn ông nông cuồng

“Mạc thư ký, xin chào.” Nhân viên tiếp tân thấy Mạc Từ Yên bước vào liền trưng ra gương mặt siêu cấp thân thiện, so với lần đầu gặp mặt đúng là thân thiết hơn không ít, phải biết rằng cô gái trước mắt thân phận không tầm thường, đây là tổng tài phu nhân tương lai, không thể nào đắc tội!

Mối quan hệ ái muội giữa Mạc Từ Yên và Âm Dạ Duật sớm đã lan truyền khắp công ti, đừng nói nhân viên cấp cao, ngay cả nhân viên cấp thấp như cô lao công hay chú bảo vệ đều biết rõ nội tình, bất quá họ đối với vị tổng tài phu nhân tương lai này thập phần vừa lòng, so với việc nhìn tổng tài đi lấy vị Lãnh tiêu thư trong truyền thuyết kia thì Mạc Từ Yên trước mắt là vô cùng hoàn hảo.

“Chào buổi sáng, đúng rồi, Trương Đình đã đến công ty chưa?” Đối với thái độ của nhân viên tiếp tân, Mạc Từ Yên sớm đã nhìn quen, ngày nào cô nàng cũng cho cô một gương mặt siêu cấp thân thiện, hơn nữa hôm nay lại thân thiện hơn hôm trước, Mạc Từ Yên thật sự không hề hay biết chuyện gì đang diễn ra.

Nhân viên kinh ngạc, mọi ngày Mạc thư ký đều tìm tổng tài sao hôm nay lại đổi thành tìm trợ lý Trương, chẳng lẽ có ẩn tình gì trong đó mà cô chưa biết sao? Nghĩ đến đây, ánh mắt cô nàng không khỏi sáng lên, mấu nhiều chuyện lại sôi sục.

“Chị không biết sao? Nghe nói là anh ấy đi đến thành phố B kí hợp đồng gì đó, khoảng tuần sau mới trở về.”

Mạc Từ Yên trầm ngâm, Trương Đình đúng là chạy nhanh thật, mới ngày hôm qua hán còn giao công việc nặng nề mang tên Dạ Thiên Vương cho cô, vậy mà chưa đầy một ngày đã bay đến thành phố B trốn.

“Chị Từ Yên... em hỏi cái này được không?” Thấy vẻ mặt đăm chiêu của cô, nhân viên liền lấy một quyển tạp chí từ trong ngăn bàn đặt trước mặt cô, đưa tay chỉ vào thân thể cô gái trong bìa tạp chí, hỏi: “Cô gái này là chị sao?”

Bìa tạp chí in hình một nam một nữ, chiếm trang nhất của bìa, khung cảnh bên trong là cảnh bệnh viện thành phố, nữ không nhìn rõ mặt, chỉ thấy bóng lưng trắng nõn không tì vết, nhìn sơ qua cũng đoán được người này chắc hẳn là mỹ nữ. Nam để lộ nửa gương mặt nhưng vẻ tuấn tú là không thể nào che giấu, mũi cao, môi mỏng, thân hình cao lớn, mặc quần tây phồng áo sơ mi trắng, nhìn có vẻ thoải mái nhưng không hề mất đi vẻ mỹ quan vốn có, chàng trai và cô gái hôn nhau, dưới mưa lại càng thêm lãng mạn, hàng tiêu đề với dòng chữ to đùng in ngay phía dưới: “Người tình của Âm Dạ tổng tài?”.

Liếc mắt nhìn sơ Mạc Từ Yên liền biết đây là cảnh tối qua của anh và cô, không biết là phóng viên nào cao tay như vậy, chuyện mới xảy ra mà sáng nay lại chiếm trang nhất của bìa. Đối với ánh mắt của người khác nhìn vào bản thân, Mạc Từ Yên không có gì đáng để lo ngại nhưng về phần anh, cô không rõ, dù sao đây cũng là sơ suất của cô, không nghĩ đến ở bệnh viện cũng có phóng viên.

“Chị Từ Yên?” Đợi một lúc không thấy câu trả lời của cô, nhân viên liền bắt mẫn gọi.

“Làm sao em lại nghĩ là chị, tối qua chị cũng không có đi cùng tổng tài?” Mạc Tử Yên nhướn mày, nhìn về mặt cô gái lộ vẻ tò mò, cô cũng hết cách, chuyện này sớm muộn gì thì mọi người cũng sẽ biết.

“Đây là bộ đồ hôm qua chị mặc, huống hồ khung cảnh này ở bệnh viện, ngày hôm qua tan làm chị còn nói với em là chị muốn đi thăm chị Vương!”

Lập luận chính xác, mang tính logic cao, cô gái này chính là virus soi mói trong lòng đồn sao?

“Huống hồ tổng tài bọn em, không ai cũng có thể đến gần...” Chứ đừng nói là hôn! Tất nhiên cô nàng thức thời không đem lời phía sau nói ra, nhìn khung cảnh lãng mạn trong tập chí, tuy là chụp ở bệnh viện nhưng nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, thật là khiến người khác hâm mộ chết người mà!

“Nếu em đã nói như vậy thì chị cũng không tiện giải thích gì thêm...” Gương mặt Mạc Tử Yên lộ vẻ bình thản, dù sao báo đăng thế nào cô không quan tâm, người khác nghĩ thế nào cô cũng không quan tâm, điều quan trọng nhất mà cô cần quan tâm là suy nghĩ của anh.

Anh nghĩ gì về mối quan hệ này, cô không rõ nhưng anh không phản đối, điều này khiến cô rất vui mừng, dù sao cô thân là con gái lại mở miệng đòi kết hôn với anh trước, như vậy có chút không đúng với kế hoạch nhưng tại thời điểm đó, Mạc Tử Yên sợ bản thân chần chừ một giây liền sẽ mất anh ngay lập tức, cho nên cô đã dẹp sự xấu hổ sang một bên mà ngoài lời với anh.

Con gái chủ động rất mất giá, với điều này Mạc Tử Yên hiểu rất rõ, trước kia Trác Lâm cũng vì vậy mà xem nhẹ sự tồn tại của cô, cái gì dễ dàng có được thì người khác lại không hề trân trọng, nhưng liệu họ có biết... cô đã phải có dũng khí lớn thế nào mà có thể thổ lộ tình cảm với anh không?!

Ám Dạ Duật và Trác Lâm là hai người khác nhau, thời gian năm năm cô ở bên anh cũng chứng tỏ được nhiều thứ, suy nghĩ của anh sẽ không giống như những người đàn ông khác.

“Chị... có phải đang cùng tổng tài qua lại không?” Đối với vấn đề này, Mạc Tử Yên chỉ cười không nói để mặc cô nàng suy nghĩ theo trí tưởng tượng của bản thân.

Mạc Tử Yên móc điện thoại ra, nhìn vào tài liệu bấm một dãy số, đây là số điện thoại mà Trương Đình cung cấp cho cô, là số điện thoại của người đại diện của Dạ Thiên Vương.

“Xin chào, tôi là người đại diện của Ám Dạ thị, muốn gặp Dạ Thiên Vương, không biết... cup... tút tút.” Mạc Tử Yên nhìn màn hình hiển thị kết thúc cuộc gọi nhin không được nhủu mày, cô biết tính tình Dạ Thiên Vương nóng nảy nhưng không nghĩ đến người đại diện của hắn cũng như thế, cô chưa nói hết câu đã tắt máy, người này thật sự là... quá ngông cuồng!

Xem ra, chỉ còn cách đến nơi đó trực tiếp gặp mặt Dạ Thiên Vương vậy!

Lúc này tại một nơi khác, người đàn ông dựa vào ghế sofa, nhìn màn hình điện thoại nhếch môi cười lạnh, đám người này thật sự là mặt dày, hắn đã ba lần bốn lượt từ chối hợp tác với họ vậy mà họ vẫn bám dai như thế, thật đúng là khiến người khác tức điên mà!

“Tiêu Trần, là ai gọi đến vậy?” Người đại diện lúc này bước vào, nhìn thấy người đàn ông đang cầm điện thoại của cô, liền không khỏi mở miệng hỏi. Lúc này cô có nghe chuông reo, nhưng vì đang bận sắp xếp đồ mà không tiện nghe điện thoại, vừa hay có hắn bên cạnh nên cô đã nhờ nghe dùm điện thoại, không biết là của ai gọi đến.

Đôi môi lạnh lùng phun ra ba chữ: “Kẻ phiền toái.”

Kẻ phiền toái?

Người đại diện kinh ngạc, cô biết hắn độc mồm nhưng không nghĩ hắn lại độc mồm như vậy, trong lòng thầm thương thay cho người vừa mới gọi đến, nhận lấy điện thoại từ người đàn ông, cô liền mở danh sách cuộc gọi đến ra xem, là một dãy số lạ, người biết số cô không phải bạn bè thì chính là người của các công ty lớn, không biết là ai đây?!

~~~~~

Bên ngoài Thịnh Thế người đông như kiến, Mạc Tử Yên ngồi bên trong xe cũng đã hơn nửa giờ, may mắn đây là xe của công ty, nếu đây mà là taxi thì chờ đợi này giờ không biết cô đã tốn bao nhiêu tiền rồi. Mạc Tử Yên tựa đầu vào cửa kính xe hơi, nhìn khung cảnh bên ngoài, trên đùi cô là một cái laptop, hiển thị một trang web weibo, cô vốn dĩ không ôm lòng sẽ tìm được thông tin gì trên mạng, dù sao đó cũng chỉ là tin đồn từ giới truyền thông đăng vốn dĩ không đáng tin, lướt weibo một hồi Mạc Tử Yên tìm thấy một tài khoản weibo với cái tên vô cùng đặc biệt: “Dạ Thiên Vương tiểu lão bà”, hẳn là một nickname của fan Dạ Thiên Vương, đăng là hôm nay Dạ Tiêu Trần buổi chụp ảnh tại Thịnh Thế, không biết thực hư ra sao nên cô quyết định đến đây xem thế nào, không nghĩ đến bên ngoài Thịnh Thiên lại đông người như vậy, xem ra nguồn thông tin này thật sự đáng tin.

Chờ đợi này giờ Mạc Tử Yên vẫn chưa thấy bóng dáng của Dạ Thiên Vương, cô bắt đầu cảm thấy chán nản, lúc Mạc Tử Yên định cho xe chạy đi thì một chiếc xe hơi màu đen chạy đến trước cửa Thịnh Thế thì dừng lại, bước xuống xe là một chàng trai đeo kính mắt, che đi nửa gương mặt, thân mặc áo thun cùng quần jean, bộ dạng có chút tùy ý nhưng lại khiến người khác cảm thấy thoải mái. Đám người đang đứng trước cửa Thịnh Thiên thấy vậy liền muốn nhào vào người chàng trai, may mắn là có bảo vệ kịp thời ngăn cản, Mạc Tử Yên cảm thấy chàng trai như một miếng thịt ngon lành, mà đám nữ nhân đó lại có bộ dạng đói khát giống như sói đói, đang thầm suy nghĩ thân phận chàng trai thì một cô gái không cam lòng hét lên: “Dạ Thiên Vương, em yêu anh!”.

Đây chính là fan hâm mộ trong truyền thuyết mà mọi người vẫn hay nói sao? Bạo, cô gái này đúng là quá bạo, giữa thanh thiên bạch nhật lại đi tỏ tình với thân tượng của mình, mà người đàn ông đối việc này sớm đã thành thói quen, không nhìn đến cô gái liền một mạch đi thẳng vào bên trong Thịnh Thiên,

Mạc Từ Yên đứng nhìn, có chút đồng cảm với cô gái nọ.

Bất quá nhiệm vụ hiện tại của cô là phải gặp được Dạ Thiên Vương sau đó thuyết phục hắn hợp tác với Âm Dạ thị, người hiện tại đã gặp nhưng lại gần thì có vẻ không dễ dàng, nhìn bộ dạng hùng hổ của bảo vệ, lại nhìn bộ dạng liều mạng để gặp thân tượng của đám người này, Mạc Từ Yên quyết định không xuống xe mà móc điện thoại ra, ý đồ gọi cho người đại diện của Dạ Thiên Vương lần hai.

“Xin chào?” Rút kinh nghiệm lần đầu, lần này cô quyết định thử thăm dò trước, dù sao cô phải biết người đang nói chuyện với bản thân là ai mới có thể ứng phó kịp thời, nếu giống như vừa nãy chỉ sợ lại tắt máy.

“Xin chào, tôi là Tổng Hồng Ngọc - người đại diện của Dạ Tiêu Trần, xin hỏi ai đầu dây bên kia vậy ạ?” Ngoài ý muốn truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ lễ phép, Mạc từ Yên có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, xem ra lần này cô gọi đúng người rồi.

“Chào Tổng tiểu thư, tôi là người đại diện của Âm Dạ thị, tôi muốn gặp Dạ Thiên Vương để bàn bạc với anh ấy về việc hợp tác làm người phát ngôn của Cát Linh, không biết... cup, tut tut.”

“Phiền phức!” Người đàn ông lần hai tắt điện thoại, sau đó trả lại cho Tổng Hồng, lúc này Tổng Hồng đang nghe điện thoại, hắn nghe đến ba chữ “Âm Dạ thị” liền cướp mất điện thoại của cô, tùy tiện tắt máy khiến Tổng Hồng Ngọc không kịp ngăn cản.

Bên này, Mạc Từ Yên nhìn lại màn hình điện thoại, cố kìm nén cơn tức trong lòng, không còn cách nào đành cho tài xế lái xe về trước, còn cô tùy tiện đến bên đường tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Đến lúc này cô cuối cùng cũng biết được, người tắt điện thoại của cô đi vốn không phải người đại diện Tổng Hồng Ngọc của Dạ thiên Vương là một người khác, theo suy đoán của cô, người đó có lẽ không ai khác chính là Dạ Thiên Vương mà cô đang tìm, cô biết tính tình người này không tốt nên mới không tính toán với hắn, nhưng như vậy thật sự quá đáng, Dạ Tiêu Trần không hề nể mặt như vậy, đúng là giống như phong cách hành xử của hắn: “Ngông cuồng”!

Bây giờ thì Mạc Từ Yên đã hiểu cảm giác của những người trước kia, lúc cô hỏi thông tin về Dạ Thiên Vương thì họ chỉ có tức giận, khuyên cô nên từ bỏ vụ lần này, dù thế nào cũng không ai có thể thuyết phục được “Dạ ác ma” này, lúc đầu cô còn không tin, bây giờ cô thật sự muốn đánh người.

Trương Đình cũng thật quá đáng, biết rõ công việc này khó khăn thế nào mà vẫn giao cho cô làm, nếu cô không hoàn thành thì cô sẽ ăn nói sao với anh đây? Hai người họ sau cùng sẽ về chung một nhà, an nguy của Âm Dạ thị cũng tức là an nguy của Mạc thị, thật không biết Tôn Lãnh Diệt đang nghĩ gì, hắn bị biến thái hay sao, phát ngôn nước hoa cũng nhất định phải chọn nam, ngoại trừ Dạ Thiên Vương thì không được chọn người nào khác. Còn có tên Dạ Thiên Vương này, có phải hay không hắn biết Âm Dạ thị cần hắn nên hắn mới có thể ngông cuồng như vậy, không thích sẽ không làm, mặc kệ có ảnh hưởng đến sự nghiệp của bản thân hay không?!

Mạc Từ Yên cô thật sự đau đầu với ba người đàn ông này mà!

Bị Mạc Từ Yên thăm mắng, dường như cùng một lúc, ba người đàn ông đều bị hắt hơi nhưng không biết nguyên nhân tại sao.

Mười phút sau, mặt trời lên cao, tia nắng xuyên qua đám mây chiếu xuống mặt đất, Mạc Từ Yên bắt đầu mất kiên nhẫn, lúc này cô nhìn thấy một bóng người đang từ cửa sau Thịnh Thế đi ra, người này đội nón kết và đeo khẩu trang khiến người khác không nhìn rõ mặt, không biết là nam hay nữ, nhưng bộ đồ đó Mạc Từ Yên nhận ra, là lúc này Dạ Tiêu Trần có mặt, vậy người này là Dạ Tiêu Trần?!

Trong lòng nổi lên nghi ngờ, lúc này Dạ Tiêu Trần hẳn phải đang chụp hình bên trong, sao hắn lại xuất hiện tại đây, dù không xác định nhưng cô quyết định theo sau người đàn ông này, nếu hắn thật sự là Dạ Tiêu Trần thì đây là một cơ hội cho cô.

Đang lo suy nghĩ, Mạc Từ Yên phát hiện không thấy bóng dáng người đàn ông đâu, Mạc Từ Yên vội vàng đuổi theo đến ngã rẽ, phát hiện người đàn ông đang đứng tựa vào tường, lúc này nón và khẩu trang đã tháo ra, để lộ gương mặt điển trai vốn có.

“Cô là ai? Tại sao lại đi theo tôi?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Uy hiếp

Bước chân khẽ dừng lại, Mạc Từ Yên có chút kinh ngạc, trải qua một kiếp mặt cô sớm đã không còn mong nhưng dù sao cũng là cô theo dõi người ta, bị bắt quả tang tại trận, trường hợp như vậy ai mà không ngượng ngùng, ngay cả Mạc đại tiểu thư cũng không khỏi xấu hổ.

Không thể không nói, Dạ Thiên Vương ngoài đời so với trong ảnh đúng là đẹp hơn vài phần, làn da so với con gái còn muốn trắng hơn, gương mặt điển trai mang nét lạnh lùng, đôi mắt trong suốt như thạch anh, thu hút ánh mắt mọi người nhìn vào, tuy ăn mặc tùy ý nhưng rất hợp với phong cách của hắn. Khác hẳn Âm Dạ Duật thanh đạm nhẹ nhàng thì người đàn ông trước mắt này lại mang vẻ lạnh lùng khó gần, dù sao người ta cũng là minh tinh, nếu thật sự so sánh, cô đảm bảo anh sẽ không hề thua kém, huống hồ trong lòng cô, anh là nhất, dù có gặp người đẹp trai hơn, Mạc Từ Yên cô cũng không quan

tâm

“A? Tôi... tôi không phải người xấu...”

Chẳng có người xấu nào tự nhận mình là người xấu, theo dõi người khác mà muốn họ tin mình không phải người xấu, sợ chỉ có kẻ khờ mới tin.

“Nhìn vẻ mặt của cô là tôi biết rồi, cô là người đại diện của Ám Dạ thị?” Dạ Tiêu Trần nhướn mày, cẩn thận đánh giá cô từ trên xuống dưới, hần gập qua nhiều người, mỹ nhân vô số nhưng so với cô gái trước mặt quả thật là kém xa.

Mạc Tử Yên hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phối với váy đen công sở, mái tóc đen dài xõa tự nhiên, nhìn quyến rũ lại thành thực, người như vậy muốn làm người xấu đúng là khó, cho dù cô có là người xấu cũng không thể làm chuyện xấu xa gì được, vừa mới theo dõi đã bị hần phát hiện còn muốn làm chuyện xấu gì nữa?

“Sao anh biết?” Cô nghi hoặc mở miệng, đây là lần đầu tiên cô gặp mặt Dạ Tiêu Trần, cô còn chưa nói cô là ai, sao hần lại biết cô là người của Ám Dạ thị, ngữ khí lại khẳng định như vậy?!

“Giọng nói của cô.” Dạ Tiêu Trần làm một động tác chỉ vào thanh quản, lúc này khi cô gọi đến hần đã nghe điện thoại, tuy chưa đầy mười giây hần đã tắt máy nhưng giọng nói nhẹ nhàng lịch sự, đối với người khác hần liền không để tâm nhưng cô cứ gọi đến hai lần, muốn không gây ấn tượng cũng khó.

“Anh... anh quả nhiên là người tắt máy!” Đối với vấn đề này, Mạc Tử Yên vẫn còn ôm con tức trong lòng, cô đoán không sai, nếu người nghe máy là đại diện của Dạ Tiêu Trần thì tuyệt đối sẽ không cắt ngang điện thoại cô như vậy, dù sao người đại diện đối với tương lai của diễn viên mình vô cùng đề tâm, làm sao có thể cắt đứt con đường của người mà họ bồi dưỡng. Chỉ có người đàn ông ngông cuồng này, nhiều lần tắt điện thoại của cô, nếu hần không nghe máy thì làm sao hần lại có thể nhận ra giọng nói của cô?

“Tôi đã nói với các người rồi, tôi không có hứng thú hợp tác với các người, đừng đeo bám tôi nữa.” Dạ Tiêu Trần phiền chán nhíu mày, đối với vấn đề hợp tác với Ám Dạ thị hần đã nhiều lần từ chối nhưng có vẻ như người của họ không chịu từ bỏ, lần thứ nhất hần nghe lời chị Tổng nhẹ nhàng từ chối, lần thứ hai họ lại đến, mặc kệ chị Tổng khuyên can thế nào, hần đành dùng biện pháp mạnh, trực tiếp không gặp mặt, cứ nghĩ qua hai lần họ sẽ không đến nữa, không ngờ, lần thứ ba... Lần này không giống những lần trước, cô gái này không những gọi điện làm phiền hần mà còn theo dõi hần, nếu không nhìn bộ dạng và nhận ra giọng nói của cô, hần còn tưởng là fan hâm mộ theo đuôi.

“Dạ Thiên Vương, anh nên suy nghĩ lại, dù sao dự án lần này cũng là một dự án lớn giữa Ám Dạ thị và Tôn thị, đối đối sự nghiệp tương lai của anh chắc chắn sẽ có bước đột phá lớn, người muốn nhận dự án nhiều vô số kể, anh hà tất...”

“Vậy các người đi tìm kiếm đám người đó đi, tôi không có hứng thú.”

Thái độ thờ ơ, vẻ mặt lãnh đạm, còn chưa đợi người khác nói hết đã cắt lời, nhìn bộ dạng của hần rõ ràng không có định hợp tác, thậm chí là một chút hứng thú cũng không có, người như vậy không chỉ khó thuyết phục, mà cho dù có thuyết phục được hần ta chỉ làm cho có, nếu như hần đã lựa chọn con đường này, làm trong giới giải trí, cho dù là siêu sao hạng A hay người mới vào đối với cơ hội hợp tác với Ám Dạ thị tuyệt đối không từ chối, dù sao Ám Dạ thị cũng là con rồng trong nền kinh tế, nếu không phải muốn nổi tiếng thì ít nhiều cũng phải nể mặt người đứng sau Ám Dạ thị, vậy mà người đàn ông trước mắt lại thẳng thừng từ chối.

Kiếp trước, Mạc Tử Yên cũng có tiếp xúc với Dạ Tiêu Trần, đối với con người của hần cũng xem như hiểu rõ nhưng hiện tại, cô phát hiện những thứ mà người khác vẫn nghĩ là biết rõ về hần và tính cách thật sự của hần hoàn toàn trái ngược, người đàn ông này không chỉ lừa dối cô mà còn lừa dối tất cả mọi người!

Lúc này một âm thanh thanh thúy vang lên, Dạ Tiêu Trần phát hiện là điện thoại của mình nên móc từ trong túi áo khoác ra, nhìn thấy tên người gọi, hần vốn không định nghe nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu không nghe thì kết cục sẽ thảm hơn, không bằng cứ nghe máy.

“A lô...”

“Dạ Tiêu Trần, rốt cuộc cậu chạy đi đâu vậy hả?”

Tiếng la mắng từ trong điện thoại truyền đến khiến Mạc Tử Yên bên cạnh giật mình, vẻ mặt Dạ Tiêu Trần không vui, dù sao người ta cũng đã nghe máy vậy mà còn bị chửi, nếu là Mạc Tử Yên chắc chắn cũng sẽ buồn bực. Hần định bấm nút tắt đi thì người gọi đến như biết trước được hành động của hần nên đã nhanh chóng cảnh cáo: “Dạ Tiêu Trần tôi nói cho cậu biết, cậu mà tắt máy thì chết với tôi!”

Người phụ nữ này có thể so với sư tử, Dạ Tiêu Trần trầm nghĩ, mặc dù cảm thấy phiền phức nhưng hần cũng không tắt máy, lí do không phải vì hần sợ cô, dù sao hần có ngày hôm nay cũng là do một tay cô nâng đỡ, nhờ cô đào tạo hần mới có cơ hội phát triển bản thân, dù đôi lúc hần đối với tính tình của bà chị này cũng không hài lòng mấy.

Thấy Dạ Tiêu Trần nghe lời, Tổng Hồng Ngọc bên kia nói tiếp: “Tiêu Trần, tôi biết David chọc giận cậu nhưng cậu cũng đâu cần đang chụp nữa chừng lại bỏ đi như vậy? Cậu có nghĩ tới khi cậu đi rồi, chiến trường là do tôi dọn không?”

Mạc Tử Yên bên cạnh sững sốt, không phải cô muốn nghe lén hần nói chuyện điện thoại nhưng vì giọng người đầu giây bên kia quá lớn, cô ở bên cạnh nghe rõ không sót một chữ. Cãi nhau với nhiếp ảnh gia, đang chụp hình giữa chừng lại dừng dừng nói giận bỏ đi? Chuyện như vậy Mạc Tử Yên là lần đầu tiên nghe thấy, bất quá rất hợp hợp với phong cách hành xử của hần, thảo nào giờ này hần lại xuất hiện ở đây.

Nghe vậy, Dạ Tiêu Trần lạnh lùng phun ra từng chữ khiến Tổng Hồng Ngọc bên kia tức đến hộc máu: “Đó là trách nhiệm của người đại diện.”

“Dạ Tiêu Trần, tên khốn kiếp nhà cậu, đồ máu lạnh, mau trở về đây cho chị!” Tống Hồng Ngọc bên kia sớm đã nổi đóa, hận thế lập tức chạy đến dạy dỗ tên nhóc Dạ Tiêu Trần, cái gì mà trách nhiệm của người đại diện, vậy còn trách nhiệm của một ngôi sao thì sao, hấn giữa chừng cãi nhau với David, tức giận không nói một lời liền bỏ đi, để lại tàn cuộc cho cô giải quyết, bây giờ còn ở đó truy cứu vấn đề trách nhiệm với cô?!

“Muốn tôi về cũng được, chị đến đón tôi.”

“Cậu đợi đó, chị thì sẽ...” Cho cậu một trận! Dù sao cũng không thể để một người như Dạ Tiêu Trần đi lang thang khắp nơi được, nếu để fan bắt gặp còn đỡ, để giới truyền thông phát hiện thì đúng là chuyện lớn.

“Con hẻm cách Thịnh Thế không xa.” Dứt lời hấn liền tắt máy, Tống Hồng Ngọc cũng không nói nhiều nên lập tức vào gara lấy xe, không cho tài xế lái mà tự mình lái.

“Dạ Thiên Vương, tôi nghĩ, hợp đồng lần này đối với cậu cực kì có lợi, người đại diện của cậu sẽ không vui nếu cậu đắc tội với Âm Dạ thị đâu?”

“Cô nghĩ tôi bận tâm?” Dạ Tiêu Trần nhún mày, đối với lời của cô gái trước mắt không mấy bận tâm, dù Tống Hồng Ngọc là người một tay nâng đỡ hấn lên địa vị Thiên Vương này nhưng có một số chuyện hấn không nhất định phải nghe lời cô, giữa họ chỉ có quan hệ hợp tác, hợp tác chính là hai bên cùng có lợi, cô có lợi ích riêng của cô, hấn cũng có lợi ích riêng của hấn, bỏ qua cơ hội này vẫn còn cơ hội khác. Về phần đắc tội với Âm Dạ thị, nếu chỉ vì không hợp tác với nhau mà Âm Dạ thị dùng quyền lực chèn ép hấn, để người khác biết được thì họ mới là người bất lợi nhiều hơn.

“Nếu hiện tại tôi gọi điện cho phóng viên nói rằng anh đang ở đây thì anh cũng không bận tâm?”

“Cô nghĩ họ tin lời cô nói?” Dạ Tiêu Trần nhướn mày.

“Nơi này cách Thịnh Thế không xa, nếu ta la lên Dạ Thiên Vương anh đang ở đây, dù là thật hay giả thì dựa vào sức hút của anh tôi nghĩ đám fan của anh cũng sẽ kéo đến?” Mạc Từ Yên nở một nụ cười thân thiện, nhưng hàm ý trong đó chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

“Cô là đang uy hiếp tôi?” Đúng như lời Mạc Từ Yên nói, gọi điện cho giới truyền thông cũng sẽ không nhanh bằng fan hâm mộ, dựa vào sức hút của cái tên Dạ Thiên Vương này, cho dù là tin tức giả, đám fan của hấn cũng sẽ kéo đến. Đến lúc đó, hấn chạy không thoát, Tống Hồng Ngọc nhất định không buông tha cho hấn, cô gái này... đúng là đủ thâm!

“Dạ Thiên Vương tôi mong anh hiểu rằng, tôi không phải muốn uy hiếp anh, đối với việc hợp tác lần này, anh không hề có hại, vậy thì hà tất gì anh lại một mực không đồng ý với chúng tôi?”

“Tiêu Trần!” Lúc này một giọng nói vang lên, một chiếc hàng hiệu xuất hiện trước mặt họ, cửa kính hạ xuống gương mặt cô gái hiện ra, người này kiếp trước Mạc Từ Yên đã từng gặp, là người đại diện của Dạ Tiêu Trần, gọi Tống Hồng Ngọc.

“Cô là?” Tống Hồng Ngọc đối với sự xuất hiện của cô gái trước mắt vô cùng kinh ngạc, cô vốn nghĩ Dạ tiêu trần đang ở một mình, khoảng nghĩ đến... nhìn bộ dạng của cô gái này không giống như là fan hâm mộ, vậy thì là ai?

“Tông tiểu thư xin chào, tôi là người đại diện của Âm Dạ thị, gọi Mạc Từ Yên.”

“A, chào cô...” Thì ra là người của Âm Dạ thị, vậy người gọi đến bị Dạ Tiêu Trần tắt máy lúc đó là cô gái này?!

Lúc hai người đang tán gẫu thì Dạ Tiêu Trần đã sớm vào xe, an ổn ở ghế sau, hai người hai mặt nhìn nhau, Tống Hồng Ngọc cảm thấy khó xử, cô biết Mạc Từ Yên là vì muốn hợp tác nên mới đến tận đây, đối với hợp đồng lần này cô cũng đã xem qua, không hề có vấn đề, đây là cơ hội cho Dạ Tiêu Trần nhưng hấn lại từ chối.

“Tông tỷ, cho xe chạy đi.”

“Nhưng là Tiêu Trần...”

“Dạ Thiên Vương, tôi mong anh hãy suy nghĩ lại, nếu hôm nay anh không đồng ý thì ngày mai tôi lại đến, tôi sẽ làm phiền anh đến khi nào anh chịu đổi ý.”

Tống Hồng Ngọc kinh ngạc, lần đầu tiên gặp người liên trì như vậy, đúng là kẻ phiền toái mà Dạ Tiêu Trần nói đến, Tống Hồng Ngọc cảm thán, Mạc tiểu thư, cô đúng là có nghị lực!

“Lên xe.”

Mạc Từ Yên sừng sốt, sau đó nhanh chóng nở nụ cười, cô biết cô đã thành công, sớm biết Dạ Tiêu Trần vì vậy mà đồng ý thì ngay từ đầu cô đã không uy hiếp làm gì.

Tống Hồng Ngọc cũng cảm thấy bất ngờ, đối với vấn đề này cô đã khuyên Dạ Tiêu Trần nhiều lần nhưng kết quả vẫn có một, đó chính là thất bại, dần dần cô cũng mặc hấn muốn làm gì thì làm, không nghĩ đến lần hấn lại đồng ý dễ dàng như vậy?

“Nói cho tôi biết, tôi sẽ được gì nếu hợp tác với các người.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Đăng ký kết hôn

“Mọi chuyện tốt cả chứ?” Âm Dạ Duật buông bút trong tay, anh ngẩng đầu nhìn cô gái vừa mới bước vào, nếu đổi lại là người khác khi bước vào phòng làm việc của anh mà không gõ cửa thì sớm đã bị đuổi việc, nhưng suy cho cùng người dám vào phòng làm việc của anh mà không gõ cửa thì chỉ có duy nhất một người, đó là cô.

Có lần anh đang cùng Trương Đình bàn bạc, cô mở cửa bước vào, tự nhiên như ở nhà, thế là cô cùng Trương Đình tranh cãi, cô nói đây cũng là phòng của cô, có ai vào phòng mình mà lại gõ cửa, lời cô nói cũng không sai khiến Trương Đình á khẩu không còn gì để nói. Khi hấn đi rồi cô mới chịu nhận lỗi với anh, vốn dĩ cô chỉ chọn lúc có một mình anh mới không gõ cửa mà vào thôi, ai biết được Trương Đình cũng ở trong này, khi đó anh chỉ cảm thấy buồn cười nên cũng không trách cô.

Dù sao tính tình của cô, anh cũng xem như hiểu rõ, đường đường là Mạc đại tiểu thư, sự kiêu hãnh là trời sinh, cô cũng có lòng tự tôn của bản thân, dù cô làm sai nhưng trước mặt người khác cô tuyệt đối không nhận lỗi của bản thân, nhưng cô còn biết nhận lỗi với anh, như vậy những thiên kim tiểu thư khác vẫn không bằng cô.

“Thành công nữ mẫn.” Cô tình nghịch đưa tay hình chữ V, bộ dạng vô cùng đáng yêu, nếu để người khác nhìn thấy sẽ không tin được đây là Mạc thư ký ngày thường bộ dạng lạnh lùng, quả nhiên nữ nhân chỉ tan chảy trước tình yêu của chính mình.

“Đúng là không ngờ, em làm tốt hơn dự đoán đấy.” Nhận lấy tài liệu từ tay cô, anh liền mở ra xem, đúng như lời cô nói, dùng bốn chữ “thành công nữ mẫn” thật không sai, Dạ Tiêu Trần không chỉ đồng ý hợp tác với Âm Dạ thị mà sự sắp xếp Cát Linh cũng do Âm Dạ thị quyết định, chỉ có thời gian quay quảng cáo là phải để người đại diện của hấn xếp lịch. trong vòng một tháng tới, Dạ Tiêu Trần không có lịch trống, mà những buổi đóng phim không thể bỏ được, cho nên một tháng sau hấn mới có thể quay quảng cáo cho Cát Linh, đối với vấn đề này, Âm Dạ Duật cũng không phản đối, hợp tác là đôi bên cùng có lợi, anh không thể vì quay quảng cáo cho Cát Linh mà bắt Dạ Tiêu Trần bỏ bộ phim đang quay, thời gian anh có thể đợi, cho nên lúc này khi cô gọi đến hỏi ý kiến anh, Âm Dạ Duật cũng đã đồng ý với yêu cầu này của Dạ Tiêu Trần.

“Anh không tin tưởng em sao?” Mạc Từ Yên bĩu môi, có trời mới biết lúc này cô vì thuyết phục Dạ Tiêu Trần mà khô cả họng mới nhận được sự đồng ý của hấn, lần đầu tiên Mạc Từ yên biết được hóa ra hấn cũng không phải người quá ngông cuồng, chỉ là lần trước người Âm Dạ thị phái đến nói những lời chọc tức hấn nên hấn mới ghi thù, hiện tại hiểu lầm đã hóa giải, nhờ có người đại diện của hấn Tổng Hồng Ngọc mà thái độ của hấn đối với cô xem như tốt. Lần này xem như là cô không làm anh thất vọng, lấy được sự đồng ý của Dạ Tiêu Trần về Cát Linh, Tôn thị sẽ không thể gây khó dễ cho anh nữa, chỉ là lần sau gặp mặt Tôn Lãnh Diệt, cô nhất định sẽ cho hấn một trận, cho hấn biết Âm Dạ thị có Mạc Từ Yên cô, không phải dễ bị bắt nạt!

“Không phải anh không tin em, anh còn đang nghĩ nếu em không thuyết phục được hấn thì anh sẽ giới thiệu cho em một người, người đó hẳn là giúp dc em, bất quá hiện tại có lẽ là không cần rồi.” Năng lực của cô thế nào, sao anh lại không rõ, vào công ty không bao lâu nhưng mọi việc anh giao cô đều hoàn thành đúng thời hạn và làm rất tốt, không có anh giúp đỡ cô vẫn sẽ làm tốt, cha cô đúng là quá tin tưởng anh nên mới giao con gái cưng của mình cho anh, cô hiện tại không cần học tập nữa mà có thể về Mạc thị chính thức tiếp nhận vị trí giám đốc được rồi!

Nếu Mạc Từ Yên biết được Âm Dạ Duật định đưa cô về Mạc thị làm việc thì cô nhất định sẽ một khóc, hai nháo, ba thất cổ. Tuy sinh ra là tiểu thư Mạc gia nhưng đối với chuyện kinh doanh, một chút cô cũng không có hứng thú, cô đến công ty là việc là do trọng trách mà cô phải gánh, vì không muốn Mạc thị lần nữa mất đi nên cô buộc phải đến công ty học tập cách quản lí. Bất quá hiện tại, quan hệ giữa cô và anh đã thiết lập, Âm Dạ Duật lại một tay tạo nên Âm Dạ thị như ngày hôm nay, cho nên cô rất tin tưởng mà giao Mạc thị cho anh, còn cô chỉ cần ở nhà làm một người vợ tốt là được! Đó vốn là suy nghĩ của Mạc Từ Yên từ trước đến nay, chưa bao giờ thay đổi.

“Ai cơ?” Mạc Từ Yên lấy làm kinh ngạc, nhìn giọng điệu của anh, dường như đối với người này rất quen thuộc, không biết là thành thánh phương nào mà có thể lay chuyển được Dạ Tiêu Trần, huống hồ lại còn quen biết với anh, sống với anh năm năm, có bạn bè nào của anh mà cô không biết, còn liên quan đến Dạ Tiêu Trần, rốt cuộc là ai?!

“Lần sau anh giới thiệu với em.”

“Được thôi, Duật, anh... xem tin tức rồi sao?” Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ gặp nên cô đối với người mà anh nhắc đến cũng không lấy làm hứng thú, ánh mắt lướt qua máy tính phát hiện anh đang mở trang web tin tức, tin nóng đầu tiên được đưa lên đầu bảng xếp hạng chính là tin tức về cô và anh, điều này khiến cô cảm thấy e ngại.

Âm Dạ Duật từ trước đến nay đều không thích xuất hiện trên tạp chí, nên anh là người đàn ông độc thân vàng không có bất kì scandal nào, phóng viên S thị đều có phỏng vấn anh để tạo đề tài mới, nhưng bị anh nhiều lần từ chối. Hiện tại anh vì cô mà tạo scandal, gia đình anh là gia đình quy củ, cô còn chưa vào cửa Âm Dạ gia đã khiến anh lên tạp chí, nếu suy nghĩ của Minh Tâm cũng giống như bà Trác, đến lúc đó không chấp nhận đưa con dâu này thì chẳng phải những thứ cô làm đều trở nên vô ích sao?!

“Đừng lo lắng, anh sẽ giải quyết vụ này.”

“...”

Không thấy tiếng trả lời, anh không khỏi ngẩng đầu đầu lên, nhìn gương mặt ủ rũ của cô có vài phần đáng thương, giống như chú chó nhỏ làm sai đến nhận lỗi khiến anh bất đắc dĩ lắc đầu, Mạc đại tiểu thư vậy mà cũng có lúc buông bỏ kiêu ngạo của bản thân mà làm vẻ mặt đáng thương như vậy, đúng là có phần buồn cười.

“Anh đã nói không sao mà, đúng rồi, anh có chuyện thông báo với em, cha mẹ em mời gia đình anh ăn cơm tối nay.” Ám Dạ Duật đổi chủ đề nhằm mục đích muốn cô quên đi chuyện không vui, đây không phải lỗi của cô, anh không muốn chỉ vì như vậy mà gương mặt xinh đẹp của cô lộ vẻ ủ rũ.

Ăn cơm tối nay?

Mạc Từ Yên lúc này mới hiểu rõ nụ cười đầy hàm ý của Vân Hinh Như, hóa ra mẹ cô bảo cô tan làm liền về nhà là vì chuyện này, bất quá chuyện này cũng đâu cần phải giấu cô, nói ra để cô chuẩn bị chẳng phải tốt hơn sao, hay là mẹ cô lại có âm mưu gì đây?! Người ta nói hiểu con không ai bằng mẹ nhưng hiểu mẹ thì người đó lại không thể là con, Vân Hinh Như từ trước đến giờ đều rất tinh quái, đôi lúc tính tình bà bạo phát khiến Mạc Vũ Hiên cũng phải nhường nhịn vài phần, tuy cô là con gái bà, lại được hai người sủng ái vô điều kiện nhưng sủng ái mà Mạc Vũ Hiên dành cho cô vốn không thể so sánh được với sủng ái mà ông dành cho Vân Hinh Như, điều này khiến Mạc Từ Yên rất tủi thân.

Cô là con gái duy nhất của hai người, từ nhỏ đã được nuôi dạy đến thiên chân vô tà, đối với cha mẹ luôn thích bám lấy để nũng nịu, từ khi lớn lên, sủng ái của Mạc Vũ Hiên dành cho cô giảm dần, mà hằng ngày Mạc Từ Yên còn phải chứng kiến khung cảnh ngọt ngào giữa hai vợ chồng. Từ đó Mạc Từ Yên liền quyết định, sau này cô sẽ lấy một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu mình, sủng ái mình, và người đó không ai khác chính là anh!

Chỉ có thể gả cho Ám Dạ Duật cô mới có thể hạnh phúc!

“Địa điểm tất nhiên là ở nhà em.” Quả nhiên cô rất nhanh liền bị cuốn hút theo câu chuyện của anh, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô, anh liền biết là mẹ cô chưa đề cập với cô vấn đề này, bất quá hiện tại nói vẫn chưa muộn. Lần trước cô ăn cơm ở nhà anh, lần này anh ăn ở nhà cô, vậy xem như là công bằng, dù sao sớm muộn gì thì hai nhà cũng sẽ phải ăn cơm với nhau, hôm nay vừa lúc thích hợp.

“A, được rồi...”

“Em còn bận việc gì không?” Nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm, giờ ăn trưa cũng đã qua, công việc của anh đã làm xong, anh đã chuẩn bị mọi thứ đầu vào đó, chỉ cần chờ cô đi cùng anh đến đó.

“Không có, có vấn đề gì sao?” Mạc Từ Yên khó hiểu.

“Chúng ta đi ăn trưa!”

“Woa, Duật tổng ngày thường tham công tiếc việc, giờ ăn trưa cũng không bỏ công việc vậy mà hôm nay lại hẹn em đi ăn? Đúng là bất ngờ lớn đấy!”

Nhận thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, anh lấy làm bất đắc dĩ: “Em không muốn anh bồi thường sao?”

Mạc Từ Yên sực nhớ đến điều này, anh không nhắc thì cô sớm đã quên, thậm chí chỉ có một bữa cơm trưa mà muốn bồi thường thiệt hại cho cô, đâu có dễ dàng như vậy, ít nhất cũng phải có một cuộc hẹn nữa chứ, bất quá nếu anh đã mời thì cô cũng không từ chối.

“Nhưng là... hiện tại đã qua giờ nghỉ trưa, nếu chuyện chúng ta ra ngoài ăn trưa bị người khác biết được sẽ không tốt đâu?” Mạc Từ Yên thận trọng suy nghĩ, thời gian nghỉ trưa đã qua hơn nửa tiếng, mặc dù cô cũng rất đói nhưng hiện tại là giờ làm việc, dù sao hiện tại cô cũng là nhân viên, cùng anh ra ngoài ăn trưa thế nào cũng không tránh khỏi lời bàn tán, đến lúc đó cũng không tốt cho anh.

“Không sao, cho dù họ biết họ cũng không dám nói.”

Mạc Từ Yên phát hiện Ám Dạ Duật ngày càng hư hỏng, so với bộ dạng ôn nhu mà xa cách trước kia, hiện tại anh lại tùy hứng như vậy, cô có cảm giác tính tình thật sự của anh đang ẩn giấu và ngày càng bộc lộ nhiều hơn trước mặt cô.

Sắp xếp lại bàn làm việc, hai người cùng đi ra khỏi công ty dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, anh không dẫn cô đến nhà hàng gần công ty mà anh đi lấy xe, chở cô đến một nhà hàng khá xa, điều này khiến cô lấy làm lạ.

Đã qua giờ ăn trưa, nhà hàng cũng không có nhiều người, nhà hàng này không tệ, món ăn cũng ngon, Mạc Từ Yên nghĩ rằng anh muốn đổi không khí nên mới đến tận đây ăn trưa, dù sao từ Ám Dạ thị đến đây cũng mất hết hai mươi phút, anh lại là người quý trọng thời gian, ngoại trừ lí do trên thì cô thật sự không biết vì sao anh lại chọn nhà hàng này.

Dùng bữa xong, anh đề nghị đi dạo, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy kinh ngạc, hiện tại hơn một giờ chiều, anh lại muốn cùng cô dạo, không phải là sau khi tan làm thì thích hợp hơn sao, lúc đó mặt trời đã xuống núi, thời tiết mát mẻ, bầu trời trong xanh, không gian yên tĩnh, hiện tại mặt trời đang trên cao, anh lại muốn đi dạo?

“Duật, hôm nay anh làm sao vậy?”

“Anh làm sao?”

Hai người cùng nhau đi bộ, bỏ mặc chiếc xe Lamborghini nơi đó, dưới ánh nắng mặt trời một đôi nam nữ đi dạo không khỏi thu hút ánh mắt của những người xung quanh, cao phú soái với bạch phú mỹ sánh đôi, không ít người cảm thấy đầu óc hai người nhất định là có vấn đề, nhưng về đẹp thẳng hết thấy, dưới ánh mắt của một số thiếu nữ lại cảm thấy khung cảnh trước mắt vô cùng lãng mạn.

“Chính là, anh đột nhiên mời em ăn trưa, lại đột nhiên cùng em đi dạo... em...” Giọng nói bỗng nhiên im bặt, lời tới miệng nhưng lại không thể phát ra, Mạc Từ Yên kinh ngạc nhìn tòa nhà trước mắt, tòa nhà cao lớn nhuộm một màu xanh thẫm, người người không ngừng ra vào, trên gương mặt mỗi người đều xuất hiện nụ cười hạnh phúc, ba chữ “Cục Dân Chính” to đùng đập vào mắt Mạc Từ Yên, nháy mắt trước mặt cô tối đen, đầu óc trống rỗng.

Tại sao anh lại dẫn cô đến đây?

Ngoại trừ câu hỏi này, trong đầu Mạc Từ Yên lúc này không suy nghĩ được gì.

“Sao anh lại dẫn em đến đây, em là muốn hỏi như vậy đúng không?”

Mạc Từ Yên vô thức gật đầu.

“Bây giờ thì em đã biết lý do anh mời em ăn trưa, cùng em đi dạo chưa?”

Còn chưa để cô kịp trả lời, anh đã cầm lấy tay cô, với gương mặt tuấn mỹ quen thuộc anh lại nói những lời làm cô rung động đến khó quên.

“Mạc Từ Yên, em có muốn cùng ăn trưa với anh, cùng đi dạo với anh... cả đời này không?”

“Anh... anh?!” Lời nói của anh quá rung động lòng người, Mạc Từ Yên không biết bản thân phải làm sao, lời nói không rõ, thanh âm run rẩy, cô nghĩ rằng liệu đây có phải là sự thật hay chỉ là... một giấc mơ?!

“Ngày hôm qua em đã mở miệng cầu hôn anh, em đã quên rồi sao? Cô Mạc Từ Yên, anh Âm Dạ Duật đây là muốn cùng cô bên nhau một đời, mỗi ngày cùng cô ăn trưa, cùng cô đi dạo, cô vui anh ấy sẽ vui cùng cô, cô buồn anh ấy cũng sẽ buồn cùng cô, khi cô tức giận, anh ấy sẽ là bao cát để cô trút giận, trong lòng anh ấy cô luôn có vị trí quan trọng sau mẹ anh ấy, sau này mỗi ngày anh ấy đều sẽ làm cho cô vui...”

“...”

“... Anh Âm Dạ Duật đây đảm bảo sau này sẽ là một người chồng tốt, một người cha tốt, một người ông tốt, anh ấy có thể lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, thể của anh ấy sẽ do cô tùy ý sử dụng, nhà cũng cho cô, xe cũng cho cô, tài sản anh ấy đều cho cô. Anh ấy còn đảm bảo bản thân trong sạch, từ trước đến nay đều không quá thân cận với phụ nữ, anh ấy nói chỉ có một người vợ là cô, nếu hai người ly hôn thì sau này anh ấy sẽ không lấy người khác, anh ấy nguyện thủ thân vì cô, cô Mạc Từ Yên, cô có đồng ý không?”

“Đồ ngốc... nếu cho em hết thì anh còn cái gì?” Lúc này Mạc Từ Yên mới lấy lại được giọng nói, một giọt nước mắt rơi xuống má cô, từng lời nói của anh như đánh thẳng vào lòng cô khiến tim cô gần như ngừng đập, người đàn ông như anh, người được anh yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc nhưng Mạc Từ Yên lại không nghĩ rằng người phụ nữ hạnh phúc đó lại là cô!

“Anh chỉ cần em” Âm Dạ Duật đưa tay lau nước mắt cho cô, gương mặt điểm lệ như cầu vồng sau mưa, ánh mắt cô trong trẻo mà quyến rũ, anh không biết từ lúc nào tâm trí anh đã tràn ngập hình bóng của cô.

“Sao anh có thể lãng mạn như thế chứ?”

“Thế xin hỏi cô Mạc Từ Yên, cô có đồng ý không?”

“Đồng ý! Người đàn ông tốt như vậy, nguyện vì em thủ thân như ngọc, nếu em từ chối có phải khiến trái tim anh ấy tan nát không?”

“Đúng vậy, nếu hôm nay em từ chối anh ấy thì em sẽ hối hận.”

Cô biết, cô biết nếu hôm nay cô từ chối anh thì bản thân sẽ không có cơ hội thứ hai nào khác, cuộc đời mỗi con người chỉ có một nhưng cô may mắn được sống lại, để có thể nhận được tình yêu của anh, trên đời này bất kỳ thứ gì cũng có cơ hội thứ hai nhưng lời nói rung động của anh chỉ có một và anh chỉ nói một lần, vậy nên lần này Mạc Từ Yên cô sẽ nắm bắt cơ hội này thật tốt, tất cả đều là cô nợ anh!

“Nhưng là Duật, em... em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý...” Như nghĩ đến gì đó, gương mặt cô lộ vẻ khó xử, mặc dù cô rất muốn gả cho anh, lời cầu hôn cô cũng đã mở miệng nói, hiện tại vốn không còn gì ngại ngùng, cô chỉ cần đợi hôn lễ bọn họ diễn ra, đợi làm cô dâu hạnh phúc nhất từ trước đến nay, nhưng là... Kiếp trước giữa anh và cô chỉ là một bán hợp đồng hôn nhân, tờ giấy hôn thú có ý nghĩa thế nào, là phụ nữ sao cô lại không rõ, hiện tại anh lại đột nhiên dẫn cô đến đây, nhất định là muốn cùng cô đăng ký kết hôn nhưng là... mọi chuyện diễn ra quá nhanh rồi, họ còn chưa tổ chức hôn lễ cơ mà?! Nếu như cha mẹ anh phản đối thì thế nào đây, nếu như Tiểu Nghiên không chấp nhận người chị dâu này thì cô phải làm sao, còn nữa cha mẹ cô họ... tóm lại suy nghĩ của Mạc Từ Yên lúc này sớm đã rối thành một đống.

“Lời cầu hôn em đã nói rồi nên còn lại tất cả cứ để anh.” Âm Dạ Duật cúi người hôn trán cô, nhẹ giọng trấn an cô, nỗi bất an của cô anh đều thấy rõ, anh biết điều cô đang lo ngại nhưng là có anh ở đây, anh sẽ thay cô chống chọi với tất cả.

Hai má cô không khỏi đỏ lên, đề nghị kết hôn đúng là do cô nói nhưng sao cô vẫn cảm thấy... anh mới thật sự là người cầu hôn cô chứ không phải là cô như lời anh nói?

Sau đó hai người họ dắt tay vào trong Cục Dân Chính dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người và lúc này đây một câu chuyện tình yêu giữa hai người họ đã thật sự diễn ra như những gì Mạc Từ Yên mong đợi.

Đời người như mộng, biến ảo khôn lường, hôm nay ta cười cũng không biết được ngày mai ta khóc hay không, trùng sinh là sự ngoài ý muốn, mà sự ngoài ý muốn này vốn dĩ không tồn tại lần hai, Mạc Từ Yên đã lãng phí một đời để theo đuổi cái gọi là tình yêu mà cô mong muốn nhưng cuối cùng đổi lại chỉ là tổn thương, cô không chỉ tổn thương người khác mà còn tổn thương chính mình, hiện tại cô chỉ muốn quý trọng từng giây từng phút ở bên cạnh người mình yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hôn sự

“Tiểu thư, cô về rồi, mọi người trong nhà đang đợi cô cậu Ấm Dạ, cô mau vào trong đi...” Thấy Mạc Từ Yên trở về, bên cạnh còn thêm một người đàn ông tuấn tú, ánh mắt di Trương không khỏi ái muội nhìn hai người, ánh mắt của bà khiến Mạc Từ Yên có chút xấu hổ.

Thảo nào gần đây tiểu thư có chút khác so với trước kia, sáng ra là đến công ty, tối về trễ sau đó liền nhốt mình vào phòng, suốt ngày không nói không rằng khiến bà tưởng rằng cô chưa quên được tên công tử họ Trác kia nên mới như vậy, nhưng sáng nay bà cùng phu nhân xem tin tức mới biết Đại tiểu thư của chúng ta đang bắt đầu một tình yêu mới. Tuy trên bìa tạp chí không đề lộ rõ gương mặt của nữ nhân vật chính, nhưng bà chứng kiến Mạc Từ Yên từ nhỏ đến lớn, dù chỉ là thân ảnh thoáng qua, di Trương cũng nhận biết được đó là cô.

“Vâng...”

Bị ánh mắt di Trương nhìn khiến Mạc Từ Yên hận không thể đào một cái lỗ mà chui, Ấm Dạ Duật bên cạnh chỉ cười không nói, để mặc cho ánh mắt di Trương tùy ý đánh giá, điều này khiến di Trương có thiện cảm với anh ngay từ lần gặp đầu tiên.

Vừa vào cửa, Mạc Từ Yên đã nghe thấy tiếng cười truyền đến, từ trong phòng khách có bốn thân ảnh đang ngồi đó, hai người đàn ông cùng hai người phụ nữ, tuy đã ngoài bốn mươi nhưng nam vẫn tuấn tú soái khí, nữ xinh đẹp thanh lệ, nhìn dung mạo cũng hiểu rõ thời trẻ họ đều là những mỹ nam mỹ nữ hiếm có.

“Cha mẹ, cô chú, con về rồi...” Mạc Từ Yên cùng Ấm Dạ Duật bước vào, lễ phép chào hỏi một lượt, Vân Hinh Như thấy con gái trở về liền vẫy vẫy cô, ý bảo cô đến bên cạnh ngồi xuống.

“Bác trai, bác gái, cháu mới đến, làm phiền mọi người.”

Ấm Dạ Duật lễ phép chào hỏi, điều này khiến Mạc Vũ Hiên cùng Vân Hinh Như cảm thấy vô cùng vừa lòng với con rể tương lai, đặc biệt là Vân Hinh Như. Khác hẳn với Mạc Vũ Hiên một bên mặt lạnh, Vân Hinh Như bên cạnh Minh Tâm không người nào đánh giá anh. Đây cũng là lần đầu tiên sau hai năm bà gặp lại anh, hai năm trước hôn sự không thành, đối với Vân Hinh Như là một tiếc nuối rất lớn, bởi vì biết tính tình của chàng trai trước mắt rất tốt, bất kể là tài hoa dung mạo hay phẩm chất, tên họ Trác đó vốn dĩ không thể nào sánh bằng, người như vậy cho dù không yêu Yên Nhi nhưng bà tin tưởng anh sẽ không bỏ mặc cô, nhưng vì yêu thương con gái, mọi thứ bà liền thuận theo cô, chỉ là không nghĩ đến lại khiến cô phải chịu tổn thương.

Hiện tại gặp lại, so với hai năm trước Ấm Dạ Duật không chỉ chính chắn trầm ổn hơn mà tính cách vẫn rất hoàn hảo, không hổ là con rể mà bà chọn lựa, người như anh mới có thể chịu được tính ngang bướng của con gái bà, hiện tại nhìn hai người đứng cùng một chỗ, Vân Hinh Như cảm thấy hòa hợp đến mức không thể chê vào đâu được.

“Yên Nhi, đến đây...”

Mạc Từ Yên ngoan ngoãn đi đến bên người Vân Hinh Như, ngồi giữa bà và Minh Tâm, trong lòng không khỏi có chút thấp thòm, lần trước cô đến nhà anh dùng cơm cũng không cảm thấy áp lực như vậy, vậy mà hiện tại, trong lòng thầm nghĩ, đây rõ ràng là nhà cô, thân là chủ nhà không thể yếu thế trước mặt khách như vậy!

“Mấy ngày không gặp, con dường như ốm đi không ít?” Minh Tâm một bên ôn hòa mở miệng, cố gắng không tạo áp lực cho cô gái trước mặt, nhìn vẻ mặt cô bà có cảm giác cô như chiến sĩ sắp ra sa trường, vẻ mặt như chuẩn bị sắp tử trận khiến bà không khỏi cảm thấy buồn cười.

Có một cô con dâu như vậy, Ấm Dạ gia sau này sẽ náo nhiệt lắm cho xem, như vậy cũng tốt, nhìn con trai từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng bày ra dáng vẻ ôn nhu trầm tĩnh như cha nó, Minh Tâm sớm đã chán, may mắn là tính tình Ấm Dạ Nghiên giống bà, nếu không suốt ngày bắt bà nhìn ba gương mặt không cảm xúc của ba cha con, Minh Tâm thật sự sẽ phát điên mất thôi.

“A, có sao?” Vân Hinh Như cẩn thận nhìn lại con gái một lượt, phát hiện cô mặc chiếc áo sơ mi có chút rộng, cổ áo hơi lỏng để lộ ra làn da trắng nõn, bà là phụ nữ nhìn còn không khỏi mê hoặc huống hồ là đàn ông, nghĩ đến Mạc Từ Yên ngày ngày phải mặc như vậy để người khác nhìn, Vân Hinh Như liền tức giận, con gái bà nuôi hai mươi năm, đâu thể để cho người khác chiếm tiện nghi?

Nói đến chiếm tiện nghi, ánh mắt bà không khỏi rơi vào người Ấm Dạ Duật đang cùng hai người đàn ông trò chuyện, cô là thư ký riêng của anh, người mà cô hằng ngày tiếp xúc cũng chỉ có anh, nếu chiếm tiện nghi thì cũng chỉ có anh mới có thể chiếm được, dù sao gian tình giữa tổng tài và thư ký không phải không có, bất quá nếu người đó là Ấm Dạ Duật, Vân Hinh Như bà liền bỏ qua, dù sao anh cũng sắp trở thành con rể bà, đều là người trong nhà.

Nếu Mạc Từ Yên biết được suy nghĩ của mẫu thân đại nhân, chỉ sợ cô không còn lời nào để nói, có ai làm mẹ mà người khác chiếm tiện nghi của con gái mình mà xem như không thấy không? Cho dù người đó là anh hay con rể tương lai của bà nhưng dù sao cô mới là con gái của bà, Mạc Từ Yên cảm thấy địa vị của bản thân đang bị đe dọa, anh còn chưa lấy cô mà mẹ cô đã tạo cơ hội cho anh như vậy, đến lúc hai người lấy nhau rồi chẳng phải mẹ cô sẽ về phe anh sao?

“Có lẽ vì dạo này công việc bận quá nên con ăn uống không được hợp lý lắm...” Mạc Từ Yên phát hiện đồ cô mặc bắt đầu rộng rãi đi rất nhiều, điển hình là chiếc áo sơ mi cô đang mặc trên người, cổ có phần hơi lỏng, sáng nay cô tìm trong tủ đồ của mình, chỉ có chiếc áo sơ mi này miễn cưỡng mặc được, còn những bộ đồ khác, có vẻ là do eo cô nhỏ đi không ít nên mấy chiếc váy kia sớm đã không thể mặc được, cô cũng không nghĩ bản thân lại ốm đến như thế, có lẽ vì thời gian qua vì công việc ở công ty quá bận nên cô không có thời gian bận tâm những thứ nhỏ nhặt thế này.

“Sau này không được như thế nữa, con gái không cần phải quá ốm, mập mập mới đáng yêu...” Minh Tâm cẩn thận dạy dỗ cô con dâu tương lai sắp bước vào cửa này, bà không muốn cô bị ảnh hưởng bởi tư tưởng trẻ tuổi của các cô gái mới lớn, nghĩ rằng ốm mới đẹp, thật sự thì có đẹp hay không còn tùy thuộc vào mắt người nhìn, thậm chí đợi sau khi cô vào cửa, bà nhất định sẽ tiến hành kế hoạch vỗ béo cô, như vậy mới có sức khỏe để sinh cháu cho bà bồi.

Mạc Từ Yên ngoan ngoãn gật đầu, lúc đầu cô còn có chút lo sợ nhưng sau khi trò chuyện cùng bà, giọng nói quan tâm cùng vẻ mặt ôn hòa của bà đã khiến cô bình tĩnh hơn không ít, cảm giác bất an sớm đã tiêu tan, bất quá vẫn là có chút không được tự nhiên.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, hai đứa cũng vừa mới tan làm còn chưa ăn gì, dùng bữa xong hãy nói tiếp...” Thấy sắc trời bên ngoài đã tối, Mạc Vũ Hiền mở miệng liền được nhận được sự đồng ý của mọi người.

“Hai đứa mau đi rửa tay rồi còn dùng bữa, kéo thức ăn nguội mất.”

“Di Trương, phiền đi dọn bàn...”

“Dạ phu nhân...”

Bàn ăn nhanh chóng được dọn lên, khi Mạc Từ Yên rửa tay xong thì những món ăn thịnh soạn đã được bày ra, vẫn còn bốc khói nghi ngút, hương thơm lan tỏa khắp nơi, chỉ cần nhìn cũng có thể cảm nhận được, nhất định là rất ngon.

Mạc Từ Yên đi đến bên cạnh Vân Hinh Như ngồi xuống, Âm Dạ Duật ngồi đối diện cô.

“Hai đứa ăn nhiều một chút...”

Vân Hinh Như gấp một miếng thức ăn cho Âm Dạ Duật bày tỏ sự hài lòng đối với con rể tương lai này.

“Cảm ơn bác gái...”

“Đúng rồi Yên Nhi, trên tạp chí sáng nay, nữ nhân vật chính là cháu đúng không?”

Lời vừa rơi xuống, ánh mắt mọi người trên bàn ăn đều dồn về phía Mạc Từ Yên khiến cô không biết làm sao trả lời, khung cảnh xấu hổ như thế vậy mà tất cả mọi người đều biết, nếu là người xa lạ Mạc Từ Yên cũng không cần phải e ngại điều gì nhưng suy cho cùng, người mở miệng hỏi lại là mẹ chồng tương lai của cô, điều này khiến cô có chút ngượng ngùng.

“Vâng, là cháu...” Làm người thì phải thành thật, hiện tại mọi người trong công ty đã sớm biết, dù không nói ra nhưng họ vẫn biết đó là cô, sớm muộn cũng bại lộ, không bằng hiện tại cứ thú nhận trước.

“...”

Không gian rơi vào yên tĩnh, ngoài từ tiếng động đĩa thì không có bất kì tiếng nói nào, đến khi Mạc Từ Yên cảm thấy trái tim bé nhỏ của cô bị mọi người dọa sợ thì một giọng nói vang lên, phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Buổi sáng mẹ cùng di Trương xem tin tức, di Trương còn khẳng định là con dâu...”

“Tốt quá, nếu là Yên Nhi thì không có vấn đề gì!” Minh Tâm dường như trút được gánh nặng, đúng như lời con gái nói, người tối qua gọi đến là cô, nếu là Mạc Từ Yên thì bà có thể yên tâm, dù sao đây đều là bà nợ Mạc gia, huống hồ cô lại là cô con dâu vừa lòng bà, bất kể là vì lý do gì thì con trai bà nhất định phải lấy cô. Mặc dù biết suy nghĩ của bản thân có phần ích kỷ nhưng chuyện năm đó, nếu không phải có Mạc Vũ Hiền thì bà cùng Âm Dạ Tuấn vốn không thể bên nhau, một người phụ nữ như Vân Hinh Như, bà tin tưởng cách dạy dỗ con của bà ấy, cô con gái mà hai người họ sùng bái đến tận trời nhất định có chỗ tốt, cho dù tâm cô không đặt ở Âm Dạ gia thì cô nhất định sẽ không khiến bà thất vọng. Bất quá có lẽ bà đã nghĩ sai, tình hình hiện tại cho thấy, hai đứa nhỏ đã có tình cảm với nhau, đối với hai nhà đây vốn là chuyện tốt, thân là cha mẹ, không ai muốn con mình đi lấy một người không yêu con mình, thứ bà muốn không phải hôn nhân chính trị mà là cuộc hôn nhân giữa hai người.

“Như vậy là rõ rồi, hai đứa kết giao cũng tốt, hôn sự kéo dài hai năm rồi cuộc cũng có thể quyết định.” Âm Dạ Tuấn trầm mặc này giờ rồi cuộc cũng lên tiếng.

Nhắc đến chuyện hôn sự, gương mặt bốn vị trưởng bối đều nghiêm túc hẳn lên, Minh Tâm cùng Vân Hinh Như hai mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người lộ vẻ hiểu rõ, xem ra hai đứa nhỏ không phải không có duyên mà chưa đến thời điểm. Lần đầu gặp mặt chưa nảy sinh tình cảm gì là điều hiển nhiên, bốn người họ nghĩ rằng sẽ cho hai đứa nhỏ cơ hội để tìm hiểu nhau nhưng ai ngờ lần xem mặt đầu tiên Âm Dạ Duật lại từ chối, hai nhà tuy khó xử nhưng hôn

ước vẫn để đó, chỉ mong con mình có thể thay đổi chủ ý, mặc dù trong thời gian hai năm Minh Tâm có bắt Âm Dạ Duật đi xem mắt nhưng con dâu mà bà nhận được, sớm chỉ có một mình Mạc Từ Yên.

Hiện tại là thời gian thích hợp để giải quyết mối hôn sự này.

“Như vậy có nên để Yên Nhi qua nhà chúng ta ở một thời gian để chuẩn bị có cuộc sống hôn nhân không?” Người mở miệng là Minh Tâm, khi nghe Âm Dạ Tuấn nhắc đến chuyện hôn sự hai năm bị bỏ qua hiện tại rốt cuộc cũng được quyết định thì giọng nói có phần mềm dịu đi nhiều.

Từ nhỏ Minh Tâm đã đặc biệt chú ý đến Mạc Từ Yên, mặc dù không thường xuyên gặp gỡ cô hoặc lúc bà đến cô cũng không biết bà là ai nhưng bà xem cô như con gái mà đối đãi, nhìn cô từ nhỏ đến lớn, tình cảm dành cho cô không sai lệch với Âm Dạ Nghiên là bao nhiêu, cho nên hiện tại rốt cuộc cũng đợi được ngày cô bước chân vào Âm Dạ gia của bà, Minh Tâm tất nhiên vui vẻ, cảm giác con gái lớn rồi vẫn ở bên cạnh mình, đây đúng là điều hạnh phúc của tất cả người mẹ.

“Minh Tâm, chuyện gì cũng phải từ từ, chúng ta nên để bọn trẻ tìm hiểu nhau thêm một thời gian nữa, đến lúc đó tổ chức hôn lễ cũng không muộn?” Biết được tính tình con gái, chỉ ăn mềm không ăn cứng, thấy Minh Tâm có vẻ nóng vội Vân Hình Như không khỏi khuyên nhủ. Dù sao con gái bà cũng vừa trải qua một cuộc tình, cô mới chia tay với Trác Lân không bao lâu, hiện tại lại đang kết giao với Âm Dạ Duật, tuy con gái miệng nói sớm đã quên nhưng trong lòng bà vẫn có chút không yên tâm.

“Cũng đúng, vẫn là nên từ từ...” Minh Tâm phát hiện bản thân lơ lửng, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy con trai kết giao bạn gái, lại tính đến chuyện hôn sự nên không khỏi có chút nóng vội, dù sao anh cũng không còn nhỏ, mà Âm Dạ gia lại chỉ có duy nhất anh là con trai, Minh Tâm sớm đã muốn uống chung trà con dâu này nhưng theo lời Vân Hình Như, Mạc Từ Yên chỉ vừa mới hai mươi, bà biết phụ nữ bây giờ đều đặt sự nghiệp làm đầu, sau đó mới tính đến hôn nhân, nhưng nếu phải đợi đến lúc đó thì bà thật sự không có kiên nhẫn.

“Để hai đứa tìm hiểu nhau mấy tháng, một năm hai năm sau kết hôn cũng không muộn, dù sao hai đứa vẫn còn trẻ...”

“Như vậy cũng tốt, Yên Nhi, Duật, hai đứa có ý kiến gì không?” Âm Dạ Tuấn gật đầu, đồng ý với ý kiến của Vân Hình Như, dù sao hai đứa vẫn còn đang ở giai đoạn tìm hiểu, nếu kết hôn liền chỉ sợ dục tốc bất đạt, hướng hồ Mạc Từ Yên vẫn còn trẻ, nếu gây cho cô áp lực quá nhiều chỉ sợ sẽ khiến cô sinh ra nỗi sợ hãi đối với hôn nhân, chỉ sợ hôn sự này lần nữa lại không thành, lúc đó ông cũng già cả rồi, không có năng lực đi tìm cô vợ khác cho con trai ông.

“Thật ra...” Nhìn mọi người bàn tán xôn xao, Mạc Từ Yên muốn nói lại thôi, cô không biết bản thân có nên nói ra việc cô và anh đã đăng ký kết hôn rồi hay không, dù sao bọn họ cũng chưa có được sự cho phép của gia đình mà tùy tiện quyết định, cô sợ nói ra lại chọc gia đình hai bên tức giận.

“Cha mẹ, bác trai bác gái, không cần đâu, thật ra thì bọn con đã đăng ký kết hôn rồi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sóng gió kéo đến

Màn đêm buông xuống, S thị liền chìm ngập trong ánh sáng xa hoa mà lộng lẫy.

Khách sạn năm sao cao cấp nhất đang diễn ra một buổi tiệc lớn dành cho các diễn viên, ca sĩ, đạo diễn nổi tiếng của S thị, đây là một bữa tiệc giữa những người trong giới giải trí với nhau, người đến đều thân phận không tầm thường.

Tại một góc của buổi tiệc, một cô gái mặc lễ phục màu lam xinh đẹp đang đứng đó, trên tay cầm một ly rượu vang, khoác lên người bộ lễ phục dài đến chân, chiếc váy đuôi cá ôm lấy thân hình cô để lộ những đường cong quyến rũ, cô không giống công chúa bạch tuyết bước ra từ trong truyện cổ tích, trên người cô mang vẻ đẹp thanh lãnh xa cách, tựa nữ vương cao cao tại thượng.

Đêm tĩnh lặng, cô gái tựa người vào ban công, ánh mắt nhìn xa xăm, để lộ một bên mặt xinh đẹp. Rõ ràng thời tiết vẫn sóng yên biển lặng nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại nhấp nhô lên từng đợt sóng, điều này khiến cô gái không khỏi đưa tay lên ngực mình.

“Amy, sao em không vào bên trong? Ở đây gió lớn lắm...” Lúc này một cô gái khác bước đến, khác với không khí bên trong náo nhiệt vô cùng, bên ngoài lại yên tĩnh đến đáng sợ, gió thổi qua khiến toàn thân lạnh run.

“Bên trong quá ồn ào, em không thích.” Cô gái gọi Amy nhướng mày, tỏ vẻ không thích, hướng hồ đối với sự giả tạo của đám người bên trong, cô cũng lười cùng họ diễn kịch.

Thân thể cô đang ở nơi đây, nhưng tâm vốn dĩ đặt tại nơi khác.

“Đúng rồi Amy, em đã nghe tin tức gì chưa?” Thân là người đại diện, cô sớm biết rõ tính tình người trước mặt, bước chân vào giới giải trí vốn là phải đấu đá tranh giành, trên đời này không đơn giản chỉ là có thực lực là đạt được mục đích, mà còn phải dựa vào thủ đoạn!

Amy năm mười tám tuổi bước chân vào giới giải trí, cô từ một diễn viên vô danh tiểu tốt từng bước trở thành siêu sao thiên hậu, danh tiếng hiện tại so với Dạ Thiên Vương chỉ có hơn chứ không có kém. Nhưng mấy ai biết được, để có được thành tích như ngày hôm nay, cô đã phải cố gắng thế nào?

Amy có thực lực, đó là điều tất cả mọi người phải công nhận.

Chỉ là trong giới giải trí, thực lực vốn dĩ không thể khẳng định bản thân, muốn trở nên nổi tiếng mỗi người đều cần phải có thủ đoạn, nếu không phải đi cửa sau, thông qua kim chủ để giành được vai nữ chính thì chính là thân phận không tầm thường, thiên kim đại tiểu thư.

Mà Amy, trước giờ tính tình cao ngạo, tất nhiên sẽ không dùng thủ đoạn để đi cửa sau, hơn nữa cô xuất thân bình thường, thân phận của cô cũng không thuộc đại gia tộc ở S thị, nhưng hiện tại cô vẫn đứng vững ở vị trí Nữ thần trong giới giải trí, là do ở phía sau cô có hậu thuẫn vô cùng vững chắc, mà hậu thuẫn đó là ai, ngay cả người đại diện của Amy cũng không biết.

“Tin tức? Chị biết em không hề hứng thú với những tin đồn nhảm mà?” Amy chưa từng liếc mắt nhìn người đại diện bên cạnh, ánh mắt cô lúc này mông lung, âm nhạc bên trong không ngừng truyền vào tai cô, khiến tâm trạng cô cũng không yên.

Người đại diện lộ vẻ cười bí hiểm: “Chị biết nhưng là tin tức lần này rất nóng đó, em có biết nhân vật chính là ai không?”

“Nếu không phải sao hạng A thì chính là chuyện tình của mấy vị tổng tài lớn, có gì thú vị?” Đôi môi nhỏ nhắn lạnh lùng phun ra từng chữ, dường như đối với vẻ cười bí hiểm của cô, Amy không hề có chút hứng thú.

“Đúng là Amy, em đoán trúng rồi, nhưng nhân vật lần này rất là bất ngờ đấy nha...” Thấy Amy không hề phối hợp cùng cô, cô gái tỏ vẻ bất mãn, cảm thấy Amy không hô danh là Băng Sơn Nữ Thần, cho dù gặp chuyện gì cũng không khiến cô nằng thay đổi sắc mặt.

“Em thật không thú vị chút nào, để chị nói cho em, nhân vật chính là này chính là Ám Dạ Duật - người đàn ông độc thân vàng, tổng tài của Ám Dạ thị!” Không biết từ lúc nào trên tay cô đã xuất hiện một quyển tạp chí, cô nhanh chóng cho Amy xem trang bìa của tạp chí.

Hình ảnh trang bìa hiện rõ trong mắt Amy, dưới con mưa đôi nam nữ trao nhau nụ hôn đắm thiết, tuy là khung cảnh bệnh viện nhưng lại không hề gây phản cảm với mắt người nhìn. Dung mạo nữ chính bị giấu đi nhưng nam chính thì không ai khác chính là Ám Dạ Duật, hình ảnh hài hòa mà lãng mạn cùng với hàng tiêu đề to đùng vô cùng chói mắt: “Người tình của Ám Dạ tổng tài?”.

“Xoảng.”

Chiếc ly thủy tinh rơi xuống, chạm vào nền đất vang lên một thanh âm thanh thúy, mảnh vỡ của ly văng tứ tung, rượu vang đỏ rơi xuống lễ phục trên người Amy, nhuộm đỏ một mảng vải lam, dưới nền lam như biển lại càng khiến vết rượu vang đỏ trở nên nổi bật.

“Amy, em làm sao vậy? Có bị thương không?” Người đại diện thấy hành động thất thố của Amy liền lo lắng hỏi, kiểm tra cô một lượt phát hiện chỉ là y phục bị dơ, cô gái lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao...” Amy mơ màng giật lấy quyển tạp chí từ tay cô gái, ánh mắt cô tựa như muốn xuyên qua quyển tạp chí nhìn vào cô gái bên trong.

Tiếng động bên này của hai người không khỏi thu hút sự chú ý của đám đông, không ít người định tiến về phía này, không muốn Amy bị mất hình tượng Băng Sơn Nữ Thần trước mặt mọi người, cô vội vàng đỡ lấy Amy đi ra khỏi đại sảnh, ý đồ muốn đưa cô về phòng nghỉ ngơi.

Vốn có người định tiến lên ngăn cản, hôm nay cũng là buổi họp mặt của những diễn viên nổi tiếng, người đến tham dự thân phận tất nhiên không tầm thường, nếu Amy bỏ đi sẽ bỏ mất một cơ hội thăng tiến nhưng vì thấy sắc mặt cô nàng tái nhợt, người của Thịnh Thế cũng không ngăn cản, thế nên từ đại sảnh đến phòng nghỉ, một đường đi vô cùng thông thả.

“Cô ta làm sao vậy?” Dạ Tiêu Trần bên này nhíu mày, tất nhiên hắn cũng phát hiện hành động của Amy, nhìn theo bóng dáng cô đang khuất dần, có chút khó hiểu.

Chẳng phải cô ta lúc nào cũng mang một bộ dáng nữ vương cao cao tại thượng sao? Hôm nay sao lại có hành động thất thố như vậy?

Tổng Hồng Ngọc bên cạnh lắc đầu tỏ vẻ không biết, Dạ Tiêu Trần thấy thế cũng không tiếp tục truy cứu, dù sao hắn và cô cũng không thân, cô ta làm sao cũng không liên quan đến hắn, hắn hỏi chỉ là có lẽ mà thôi.

Lúc này Amy đã được đưa vào phòng nghỉ, người đại diện rót cho cô một ly nước, nhìn gương mặt xinh đẹp giờ đã tái nhợt đến đáng thương của cô, người đại diện lúc này vẫn chưa hiểu nguyên nhân khiến Amy trở nên như vậy.

“Amy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên em lại...” Ở cạnh Amy bốn năm, đây là lần đầu tiên cô thấy sắc mặt Amy như vậy, nếu cô đoán không lầm, chỉ sợ là liên quan đến quyển tạp chí đó.

“Không có gì, chị đi ra ngoài đi, em muốn được yên tĩnh...”

Nhìn sắc mặt đông lạnh của Amy, người đại diện bộ dạng muốn nói lại thôi, rốt cuộc cũng đành thỏa hiệp, ra khỏi phòng nhưng không quên đóng cửa lại.

Trong căn phòng rộng lớn lúc này chỉ có một mình Amy ngồi trên giường, ánh mắt cô vẫn không rời quyển tạp chí, bàn tay siết chặt ly nước thủy tinh, tâm trạng lúc này vô cùng xấu.

“Nhất định là nói dối... Âm Dạ Duật làm sao có thể có tình nhân đâu?”

Amy lẩm bẩm, cô không tin những gì trong tạp chí nói, cô không tin anh lại có tình nhân, cô không tin anh cùng cô gái bên trong có quan hệ thân mật, cô không tin!!!

“Làm sao có thể đâu...?”

Lửa giận che mờ lý trí, Amy cầm lấy ly thủy tinh đập mạnh xuống nền gạch, chiếc ly vỡ đi, mảnh vỡ văng ra, xệt qua bàn tay cô, tuy không nặng nhưng lại chảy máu, chỉ là lúc này Amy không hề bận tâm đến vết thương nhỏ nhặt đó.

“Làm sao có thể, nhất định là nói dối!”

Có nói dối hay không chỉ sợ cô đã sớm biết câu trả lời.

Thân thể cô mất hết sức lực khụy xuống nền cạnh giường, lúc này nào có dáng vẻ của một nữ thần cao lãnh của giới giải trí?

~~~~~

“Cái gì?!”

Lời nói của Âm Dạ Duật chẳng khác nào sét đánh ngang tai, nhìn sắc mặt bốn vị trưởng bối, Mạc Từ Yên không khỏi nhớ đến chuyện trưa nay khi cô cùng anh bước vào Cục Dân Chính.

Cô đợi ngày này đã lâu, tất nhiên trên mặt như hoa đào nở rộ, khi cô cùng anh muốn đăng ký kết hôn, nhân viên cũng đã xác nhận đến hai lần, hẳn là sợ bản thân nghe lầm, nhìn ánh mắt hâm mộ của đối phương, cô chỉ cười không nói, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, đến khi lấy chứng minh thư để đăng ký, nụ cười trên mặt cô vốn không giữ được nữa.

“Duật, em... em quên đem chứng minh thư rồi...” Bộ dạng Mạc Từ Yên gấp đến mức sắp khóc, mỗi ngày cô đều mang chứng minh thư bên mình để phòng khi cần thiết, vậy mà hiện tại lại không thấy, Mạc Từ Yên không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc là cô đã để quên hay là đánh rơi ở đâu?!

Lúc này bên tai cô truyền đến một giọng nói trầm thấp mà vô cùng bình tĩnh, nội dung câu nói khiến cô không khỏi sùng sốt: “Anh giữ.”

Chỉ với hai từ đơn giản thành công khiến thân thể cô cứng đờ, cảm giác như bản thân nghe lầm.

“Anh... từ khi nào?”

“Tôi qua túi xách em rơi, anh tình cờ nhặt được.”

“Cho nên?”

Ngày hôm nay anh dẫn cô đến đây vốn dĩ không phải chuẩn bị trước từ sớm mà chỉ mới tối hôm qua?

Tối qua khi anh đưa cô về nhà, họ tránh một con mèo làm túi xách của cô rơi xuống, anh tình cờ nhặt được chứng minh thư của cô, nên mới có hiện tại đúng không?

Như hiểu được suy nghĩ của Mạc Từ Yên, Âm Dạ Duật không khỏi gật đầu, cho cô một nụ cười yên tâm: “Hộ khẩu nhà em cũng nằm trong tay anh, cho nên anh đã nói những thứ còn lại cứ để anh.”

Âm Dạ Duật đem cho cô hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, hiện tại cô rốt cuộc cũng hiểu thế nào gọi là “Còn lại cứ giao cho anh”, vốn dĩ bản thân cô không cần đến đây làm gì, dựa vào một mình anh, bọn họ vẫn có thể đăng ký kết hôn nhưng anh lại không làm vậy. Anh từ công ty đưa cô đến đây ăn trưa rồi đi dạo, còn ở trước Cục Dân Chính ngó lơ cùng cô bên nhau trọn đời, rốt cuộc là anh muốn làm gì?

“Hai đứa... hai đứa kết hôn khi nào?” Vân Hình Như kính hãi, nhìn gương mặt trấn tĩnh của Âm Dạ Duật lại nhìn về mặt e ngại của Mạc Từ Yên, bà liền biết lời anh nói là sự thật. Bà vốn nghĩ để hai đứa tìm hiểu nhau một thời gian dài, một hai năm sau khi Yên Nhi hoàn toàn quên đi tình cũ mới cho cô cùng anh kết hôn, dù sao nếu Âm Dạ Duật biết được vợ của mình kết hôn cùng mình mà vẫn còn nhớ người đàn ông khác thì hôn nhân của bọn họ nhất định sẽ không duy trì được dài lâu, chỉ là... có lẽ là do bà suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Vừa mới trưa nay ạ...”

“Như vậy thì không cần đợi đến một năm sau làm gì, để em cùng Hình Như xem ngày tốt rồi cho hai đứa tổ chức hôn lễ trong tháng này luôn...” Minh Tâm đang tức giận vì chuyện con trai lên lút đi đăng ký kết hôn nhưng nghĩ đi nghĩ lại vốn dĩ bà cùng muốn hai đứa kết hôn sớm, hiện tại ước muốn của bà đã được thực hiện, tâm trạng Minh Tâm nhảy mất liền tốt lên.

“Tháng này? Có phải quá nhanh không?” Vân Hình Như có chút lo lắng, nếu trong tháng này mà tổ chức hôn lễ bà sợ sẽ chuẩn bị không kịp, hoảng hốt...

“Không nhanh chút nào. Hôm nay là mừng năm, để lát nữa xem ngày, hẳn là giữa tháng hoặc cuối tháng sẽ có ngày tốt.” Minh Tâm không bận tâm nhiều như Vân Hình Như, cha mẹ bà cùng Âm Dạ Tuấn đều mất, hiện tại bà là nữ chủ nhân của Âm Dạ gia, mọi chuyện trong nhà đều do bà quyết định, bà nói là được thì Âm Dạ Tuấn không dám phản đối.

“Nhưng... thế liền tốt.” Vân Hinh Như thấy gia đình bên kia vui vẻ cũng không muốn khiến họ khó xử, lờ ra miệng liền nhanh chóng đổi lại.

Dù sao đây cũng là chuyện riêng của gia đình bà, có lẽ nên để bà cùng Mạc Vũ Hiền giải quyết thì tốt hơn, để không phải khiến con gái lo lắng, cũng không khiến gia đình hai bên khó xử.

Mạc Vũ Hiền thấy vợ nói thế cũng không nói gì, nên cũng ngẫm đồng ý, Ám Dạ Tuấn bên này không khỏi cho con trai ánh mắt tán thưởng, như muốn nói: “Không hổ là con trai ta!”.

Trên bàn ăn lúc này một mảnh yên lặng, bốn người không ngừng bàn tán, đột nhiên Mạc Vũ Hiền nhớ đến gì đó, quay người sang nhìn Ám Dạ Duật.

“Duật, cháu lấy đâu ra hộ khẩu nhà ta thế?”

Mạc Tử Yên nghe vậy cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, cô cũng thắc mắc lí do vì sao anh lại có trong tay hộ khẩu nhà cô.

“Bác trai, lần trước bác nhờ cháu một việc, cần có hộ khẩu nhà bác, bác không nhớ sao?” Đối với sự nghi hoặc của hai người, anh trả lời vô cùng bình tĩnh.

“Vậy sao?” Mạc Vũ Hiền không xác định trả lời, có lẽ vì tuổi đã lớn nên có một số chuyện ông cũng không nhớ rõ.

Mặc dù không biết sự thật thế nào nhưng Mạc Tử Yên cảm thấy, lời của anh một chữ cũng không đáng tin.

Tối hôm đó, sau khi tiễn gia đình anh ra về, Mạc Tử Yên cũng mệt mỏi trở về phòng, trong phòng khách chỉ còn lại hai vợ chồng Mạc Vũ Hiền, khác hẳn với vừa này, sắc mặt hai người lúc này có chút nghiêm trọng.

“Em nghĩ... nên gọi thông báo cho cha một tiếng.”

“Em có chắc không?” Giọng nói Mạc Vũ Hiền so với ngày thường âm trầm đi rất nhiều, ông vẫn còn nhớ chuyện năm đó, muốn lấy được bà phải trải qua tử thách khó khăn cỡ nào.

“Dù sao Yên Nhi cũng là cháu ngoại của ông ấy, hưởng hờ hai đứa cũng đã đăng kí kết hôn, em nghĩ cha cũng không tàn nhẫn đến mức phá hoại uyên ương...” Mặc dù biết tính tình ông khá cứng nhắc lại rất cố chấp, nhưng bà biết trong lòng ông ấy nhất định cũng muốn con cháu có cuộc sống hạnh phúc.

Mạc Vũ Hiền như rồng mây: “Điều đó anh không chắc.”

“Em biết anh có thành kiến với cha nhưng dù sao ông ấy Yên Nhi cũng là cháu gái ông ấy, hôn lễ của chúng ta đã không thông báo cho ông ấy, nếu ngay cả hôn lễ của Yên Nhi cũng không... em thật sự có lỗi với cha...”

“Được rồi, mọi chuyện em cứ quyết định đi.” Mạc Vũ Hiền không còn cách nào đành chịu theo ý bà, chuyện gì đến cũng sẽ đến, cho dù bọn họ muốn ngăn cản cũng không được.

Lúc này Vân gia tại Hồng Kông.

“Lão gia, tiểu thư gọi điện về...” Người hầu nhắc máy, xác định được thân phận đối phương liền nhìn về phía Vân lão gia đang ngồi trên ghế dựa, trong lòng có chút thấp thỏm không yên.

Ở Vân gia mọi người đều biết Vân lão gia yêu thương nhất là cô con gái này của ông, cô là Đại tiểu thư của Vân gia, là người do chính thất sinh ra, cho dù hiện tại không ở đây nhưng địa vị của cô cũng không bao giờ thay đổi. Năm đó Vân Hinh Như vì Mạc Vũ Hiền mà bỏ nhà ra đi, chọc Vân lão gia tức giận một trận, tuy ngoài miệng nói không nhận cô con gái này nhưng trong lòng luôn nhớ đến cô, chỉ là Vân lão gia hoành hành ở hắc đạo nhiều năm, vốn không dễ dàng bộc lộ cảm xúc, cho dù đối với Vân Hinh Như, ông cũng không bộc lộ sự yêu thương của mình, điều này lại khiến Vân Hinh Như hiểu lầm, cho đến tận bây giờ bà vẫn không dám cùng ông đối mặt.

“Là vị tiểu thư nào?” Trong lòng sớm đã biết rõ nhưng Vân lão gia cố tính giả vờ không biết, bộ dạng chẳng buồn để tâm.

“Là... là Đại tiểu thư ạ...”

“Hừ!” Vân lão gia nghe vậy liền hừ lạnh nhưng vẫn đưa tay tiếp điện thoại, ra lệnh cho người hầu ra ngoài.

“Cha... là con, Hinh Như...”

“Không biết là ngọn gió nào có thể khiến Mạc phu nhân gọi điện đến đây tìm lão già này?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tâm tư của Âm Dạ Duật

"Cậu nói sao? Cậu sắp kết hôn?!"

Tôn Lãnh Diệt kinh ngạc, dừng động tác uống cà phê, có cảm giác dường như bản thân đã nghe lầm, ánh mắt không thể tin được rơi vào người đàn ông đang ngồi ở đối diện.

Hắn hôm nay đến Âm Dạ thị là để bàn bạc với Âm Dạ Duật về nước hoa Cát Linh khi nghe tin Dạ Tiêu Trần chịu đồng ý hợp tác làm người phát ngôn, đồng thời cũng tiện thể ghé thăm anh. Khi biết được Tôn thị lấy việc hợp tác lần này ra uy hiếp anh, Tôn Lãnh Diệt cảm thấy có lỗi, dù sao bạn bè hai mươi mấy năm, hai người họ chẳng khác nào anh em ruột thịt, nếu vì việc hợp tác lần này thất bại mà trở mặt với nhau, hắn cũng không có mặt mũi để gặp anh. Mặc dù biết Âm Dạ Duật sẽ không để bụng nhưng hắn vẫn là đích thân đến nhận lỗi, bất quá còn chưa ngồi nóng ghế, cà phê cũng chưa kịp uống đã phải nghe được một tin động trời.

"Ừ." Anh tiếp tục xem tài liệu trong tay, đối với ánh mắt của Tôn Lãnh Diệt làm như không thấy.

"Này Duật, cậu nói đùa đúng không? Làm sao mà cậu có thể kết hôn được..." Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, trong đầu Tôn Lãnh Diệt vang lên hồi chuông cảnh báo, là bạn thân từ nhỏ cho nên đối với tính cách của Âm Dạ Duật hắn sớm đã hiểu rõ, nếu là vấn đề khác hắn tất nhiên sẽ tin lời anh không nghi ngờ, nhưng về việc anh kết hôn... có chết hắn cũng không tin!

Năm năm trước, Âm Dạ Duật từ bỏ việc trở thành quân nhân mà bước chân vào thương trường, một mực chỉ lo kinh doanh, không ngừng mở rộng Âm Dạ thị, Tôn Lãnh Diệt biết chuyện năm đó gây cho anh đã kích rất lớn, mà hắn thân là bạn thân lại không giúp được gì nên chỉ có thể cùng im lặng ủng hộ. Hai năm gần đây, tính thần Âm Dạ Duật tốt cuộc cũng tốt hơn nhiều, có lẽ công việc thật sự có thể giúp anh thay đổi, Âm Dạ gia bên kia thấy vậy cũng không phản đối nữa.

Di Minh Tâm thấy anh khôi phục liền vui mừng, nhiều lần muốn anh nhanh chóng thành gia lập thất để có thể quên đi quá khứ nhưng mỗi lần xem mắt, nếu không phải Âm Dạ Duật tìm cách trốn đi thì chính là bắt hắn thay anh để đi xem mắt, tất nhiên khi bị Di Minh Tâm phát hiện, người chịu tội không ai khác ngoài Tôn Lãnh Diệt hắn, trách hắn giúp anh bao che.

Sau bao nhiêu lần nhìn Âm Dạ Duật đi xem mắt, Tôn Lãnh Diệt rút cuộc cũng rút ra một kết luận: Cho dù anh có đi xem mắt bao nhiêu lần thì cũng không bao giờ kết hôn! Không phải những cô gái đó không chấp nhận anh, dù sao anh cũng là người đàn ông tuấn tú phong độ, hồ mưa gọi gió trên thương trường, phụ nữ khắp S thị đều hận không thể gả cho anh nhưng tệ thay anh lại không có cảm giác với phụ nữ, sinh lý chỉ là vấn đề phụ, cái chính là ở tâm lý. Có một số chuyện gây ảnh hưởng tâm lý rất lớn, ngay cả bác sĩ cũng không thể nào cứu chữa được!

Vậy mà hiện tại hắn lại nghe được một tin động trời gì thế này?

Âm Dạ Duật sắp kết hôn!

Âm Dạ Duật sắp kết hôn!!

Âm Dạ Duật sắp kết hôn!!!

...

Điều quan trọng phải lặp lại ba lần, Tôn Lãnh Diệt cảm thấy hắn nhất định đã nghe nhầm rồi, trên đời này có thể xuất hiện bao nhiêu kì tích chứ việc Âm Dạ Duật kết hôn... Không phải hắn không muốn tin mà vốn dĩ không có cách nào tin được!

"Cậu nói đùa đúng không?"

"Nếu không tin thì ngày đó cậu có thể không đến, bất quá lễ vật thì nhớ cho người đưa đến đấy." Thấy Tôn Lãnh Diệt lộ vẻ mặt khó tin, Âm Dạ Duật cũng không có ý định giải thích nhiều, tùy tiện nói một câu, ý tứ rất rõ ràng: Người không cần nhưng quà thì không thể không có.

"Thế... cô ấy là ai?" Quen biết bao nhiêu năm, lần đầu tiên hắn thấy anh nói đùa như vậy, đến nước này Tôn Lãnh Diệt không thể không tin lời anh nói, bất quá hắn thật sự tò mò, rốt cuộc đó là thần thánh phương nào mà có thể khiến Âm Dạ Duật không có cảm giác với phụ nữ lại có ý định cùng cô kết hôn?

"Thật ra cậu cũng biết cô ấy, là Mạc Từ Yên."

"Mạc Từ Yên? Có chút quen tai..." Tôn Lãnh Diệt ngẫm nghĩ, rốt cuộc bản thân đã nghe cái tên này ở đâu, đột nhiên nhớ đến gì đó, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc: "Mạc Từ Yên, là người hai năm trước cậu... từ chối?"

Sau khi bị chấn thương về mặt tâm lý, Âm Dạ Duật dường như đối với bất kì người nào cũng chẳng có cảm giác, chứ đừng nói đến phụ nữ, nếu không phải là người có thể khiến anh yêu đến chết đi sống lại thì Tôn Lãnh Diệt tuyệt đối tin tưởng anh sẽ không lấy người đó, cho dù là gia đình ép buộc!

Mạc Từ Yên, Mạc gia Đại tiểu thư, cha là Mạc Vũ Hiên, tổng tài Mạc thị, nắm trong tay nền kinh tế của S thị, mẹ là Văn Hình Như - Đại tiểu thư Văn gia thuộc hắc đạo tại Hồng Kông, cô sinh ra vốn đã là công chúa, thiên chi kiêu nữ khiến người khác hâm mộ không thôi. Diện mạo không cần phải bàn,

Mạc Vũ Hiền năm đó là nam thần trong lòng các cô gái, Vân Hinh Như lại là hoa hậu giảng đường, hai người kết hợp tất nhiên sinh ra cô con gái không hề thua kém. Đối với vị tiểu công chúa của Mạc gia này, giới thượng lưu không hề biết rõ bộ dạng cô ra sao, bất quá tin đồn là rất nhiều.

Người khác không biết không có nghĩa Tôn Lãnh Diệt hẳn không biết, giao tình giữa hai nhà Âm Dạ - Tôn vô cùng thân thiết, hẳn lại thường xuyên đến Âm Dạ gia, tất nhiên cũng nghe di Minh Tâm nhắc đến cô con dâu này. Hiểu biết của hắn về cô không nhiều nghĩ rằng cô cũng giống bao tiểu thư khác, vốn dĩ không hợp với Âm Dạ Duật, hai người dù sao cũng là hôn ước từ nhỏ, cả hai ngay cả gặp mặt cũng chưa từng gặp, huống hồ là tính đến chuyện kết hôn.

Nhớ đến lần trước hắn gặp cô ở nhà sách, Tôn Lãnh Diệt cảm thấy cô nàng này cũng không tệ, thanh lệ nhã nhặn, không giống bộ dạng đại tiểu thư cao cao tại thượng, ấn tượng đầu tiên cũng không tồi, bất quá nghĩ đến Âm Dạ Duật đã mở miệng từ chối hôn sự này nên hắn cũng không bận tâm nhiều. Không nghĩ đến hiện tại Âm Dạ Duật lại thông báo muốn cùng cô kết hôn, thảo nào ngay từ lần đầu gặp mặt hắn đã thấy cô cùng anh có quan hệ ái muội không rõ, khi đó hắn hỏi anh còn trốn tránh, hiện tại đã rõ, hai người này không biết từ khi nào đã nảy sinh tình cảm.

"Cô ấy là vị hôn thê của tớ."

"Thế... cậu... cậu... yêu cô ấy sao?" Tôn Lãnh Diệt có chút không xác định hỏi lại, nếu không phải có tình cảm với Mạc Tử Yên anh tuyệt đối sẽ không lấy cô, Âm Dạ Duật là người có tinh thần trách nhiệm cao, một khi đã lấy, cho dù anh không yêu cô cũng sẽ chăm sóc cô một đời.

Bất quá thứ tình cảm mà Âm Dạ Duật đối với cô, liệu có phải là yêu không?!

"Có lẽ?"

"Thế nào gọi là có lẽ? Dù sao người ta cũng là con gái, nếu cậu thật sự không thích cô ấy, cậu có thể từ chối..." Thấy anh trả lời cho có lẽ, Tôn Lãnh Diệt có chút buồn bực, thái độ này là sao, nếu không thích thì đừng kết hôn, bây giờ bày ra bộ dạng này, đợi khi lấy cô ấy về cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc anh thì không sao nhưng Mạc Tử Yên dù sao cũng là con gái, cô gái qua một đời chồng rồi thì ai mà dám lấy?

Hôn nhân không tình yêu, có lẽ sẽ không hạnh phúc như mọi người vẫn nói, nếu như Mạc Tử Yên yêu anh mà tình cảm Âm Dạ Duật dành cho cô suy cho cùng không phải là tình yêu thì có lẽ người phải chịu tổn thương nhiều nhất không ai khác ngoài cô, dù sao cô cũng là người vô tội, hắn không muốn anh vì muốn quên quá khứ mới kết hôn với cô.

"Có nói cậu cũng không hiểu đâu..." Âm Dạ Duật thờ dãi, buông văn kiện trong tay xuống, đối với sự chần chừ của Tôn Lãnh Diệt, anh có đau đầu lấy tay che mắt.

Hai năm trước, ấn tượng của anh về cô đơn giản chỉ là một thiếu nữ mới lớn, tính tình bộc trực thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, người như vậy vốn dĩ không thể khiến người khác chán ghét, cho nên anh thành toàn cho cô, chủ động từ chối hôn sự giữa hai người. Hai năm sau, ánh mắt cô nhìn anh không biết từ khi nào đã thay đổi, cô không còn là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời nữa, cô đã hai mươi tuổi, trở nên thành thục và quyến rũ hơn nhiều. Cho đến hiện tại, cảm xúc mà anh dành cho cô, anh cũng không thể xác định được đó là gì.

Bởi vì cảm xúc này đến quá đột ngột, sau sự việc năm đó, Âm Dạ Duật nhận thức được một số chuyện cho nên anh đã đóng kín lòng mình, chỉ là thế giới mà anh vẫn luôn nghĩ rằng chỉ có mình anh mà cô lại có thể tiến vào, hơn nữa còn vô cùng dễ dàng đặt chân vào, điều này khiến cho anh không ngừng suy nghĩ.

Khi cô đến bên cạnh anh, Âm Dạ Duật cảm thấy hằng ngày có thể nhìn thấy cô, điều này tựa hồ cũng không quá tệ, cho nên anh đã cùng cô ăn trưa, hai người dần có bước tiến triển nên anh đã cùng cô bày tỏ tình cảm, lại cùng cô đăng kí kết hôn, Âm Dạ Duật cảm thấy bản thân anh có thể cung chiều cô cả đời. Tình cảm của hai người họ sớm đã vượt qua các cặp đôi đang yêu nhau và đi đến hôn nhân nhưng từ "yêu" này, anh chưa từng nói với cô.

Anh thích cô, đó là sự thật, anh thích trêu chọc cô, thích nhìn vẻ mặt bối rối của cô, thích nhìn ánh mắt tràn đầy tình cảm của cô, không biết từ khi nào mọi thứ của cô anh đều thích, mà mục đích của cô cũng từng bước thành công. Đúng vậy, Âm Dạ Duật là người thông minh, ngay từ khi họ gặp lại nhau, từ khi cô nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp, anh đã biết, cô gái này thích anh, người thích anh có rất nhiều, không chỉ có một mình cô, đối với việc cô thích anh là nằm trong tầm kiểm soát.

Chỉ là Âm Dạ Duật không nghĩ đến, cô gái này lại có thể khiến anh động tâm, đó là việc ngoài ý muốn mà anh không thể kiểm soát được.

Ngồi lừa không biết từ khi nào được bén lên, không biết từ khi nào anh đối với cô sớm đã không giống như những người khác, anh không thích nhìn cô khóc nhưng anh lại muốn cô khóc vì anh, nước mắt của cô chỉ có thể vì anh mà rơi, không biết từ khi nào, anh đối với vị hôn thê mà bản thân không có chút cảm giác này sớm đã nảy sinh thứ gì đó gọi là ham muốn chiếm hữu.

Chuyện năm đó khiến anh có rất nhiều suy nghĩ khác nhau, bởi vì không muốn làm tổn thương người khác cho nên anh mới có suy nghĩ là không muốn kết hôn, vào lúc đó cô lại xuất hiện, cô cùng người khác không đồng dạng, bởi vì sự xuất hiện của cô mà Âm Dạ Duật có suy nghĩ nhanh chóng đưa cô về nhà, như vậy anh mới có cảm giác an toàn.

"Là yêu đi?"

Cô đáng yêu như vậy, làm sao anh lại có thể không yêu cô?!

Về mặt ôn nhu của Âm Dạ Duật không khỏi khiến Tôn Lãnh Diệt bị dọa sợ một trận, lần này xem ra anh thật sự đã động tâm, xem ra Mạc Tử Yên này đúng là không tầm thường a!

"Thế... cô vợ nhỏ của cậu đâu?" Có trời mới biết khi nói ra câu nói này, hấn đã phải suy nghĩ nửa ngày, dù sao Mạc Tử Yên sau này chính là vợ của Âm Dạ Duật, mà Âm Dạ Duật lại là bạn hấn, nếu gọi Mạc tiểu thư nghe có chút kì lạ, muốn hấn khách sáo gọi một tiếng "tiểu thư", không phải ai cũng có thể. Gọi Mạc Tử Yên thì có vẻ hơi mất lịch sự, ai lại gọi cả họ lẫn tên người khác bao giờ, bất quá nếu chỉ gọi tên cô thôi thì quá thân mật, mà hấn và cô cũng không có thân thiết như vậy, nhất thời hấn cũng chẳng gọi sao cho phù hợp.

Nghe thấy ba chữ "cô vợ nhỏ" không hiểu sao Âm Dạ Duật cảm thấy tâm trạng rất tốt, còn chưa kịp mở miệng thì điện thoại đã reo lên, nhìn số điện thoại xa lạ hiện lên trên màn hình, anh không khỏi thầm đoán thân phận người gọi đến.

"Xin chào?"

"Duật, là ta..."

"Bác gái? Bác tìm cháu có việc gì sao?" Nhận thấy giọng nói Vân Hình Như bên kia điện thoại có chút trầm trọng, anh cảm thấy có gì đó không ổn.

"Là, Yên Nhi con bé..."

"Cô ấy thế nào?" Âm Dạ Duật nhủ này, không khổng chế được thanh âm khiến Tôn Lãnh Diệt một bên bị dọa hết hồn, hấn định mở miệng hỏi là có chuyện gì nhưng anh nhanh chóng ra hiệu im lặng, Tôn Lãnh Diệt có chút khó hiểu với hành động của anh nhưng cũng ngoan ngoãn không nói.

Mạc Tử Yên trước giờ đều là người làm việc rất có trách nhiệm, lại đúng giờ, mà sáng giờ anh vẫn chưa thấy bóng dáng cô đâu, đây không giống tác phong thường ngày của cô. Huống hồ sáng nay anh có gọi điện nhưng điện thoại cô lại không liên lạc, Âm Dạ Duật còn nghĩ cô vì chuyện hôn sự của bọn họ mà vui mừng quên mất công việc nhưng có lẽ anh đã lầm.

Hiện tại Vân Hình Như lại gọi đến cho anh vì chuyện của cô, điều này khiến nổi lo trong lòng anh càng lớn, nhất định là đã có chuyện xảy ra.

"Chuyện này... thật ra thì ta cũng không muốn làm phiền đến cháu nhưng có lẽ... chỉ có cháu mới giúp được con bé." Vân Hình Như bên kia thở dài, có lẽ đúng như lời Mạc Vũ Hiên, chỉ có Âm Dạ Duật mới có thể thay đổi suy nghĩ của cha bà, giống như Mạc Vũ Hiên năm đó đã làm.

"Vị tiền sinh này chờ một chút, tổng tài của chúng tôi đang bận..." Nhân viên trực bên ngoài thấy một người đàn ông lịch lãm từ thang máy bước ra, cô còn chưa kịp mở miệng chào hỏi thì người đàn ông đã đẩy cánh cửa phòng tổng giám đốc ra, nhân viên sợ hãi ngăn cản nhưng sức lực của cô vốn không thể ngăn được người đàn ông này.

Cánh cửa phòng mở ra, Âm Dạ Duật bên trong đang nghe dở điện thoại, thấy người đến liền hiểu ra vấn đề, anh ra hiệu cho nhân viên ra ngoài, cô nàng như được ân xá, vội vàng đóng cửa lại rồi quay đi, để lại căn phòng với ba người đàn ông.

"Hay đề ta nói rõ hơn vậy."

"Bác gái, bác trai đã đến đây rồi."

"Như vậy cũng tốt, con cùng Vũ Hiên nói chuyện đi." Vân Hình Như sau khi biết được Mạc Vũ Hiên đã đến liền nói nốt vài câu rồi tắt máy.

Nhìn lại tấm ảnh trong tay, Vân Hình Như lại thở dài, bà biết Vân lão gia làm việc rất cực đoan nhưng không nghĩ đến nửa đêm ông lại cho người vào nhà, bắt con gái bà đi!

Vân Hình Như trước giờ không dễ tức giận, nhưng hiện tại lửa giận trong lòng bà lại không thể nào dập tắt, bà giận bản thân đồng thời cũng giận Vân lão gia, bà biết chuyện năm đó bà đã khiến ông buồn phiền rất nhiều nhưng Vân Hình Như không muốn lịch sử tái diễn, bởi Mạc Tử Yên là vô tội, có lẽ... bà phải bay một chuyến sang Hồng Kông rồi.

"Tôn thiếu ở đây sẽ không có vấn đề gì chứ?" Bên này, Mạc Vũ Hiên nhìn anh, lại nhìn Tôn Lãnh Diệt đang ngồi, biết rõ hai người là bạn thân nhưng dù sao đây cũng là chuyện nhà của ông, nhờ Âm Dạ Duật là bởi vì anh là con rể của ông, nếu không ông cũng không xuất hiện tại đây.

Tôn Lãnh Diệt sớm biết thân phận của người đàn ông trước mắt, bởi vì Mạc thị và Tôn thị cũng qua lại không ít cho nên đối với ông, hấn cũng xem như hiểu biết một chút.

Nghe Mạc Vũ Hiên nói vậy, môi Tôn Lãnh Diệt giật giật, bắt đắc dĩ phải ra ngoài, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến hấn nhưng nếu Âm Dạ Duật cần, hấn nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Sau khi Tôn Lãnh Diệt rời đi, ánh mắt anh rơi vào người Mạc Vũ Hiên, giọng nói so với bình thường trầm đi không ít.

"Không biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì?!"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ta là ông ngoại cháu

“Đây là đâu?!”

Vừa mở mắt Mạc Từ Yên đã phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng xa lạ, xung quanh là một màu xanh dịu nhẹ khiến người khác cảm thấy thoải mái, căn phòng này hẳn là dành cho nữ hài, bởi vì phòng nam hài tuyệt đối không có búp bê hay gấu bông, căn phòng rất lớn nhưng trang trí có phần đơn giản, đồ đạc được đặt một cách cẩn thận, cho thấy người trang trí căn phòng này đã dụng tâm thế nào.

Cửa sổ đóng lại, tấm màn che đi khung cảnh bên ngoài, ánh sáng mặt trời báo hiệu bình minh xuyên qua tấm màn chiếu khắp căn phòng, dưới ánh nắng chói chang căn phòng màu lam xinh đẹp lại không cho người khác cảm giác ấm áp mà ngược lại, cho người khác cảm giác cô đơn lạnh lẽo.

Tuy căn phòng được quét tước sạch sẽ bóng loáng, ngay cả một hạt cũng không có nhưng mũi Mạc Từ Yên trước giờ rất mẫn cảm, căn phòng này tuy sạch sẽ nhưng lại thiếu đi hơi thở của con người, một căn phòng lớn như vậy nếu có người ở thì tuyệt đối sẽ lưu lại mùi hương, mỗi người đều có một mùi hương riêng biệt, tựa như Ám Dạ Duật, trên người anh có mùi trà xanh dịu nhẹ, cô chỉ cần ngửi một lần là tuyệt đối không quên. Thế nhưng trong căn phòng này, sạch sẽ bóng loáng, không có mùi ẩm mốc nhưng cũng có bất kì mùi gì lưu lại, điều này cho thấy căn phòng này đã lâu không có người ở, ít nhất cũng là hai ba năm!

Nhìn cách trang trí căn phòng, Mạc Từ Yên không khỏi nhớ đến căn phòng lúc nhỏ mà Vân Hình Như đã chuẩn bị cho cô, so với căn phòng này cũng không khác gì mấy nhưng khi lớn lên cô đã đổi phong cách, đây là trùng hợp hay thật sự giữa căn phòng này và mẹ cô có liên quan?

Bất quá lúc này Mạc Từ Yên cũng không thể suy nghĩ nhiều như vậy, trong đầu cô lúc này chỉ có một câu hỏi: Đây là đâu và tại sao cô lại ở đây?

Nhớ đến tối qua, sau khi tiễn gia đình anh về cô cũng về phòng của mình, bởi vì cô biết cha mẹ có chuyện gì đó phải giải quyết, cô có thể thấy được sự bất an trong mắt họ, chỉ là họ không muốn nói, nếu không lúc cô đi bà đã giữ cô lại. Thân là con gái, cô cũng muốn chia sẻ buồn phiền với mẹ của mình nhưng tính nghiêm trọng của chuyện này hẳn là không thấp cho nên bà mới không cùng cô nói, Mạc Từ Yên tuy lo lắng nhưng nghĩ đến có cha cô bên cạnh, năng lực của ông cho dù gặp bất kì chuyện gì cũng không làm khó được ông.

Mạc Từ Yên nằm trên giường, canh thời gian anh về đến nhà liền gọi điện cho anh, hai người nói chuyện rất nhiều, tuy nội dung cuộc trò chuyện không nói đến hai người họ nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui, cô thiếp đi lúc nào không hay. Đó là đêm cô ngủ sâu nhất từ khi trùng sinh đến nay, cô không hề gặp ác mộng hay có những suy nghĩ linh tinh, cô đơn thuần chỉ là ngủ, một giấc ngủ dài và sâu. Khi tỉnh lại, Mạc Từ Yên đã ở trong căn phòng này, thấp phần xa lạ nhưng đồng thời cũng có gì đó quen thuộc, tựa hồ đã bắt gặp trong kí ức.

Cô và anh đến nhau quá thuận lợi, từ khi gặp lại anh cho đến khi hai người đi đăng kí kết hôn, một đường không chướng ngại vật khiến Mạc Từ Yên cảm thấy phi thực tế, cảm giác như đây chỉ là một giấc mộng cô tự mình thêu dệt, cô vốn dĩ không có trùng sinh, anh vốn dĩ chỉ là giấc mơ của cô, hết thấy mọi thứ đã xảy ra trước kia là sự thật, sự thật về cô đã gây ra quá nhiều lỗi lầm, nhiều đến nỗi vốn dĩ không có cách cứu chữa.

Điều này khiến đầu óc cô rơi vào hoảng loạn, vừa mới tỉnh dậy là thời điểm tốt nhất để con người không kịp điều khiển suy nghĩ của bản thân.

Trong lúc cô đang suy nghĩ vẩn vơ thì cánh cửa phòng đột ngột mở ra, một người phụ nữ xuất hiện trước mặt cô, phía sau là đoàn người mặc đồ hầu gái, khác hẳn với đám người phía sau, người phụ nữ này không hề mặc đồ hầu gái, cô mặc áo sơ mi phối với váy ngắn, nhìn vô cùng thành thực.

“Yên Nhi tiểu thư, cô đã tỉnh.” Người phụ nữ ra hiệu cho người hầu phía sau, tấm màn che nháy mắt được vén lên, ánh nắng bên ngoài nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng, đối với ánh sáng đột ngột như vậy, Mạc Từ Yên không kịp thích ứng liền vội lấy tay che mắt, một lát sau mới mở mắt ra.

“Yên Nhi tiểu thư, thời gian không còn sớm, cô nên chuẩn bị đi.”

Giọng nói của người phụ nữ kéo cô về hiện thực, Mạc Từ Yên nhìn cô lại nhìn lại bản thân, phát hiện đúng là váy ngủ vẫn còn nguyên, xác định đây đúng là váy ngủ mà tối qua cô đã mặc mới yên tâm thở ra, xem ra việc cô trùng sinh không phải là một giấc mơ là sự thật, đúng là may mắn. Nhìn lại đoàn người trước mặt, trầm nghĩ trong trường hợp này thì có lẽ cũng không biết là may mắn hay xui xẻo.

“Cô là ai? Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây?”

Cái tên Yên Nhi này của cô chỉ dành cho những người thân thiết gọi, đột nhiên người phụ nữ xa lạ này ở đâu xuất hiện lại cô một tiếng “Yên Nhi tiểu thư”, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy kì lạ. Người phụ nữ này biết tên cô, tức cô ta cũng biết rõ thân phận của cô, an ninh Mạc gia trước giờ rất tốt, dù sao từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng thấy có người đột nhập vào Mạc gia ăn trộm, huống hồ là bất cóc tiểu thư Mạc gia là cô, điều này cho thấy thân phận đám người trước mặt chỉ sợ cũng không đơn giản.

Mặc dù đối với sự nghiệp gia tộc Mạc Từ Yên không mấy quan tâm nhưng cô không phải không có tìm hiểu, Mạc gia tung hoành hắc bạch lưỡng đạo, kẻ thù tất nhiên cũng không ít, thân là tiểu thư Mạc gia, thân phận này đối với cô vừa có lợi lại vừa có hại. Nhưng vì sự bảo vệ của Mạc Vũ Hiên quá tốt, nhiều lần cô suýt bị bất cóc nhưng cuối cùng vẫn được cứu về, cho nên vì bảo vệ cô con gái bảo bối này, Vân Hình Như ra lệnh không được giới thiệu cô cho giới thượng lưu biết, mà Mạc Từ Yên cũng không có hứng thú với việc đóng vai Mạc Đại tiểu thư bị mọi người dòm ngó nên từ nhỏ Mạc Vũ Hiên đã tạo cho cô một thân phận khác.

Trong mắt mọi người ở trường, cô là cô gái có xuất thân từ gia đình nghèo khó, gia tộc suy sụp, nếu không phải vì gương mặt xinh đẹp cùng học lực tốt, cô cũng không có tư cách bước chân vào ngôi trường quý tộc mà học cùng bọn họ. Mà Trác gia, cũng vì điều này là xem thường cô, so với việc Trác Lân không yêu cô, Trác gia của hần còn quá đáng hơn, đặc biệt là bà Trác, trong mắt bà ta cô vĩnh viễn chỉ là một cô gái nghèo khổ bám lấy Trác Lân vì thân phận địa vị của hần, cô vốn dĩ không xứng đáng làm con dâu bà ta, bà ta nhiều lần tìm cách chia rẽ cô và Trác Lân, trong khi cô cố gắng phấn đấu

được ở bên cạnh hẳn thì hẳn lại nhắm mắt làm ngơ.

Nói ra cũng thật tức cười, cô đường đường là Mạc Đại tiểu thư, Mạc gia của cô cao quý hơn Trác gia không biết bao nhiêu lần vậy mà người Trác gia lại đối với cô lại nhìn không thuận mắt. Mạc Vũ Hiên và Vân Hình Như làm vậy là để bảo vệ cô nhưng vì vậy mà khiến cô bị tổn thương, bất quá chuyện đã qua, cô cũng không muốn nhắc lại, người hiện tại cô cần là anh, Trác Lâm đối với cô đã là quá khứ!

“Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Elena, nơi này là Vân Trạch, còn về việc vì sao cô lại ở đây thứ cho tôi không thể trả lời.”

Đối với cái tên Elena này cô chưa từng nghe qua cho nên cũng chẳng có tí ấn tượng, bất quá về phần Vân Trạch... không hiểu sao Mạc Từ Yên cảm thấy rất quen tai, dường như bản thân đã nghe ở đâu đó hay nghe ai đó nhắc đến, cũng có thể là nhìn thấy thoáng qua, cô chỉ nhớ trong kí ức đã từng xuất hiện hai từ này nhưng nhất thời lại không nhớ rõ.

“Yên Nhi tiểu thư, hiện tại cô cần phải thay đồ để xuống dùng bữa, có người đang chờ cô.”

“Ai cơ?” Có người đang chờ cô? Là kẻ đã cho người bắt cô đến đây sao?!

“Tôi biết cô có rất nhiều câu hỏi nhưng thứ lỗi cho tôi, bởi vì tôi không phải người có thể giải đáp cho cô, mong cô có thể nhanh chóng chuẩn bị.” Đối với câu hỏi của Mạc Từ Yên, Elena làm như không nghe thấy, nhiệm vụ của cô là chăm sóc cuộc sống sinh hoạt của Mạc Từ Yên, về phần những chuyện khác cô không có nghĩa vụ phải trả lời.

Mạc Từ Yên trầm mặc rũ mắt, không ai biết cô đang suy nghĩ gì, Elena chỉ đứng đợi mà không hỏi thúc cô, tính tình cô trước giờ ăn mềm không ăn cứng, thái độ Elena mặc dù cứng rắn nhưng Mạc Từ Yên vẫn nghe theo, không vì lí do gì mà đơn giản là bản thân cô muốn lấy lại tính thần trước khi phải đối mặt với chuyện tiếp theo.

Nơi này không phải Mạc gia mà là Vân Trạch, bản thân cô đang ở dưới mái nhà của người ta, nếu cô cứng rắn cùng Elena đối kháng có thể người chịu thiệt không ai khác là cô, cho nên Mạc Từ Yên mới thu liễm đi tính tình tùy hứng của mình, dù sao bản thân cô là đang bị bắt cóc, bất quá bọn họ đối xử với cô cũng không tệ, nên cô đành im lặng để tìm hiểu tình hình của quân địch trước, như vậy mới có thể nghĩ ra cách đối phó với họ.

Bộ đồ Elena chuẩn bị cho cô là một chiếc sườn xám cách tân dài đến gối, sườn xám màu trắng, vải gấm được thêu nhưng đóa hoa hải đường màu đỏ rực rỡ, phối với làn da trắng nõn lại càng thêm xinh đẹp, sườn xám ôm trọn lấy thân hình hoàn mỹ, làm lộ những đường cong vốn có. Mái tóc đen dài của cô đã được Elena vấn lên, phần đuôi tóc phía sau rũ xuống, để lộ chiếc cổ thon dài, đôi chân xinh xắn không tì vết mang một đôi giày cao gót màu rượu đỏ, trên người cô từ trên xuống dưới đều tỏa ra khí chất tiểu thư khuê các, giống như nữ nhân xưa của nửa thế kỉ trước.

“Yên Nhi tiểu thư, cô rất xinh đẹp.” Lời nói này của Elena là thật lòng, cô thấy qua rất nhiều người mặc sườn xám nhưng không có người nào có thể mặc đẹp như Mạc Từ Yên, con gái Giang Nam vốn dịu dàng nhỏ nhắn, mà Mạc Từ Yên chính là điển hình, mặc sườn xám vào người cô những không già dặn mà còn trẻ trung không ít, mang một tư vị quyền rũ không nói thành lời, Elena là phụ nữ còn nhìn không được bị mê hoặc hưởng chỉ là đàn ông.

“Cảm ơn.” Nhận thấy ánh mắt tán thưởng của Elena cùng đám người hầu phái sau, Mạc Từ Yên biết lời nói này của cô là thật, nhìn thân ảnh xinh đẹp trong gương, gương mặt cô lộ vẻ ngượng ngùng, thầm nghĩ nếu có anh ở đây thật tốt. Dù sao bộ dạng xinh đẹp của cô, cô chỉ muốn để anh nhìn thấy.

Mạc Từ Yên theo sau Elena xuyên qua dãy hành lang dài, đi đến bên cạnh cầu thang, trên đường đi cô gặp không ít người, mọi người đều lễ phép gọi cô một tiếng “Yên Nhi tiểu thư” khiến Mạc Từ Yên cảm thấy khó hiểu. Nếu đám người bí mật bắt cóc cô đến đây thì đâu cần phải đi rêu rao khắp nơi như vậy, chẳng lẽ bọn họ không sợ Mạc gia đến đây tìm người sao, hay đây không phải là một vụ bắt cóc, đầu óc Mạc Từ Yên lúc này rối loạn cả lên.

Mạc Từ Yên theo Elena đến bên một chiếc bàn ăn lớn, lúc này đã có một ông lão đang ngồi ở vị trí chủ vị, gương mặt già nua lộ vẻ tang thương và từng trải, nhìn ông không khác nào những ông lão khác nhưng ánh mắt không hề che giấu sắc bén, mạc danh khiến người khác sợ hãi.

“Xin hỏi, ông là...?” Trong lòng có chút thấp thỏm, cô lại bị bắt cóc bởi một già sao?!

“Ngồi xuống dùng bữa đi, đây là món đặc biệt của Vân mẫu, không thua gì nhà hàng đâu.” Bỏ ngoài tai những lời nói của cô, ông lão gấp một cá bỏ vào trong chén cô.

“... Xin hỏi, ông là ai và đây đâu?” Mạc Từ Yên kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

“Ngồi xuống đi.” Ông lão cũng rất có kiên nhẫn với cô.

“Tôi sẽ không ngồi nếu ông không trả lời câu hỏi của tôi.”

Người hầu xung quanh nhìn không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người chỉ biết im lặng cúi đầu tỏ vẻ không thấy, Elena thầm than, hai người này tính tình trẻ con như nhau.

“Cháu thật sự nghĩ rằng nếu cháu biết cháu sẽ còn tâm trạng ăn uống sao?” Lúc này đây ông lão rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, hai ánh mắt va chạm vào nhau nhưng không ai tránh đi.

Mạc Từ Yên trầm mặc, cảm thấy lời ông lão nói không hề sai.

“Tin ta đi, cháu ăn xong ta sẽ cho cháu biết sự thật.”

Sau đó, bữa sáng diễn ra với sự im lặng của hai người, không ai nói với nhau một lời, đối với Mạc Từ Yên, ông lão chỉ là một người xa lạ, huống hồ ông ấy còn là chủ mưu bắt cóc cô đến đây, dựa vào đâu mà cô lại đi nói chuyện với ông ấy?!

“Cháu có muốn uống canh không?”

Mạc Từ Yên lắc đầu: “Bây giờ ông có thể cho tôi biết câu trả lời được rồi chứ?”

“Cháu đúng là nóng nảy... giống hệt mẹ cháu.” Ông lão thở dài, ánh mắt nhìn cô có phần yêu thương

“Tôi nghĩ bất kì ai trong hoàn cảnh này đều sẽ cư xử như tôi... chờ đã, ông biết mẹ tôi?!”

“Ta là ông ngoại cháu, nơi này là Vân gia tại Hồng Kông.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Ông cháu trò chuyện

Mạc Từ Yên sùng sốt, trong ấn tượng của cô ông ngoại là một lão nhân gia với gương mặt phúc hậu và nụ cười hiền từ, tuy đôi lúc ông cũng có một bộ mặt khác khiến người khác sợ hãi nhưng đối với cô, ông luôn dành những thứ tốt nhất. Lần đầu tiên hai ông cháu gặp mặt là khi cô còn rất nhỏ, nhỏ đến mức những kí ức về ông cô chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, năm đó Vân Hình Như đưa cô về thăm ông, ông biết cô thích bánh ngọt liền cho người hầu làm cho cô, không chỉ thế ông còn cùng cô đọc sách, cùng cô chơi đùa, đó là thời thơ ấu hạnh phúc của cô.

Tuy nhiên hạnh phúc vốn không thể kéo dài được, đêm đó ông ngoại và mẹ cãi nhau, Mạc Từ Yên không biết vì nguyên nhân gì nhưng khi đó gương mặt ông ngoại rất tức giận, mà mẹ cô cũng không chịu nhường nhịn, hai người cãi nhau ầm ĩ, ngoài trời sấm chớp không ngừng, cô chỉ có thể ngồi trốn trong một góc, để mặc người hầu không ngừng tìm kiếm

Mạc Từ Yên trốn đến ngủ quên, sáng ra đối diện với cô là gương mặt lo lắng của mẹ và ông ngoại, khi đó cô vẫn nghĩ rằng hai người họ sẽ vì cô mà hòa giải, bất quá cô sai rồi, Vân lão gia tuy ngoài lạnh trong nóng nhưng vô cùng cứng nhắc, tuyệt đối không thừa nhận sai lầm của bản thân, mà Vân Hình Như lại là con gái ông, tính tình ít nhiều cũng được thừa hưởng từ ông, bà sẽ không nhường nhịn trong khi bà không sai. Ngày hôm đó Vân Hình Như đưa cô về Mạc gia, từ đó về sau không còn liên hệ với Vân gia nữa, tuy nhiên mỗi năm đến Tết, cô đều tự tay làm một tấm thiệp chúc mừng năm mới làm quà cho ông đồng thời cũng viết thư cho ông nhưng hồi âm của ông, cô đều không nhận được, dần dần cô cũng không viết thư cho ông nữa.

Cuộc sống phồn hoa ở S thị khiến Mạc Từ Yên không còn buồn phiền vì không được gặp ông, trước mặt cô Mạc Vũ Hiên đều không tiện mở miệng nhắc đến Vân lão gia, còn Vân Hình Như thì còn vì chuyện năm đó nên cũng không có chủ động liên lạc với Vân gia. Mà đám người ở S thị, tuy biết rõ gia thế của Vân Hình Như nhưng cũng không dám mở miệng nói bừa, cho dù có nói thì họ cũng chui vào một góc không người để nói, dù sao thế lực Mạc gia ở S thị cũng không nhỏ.

Nhớ đến trước kia Mạc Từ Yên liền hối hận không thôi, chuyện cô vì Trác Lâm mà khiến Ám Dạ thị lâm vào bước đường cùng, vợ chồng Mạc Vũ Hiên tức giận bỏ ra nước ngoài, cho đến khi mất đi bà cũng không được mặt Vân lão gia lần cuối, tuy suốt quãng thời gian cô trưởng thành Vân Hình Như không liên lạc với Vân gia nhưng trong lòng cô cũng biết, Vân lão gia trong lòng bà có một vị trí vô cùng đặc biệt, thật sự đối với người cha này bà luôn mong nhớ nhưng lời xin lỗi lại vô cùng khó nói, cho dù là bà hay Vân lão gia, cả hai người đều chờ đợi đối phương mở miệng trước.

“Mẹ vẫn rất mong nhớ ông, ông ngoại...”

Cô không nghĩ lời ông nói có thật hay không, cũng không hỏi rõ mọi chuyện thực hư thế nào, câu đầu tiên cô mở miệng là thay mẹ mình bày tỏ nỗi nhớ với ông, sự tin tưởng của cô, cùng với hai chữ “ông ngoại” khiến lòng Vân lão gia mềm đi không ít, xem ra cô được mẹ mình dạy dỗ không tồi.

“Ta biết, chỉ là tính tình mẹ con có phần cố chấp, dù sao chuyện năm đó cũng là do ta sai.” Vân lão gia thở dài, tính tình Vân Hình Như chủ yếu đều di truyền từ ông cho nên đối với cô con gái duy nhất này, ông vô cùng yêu thương nhưng Vân Hình Như lại vì Mạc Vũ Hiên mà từ bỏ Vân gia, thậm chí người cha này cũng không nhận, điều này khiến ông vô cùng tức giận.

Nuôi con gái lớn như vậy, Vân lão gia luôn xem là bảo bối, luôn sợ con gái phải chịu cực, nhưng vì một người đàn ông xa lạ lại lịch không rõ, xuất thân không cao, huống hồ còn là người của bạch đạo, con gái ông lại bỏ nhà ra đi, thậm chí còn lén lút kết hôn, điều này khiến ông cảm thấy vô cùng thất vọng.

Mạc Từ Yên chỉ cười không nói, khi nhắc đến Vân Hình Như trên gương mặt già nua của ông lộ vẻ bất đắc dĩ, điều này khiến cô hiểu rõ, đối với cô con gái hơn mười năm không liên lạc này, Vân lão gia chưa từng quên, thậm chí còn rất nhớ mong như Vân Hình Như vẫn luôn nhớ mong ông, chỉ là ông lại không biểu hiện ra ngoài, mà Vân Hình Như lại không thấy được, cho nên hai người mới hiểu lầm đến tận bây giờ.

Khi biết được người bắt cóc cô là Vân lão gia, Mạc Từ Yên rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao người của Mạc gia lại không đuổi đến, chỉ sợ là có sự ngầm đồng ý của cha mẹ cô, nếu không kẻ bắt cóc còn chưa đi xa Mạc Vũ Hiên liền cho người đuổi đến đón cô. Bất quá Mạc Từ Yên không biết rằng, vụ bắt cóc này vốn không có sự đồng ý của cha mẹ cô, người Mạc gia có đuổi theo nhưng Vân lão gia cho người lái phi cơ riêng đến đón cô bay đến Hồng

Kông, người Mạc gia dù muốn đến cứu cô cũng phải đợi vài ngày vì chính phủ không cho phép lái phi cơ riêng nên người Mạc gia một, hai ngày nữa mới có thể đến.

“Có hứng thú cùng ông đi dạo một vòng không?”

Mạc Từ Yên gật đầu, dù sao hai ông cháu nhiều năm không gặp, mà nhiệm vụ ở công ty cô cũng đã hoàn thành xong, mấy ngày này xem như là kì nghỉ của cô đi, chắc hẳn Mạc gia bên kia cũng đã thông báo với anh rồi.

Hai người đi dạo xung quanh vườn, ánh mặt trời đã lên cao, xuyên qua hàng lá cây chiếu xuống mặt đất, Vân lão gia tuy tuổi tác đã cao nhưng sức khỏe vẫn còn tốt, ít nhất thì đi lại đối với ông là việc dễ dàng. Hai người đi đến bên đình ngồi xuống, lúc này Mạc Từ Yên mới quan sát rõ khu vườn, khu vườn rộng lớn trải dài, xung quanh là một mảnh đất đầy màu sắc của những đóa hoa, thậm chí còn có nhà kính khiến cô không khỏi cảm thán, so với vườn quốc gia, Vân Trạch chỉ có hơn chứ không kém.

Tựa hồ hiểu rõ suy nghĩ trong mắt cô, Vân lão gia mở miệng giải thích: “Nơi này được xây dựng dựa trên yêu cầu của bà ngoại cháu.”

“Bà ngoại cháu à?” Mạc Từ Yên có chút bất ngờ, bà ngoại cô mất trước khi cô ra đời mấy năm, tuy nhiên lúc nhỏ cô vẫn thường xuyên nghe Vân Hình Như nhắc đến bà, tuy chưa từng gặp mặt nhưng theo như lời của tất cả mọi người, cô biết được bà là người phụ nữ mà bất kì người phụ nữ nào cũng không thể so sánh, cô đã từng thấy qua ảnh của bà.

Olivia Annatoria là một người phụ nữ mang dòng máu người Pháp, bà xuất thân từ gia tộc Annatoria đã suy tàn, tuy nhiên điều đó không hề khiến bà gặp trở ngại, bà là một người có khí chất và đầy quyến rũ, với màu tóc vàng óng như mặt trời, cùng đôi mắt màu xanh biếc như biển cả của người ngoại quốc. Phụ nữ Pháp nổi tiếng nhẹ nhàng lãng mạn, cùng với vẻ đẹp của mình, Olivia càng khiến cho biết bao chàng say đắm, người muốn lấy bà xếp dài cả thủ đô Paris.

Năm đó Vân lão gia bị người trong tộc hãm hại phải chạy trốn đến Pháp nương nhờ, ở đó ông được Olivia - tiểu thư danh giá của gia tộc Annatoria cứu giúp, Vân lão gia đối với bà vừa gặp đã yêu, vì vậy ông đã ở Pháp cố gắng xây dựng sự nghiệp, một phần là muốn lấy lại gia tộc Annatoria từ tay quý tộc khác, một phần là nương náu chờ thời.

Vân lão gia là một người có đầu óc và thủ đoạn, trong vòng mấy năm ông đã lấy lại được nhà Annatoria, đồng thời cũng lấy Olivia làm vợ của mình, lúc này thế lực Vân gia tại Hồng Kông đang diễn ra cuộc nội chiến, Vân lão gia tranh thủ thời cơ giết hết những kẻ phản bội, nắm Vân gia trong tay, ông đón Olivia về Hồng Kông, nhà Annatoria bên này giao cho cô em họ của Olivia quản lí.

Vân Hình Như là con lai hai dòng máu Trung - Pháp, tuy nhiên bà lại giống Vân lão gia nhiều hơn, ngoại trừ đôi mắt giống mẹ, Vân Hình Như cũng được thừa hưởng khí chất quý tộc của Olivia. Đến đời của Mạc Từ Yên, đôi mắt cô chỉ còn lại một màu xanh nhàn nhạt, nếu không nhìn kĩ tuyệt đối sẽ không thấy rõ nhưng bù lại, gương mặt cô lại giống Olivia đến ba phần, cùng với thân hình nhỏ nhắn, dung mạo dịu dàng của thiếu nữ Giang Nam, một bên là phương Đông cổ điển, một bên lại là phương Tây quý phái, cả hai phối hợp vô cùng hài hòa.

“Cháu có biết, cháu so với mẹ mình lại càng giống Olivia hơn không?” Tuy bề ngoài chỉ giống ba phần nhưng chỉ có những người thật sự hiểu rõ Olivia như ông mới có thể thấy được, cô giống bà mình như thế nào, đây cũng là một trong những lý do Vân lão gia yêu thương cô, mỗi lần nhìn đến gương mặt này, ông lại không khỏi nhớ đến người vợ đã mất, người phụ nữ khí chất cao quý tựa mẫu đơn, không có bất kì ai muốn nhúng chàm.

“Tuy ta có nhiều vợ nhưng người mà ta yêu nhất vẫn luôn là bà ngoại cháu.” Nói đến đây ánh mắt Vân lão gia lộ vẻ tang thương.

“Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, huống hồ là gia tộc như Vân gia, khi gia tộc muốn ta lấy thêm vợ để sinh con nối dõi bà ngoại cháu chỉ im lặng cam chịu, không phản đối cũng không trách móc, càng khiến ta cảm thấy tức giận, ta đã nghĩ vì bà ấy không yêu ta cho nên không ta có người phụ nữ khác bà ấy cũng không phản đối... tuy nhiên bà ấy không biết rằng trên đời này người ta yêu nhất của có một mình Olivia Annatoria bà!” Kỉ ức năm xưa cứ để lại dấu ấn sâu đậm trong tâm trí ông, thật ra năm đó bà lấy ông chỉ đơn giản là vì ông có lấy lại gia tộc Annatoria, bà vì đền ơn mới gả cho ông, còn ông là vì yêu bà nhưng điều này bà vẫn không thể nào biết, cho đến cuối đời ông vẫn chưa từng nói cho bà biết bà là người phụ nữ yêu nhất mà ông yêu!

Mạc Từ Yên kinh ngạc, lúc này mới nhớ đến cô không chỉ có một bà ngoại, Vân lão gia tuổi trẻ phong lưu thế nào tuy chưa từng được tận mắt chứng kiến nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng được, chỉ cảm thấy đáng thương thay những người phụ nữ thời đó, hai người cùng hầu hạ một chồng, có lẽ lúc này cô cũng đã hiểu được phần nào cảm giác của Olivia, nếu Ám Dạ Duật cũng có một người phụ nữ khác chỉ sợ cô cũng không thể cư xử bình thường như bà.

Bất quá có lẽ Vân lão gia đã hiểu sai ý của Olivia rồi, phụ nữ nếu không yêu cho dù có gả cho người đàn ông đó cũng sẽ không nguyện vì người đó mà sinh con, trong khi Olivia lại sinh đến hai đứa con cho ông, điều này cho thấy bà cũng yêu ông, chỉ là tình cảm của bà dành cho ông đã bị che giấu đi. Bà nhìn ông bên cạnh những người phụ nữ khác không thể lên tiếng phản đối mà chỉ có thể im lặng mỉm cười, là do bà yêu ông, bởi vì yêu ông cho nên mới cam chịu, Vân gia là gia tộc lớn, tất nhiên sẽ không chấp nhận chỉ có hai đứa cháu, mà Olivia cô từng nghe mẹ nói, bà từ nhỏ thân thể yếu đuối, sinh ra hai đứa nhỏ đã khiến thân thể bà không chịu nổi, cho nên chỉ có thể im lặng nhìn ông bên người phụ nữ khác.

“Ông là đàn ông sẽ không hiểu được tâm tư của phụ nữ, bà ngoại làm vậy là vì bà yêu ông, bởi vì yêu nên mới cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ông, vì yêu cho nên mới im lặng nhìn ông bên người phụ nữ khác... ông ngoại, chẳng lẽ ông thật sự nghĩ rằng, nếu không yêu ông... bà ngoại sẽ sinh ra mẹ và cậu nhỏ cho ông sao?!”

Trong khái niệm của cô, tình yêu được chia làm hai loại: tình yêu hạnh phúc và tình yêu nước mắt, tình yêu của cô với Trác Lân chỉ toàn là tổn thương và nước mắt, bởi vì yêu cho nên Mạc Từ Yên mới cam chịu bị sỉ nhục, bị chà đạp tự tôn, mà tình yêu của cô với Má Dạ Duật là tình yêu hạnh phúc, anh khiến cô cảm thấy an toàn và chưa bao giờ làm tổn thương cô.

Bất quá hiện tại cô mới phát hiện một loại tình yêu mới, đó là tình yêu của Vân lão gia và Olivia, hai người rõ ràng đều yêu nhau nhưng cuối cùng đều nghĩ rằng đối phương không yêu bản thân, một người vì muốn trả thù mà làm những chuyện gây tổn thương cho đối phương, một người lại vì yêu mà cam chịu nhìn đối phương sống bên người khác. Lúc này Mạc Tử Yên mới hiểu được, tình yêu mà không nói ra thì kết quả nhận lại chỉ là tổn thương, nếu hai người họ nói tình cảm của mình cho đối phương sớm hơn thì đã không có hiểu lầm như thế này.

Câu nói của Mạc Tử Yên khiến Vân lão gia lâm vào trầm mặc, cô không biết ông suy nghĩ thế nào nhưng có lẽ ông đã tìm được câu trả lời cho chính mình, sau đó hai người đồng loạt không nhắc đến vấn đề này nữa. Một ngày này hai ông cháu cùng nhau trò chuyện, câu chuyện của bọn họ chủ yếu xoay quanh Vân gia, Vân lão gia thường xuyên kể về mẹ và cậu nhỏ cho cô nghe, mà Mạc Tử Yên cũng ý thức được ông không nhắc đến Mạc Vũ Hiên khiến cô ít nhiều cũng hiểu được nguyên nhân, câu chuyện bọn họ không có Olivia, không có Mạc Vũ Hiên, lại càng không có Âm Dạ Duật, tuy nhiên hai người đều rất vui vẻ, cô có thể nhận thấy tâm tình của Vân lão gia đã bắt đầu biến hóa.

Cho đến cuối ngày, trước khi cô trở về phòng ngủ, Vân lão gia đột nhiên hỏi cô một câu, câu hỏi của ông khiến cô không khỏi sửng sốt.

“Cháu cảm thấy... Mạc Vũ Hiên là người thế nào?”

Đơn thuần chỉ là một câu hỏi, Mạc Tử Yên cảm thấy giọng điệu của ông khi nhắc đến cha cô cũng không khác bình thường là bao, đối với câu hỏi này cô không chút suy nghĩ trả lời.

“Ông ấy là người cha tốt nhất trên đời!”

~~~~~

“Lão gia, Yên Nhi tiểu thư đã ngủ rồi ạ.”

Vân lão gia gật đầu, đối với hiệu suất làm việc của cô, ông chưa bao giờ nghi ngờ.

“Cô thấy con bé thế nào?”

Elena sửng sốt nhưng vẫn thành thật trả lời: “Yên Nhi tiểu thư là một cô gái rất hiểu chuyện...”

“Còn gì nữa?”

“Thông minh.”

“Ừ?”

“Xinh đẹp!”

Vân lão gia thờ dài, đối với bình luận của Elena dành cho Mạc Tử Yên, ông chỉ im lặng không nói.

“Lão gia, ngài là người thân của tiểu thư, so về độ hiểu biết tất nhiên Elena không thể bằng ngài.”

“Con bé rất giống mẹ nó... chỉ là nó không sở hữu tính nham hiểm như Mạc Vũ Hiên là ta bớt lo phần nào rồi.” Vân lão gia lắc đầu, hơn mười mấy năm không gặp, con bé còn nhớ người ông ngoại này đã là tốt lắm rồi, về phần tính tình của cô, chỉ sợ so với lúc nhỏ cũng thay đổi không ít.

“Lão gia, lúc này tôi nhận được một cuộc gọi từ nhà chính, bảo rằng ngày mai Tịnh Giai tiểu thư cùng với vị hôn phu của cô ấy đến đây, Diên phu nhân muốn ngài qua đó.”

“...” Đáp lại Elena chỉ là sợ im lặng, đêm... đúng là dài vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Công chúa thật sự

"Mới sáng mới mà sao ồn ào quá vậy hả?!" Chân trần từ trong phòng bước ra, cô gái mặc một chiếc váy ngủ kiểu Châu Âu dài đến chân, chất vải mềm mại, mỗi bước chân của cô đều tôn lên khí chất, chẳng khác nào một công chúa mới ngủ dậy, chỉ là so với chiếc váy quý phái trên người, gương mặt cô gái lúc này không hề che giấu lừa gạt.

Người hầu chạy đôn chạy đáo, vô cùng bận rộn, đối với sự hiện diện của cô chỉ lễ phép chào một tiếng, vấn đề mà cô gái vừa hỏi cũng không ai có thời gian trả lời, Vân gia vốn dĩ rất lớn, so với Vân Trạch bên kia nhà chính Vân gia lại lớn hơn nhiều, người hầu tất nhiên cũng không ít, nhưng giờ phút này bọn họ đều bận rộn dọn dẹp, tất cả những thứ đồ cũ đều vứt sang một bên, thay vào đó là những đồ đạc mới mua, bất kể là chất lượng hay hình dáng,

đều là loại tốt nhất, nhà chính Vân gia lâu rồi mới nào nhiệt như vậy!

"Ôi chào, giờ phút này mà cháu còn ngủ được sao?" Giọng nói từ bên cạnh truyền đến, cô gái liếc mắt nhìn, không biết từ khi nào mà bên cạnh cô lại xuất hiện thêm một người phụ nữ, bà mặc một bộ sườn xám màu hồng sen quyến rũ, làm nổi bật lên làn da trắng nõn, mái tóc được uốn gọn sóng, trên người đeo trang sức long lẫy, nhìn vào chẳng ai có thể tin được người phụ nữ này đã hơn sáu mươi tuổi.

Mới sáng sớm đã ăn mặc trang trọng như thế, xem ra vị này hẳn là bỏ không ít tâm tư để chuẩn bị.

"Chuyện gì mà tôi lại không thể ngủ được?!" Cô gái cười lạnh, đối với lời nói của người phụ nữ không hề bận tâm.

"Tĩnh Nguyệt tiểu thư đây hẳn là chưa biết việc gì đúng không? Công chúa của chúng ta sắp trở về rồi."

"Cái gì? Vân Tĩnh Giai sắp về? Sao không ai nói với tôi hết vậy?" Vân Tĩnh Nguyệt giật mình, rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân vì sao mới sáng sớm mà cả nhà chính của Vân gia lại ồn ào như vậy, hóa ra là Vân Tĩnh Giai sắp trở về. Bất quá cho dù chị ta có trở về thì thế nào, dù sao tiểu thư của Vân gia đâu phải chỉ có một mình chị ta, chỉ vì một Vân Tĩnh Giai mà làm hồng giấc ngủ của Vân Tĩnh Nguyệt cô, đám người hầu này đúng là càng ngày càng thiếu dạy dỗ mà!

"Ái chà, chuyện công chúa sắp về cả Vân gia ai nấy đều biết, chỉ có một mình cháu là không biết thôi!" Vụ Tú Ngọc đối với lời nói của Vân Tĩnh Nguyệt chỉ cảm thấy buồn cười, tin tức Vân Tĩnh Giai trở về, ngày hôm qua Trữ Diên cũng đã gọi điện thông báo đến Vân Trạch, chỉ sợ lão gia bên kia cũng đã nhận được tin tức, vậy mà Vân Tĩnh Nguyệt sống trong nhà này lại không biết gì cả. Cũng đúng thôi, Vân Tĩnh Nguyệt sáng sớm đã ra ngoài, chiều tối mới trở về, đối với phong cách sống tùy tiện của cô có gọi điện thông báo cô cũng không nghe máy, chuyện này cô không biết cũng không có gì lạ.

"Cả Vân gia? Vậy là ông nội cũng biết đúng không?" Vân Tĩnh Nguyệt nhướn mày, cuộc sống như vậy cô sớm đã quen, không có Vân Tĩnh Giai thì cô chính là tiểu thư cao quý của Vân gia nhưng một khi Vân Tĩnh Giai trở về, trong mắt tất cả mọi người Vân gia cô chẳng là gì cả, so với chị ta, cô chẳng qua chỉ là vật thay thế.

Từ nhỏ Vân Tĩnh Nguyệt đã phải sống dưới cái bóng của Vân Tĩnh Giai, cho dù hai người là chị em ruột cùng cha cùng mẹ nhưng cách mà tất cả mọi người Vân gia đối xử với cô thật sự khác xa Vân Tĩnh Giai, cho dù cô có làm tốt hơn Vân Tĩnh Giai thì mọi người vẫn không đặt cô vào mắt, đôi lúc Vân Tĩnh Nguyệt thật sự cảm thấy bất công nhưng thân là người Vân gia, dù có bất công thế nào cô cũng không có quyền lên tiếng!

Cô mang họ Vân, là cháu gái của Vân lão gia, địa vị ở Vân gia của cô cũng không thấp, thế nhưng tại sao trong mắt tất cả mọi người cũng đều chỉ một Vân Tĩnh Giai mà lại không có Vân Tĩnh Nguyệt cô?! Cùng là người Vân gia nhưng địa vị khác biệt, hiện tại chỉ vì chị ta trở về mà cả Vân gia náo nhiệt như thế, vậy thì ba năm trước khi cô từ Anh trở về, sao không thấy bọn họ làm rầm rộ như vậy đi?!

"Đúng vậy, nghe nói hôm nay lão gia sẽ về nhà chính đây!" Vụ Tú Ngọc không hề che giấu vui mừng, mấy năm nay lão gia cũng không có về nhà chính, suốt ngày chỉ ở Vân Trạch, cho dù Trữ Diên có khuyên can thế nào ông cũng không nghe. Hiện tại Vân Tĩnh Giai trở về, nghe đâu là định cư dài hạn, mặc dù bà không mấy thích Vân Tĩnh Giai nhưng dù sao cô cũng là công chúa của Vân gia, là cháu gái mà Vân lão gia yêu thương nhất, vì vậy nhất định lão gia sẽ nghe lời Vân Tĩnh Giai, trở về nhà chính sinh sống. Phần lớn công lao lần này tuy thuộc về Trữ Diên nhưng khi lão gia về, Trữ Diên cũng không thể tiếp tục gây khó dễ cho mẹ con bà ta, kể từ ngày lão gia chuyển đến Vân Trạch, nhà chính tất nhiên do Trữ Diên làm chủ, tuy không phải danh chính ngôn thuận nhưng lão gia bên kia khi nhận được tin tức cũng không tỏ thái độ thì mọi người liền biết lão gia là đang ngầm đồng ý, cho nên nếu muốn yên ổn sống trong Vân gia, điều đầu tiên chính là quy thuận Trữ Diên - nữ chủ nhân của Vân gia!

"Vậy thì hôm nay tôi không về nhà đâu..." Quả nhiên ngay cả ông nội cũng xem trọng chị ta hơn cô, tuy cô sớm đã quen nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu, nếu chị ta trở về thì cô cũng chẳng có lý do gì phải ở đây nữa, nếu không nhìn mặt chị ta cô lại nhịn không được mà cãi nhau, đến lúc đó lại khiến bà nội khó xử với ông nội.

"Không được! Bà nội cháu đã nói rồi, bất kỳ người nào của Vân gia thì hôm nay không được phép ra ngoài, nếu hôm nay cháu cũng không về... trừ khi cháu không phải người Vân gia!" Vụ Tú Ngọc ngọt ngào cười, đối với khổ sở trong mắt Vân Tĩnh Nguyệt làm như không thấy, dù sao cô cũng không phải cháu gái của bà, tất nhiên là bà sẽ không đau lòng.

"Vậy thì xem như tôi không phải người Vân gia đi?" Có bao giờ các người xem tôi là người Vân gia đâu? Trong mắt các người chỉ có một Vân Tĩnh Giai, nếu bà nội thật sự vì chị ta mà làm như vậy thì xem như Vân Tĩnh Nguyệt cô đầu thai vào nhầm nhà rồi!

Nhìn bóng lưng cô rời khỏi, Vụ Tú Ngọc chỉ có thể lắc đầu, dù sao mọi chuyện cũng là do Trữ Diên bắt công, cả hai đều là cháu gái vậy mà đối xử quá khác biệt, chẳng trách Vân Tĩnh Nguyệt lại có tính tình như vậy. Bất quá Trữ Diên cũng thật gian xảo, nhìn thấy bề ngoài của Vân Tĩnh Giai có vài nét tương đồng với Olivia thì liền cho cô sang Pháp du học, mướn người dạy lễ nghi cung đình Pháp cho cô, dưỡng cô trở thành bản sao của Olivia, nhờ vậy lão gia mới chú ý đến đứa cháu gái này, nếu không chỉ sợ cô cũng sẽ giống như Vân Tĩnh Nguyệt, tuy là tiểu thư Vân gia nhưng cũng chỉ là hữu danh vô thực!

Chỉ là bà thật khâm phục Trữ Diên, bà ta vì muốn có được tình yêu của lão gia mà có thể vứt bỏ ghen tỵ cùng thù hận qua một bên, đi yêu thương cô gái giống hệt Olivia.

Lúc này tại Vân Trạch.

Mới sáng sớm Mạc Từ Yên đã bị Elena đánh thức, tuy có chút không tình nguyện nhưng vì Elena là người ông cô phải đến nên cô phải ngoan ngoãn nghe lời, mơ mơ màng màng để mặc Elena không ngừng xoay qua xoay lại người mình, đến khi tỉnh ngủ thì phát hiện mình đã ngồi trước gương, mà Elena thì đang trang điểm cho cô.

Nhìn thấy chính mình trong gương, Mạc Từ Yên không khỏi thán khen Elena cao tay, cô ấy không những biết làm tóc mà còn biết trang điểm, kĩ thuật lại không hề thua kém thợ làm tóc chuyên nghiệp, hơn nữa lại rất có thẩm mỹ, chiếc váy trên người phối với kiểu tóc vô cùng hài hòa.

"Xong rồi."

Cô gái trong gương không phải loại xinh đẹp diễm lệ đến mức hoa nhường nguyệt thẹn mà là loại thanh thoát nhẹ nhàng, khí chất cao quý phối với đôi đồng tử màu xanh nhân nhật, cô mang trên người nửa dòng máu của dòng họ Annatoria vĩ đại, bất luận là dung mạo hay khí chất, đều rất giống Olivia Annatoria. Đặc biệt là khi cô cười rộ lên, đôi mắt tựa như phát ra từng đợt hào quang nhân nhật, cô mang cảm giác nhẹ nhàng mà thanh thoát, từng cái nhắc tay nhắc chân đều mang theo phong phạm của tiểu thư quý tộc thời Châu Âu cổ xưa.

"Yên Nhi tiểu thư, trước khi đến nhà chính Vân gia, tôi mong cô có thể nắm rõ tình hình mọi chuyện tại Vân gia." Đối với tác phẩm của chính mình, Elena hài lòng gật đầu, nhìn Mạc Từ Yên đã tỉnh ngủ, giọng nói của cô bắt đầu trở nên nghiêm túc.

"Cô cũng đã biết, lão gia có ba người vợ, trong đó Olivia phu nhân là người vợ đầu tiên của ông ấy cũng là người vợ chính thất duy nhất, ông ấy có ba người con trai và một cô con gái, trong đó có mẹ và cậu nhỏ của cô."

Không muốn tốn nhiều thời gian, Elena cố gắng giải thích rõ mối quan hệ giữa những người trong Vân gia bằng cách tóm gọn câu chuyện.

"Olivia phu nhân đã mất, cho nên người hiện giờ được xem như là nữ chủ nhân của Vân gia là Trữ Diên phu nhân, bà ấy là người vợ thứ hai của lão gia, bà có một người con trai và hai cô cháu gái, một người lớn hơn cô hai tuổi gọi Vân Tĩnh Giai, người còn lại bằng tuổi cô là Vân Tĩnh Nguyệt."

Vân... Tĩnh Giai?!

Khi nghe thấy cái tên này Mạc Từ Yên không khỏi sững sốt, đột nhiên nghĩ đến khoảng thời gian cô còn bên cạnh Trác Lâm. Khi đó hai người đã chính thức quen nhau, dù thể nhưng cách mà hắn đối xử với cô chẳng khác nào người xa lạ, cô là bạn gái của hắn nhưng mối quan hệ giữa bọn họ lại không công khai, lúc nào cô cũng là người chủ động khiến đám người ở trường đều nghĩ cô bám váy Trác Lâm, là nữ nhân ham hư vinh danh lợi, thật ra ngay cả bản thân cô cũng nghĩ ngờ: "Liệu cô có phải bạn gái hắn?". Nhưng vì tình yêu đối với hắn nên cô đành nhẫn nhịn, cô vì hắn học nấu ăn, vì hắn học khiêu vũ, vì hắn mà trở thành một bạn gái toàn năng, chỉ vì muốn xứng đáng với hắn, vì muốn được ở bên cạnh hắn... thanh xuân của cô đều dành hết cho hắn nhưng đổi lại chỉ là sự phản bội cùng chán ghét.

Ngay từ khi chính thức quen nhau, cô đã biết trong lòng hắn đã và đang chôn giấu một bóng hình khác, mà người đó lại không phải là Mạc Từ Yên cô!

Người con gái thông minh là người sẽ không hỏi về bạn gái cũ của bạn trai mình, Mạc Từ Yên hiểu rõ đạo lý này cho nên cô cũng không nhắc đến, cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng, một ngày có cô ở bên, cô sẽ khiến hắn quên đi người con gái đó, người đã tàn nhẫn bỏ rơi hắn đi du học nước ngoài, người vì sự nghiệp mà bỏ rơi tình yêu của bản thân!

Thế nhưng cô đã sai, ngày đó Trác Lâm uống say, không ngừng gọi một cái tên, mang theo đau khổ và vô cùng thê lương, thậm chí trong mộng hắn vẫn rơi nước mắt.

Cô đã từng đọc qua một câu nói thế này: "Một chàng trai sẽ không thể quên người con gái anh đã yêu bằng tất cả chân thành", Trác Lâm có lẽ đã dùng tình yêu chân thành nhất của hắn để dành cho cô gái đó, vì vậy trong tim hắn mới không có vị trí giành cho cô.

Nếu là trước kia, Mạc Từ Yên nghe đến hai chữ "Tĩnh Giai" này chỉ sợ sẽ đau lòng, sẽ tức giận nhưng hiện tại cô cũng chẳng biết bản thân nên có cảm giác gì, bởi vì Trác Lâm đối với cô chỉ là quá khứ, mà quá khứ một khi đã qua thì không thể thay đổi, thứ cô nên trân trọng là hiện tại. Tuy nhiên khi nghe đến cái tên này, lòng cô nhin không được mà nhói lại, tim cô nhin không được mà lỡ mất một nhịp, có lẽ là vì oán hận tích tụ, cũng có thể là do sự đổ kỵ của bản thân, bởi vì trước kia cô đã yêu hắn nhiều như vậy nhưng lại không thể lay chuyển được trái tim hắn, một cô gái như cô... lần đầu chịu ủy khuất như vậy!

Tình yêu giống như một con bệnh cảm, người bị bệnh khi nào không hay biết, mà Trác Lâm thì đã được tiêm vắc xin ngừa bệnh, cho nên đối với virus tình yêu của cô dành cho hắn mới miễn dịch, cô thật sự muốn biết rốt cuộc là một cô gái như thế nào có thể khiến Trác Lâm - người nhẫn tâm đùa giỡn tình cảm của cô lại yêu cô gái đó thật lòng?!

"Yên Nhi tiểu thư, cô làm sao vậy?" Thấy Mạc Từ Yên ngồi ngẩn người, Elena không khỏi mở miệng nhắc nhở.

Mạc Từ Yên bị lời nói của Elena làm bừng tỉnh, cô vội vàng lắc đầu, khôi phục lại thái độ thường ngày.

"Không..."

Có lẽ là cô nghĩ nhiều rồi, chị họ của cô làm sao có thể là người yêu cũ của Trác Lâm? Nếu thật sự là như vậy thì thế giới này... không phải là quá nhỏ sao?

"Người vợ còn lại của lão gia là Vu Tú Ngọc phu nhân, bà ấy có một người con trai, một cháu gái và một cháu trai..."

~~~~~

"Bà nội... cháu về rồi đây!"

"Giai Giai, cháu yêu của bà!"

Vân Tịnh Giai vừa bước vào cửa, đập vào mắt cô đầu tiên là thân ảnh của một người phụ nữ đang vội vã ngoài đoan trang quý phái, cô không chút do dự chạy lại, nhào vào lòng bà, bộ dạng như đứa trẻ không ngừng nũng nịu.

"Cháu nhớ bà chết mất!"

"Nhớ bà mà bây giờ mới trở về thăm bà sao?" Trữ Diên có chút hờn giận.

"Cháu cũng muốn lắm nhưng mà..." Vân Tịnh Giai rất chi là ủy khuất.

Trầm Ngọc Hương im lặng đứng một bên nhìn con gái lớn vừa từ bên ngoài bước vào đã nhào vào lòng Trữ Diên, bỏ mặc người mẹ là bà sang một bên khiến tâm tình bà không khỏi phức tạp.

Khi Vân Tịnh Giai vừa sinh ra, vốn dĩ Trữ Diên cũng không bận tâm đến cháu gái này, dù sao trong quan niệm của bà sinh được con trai mới là có giá trị, cho nên đối với con dâu chỉ sinh được cháu gái, bà cũng không muốn ban cho cháu gái một chút tình thương, mà Vân lão gia khi đó vẫn còn vì chuyện Vân Hình Như mà buồn bực cho nên Trầm Ngọc Hương cũng chỉ có thể im lặng cam chịu sự chán ghét từ mẹ chồng.

Bất quá càng lớn Vân Tịnh Giai càng có nhiều điểm tương đồng với Olivia, giống như Olivia thích hoa cỏ, từ nhỏ cô đã theo người làm vườn học cách trồng hoa, Olivia thích nuôi mèo, đặc biệt là giống mèo Ba Tư, mà Trữ Diên lại bị dị ứng với lông mèo cho nên bà đã cấm toàn bộ Vân gia không được nuôi động vật lông lá nhưng vì Vân Tịnh Giai vẫn lên lút nuôi, lúc này mọi người Vân gia mới phát hiện, sở thích của Vân Tịnh Giai giống hệt Olivia. Mà Vân lão gia cũng vì vậy mà đã thay đổi cách nhìn về cô, còn Trữ Diên, nhìn thấy Vân lão gia tỏ thái độ mặc dù trong lòng bà hận không thể giết chết Olivia nhưng bà lại đột nhiên muốn nuôi dưỡng Vân Tịnh Giai, mục đích của bà rất rõ ràng, khiến cô trở thành bản sao của Olivia, bởi vì như vậy bà mới có thể có lại sự quan tâm của Vân lão gia!

Cho nên khi lên bảy, Vân Tịnh Giai đã sống xa cách Trầm Ngọc Hương, ngoại trừ trên danh nghĩa bà là mẹ của cô thì những chuyện khác vốn dĩ không cần bà phải bận tâm, bởi vì đã có Trữ Diên xử lý. Tuy vậy nhưng trong lòng Trầm Ngọc Hương, Vân Tịnh Giai vẫn là con gái bà, là người mà mang nặng đẻ đau đẻ sinh ra, bởi vì từ nhỏ đã xa cách càng khiến cho bà yêu thương cô hơn vài phần, vì muốn bù đắp cho cô mà bà đã thiên vị Vân Tịnh Giai hơn hẳn Vân Tịnh Nguyệt.

"Giai Giai..."

Vân Tịnh Giai lúc này mới nhìn đến bà, gương mặt xinh đẹp lạnh nhạt gọi: "Mẹ."

Thái độ của cô khiến Trầm Ngọc Hương có chút xấu hổ, ai lại gọi mẹ mình bằng giọng điệu lạnh nhạt như vậy, bất quá bà cũng không trách cô, vì không muốn phá hoại bầu không khí vui vẻ, bà liền chuyển đề tài lên người người đàn ông bên cạnh cô.

"Giai Giai, cậu này là...?"

"A? Con quên mất, giới thiệu với mọi người đây là bạn trai của con - Trác Lân."

Trữ Diên cẩn thận đánh giá hần, tướng mạo tuấn tú đường hoàng, ánh mắt nhìn người của cô quả thật không tệ, bất quá chỉ dựa vào vẻ bề ngoài cũng chưa thể quyết định được mọi chuyện.

"Chào cậu Trác, mời cậu ngồi."

"Lân, đây là bà nội và mẹ em, còn người này là bà nội nhỏ của em..." Đối với thân phận của Vu Tú Ngọc, Vân Tịnh Giai tự nhiên giới thiệu, gương mặt xinh đẹp vẫn giữ nụ cười, một chút cũng không cảm thấy khó xử, mà Vu Tú Ngọc cũng chỉ mỉm cười ngọt ngào.

Trác Lân lễ phép chào một lượt, dựa theo lời giới thiệu của cô, liền biết rõ cô không chỉ có một bà nội nhưng chuyện này hần sớm đã dự liệu được, dù sao trước khi đến đây hần cũng xem như là nắm rõ tình hình Vân gia. Vân gia tung hoành hắc đạo, Vân lão gia không chỉ có một người vợ đó là chuyện bình thường, bất quá điều khiến hần kinh ngạc là thân phận của cô, Vân gia tiểu công chúa, là cháu gái mà Vân lão gia yêu thương nhất, khắp Hồng Kông không ai không biết đến danh viện Vân Tịnh Giai.

"Cậu Trác cùng Giai Giai nhà chúng tôi qua lại bao lâu rồi?"

"Chúng cháu quen nhau khi còn học bên Pháp, sau đó bọn cháu về đây được một năm thì cô ấy quyết định tiếp tục đi du học..." Trác Lân không nhắc đến việc hai người đã từng chia tay, dù sao đây cũng không phải chuyện về vang gì, hơn nữa lại có trường bối tại đây, nói ra thì chỉ sợ bản thân mất điểm trong mắt người Vân gia.

"Thời gian con bé ở Pháp hai đứa vẫn còn qua lại sao?" Trữ Diên tinh mắt nắm đc chủ chốt vấn đề trong lời nói của Trác Lân.

Mấy năm trước Vân Tịnh Giai trở về được một năm, thời gian chủ yếu cô chỉ sống ở S thị, khi đó bà cũng không biết S thị có gì thu hút mà cô lại kiên quyết ở nơi đó không chịu về Vân gia, nhưng Vân lão gia lại không phản đối cho nên Trữ Diên cũng tiện không tỏ rõ thái độ. Học kì mới đã bắt đầu, thấy việc học quan trọng nên Trữ Diên đã bảo cô về Pháp tiếp tục học tập, đợi khi hoàn thành khóa học sẽ nhanh chóng về nước, khi đó bà cũng không biết cô đã kết giao bạn trai.

"Thật ra là không ạ, khi cô ấy quyết định về nước thì cháu và cô ấy đã chia tay rồi ạ..." Dù hần muốn giấu cũng không thể.

Sớm đã đoán được câu trả lời, ngữ khí của Trữ Diên vô cùng bình tĩnh: "Vậy tại sao hai đứa lại quyết định quay lại?"

"Cháu vẫn chưa quên được cô ấy." Giọng nói Trác Lân thật phần nghiêm túc.

Vân Tịnh Giai bên cạnh đỏ mặt, trong lòng không khỏi vui mừng khi Trác Lân bày tỏ rõ tình cảm với cô trước mặt mọi người, tuy hai người xa cách mấy năm nhưng cô biết trong lòng hẳn, người quan trọng nhất vẫn là cô!

Trữ Diên hài lòng gật đầu: "Nhà cậu Trác đây làm kinh doanh sao?"

"Vâng..."

"Hắc bạch lưỡng đạo vẫn là bạch đạo?" Trữ Diên nhướn mày, Vân gia bọn họ xuất thân từ hắc đạo, đối với đám người bạch đạo tất nhiên sẽ không có thiện cảm gì mấy, nếu Vân Tịnh Giai và Trác Lân thật sự yêu thương nhau nhưng gia đình Trác Lân lại từ bạch đạo thì bà sẽ không đồng ý, bà cũng không muốn Vân Tịnh Giai là Vân Hình Như thứ hai!

"Thưa phu nhân, lão gia đã về ạ."

"Sao? Mau ra ngoài đón lão gia..." Trữ Diên vốn đang buồn bực vì cuộc trò chuyện bị cắt ngang nhưng khi nghe lời nói của người hầu, tâm trạng buồn bực nháy mắt liền biến mất, thay vào đó là sự vui mừng không che giấu.

"Không cần đâu." Vân lão gia lúc này đã vào nhà, ông khoác tay cho người hầu lui xuống.

"Lão gia..." Trữ Diên thấy Vân lão gia về liền vội vàng đứng lên, nhường lại vị trí chủ tọa cho ông nhưng ông lại phớt lờ rồi đi thẳng đến chiếc ghế đối diện.

"Lão gia mời dùng trà." Vu Tú Ngọc không biết từ khi nào đã chuẩn bị sẵn trà, khi ông vừa mới ngồi xuống thì bà đã mang trà đến, đứng loại trà Long Tĩnh mà ông vẫn hay uống.

Vân Tịnh Giai thấy Trữ Diên bị xấu hổ mà Vu Tú Ngọc lại ghi được điểm trong mắt Vân lão gia liền định thay bà lấy lòng ông nhưng Trác Lân bên cạnh đã mở miệng trước.

"Mạc Từ Yên, sao cô lại xuất hiện ở đây?"

"Lân, anh quen cô ấy sao?" Lời nói của hắn không lên nhưng Vân Tịnh Giai bên cạnh vẫn nghe thấy rõ ràng, lúc này cô cũng chú ý đến Mạc Từ Yên đứng nơi đó.

"Cô ấy là Mạc Từ Yên... là... một người quen." Nghe thấy ngữ khí của Trác Lân có phần kì lạ, Vân Tịnh Giai lúc này cũng hiểu rõ vấn đề, bởi cái tên này cô đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi!

"Xin chào Mạc tiểu thư, tôi là Vân Tịnh Giai, cô là bạn gái cũ của Lân đúng không?" Vân Tịnh Giai lễ phép mở miệng, ngữ khí vô cùng tự tin, tựa hồ người trước mặt không phải là bạn gái cũ của bạn trai cô.

Mạc Từ Yên bên này cũng hiểu rõ thân phận của người trước mặt, không nghĩ đến thế giới này lại nhỏ bé như vậy, tại sao không phải là Vương Tịnh Giai, Hạ Tịnh Giai, Lâm Tịnh Giai, bất kì họ nào trên thế giới mà lại là Vân Tịnh Giai - chị họ của cô?!

"Bạn gái cũ? Sao cô ta có thể vào được đây?" Trầm Ngọc Hương nghe vậy liền nhủ mảy, không vui nhìn Mạc Từ Yên.

"Người đâu, mau đưa cô ta ra khỏi đây." Trữ Diên cũng không khách khí hạ lệnh đuổi khách, dù sao bà cũng là nữ chủ nhân của Vân gia, ngày thường không có Vân lão gia tại mọi chuyện đều do bà giải quyết, hiện tại thấy Mạc Từ Yên là bạn gái cũ của Trác Lân lại đến tìm tận đây, không vui hạ lệnh cho người hầu, quên mất có Vân lão gia tại đây.

"Dừng lại! Con bé là đi cùng ta." Giọng nói nghiêm nghị, pha lẫn chút tức giận nhưng Trữ Diên lại không phát hiện.

"Lão gia? Sao ông lại cho người ngoài vào Vân gia?" Nhìn gương mặt của Mạc Từ Yên khiến Trữ Diên không khỏi nhớ đến hình bóng của Olivia, trong lòng có chút bất mãn.

"Người ngoài? Ai bảo con bé là người ngoài? Con bé là cháu ngoại của ta!"

Lời nói như đinh đóng cột, vô cùng cứng rắn, mọi người trong Vân gia không khỏi sùng sốt, sắc mặt Trữ Diên nháy mắt trở nên tái nhợt, chỉ có Vu Tú Ngọc là biểu tình bất ngờ.

Cháu ngoại... là con gái của Vân Hình Như sao?

Như vậy... không phải cô gái này mới chính là công chúa thật sự của Vân gia sao?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Âm Dạ Duật đến

Mạc Từ Yên!

Cái tên này sớm đã in sâu vào tâm trí của cô, bởi vì cô đã từng nghe cái tên này rất nhiều lần, tên bạn gái của người mình yêu, chỉ sợ trên đời này bất kì cô gái nào muốn quên cũng không được.

Cô và Trác Lâm gặp nhau tại Pháp, hai người học chung một trường trung học, khi đó hắn là nam thần giáo thảo, cô lại là hoa hậu giảng đường, bọn họ chính là một đôi tuyệt phối, tình cảm giữa họ rất tốt, họ là một cặp đôi hoàn mĩ đến nỗi khiến người khác hâm mộ không thôi.

Sau đó Trác gia bên kia gọi Trác Lâm về nước, bởi vì hắn là con trai trưởng cho nên Trác gia muốn hắn trở về để tiếp quản Trác thị, khi đó học kì cuối cùng kết thúc, Vân Tĩnh Giai theo hắn về thành phố S, ra mắt người nhà Trác gia. Biết rõ gia thế phía sau cô, bà Trác nói chuyện vô cùng khách sáo, thú thật, cô cũng không phải thật sự thích mẹ chồng này, vừa nhìn liền biết bà ta là loại phụ nữ ham hư vinh, nhưng vì Trác Lâm, Vân Tĩnh Giai liền biến thứ không thích thành miễn cưỡng thích.

Về nước một năm nhưng thời gian chủ yếu cô đều ở S thị, cô không muốn nói tin tức này cho Vân gia biết nhưng thế lực Vân gia vốn dĩ không chỉ có ở Hồng Kông, Trữ Diên biết tin liền nhiều lần muốn cô trở về, tỏ vẻ rất nhớ thương cô nhưng Vân Tĩnh Giai biết, mục đích thật sự của bà là muốn cô trở về để thuyết phục Vân lão gia có thể về nhà chính, nhưng vì huyên tiếu Trác Lâm, cho nên cô tiếp tục viện lý do để không trở về Vân gia, bởi vì cô biết một khi biết cô trở về, Trữ Diên nhất định sẽ không cho cô đi nữa, huống hồ cô cũng biết rõ ông nội nhất định sẽ không vì lời khuyên của cô mà trở về.

Vốn dĩ lần này quyết định về nước cùng hắn, cô đã nghĩ sẽ ở lại đây học tập, không cần phải ra nước ngoài nữa nhưng Trữ Diên lại không đồng ý, vì muốn sống ở S thị với Trác Lâm mà cô đã mất một năm học tập, Trữ Diên thấy thế vội khuyên cô về Pháp tiếp tục học tập, đợi khi nào hoàn thành khóa học thì sẽ để cô trở về nước luôn, dù sao sự nghiệp chính là quan trọng. Vì vậy cô đã lựa chọn sự nghiệp tương lai của bản thân thay vì tình cảm cá nhân, bởi vì Vân Tĩnh Giai biết, muốn Vân lão gia thật sự yêu thương cô thay vì bóng hình giống Olivia thì cô cần phải chứng tỏ năng lực của mình, mà đầu tiên chính là phải cố gắng hoàn thành việc học ở bên Pháp, trở thành một người ưu tú, như vậy ông mới có thể nhìn cô bằng ánh mắt khác, cha cô mới có cơ hội thừa kế Vân gia, thay vì đứa con trai của Olivia Annatoria!

Sự nghiệp đối với cô tuy quan trọng nhưng tình yêu dành cho Trác Lâm cũng không kém, trước khi ra đi cô đã cùng hắn nói chuyện rõ ràng, cô mong hắn có thể chờ cô, chờ đợi ngày cô trở về, tuy hai người xa mặt nhưng sẽ không cách lòng, mấy năm kết giao ở Pháp, cô có thể tin tưởng Trác Lâm nhất định sẽ đợi cô, nhưng là... Vân Tĩnh Giai cô nghĩ nhiều rồi. Cô có sự nghiệp của riêng mình nhưng Trác Lâm hẳn cũng phải lo cho sự nghiệp tương lai của bản thân, cô vì sự nghiệp của mình mà nhẫn tâm vứt bỏ tình cảm giữa hai người, xa mặt nhưng không cách lòng... chỉ sợ nói được mà không làm được, trên đời có bao nhiêu cặp đôi yêu nhau nhưng lại xa cách nhau mà vẫn có thể tiếp tục đến với nhau?

Đời người rất dài, mà Trác Lâm lại không muốn chờ đợi một người, ở tuổi bọn họ khi đó vốn dĩ không thể hứa hẹn cho tương lai của đôi phương, mặc dù hắn vẫn còn rất yêu cô nhưng hắn thậm chí còn không thể cho cô một câu trả lời chính xác là liệu hắn có thể chờ đợi cô được hay không, cho nên đau dài không bằng đau ngắn, hai người bọn họ đã chia tay. Trác Lâm là vì thất vọng, còn Vân Tĩnh Giai lại là hy vọng, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành khóa học để có thể trở về, cùng hắn bắt đầu lại từ đầu, khi đó cô sẽ có được sự tin nhiệm của Vân lão gia cùng tình yêu của hắn.

Ba năm thời gian, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đó chỉ là một đoạn đường của cả một đời người, đó cũng là khoảng thời gian của hai trái tim xa cách nhau, liệu ai có thể tự tin khẳng định rằng: Cho dù thời gian trôi qua bao lâu, hai người không hề liên lạc với nhau mà vẫn còn đặt đôi phương vào lòng? Câu trả lời là rất ít, thế nhưng Vân Tĩnh Giai lại một mực tin tưởng Trác Lâm, tin tưởng tình yêu của hắn dành cho cô có thể vượt qua thời gian, tin tưởng sự chung thủy của hắn có thể vượt qua được cám dỗ bên ngoài.

Lần này về nước, cô không trực tiếp về Vân gia mà đến S thị tìm Trác Lâm, vốn dĩ đang ôm tâm trạng vui mừng gặp lại người mình yêu nhưng đập vào mắt cô là hắn đang cùng một cô gái đi dạo phố, Vân Tĩnh Giai chưa bao giờ quên được hình bóng của hắn, tự tin của cô nháy mắt liền sụp đổ, nhưng khi thấy thái độ lạnh lùng của hắn dành cho cô gái đó, tâm trạng cô ổn định vài phần.

Cô đã cho người điều tra, cô gái đó gọi Mạc Từ Yên, là học muội của Trác Lâm, cô ấy mến Trác Lâm khi mới bắt đầu học cao trung, một năm sau đó hai người chính thức kết giao, tuy nói là kết giao nhưng thực chất mọi chuyện đều do Mạc Từ Yên chủ động, người thông minh đều nhìn ra được chỉ có Mạc Từ Yên yêu đơn phương hắn, nếu không phải cô ấy chen chân vào cuộc sống của Trác Lâm, nếu không phải cô ấy nạt dầy theo đuổi hắn thì Trác Lâm cũng sẽ không đồng ý trở thành bạn trai của cô. Chính xác mà nói, chuyện tình cảm giữa hai người bọn họ chỉ có Mạc Từ Yên là đơn phương tình nguyện, vốn dĩ Trác Lâm không hề thích cô ấy nhưng vì muốn quên đi cô nên mới đồng ý kết giao, ngày đó Trác Lâm đã cùng cô giải thích rõ ràng, khi biết được điều này Vân Tĩnh Giai vô cùng vui vẻ, quả nhiên vị trí bên cạnh hắn chỉ để dành cho cô.

Mạc Từ Yên, thích một người là không sai nhưng thích một người không thích mình là sai lầm nghiêm trọng, cô ấy chẳng qua chỉ vật thể thân cho vị trí "bạn gái của Trác Lâm" khi không có cô bên cạnh, hiện tại cô trở về, vị trí đó Mạc Từ Yên phải trả lại cho cô, mặc dù điều này đối với cô ấy có phần bất công nhưng chuyện tình cảm, vốn chính là ích kỷ như thế!

Hiện tại nhìn thấy Mạc Từ Yên ở đây, ngoại trừ việc cô ấy theo Trác Lâm đến đây thì cô thật sự không nghĩ đến nguyên nhân nào khác, đối với việc Mạc Từ Yên vì Trác Lâm mà cắt cổ tay tự tử cô cũng đã được nghe kể nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến cô?

Vân Tĩnh Giai cô không phải thánh mẫu, sẽ không vì Mạc Từ Yên từ bỏ mạng sống mà nhường lại Trác Lâm cho cô ấy, huống hồ Trác Lâm vốn dĩ đâu

có yêu cô ấy, Mạc Tử Yên hà tất gì phải hành động ngu ngốc như vậy?! Đã không yêu thì cho dù có làm gì thì người đó cũng sẽ không quan tâm đến mình.

Đây là lần đầu tiên Vân Tĩnh Giai cùng Mạc Tử Yên gặp mặt trực tiếp, bất quá cô thật sự không hiểu, rốt cuộc Mạc Tử Yên dựa vào điều gì mà đến tận Vân gia để tìm Trác Lân, trong khi vốn dĩ ngay từ đã biết rõ Trác Lân không có tình cảm với cô ấy?!

Hơn nữa cô ấy còn xuất hiện tại đây với thân phận không tầm thường, Vân lão gia nói Mạc Tử Yên không phải người ngoài mà là cháu ngoại của ông, phản ứng của những người khác lại kỳ lạ như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì mà Vân Tĩnh Giai cô lại không biết?!

Trác Lân bên này đối với sự xuất hiện của Mạc Tử Yên vừa kinh ngạc lại vừa phức tạp, trong lòng ẩn chút vui mừng đang cố giấu đi. Hắn không biết vì sao gặp lại Mạc Tử Yên bản thân lại có tâm trạng như thế, ngày hôm đó thái độ cô đối với hắn rất rõ ràng, là thái độ hờ hững vô tâm đối với một người xa lạ, đối với việc này Trác Lân cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Lão gia, ông đang nói gì vậy?" Cô gái không rõ lai lịch này từ đâu xuất hiện mà Vân lão gia lại nói là cháu ngoại ông. Vân gia chỉ có con trai không có con gái, làm sao có thể có cháu ngoại, chẳng lẽ bởi vì gương mặt giống Olivia mà ông nhận cô ta làm cháu gái ư?!

"Không phải mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi sao? Mạc Tử Yên là cháu ngoại của ta, là tiểu thư của Vân gia ta!"

Lời Vân lão gia như đinh đóng cột, vô cùng cứng rắn, mọi người nghe vậy nhất thời liền thay đổi sắc mặt.

"Họ Mạc? Lẽ nào cô ấy là con gái của Vân Hành Như?" Vu Tu Ngọc là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói bà có phần bất ngờ nhưng nhiều hơn lại là vui mừng, bởi vì bà biết ngày tận của Trữ Diên sắp đến rồi. Thái độ của Vân lão gia lúc này không phải là mình chứng tốt nhất sao? Tuy Mạc Tử Yên mang họ Mạc nhưng lại là tiểu thư Vân gia, điều này không phải là muốn nói Mạc Tử Yên mới thật sự là công chúa của Vân gia sao? Dù sao trước kia lão gia yêu thương Vân Hành Như như vậy, cho dù thật sự từ cô nhưng thân phận của cô vẫn không thay đổi, cô là Đại tiểu thư của Vân gia, con gái của cô chính là tiểu công chúa của Vân gia!

"Con gái Vân Hành Như? Lão gia ông đang đùa sao? Ông đã từ bỏ đứa con gái này rồi thì làm sao có thể chấp nhận con gái của cô ta?!" Xác nhận được thân phận của Mạc Tử Yên, Trữ Diên bắt đầu tức tối.

Năm đó Vân lão gia đã tuyên bố với mọi người sẽ từ bỏ cô con gái mà ông yêu thương nhất là Vân Hành Như, điều đó khiến Trữ Diên bà bứt đi phần nào lo lắng, dù sao Vân Hành Như cũng chảy trong người dòng máu của Olivia, tuy gương mặt hai người không giống nhau nhưng dù thế nào thì điều đó đối với bà cũng là bất lợi. Bởi vậy khi Vân Hành Như rời đi, Vân Mặc cũng không quan tâm đến mọi chuyện Vân gia mà cũng rời khỏi nhà chính, ra sống bên ngoài, nháy mắt hai đứa con của Olivia đều không có ở Vân gia, mà Vân lão gia suốt ngày nhốt mình ở Vân Trạch, như vậy Vân gia không phải chính là thiên hạ của Trữ Diên bà sao?!

Không nghĩ đến Vân Hành Như năm đó rời đi, hiện tại con gái cô ta lại quay trở về, cùng cháu gái bà tranh giành vị trí công chúa Vân gia, đây đúng là oan nghiệt, bà phòng Vân Hành Như, đối phó Vân Mặc nhưng không ngờ người trở về Vân gia lại là Mạc Tử Yên!

"Con bé dù gì cũng mang một nửa dòng máu của Vân gia ta, ta chấp nhận con bé cũng phải hỏi qua sự cho phép của bà sao?!" Đối với sự vô lý của Trữ Diên, Vân lão gia lạnh mặt hẳn đi.

"Cái gì mà nửa dòng máu Vân gia ta? Cô ta là con gái của Mạc Vũ Hiên, chảy trong người dòng máu Mạc gia, hưởng hờ Vân Hành Như sớm đã không còn là người Vân gia, con gái của cô ta, có tư cách gì trở thành người Vân gia?!"

"Trữ Diên, bà ăn nói cho cẩn thận vào!" Vân Hành Như dù sao cũng là con gái của ông cùng Olivia, đó là con gái mà ông yêu thương nhất, tiểu thư duy nhất của Vân gia, cho dù ông đã từ cô nhưng trong lòng ông, Vân Hành Như chính là hiện thân của Olivia, hưởng hờ có Mạc Tử Yên ở đây, ông làm sao có thể để cô nghe những lời nói xấu của người khác về mẹ cô?!

"Lão gia, chỉ sợ bởi vì nó có gương mặt giống Olivia, chảy trong người dòng máu Annatoria cho nên ông mới chấp nhận nó đúng không?!"

"Trữ Diên!"

"Diên phu nhân!"

"Mẹ!"

"Bà nội!"

Olivia Annatoria là cảm ký của Vân gia, điều này tất cả mọi người đều biết, cho nên ở trước mặt Vân lão gia mọi người đều thức thời không ai dám nhắc đến. Hiện tại Trữ Diên giận quá mất khôn, mọi người đều vội vàng muốn ngăn cản lời nói của bà, trong lòng Vân lão gia chỉ có một mình Olivia, những người khác đều là vật trang trí, chỉ cần một câu nói xúc phạm đến Olivia thì người đó có thể bị đuổi ra khỏi Vân gia, Trữ Diên sống một cuộc sống nữ chủ nhân thì sớm đã quên mất rằng bà không thật sự là nữ chủ nhân của Vân gia, bà bất quá cũng chỉ là thể diện của Olivia, nếu không phải Olivia mất, bà cũng không có được ngày hôm nay.

Thấy sắc mặt Vân lão gia lộ vẻ khó chịu, Vân Tĩnh Giai thầm kêu không ổn, vội vàng nói đỡ thay Trữ Diên: "Ông nội, bà nội sai rồi, bà nội là bởi vì kích động cho nên mới nói ra những lời như vậy, ông đại nhân đại lượng, bỏ qua cho bà đi..." Trong lòng cô rất sợ Vân lão gia sẽ giận chó đánh mèo, vốn dĩ cô định cho ông kinh hi nhưng không ngờ Trữ Diên lại vì Mạc Tử Yên mà chọc giận ông, suy cho cùng tất cả mọi chuyện cũng bắt đầu từ cô gái này!

"Kích động?" Vân lão gia cười lạnh.

"Lão gia, tôi sai lầm rồi, là tôi lỡ lời, thật sự tôi không có ý xúc phạm đến chị Olivia đâu..." Lúc này Trữ Diên cũng ý thức được bản thân lỡ lời, liền vội vàng xin tha thứ.

Vân lão gia trầm mặc: "Đủ rồi, chuyện này để sau hãy nói." Trước mặt người ngoài là Trác Lâm ông cũng không muốn truy cứu nhiều, nhiều đó đã đủ mất mặt rồi!

"Yên Nhi, qua đây ngồi với ông."

Vân lão gia ra hiệu, Mạc Từ Yên ngoan ngoãn đi đến bên cạnh ông ngồi xuống, từ đầu chí cuối cô đều im lặng không nói một lời nào, cho dù là lời chào hỏi của Vân Tĩnh Giai, hay là lời năn nỉ của Trữ Diên, cô đều im lặng như búp bê, xem như không thấy, không nghe, ánh mắt một mảnh trong suốt không hờn không giận, khiến người khác không biết cô đang nghĩ gì.

"Cháu là Yên Nhi sao? Lớn quá rồi nhỉ? Ta là bà nội nhỏ của cháu - Vưu Tú Ngọc." Thấy Mạc Từ Yên từ lúc bước vào đều im lặng, Vưu Tú Ngọc còn nghĩ rằng cô bị dọa sợ, không khỏi thân thiện làm quen.

Đúng như lời Trữ Diên, cô gái này có gương mặt khá giống Olivia, đặc biệt là khi cô chiếc váy công chúa này, nhìn chẳng khác nào Olivia thời còn trẻ, quả nhiên người mang dòng máu Annatoria trên người khác hẳn với người không mang dòng máu Annatoria, đồ giả dù giống cách mấy cũng chỉ là đồ giả, mà đồ thật cho dù nguy trang thế nào cũng là đồ thật!

Mạc Từ Yên nhướn mày, không rõ Vưu Tú Ngọc muốn làm gì, thấy bà đã mở miệng chào hỏi trước, trước mặt bao nhiêu người cô cũng lhoong muốn làm bà mất mặt nên cũng lễ phép mở miệng: "Ngọc phu nhân, xin chào."

Cô không gọi là bà nội mà gọi là Ngọc phu nhân, điều này khiến ý cười trên mặt của Vưu Tú Ngọc càng thêm sâu, bà không có ý định mở miệng trách cứ.

"Đây là Trữ Diên - bà nội lớn của con, lúc này là bà ấy lỡ lời, con đừng trách bà ấy." Vưu Tú Ngọc cũng không quen giới thiệu Trữ Diên với cô.

"Diên phu nhân." Mạc Từ Yên gật đầu, xem như là chào hỏi.

Trữ Diên nhú mày: "Gọi bà nội."

Phòng khách rơi vào yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Mạc Từ Yên, đối với thái độ ra lệnh của Trữ Diên tựa hồ rất muốn biết cô sẽ trả lời thế nào.

Mạc Từ Yên trầm ngâm một lúc mới nói: "Gọi phu nhân được rồi ạ, như vậy sẽ lễ phép hơn."

Trữ Diên sa sầm mặt.

"Ha ha, đều là người nhà cả, không cần khách sáo." Vưu Tú Ngọc vội cứu vãn tình thế.

"Yên Nhi, ta là mẹ của con." Thân là trưởng bối, cho dù bất mãn với thân phận của Mạc Từ Yên nhưng Trầm Ngọc Hương cũng không quên giới thiệu bản thân.

"Từ Yên, chào em, chị là Vân Tĩnh Giai, chị họ của em..." Dứt lời liền ôm lấy cánh tay của Trác Lâm, bộ dạng thân mật giới thiệu: "Đây là Trác Lâm - vị hôn phu của chị, hai người hẳn là không cần làm quen đâu nhỉ?"

Mạc Từ Yên lạnh nhạt liếc mắt, thu hết nụ cười thánh thiện của Vân Tĩnh Giai cùng ánh mắt phức tạp của Trác Lâm, gật đầu, xem như đồng ý với lời nói của Vân Tĩnh Giai.

Phòng khách lần nữa khôi phục yên tĩnh, không ai nói thêm câu nào khiến không khí có phần nghiêm trọng, mà Trữ Diên bên này lại vô cùng hả hê, nghĩ rằng Mạc Từ Yên vì chưa quen được Trác Lâm nên mới im lặng không nói, kì thực là đang đau lòng. Số phận đúng là thích trêu ngươi, tuy bà thua trong tay Olivia nhưng cháu gái của Olivia lại thua trong tay cháu gái bà, hơn nữa còn là thua với một cách thảm hại, chỉ cần nghĩ đến đây thôi, Trữ Diên cũng cảm thấy tâm trạng của mình vô cùng tốt.

"Từ Yên, em là đang giận sao? Nếu như vậy chị thật xin lỗi, chị cũng đã nghe Lâm nói qua, anh ấy vì muốn quên chị nên mới quen em, cũng không nghĩ rằng sẽ khiến em tổn thương như vậy." Vân Tĩnh Giai cười khổ, tựa hồ tất cả mọi điều là cô gây ra, về mặt hối lỗi hướng Mạc Từ Yên nói lời xin lỗi.

Thấy thế Trác Lâm nhanh chóng ngăn cản: "Tĩnh Giai, đừng như vậy." Hắn không biết bản thân rốt cuộc đang làm gì, hẳn đúng là có lỗi với Mạc Từ Yên khi xem cô là vật thay thế cho Vân Tĩnh Giai, nhưng hắn cũng không muốn Tĩnh Giai vì hắn mà hạ mình xin lỗi với Mạc Từ Yên, dù sao đây cũng là lỗi của hắn, Tĩnh Giai vốn dĩ không có làm sai.

Nhìn một màn này, nếu là trước kia Mạc Từ Yên sớm đã đi lên dạy cho Vân Tĩnh Giai một bài học, đây mà là xin lỗi sao, lời nói xin lỗi mà sao nghe vào tai cứ như là châm chọc vậy?

Đúng như lời Vân Tĩnh Giai nói, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ chị ta, vậy mà Trác Lâm hành động như thể người thật sự có lỗi là cô, hẳn yêu chị ta nhiều như vậy, vì muốn bảo vệ chị ta mà đổ mọi tội lỗi lên đầu cô sao? Rõ ràng chị ta là người rời bỏ hắn, mà hắn lại xem cô là vật thay thế, trút hết tức

giận xuống cô, Mạc Từ Yên cô xứng đáng bị người khác đối xử như thế sao?!

Vân Tịnh Giai là kim cương, còn Mạc Từ Yên cô chẳng qua chỉ là một hạt cát trong mắt hán thời có đúng không?!

May mắn, may mắn còn có người xem cô là kim cương quý giá mà không phải là hạt cát vô giá trị. May mắn trong mắt người đó cô là độc nhất vô nhị chứ không phải là vật thay thế cho một ai khác!

"Chị không cần phải xin lỗi, tình cảm là chuyện rất khó nói, đầu thế nói là ai đúng ai sai, huống hồ cũng Trác Lâm của chị mà em gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình, lẽ ra em phải cảm ơn vị hôn phu của chị mới đúng!"

Đối diện với gương mặt sùng sốt của Vân Tịnh Giai là nụ cười rạng rỡ của Mạc Từ Yên, Vân Tịnh Giai nhìn thấy rõ ràng, trong mắt cô không có oán hận cũng không có sự đố kỵ, đó là một nắng trong suốt, rạng rỡ như hoa đào của mùa xuân, tuy không nói rõ nhưng cô biết được, khi nhắc đến vị "chân mệnh thiên tử" đó, gương mặt Mạc Từ Yên đã lộ vẻ thẹn thùng, bộ dạng ngọt ngào chìm đắm trong tình yêu.

Lúc này một người hầu bước vào, nhìn thấy phòng khách yên tĩnh, mà trên gương mặt mọi người đều sùng sốt thì có phần không hiểu, bắt quá chuyện này cũng không liên quan đến cô.

"Lão gia, bên ngoài có một người đàn ông tự xưng là Âm Dạ Duật nói là muốn gặp ngài."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Hai người đàn ông

"Âm Dạ Duật? Anh ấy đến rồi!" Dứt lời Mạc Từ Yên liền nhanh chóng đứng dậy, một mạch chạy thẳng ra ngoài, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ là có chuyện gì.

Về mặt Vân lão gia lạnh đi vài phần, tựa hồ đối với phản ứng của Mạc Từ Yên có phần không vui, ông đứng là xem thường thẳng thớm Âm Dạ gia này rồi, so với Mạc Vũ Hiên năm đó lên lút tìm đến phòng con gái ông thì thẳng thớm Âm Dạ Duật này lại dùng cách thẳng thắn nhất, trực tiếp nhất, đến Vân gia để tìm gặp cháu gái ông, rốt cuộc là nên khen anh có can đảm hay nên mắng anh ngu ngốc, tự giác đến để nạp mạng đây?!

Trác Lâm nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Mạc Từ Yên thì ánh mắt hán không khỏi tối đi vài phần, tận sâu trong đáy lòng có một cảm giác khó chịu, tựa như đồ vật của mình lại thuộc sở hữu của người khác, tức tối có, khó chịu có, đó là một cảm giác phi thường xa lạ đối với Trác Lâm.

Có phải hán điên rồi không? Trước kia không có Vân Tịnh Giai bên cạnh, hán không ngừng nghĩ đến cô, hiện tại cô đã trở về, hán làm sao... làm sao có thể nghĩ đến Mạc Từ Yên?!

Bỏ lại phía sau một đám người với tâm tư phức tạp, từ xa Mạc Từ Yên đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, đôi khi cánh cổng cao lớn mở ra, cô liền không chút do dự nhào vào vòng tay ấm áp của người đối diện, hương trà xanh thoang thoảng bên mũi, mùi vị quen thuộc đến mức chân thực.

Có trời mới biết, tối qua cô đã mơ thấy giấc mơ này không biết bao nhiêu lần, trong giấc mơ cô cũng được anh ôm như vậy, ấm áp, chân thành mà cô chưa bao giờ quên được, chỉ mới xa anh có một ngày mà cô đã sắp chịu không nổi muốn bay về tìm anh, lúc này Mạc Từ Yên mới thật sự hiểu rõ, người đàn ông này quan trọng với cô như thế nào.

Đối với một người con gái, người đàn ông quan trọng nhất chính là cha của họ, người đàn ông vừa mạnh mẽ, vừa bao dung, là người mà mẹ họ yêu bằng cả sinh mạng, vừa là thần tượng lại vừa là người tình trong mộng. Mạc Từ Yên cũng giống như bao người con gái khác, trong lòng cô cha cô rất quan trọng nhưng từ ngày gặp anh, dù là trước kia hay hiện tại, hình bóng của cha cô sớm đã bị thay thế thành một người khác, cô hâm mộ mẹ mình, lại thần tượng cha mình, từ nhỏ đến lớn Mạc Từ Yên chính là bị Mạc Vũ Hiên cùng Vân Hình Như sủng đến hư hỏng, sủng đến kiêu ngạo.

Đối với cô Trác Lâm là mối tình đầu, tựa như đóa hoa e ấp vừa mới chớm nở, tựa như cơn gió thoảng qua, lại tựa như cơn mưa rào giữa mùa hạ, nhanh đến cũng nhanh đi, tình đầu vốn dĩ không bao giờ có kết quả, Mạc Từ Yên biết rõ điều đó nhưng cô lại không thể điều khiển trái tim mình, như thiêu thân lao đầu vào lửa, bởi vì hán là thanh xuân của cô, cho nên chỉ một lần thôi, hãy để cô ngang bướng một lần.

Tình cảm cô dành cho anh không giống với Trác Lâm, cô yêu Trác Lâm là lúc mười mấy tuổi, đó là tuổi thanh xuân vô lo vô nghĩ, đối với khái niệm tình yêu hoàn toàn sai lầm, chân thành, tin tưởng, bao dung - đó là những từ chỉ dùng cho hai người thật sự yêu nhau, giống như khi Vân Tịnh Giai tự tin đứng trước mặt cô, giới thiệu về Trác Lâm, Mạc Từ Yên có thể nhận ra, cô ấy tin tưởng Trác Lâm, cho dù xa cách ba năm, tình cảm của họ cũng không dễ cho người thứ ba là cô chen chân vào.

Cô có hận Trác Lâm không? Câu trả lời là có!

Cô có chán ghét Vân Tịnh Giai không? Câu trả lời là có!

Một người khiến cô yêu đến tổn thương, một người lại là nguyên nhân khiến cô bị tổn thương, Mạc Từ Yên tin tưởng, trên đời này cho dù là bất kì cô gái

nào bị đối xử như vậy cũng sẽ không bao giờ có thể dễ dàng tha thứ.

Thế nhưng tại sao khi đứng trước mặt hai người họ, nhìn hai người họ bộ dạng thân mật mà vẻ mặt cô vẫn không đổi sắc, lòng cô lại tĩnh như đáy hồ, một chút cũng không gợn sóng? Rõ ràng trước đó cô đã rất tức giận?!

Hận - nói dễ hơn là làm, Trác Lâm có lỗi, Vân Tĩnh Giai có lỗi, mà cô cũng có lỗi, nếu không nhờ hai người bọn họ Mạc Từ Yên cô làm sao có thể nhận ra ai mới thật sự là người quan trọng, người đối xử tốt với cô?

Hai mươi tuổi, là độ tuổi thích hợp nhất để yêu đương, bởi vì ở tuổi này con người sẽ không có sự bông bột, cũng không có sự thiếu suy nghĩ thời tuổi trẻ, đây là độ tuổi trưởng thành để bản thân có thể suy nghĩ thấu đáo cho tương lai, toàn tâm toàn ý yêu một người, cho dù là lựa chọn sai lầm, bản thân cũng sẽ không hối hận!

"Nhớ anh đến vậy sao?" Giọng nói trầm thấp bên tai kéo cô thoát khỏi suy nghĩ của bản thân mà trở về hiện tại, cô ngẩng đầu, đập vào mắt vẫn là gương mặt tuấn tú quen thuộc.

"Duật, em rất nhớ anh!" Lời nói này không phải có chút sến súa đâu chứ, hai người bọn họ mới chỉ có một ngày không gặp thôi, chứ đâu phải một tháng hai một năm không gặp. Có lẽ đối với người khác đó chỉ là thời gian một ngày, 24 tiếng hay 3600 phút hay gì đó tương tự, nhưng đối với một người đã từng trải qua một kiếp như Mạc Từ Yên, cả đời này của cô là dùng để ở bên cạnh anh, yêu thương anh, bù đắp cho anh, cho dù chỉ xa anh một giây, một phút cô cũng cảm thấy vô cùng vô cùng không vui.

"Anh cũng rất nhớ em.." Âm Dạ Duật đưa tay xoa lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, khi biết tin Vân lão gia đưa cô về Hồng Kông, anh liền lập tức cho người đặt vé máy bay, bay đến Hồng Kông, mọi việc S thị đều giao lại cho Tôn Lãnh Diệt, ngay cả trước khi đi cũng không nói lời nói cho Âm Dạ gia bên kia biết, một lòng lo lắng cho cô nhưng hiện tại thấy cô bình an khỏe mạnh như vậy, lo lắng của anh đúng là dư thừa rồi.

"Anh... sao anh lại đến đây?" Bay từ S thị đến Hồng Kông gặp cô, không phải chỉ nói một câu nhớ cô đơn giản như vậy chứ?!

"Bác trai lo lắng bảo anh đến đây tìm em."

"Giữa thanh thiên bạch nhật, đứng ôm nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa?!" Giọng nói tức giận từ phía sau truyền lại khiến Mạc Từ Yên sửng sốt, không khỏi quay người nhìn lại, chỉ thấy Vân lão gia dẫn đầu đoàn người đang đứng đó, ánh mắt nhìn cô không giấu sự tức giận.

Trong lòng cô lúc này vô có chút phức tạp, một phần là vì câu nói của chuyện của anh, một phần là vì thái độ của Vân lão gia. Mạc Từ Yên vốn nghĩ rằng chuyện Vân lão gia đưa cô về Vân gia hẳn đã được sự đồng ý của Mạc gia bên kia, cho nên cô mới có thể yên tâm ở lại đây, không ngờ sự thật vốn dĩ không phải như vậy, nếu Mạc gia cho phép ông đưa cô về đây thì Mạc Vũ Hiền đâu cần bảo Âm Dạ Duật đến đây xem tình hình của cô? Huống hồ cô vẫn chưa nói với ông mối quan hệ giữa cô và anh nhưng nhìn thái độ bình tĩnh của ông, cô bắt đầu hoài nghi ngay từ đầu liệu ông có phải đã biết hết tất cả mọi chuyện, đưa cô về đây mặc sự phản đối của Mạc gia bên kia?!

Nếu đúng là như vậy, cô thật sự không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với ông, vốn dĩ lúc đầu cô còn áy náy vì đã giấu ông chuyện giữa cô và anh bởi vì cô sợ hãi khi ông biết được sẽ ra tay ngăn cản, giống như việc ông đã làm với cha mẹ cô năm đó, lần này đưa về cô về Vân gia, chỉ sợ là ông đã biết được chuyện cô cùng anh sắp tổ chức hôn lễ, ý đồ muốn chia cắt hai người!

Mạc Từ Yên thần sắc phức tạp, lòng đã gợn sóng, lúc này một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, bao trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn, vết chai trên bàn tay của anh khiến tim cô tê dại, Mạc Từ Yên ngẩng đầu nhận được ánh mắt yên tâm từ anh, nhất thời tâm trạng bất an cũng buông xuống vài phần.

Vân lão gia thấy vậy liền tức giận đi vào bên trong, trong lòng thầm mắng con gái ông thật khéo sinh, người ta nói con gái giống cha con trai giống mẹ quả thật không sai, nhớ năm đó trước mặt ông Vân Hình Như còn không dám cùng Mạc Vũ Yên đứng cùng một chỗ, vậy mà hiện tại Mạc Từ Yên cô lại dám ở trước mặt ông cùng người của Vân gia ôm ấp vỗ vỗ với người đàn ông đó, lá gan này của cô chỉ sợ là di truyền từ Mạc Vũ Hiền đi?

Mọi người ngồi xuống hết, Trữ Diên lúc này mới cẩn thận đánh giá người đàn ông đối diện, lúc này ở bên ngoài bà không thể nhìn rõ được gương mặt anh, hiện tại mới phát hiện so với Trác Lâm anh đúng là không hề thua kém, nhìn phong thái mỗi hành động đều vô cùng phong độ, nếu so về khí thế thì Trác Lâm hoàn toàn bị áp đảo, bà vốn nghĩ Trác Lâm đã rất ưu tú rồi, không nghĩ đến người đàn ông này lại còn xuất sắc hơn.

Từ khi Âm Dạ Duật xuất hiện, Vân Tĩnh Giai cũng đã phát hiện thái độ của Trác Lâm có chút kì lạ, tâm trạng buồn bực, ánh mắt tức tối, tuy không bộc lộ rõ ràng nhưng cô ở ngay bên cạnh sao có thể không nhận thấy, hai người họ xa cách ba năm nhưng thời gian ở bên Pháp, Vân Tĩnh Giai cũng xem như đã hiểu rõ hết con người Trác Lâm, vốn nghĩ rằng chỉ có Mạc Từ Yên đơn phương hấn, mà hấn vì muốn quên cô nên mới chấp nhận Mạc Từ Yên nhưng nhìn tình hình hiện tại, có lẽ là do cô tự mình đa tình rồi.

Phụ nữ vốn rất nhạy cảm, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, trực giác của Vân Tĩnh Giai cho biết, rõ ràng mối quan hệ giữa Mạc Từ Yên và Trác Lâm không đơn giản chỉ là "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình". Có lẽ ngay cả bản thân Trác Lâm cũng không phát hiện được bản thân hấn quan tâm Mạc Từ Yên thế nào, nếu không khi nhìn thấy cô ấy bên cạnh người đàn ông khác hẳn lại tức giận?

Vân Tĩnh Giai lúc này chỉ có thể cười khổ, xem ra cô đã quá tự tin rồi, thời gian ba năm, cảnh vật còn thay đổi huống hồ là thứ dễ đổi thay như lòng người? Bất quá cô không phải loại người dễ dàng buông bỏ, nếu hiện tại hẳn không phát hiện thì tốt nhất cả đời này đừng phát hiện, tình yêu là thứ ích kỷ, không phải sao? Vân Tĩnh Giai tin tưởng bất kì cô gái nào ở trong trường hợp này cũng sẽ quyết định như vậy!

Trong phòng khách không ai mở miệng nói chuyện, không gian yên tĩnh như tờ, tâm tư mọi người không ngừng biến đổi, mỗi người một vẻ, quả thật là phong phú vô cùng.

Hai người đàn ông nhìn nhau, Trác Lân rút cuộc nhìn không được mà mở miệng trước.

"Duật tổng, lại gặp mặt rồi."

"Trác tổng, đúng là trùng hợp."

Hai người khách khí nói xong một câu sau đó không ai chủ động nói tiếp khiến căn phòng lần thứ hai rơi vào yên tĩnh.

Vân lão gia đánh giá hai người đàn ông trước mặt, một người là bạn trai của cháu gái ông, một người lại là vị hôn phu của cháu ngoại ông. Vân Tĩnh Giai từ nhỏ đã xuất sắc hơn người, cho nên ông rất tin tưởng ánh mắt nhìn người của cô, mà Mạc Từ Yên tuy ông không ở bên cô từ nhỏ nhưng dựa trên thông tin thu thập thì tựa hồ so với Vân Tĩnh Giai cô cũng không chút thua kém, huống hồ người cô chọn so với Mạc Vũ Hiên năm đó còn nổi bật hơn vài phần, nhất thời Vân lão gia cũng không biết phải làm thế nào.

"Hừ, Yên Nhi con không giới thiệu với ông sao?"

Mạc Từ Yên thần sắc lạnh nhạt: "Ông không phải đã sớm biết sao?" Nhìn bộ dạng của ông, cô không khỏi nghĩ đến tối qua cô muốn gọi điện về nhà nhưng điện thoại của cô sớm đã không có trong người, cô muốn mượn điện thoại của Elena thì ông lại ngăn cản, hiện tại mới hiểu rõ điện thoại của cô chỉ sợ sớm đã bị ông vứt ở nơi nào rồi, ông đã biết mọi chuyện vậy mà còn giả vờ vô tội, nghĩ đến đây cô liền cảm thấy tức giận.

"Khụ khụ." Vân lão gia có chút xấu hổ ho khan, trừng mắt nhìn cháu gái lại nhìn người đàn ông tuấn tú trước mặt, phong phạm quả nhiên không thể đánh đồng với Mạc Vũ Hiên năm đó.

"Cậu là Ám Dạ Duật - vị hôn phu của Yên Nhi nhà chúng tôi?" Vân lão gia không gọi là bạn trai mà gọi là vị hôn phu, cách gọi này cũng không sai, bởi vì ông biết hai người tuy chưa đính hôn nhưng hôn lễ lại sắp được tổ chức.

"Vân lão gia ngài tốt, lần đầu ra mắt, không chuẩn bị được lễ vật, mong ông đừng trách." Lần này đi có phần vội vã, lại lo lắng cho cô cho nên Ám Dạ Duật sớm quên mất bản thân sẽ ra mắt gia đình bên ngoại của bà xã.

"Hừ, ta và cậu không quen, đừng tỏ vẻ thân thiết như vậy." Mạc Vũ Hiên năm đó mang lễ vật đến còn không lấy lòng được ông, Ám Dạ Duật anh đi tay không mà muốn ông chấp nhận hôn sự giữa hai người? Nằm mơ sao?!

"Ông là ông ngoại của Tiểu Yên cũng là ông ngoại của cháu, chúng ta sớm muộn cũng là người một nhà, thân thiết vẫn là nên cần." Ám Dạ Duật từ đầu chí cuối vẫn duy trì thái độ ôn hòa.

Hừ, đúng là mặt dày, Vân lão gia trong lòng thầm mắng.

"Nghe nói cậu cùng Yên Nhi nhà chúng tôi có hôn ước từ nhỏ?"

Còn chưa đợi anh mở miệng, Vân lão gia đã nói tiếp.

"Yên Nhi là người Vân gia, không phải Mạc gia, cho nên không có hôn ước gì ở đây hết!"

"Ông ngoại!" Mạc Từ Yên khó xử, thái độ của ông rất rõ ràng, ông nói cô là người Vân chứ không phải Mạc gia, điều đó cho thấy bao nhiêu năm qua ông cũng không chấp nhận Mạc Vũ Hiên cha cô, vậy hiện tại ông sẽ chấp nhận anh sao?

"Im lặng, trưởng bối đang nói chuyện, con không được xen vào." Vân lão gia cho cô một ánh mắt cảnh cáo, Mạc Từ Yên cắn môi, nhận thấy ánh mắt của anh liền im lặng không nói nữa.

"Vân lão gia ngài nói sai rồi, Tiểu Yên cô ấy mang họ Mạc, Mạc gia và Ám Dạ gia trước giờ vốn là thế giao, hôn sự của bọn cháu từ nhỏ đã được định, đâu thể chỉ vì một lời nói của ngài liền hủy bỏ?" Giọng nói anh trầm thấp mà nhẹ nhàng, tựa như tiếng đàn violin vang vọng vào lòng mỗi người ở đây, nhất thời khiến Vân lão gia á khẩu không nói.

Lúc này Trác Lân mới thật sự biết rõ về thân phận của Mạc Từ Yên, hóa ra cô không phải xuất thân từ một gia tộc nhỏ đã suy tàn, cô là Đại tiểu thư của Mạc gia - một trong những đại gia tộc lớn ở thành phố S, cha là Mạc thị tổng tài, tung hoành cả hắc bạch lưỡng đạo, nắm trong tay đầu mối kinh tế lớn, mẹ là tiểu thư Vân gia, thế lực thuộc hắc đạo ở Hồng Kông, hơn nữa cô cùng Ám Dạ Duật cũng đã có hôn ước từ nhỏ, thân phận như vậy nếu cô nói ra thì chẳng phải sẽ không bị người khác xem thường sao?

Người khác thế nào hẳn không biết nhưng hẳn là bạn trai của cô, quen cô mấy năm, không nghĩ đến cô lại đem sự thật này giấu hẳn.

Trác Lân lúc này vô cùng tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đồ kỵ chi tâm

“Hôn ước bằng miệng làm sao có thể xem là sự thật? Đó bất quá chỉ là lời nói đùa để mọi người vui vẻ mà thôi.” Vân lão gia cười lạnh, đừng nghĩ ông suốt ngày chỉ ở Vân gia, không đến S thị thì mọi chuyện ông đều không biết, nếu không phải vì cảm thấy có lỗi, Vân Hình Như nào có thể để con gái bảo bối của mình hứa hôn với một người đàn ông mà ngay cả gặp mặt cũng chưa từng?

Thấy Vân lão gia muốn phủ sạch quan hệ giữa hai nhà, Âm Dạ Duật cũng không tức giận, anh luôn giữ bình tĩnh, đối với trường bố vẫn là thái độ ôn hòa.

“Một lời hứa đáng giá ngàn vàng, huống hồ đây lại chuyện chung thân đại sự, sao có thể đem ra chỉ để nói đùa cho vui được, Vân lão gia thấy có đúng không?”

Âm Dạ Duật mới bao nhiêu tuổi mà miệng lưỡi lại sắc bén thế này, nhìn bề ngoài là thư sinh nho nhã Vân lão gia còn nghĩ anh chỉ là một tiểu bạch kiểm, đối phó với loại người này vô cùng dễ dàng, không nghĩ đến hóa ra bên trong lại là một con hồ ly đã thành tinh, quả thật... không thể khinh thường!

So với Mạc Vũ Hiên năm đó, anh hiện tại chỉ có hơn chứ không kém, ít nhất khi đối diện với ông, Mạc Vũ Hiên cũng không dám dùng lời lẽ ngông cuồng như vậy mà đáp trả ông, quả nhiên đám người bạch đạo này, đâu đâu cũng là miệng lưỡi trơn tru, nếu không con gái cùng cháu gái ông sao có thể bị dụ dỗ?

“Và lại, nếu là lời nói đùa để mọi người vui vẻ thì tại sao không để điều này trở thành sự thật? Như vậy không phải là khiến hai nhà đều vui sao?” Sự việc năm đó chỉ có Mạc gia bên kia đề xuất, Âm Dạ gia bên này cũng không từ chối, mà hai năm trước cuộc xem mắt giữa hai người không thành, tất nhiên là hôn sự liền xem như bỏ qua. Bất quá hiện tại hai người họ đã đến với nhau, cho dù hôm nay ở trước mặt mọi người Mạc Vũ Hiên nói đó chỉ là lời nói đùa thì Âm Dạ Duật anh cũng sẽ biến việc này thành sự thật, thứ anh muốn làm, không phải ai cũng có thể ngăn cản.

Vui? Sợ là chỉ có mình anh vui thôi!

Vân lão gia cho anh ánh mắt tán thưởng, ít khi ông tán thưởng người nào đó, năng lực nói chuyện của anh xem ra cũng không tồi, đồng thời cũng pha lẫn chút tức giận, chẳng phải nói quân nhân ít nói, tính tình bộc trực thẳng thắn sao? Thăng nhóc này xuất thân từ quân nhân thế gia nhưng miệng mồm lại như thế này, lời nào của ông nói ra cũng bị phản bác lại, xem ra có tiếp tục nói thì ông cũng ở thế hạ phong.

Ông tung hoành hắc đạo mấy chục năm, trước giờ chưa từng chịu thiệt với bất kì người nào, ngay cả Mạc Vũ Hiên năm đó cũng không đầu lại ông, không nghĩ đến con rể của hắn lại có thể dồn ông vào thế hạ phong như vậy, đúng là vật đổi sao dời, thời thế đổi thay, thấy ông già cả nên bất kì ai cũng có thể khi dễ được mà!

“Cậu! Cùng ta đến thư phòng.” Chuyện đàn ông để đàn ông giải quyết, thăng nhóc Âm Dạ gia này không biết nhường là gì, nếu còn ở trước mặt mọi người cùng hắn tranh luận, người mất mặt nhất không phải chính là ông sao?

“Ông ngoại...” Mạc Từ Yên có chút lo lắng, dựa vào tính tình của Vân lão gia, cô sợ ông sẽ gây khó dễ với anh, đến lúc đó hai người không thể đến được với nhau thì bảo cô phải làm sao đây?

Vân lão gia thấy cháu gái lại đi lo cho thăng nhóc này hơn ông thì không vui hừ lạnh: “Ta cũng không phải là muốn ăn thịt hắn, cháu lo lắng cái gì?” Quả nhiên con gái lớn là không giữ được, hiện tại cháu ngoại lớn cũng không thể giữ, người làm cha, làm ông như ông thật sự là thất bại!

Âm Dạ Duật cho cô một ánh mắt, ánh mắt trầm tĩnh như nước của anh nhất thời khiến cô bình tĩnh lại, lòng cũng thoáng yên tâm hẳn đi, tuy nói Vân lão gia một mực phản đối giữa cô và anh nhưng dù sao ông cũng là ông ngoại cô, có lẽ ông thật sự sẽ không làm điều gì quá đáng với anh.

Phòng khách bởi vì hai người đàn ông rời đi mà có phần yên tĩnh hẳn, một căn phòng lớn như vậy, ngoại trừ Trác Lân là đàn ông thì còn lại đều là phụ nữ, mọi người đều nói phụ nữ rất dễ nói chuyện với nhau, cho dù không thân cũng có thể nói đến quên trời quên đất, bởi vậy mới có câu “Ba người phụ nữ tạo thành một cái chợ”, bất quá đối với người phụ nữ mà bản thân không ưa thì thật sự khó mà mở miệng.

Ở nơi này Trữ Diên là người lớn tuổi nhất, đồng thời bà cũng là người có địa vị cao nhất, kể đến là Vu Tú Ngọc, bất quá hai người là tình địch của nhau, nếu Vu Tú Ngọc không chủ động mở miệng tìm bà nói trước thì Trữ Diên cũng rất kiêu ngạo làm lơ. Trầm Ngọc Hương thân là con dâu của Trữ Diên, thấy mẹ chồng không nói, bà làm sao dám lên tiếng trước? Phụ nữ lớn tuổi không nói, hiện tại nói đến người trẻ tuổi, Mạc Từ Yên cùng Vân Tịnh Giai không kém đôi phương bao nhiêu, có thể xem như bạn bè mà trò chuyện, thế nhưng bạn trai của Vân Tịnh Giai lại là bạn trai cũ của Mạc Từ Yên, quan hệ giữa hai người chẳng khác nào Trữ Diên cùng Vu Tú Ngọc, tình địch gặp mặt chỉ hận đó mắt, làm sao có tâm tình ngồi xuống cùng nhau trò chuyện, vì vậy mà phòng khách lúc này nồng nặc mùi thuốc súng, khiến Elena vừa đưa Vân lão gia lên thư phòng bước xuống không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trữ Diên bên này vẻ mặt căm hận, hôm nay là ngày Vân Tịnh Giai về nước còn mang theo bạn trai đến để giới thiệu với mọi người, nói là bạn trai nhưng thật chất chính là vị hôn phu, dựa vào tính tình của Vân Tịnh Giai, nếu không phải người cô quyết định sẽ bên nhau một đời thì cô cũng sẽ không ra mắt mọi người, vốn dĩ hôm nay là ngày của Vân Tịnh Giai, vậy mà giữa đường lại xuất hiện một trình giáo kim Mạc Từ Yên, cướp mất sự chú ý của Vân Tịnh Giai cháu gái bà, mà Vân lão gia lại chỉ quan tâm đến hôn sự của Mạc Từ Yên cùng Âm Dạ Duật, còn chuyện của cô cùng Trác Lân ông lại xem như không thấy, người làm bà như Trữ Diên đây còn vô cùng tức giận, huống hồ là Vân Tịnh Giai cùng Trác Lân?

Người bà oán hận nhất cuộc đời này không ai khác chính là Olivia Annatoria, người phụ nữ nhẹ nhàng thanh cao đó vốn dĩ chính là khắc tinh của bà, cả đời này bà thua trong tay Olivia, đến khi bà ta chết đi Trữ Diên vẫn không thể nào thắng được. Hiện tại cháu gái bà ta xuất hiện, mà Vân Tịnh Giai lại bước vào vết xe đổ của bà, chỉ cần là người liên quan đến Olivia thì mọi sự chú ý của Vân lão gia đều bị dời đi, Trữ Diên thật sự không cam tâm!

Ánh mắt Trữ Diên chứa vô vàng oán hận rõ ràng đến mức Mạc Từ Yên đối diện cũng cảm nhận được, cô biết rõ oán hận của bà là từ đâu mà có bất

quá chuyện tình cảm vốn khó nói, bà không có được tình yêu của ông ngoại cô thì cũng đâu thể đổ mọi lỗi lầm lên đầu người khác được?

“Nếu không có việc gì nữa thì... Elena, cô bồi tôi ra ngoài dạo được không?” So với việc ngồi trong này hứng chịu ánh mắt oán hận của Trữ Diên thì Mạc Tử Yên thà ra ngoài đi dạo xung quanh, mặc dù hiện tại cô không có hứng thú này.

Elena gật đầu, Vân lão gia cho cô nhiệm vụ chăm sóc Mạc Tử Yên, cho nên nếu yêu cầu của Mạc Tử Yên không quá đáng thì cô nhất định sẽ nghe theo.

“Đứng lại!” Giọng nói vang vọng khắp phòng khách không khỏi thu hút sự chú ý của mọi người.

Mạc Tử Yên dừng bước, thần sắc lạnh nhạt: “Không biết Diên phu nhân có việc gì?” Lúc này có Vân lão gia tại đây bà cũng không khách khí gây khó dễ với cô, hiện tại ông đi mất, ở đây bà là người lớn nhất, bà làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?

“Cô nói chuyện với trưởng bối như vậy sao? Có biết lễ phép là thế nào không?”

“Xin hỏi phu nhân, Tử Yên tựa hồ không có làm gì bất kính với phu nhân cả?” Cô đã khách khí lắm rồi, so với bà Trác thì Mạc Tử Yên thật sự đã nhường nhịn ba phần rồi, vậy mà bà vẫn muốn gây khó dễ cho cô, xem cô là con cừ non để bắt nạt sao?

“Không làm gì bất kính, dựa vào giọng điệu của cô cũng là không tôn trọng trưởng bối rồi! Nếu cô là cháu gái của ta thì chỉ sợ ta đã thay cha mẹ cô cho cô một bạt tay rồi.”

Nói rõ ra, không phải là không thừa nhận cháu gái là cô sao?

Mạc Tử Yên nhướn mày: “Vậy thì thật đáng tiếc, một bạt tay này phu nhân vẫn nên giữ lại cho cháu gái của mình đi.” Cho dù bà thừa nhận bà là bà ngoại của cô thì bà cũng không có tư cách đánh cô, Mạc Tử Yên cô do mẹ sinh mà thành, cha dưỡng dục nên người, thân thể của cô là do Mạc Vũ Hiền và Vân Hình Như cho, người có thể đánh cô cũng chỉ có hai người họ, Trữ Diên bà dựa vào đâu mà có tư cách đánh cô, dựa vào đâu mà muốn thay cha mẹ cô dạy dỗ cô?

Lần đầu tiên Trác Lâm nhìn thấy bộ mặt khác của Mạc Tử Yên, trước giờ ở bên cạnh hắn cô vẫn là luôn là một cô gái yếu ớt, cho dù Bùi Vân nhiều lần chọc tức cô cô cũng chỉ im lặng, không biết là lời cùng cô ta tranh cãi hay là im lặng cam chịu, bất quá điều đó cũng khiến hắn hết sức buồn bực.

Trác Lâm hẳn không cần một cô gái như cô bên cạnh, mỏng manh yếu đuối, tính tình đại tiểu thư, ngay cả đối phương làm khó dễ cô cũng nhẫn nhịn mà bỏ qua, dễ dàng bị người khác bắt nạt, lại dễ dàng khiến người khác khinh thường, người như vậy, làm sao có tư cách trở thành phu nhân Trác thị?

Hiện tại thấy Mạc Tử Yên như vậy, Trác Lâm ý thức được hóa ra cô không phải lúc nào cũng dịu dàng mềm mại, lúc nào cũng cam chịu nhẫn nhịn, cô còn biết dùng lời nói để đã kích người khác. Con người hóa ra rất dễ dàng thay đổi, dịu dàng trước kia vốn thuộc về hắn hiện tại đã là của người đàn ông khác, tâm trạng hắn cũng lúc vô cùng phức tạp.

“Cô...” Trữ Diên bị cô chọc giận, giọng nói lại tăng thêm vài phần oán hận: “Đúng vậy, cô không phải cháu gái ta, cô không phải người Vân gia, cô... bất quá cũng chỉ là một người ngoài. Nơi này là Vân gia, bất kì người nào thuộc Vân gia đều có địa vị cao hơn cô, cho nên ở trước mặt ta, ăn nói cho cẩn thận chút đi!”

“Trữ Diên phu nhân!” Lời Trữ Diên thật sự quá phận, cho dù Mạc Tử Yên không phải người Vân gia thì cô ấy cũng là con gái của Vân Hình Như - cô con gái mà Vân lão gia yêu thương nhất, những lời của bà không chỉ khinh thường người khác mà còn đánh vào lòng tự trọng của đối phương, cho dù là kẻ thù cũng không cần nói những lời khó nghe như vậy, huống hồ xét về thân phận thì Mạc Tử Yên cũng là cháu gái của bà, nếu để Vân lão gia nghe được những lời này, Trữ Diên chỉ sợ sẽ hối hận khi nói ra những lời này.

“Elena, cô bất quá chỉ là một con chó của Olivia thôi, đừng nghĩ mang họ Annatoria thì rất giỏi, ở trước mặt phu nhân là ta, cô cũng chỉ là một người hầu!” Trữ Diên vốn đang bị Mạc Tử Yên chọc tức, hiện tại lại xuất hiện thêm một Elena đứng về phía cô ta, tức giận che mờ lý trí, Trữ Diên không biết rằng bản thân càng nói càng sai.

Vưu Tú Ngọc trầm kêu không ổn, nói ai không nói, Trữ Diên lại nói đến Olivia, Olivia là cấm kỵ của Vân gia, người hầu không hiểu chuyện, nghe vào tai liền bàn tán xôn xao, đến lúc truyền đến tai của Vân lão gia, chỉ sợ tất cả mọi người đều bị Trữ Diên này liên lụy.

“Chị Diên bỏ qua đi, nếu còn tiếp tục tranh cãi chỉ sợ sẽ kinh động lão gia, đến lúc đó mọi người đều không vui vẻ.” Biết Trữ Diên đang tức giận, giọng nói Vưu Tú Ngọc hết sức mềm mỏng, chỉ mong bà có thể bỏ qua chuyện này, không tiếp tục nói nữa.

Trầm Ngọc Hương bên cạnh cũng là người thông minh, dù biết mẹ chồng sẽ không nghe lời bà nhưng cũng mở miệng khuyên can: “Đừng đó mẹ, thôi thì bỏ qua đi, dù sao với loại người như vậy, chỉ cần hiểu trong lòng là được rồi.”

Loại người như vậy?!

Tâm tình Trữ Diên nhất thời khôi phục, Trầm Ngọc Hương nói không sai, loại người như Mạc Tử Yên đây, tranh cãi cùng cô ta chính là làm bản chính mình.

Mạc Tử Yên nhếch môi cười lạnh, kéo tay Elena đi thẳng một mạch ra ngoài, những lời của Ngọc Hương cứ vang vọng trong đầu cô, loại người như vậy... bà ta thì có tư cách gì mà bình phẩm xem cô là loại người gì?

“Elena, chị là người nhà Annatoria?!” Lúc này Mạc Từ Yên mới nhớ đến, theo như lời nói của Trữ Diên thì Elena mang họ Annatoria, như vậy cô ấy cũng có... không phải là họ hàng sao?

Elena gật đầu, nếu Mạc Từ Yên đã hỏi cô cũng không giấu làm gì, dù sao tất cả mọi người ở Vân gia đều biết.

Hóa ra Elena là con gái nuôi của cô em họ của Olivia, khi Olivia theo Vân lão gia về nước đã đem trách nhiệm nặng nề là gánh vác cả gia tộc lên người cô em họ nhỏ của mình - Florence Annatoria. Florence một mình gánh vác cả một gia tộc quả thật có chút khó khăn, chưa đủ kinh nghiệm, lại phải đối mặt với bọn lang sói xung quanh nhưng vẫn có thể giữ được gia tộc vững vàng như ngày hôm nay đúng là đáng khâm phục. Elena được nhận nuôi khi Florence đã ngoài bốn mươi, cả cuộc đời bà đều mang theo trách nhiệm nặng nề cho nên bà cũng không muốn lập gia đình, tuổi đã lớn không có con bên cạnh để an ủi, đồng thời Elena cũng bị cha mẹ bỏ rơi, một người cần con, một người lại cần mẹ, hai người đồng cảnh ngộ ở bên cạnh an ủi lẫn nhau, hiện tại cũng đã hơn mười lăm năm, Florence đã yên nghỉ dưới đất mẹ, mà Elena thì thực hiện nguyện vọng của bà, đến Vân gia tìm Olivia, chăm sóc cho bà ấy.

Elena đến thì đã quá muộn, so với Florence, Olivia đã ra đi hơn mười năm nay, cho nên cô không thể thực hiện nguyện vọng của bà, là chăm sóc cho chị họ kính yêu đến cuối đời nhưng bù lại cô sẽ chăm sóc cho con trai con gái của bà ấy, nhưng Vân Hình Như đã lấy chồng từ lâu, mà Vân Mặc thì không ở Vân gia, nhìn thấy Vân lão gia tuổi già sức yếu lại không có con trai con gái bên cạnh, Elena thấy cũng xót xa nên đã ở lại chăm sóc ông, mà ông lại xem cô như con gái thứ hai mà đối đãi, tình cảm giữa hai người cũng xem như sâu đậm.

Dựa vào thân phận thì Mạc Từ Yên phải gọi Elena một tiếng dì, tuy đã ba mươi nhưng Elena vẫn trẻ trung như thường, một tiếng dì này gọi cũng thật ngọt ngào, nên cô quyết định vẫn nên gọi là chị thì sẽ tốt hơn.

Ám Dạ Duật cùng Vân lão gia ở trong thư phòng đã hơn hai tiếng đồng hồ, mặc dù ông đã hạ lệnh không ai được phép vào nhưng Mạc Từ Yên rốt cuộc cũng chịu không được nữa nên đã mở cửa vào phòng, vừa bước chân vào đã nghe thấy giọng nói oán giận của Vân lão gia.

“Thằng nhóc này, không biết kính già yêu trẻ là gì à? Thằng một người già như ta đây, cậu không cảm thấy xấu hổ à?”

Nhìn thấy hai người đàn ông đang ngồi đánh cờ, không khí giữa hai người tuy không thể nói là hòa thuận nhưng cũng không quá gay gắt, mặc dù giọng nói của Vân lão gia lộ vẻ oán giận nhưng Mạc Từ Yên có thể nghe ra trong đó pha chút đùa giỡn, lúc này cô mới yên tâm thở ra.

“Ông ngoại, Duật...” Mạc Từ Yên đi đến bên cạnh Ám Dạ Duật ngồi xuống, nhìn xuống bàn cờ, trắng đen lẫn lộn, cô xem một chút cũng không hiểu.

Hạ xuống một quân cờ trắng, anh vòng tay ôm lấy eo cô, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười ôn hòa với Vân lão gia đối diện, hành động tựa như tuyên bố quyền sở hữu này của anh khiến ông nheo mắt nhưng cũng không mở miệng, chỉ thầm nghĩ anh không biết xấu hổ, trước mặt trưởng bối không biết ý tứ gì cả.

Mạc Từ Yên phát hiện ông tuy có chút không hài lòng nhưng cũng không phản đối, điều này khiến cô cảm thấy kinh ngạc, không biết trong hai giờ đồng hồ này, anh cùng ông đã nói gì mà có thể khiến ông thay đổi suy nghĩ nhanh như vậy?

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Mạc Từ Yên ngây ngốc bên cạnh Ám Dạ Duật nhìn anh đánh cờ, mỗi lần anh hạ xuống một quân cờ thì giọng nói đầy oán giận của Vân lão gia lại vang lên, tình tiết cứ lặp đi lặp lại như vậy, cô xem sớm đã chán.

“Ta cảnh cáo cậu, nếu muốn lấy được vợ thì bàn này cậu hãy thua đi.” Vân lão gia đánh cờ cùng anh này giờ ông liền biết được người đàn ông trước mặt là đối thủ không hề đơn giản, một lần hạ cờ là khiến ông vô cùng bối rối.

Ám Dạ Duật chỉ cười không nói, anh tiếp tục hạ xuống quân cờ trong tay, bất quá so với vị trí ban đầu lệch sang trái một ô, điều này khiến Vân lão gia kinh hãi, lập tức cũng hạ xuống quân cờ đen, ngay sau đó liền vui vẻ hô lên: “Ha ha, rốt cuộc ta cũng đã thắng!”

Mạc Từ Yên cảm thấy buồn cười, không nghĩ đến ông ngoại cô lại trẻ con như vậy, thắng một ván cờ mà anh nhường đã vui như vậy rồi, nếu thật sự hạ được đối thủ là anh, chỉ sợ ông sẽ tổ chức ăn mừng đấy?

“Anh đâu cần làm như vậy.”

“Thua một chút cũng không sao.”

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, Elena đẩy cửa bước vào, nói là đến giờ ăn tối, mọi người đều đang đợi ba người xuống, nói là đợi ba người nhưng thật chất người bọn họ đợi chỉ có Vân lão gia, ba người trong phòng hiểu rõ điều này nhưng cũng không nói.

Elena đỡ Vân lão gia xuống lầu trước, sau khi thu thập xong bàn cờ, cô cùng anh mới bước xuống, lúc này mọi người đã tập trung đông đủ ở phòng khách, nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện là cô cùng anh thì ánh mắt mọi người lập tức liền rời đi, duy chỉ có một ánh mắt luôn chăm chú dõi theo từng cử động nhỏ nhặt của cô.

“Lân... anh có nghe em nói gì không?” Vân Tĩnh Giai phát hiện người bên cạnh mắt hờn liền buồn bực liền tiếng.

Trác Lân giật mình: “Em nói gì?”

Hành động này khiến tâm trạng của Vân Tĩnh Giai tồi đi vài phần, tuy nhiên đối với người mình yêu cô vẫn luôn duy trì nụ cười dịu dàng.

“Em nói là anh nên gọi điện cho bác trai, bác gái bên kia để mọi người yên tâm.”

Thấy Vân Tịnh Giai biết quan tâm đến người khác như vậy, trong lòng hân hân như có dòng nước ấm chảy qua.

“Ừ, anh biết rồi.” Dứt lời liền xin phép mọi người đi ra ngoài, gọi điện về cho Trác gia bên kia, thật ra sáng đến hân đã gọi về nhưng cũng không nói rõ tình hình Vân gia bên này nên bà Trác bên kia khá lo lắng, suốt buổi chiều cứ không ngừng gọi đến cho hân nhưng vì phải bồi Trữ Diên trò chuyện nên không tiện nghe máy, Vân Tịnh Giai bên cạnh cũng biết điều này nên mới nhắc nhở hân, đối với cô Trác Lân vừa cảm thấy yêu thương lại vừa cảm thấy có lỗi, mà có lỗi về điều gì ngay cả bản thân hân cũng không rõ.

Sau khi Trác Lân đi rồi, cô cũng khôi phục bộ dạng lạnh nhạt, tay sớm đã nắm chặt thành một quả đấm, vốn dĩ từ trước đến nay ánh mắt ấy luôn hướng về phía cô, trong ánh mắt ấy chỉ có duy nhất hình bóng của cô, tại sao hiện tại lại trở nên như vậy?

Ba năm thời gian thật sự khiến con người thay đổi như thế sao?

Vân Tịnh Giai đã từng rất tự tin, tự tin vào diện mạo của bản thân, tự tin vào năng lực của bản thân, tự tin vào gia thế của bản thân, đồng thời cũng tự tin vào tình cảm của Trác Lân dành cho bản thân, nhưng từ khi gặp Mạc Từ Yên, tự tin mà bản thân cô vất vả xây dựng lên lại vô cùng dễ dàng mà sụp đổ.

Diện mạo mà cô vô cùng để ý so với Mạc Từ Yên lại không là gì cả, thân phận mà cô coi trọng so với công chúa thật như Mạc Từ Yên lại càng không đáng nói tới, thậm chí tình yêu của cô...

Chỉ vì sự xuất hiện của Mạc Từ Yên mà tất cả mọi thứ đều thay đổi!

Lúc này Vân Tịnh Giai lâm vào hoảng hốt, cô... là đang đồ kị sao? Đồ kị với Mạc Từ Yên?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Vân Uyển

Từ nhỏ cô luôn là người thu hút sự chú ý của người khác, gia thế hiển hách, dung mạo xinh đẹp, tài năng có thừa, cho dù là trong sự nghiệp hay chuyện tình cảm mọi thứ đều rất thuận lợi, cuộc đời cô là một đường thẳng, không hề có chướng ngại vật ngăn cản. Thế nhưng hiện tại, một cô gái không rõ lai lịch từ đâu xuất hiện, cướp đi mọi thứ vốn thuộc về cô, cô vốn chính là công chúa của Vân gia nhưng hiện tại vị trí đó lại thuộc về cô gái khác, ông ngoại của cô lại dùng tình thương đã từng dành cho cô đi yêu thương cô gái đó, ngay cả vị hôn phu của cô, người đàn ông mà cô yêu cũng đổi theo từng cử chỉ hành động của cô ấy.

Có một số người phấn đấu cả đời cũng không thể có được cuộc sống giàu sang phú quý, thế nhưng có một số người ngay từ khi sinh ra đã nhận được sự ưu ái của trời, Vân Tịnh Giai chính là thiên chi kiêu nữ, bởi vì cô có tất cả những thứ mà cô muốn, so với những người khác cô may mắn hơn rất nhiều, nhưng cái gì cũng có cái giá của nó, được cái này sẽ mất cái kia, ông trời luôn rất công bằng, hiện tại Vân Tịnh Giai đã tin, không phải cô sẽ không mất đi một thứ gì đó mà là thời điểm đó vẫn chưa tới.

Cô là một cô gái, một thiếu nữ bình thường, chìm đắm trong tình yêu sẽ mất đi lý trí của bản thân, cô yêu hân như vậy, ba năm thời gian cũng không quên được hân, mặc dù không liên lạc nhưng cô vẫn thầm lặng ngắm nhìn hân, nỗi nhớ được tích tụ từng ngày, đến khi gặp được hân mới phát hiện, bản thân không còn quan trọng nữa, thử hỏi cô làm sao có thể không đồ kị, ghen tỵ với Mạc Từ Yên - người đã từng yêu hân và hiện tại lại nhận được tình yêu của hân?!

Mạc Từ Yên từng yêu hân, chỉ là khi đó Trác Lân vẫn chưa quên được cô, cho nên mới không chấp nhận tình cảm của cô ấy, điều này Vân Tịnh Giai biết, cũng biết rõ Mạc Từ Yên vì hân là làm ra hành động đại đột, ngu ngốc, chỉ đơn giản là muốn níu kéo một chút tình cảm từ hân, một cô gái vì tình yêu mà trở nên hèn mọn, đánh mất lòng tự trọng của bản thân, nhận lấy ánh mắt khinh thường từ người khác nhưng vẫn không từ bỏ, đó... rốt cuộc là yêu nhiều đến thế nào mới có thể nhẫn nhịn như vậy?!

Mạc Từ Yên hi sinh vì Trác Lân nhiều thế nào, cô không biết, đồng thời cũng không cần biết, cô ấy yêu Trác Lân, thế còn cô thì sao, chẳng lẽ cô không yêu sao?

Vân Tịnh Giai cảm thấy so với Mạc Từ Yên, tình yêu cô dành cho hân không hề ít hơn bao nhiêu, nhiều thế nào sợ là chỉ có bản thân mới có thể trả lời.

Nếu một ngày nào đó Trác Lân nhận ra người chiếm giữ trái tim hân không phải là cô mà là một người khác, người con gái đã từng bị hân làm tổn thương thì liệu hân có hối hận với quyết định hiện tại của mình, là lựa chọn cô thay vì Mạc Từ Yên?!

Tình cảm vốn dĩ là thứ mỏng manh mơ hồ, không dễ nắm bắt, đồng thời cũng không dễ mà có thể nhận ra, người mà bạn luôn cảm thấy là yêu người đó nhưng thật chất trong lòng bạn, đó chỉ là người bạn luôn "nghĩ" đến và "nghĩ rằng" đó là người bạn yêu, hóa ra người bạn yêu lại không phải là người bạn "thật sự" yêu, Vân Tịnh Giai bất quá chỉ là người mà Trác Lân "nghĩ" là vẫn còn yêu, nhưng người mà hân "thật sự" yêu lại là một người con gái khác.

Liệu ai có thể hiểu được, thứ vốn dĩ thuộc về mình, thứ là của mình, thuộc sở hữu của mình lại dễ dàng rơi vào tay người khác như vậy? Tâm trạng đó, rốt cuộc là như thế nào?

Mạc Từ Yên và Vân Tĩnh Giai, rốt cuộc ai mới là người đáng thương?

"Bà nội, con vào nhà vệ sinh một chút." Vân Tĩnh Giai hít một hơi thật sâu, bỏ qua tâm trạng rối như tơ vò của bản thân, hiện tại cô chỉ muốn vào nhà vệ sinh để rửa mặt, hi vọng nước có thể cuốn trôi tâm tình hiện tại của cô, dù chỉ một chút nhưng điều đó cũng khiến cô trở nên thoải mái.

"Được rồi." Thấy sắc mặt cô không tốt, Trữ Diên cũng không muốn làm ảnh hưởng tới tâm trạng của Vân lão gia nên rất nhanh liền đồng ý.

Nhận được sự cho phép của Trữ Diên, Vân Tĩnh Giai liền đi thẳng đến cầu thang, dưới này cũng có nhà vệ sinh nhưng đó là nhà vệ sinh của người hầu, cho nên muốn đi vệ sinh phải lên lầu hai, mà mục đích của Vân Tĩnh Giai chính là phòng của bản thân, bởi vì chỉ khi ở trong phòng của mình cô mới có thể yên tâm mà không suy nghĩ lung tung.

"Tĩnh Giai tiểu thư..." Lúc này một người hầu từ trên tầng hai đi xuống, trên tay cầm bao lớn bao nhỏ, có vẻ như là quần áo cũ, bộ dạng của cô tựa hồ là muốn đem bao đồ ra ngoài vứt đi, lúc đi ngang qua người Vân Tĩnh Giai cũng không quên cúi đầu chào.

Vân Tĩnh Giai là công chúa của Vân gia, nhận được sự sủng ái vô vàng từ Vân lão gia, ngay cả Trữ Diên cũng tự nhận không bằng, cho nên bất kì người hầu nào ở Vân gia đều nhất định sẽ biết đến cô, mặc dù cô ở nước ngoài ba năm nay nhưng dưới sự dạy dỗ của Trữ Diên - nữ chủ nhân của Vân gia, mọi người đều nhớ rất rõ các vị thiếu gia, tiểu thư, đặc biệt là vị mà được xưng là "Công chúa của Vân gia" đây.

Bước chân Vân Tĩnh Giai nhanh dần, giày cao gót chạm vào nền gạch tạo ra thanh âm "cộc cộc" vô cùng thanh thúy, vốn dĩ tâm trạng cô không tốt, đối với sự cản trở từ người đối diện lại càng khiến cô thêm bức bối, cô vung tay, ý đồ muốn người hầu tránh đường, không ngờ lại đụng trúng bao đồ lớn, phối hợp với cánh tay vung ra là đôi chân bước nhanh khiến đôi giày cao gót vì vậy mà ngã sang một bên, Vân Tĩnh Giai mất thăng bằng, người hầu thấy thế không chút do dự buông bỏ bao đồ trong tay, vội chụp lấy Vân Tĩnh Giai sắp té xuống cầu thang, hai người nghiêng ngã, người hầu một tay vươn về phía trước muốn tìm lấy một điểm tựa.

Mạc Từ Yên cùng Âm Dạ Duật từ trên tầng hai đi xuống cũng đã được nửa đoạn cầu thang, chiếc váy trên người khiến việc đi lại của cô khá là bất tiện, lại mang cùng giày cao gót, nếu đi quá nhanh sợ là xảy ra chuyện cho nên mỗi bước chân của Mạc Từ Yên vô cùng chậm chạp, mà Âm Dạ Duật bên cạnh bộ dạng thân sĩ như một quý ông, lại chu đáo như hộ vệ, cẩn thận đỡ tay cô bước xuống từng bậc cầu thang.

Cầu thang vốn lớn, có thể chứa đến bốn, năm người cùng một lúc, Mạc Từ Yên vừa mới đi đến chỗ Vân Tĩnh Giai hai người lại bị một cánh tay chụp lấy góc váy, chưa kịp hồi phục tinh thần thì thân thể cũng vì vậy mà mất thăng bằng, khi cô nghĩ rằng bản thân sẽ té xuống thì một cánh tay nhanh chóng ôm lấy eo cô kéo lại, xoẹt một tiếng chiếc váy liền bị rách một mảnh, theo sau đó là tiếng hét của một người đàn ông.

"Tĩnh Giai!!!"

Trác Lân từ bên ngoài bước vào, vừa hay nhìn thấy cảnh này, vội vàng chạy đến bên cạnh cầu thang, nhưng khoảng cách giữa cửa lớn và cầu thang cũng không gần, khi hắn đến thì đã muộn, Vân Tĩnh Giai đã ngã xuống cầu thang, kéo theo người hầu té xuống, đầu đập mạnh vào nền gạch tạo nên thanh âm vang dội, máu không chảy thì đã hôn mê bất tỉnh, mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến mọi người không kịp phản ứng.

"Tĩnh Giai, Tĩnh Giai..." Trác Lân vội vàng ôm lấy cô mà lay, phát hiện cô đã hôn mê bất tỉnh thì không khỏi hoảng hốt, hiện tại tâm trí hắn vốn dĩ không còn để ý bất kì thứ gì nữa, chỉ hy vọng vô không có việc gì, một lòng muốn cô có thể tỉnh lại.

"Giai Giai..." Trầm Ngọc Hương là người phản ứng đầu tiên, nhìn thấy con gái bị thương, người làm mẹ như bà tất nhiên không tránh khỏi đau lòng, vội vàng đi đến bên cạnh Trác Lân, ý đồ muốn xem xét tình hình hiện tại của cô.

"Giai Giai... sao lại như vậy?!" Trữ Diên cũng đã đi đến, phía sau là Vân lão gia được Elena đỡ đến, Vu Tú Ngọc bộ dạng khó hiểu theo sau, đồng thời bên cạnh bà cũng có hai người đàn ông cùng một người phụ nữ trưởng thành mà xa lạ, hai người đàn ông là con trai của Vân lão gia, còn người phụ nữ là vợ của một trong hai người, con dâu của Vu Tú Ngọc, có vẻ như trưởng bối Vân gia đều tập trung ở nơi này.

"Đây... đây là thế nào?" Vân lão gia bắt ngờ, dù sao Vân Tĩnh Giai cũng là cháu gái của ông, ông nhìn cô từ nhỏ đến lớn, nói không có tình cảm chính là nói dối, thấy cô nằm ngất xỉu nơi đó ông cũng không đành lòng.

"Lão gia, phu nhân..." Người hầu lúc này cũng đã ngồi dậy, tuy hai người cùng nhau ngã xuống nhưng so với Vân Tĩnh Giai nằm hôn mê bất tỉnh thì người hầu lại có vẻ gì là bị thương nặng, ngoại trừ xây xác ngoài da thì vẫn có thể đi đứng bình thường.

"Cô... đây rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao Giai Giai lại bị té cầu thang?!" Trữ Diên cũng phát hiện ra người hầu này nằm bên cạnh Vân Tĩnh Giai, hẳn là cùng cô té xuống, Vân Tĩnh Giai trước giờ đi đứng cẩn thận, nhỏ nhẹ cẩn trọng, làm sao có thể dễ dàng bị té cầu thang?

"Phu nhân, tôi cũng không biết, lúc này cùng tiểu thư ngã xuống tôi cũng đã..." Người hầu lắc đầu, tỏ vẻ không biết chuyện gì xảy ra, chuyện này cô cũng là nạn nhân, huống hồ Vân Tĩnh Giai là lá ngọc cành vàng, cô làm sao có thể khiến Vân Tĩnh Giai bị thương, dù đó chỉ là một chút?

"Rốt cuộc là thế nào?!" Nghe người hầu nói Vân lão gia bắt đầu không có kiên nhẫn.

"Là cô gái đó... tôi đã vươn tay nắm góc váy cô ấy nhưng không ngờ cô ấy lại tránh đi, nếu không Tĩnh Giai tiểu thư cũng sẽ không..." Cô làm việc ở đây cũng đã một thời gian dài, đối với người lớn trẻ nhỏ ở Vân gia cũng xem như hiểu biết, cô gái này lại lịch không rõ, huống hồ Trữ Diên phu nhân cũng không có vẻ gì là thích cô ta, so với Vân Tĩnh Giai thì Mạc Từ Yên bất quá cũng chỉ là người ngoài, với lại lời cô nói là sự thật, mọi chuyện cũng không hoàn toàn là lỗi của cô, cô cũng đâu muốn làm hại Tĩnh Giai tiểu thư bị thương?!

Theo hướng ngón tay của người hầu, tất cả ánh mắt dồn về phía hai người đang đứng trên cầu thang, Mạc Từ Yên được Ám Dạ Duật ôm vào lòng, váy của cô bị rách một mảnh, để lộ ra một đoạn chân dài trắng nõn, gương mặt cô nép vào ngực anh khiến người khác không thấy rõ nhưng hành động như vậy lọt vào mắt những người ở đây, nói dễ nghe là khó chịu, nói khó nghe chính là chướng tai gai mắt.

Trữ Diên nhất thời hiểu rõ: "Là cô khiến cháu gái ta té cầu thang?!" Quả nhiên mọi chuyện đều do Mạc Từ Yên mà ra, bởi vì sự xuất hiện của cô mà Vân Tĩnh Giai bị thương, loại người như cô ta, làm sao có tư cách là người của Vân gia?!

"Mẹ, cô ta khiến Giai Giai của chúng ta bị thương, chúng ta không thể bỏ qua được." Trầm Ngọc Hương lúc này cũng tức giận, không cần biết lời nói của người hầu là đúng hay sai, nhìn đến Mạc Từ Yên đứng đó thì trong lòng bà sớm đã khẳng định rằng cô chính là nguyên nhân khiến con gái bà bị thương, hiện tại chỉ muốn thay Vân Tĩnh Giai đòi lại công bằng.

"Lão gia..."

"Cha..."

Chuyện của phụ nữ, đàn ông vốn không nên xen vào, hai người đàn ông đứng đó không nói, tựa hồ đang đợi quyết định của Vân lão gia, ở Vân gia ông là người lớn nhất, đồng thời quyền hành cũng nằm trong tay ông, tuy Trữ Diên được gọi là "nữ chủ nhân" của Vân gia nhưng thật chất, ở trước mặt Vân lão gia, bà không hề có tiếng nói.

Vân lão gia nhíu mày, nhìn Vân Tĩnh Giai lại nhìn lại Mạc Từ Yên, cả hai đều là cháu gái của ông, đều là những người mà ông yêu thương, mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, ông cũng không thể vì lời nói của người ngoài mà trách tội một trong hai cô cháu gái của ông.

"Elena, đưa cô ấy tìm quản gia lấy lương tháng này rồi kêu người đưa khỏi Vân gia."

"Lão gia chuyện này thật sự không phải lỗi của tôi, là... là do cô ấy, nếu cô ấy chịu kéo tôi lại thì tôi cũng đã không té..." Người hầu bị người kéo xuống cũng không ngừng kêu, hành động như vậy lại càng khiến mọi người tin tưởng Mạc Từ Yên mới là kẻ có lỗi.

Mạc Từ Yên lúc này cũng ý thức được bản thân bị đổ oan nhưng cô lại không mở miệng nói, chỉ im lặng nhìn Vân lão gia tựa hồ đợi ông quyết định.

Cô cùng ông tiếp xúc không nhiều, so về tình thương thì có lẽ ông sẽ yêu thương Vân Tĩnh Giai hơn cô, điều này Mạc Từ Yên biết rõ, cho nên nếu ông thật sự muốn thay Vân Tĩnh Giai đòi lại công bằng cô cũng không có ý kiến.

"Mạc Từ Yên, cô có cần tàn nhẫn vậy không? Cô ấy là chị cô cơ mà?!"

Người mở miệng không phải Vân lão gia mà là Trác Lâm, lời nói của hắn nhất thời khiến Mạc Từ Yên rơi vào khoảng mù mịt.

"Chẳng phải cô nói không yêu thì sẽ không hận sao? Bây giờ là gì đây? Cô là đang ghen tỵ với Tĩnh Giai cho nên mới khiến cô ấy bị thương có đúng không?"

Trác Lâm lạnh lùng mở miệng, trước mặt bao nhiêu người hắn lại nói ra những lời không khách khí như vậy, khiến cô chẳng khác nào là nữ phụ tâm địa ác độc bởi vì muốn giành lại hắn mà không từ thủ đoạn hãm hại Vân Tĩnh Giai.

Mạc Từ Yên nắm chặt quả đấm, cổ nén tức giận trong lòng, trong mắt hắn cô là loại người như vậy sao, vì hắn mà bất chấp thủ đoạn? Mạc Từ Yên cô là người có gia giáo cẩn thận, cho dù cô yêu đến mức mù quáng thì cũng không làm ra loại chuyện vô sỉ như vậy, hắn chán ghét cô, không yêu cô, nhưng hà tất gì lại nói những lời làm tổn thương đến danh dự của người khác như vậy, có phải làm tổn thương cô, khiến cô khổ sở hắn mới cảm thấy vui?

"Trác Lâm, anh đừng vô sỉ như vậy có được không? Đừng nghĩ rằng bản thân anh là nhất, không có anh thì tôi sẽ không sống nổi, đúng là tôi từng yêu anh, nhưng tôi hận anh đến mức đẩy Vân Tĩnh Giai xuống cầu thang chỉ vì một người đàn ông như anh sao? Tôi nói cho anh biết, anh không xứng!"

Cô gắng giọng, từng chữ từng chữ vang lên rõ ràng, lời nói của cô đánh thẳng vào lòng hắn, khiến Trác Lâm ngỡ ngác, tay không khỏi đưa tay lên ngực, nghe những lời này, trái tim hắn tại sao lại đột nhiên trở nên khó chịu như vậy?!

"Cô còn ngụy biện? Nếu không phải cô thì Giai Giai làm sao bị té ngã?" Trữ Diên nhíu mày, bộ dạng của Mạc Từ Yên khiến bà nghĩ đến chính mình năm đó, vì một người đàn ông, vì muốn níu giữ một chút tình yêu mà không từ thủ đoạn ra tay hãm hại người phụ nữ ông yêu.

"Đủ rồi, hiện tại là lúc để tranh cãi sao? Giai Giai ngất xỉu còn không mau đưa đến bệnh viện, mọi người quây quanh con bé làm gì?" Rốt cuộc thì Vân lão gia cũng đã lên tiếng, lời ông nói khiến mọi người bừng tỉnh, tuy nói Vân Tĩnh Giai chỉ là ngất xỉu, không có vẻ gì là nghiêm trọng nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của cô, tốt hơn hết vẫn là nên đưa cô đến bệnh viện.

Vợ chồng Trầm Ngọc Hương đưa Vân Tĩnh Giai ra xe, Trác Lâm cũng đi theo phía sau, trước khi ra khỏi cửa hắn cũng không quên quay đầu nhìn lại Mạc Từ Yên, ánh mắt của cô giờ phút này vẫn luôn bao trùm lấy thân thể hắn.

Phòng khách trở nên yên tĩnh, mọi người hai mặt nhìn nhau, Vân lão gia không nói, những người khác cũng không có ý định mở miệng, mà Trữ Diên, nhìn thấy ông không hề có ý trách cứ Mạc Từ Yên khiến bà lấy làm bất mãn.

"Lão gia, người hầu cũng đã nói rõ ràng, ông dù muốn thiên vị cũng đâu cần phải biểu hiện rõ như vậy?" Vân Tĩnh Giai té bị thương, mà Mạc Từ Yên lại là nguyên nhân, Vân lão gia dù không muốn thay Vân Tĩnh Giai đòi lại công bằng thì cũng đâu cần ở trước mặt bao nhiêu người Vân gia lại cố ý thiên vị Mạc Từ Yên, ngay cả trách cứ cũng không, nếu để người hầu thấy được cảnh này thì bảo sau này Vân Tĩnh Giai làm gì còn có chỗ đứng ở Vân gia?!

"Có thiên vị hay không xem camera là biết." Vân gia là một gia tộc lớn, đồng thời cũng có thế lực rất lớn ở Hồng Kông, khắp Vân gia đều được trang bị camera, cho dù là nhà kho hay hành lang, những chuyện vừa xảy ra mọi người không có chứng kiến không có nghĩa là camera không có quay lại.

"Elena."

"Lão gia?"

"Cô đưa con bé cùng Âm Dạ thiếu về phòng nghỉ ngơi trước đi, mọi chuyện còn lại cứ để ta giải quyết."

Một khi Vân lão gia đã mở miệng thì cho dù người đó là ai cũng không thể thay đổi chủ ý của ông. Trữ Diên có bất mãn cũng không thể làm được gì, nếu bà còn muốn ở trong Vân gia có một cuộc sống vô lo vô nghĩ thì bà cần làm nhiều hơn là nói, lời nói của người hầu chưa chắc đáng tin, nếu không tận mắt chứng kiến thì nói thế nào cũng vô dụng, đôi khi xem camera xong đến lúc đó kết luận Mạc Từ Yên có tội cũng không muộn.

~~~~~

"Uyển tiểu thư, mừng cô trở về."

Vân Uyển đi vào trong, phát hiện phòng khách không có một ai thì không khỏi lấy làm lạ, ngày hôm qua cô nhận được tin tức từ mẹ là hôm nay Vân Tĩnh Giai sẽ về, bởi vì hai người giao tình không sâu, hưởng hờ đối với người chị họ này cô chẳng có thiện cảm nhưng dù sao ở trong mắt tất cả mọi người Vân gia thì cô ta chính là "công chúa", biết rõ đặc tội với cô ta thì kết cục của cô cũng chẳng tốt nên Vân Uyển cũng không ngạc nhiên đi gây sự với Vân Tĩnh Giai.

Hôm nay ở trường cũng không có nhiều việc nhưng vì không muốn về sớm để gặp mặt Vân Tĩnh Giai nên cô quyết định ở lại hoàn thành công tác của ngày mai, dù sao cô cũng đang rảnh, hiện tại đã hơn 7 giờ tối, giờ này hẳn tất cả mọi người Vân gia đang cùng Vân Tĩnh Giai trò chuyện ở phòng khách, lúc đó cô trở về, trước mặt mọi người Trữ Diên cũng không tiện gây khó dễ cho cô, cô sớm đã nghĩ ra được lý do, không ngờ về đến nhà phòng khách đã trống trơn, không có một ai, mà người hầu sớm đã trở về phòng.

"Âm Dạ thiếu, đây là đồ của Vân Mặc thiếu gia, còn chưa dùng lần nào, anh có thể mặc nó."

Giọng nói phụ nữ truyền đến, cô có thể nhận ra đó là giọng của Elena - trợ thủ đắc lực của Vân lão gia, nếu Elena ở đây thì Vân lão gia hẳn cũng đã trở về Vân gia, chuyện này Vân Uyển sớm đã dự đoán được, dù sao Vân Tĩnh Giai cũng là cháu gái mà Vân lão gia yêu thương nhất, cô ta trở về Vân lão gia làm sao có thể không rời Vân Trạch, trở về nhà chính Vân gia?

"Cảm ơn." Giọng nói trầm thấp, trong khoảng không gian vắng lặng lại càng trở nên rõ ràng, Vân Uyển bị giọng nói thu hút, cô không khỏi ngẩng đầu tìm kiếm thanh âm, chỉ thấy người đàn ông điển trai đứng đó, áo sơ mi trắng phối với quần tây càng khiến anh trở nên tuấn tú.

Elena đưa cho anh một bộ quần áo, Vân Uyển biết đó là quần áo của Vân Mặc nhưng Vân Mặc rất ít khi về Vân gia cho nên những bộ quần áo đó đều không được đụng đến, người đàn ông nhận lấy với gương mặt ôn hòa nhưng thần sắc lại thập phần lạnh nhạt, tuy anh cười nhưng Vân Uyển cảm thấy ý cười đó lại không tới nơi đáy mắt.

Người đàn ông như vậy cô là lần đầu tiên gặp được, trong trẻo lạnh lùng, tựa như gió, khó mà nắm bắt, anh tựa như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong chuyện cổ tích mà cô vẫn hay được kể khiến cô nhất thời ngẩn ngơ đứng đó, trái tim bất giác đập loạn nhịp cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hôn lễ

Từ nhỏ cô đã sống ở S thị, số lần cô đến Vân gia chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tuy nói Vân gia là nhà ngoại của cô nhưng hiểu biết của Mạc Từ Yên về Vân gia thật sự không nhiều, thậm chí có thể nói là xa lạ.

So với Vân Trạch, nhà chính Vân gia quả thật chẳng khác nào cung điện hoàng gia, hành lang khúc khuỷu, cầu thang lòng vòng, vườn tược rộng lớn, ngay cả phòng ngủ dành cho khách nhân cũng có thể so sánh với khách sạn sáu sao, tiện nghi đầy đủ, đồ dùng không thiếu, sang trọng quý phái nhưng... lại không cho người khác cảm giác ấm áp.

Hiện tại rốt cuộc thì Mạc Từ Yên cũng hiểu vì sao Vân Hình Như và Vân Mặc lại rời khỏi Vân gia, Vân Hình Như không nói, dù sao bà cũng đã gả cho người, không sống ở Vân gia thật sự bình thường nhưng còn Vân Mặc. Hắn là con dòng chính Vân gia, mẹ hắn là phu nhân Olivia của nhà Annatoria, dòng máu trực thuộc quý tộc Pháp, đồng thời cũng là người thừa kế của Vân lão gia, cả Vân gia này từ khi hắn sinh ra đã thuộc về hắn nhưng hắn lại lựa chọn rời đi, tại sao vậy?

Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ sớm đã đi lấy lòng Vân lão gia để sớm có thể giành quyền thừa kế, dù sao Vân gia rất có thế lực ở Hồng Kông, ngay cả Chính phủ cũng kiêng kỵ vài phần, những người bên ngoài biết rõ sự tình của Vân đều ngưỡng mộ không có tiền đồ, nhưng chỉ có Vân Mặc mới hiểu được

cảm giác của chính hắn.

Đối với cảm xúc của Vân Mặc, lúc này Mạc Từ Yên cũng hiểu được ít nhiều, Vân gia tuy lớn nhưng đâu đâu cũng là vùng nước đục, Trữ Diên vốn dĩ không phải là nữ nhân an phận, Vân Mặc từ trước đến nay đều chính là cái gai trong mắt bà, một ngày hắn còn ở Vân gia, bà sẽ không buông tha. Nhà là nơi để nghỉ ngơi, để vui vẻ, nhưng nếu ở nơi này không vui vẻ thì hà tất gì phải ép buộc mình? Cô không biết vì sao năm đó Vân Hình Như nhất định đoạn tuyệt với Vân lão gia mà theo Mạc Vũ Hiên đến S thị, Vân Mặc cũng quyết định rời khỏi Vân gia nhưng cô tôn trọng sự lựa chọn của mỗi người, ngay cả Vân lão gia còn chuyển đến Vân Trạch thì hỏi tại sao các con của ông lại rời đi? Nếu đổi lại là cô chỉ sợ cô cũng sẽ lựa chọn giống cậu nhỏ của mình.

Cả cuộc đời này của Mạc Từ Yên, cô chỉ mong bản thân có cuộc sống yên ổn, cô muốn gia đình mình hạnh phúc, cha mẹ sống lâu trăm tuổi, cô không muốn dính vào tranh giành đấu đá với bất kì ai, bởi vì đã mất mát quá nhiều cho nên mới không muốn mất thêm gì nữa.

Mạc Từ Yên thay một chiếc váy hoa nhẹ nhàng, chỉnh chu xong cô liền đi về đến phòng bên cạnh, đó là phòng của Âm Dạ Duật, đây là do Vân lão gia sắp xếp, Vân gia vốn rất rộng lớn, chia làm năm sáu tầng, vốn dĩ phòng cô phải được xếp với các tiểu thư của Vân gia nhưng vì quan hệ giữa cô và Vân Tịnh Giai không tốt, một phần là do Trác Lâm, phần còn lại là do ấn tượng đầu tiên của cô đối với người của Vân gia không hề tốt, nên Vân lão gia đã quyết định để cô ở cùng tầng với ông.

Cô không biết những tầng khác thế nào nhưng tầng này đặc biệt yên tĩnh, có lẽ là vì chỗ nghỉ ngơi của Vân lão gia cho nên người khác mới không dám làm phiền, tuy nói Trữ Diên đang nắm trong tay Vân gia nhưng Vân lão gia mới thật sự là chủ nhân của nơi này, trước mặt ông, Trữ Diên ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lúc Elena đưa cô về phòng, cô vốn là muốn mượn điện thoại của cô ấy để gọi về Mạc gia, khi biết được Vân lão gia chưa được sự đồng ý của Vân Hình Như mà đưa cô đến đây, Mạc Từ Yên lại thấy lo lắng, cô mới muốn mượn điện thoại của Elena để gọi về cho Vân Hình Như yên tâm nhưng vì mệnh lệnh của Vân lão gia, Elena không thể đưa điện thoại mình cho cô, bất quá cô ấy nói cô có thể đến tìm anh, dù sao Âm Dạ Duật cũng là đường đường chính chính bước chân vào Vân gia, Vân lão gia không có lý do gì mà lại tịch thu điện thoại của anh.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên một cách thanh thúy, ở giữa hành lang yên tĩnh lại càng trở nên rõ ràng.

Không nghe thấy tiếng đáp lại, Mạc Từ Yên đành lén lút mở cửa ra, may mắn là cửa không khóa, phòng tắm truyền đến tiếng nước khiến cô nhất thời hiểu rõ vì sao anh lại không đáp lại tiếng gõ cửa của cô, chủ nhân không thấy nên Mạc Từ Yên rất tự nhiên đi vào bên trong, căn phòng này so với phòng cô không khác là bao nhiêu nhưng cách trang trí có chút không tương đồng, nhìn quanh căn phòng một lần, ánh mắt cô rơi vào chiếc điện thoại nằm trên học bàn, hai mắt Mạc Từ Yên sáng lên, vừa định cầm lên thì cánh cửa phòng tắm bật mở.

Mạc Từ Yên chợt dạ quay người, thấy anh đang bận cô cũng chẳng muốn làm phiền, cô chỉ cần mượn điện thoại của anh liền lập tức rời đi, một lát sau cô sẽ mang qua trả, nhưng là không nghĩ đến anh lại...

“Duật, em xin lỗi vì đã vào phòng anh mà chưa được sự cho phép của anh, em chỉ là muốn...” Nhìn hình ảnh trước mắt cô không khỏi ngáy ra, lời nói không tự chủ được dừng lại, sau đó liền bối rối dời mắt sang chỗ khác.

Trời ạ! Cô biết đây là phòng anh, chuyện anh ăn mặc thế nào cô vốn không có quyền can thiệp, tuy nói cô là vợ sắp cưới của anh nhưng trong cuộc sống hôn nhân mỗi người đều cần phải tôn trọng đối phương, bất quá... anh có thể mặc áo vào có được không? Đứng trước một cô gái, anh lại chỉ mặc quần tây, để lộ ra nửa thân trần phía trên, mái tóc lại còn ướt sũng, bộ dạng như vậy... anh có biết bản thân rất quyến rũ không?!

Mạc Từ Yên tự nhận bản thân kim chế tốt nhưng đứng trước người đàn ông này, dù là người bình tĩnh thế nào cũng nhịn không được mà hóa thành sắc nữ, bỏ nhào vào anh!

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói trầm thấp từ bên tai truyền đến khiến cô giật mình, đầu óc còn chưa kịp thanh tỉnh đã nghĩ gì nói đó.

“Em muốn bỏ nhào vào anh.”

Mạc Từ Yên giật mình, trừng lớn mắt, không thể tin được bản thân lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nụ cười trên mặt Âm Dạ Duật cứng lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Tốt! Thật trực tiếp!

“Duật, thật ra thì em...” Ha má cô lúc này đã đỏ như quả cà chua.

“Em... em chỉ mượn điện thoại của anh để gọi về Mạc gia bên kia... anh đừng hiểu lầm.”

“Anh sẽ không hiểu lầm.”

Cô ngẩng đầu với vẻ mặt vui mừng, trong lòng thầm nghĩ anh quả thật là người đàn ông lí tưởng, không hề bận tâm đến lời nói thiếu suy nghĩ của cô, chỉ là chưa vui mừng được bao lâu thì lời nói tiếp theo của anh đã khiến biểu cảm trên mặt cô xuất hiện vết nứt.

“Bởi vì em thật sự muốn bỏ nhào vào anh.” Anh còn chưa khen cô thành thật đâu.

“Anh... em...” Cô lắp bắp không nói nên lời, còn chưa kịp nói anh đã nhét điện thoại vào trong tay cô, còn anh đi vào phòng tắm, hoàn thành nốt công

việc của bản thân, nếu không ai kia lại muốn bỏ nhào vào anh thì nguy.

Mạc Từ Yên rút cuộc cũng khôi phục bình tĩnh mà gọi điện về Mạc gia, không ngoài dự đoán người nhận điện thoại chính là Vân Hình Như. Hai mẹ con cùng nhau trò chuyện, cô đem sự việc xảy ra ở Vân gia hai ngày nay kể hết cho bà nghe, Vân Hình Như không nói, bà chỉ im lặng lắng nghe con gái nói chuyện, chỉ có Mạc Vũ Hiên mới thấy được sắc mặt của bà ngày càng âm trầm.

Một người gọi điện thoại, một người lại ngồi bên cạnh đọc sách, một người nói chuyện, người còn lại im lặng lắng nghe, khung cảnh thập phần hài hòa, bầu trời bên ngoài đã tối đen nhưng bên trong phòng vẫn sáng như ban ngày, hình ảnh nhẹ nhàng êm đềm, khiến người khác nhìn vào liền cảm thấy hâm mộ.

“Duật, cảm ơn anh.” Dứt lời, cô có chút ngại ngùng trả lại điện thoại cho anh.

“Ừ?” Ánh mắt anh vẫn tiếp tục dõi theo từng nét chữ trên quyển sách, nếu không phải lúc này cô vẫn luôn dõi theo cử chỉ của anh thì cô thật sự nghĩ rằng bản thân đã nhìn lầm, thật ra từ đầu chí cuối anh vốn không hề nhìn cô.

Mạc Từ Yên nhạy cảm phát hiện: “Duật... anh giận sao?” Đừng nói cô đa nghi, năm giác quan của phụ nữ luôn rất nhạy cảm, đặc biệt là giác quan thứ sáu, khi đối với người mà họ quan tâm họ sẽ nhanh chóng phát hiện điểm bất thường của người đó, huống hồ cô sống bên cạnh anh bao nhiêu năm, không biết nhiều cũng biết ít, mặc dù anh không bao giờ bộc lộ tâm trạng của mình trước những người khác, nhưng cô vẫn biết một khi anh giận anh sẽ có biểu hiện như thế.

Ám Dạ Duật nhướn mày, ánh mắt anh rơi vào người cô, hai đôi mắt chạm nhau, ngay lập tức Mạc Từ Yên liền thấy được sự nóng nảy sau ánh mắt đó, chứng tỏ chủ nhân đôi mắt đang tức giận, chỉ là ngay cả bản thân cô cũng không rõ vì sao lại chọc giận anh rồi?

“Duật, em biết sai rồi... anh đừng giận em có được không?” Mạc Từ Yên bắt đầu làm vẻ mặt đáng thương, đây là tuyệt chiêu của cô, mỗi lần cô chọc giận Mạc Vũ Hiên cô đều dùng dáng vẻ này cầu xin ông tha thứ, trước vẻ mặt đáng yêu của cô Mạc Vũ Hiên nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng, cho nên hiện tại cô rất tự tin anh liền sẽ tha thứ cho cô.

“Em sai? Em sai thế nào?”

Mạc Từ Yên chớp chớp mắt, cô cũng không biết bản thân đã làm sai điều gì nhưng nhìn anh tức giận cô lại không tự chủ được mà nhận sai, dù sao cô cũng rất sợ anh sẽ tức giận.

Cuộc sống hôn nhân trước kia của họ cô chỉ nhìn thấy anh tức giận một lần duy nhất, mà nguyên nhân lại bắt nguồn từ một cuộc gọi không rõ lai lịch, một cô gái gọi đến tự xưng là bạn gái của anh, hai người họ vốn là một đôi, bởi vì sự xuất hiện của cô mà gây trở ngại, cô ta muốn cô buông tha cho anh, để hai người có thể đến với nhau.

Khi đó tình cảm cho anh không phải là tình yêu nam nữ nhưng cô lại nảy sinh sự dựa dẫm với anh, khi nghe được cuộc điện thoại, cô tất nhiên là tức giận, dù sao trên danh nghĩa cô vẫn là vợ của anh, là người vợ hợp pháp, gia đình hai bên đều chấp nhận, cho dù anh có người phụ nữ khác bên nhau thì cũng đâu cần để cô ta gọi đến thị uy với cô, lời lẽ của cô ta vô cùng quá đáng, khiến Mạc Từ Yên bình tĩnh đến mấy cũng nhịn không được mà tức giận.

Tối hôm đó, anh trở về, hai người liền cãi nhau một trận, cô truy vấn, anh phủ nhận, cô không tin, anh lại bắt lực, khi đó cô cũng không biết vì sao bản thân lại tức giận như vậy, có một người chồng như anh thật sự sẽ lo được mắt, dù sao dựa vào dáng vẻ điển trai của anh có người phụ nữ nào lại có thể buông tha, đặc biệt là khi người vợ trên danh nghĩa như cô không thực hiện nghĩa vụ làm vợ của mình, anh có người phụ nữ khác cũng không phải là không thể, chỉ là đây là lần đầu tiên Mạc Từ Yên thật sự nhận thấy bản thân sợ hãi, ngay cả khi phát hiện Trác Lân cùng người yêu cũ quay lại cô cũng không có cảm giác như vậy. Bởi vì lời nói quá đáng của cô, Ám Dạ Duật rút cuộc không nhường nhịn cô nữa, anh nói anh không có, anh đã mất kiên nhẫn với cô, sau đó anh quay lưng bỏ đi, câu chuyện kết thúc như thế.

Ba ngày, hai người bọn họ không ai nói chuyện với nhau đến tận ba ngày, đó cũng là lần đầu tiên cô cùng anh chính thức giận nhau, không ai nói ai một câu nào, chỉ là đối với cô anh vẫn quan tâm săn sóc, Mạc Từ Yên vẫn còn nhớ như in cảm giác ngày hôm đó, khi mà cô quyết tâm rời đi anh, đẩy anh vào địa ngục đen tối, ánh mắt ấy... cô không rõ đó là gì nhưng cô không bao giờ muốn nhìn thấy ánh mắt đó xuất hiện trên người anh lần nữa, cảm giác như...

Kiếp này cô cũng không muốn chọc anh tức giận nữa, bởi vì tức giận khiến bản thân không thể kiểm soát hành động của mình mà làm ra những việc ngu ngốc.

“Duật.. em biết lỗi rồi, anh đừng giận...” Mạc Từ Yên gục đầu vào vai anh, bộ dạng như cún con, thập phần đáng thương.

Nhìn dáng vẻ của cô rõ ràng cô không hề biết bản thân đã làm gì sai, anh bắt đắc dĩ thờ dài, chuyện này cô vốn dĩ không có làm sai, mọi thứ... đều là do anh.

Trác Lân, anh đừng vô si như vậy có được không? Đừng nghĩ rằng bản thân anh là nhất, không có anh thì tôi sẽ không sống nổi, đúng là tôi từng yêu anh, nhưng tôi hèn hạ đến mức đẩy Vân Tĩnh Giai xuống cầu thang chỉ vì một người đàn ông như anh sao?

Đúng là tôi từng yêu anh...

Câu nói này không hiểu sao cứ quanh quẩn trong đầu anh, khó mà thoát li được, điều này khiến anh lấy làm khó chịu, bởi vì so với hấn ta, anh lại là người đến sau.

~~~~~

Buổi sáng, Mạc Từ Yên không xuống ăn sáng, bởi vì cô không muốn tiếp xúc cùng những người ở Vân gia, cô biết điều này có thể sẽ chọc giận Vân lão gia nhưng cô không thể vì ông mà lại ủy khuất mình trước người khác, một lần là quá đủ rồi, đặt biệt là khi những người đó còn muốn có tình gây khó dễ cho cô.

Elena mang bữa sáng lên phòng, kèm theo đó là hai vé máy bay về thành phố S, nghe nói là tối qua Vân Hình Như gọi điện đến, cùng Vân lão gia hàn huyên cả đêm, không biết là hai người đã nói gì chỉ biết sau khi kết thúc cuộc gọi Vân lão gia đã ngồi trong phòng thần thờ một lúc lâu, ông thay đổi suy nghĩ, gọi cho Elena đặt hai vé máy bay cho cô cùng anh, đối với điều này Mạc Từ Yên lấy làm bất ngờ.

Dùng bữa sáng xong, cô đến phòng của Vân lão gia để gặp ông nhưng Elena truyền lời lại là ông sẽ không gặp cô, chỉ bảo cô lên đường thuận lợi, sau này nhớ thường xuyên về Vân gia thăm ông. Cô không biết Vân Hình Như đã nói gì với ông nhưng thật chất cô không hề trách móc hay hờn giận ông, ông là ông ngoại cô, những thứ ông làm đều là muốn tốt cho cô, cho dù điều đó có ngăn cản hạnh phúc của cô, cô cũng không muốn nghĩ xấu về ông, trong lòng cô hình tượng của ông không hề kém xa Mạc Vũ Hiền.

“Chào chị.”

Phòng khách lúc này chỉ có Trữ Diên cùng Vu Tú Ngọc ngồi đó, Trữ Diên đối với cô làm như không thấy, tuy tối qua bà đã xem camera, biết được cô không phải hung thủ đẩy Vân Tịnh Giai xuống cầu thang nhưng bà đối với cô một chút thiện cảm cũng không có, cho nên liền nhắm mắt làm lơ. Vu Tú Ngọc nhìn cô mỉm cười, xem như là chào hỏi, mặc dù không rõ nguyên nhân bà thân thiện với bản thân nhưng Mạc Từ Yên cũng không muốn làm mất mặt bà nên gật đầu lại, dù sao bà cũng là trưởng bối, Mạc Từ Yên cô cũng không muốn gây tội thiếu gia giáo.

Lúc này cô gái bên cạnh Vu Tú Ngọc lại cùng cô chủ động nói chuyện khiến thập phần kinh ngạc, cô sớm đã chú ý đến người này, tuổi của cô ấy so với Âm Dạ Nghiên không chênh lệch mấy, vẻ ngoài khá ái đáng yêu, dễ dàng chọc người thân cận, đặc biệt là bộ dạng nhu thuận ngoan, càng khiến trưởng bối yêu thích, còn chưa đợi cô kịp lên tiếng, cô ấy đã chủ động giới thiệu: “Em là Vân Uyển, là cháu của bà nội Tú Ngọc.”

Chị? Em?

Cô nể mặt gật đầu chào Vu Tú Ngọc không có nghĩa là cô chấp nhận bà ấy là bà nội của cô, không có nghĩa là cô thích bà ấy, càng không có nghĩa là cô chấp nhận cháu gái bà ấy là em gái cô! Đối với cô, ở Vân gia này, ngoại trừ Vân Mặc ra thì những người khác đều không phải là người thân của cô, dù sao giữa cô và bọn họ cũng không có quan hệ máu mủ ruột thịt, chị em em em hết thấy chỉ là nói suông mà thôi.

“Yên Nhi tiểu thư, mọi thứ đều đã sắp xếp xong, xe cũng đã chuẩn bị, cô mau lên đường đi thôi.”

“Elena, nhờ chị chuyển lời đến với ông là em rất mong ông có thể đến tham dự hôn lễ của bọn em.” Ông đã một lần không được nhìn thấy con gái mặc váy cưới vào ngày trọng đại, cô cũng không muốn ông bỏ lỡ một lần nữa, cô muốn thay mẹ mình hoàn thành tâm nguyện của ông, cô muốn để ông có thể thấy được hình ảnh cô mặc váy cưới bước vào lễ đường.

“Hôn lễ?” Vân Uyển kinh ngạc, ánh mắt rơi vào người Âm Dạ Duật bên cạnh, tất cả mọi thứ trong mắt cô dường như sụp đổ hẫng đi, mối tình đầu của cô vừa mới chớm nở đã bị người khác dập tắt, nhất thời Vân Uyển có chút thất thần.

Ngồi trên máy bay, Mạc Từ Yên mệt mỏi nhắm mắt, tựa vào người Âm Dạ Duật ở bên cạnh, chuyến đi này như một giấc mơ, trải qua sự việc lần này khiến cô cảm thấy con đường phía trước còn rất dài, đặc biệt là chuyện tình cảm giữa cô và anh, hai người họ rất khó có thể ở bên nhau, bởi vì sóng gió bất kì lúc nào cũng có thể ập đến nhưng... Mạc Từ Yên cô không muốn buông tay.

Bàn tay này, cả đời này cô nắm chắc rồi!

Nửa tháng sau.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, khắp S thị đều che phủ một màu nắng, trời trong xanh mát mẻ, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hơi thở ấm áp của ánh mặt trời, không khiến người khác cảm thấy khó chịu, ngược lại rất thoải mái, mang theo một hơi thở nhẹ nhàng, trong không khí còn thoang thoảng mùi hoa.

Đại lộ số 1 của S thị, ngay tại trung tâm thành phố, người người không ngừng qua lại, khắp nơi đều là một màu trắng xóa, hoa hồng trải khắp đường, tại khách sạn Tôn thị lớn nhất, xa hoa nhất thành phố S, lúc này một mảnh náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thành hôn

Sang trọng, cao quý, xa hoa phải nhắc đến Tôn thị khách sạn - khách sạn bậc nhất thành phố S - một trong những nơi nhộn nhịp do Tôn thị tập đoàn xây dựng lên, là nơi để tổ chức các buổi lễ lớn, ngay cả lễ đón tiếp nguyên thủ các nước cũng được tổ chức ở nơi này, chứng tỏ địa vị Tôn thị ở thành phố S không hề đơn giản.

Nằm trên đại lộ lớn, được xây dựng theo phong cách các cung điện của quý tộc Châu Âu, với diện tích vườn rộng lớn, khách sạn kết hợp với nhà hàng, gồm hơn ba mươi tầng, nóc có thể chạm đến mây mà nói, chẳng khác nào cung điện Buckingham lộng lẫy của Anh. Nơi này vốn dĩ chỉ dành cho người có tiền, bất quá không phải chỉ có tiền là có thể thoải mái ra vào, người đến nơi này nếu không phải có địa vị xã hội cao thì cũng thuộc dòng họ quý tộc bậc nhất, một bữa cơm ở nơi này không thể so sánh với các nhà hàng khác, một đêm ở nơi này còn đắt hơn giá của khách sạn năm sao, bất quá Tôn thị khách sạn vẫn luôn là tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người, người có thể tổ chức tiệc tại nơi này cũng chứng tỏ người đó rất có danh tiếng ở thành phố S.

Trung Quốc rộng lớn, thế lực trải khắp nam bắc, thành phố S tuy chỉ là một thành phố nhỏ trực thuộc trung ương nhưng không thể so sánh với thủ đô xa hoa ở phương bắc, bất quá thế lực ở nơi này cũng ảnh hưởng không nhỏ tới kinh tế tài chính của đất nước. Thế lực ở thành phố S không ít nhưng gia tộc đứng đầu thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà hôm nay chính là ngày đại hôn của Âm Dạ - Mạc hai nhà - hai gia tộc bậc nhất, một bên xuất thân quân nhân, cả đời cống hiến cho đất nước, so sánh với Cố gia ở thủ đô không hề thua kém là Âm Dạ gia, một bên là Mạc gia tung hoành cả hắc bạch lưỡng đạo, tuy nói Mạc thị tổng tài đã rửa tay gác kiếm nhưng danh tiếng của hắn trong giới hắc đạo vẫn như sấm ngang tai, sự kết hợp giữa bạch đạo và hắc đạo này đúng là một sự kiện hiếm thấy, đây là lần đầu tiên mọi người được chứng kiến.

Con trai trưởng của Âm Dạ gia cùng con gái độc nhất của Mạc gia kết hôn, tất nhiên không thể làm qua loa, dù sao bọn họ cũng là người có tiền, có quyền có thế, không giống như những người nổi tiếng khác tổ chức hôn lễ ở nước ngoài, hôn lễ của hai người tổ chức ngay tại Đại lộ số 1 của S thị - nơi được mệnh danh là "con đường phồn hoa", tuy nói phong cảnh ở nơi này không thể so sánh với cánh đồng hoa uất kim hương ở Hà Lan, cũng không thể so sánh với thiên đường hôn lễ ở Bali nhưng cách mà hai gia tộc lớn tổ chức hôn lễ lại không hề thua kém.

Con đường rộng dài được trải bởi hoa hồng, không chỉ xa hoa mà còn vô cùng lãng mạn, để có thể trang trí được buổi lễ này, Tôn thị đã huy động hơn mười ngàn đóa hoa hồng, phía sau cổng lớn là một cánh cổng vòm cung được trang trí với đủ loại hoa màu sắc rực rỡ, khiến cho ta có cảm giác bản thân như đi lạc vào vườn hoa, bên trong nhà hàng thì ngược lại, màu đỏ nổi bật trong ngày hôn lễ truyền thống của người xưa đã được phối hợp hài hòa với cách trang trí nhẹ nhàng mà không kém phần nổi bật, hôn lễ được thiết kế theo kiểu đông tây kết hợp này, vô cùng tinh tế mà hài hòa.

Tôn thị khách sạn có đến hơn ba mươi tầng, hôn lễ này tuy lớn nhưng chỉ cần tổ chức một tầng cũng đủ, nhưng không, Tôn thị khách sạn hôm nay đóng cửa không tiếp khách, cả khách sạn rộng lớn này chỉ dành để tổ chức hôn lễ cho hai người, điều này khiến tất cả mọi người đều trầm trồ ngưỡng mộ, đồng thời cũng thấy rõ quan hệ giữa Tôn gia và Âm Dạ gia còn tốt hơn những gì mà bọn họ thể hiện ra bên ngoài.

Trước cửa khách sạn, người đông như hội, xe hơi đậu thành dãy, nhân viên xếp thành hàng, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị đầu vào đó, người ra vào không ngừng, lễ phục lộng lẫy, những người này chỉ nhìn sơ qua cũng biết thân phận của họ không hề tầm thường.

"Âm Dạ tổng, Âm Dạ phu nhân, chúc mừng chúc mừng..."

"Cảm ơn, mời vào trong."

Âm Dạ Tuấn cùng Minh Tâm đứng bên ngoài đón tiếp khách, trên mặt bọn họ đều treo nụ cười tươi, đặc biệt Minh Tâm, trước giờ bà vốn là người lạnh lùng ít nói, tuy là người giữ chìa khóa của Âm Dạ gia nhưng đối mặt với những bữa tiệc của giới thượng lưu bà không chút hứng thú, bởi vì mong ước được uống chung trà con dâu bấy lâu nay được thực hiện nên hôm nay bà vô cùng vui mừng, thái độ vì vậy mà cũng tốt hơn nhiều, đối với những người trước kia không thân cũng khách sáo hơn rất nhiều.

"Con trai lớn lấy vợ, quả nhiên là sự kiện đáng để chúc mừng." Giọng nói người đàn ông truyền đến, Minh Tâm nghe không khỏi ngược mắt nhìn, chỉ thấy người đàn ông trung niên mặc đồ vest đen nhìn vô cùng sang trọng đang tiến về hướng này, bộ dạng ông không tồi, lại có phong phạm của một quý ông nên không khỏi thu hút ánh mắt của người khác, bên cạnh ông là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, lễ phục ôm sát người để lộ đường cong duyên dáng, người này không ai khác chính là Tạ gia tiểu thư Tạ Cẩm Y - người mà Mạc Từ Yên vẫn xem là tình địch số một.

Cô mặc một chiếc váy màu lam nhẹ nhàng ôm sát người, kết hợp với đôi giày màu đen nhìn vô cùng nổi bật, băng son mỹ nhân thường ngày hôm nay đã trở nên dịu dàng hiếm thấy, khiến những người đàn ông trẻ tuổi nhìn không chớp mắt, bất quá trong mắt người đàn ông đó vốn dĩ không hề có hình bóng của cô, cho nên Tạ Cẩm Y cũng không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

"Bác sĩ Tạ, lâu quá không gặp." Nhìn thấy người đến là người quen, nụ cười trên mặt Minh Tâm không khỏi tươi hơn một chút, bất quá khi nhìn đến Tạ Cẩm Y bên cạnh, Minh Tâm cũng không biết bản thân nên dùng thái độ thế nào để nói chuyện cùng cô.

"Tạ tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp." Cô gái này có chủ ý với con trai bà, bà không phải là không biết, bất quá bà cũng không có chán ghét gì cô, tình yêu vốn không sai, tuy cô không thể trở thành con dâu bà là một điều đáng tiếc nhưng bà cũng mong cô sớm tìm được người đàn ông xứng đáng.

"Bác gái quá khen." Đối với người nhà anh, trước giờ cô luôn giữ thái độ kính trọng, hiện tại được trường bối khen, khiến cô có chút ngại ngùng.

"Lúc đầu tôi còn nghĩ là Y Y nhà chúng tôi sẽ gả cho con trai nhà các người đâu." Ông Tạ lắc đầu, nhìn anh đầy ý vị thâm trường, dù sao Âm Dạ Duệ xuất sắc như vậy, người nhìn trúng anh làm con rể cũng không ít, chỉ tiếc ông không có phần phước này.

"Ba..." Tạ Cẩm Y kéo tay ông Tạ, có chút bất đắc dĩ với lời nói của ông, như nghĩ đến gì đó, cô không khỏi chưa sót cười. Trước kia tuy cô không có tự tin bản thân có thể đã động được trái tim anh nhưng cô tin tưởng bản thân có thể đánh bại vị hôn thê trên danh nghĩa đó của anh, nhưng đến khi gặp Mạc Từ Yên, cô liền biết bản thân mình đã thua, thua một cách triệt để, không phải vì cô so kém Mạc Từ Yên về tài năng hay sắc đẹp, mà là vì anh, đơn giản là thái độ của anh đã quyết định mọi chuyện.

Lần đầu tiên Tạ Cẩm Y nhìn thấy anh dùng giọng nói ôn hòa như vậy với một cô gái, mặc dù đối với tất cả mọi người anh đều dùng thái độ rất tốt nhưng lại vô cùng xa cách, không giống như Mạc Từ Yên, thân mật, gần gũi, quan tâm, săn sóc.

Ám Dạ Duật nhìn bề ngoài có vẻ ôn hòa dễ gần nhưng không phải với ai anh cũng có thể gần gũi, Tạ Cẩm Y nhìn thấy được, sự bài xích nhàn nhạt trong đôi mắt với anh khi ở cùng mọi người, tuy anh không nói hay biểu hiện ra ngoài nhưng cô có thể nhận thấy, bởi vì cô đã từng được học một khóa học tâm lý trước khi học bác sĩ.

Thích một người chính là tất cả những gì liên quan đến người đó đều nắm rõ trong lòng bàn tay, cô và anh là bạn học cũ, đối với chuyện xưa của anh cũng biết khá rõ, cô biết chuyện năm đó đã để lại trong lòng anh một vết tích lớn, đồng thời cũng ảnh hưởng tới tâm lý của anh.

Ám Dạ Duật có bệnh tâm lý, điều này tất cả mọi người thân quen của anh đều biết, nhưng vì biểu hiện bên ngoài của anh không đáng lo ngại nên mọi người đều nghĩ bệnh tình anh không đáng lo ngại, bất quá chỉ có Tạ Cẩm Y mới biết được, căn bệnh này ảnh hưởng nghiêm trọng đến anh như thế nào. Vì muốn mở cửa trái tim đã khép kín của Ám Dạ Duật mà cô đã nguyện ý ra nước ngoài du học, hi vọng có thể tìm được “chìa khóa” mở cửa, đồng thời có thể chữa khỏi cho anh, nhưng mà khi cô cầm tấm bằng bác sĩ trở về thì tất cả đã quá muộn.

“Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tớ cảm thấy sức khỏe của bản thân rất tốt.”

“Muộn” mà Tạ Cẩm Y nói đến, không chỉ là vì anh đã lấy người con gái khác.

“Chúc mừng cậu.” Lời này nói ra vẫn có chút miễn cưỡng.

“Cảm ơn.”

Tạ Cẩm Y cô không phải là người ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến lợi ích của bản thân, yêu một người là muốn nhìn thấy người đó hạnh phúc, nếu đó là sự quyết định của anh thì cô sẽ tôn trọng, chỉ mong quyết định này của anh là một điều đúng đắn.

“Cô ấy... sẽ khiến cậu hạnh phúc.” Tuy nói cô cùng Mạc Tử Yên là tình địch, hai người lại tiếp xúc không nhiều, mặc dù không thích cô ấy nhưng cô không thể không thừa nhận rằng Mạc Tử Yên là một cô gái tốt, xuất thân cao nhưng không mang tính tình đại tiểu thư như một số người khác, điều này khiến Tạ Cẩm Y nảy sinh một chút hảo cảm, đặc biệt là Ám Dạ Duật đã chọn cô ấy, ánh mắt nhìn người của anh trước giờ không bao giờ sai.

Khác hẳn với không khí náo nhiệt bên ngoài, bên trong phòng trang điểm cô dâu lại yên tĩnh như tờ, căn phòng rộng lớn nhưng lại chỉ có một người đứng đó, dù sao đây cũng là khu vực không phận sự miễn vào, nếu không phải người thân tất nhiên là bị cấm ra vào.

Váy dài đến đất, phần trên ôm vào cơ thể, khoe trọn đường cong ngọc ngà, phần dưới xòe rộng bồng bềnh như làn mây khiến người mặc trở nên lung linh đến ngây ngất, váy đính cườm vài tulle nhiều lớp, được trang trí tinh xảo trên chất liệu xuyên thấu, bồng xòe nhưng tối giản, vô cùng thanh lịch và lãng mạn tựa như một nàng công chúa.

Tóc dài vấn cao để lộ chiếc cổ thon dài trắng nõn, trâm cài hình vòng nguyệt quế được chạm khắc tinh xảo, dưới nền tóc đen tuyền, màu bạc của chiếc vòng càng trở nên nổi bật.

Khoác lên người chiếc váy cưới lộng lẫy, cô gái yên tĩnh đứng trước gương, đối diện là dáng người xinh đẹp được gương phản chiếu, chiếc cằm thon gọn đáng yêu, đôi môi hồng nhuận, chiếc mũi xinh xắn, đôi mắt trong suốt, rung động lòng người, đây đúng là một vẻ đẹp khiến người khác cảm thấy choáng ngợp, tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất mà thượng đế tạo ra.

Đây là lần thứ hai cô mặc chiếc váy này vào người, cùng một người, cùng một chiếc váy nhưng cảm giác lại khác nhau hoàn toàn.

Đời người con gái chỉ mặc áo cưới một lần duy nhất, cho nên cảm giác đó vốn không thể hình dung, kiếp trước bởi vì bất đắc dĩ cô mới gả cho anh, mặc dù hôm đó là ngày vui của cô nhưng cô nào vui vẻ, nhưng hiện tại cô là cam tâm tình nguyện, có thể nói gả cho anh là mong muốn của cô, đạt được thứ bản thân mong muốn là một điều hạnh phúc, mà hiện tại cô vô cùng hưởng thụ cảm giác hạnh phúc đó.

“Cạch.” Nghe tiếng bước chân, cô không khỏi quay đầu, nhìn thấy người đến trên gương đẹp không khỏi nở nụ cười.

Chàng trai mặc bộ lễ phục trắng tựa như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích, gương mặt tuấn tú khiến trái tim của không ít cô gái loạn nhịp.

“Duật” Thanh âm nhẹ nhàng từ đôi môi cô thốt ra khiến gương mặt ôn hòa của chàng trai không khỏi nở nụ cười.

“Tiểu Yên, kể từ bây giờ cái tên này chỉ dành cho anh gọi.” Anh đưa tay chạm vào gương mặt cô, cảm xúc mềm mại khiến anh yêu thích không buông, người con gái này... rốt cuộc cũng thuộc về anh.

Mạc Tử Yên sùng sốt, sau đó rất nhanh liền khôi phục bộ dạng lúc nãy, ngọt ngào mỉm cười, lời thoại có chút khác với kiếp trước nhưng nội dung vẫn như vậy, hàm ý vẫn như thế.

Lễ đường thăm dò trải dài, Mạc Vũ Hiền dắt tay cô đi trên nền hoa, ánh mắt Mạc Tử Yên nhìn xung quanh, nhìn những gương mặt quen thuộc mà xa lạ khiến tâm trạng cô có chút phức tạp, một lần nữa cô lại gả cho anh, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, trái tim cô... so với lần đầu kết hôn, đập nhanh hơn rất nhiều.

Mạc Vũ Hiền dắt tay cô vào bàn tay anh, thần sắc của ông lạnh nhạt, tuy nói ông rất hài lòng về chàng rể này nhưng điều đó không có nghĩa là ông chấp nhận gả con gái sớm như vậy, tâm trạng cha mẹ không ai có thể hiểu, con gái bảo bối mà ông cực khổ nuôi lớn hiện tại lại giao cho người khác, điều này khiến Mạc Vũ Hiền có chút buồn bực, tuy nhiên ông vẫn không quên dặn dò.

“Chăm sóc tốt cho Yên Nhi, đừng để ta phải thất vọng.”

Ám Dạ Duật gật đầu, bàn tay to lớn của anh bao trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, thái độ của anh so với ngày thường không khác là bao nhưng Mạc Từ Yên biết được, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô như lời anh đã hứa với ông.

“Anh Ám Dạ Duật, anh có đồng ý cô Mạc Từ Yên, dù mạnh khỏe hay ốm đau, dù giàu có hay nghèo khổ, anh vẫn sẽ bên cạnh chăm sóc và yêu thương cô ấy không?” Lời của cha sứ vang vọng khắp đại sảnh, khiến mọi người đều tập trung vào anh, ngay cả Mạc Từ Yên cũng nín thở, bàn tay cầm đóa hoa cưới không khỏi run nhẹ, đợi chờ câu trả lời của anh.

“Tôi đồng ý.”

Ba chữ đơn giản cũng đủ khiến cho trái tim của hai cô gái loạn nhịp.

Mạc Từ Yên bắt giác mỉm cười, lo lắng của cô vốn dĩ là dư thừa, sau khi nghe câu hỏi của cha sứ, cô không chút do dự liền đáp lại ba chữ: “Tôi đồng ý”, mặc kệ người khác nghĩ thế nào nhưng cô hứa với lòng của mình, lần này cô nhất định sẽ khiến cho anh hạnh phúc, những gì mà cô đã hứa trước mặt cha sứ, cho dù là gặp bất kì chuyện gì, cô cũng sẽ không bỏ rơi anh như kiếp trước, kiếp này cô nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho anh!

Tạ Cẩm Y đặt tay lên ngực, cảm giác trái tim không ngừng loạn nhịp này thật khiến cô vô cùng khó chịu nhưng biết phải làm sao, tâm bệnh trước giờ không thể chữa bằng thuốc bình thường, tình cảm không thể nói bỏ là bỏ được, chỉ mong nhiều năm sau, hình ảnh anh trong trái tim cô sẽ được thay thế bằng hình bóng khác, nếu không cả đời này Tạ Cẩm Y thật sự không biết phải làm sao.

Lúc này, ở bên ngoài Tôn thị khách sạn.

Chiếc xe Ferrari đen đậu bên đường, vốn không thu hút người khác, dù sao trước cửa Tôn thị khách sạn xe hơi hàng hiệu xếp dài thành hàng, thêm một chiếc hay bớt đi một chiếc, cũng không có mấy người quan tâm.

Cô gái mặc váy trắng như tuyết, gương mặt xinh đẹp cười tươi, so với bất kì trang sức đá quý nào đều sáng hơn, chói mắt hơn, bên cạnh người đàn ông tuấn tú, anh mặc áo sơ mi trắng, khoác bên ngoài là áo vest đen, tô điểm lên vẻ điển trai của anh, anh đưa tay ôm eo cô gái, hành động thân mật của hai người khiến không ít người ghen tỵ, hai người này đúng là một đôi tuyệt phối, khiến người khác nhìn vào hâm mộ đến độ mất.

Bàn tay bắt giác nắm thành nắm, đôi mắt cô gái dõi theo hai người trong ảnh, đây đúng là hình cưới của Ám Dạ Duật cùng Mạc Từ Yên, nhìn đến gương mặt điển trai nở nụ cười ôn nhu nhàn nhạt, nhưng nụ cười đó lại không thuộc về cô thì sắc mặt cô gái tối đen thâm trầm hẳn đi, khiến người khác nhìn vào khó mà đoán được cô đang nghĩ gì.

Mạc Từ Yên, cô lấy tư cách gì mà đứng bên cạnh Duật của tôi?!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tô Khả Đồng

Kim cương là loại đá quý hiếm và đắt nhất trên thế giới, ngoài giá trị về vật chất, kim cương còn là hiện thân của sức mạnh, quyền lực, sự giàu sang, lòng can đảm và là biểu tượng bất diệt của tình yêu, những thứ càng quý hiếm lại càng khơi dậy lòng chinh phục từ tận sâu đáy lòng của mỗi người, vì vậy con người luôn khát khao được sở hữu. Kim cương có nhiều màu sắc rực rỡ, nếu được chiếu dưới ánh sáng, những viên đá kim cương đa màu sắc sẽ tạo ra một vẻ đẹp lung linh huyền ảo, những viên kim cương đó còn ẩn chứa một vẻ đẹp kiêu sa và tinh tế, nó tôn vinh vẻ đẹp, nét quyến rũ và đẳng cấp cho người đeo dùng.

Kim cương đỏ là loại kim cương hiếm nhất trong số những viên kim cương màu, trên thế giới hiện nay chỉ có khoảng 20 đến 30 viên kim cương đỏ được chứng nhận còn tồn tại, viên kim cương đỏ lớn nhất thế giới chỉ có hơn 5 carat, kim cương có màu sắc càng đậm thì chứng tỏ giá trị của viên kim cương càng lớn.

Mà chiếc nhẫn kim cương này, nhìn thế nào cũng không thấy dưới 5 carat, hơn nữa nó lại mang trên người một màu sắc đỏ rực như lửa, xen lẫn vào đó là chút ánh sáng màu xanh tím, dưới ánh sáng mặt trời từ bên ngoài phản chiếu, nó lại càng trở nên rực rỡ lạ thường, ngay khi chiếc hộp đựng nhẫn vừa mở ra, ngay lập tức liền thu hút sự chú ý của không ít người.

"Đó không phải là "Hoa lửa của biển sao"?"

Không biết ai là người mở miệng đầu tiên nhưng lời của người đó đã giải đáp thắc mắc trong lòng tất cả mọi người ở đây, đồng thời đánh thức không ít người chìm đắm trong sự say mê với chiếc nhẫn kim cương đỏ rực này.

Mỗi người ở đây đều là người có hiểu biết, tất nhiên thân phận của họ cũng không hề tầm thường, dù sao Ám Dạ gia là một gia tộc có tiếng ở S thị, người được họ mời đến nếu không phải là người của thủ đô thì cũng là gia tộc nhất nhì. Cho nên khi người kia vừa dứt lời, khắp đại sảnh liền chìm ngập trong

tiếng xôn xao, đặc biệt là những người có hiểu biết về xuất xứ của chiếc nhẫn kim cương này.

Kim cương vốn dĩ không dễ tìm, đặc biệt là loại kim cương đỏ, dù có tìm được chỉ sợ cũng sẽ bỏ ra một số tiền không nhỏ để có thể sở hữu được nó, cho nên khi mấy tháng trước khi đại hội đấu giá của Lôi gia ở Thượng Hải tung tin rằng họ đang sở hữu viên kim cương đỏ vừa mới được tìm thấy ở mỏ khoáng Nam Phi - nơi tập trung nhiều kim cương lớn nhất thế giới thì có không ít người cảm thấy khó tin. Bất quá khó tin là một chuyện, đến đó có nhìn thấy hay không là một chuyện khác, vì vậy mà buổi đấu giá ngày hôm đó không có ít thế lực tề tụ, với những người bình thường họ cũng chỉ muốn xác minh thực hư lời Lôi gia nói, còn đối với một số thế lực khác, họ bắt quá chỉ là đến để xem trò vui, dù sao kim cương cũng không giống hạt cát ngoài sa mạc hay hạt muối dưới đáy biển, chỉ cần gio tay ra là có một đồng.

Buổi đấu giá diễn ra bình thường, cho đến tiết mục cuối cùng, Lôi gia mới mang vật phẩm mà họ cho là có giá trị nhất trong các đồ vật mà họ đã mang ra đấu giá, đồng thời cũng muốn khẳng định với mọi người rằng, lời mà Lôi gia nói ra, tuyệt đối không phải là lời đùa giỡn, hành động này khiến không ít người của các thế lực khác cảm thấy khó chịu, bọn họ không ngờ Lôi gia lại đánh ra đòn phủ đầu như vậy, điều này khiến không ít thế lực khác ở Thượng Hải bắt đầu cảm thấy e ngại.

Tuy không thể so sánh với Moussaief - Lá chắn màu đỏ, viên kim cương được mệnh danh là viên kim cương đỏ lớn nhất thế giới nhưng "Hoa lửa của biển" quả thật không hề thua kém. Trên cái nền đỏ rực như lửa ấy lại ánh lên những màu sắc xanh tím nhẹ nhàng, chẳng khác nào ngọn lửa đang bao bọc lấy đại dương, hiện giờ viên kim cương này vẫn còn thô nhưng mọi người ở đây đều hiểu rõ, ngọc chưa mài mới là ngọc quý, sau khi trải qua quá trình mài dũa, viên kim cương đỏ này nhất định sẽ không hề tầm thường, đến lúc đó danh hiệu "Nữ hoàng màu đỏ" của giới kim cương chắc chắn sẽ thuộc về viên kim cương này.

Với giá khởi điểm cao ngất ngưởng, các gia tộc lúc đầu vốn đến để chế cười thì hiện tại lại có không ít liều mạng tranh giành, trong lúc đám người có lực ở Thượng Hải đang tranh giành đến mức sức đầu mề trán thì "Hoa lửa của biển" đã được bán đi với giá gấp hai lần mà đám người đó vừa trả giá, đối với kẻ không rõ lai lịch từ đâu xuất hiện này đột nhiên lại sở hữu mà họ muốn có, khiến không ít người cảm thấy tức giận, bất quá bởi vì e ngại Lôi gia nên không ai dám hành động lỗ mãng, đến cuối cùng không ai biết được thân phận người đã mua viên kim cương đỏ, hiện tại nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón tay trắng nõn của Mạc Tử Yên, một số người liền nhanh chóng nhận ra, viên kim cương được khảm trong chiếc nhẫn cưới này nhất định là có nguồn gốc từ Lôi gia.

Lôi gia là một gia tộc lớn, vô cùng nổi tiếng ở Thượng Hải và thuộc một trong tam gia của giới hắc đạo bao gồm Đường gia thủ đô, Vân gia Hồng Kông và Lôi gia Thượng Hải, tuy thuộc giới hắc đạo nhưng Lôi gia vẫn luôn được mệnh danh là "Ông trùm đá quý". Xã hội hiện nay là xã hội có pháp trị, tuy thế lực hắc đạo vẫn còn tồn tại nhưng đối với thế lực của Chính phủ đang không ngừng lớn mạnh thì một số người cũng cảm thấy e ngại, cho nên một số người thuộc hắc đạo cũng từ bỏ mà gia nhập bạch đạo, việc hắc đạo Lôi gia tấn công vào thị trường đá quý cũng là điều mà mọi người sớm đoán được, chỉ là có rất ít người tin rằng Lôi gia sẽ có thành tựu trên lĩnh vực này.

Lôi Hành Liệt - đương nhiệm gia chủ Lôi gia, hẳn dùng thời gian năm năm để chứng minh cho mọi người thấy, Lôi gia tấn công vào thị trường đá quý không phải là một sai lầm, nhờ có hắn mà Lôi gia trở thành chủ nhân mới của Thượng Hải - nơi thế lực hắc bạch nhiều vô số kể đang hoành hành. Một số người đã gặp qua Lôi Hành Liệt tất nhiên sẽ biết rõ tính cách quyết liệt của hắn, mặc kệ là người của thế lực nào, chỉ cần động vào Lôi Hành Liệt hắn thì nhất định sẽ chết trong có chỗ chôn, tuổi tác tuy không lớn nhưng thủ đoạn quả thật không ít, cả giới hắc đạo nhìn thấy hắn đều cúi đầu gọi một tiếng: "Lôi lão đại", có thể nói Lôi gia là thế lực lớn nhất trong tam gia của hắc đạo.

Thế lực Lôi gia tuy lớn nhưng không thường xuyên qua lại với các gia tộc khác, gia tộc trực thuộc phía dưới Lôi gia không nhiều nhưng mỗi người đều là cây cỏ thụ, không dễ dàng đổ vỡ. Viên kim cương "Hoa lửa của biển" này vốn đã có một thế lực trả giá cao hơn nhưng Lôi Hành Liệt lại không chịu bán, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn nhìn người đó không thuận mắt, cho nên muốn sở hữu được viên kim cương đỏ này, không phải chỉ cần có tiền là đủ mà còn phải khiến Lôi lão đại cảm thấy thuận mắt. Cuối cùng viên kim cương lại thuộc về Âm Dạ gia, đúng là nằm ngoài sự suy đoán của mọi người, dù sao Âm Dạ gia cũng thuộc quân đội của Chính phủ, mà Lôi gia lại thuộc một trong tam gia của giới hắc đạo, hắc bạch trước giờ không liên hệ, vậy mà Lôi gia lại đồng ý bán viên kim cương đỏ cho Âm Dạ gia, là nên khen Âm Dạ gia có năng lực hay tất cả mọi người đều đã quá xem thường thế lực của Âm Dạ gia?

Bất quá bỏ ra một số tiền lớn như vậy để làm quà cưới, Âm Dạ Duật đúng là có cam đảm, vì muốn ôm mỹ nhân về nhà mà hào phóng như vậy, hành động này khiến không ít nhân vật phong lưu trên thương trường cũng cảm thấy không bằng.

Dưới ánh mắt trầm trồ của mọi người, Mạc Tử Yên say mê nhìn chiếc nhẫn trên tay, cuối cùng cô cũng có thể lần nữa sở hữu nó, chiếc nhẫn này không chỉ là gì cho tình yêu của anh dành cho cô mà còn đại diện cho sự trói buộc của đối phương, một khi cô đã đeo chiếc nhẫn này vào và trở thành vợ của anh, điều đó cũng có nghĩa cuộc sống sau này của họ sẽ phụ thuộc vào nhau, người mà cô có thể nương tựa suốt đời chỉ có thể là Âm Dạ Duật anh!

Bên dưới, Cố lão gia nhìn thấy cảnh này không khỏi thở mạnh một hơi: "Thằng nhóc nhà cậu đúng là có thủ đoạn, chiếc nhẫn cưới này đúng là có giá trị không nhỏ a!" Tuy nhiên trong giọng nói của ông cũng mang theo chút ghen tỵ, Âm Dạ Tuấn từng tuổi này đã có con dâu bên cạnh làm bạn, chẳng bù với ông, không biết bao giờ Cố lão ông mới có cơ hội được uống chung trà con dâu?!

"Bất quá có thể ôm được mỹ nhân về nhà, bao nhiêu tiền bỏ ra cũng xứng đáng, thật khiến người khác hâm mộ."

Âm Dạ Tuấn nghe vậy chỉ cười: "Thằng nhóc Âm Dạ Duật này làm sao có thể so sánh với Thiếu tướng của Cố gia đây, tuổi còn nhỏ mà thành tựu không nhỏ, Cố gia đúng là tốt số, tôi còn chưa ghen tỵ với ngài, ngài lại hâm mộ tôi, Cố lão gia đúng là biết đùa." Lời này của Âm Dạ Tuấn không hề có ý châm chọc, những lời ông nói đều xuất phát từ tận đáy lòng, Âm Dạ Duật tuy không phải loại người tầm thường nhưng so sánh với Cố Huyền quả thật có chút không bằng, dù sao Cố gia cũng là gia tộc đứng đầu một phương, có một người tuổi trẻ tài cao như Cố Huyền vốn là chuyện bình thường.

Nghe được lời khen ngợi của Âm Dạ Tuấn, Cố lão gia cũng cười, lần này ông cũng không phản bác, không thể không thừa nhận Cố Huyền đúng là một nham móng tốt nhất của Cố gia từ trước đến nay, tuổi còn trẻ mà giữ chức Thiếu tướng, nói ra cũng không có mấy ai tin. Bất luận là về điều gì, Cố Huyền cũng khiến ông cảm thấy hài lòng, chỉ có một điều chính là không chịu thành gia lập thất, cứ để ông chờ đợi, mặc dù ông đã từng nhắc nhở nhưng đối với

Cố Huyền chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, muốn ông chờ, rồi cuộc phải chờ đến khi nào đây?!

~~~~~

"Chị Yên Nhi..."

Mạc Từ Yên đi theo Ám Dạ Duật chào bạn cũ, phần lớn đều là bạn cũ của anh, bởi vì tính tình cô trước giờ không chủ động tiếp xúc với người khác, cho nên bạn bè cũng không tính là nhiều, ngoại trừ Tạ Cẩm Y thì những người còn lại cô đều không quen nên Mạc Từ Yên chỉ có thể đứng bên cạnh anh lắng nghe, nhìn thấy thái độ giữa bọn họ, cô có thể thấy được quan hệ giữa anh và đồng bạn không tồi.

Giọng nói thanh thúy từ phía sau truyền đến khiến trên mặt cô xuất hiện nụ cười, tuy nói quan hệ giữa cô và Tạ Cẩm Y không quá quyết liệt nhưng cũng không phải quá thân thiết, dù sao hai người cũng là tình địch của nhau, cho nên từ này đến giờ cô đứng đây cũng không chủ động bắt chuyện cùng Tạ Cẩm Y, mà tính tình của Tạ mỹ nhân vốn trầm lặng ít nói nên cô cũng không lấy mặt nóng của mình mà dán mỏng lạnh của người khác, không khí giữa họ cũng vì vậy mà chìm trong im lặng.

Lúc này khi Ám Dạ Nghiên bước đến không khí mới trở lại bình thường.

"Tiểu Nghiên..."

Thấy Ám Dạ Nghiên đang bước về phía này, Mạc Từ Yên nói một tiếng với anh rồi đi đến chỗ Ám Dạ Nghiên trò chuyện, Ám Dạ Duật thấy thế chỉ gật đầu, không ngăn cản, đợi khi cô rời đi, Tạ mỹ nhân bên cạnh rót cuộc cũng mở miệng lên tiếng:

"Tính tình như vậy, cậu chịu được sao?" Ngừ khí mang theo bất mãn, mặc dù hiện tại hai người đã kết hôn, trong lòng cũng tự nhủ sẽ không suy nghĩ lung tung về anh nhưng Tạ Cẩm Y vẫn có chút không hài lòng về thái độ của Mạc Từ Yên, một người lạnh lùng hướng nội như Mạc Từ Yên, cô thật sự muốn biết vì sao cô ấy có thể lay động được trái tim của anh?!

Ám Dạ Duật nghe vậy chỉ cười không nói, anh tất nhiên hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Tạ Cẩm Y, chỉ là đối với câu hỏi của cô, câu trả lời mà anh có thể cho cũng không thể làm thay đổi tâm tình cô lúc này.

"Chị Yên Nhi, chị mặc chiếc váy cưới này trên người rất xinh đẹp." Ám Dạ Nghiên ngưỡng mộ nhìn chiếc váy cưới trên người Mạc Từ Yên, hai mắt cô lúc này đã sáng lấp lánh, phải biết rằng chiếc váy này là do đích thân nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp thiết kế ra, nằm trong số bộ sưu tập hàng đầu về váy cưới trên thế giới, quan hệ Ám Dạ gia và người này cũng xem như quen biết, vì vậy từ khi còn nhỏ Ám Dạ Nghiên cũng được chứng kiến không ít tác phẩm của nhà thiết kế đó.

Đặc biệt là chiếc váy cưới này, đây là tác phẩm thiết kế được sáng tạo riêng dành cho con dâu của Ám Dạ gia, Ám Dạ Nghiên tuy chỉ thấy qua một lần nhưng lại không thể nào quên được, một lần này cũng đủ khiến người không thích kết hôn như cô nhìn không được mà muốn mặc thử chiếc váy cưới này. Biết rõ chiếc váy cưới này là món quà Minh Tâm dành tặng cho Mạc Từ Yên, mặc dù cảm thấy ghen tỵ nhưng cô cũng không cảm thấy bức bối, dù sao cô biết rõ, nếu muốn mặc chiếc váy cưới này cô phải đi tìm cho Minh Tâm một chàng rể, mà cô thì chưa muốn kết hôn sớm như vậy, huống hồ Mạc Từ Yên mặc chiếc váy này so với cô quả thật tôn lên dáng người của chị ấy hơn, so với những người mẫu lại càng nổi bật hơn, khiến cô cảm thấy chiếc váy này tạo ra là dành cho Mạc Từ Yên.

Mạc Từ Yên nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Ám Dạ Nghiên thì chỉ có thể bất đắc dĩ cười, nhớ trong lúc thử đồ cưới cô nàng cứ quán lấy cô ý đồ muốn mặc thử một lần, tất nhiên cô cũng không từ chối, kiếp trước quan hệ chị dâu em chồng của hai người không được tốt, điều này đã ảnh hưởng đến không chuyện tương lai, hiện tại thấy Ám Dạ Nghiên chủ động thân mật với mình, Mạc Từ Yên tất nhiên vui vẻ.

Cô cùng Ám Dạ Nghiên trò chuyện nhưng ánh mắt cô lại không tự chủ được mà rơi vào thân ảnh xinh đẹp phía sau Ám Dạ Nghiên, dáng người lung linh xinh đẹp, khoác lên người chiếc váy trắng dài đến gối, chiếc váy bằng lụa mỏng manh, ôm lấy đường cong cơ thể, thân ảnh mềm mại nhẹ nhàng, chỉ cần nhìn qua một lần nhất định sẽ khiến người khác không thể quên được.

Mái tóc dài đến thắt lưng được buông thả tự do, mây dài như liễu, đôi mắt to tròn, mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận, đường nét cân đối, ngũ quan kết hợp với nhau tạo nên một nét đẹp nhẹ nhàng, không quá nồng nàn đậm thắm, nhưng lại dịu dàng như nước, đôi mắt to tròn lóe lên sự ngây ngô của thiếu nữ, tuy nhiên trên gương mặt của cô gái cũng không bộc lộ quá nhiều cảm xúc, cô tựa như đóa hoa trên mặt hồ, trong trẻo nhẹ nhàng, đồng thời cũng giống như một bông hoa tuyết lạnh đầu mùa, lạnh lẽo nhưng vô cùng tinh khiết, thiếu nữ này, không phải người dễ dàng thân cận.

Ám Dạ Nghiên cũng nhìn thấy anh mắt Mạc Từ Yên, cô liền vui vẻ kéo tay người phía sau, nở nụ cười xinh đẹp: "Chị Yên Nhi, giới thiệu với chị, đây là Tô Khả Đồng - bạn thân nhất của em."

Tiếp sau đó là giọng nói nhẹ nhàng như nước vang lên, khiến người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Chào chị, em là Tô Khả Đồng."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Diệt gia đến gây sự

Tô Khả Đồng!

Tô gia tiểu thư, người trong lòng của Tôn Lãnh Diệt.

Tô gia là một trong số các gia tộc lớn của S thị, Tô gia xuất thân từ thư hương thế gia, chuyên chế tạo hương liệu, hương liệu Tô gia có tiếng gần xa, nhẹ nhàng mà đậm thắm, mang đậm hương vị truyền thống, danh tiếng cùng vị thế có thể xếp vào gia tộc hàng đầu.

Tô gia có hai vị tiểu thư, Đại tiểu thư là người hiện tại sắp học xong khóa chế tạo hương liệu ở Pháp, Nhị tiểu thư ở S thị giúp hương liệu Tô gia phát triển, mà Tô Khả Đồng chính là người thứ hai. Cô vừa mới mười tám tuổi đã gánh trên vai trách nhiệm của cả gia tộc, tuổi trẻ khinh nghiệm không nhiều nhưng lại có năng khiếu về lĩnh vực chế tạo hương liệu, cho nên dưới sự quản lý của cô, hương liệu Tô gia đã được thị trường ngoài nước biết đến, cũng nhờ có cô mà Tôn thị mới đồng ý chuyển hợp tác lần này.

Mối quan hệ ái muội giữa cô và Tôn Lãnh Diệt trên dưới S thị đều biết rõ, đối với Tô gia tiểu thư đại danh đỉnh đỉnh dám từ chối mối hôn sự với Tôn gia Đại thiếu này, tất cả tiểu thư trên dưới S thị đều chỉ có một tâm trạng phức tạp chính là hận, hậm mộ cùng đố kỵ, sự việc lần đó quả thật đủ oanh động!

Ánh mắt Mạc Từ Yên lóe lên sự hứng thú, đây vốn dĩ không phải lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhưng là lần đầu tiên trong kiếp này.

Trong ấn tượng của cô, tính tình của Tô Khả Đồng không tồi, chỉ là có chút hướng nội, e ngại khi tiếp xúc với người khác, nghe nói khi Tô là gia cùng Tô phu nhân bị tai nạn qua đời Tô Khả Đồng cũng có mặt ở đó, điều đó đã dẫn đến chấn động tâm lý, người ngoài không biết còn nghĩ rằng cô kiêu ngạo đánh đá, bất quá dựa vào diện mạo cùng năng lực của bản thân, Tô Khả Đồng quả thật có thể tự cao tự đại, làm một bông hoa tuyết tinh khiết cao cao tại thượng.

“Chị Yên Nhi, chị nhìn Đồng Đồng như vậy, cậu ấy sẽ ngại đó.” Âm Dạ Nghiên bên cạnh nhìn thấy cảnh này còn nghĩ rằng Mạc Từ Yên bị vẻ ngoài của bạn thân làm say mê, biết rõ da mặt của Tô Khả Đồng mỏng nên nhìn không được mà mở miệng trêu ghẹo.

Tô Khả Đồng cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng từ Mạc Từ Yên, lại nghe Âm Dạ Nghiên bên cạnh chọc ghẹo, gương mặt xinh đẹp không khỏi hồng lên vài phần. Đối với cô, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, mặc dù không rõ vì sao Mạc Từ Yên nhìn cô với ánh mắt như quen biết nhiều năm nhưng vì không nhận được ác ý nên cô cũng không bài xích.

“Chúng ta quả thật là có duyên, lần trước chỉ nghe giọng nói, lần này mới chính thức gặp mặt chính thức, rất vui được gặp em, em có thể theo Tiểu Nghiên gọi chị là Yên Nhi.” Đối với cô gái gọi Tô Khả Đồng này, quả thật Mạc Từ Yên không hề xa lạ, cô sống ở Âm Dạ gia năm năm, tất nhiên biết đến bạn thân của Âm Dạ Nghiên, tính tình cô gái này có phần đơn thuần, cho nên khiến không ít trưởng bối yêu thích, đặc biệt là Minh Tâm, bà luôn xem Tô Khả Đồng là con gái mà đối đãi.

Cô và Tô Khả Đồng gặp nhau không ít lần nhưng bởi vì Trác Lâm nên cô cũng không muốn có bất kì quan hệ sâu xa nào liên quan đến Âm Dạ Duật, mà Tô Khả Đồng lại là người hướng nội, không có Âm Dạ Nghiên bên cạnh trợ giúp, cho nên cô nàng cũng không muốn mở miệng. Khi nghe Minh Tâm nói, Tô Khả Đồng là người trong lòng của Tôn Lãnh Diệt thì cô có chút kinh ngạc nhưng cũng không biểu lộ quá nhiều, chỉ là khá bất ngờ với người đàn ông kiêu ngạo sắc bén như Tôn Lãnh Diệt lại mở lòng với cô gái ngây thơ đơn thuần như Tô Khả Đồng, bởi vì anh nên quan hệ giữa cô và Tôn Lãnh Diệt không tốt, tuy nhiên điều đó không hề ảnh hưởng đến thái độ cô dành cho Tô Khả Đồng.

Kiếp trước mối quan hệ giữa Tôn Lãnh Diệt và Tô Khả Đồng thế nào cô không rõ, nhưng sự quan tâm của hắc danh cho cô gái này là không thể chối cãi, trước khi Âm Dạ Duật nhập viện, Tô Khả Đồng đã rời S thị ra nước ngoài sinh sống, mà Tôn Lãnh Diệt vì Tôn gia mà tiếp tục ở lại, thời gian cuối đời, có lẽ hai người họ cũng không thể đến với nhau.

Hai người đối với lời nói của Mạc Từ Yên vô cùng kinh ngạc.

“Chị biết em?” Tô Khả Đồng tự nhận trí nhớ của cô trước giờ vô cùng tốt, nếu cô đã gặp qua một cô gái xuất sắc như Mạc Từ Yên thì nhất định sẽ không quên, vì vậy khi Âm Dạ Nghiên dẫn cô đến trước mặt Mạc Từ Yên, Tô Khả Đồng cũng có chút ngẩn ngơ với vẻ ngoài xinh đẹp với cô gái này, lục tìm trong trí nhớ, cô có thể khẳng định hai người bọn họ là lần đầu tiên gặp nhau.

“Lần đó, cũng không tính là gặp mặt...” Nhìn vẻ mặt mơ hồ của cô, Mạc Từ Yên mới đem chuyện ở nhà hàng lần đó kể lại với hai người, Tô Khả Đồng tìm trong trí nhớ quả thật là có chuyện như vậy, thậm chí kinh ngạc với thánh lực của Mạc Từ Yên, chỉ cần nghe một lần liền biết đó là cô?

“Mọi người đang nói gì mà vui vậy?” Từ bên kia Âm Dạ Duật có thể nghe thấy tiếng cười của ba người phụ nữ.

“Anh... hôm nay là ngày vui của anh chị, tất nhiên phải vui rồi.” Âm Dạ Nghiên là người phản ứng lại đầu tiên, Âm Dạ Duật là người anh mà cô luôn sùng bái, so với những người khác, thái độ của cô đối với anh hoàn toàn khác hẳn.

“Em vừa kết giao được một người bạn.” Đối với câu hỏi của anh, ánh mắt Mạc Từ Yên rơi vào người Tô Khả Đồng đối diện, thái độ của cô khiến anh kinh ngạc, lần trước khi cô gặp Tiểu Nghiên cũng không tỏ thái độ nhiệt tình như vậy.

Anh gật đầu, ánh mắt rơi vào người Tô Khả Đồng rồi nhanh chóng thu hồi: “Đồng Đồng là một người bạn không tồi.” Bất luận là dung mạo hay tính tình Tô Khả Đồng đều xuất chúng hơn những tiểu thư quý tộc khác, nếu không cô sao có thể lọt vào đôi mắt kén chọn của Tôn Lãnh Diệt?

Bên này, Âm Dạ Nghiên kể đầu bên tai Tô Khả Đồng thì thầm: “Cậu thấy chị dâu tớ thế nào?”

Tô Khả Đồng có chút bất ngờ trước câu hỏi của bạn thân, không rõ vì sao cô nàng lại hỏi vậy, dù sao nhìn quan hệ giữa hai người cũng không tồi, so với chị em ruột còn thân hơn vài phần, bất quá cô vẫn thành thật trả lời: “Chị ấy là người đẹp nhất tớ từng gặp.” Lời nói này không quá chút nào, khắp S thị này, người có thể so sánh dung mạo với Mạc Tử Yên chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, so với minh tinh điện ảnh còn đẹp hơn vài phần, vẻ đẹp của cô khiến phụ nữ nhìn còn ghen tỵ.

Nghe thấy thái độ ngưỡng mộ của bạn thân, Âm Dạ Nghiên gật gù đồng ý, dù sao ánh mắt của anh cô cũng không thấp, người có dung mạo tầm thường làm sao có thể lọt vào mắt anh ấy?

“Chị Yên Nhi đúng là xinh đẹp, bất quá tớ không nói đến dung mạo...”

Tô Khả Đồng suy nghĩ một lát trả lời: “Tình tình không tệ, anh Duật đúng là có mắt nhìn người.” Quen biết Âm Dạ Duật thời gian dài, lần đầu tiên Tô Khả Đồng phát hiện anh ôn nhu với người khác như vậy, mặc dù thái độ thường ngày của anh đối với người khác cũng rất ôn hòa nhưng sự dịu dàng trong đôi mắt đó, không phải bất kì người nào cũng có thể nhận được. Xem ra, anh đã tìm được tình yêu của đời mình rồi, Tô Khả Đồng cũng thấy mừng khi thấy anh tìm được một người bạn đời tốt như Mạc Tử Yên.

Âm Dạ Nghiên nghe vậy liền cười đắc ý: “Hai người học rất xứng đôi, cậu thấy co đúng không?” Nếu đối với Âm Dạ Duật là sùng bái thì cảm giác mà cô dành cho Mạc Tử Yên chính là tự hào, có một người chị dâu xuất sắc như vậy, lại nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của bạn thân, cô cảm thấy vô cùng đắc ý.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của cô nàng, Tô Khả Đồng bị chọc cười, cũng gật gù theo, bạn thân chính là, khi bạn đắc ý, bản thân cũng nhịn không được mà đắc ý theo.

Bên này, Mạc Tử Yên thấy thái độ của anh như vậy, nhịn không được mà trêu ghẹo: “Đồng Đồng? Gọi thân mật như vậy không sợ em ghen sao?”

“Cậu còn không được.” Biết rõ cô đang nói đùa, anh vẫn hòa theo.

Tô Khả Đồng nhìn hai người tình nồng ý mật như vậy, nhịn không được mà hâm mộ.

“Không ngờ cũng có ngày cậu lại nói những lời sến súa như vậy.”

Giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến khiến mọi người bất ngờ quay đầu nhìn lại, người đến mặc một bộ tây trang màu đen, gương mặt tuấn mỹ, ánh mắt lạnh lùng, khí thế hiên ngang, ngoại trừ Tôn Lãnh Diệt còn có thể là ai?

Thân hình Tô Khả Đồng cứng đờ trong giây lát, đôi mắt màu đen phủ lấy một tầng sương, giọng nói này đối với cô đã trở nên quá quen thuộc, cho nên chỉ cần nghe thoáng qua cô cũng biết được người đến là ai.

Nghe Tôn Lãnh Diệt nói vậy, Âm Dạ Nghiên không khỏi trợn mắt: “Sến súa? Đây gọi là tình thú, tình thú đó, có biết không?” Như nhớ đến gì đó, cô không khỏi mở miệng châm chọc: “Người chưa kết hôn như anh, làm sao hiểu được thú vui tình yêu là gì?”

Đối với lời châm chọc của Âm Dạ Nghiên, Tôn Lãnh Diệt cũng không thua kém: “Thế em thì hiểu chắc? Em đã kết hôn rồi sao?”

“Anh...” Bị Tôn Lãnh Diệt phản bác, Âm Dạ Nghiên cứng họng không nói được lời nào, tâm trạng buồn bực vì không đấu khẩu lại Tôn Lãnh Diệt nhưng khi nhìn đến người bên cạnh, cô không khỏi cong khóe môi, bộ dạng như sắp thực hiện mưu kế gì đó khiến Tôn Lãnh Diệt đối diện lạnh sống lưng.

“Đồng Đồng, sau này lấy chồng phải chọn người như anh tớ, như vậy gia đình mới có thể hạnh phúc được.”

Tâm tình Tô Khả Đồng có chút phức tạp nhưng vẫn mở miệng trả lời: “Tớ biết rồi.” Có một người chồng như Âm Dạ Duật, đó là ước mơ của tất cả các cô gái, đối với lời này của Âm Dạ Nghiên, cô không hề có ý kiến.

Lời nói này lọt vào tai Tôn Lãnh Diệt khiến hắn vô cùng khó chịu.

“Trong cậu không có vẻ gì là đau buồn cả, Âm Dạ Duật nhỉ?”

Trong lúc hai người Tôn Lãnh Diệt cùng Âm Dạ Nghiên đấu khẩu thì tiếng bước chân truyền đến, song song bên cạnh là giọng nói châm chọc dễ dàng nhận thấy từ phía sau truyền đến khiến mọi người giật mình.

“Sau cái chết của con trai tôi mà cậu vẫn vui vẻ kết hôn như vậy sao?” Người đến thần sắc nghiêm nghị, tuổi tác không lớn nhưng đôi mắt lại lộ vẻ sắc bén, ánh mắt ông ta nhìn Âm Dạ Duật vô cùng dữ tợn, người ngoài nhìn vào liền biết quan hệ hai người không được tốt.

“Chú Diệp...” Thần sắc Âm Dạ Duật có chút bất đắc dĩ nhưng đối với trường bối anh vẫn thập phần lễ phép.

“Một tiếng ‘chú Diệp’ này, tôi nhận không nổi.”

Tôn Lãnh Diệt bên cạnh đối với thái độ của người đàn ông không khỏi bất mãn: “Chú Diệp, chuyện đã qua hà tác gì phải nhắc lại? Hôm nay là ngày vui của Duật, chuyện cũ đã qua thì bỏ qua đi.”

“Bỏ qua? Cậu nói nghe đơn giản nhỉ? Người chết là con trai tôi đó, Diệp gia chúng tôi chỉ có một người con trai là Diệp Hạo thôi!”

Ám Dạ Duật nghe vậy sắc mặt cũng tái nhợt hẳn đi, Diệp Hạo là con trai duy nhất của Diệp gia, đều xuất thân từ quân nhân thế gia, lại là bạn học thời trung học, cùng chung ý chí tiến thủ nên mối quan hệ giữa hai người thập phần thân thiết. Năm đó, hai người họ cùng đi thực tập trong quân đội, cả hai đều có thành tích xuất sắc, đều là ứng cử viên sáng giá có thể trở thành quân nhân trong tương lai, bất ngờ trong một lần làm nhiệm vụ, Diệp Hạo vì cứu anh mà hi sinh, mặc dù Diệp gia không chính thức cùng Ám Dạ gia trở mặt nhưng Ám Dạ Duật biết, chuyện năm đó vốn là lỗi của anh, Diệp gia đối với điều này tuyệt đối không bỏ qua, đặc biệt là Diệp Trọng, đứng trước sự mất con, tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh, con đường trở thành quân nhân vì vậy mà gặp nhiều cản trở, cho nên anh từ bỏ sự nghiệp gia tộc, bước chân vào thương trường.

“Chú Diệp, cháu biết chuyện năm đó là lỗi của cháu, cháu biết cho dù có một trăm cái mạng của cháu cũng không thể thay thế Diệp Hạo bù đắp lỗi lầm với chú nhưng mong chú có thể nể mặt cháu. Hôm nay là ngày vui của cháu, có chuyện gì để qua hôm nay hãy giải quyết, đến lúc đó chú muốn làm gì, Ám Dạ Duật tuyệt không ngăn cản.” Đối mặt với lời chỉ trích của Diệp Trọng, anh chỉ để mặc ông trút giận, im lặng cam chịu, bởi vì hết thấy đều do anh mà ra.

Mạc Từ Yên bên cạnh nhũn mảy, đối với người đàn ông không rõ lai lịch đột nhiên xuất hiện gây sự trong hôn lễ của bản thân, bất kì người nào đều nhìn không được mà tức giận, nhưng cô thì không, lí trí mách bảo bản thân cô phải bình tĩnh suy xét vấn đề, bởi vì chuyện này nhất định có uẩn khúc gì đó mà cô không biết.

Kiếp trước trong hôn lễ của cô và anh, người đàn ông này cũng xuất hiện gây sự, phần lớn nguyên nhân là bởi vì bắt đấm dĩ mới gả cho anh, cho nên chuyện riêng của anh cô không có xen vào, nhưng ấn tượng của cô về anh cũng vì vậy mà xấu đi một bậc, cho đến cuối hôn lễ, Mạc Từ Yên vẫn không rõ thân phận của người đàn ông, cũng không nguyên nhân ông ta đến gây sự.

“Nể mặt cậu? Cậu thì có tư cách gì mà tôi phải nể mặt? Cậu hai chết con trai tôi còn cần tôi cho cậu mặt mũi sao?!” Giọng nói Diệp Trọng có phần tức giận, ánh mắt ông tỏa lên tia lửa, bàn tay nắm chặt thành quả đấm, rõ ràng là ông đang cố kìm chế cơn giận của bản thân.

“Chú Diệp, rốt cuộc chú muốn thế nào mới chịu bỏ qua?” Tôn Lãnh Diệt trước giờ chưa bao giờ chịu nhường nhịn người khác, người khác có thái độ ác liệt với hắn thì đừng trách hắn không khách khí, trong mắt hắn, trưởng bối như Diệp Trọng đối với hắn chẳng là gì cả.

“Ngày vui tất nhiên là phải uống rượu, uống hết chai rượu này, biết đâu tôi sẽ đổi ý?”

Từ khi Diệp Trọng bước đến cho đến khi ông lấy chai rượu ra, mọi người trong đại sảnh sớm đã tập trung thành một vòng, đối với sự việc giữa hai nhà Ám Dạ - Diệp, có không ít người biết rõ nội tình bên trong, chỉ là họ không ngờ Diệp Trọng thật dạn dấp đến đây gây sự vào ngày hôn lễ của Ám Dạ Duật.

Nhìn chai rượu trong tay Diệp Trọng, không ít người đều đồng loạt nhũn mảy, những người ở đây đều là người có hiểu biết, cũng có một số người yêu rượu, tất nhiên biết rõ loại rượu trong tay Diệp Trọng là loại rượu nhập từ Bồ Đào Nha. Tuy nói là rượu nho, nồng độ cồn không cao nhưng loại rượu nhập này thì hoàn toàn khác hẳn, loại rượu này vừa mạnh vừa nồng, người bình thường uống nửa chai cũng đủ say, huống hồ là một chai lớn như vậy, xem ra Diệp gia lần này đúng là có chuẩn bị mà đến.

“Chú Diệp, nếu chú đã có thành ý muốn uống rượu mừng, được, để cháu uống với chú.” Ánh mắt Tôn Lãnh Diệt rơi vào chai rượu Diệp Trọng đang cầm, môi mím không khỏi nhếch lên, nếu nói về rượu, Tôn Lãnh Diệt hẳn chính là ngàn ly không say.

“Tôn Lãnh Diệt, cho dù mối quan hệ giữa Ám Dạ - Tôn các người là thế nào thì cậu cũng không phải người Ám Dạ gia, đây là ân oán giữa Diệp gia và Ám Dạ gia, muốn uống phải để người của Ám Dạ gia uống.”

Hôm nay là ngày trong đại của Ám Dạ Duật, tất nhiên không thể để anh uống quá say nhưng nhìn thái độ của Diệp Trọng, rõ ràng có ý làm khó dễ, nếu không phải suy nghĩ đến mặt mũi của Diệp gia, hẳn sớm đã cho bảo vệ đuổi ông ta ra khỏi Tôn thị khách sạn.

“Duật, có cần tớ gọi người đến?” Diệp Trọng là dựa vào Ám Dạ Duật còn trẻ tuổi nên mới khăng khải khi dễ như vậy, nếu hiện tại đối mặt với ông ta là Ám Dạ Tuấn, chỉ sợ lời nói cũng khách sáo hơn vài phần.

Anh lắc đầu: “Đây là chuyện riêng của tớ, để tớ tự giải quyết.”

“Cái gì mà gọi là chuyện riêng của cậu? Giữa tớ và cậu cần phân biệt thế không?!” Tôn Lãnh Diệt buồn bực.

“Chú Diệp, chai rượu này... không bằng để Mạc Từ Yên uống hết đi?” Trong lúc không khí đang khàn trương thì bị một giọng nói nhẹ nhàng phá vỡ.

Cô gái mặc váy cưới trắng tinh khiết đứng nơi đó, gương mặt xinh đẹp nhưng trầm tĩnh dị thường, môi nở nụ cười nhưng lại cho người khác cảm giác lạnh lẽo, cô im lặng trong biển người nhưng lại vô cùng nổi bật.

“Cô là ai?” Như nhớ đến gì đó, Diệp Trọng nhíu mày: “Tôi quên mất, hôm nay là ngày Ám Dạ gia cưới con dâu, cô hẳn là nhân vật chính của ngày hôm nay đúng không?”

Mạc Từ Yên mỉm cười, đối mặt với trường bối cô luôn là người lễ phép, đặc biệt là đối với những người không hiểu lễ nghĩa thì cô phải hiểu lễ nghĩa hơn họ, mặc kệ ng trước mặt hùng hổ thế nào thì thái độ cô vẫn lạnh nhạt như thường, đó cũng là những gì cô học được từ anh.

“Chú Diệp, đừng trách Từ Yên vô lễ gọi như vậy, gả vào Ám Dạ gia thì Từ Yên cũng là một thành viên của Ám Dạ gia, cho nên chai rượu này để Từ Yên thay chồng bồi không sao chứ?!”

“Hay lắm, rất có khí thế!” Diệp Trọng gật đầu, nhin không được mà vỗ bàn.

“Cô và Âm Dạ Duật ai uống cũng đều như nhau, bắt quá uống xong rồi đừng có tìm tôi hỏi tội, bảo là Diệp Trọng tôi thân là trưởng bối lại đi khi dễ đám tiểu bối các người!”

Mạc Từ Yên lắc đầu: “Sẽ không, chỉ mong chú Diệp có thể ghi nhớ lời nói của mình, chuyện cũ theo gió thổi qua đi thôi!”

“Tiểu nữ oa cuồng vọng.”

Mạc Từ Yên chậm chậm bước về phía trước, lúc đi ngang qua người anh, thân thể bị một bàn tay cản lại, cô ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh, cô có thể nhìn ra được đó là một mảnh trong suốt, trầm tĩnh nhưng lại lạnh lẽo đến kinh người.

“Không sao đâu.” Bàn tay cô cầm lấy tay anh khẽ vỗ, bộ dạng như muốn an ủi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô đổ rượu vào ly rồi uống một hơi hết sạch, hành động cứ lặp đi lặp lại như vậy, hôn lễ vui vẻ như vậy mà nhanh chóng trở thành buổi thử thách uống rượu, Âm Dạ Duật bên cạnh chỉ đứng nhìn không ngăn cản, bắt quá ánh mắt anh lúc này đã phủ một lớp sương dày.

Thời gian im lặng trôi qua, mọi người xung quanh nhìn thân ảnh nhỏ nhắn nhưng kiên cường đó không khỏi hít một hơi lạnh, chai rượu nháy mắt đã sắp hết mà sắc mặt Mạc Từ Yên ngày càng trở nên hồng nhuận, người khác nhìn vào cũng nhất định là cô đã say rồi.

Cô lão gia từ xa nhìn thấy cảnh này cũng không tiếc lời khen mà tán thưởng: “Âm Dạ gia lần này lấy về một con dâu không tệ!” Tuy vẫn e ngại xuất thân của cô nhưng phần lớn ông vẫn tán thưởng tích cách này của cô.

Ánh mắt Mạc Từ Yên ngày càng mơ hồ, nhìn ly rượu duy nhất còn sót lại trên bàn, tay không kim được mà ôm lấy bụng, rượu này được làm từ nước nho nguyên chất nhưng nồng độ cồn cũng không thấp, mà Mạc Từ Yên bởi vì sáng giờ vẫn luôn bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ cho nên chỉ ăn được mấy miếng thịt dẹt, hiện tại lại phải uống rượu, tất nhiên là dễ dàng bị say.

Thật chất cô sớm đã không thể uống thêm được nữa nhưng nghĩ đến mặt mũi Âm Dạ Duật, cô không thể không uống tiếp. Hôn nay là hôn lễ của hai người, người mà Âm Dạ gia mời đến thân phận tất nhiên không tầm thường, đồng đẳng đều xuất thân từ quân nhân thế gia, bản thân Mạc Từ Yên biết rõ Mạc - Vân hai nhà đều có nguồn gốc từ hắc đạo, tất nhiên sẽ không có tư cách đặt chân vào Âm Dạ gia - gia tộc có truyền thống quân nhân lâu đời. Người Âm Dạ gia không nghĩ vậy nhưng không có nghĩa là người khác không nghĩ vậy, đặc biệt là khi Diệp gia đến gây sự, việc này chẳng khác nào tát thẳng một cái tát vào mặt Âm Dạ gia, cho dù ngày hôm nay Âm Dạ Duật có uống hết chai rượu này thì chưa chắc Diệp gia đã bỏ qua chuyện cũ, nhưng cô thì khác, cô tuy chỉ mới gả vào cửa Âm Dạ gia, uy danh chưa được thiết lập, tất nhiên có không ít người khinh thường sự lựa chọn của Âm Dạ Duật. Sự việc lần này bất kể là vì bản thân cô cũng được, vì thể diện của anh cũng được, Mạc Từ Yên cô phải uống hết chai rượu này, cô muốn cho tất cả những người ở đây biết, ánh mắt Âm Dạ Duật tuyệt đối không sai, mà Diệp gia, họ chọc lâm người rồi!

Cầm lấy ly rượu còn sót lại trên bàn, cô ngửa đầu uống sạch, mà sắc mặt Diệp Trọng đối diện từ khinh thường cho đến kinh ngạc, sau đó lại âm trầm bất định, bắt quá Mạc Từ Yên không có cơ hội đợi Diệp Trọng cho cô câu trả lời, bởi vì cô đã ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tôi muốn em dụ dỗ tôi

Thân hình mềm mại của Mạc Từ Yên ngã xuống được một vòng tay rắn chắc đỡ lấy, chỉ tiếc thần trí cô hiện tại đã không còn tỉnh táo, nếu không cô nhất định sẽ nhận ra chủ nhân của vòng tay này.

"Diệp gia chủ đây... hẳn là hài lòng rồi chứ?" Một tay đỡ lấy cô, một tay chỉnh lại thân hình cô, đỡ đầu cô dựa vào vai mình, để cô có một tư thế thoải mái nhất có thể.

"Hài lòng, tất nhiên hài lòng." Diệp Trọng cười, nụ cười không mấy thiện chí, lần này hẳn đến là muốn đòi lại công bằng cho Diệp Hạo, khiến Âm Dạ Duật mất mặt tại nơi này, không nghĩ đến giữa đường lại xuất hiện một tên trình giáo kim, khiến hẳn phải thay đổi kế hoạch.

Mạc Từ Yên - xuất thân Mạc gia - gia tộc hắc bạch lưỡng đạo đều tung hoành, Mạc Vũ Hiên cũng không phải hạng người tầm thường, bất kể trong giới nào cũng đều có chút uy danh, bắt quá cho dù Mạc gia nắm trong tay một trong các huyết mạch kinh tế của S thị, điều này cũng không thể khiến Âm Dạ Duật chấp nhận Mạc Từ Yên được, dù hai gia đình vốn là thế giao.

Thật ra ấn tượng của Diệp Trọng đối với Mạc Từ Yên vốn cũng không quá xấu, thiếu nữ xinh đẹp, dũng cảm có thừa, được trưởng bối yêu thích vốn không có gì là lạ, nguyên nhân sâu xa là bởi vì Âm Dạ Duật nên mới khiến ông có thành kiến với cô, Diệp Trọng thân là trưởng bối, làm sao có thể vứt bỏ mặt mũi mà bắt nạt một tiểu nữ oa?

Chỉ là hiện tại, thái độ tức giận của anh rất hợp ý ông!

Mỗi người đều có một điểm mấu chốt mà bất kì ai cũng không thể động vào,

Diệp Hạo chính là mấu chốt của Diệp Trọng, chỉ cần có người động vào người thừa kế của Diệp gia, đều có thể khiến Diệp Trọng vốn là một con mèo bệnh cũng có thể phát huy thành hổ dữ!

"Ám Dạ gia có một cô con dâu như vậy, thật khiến người khác ghen tỵ, bắt quá... lại xuất thân từ hắc đạo." Giọng nói Diệp Trọng có phần mỉa mai nhưng lại không giấu được sự chua chát, tuổi tác giữa anh và con trai ông xấp xỉ nhau, nếu không phải năm đó con trai ông gặp chuyện không may thì có lẽ hiện tại Diệp Trọng cũng đã có thể giống Ám Dạ Tuấn, vui vẻ uống chung trà con dâu rồi.

"Diệp gia chủ nói vậy là không đúng rồi, Mạc gia sớm đã rút khỏi giới hắc đạo, câu "xuất thân hắc đạo" này, có lẽ không phù hợp lắm." Ám Dạ Duật không lạnh không nhạt mở miệng, từng câu từng chữ từ môi anh thốt ra không khỏi khiến cho người khác cảm thấy xa cách.

Thân hình Diệp Trọng cứng đờ trong giây lát, người thanh niên này, ông là người chứng kiến anh lớn lên, trước giờ anh luôn là người lễ phép hiểu chuyện, thái độ đối với bất kì ai cũng ôn hòa dễ gần, không ngờ lại có một ngày anh lại dùng thái độ xa cách này nói chuyện với ông.

Diệp Trọng đối với Ám Dạ Duật, cũng giống như đối với con cháu trong nhà, chỉ vì sự việc năm đó nên hai nhà mới trở mặt thành thù, nói là hai nhà nhưng chính xác mà nói chỉ có Diệp gia bọn họ trở mặt với Ám Dạ gia. Mấy năm nay Ám Dạ gia vẫn luôn duy trì thái độ nhẫn nhịn với Diệp gia, mà Ám Dạ Duật vẫn luôn dùng thái độ kính trọng đối với ông, mỗi năm đến ngày giỗ của Diệp Hạo, hai người đều không hẹn mà gặp ở trước mộ Diệp Hạo, chỉ một câu "xin lỗi" anh đã nói rất nhiều, mà Diệp Trọng cũng đã nghe rất nhiều lần, nói không động lòng... thật ra là giả.

Tuy nhiên, động lòng là một chuyện, có thể tha thứ lại là một chuyện khác, đối với thái độ thành khẩn của anh, Diệp Trọng tuy động lòng nhưng vẫn khưc nặc trong lòng vẫn không thể giải, nỗi đau mất con, người không từng trải qua thì làm sao có thể hiểu rõ cảm giác này?

Ông hiểu cho anh, vậy thì ai hiểu cho ông đây?

Biết rõ việc này chỉ là sự cố, nhưng nỗi đau này, không phải ngày một ngày hai liền có thể biến mất, nếu không trách Ám Dạ Duật thì ông phải trách ai đây?!

Tôn Lãnh Diệt lúc này đã đi đến bên cạnh Ám Dạ Duật, nhìn thấy Diệp Trọng đối diện rơi vào khó xử cũng mở miệng giải vây: "Diệp gia chủ, lời lúc nãy ông vừa nói, có còn được tính không?!"

Diệp gia cũng là một gia tộc có tiếng trong giới quân nhân, tuy mất đi một mầm mống tốt là Diệp Hạo, Diệp gia không ngừng xuống dốc nhưng nhờ có sự giúp đỡ của Ám Dạ gia nên cũng không đến nỗi vút bị gạch tên khỏi gia tộc quân nhân, trở thành thương nhân. Có Ám Dạ gia trấn giữ công chính Diệp gia, bất kì thế lực nào muốn mượn cơ hội thừa nước béo cò đối với Diệp gia đều từ bỏ, lẽ ra Diệp gia nên biết ơn Ám Dạ gia, nhưng hết lần này đến lần khác, Diệp gia lại không hề khách sáo, lấy oán báo ân.

Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc rõ ràng, Tôn Lãnh Diệt một bên chứng kiến một việc từ đầu chí cuối, tất nhiên cũng hiểu được nỗi đau mất con của Diệp Trọng, xét về góc độ tình cảm, Diệp Trọng không sai nhưng ông lại quá mù quáng, đổ hết mọi sai lầm cho Ám Dạ Duật. Về lý trí, mặc dù Ám Dạ Duật có một phần trách nhiệm trong việc này nhưng mấy năm qua, những bù đắp mà anh làm cho Diệp gia còn ít sao?!

Ám Dạ Duật cùng Diệp Hạo đều là bạn của hắn, về tình về lý hắn sẽ không bênh vực bên nào, nhưng nếu Diệp gia thật sự thấu hiểu nỗi đau mà Ám Dạ Duật chịu không kém hơn Diệp gia bao nhiêu, nể tình quen biết nhiều, không nên nhẫn tâm trở mặt thành thù thì ngày hôm nay Tôn Lãnh Diệt hắn cũng không lên tiếng.

"Nam tử hán đại trượng phu, lời đã nói ra khỏi miệng sao có thể quên?"

"Nếu vậy thì Diệp gia chủ vẫn nên thực hiện lời nói của mình, sớm rời khỏi đây đi." Ám Dạ Duật không khách khí mở miệng, rõ ràng hành động vừa nãy của ông đối với Mạc Tử Yên đã chọc giận anh.

Những người xung quanh nghe vậy không khỏi bất ngờ, mọi người ở đây đều có quan hệ gần gũi với Ám Dạ gia, đối với Ám Dạ Duật cũng có tiếp xúc không ít, tính tình anh thế nào mọi người đều rõ ràng, dù là gặp bất kì chuyện gì anh vẫn luôn giữ thái độ đạm mạc tự nhiên, không nghĩ đến lại có một ngày anh lại có thái độ như vậy với trường bối, sự tức giận này, mọi người đều cảm nhận được, tất nhiên cũng hiểu được Ám Dạ Duật không phải đơn giản như vẻ bề ngoài, không phải là quả hồng mềm, tùy người khi dễ.

Diệp Trọng trầm mặc một lúc mới nói: "Ân oán giữa hai nhà, hôm nay xem như kết thúc tại đây đi."

Ám Dạ Duật không có ý muốn mở miệng, tuy nhiên sự im lặng này đã chứng tỏ anh đồng ý với lời nói của ông. Mấy năm nay anh chưa bao giờ quên sự việc ngày hôm đó, giả như ngày đó anh phản ứng nhanh một chút thì Diệp Hạo sẽ không vì cứu anh mà qua đời, hai nhà cũng sẽ không vì vậy mà xảy ra mâu thuẫn, địa vị của Ám Dạ gia trong giới quân nhân cũng sẽ không vì vậy mà chịu ảnh hưởng, chỉ là... trên đời này sẽ không tồn tại hai từ "giả như". Quá khứ mà anh chôn vùi bao nhiêu năm, hiện tại bị Diệp Trọng khơi dậy, hơn nữa còn là vào ngày quan trọng của cô và anh nhưng điều này lại không hề khiến anh xấu hổ hay mất mặt với mọi người, bởi vì hiểu rõ, cái gai trong lòng rốt cuộc cũng đã được nhổ ra, xiềng xích mà bản thân tự đặt ra rốt cuộc đã được giải thoát, điều này khiến cả người anh cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ là điều mà anh cảm thấy có lỗi chính là không thể cho cô một hôn lễ trọn vẹn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ám Dạ Duật rơi vào người con gái trong lòng, Mạc Tử Yên trước giờ rất ít tiếp xúc với rượu, cho nên chai rượu lần này Diệp Trọng mang đến quả thật quá sức của cô nhưng cô vẫn làm tốt vai trò của mình. Mạc Tử Yên không giống những người khác, uống rượu vào liền quên hết mọi thứ, cô rất ngoan, từ lúc cuộc trò chuyện giữa anh và Diệp Trọng bắt đầu thì cô đã ngủ li bì, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không quan tâm.

Hơi thở lạnh lạnh thổi bên tai Mạc Tử Yên khiến cô có chút run rẩy "Ừm" một tiếng, hành động này của cô lọt vào mắt khiến anh không khỏi nhíu mày.

cười nhẹ.

Sau khi Diệp Trọng rời đi, hôn lễ vẫn tiếp tục diễn ra, chỉ là cô dâu hiện tại say như chết, chỉ còn một mình chú rể đi tiếp khách nên mọi người cũng không có ý định làm khó, bảo anh uống hai ba ly liền bỏ qua, có một số người sợ sẽ chuốc say anh nên đành để Tôn Lãnh Diệt uống thay, nếu không hai nhân vật chính của bữa tiệc say hết thì nguy to.

Một góc của đại sảnh, người đàn ông mặc tây trang màu đen, trên tay cầm một ly rượu vang lắc nhẹ, giọt nước màu đỏ óng ánh theo động tác mà lay động, dưới ánh đèn, người đàn ông trở nên vô cùng tà mị.

"Mặc, sao anh lại không ra mặt?" Lễ phục màu đỏ ôm sát cơ thể, để lộ những đường cong như ẩn như hiện của cô không khỏi thu hút ánh mắt của những người xung quanh. Cô cẩn thận quan sát sắc mặt người đàn ông bên cạnh, cô biết rõ địa vị của Mặc Tử Yên trong lòng hắc quan trọng thế nào, nếu không anh cũng không từ Pháp bay về đây để dự hôn lễ của Mặc Tử Yên, cho nên khi thấy thái độ hồ hững quan sát của hắn, cô lấy làm khó hiểu, nếu là bình thường có người bắt nạt cô cháu gái này của hắn, hắn nhất định sẽ không bình tĩnh như vậy.

"Nhìn cháu gái mình bị bắt nạt, anh vui lắm sao?" Tuy tiếp xúc không lâu nhưng cô rất có thiện cảm với Mặc Tử Yên, có lẽ bởi vì trong người Mặc Tử Yên có mang một nửa dòng máu nhà Annatoria, mà cô tuy chỉ là con nuôi của nhà Annatoria nhưng vì được mẹ nuôi đối xử tốt khiến cô đối với người nhà Annatoria đều có cảm giác gọi là "huyết mạch tương liên".

Huống hồ thời gian ở Vân gia, người tiếp xúc với Mặc Tử Yên nhiều nhất ngoại trừ Vân lão gia thì chính là cô, hai người cũng đã có một buổi trò chuyện vui vẻ, đối với tính tình Mặc Tử Yên cũng hiểu đôi chút, một cô gái xinh đẹp ngoan ngoãn lại hiểu chuyện như thế, sao có thể không khiến người khác có thiện cảm?

Cô gái mặc lễ phục đỏ này, ngoại trừ Elena Annatoria thì có thể là ai?

Hôn lễ của Mặc Tử Yên, sao có thể thiếu vắng Vân gia - nhà mẹ của Vân Hành Như? Tuy nói Vân Hành Như bỏ nhà ra đi, Vân lão gia từ bỏ cô con gái này nhưng trong lòng mỗi người Vân gia đều hiểu rõ, Vân lão gia yêu thương cô con gái này mạng, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ, huống hồ ở Vân gia, Vân Hành Như còn có một cậu em trai là Vân Mặc, hôn lễ của cháu gái, làm sao có thể thiếu vắng cậu?! Thiệp mời được gửi đến Vân gia, những người khác đều lộ vẻ mặt ghét bỏ, mà Vân lão gia tuy không nói nhưng cô biết rõ là ông rất muốn đi, hôn lễ của con gái ông đã vắng mặt, chẳng lẽ hôn lễ của cháu gái lại vắng mặt lần nữa? Nếu thật sự như vậy, không chỉ là Vân Hành Như sẽ không tha thứ mà Olivia ở trên trời cũng sẽ không bỏ qua cho ông.

"Điều này chưa hẳn là xấu đối với Yên Nhi."

"Sao?" Lời nói của hắn thành công khiến Elena rơi vào u mê không rõ.

"Ám Dạ gia xuất thân quân nhân, đối với con cháu yêu cầu rất cao, tuy nói Ám Dạ gia cùng Mặc gia hai nhà là thế giao suy cho cùng Mặc gia cũng từ hắc đạo mà ra, không kể đến Yên Nhi lại mang một nửa dòng máu của Vân gia thuộc giới hắc đạo..." Người đàn ông khẽ cười, đôi tay thon dài vòng ra sau ôm lấy vòng eo thanh mảnh của cô.

"Lần này Diệp gia đến là để làm mất mặt Ám Dạ gia, ý đồ muốn thay Diệp Hạo đòi lại công đạo, bất quá cuối cùng lại thất bại bởi Yên Nhi."

"Ý anh là... hành động của Yên Nhi là đáng khen?" Elena có chút nghi ngờ.

"Không chỉ là đáng khen, điều mà con bé làm đã khiến những người xung quanh nhìn với con mắt khác, cho nên địa vị của con bé sau này ở Ám Dạ gia, không cần chị và anh rể bận tâm nữa rồi."

~~~~~

Thời gian trôi qua nhanh chóng, hôn lễ cũng vì vậy mà đến lúc phải kết thúc, một ngày nháy mắt liền sắp hết, màn đêm bắt đầu bao trùm không gian, ánh đèn lập lòe sáng chói, không khí buổi tối so với ban ngày nhộn nhịp hơn nhiều.

Sau khi uống thuốc giải rượu, buổi chiều Mặc Tử Yên liền tỉnh lại, hôn lễ tuy vẫn còn náo nhiệt nhưng rõ ràng không thể so sánh với buổi sáng, mọi người cũng lần lượt ra về, chỉ còn lại bạn bè thân thiết của anh được giữ lại. Cả một buổi chiều, cô cùng Ám Dạ Nghiên và Tô Khả Đồng ba người nhốt mình trong phòng cô dâu, ba cô nàng trò chuyện một hồi liền tìm ra điểm chung, vui vẻ cười nói chẳng khác nào cá gặp nước ngay cả thời gian cũng quên mất, đến khi bị Ám Dạ Duật mang về Ám Dạ gia mà cô vẫn còn có chút mơ hồ.

Ngồi trước gương lớn, Mặc Tử Yên có chút cảm thấy không chân thật, cô không khỏi đưa tay xoa mặt mình, cảm giác da thịt tiếp xúc khiến yên tâm một chút, giây phút mà cô chờ đợi rốt cuộc cũng đã được thực hiện!

Thờ ra một hồi, cô rút cuộc cũng bình ổn tâm tình, vào phòng tắm tẩy trang xong, thứ mà Mặc Tử Yên phải làm tiếp theo chính là vật vả với chiếc váy cưới trên người, bởi chiếc váy này không chỉ lớn mà còn xòe rộng ra, dây kéo lại nằm phía sau lưng, một mình cô khó mà cởi được.

Lúc này cánh cửa mở ra, tiếng động vang lên khiến cô giật mình, lập tức dừng lại hành động đang cởi váy, bất kể người vào là ai thì Mặc Tử Yên vẫn có chút ngưng ngừng quay người lại.

"Duật... sao anh lại lên đây?"

"Mẹ bảo anh lên đây giúp em." Về mặt anh thật phần bình tĩnh, đối với hành động vừa rồi của cô làm như không thấy.

Sắc mặt cô lập tức bạo hồng, "giúp" trong lời nói của anh, cô tất nhiên cũng hiểu rõ.

"Em... em có thể tự làm..." Nhìn bước chân anh càng ngày càng gần, tâm tình Mạc Từ Yên bắt đầu dao động, thân thể không khỏi lùi một chút, bất chợt đụng phải chiếc bàn trang điểm phía sau, thân hình có chút không ổn định, nếu không phải Âm Dạ Duật phản ứng nhanh thì hiện tại cô đã bị ngã.

Cánh tay rắn chắc ôm trọn lấy thân thể cô vào lòng, anh bắt đầu dĩ thử dài: "Rõ ràng không thể tự làm, sao em lại ngang bướng như thế?" Ổn định lại thân thể cô, anh đưa tay vòng qua sau lưng cô, cẩn thận vén tóc cô lên, sau đó mới giúp cô cài chiếc váy cưới công chúa trên người.

Mùi trà xanh tươi mát thoang thoảng nơi chóp mũi, hành động anh rất chậm, chậm đến mức khiến cô cảm thấy từng phút từng giây trôi qua vô cùng áp lực.

"Xong rồi." Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai khiến cô bừng tỉnh, phản xạ theo tự nhiên là đẩy thân hình cao lớn trước mặt ra xa.

"A!"

Được giải thoát, chiếc váy từ người liền lâm vào trạng thái rơi tự do, chưa đợi cô kịp phản ứng thì chiếc váy đã tuột xuống, thân hình lung linh mê người liền hiện ra trước mặt anh. Làn da trắng nõn, đường cong lộ rõ, vòng eo tinh tế, bầu ngực no đủ đầy đặn được chiếc áo lót che lấp, hai chân phía dưới lại thon dài thẳng thẳng tấp, chân ngọc tinh xảo, nơi tư mật được che bởi quần lót ren trắng lại như ẩn như hiện, khiến người khác liên tưởng sâu xa.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Mạc Từ Yên không kịp phản ứng, mà Âm Dạ Duật đối diện, ánh mắt anh trừng lớn, hô hấp bắt đầu có chút dồn dập.

Nhìn vẻ mặt của anh, cô bất giác muốn mở miệng giải thích, đây vốn là ngoài ý muốn, cô hoàn toàn không có ý định dụ dỗ anh.

"Duật, em... em... không phải là muốn dụ dỗ anh..."

"Vậy sao? Nhưng mà..."

Một nụ hôn rơi xuống, môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô, chậm rãi mang theo sự thăm dò, sau sự quẩn lầy nhau, cô có thể cảm nhận được mùi rượu vang từ trong miệng anh, một nụ hôn dịu dàng triền miên. Đầu lưỡi anh bắt đầu tiến sâu vào, cuốn lấy lưỡi cô mát lạnh, như thể muốn hút hết ô xi trong miệng cô, điều này khiến cô cảm thấy khó thở, thôi thúc cô phải há miệng ra để hô hấp, môi vừa hé mở, anh liền tận dụng cơ hội đẩy lưỡi vào trong miệng mãi mê nút lấy lưỡi cô, đầu lưỡi tê dại khiến cô không thể nào bắt kịp theo nhịp của anh.

Mới đầu là dịu dàng, sau lại càng nóng bỏng, tiếp đó là điên cuồng độc chiếm, chỉ là một nụ hôn nhưng lại khiến cho Mạc Từ Yên rơi vào hoảng loạn, đến lúc cô không thể chịu nổi nữa, anh mới buông đôi môi cô ra.

"Tôi muốn em dụ dỗ tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Đêm tân hôn

Âm Dạ Duật như vậy, mang cho cô cảm giác xa lạ nhưng lại không kém phần quen thuộc.

Anh là người thế nào, Mạc Từ Yên không dám khẳng định bản thân mình có thể hiểu rõ tất cả về anh nhưng sống chung từng ấy năm, người xa lạ cũng có thể trở nên quen thuộc, huống hồ là người chung chăn gối, người chồng trên danh nghĩa của mình? Cuộc đời mỗi người phụ nữ đều chỉ mơ ước có một người chồng tốt, cô cũng vậy, mặc dù hôn nhân giữa cô và anh không có tình yêu nhưng trong lòng Mạc Từ Yên, Âm Dạ Duật có một vị trí vô cùng đặc biệt, không có bất kì người nào có thể thay thế được, kể cả Trác Lân.

Con người anh trước giờ luôn ôn hòa nho nhã, tựa như một quý ông lịch lãm, đôi lúc lại mạnh mẽ cứng rắn, trên người đầy cá tính quân nhân, năm năm thời gian, tuy không thể giúp cô quên được Trác Lân nhưng lại giúp cô hiểu rõ về một người khác là anh, đồng thời cũng giúp cô nhận rõ sự thật, đầu mới thật sự là người quan trọng đối với cô. Mạc Từ Yên đã từng thấy qua nhiều vẻ mặt khác của anh nhưng bộ dạng tà mị này, tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy bởi sự việc xảy ra trong phòng tắm khi đó cô vẫn chưa quên, chỉ là vẫn có chút không kịp thích nghi.

Anh ôn nhuận như ngọc, điềm tĩnh như nước, cô sớm đã quen thuộc với một Âm Dạ Duật như vậy, cho nên hiện tại mới cảm thấy khó chấp nhận, bởi một con người nghiêm túc như anh thì làm sao có một vẻ mặt tà mị giống Tôn Lãnh Diệt được?

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện cô trùng sinh nên dẫn đến đây chuyện thay đổi, không chỉ người khác thay đổi mà ngay cả anh cũng thay đổi?!

"Tiểu Yên, em không chuyên tâm..." Giọng nói kéo cô thoát khỏi suy nghĩ của bản thân, cô đưa mắt nhìn lại, không biết từ khi nào cô đã nằm trên chiếc giường rộng lớn, mà nội y trên thân thể sớm đã không cánh mà bay.

Cô sùng sốt, hai tay lập tức che lấy thân thể, mặc dù đôi tay bé nhỏ của cô hoàn toàn không thể che lấp được gì, không những thế, hành động của cô

càng khiến cho nhũ hoa run lên kịch liệt, chẳng khác nào khiêu khích, khiến người đàn ông đối diện nhìn không được nuốt nước bọt, nếu không phải anh kim chế tốt thì bây giờ anh đã hóa thành sói, bỏ nhào vào người cô.

“Duật, anh...” Tư thế xấu hổ như vậy khiến Mạc Từ Yên không nói được lời nào.

Mạc Từ Yên nằm trên chiếc giường mềm mại, mùi hương nam tính thuộc về đàn ông thoang thoảng bao quanh người cô, người đàn ông dựa sát vào người cô, quần áo trắng tấp, bên dưới chiếc áo sơ mi trắng là khuôn ngực rộng lớn săn chắc, tư thế nam trên nữ dưới này, khiến người khác không khỏi liên tưởng sâu xa, đặc biệt là khi Mạc Từ Yên không mặc quần áo.

“Bà xã, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, chúng ta không nên chậm trễ.”

Giọng nói anh như rượu vang, trầm thấp vang bên tai cô, mang theo hương vị nồng nàn, biết rõ là không nên nhưng lại khiến người khác nhìn không được mà trầm luân.

Khi nghe một tiếng “bà xã” này xuất phát từ miệng anh, tận sâu trong linh hồn cô có một sự dao động dữ dội, đầu óc Mạc Từ Yên vẫn chưa kịp tỉnh táo, nhất thời không biết nên làm gì.

Kiếp trước bọn họ chưa từng thân mật như vậy, bởi hai người chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, đối với cô mà nói anh là trách nhiệm, cho dù không yêu anh nhưng một khi đã quyết định kết hôn, Mạc Từ Yên cũng không có ý định ngoại tình với người đàn ông khác. Giúp đỡ Trác Lâm để hãm hại anh, là sai lầm của cô nhưng điều đó không có nghĩa là cô ngoại tình, trong thời gian hôn nhân, sự qua lại giữa cô và hắn chỉ là một sự thỏa thuận, cô giúp hắn để đổi lấy tình yêu của hắn, hai người bọn họ hoàn toàn không vượt qua giới hạn, bởi trong lòng Trác Lâm đã có một bóng hình xinh đẹp khác, đối với hắn chỉ có cô gái đó mới xứng đáng nhận lấy tình yêu của hắn. Bởi vì không yêu nên dù cô cố gắng thế nào cũng không thể có được trái tim của hắn, đôi bàn tay ngọc ngà của cô trong mắt hắn thì chỉ là bàn tay dơ bẩn của một cô gái không từ thủ đoạn để có được tình yêu của hắn, mỗi lần nắm tay là mỗi lần bài xích, thậm chí Mạc Từ Yên còn cảm thấy rất rõ sự bài xích đó. Mạc Từ Yên từng cho rằng, tất cả mọi đàn ông trên đời đều như nhau nhưng anh thì không, Âm Dạ Duật đồng ý ý kết hôn với cô, nguyên nhân bên trong thế nào cô không rõ, cô chỉ biết một điều, anh đối xử với cô rất tốt, hai người tương kính như tân, lạnh nhạt thật đấy nhưng lại khiến trái tim cô cảm thấy ấm áp. Bàn tay mà người đàn ông khác chán ghét chạm vào trong khi anh lại nâng niu như báu vật, cô dùng năm năm thời gian để trả thù anh, còn anh lại dùng năm năm thời gian bước vào trái tim cô.

Lần đầu tiên anh gọi cô là “bà xã” là khi hai người cùng đi đến dự một bữa tiệc ở Thịnh Thế, đứng trước sự khiêu khích của một đám phụ nữ trong giới giải trí, Mạc Từ Yên im lặng chịu đựng, nhưng đám người này lại được nước lấn tới, không những buông lời khiến người khác khó chịu mà còn cố tình gây sự, đổ rượu vang vào người cô, ý đồ muốn cô xấu mặt. Đúng lúc đó Âm Dạ Duật xuất hiện, anh như hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích, ôn hòa nho nhã khiến người khác cảm thấy ấm áp, sự tự tin của anh khiến cô cảm thấy an tâm, khi đó Mạc Từ Yên biết được, người đàn ông này không phải không xứng với cô, mà là cô không xứng đáng với anh.

Thân thể Mạc Từ Yên run lên, bừng tỉnh cúi đầu phát hiện anh đang hôn lên từng tấc da thịt của cô, anh như một nhà thám hiểm, đi khai phá một vùng mới chưa có người đặt chân đến, cô có thể cảm nhận được sự run rẩy của thân thể khi nụ hôn anh đặt xuống.

“Duật... đừng...”

Cô thở dốc, cánh tay vội vàng ngăn cản hành động kế tiếp của anh, nụ hôn anh như cuồng phong lốc xoáy, nhanh chóng lướt qua từng nơi trên da thịt cô, trước sự cuồng nhiệt ấy của đôi phương, trái tim cô rung động mãnh liệt, cánh tay tựa như vô lực, vốn không thể ngăn cản được anh.

Hai chân Mạc Từ Yên định giẫy dụa nhưng lại vô tình ma sát vật nam tính bên dưới khiến Âm Dạ Duật hô hấp không thông, nhìn cảnh tượng trước mặt bất kỳ người đàn ông nào cũng nhìn không được mà rung động, huống hồ đó lại là người phụ nữ của bản thân?!

Hạ thân bị thiếu đốt đến phát đau, dục vọng kêu gào thán thiết muốn giải tỏa nhưng Âm Dạ Duật vẫn cắn răng nhẫn nhịn, bởi còn chưa phải lúc, bây giờ anh vẫn chưa thể động vào cô. Đây là lần đầu tiên của cô, cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, anh không muốn cô phải chịu tổn thương, dù chỉ là một chút.

Tay anh chậm chậm vuốt ve một bên eo của cô, anh có thể cảm nhận được nụ hoa trong tay đang run rẩy không ngừng, một tay vuốt ve bụng cô, anh muốn mang cho cô cảm giác thoải mái nhất có thể.

“Duật...” Đôi mắt Mạc Từ Yên lúc này đã mờ lung, bất chợt hừ nhẹ, đứng sự trêu chọc của anh cô chỉ có thể bất lực chấp nhận.

“Ngoan, đừng sợ, anh sẽ không làm em đau.” Anh nhẹ giọng an ủi, hô hấp nóng rực của anh phả qua tai khiến thân thể cô như tê dại, toàn thân như có dòng điện chạy qua.

Bàn tay anh từng bước đi xuống, đến hoa viên cấm kị của cô, anh vừa định chạm vào thì một bàn tay trắng nõn khác đã nhanh chóng ngăn chặn hành động của anh.

Mạc Từ Yên lúc này đã bừng tỉnh, tuy nhiên đôi mắt vẫn phấp phồng, môi mím lại, bộ dạng vô lực tựa như con thỏ nhỏ chịu sự khi dễ của đại sói xám.

“Duật, xin anh...” Hai má cô lúc này đã hồng như quả đào, toàn thân nóng rực, hô hấp phập phồng không thông khiến bộ ngực bên dưới dao động, bộ dạng mị hoặc như vậy, cho dù cao tăng đắc đạo cũng cam bái hạ phong huống hồ là một người đàn ông bình thường như anh?

“Anh còn chưa bắt đầu, sao em lại xin anh rồi?” Âm Dạ Duật cố ý hiểu sai ý cô, anh biết rõ tính tình của cô, cô luôn mang một tư thái cao ngạo như công chúa trước mặt người khác nhưng ở trước mặt anh, cô lại hoàn toàn giống như một người khác, dịu dàng tình nghịch, thanh khiết đơn thuần, đối với người con gái trước mặt, dù là ai cũng không muốn cô phải chịu tổn thương.

Xấu xa!

Mạc Từ Yên trong lòng thầm mắng người đàn ông trước mặt này vạn lần, rõ ràng ý cô không phải như vậy, vậy mà hết lần này đến lần khác anh lại cố tình hiểu sai ý cô, rõ ràng là anh có ý khi dễ cô!

Nhìn vẻ mặt của cô gái đối diện, anh liền biết cô đã bị bản thân chọc giận, tâm trạng căng thẳng sớm đã bị vút bỏ sang một bên.

“Ngoan, anh sẽ nhẹ nhàng...” Mạc Từ Yên chính là ngây thơ như vậy, tuy rằng tính tình cô có chút kiêu ngạo, người khác thường khó gần nhưng bản tính không xấu, trước mặt anh cô luôn là cô gái nhỏ dịu dàng dễ bị bắt nạt.

Ám Dạ Duật nhẹ nhàng thâm nhập ngón tay vào hoa viên bí mật của cô, động tác anh không lớn nhưng vẫn khiến cô đau đến nhú mảy, nơi cấm kị bị xâm nhập, đóa hoa điên cuồng bài xích ngón tay, Mạc Từ Yên đau đến bật khóc nhưng lại cắn môi cam chịu, đây là đêm tân hôn của hai người, cô biết rõ điều này có ý nghĩa thế nào, tuy chưa có kinh nghiệm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được vật nam tính nóng rực đang dán sát vào cô, cô biết anh khó chịu giống như cô, cho nên cô cũng không muốn phá hoại không khí giữa hai người.

Trong phòng nhiệt độ nóng dần lên, anh ra sức trêu đùa nơi tư mật của cô, không biết bao lâu đóa hoa cũng bắt đầu ảm ướt, đau đớn dần được thay thế bằng cảm giác dễ chịu, Mạc Từ Yên chịu không nổi sự trêu chọc của anh, môi khẽ mở kêu lên những tiếng rên yêu kiều, da thịt cô cả người phỉm hồng mê người, nơi tư mật trào ra hương vị nồng đậm.

Ám Dạ Duật đưa tay cởi quần áo, thân hình anh cũng dần trần trụi trước mặt cô không chút che đậy, lưng dài thẳng tắp, cơ ngực rắn chắc lộ ra, bộ dạng mạnh mẽ cường tráng, dưới thắt lưng là cái mông hữu lực gợi cảm, bên cạnh là cặp chân thon dài cường kiện, toàn thân cao thấp không có một vết sẹo, hoàn mỹ có thể làm cho phụ nữ phải nuốt nước bọt.

“Em có thể cản nhưng anh tuyệt đối sẽ không dừng lại.”

Mạc Từ Yên hé miệng, còn chưa không kịp phản ứng thì vòng eo đã bị nắm chặt, bàn tay rắn chắc của anh chế trụ nặng nề eo cô, hiện tại trong mật huyết đã có đầy đủ sự trơn trượt nhưng anh vẫn dị thường cẩn thận, thời khắc bùng nổ anh cũng không còn cách nào ẩn nhẫn, thân thể liền trầm xuống, đề lửa nóng nam tính đâm thẳng vào đóa hoa trước mặt.

Đau đớn kịch liệt nhanh chóng tràn ngập thân thể cô.

“A... ưm...”

Anh chế trụ đôi môi cô, đem tiếng kêu đau của cô nuốt chịt vào bên trong cổ họng. Mạc Từ Yên một bên gầy dựa, thân thể trước giờ được dưỡng như ngọc như ngà, cô chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác đau đơn như vậy, bàn tay bám vào trên lưng anh, móng tay cào lấy lưng anh, để lại những vết hằn chẳng chích.

Anh buông môi cô ra, tận lực áp chế tiếng thở dốc, cố gắng kìm chế động tác kế tiếp của bản thân. Tiểu huyết vừa nóng vừa ảm ướt, mị thịt tăng tăng lớp lớp nhanh chóng ghi chặt lửa nóng của anh, cứ mấp máy giống trăm ngàn cái miệng mút, cảm giác sáng khoái đến mức anh phải rên lên, trên trán đã rịn mồ hôi.

Anh khẽ kéo eo nhỏ của cô, trước khi cô chưa hoàn toàn thả lỏng, anh cực lực kìm nén suy nghĩ muốn hung hăng xuyên qua thân thể cô.

Đôi môi được giải thoát, Mạc Từ Yên không chút do dự cắn vào vai anh, cắn rất sâu, mùi máu tanh trong miệng nhàn nhạt nhưng cô vẫn không buông ra, mặc dù đã có mật dịch làm ảm ướt nhưng vật nam tính vừa mới tiến vào đã khiến cô cảm thấy khó chịu và đau đớn vô cùng, vách tường hoa bài xích, muốn đẩy anh ra ngoài.

Thịt non bên trong bắt đầu dùng sức mấp máy co rút lại, đè ép đỉnh nam tính mẫn cảm, vốn dĩ là muốn đẩy ngoại vật ra ngoài nhưng ngược lại lại càng kích thích người đàn ông.

Ám Dạ Duật là một người đàn ông bình thường, mặc dù bản thân anh không muốn làm cô đau nhưng anh cũng không muốn ủy khuất mình, dục hòa rốt cuộc cũng kìm nén không được, áp chế cái mông, dùng một lực lớn tiến vào, làm cho vật thô dài cứng rắn thật sâu vùi vào mật huyết.

“A... đau quá...”

Cô rớt cuộc cũng bật khóc thành tiếng nhưng miệng vẫn không buông vai anh ra, móng tay bám sâu vào lưng anh khiến da thịt trên lưng anh bật máu, mật huyết nhỏ bé đột nhiên bị vật cứng đi vào, cảm giác giống như bị xé rách đau đớn, cô thống khổ muốn đẩy anh ra.

“Không cần... xin anh” Tay cô muốn đẩy anh ra, bụng dưới vì đau đớn mà dùng sức, muốn bài trừ anh ra khỏi cơ thể, lại không biết nàng càng dùng sức thì chính là đưa vật nam tính của anh hấp càng nhanh.

Cảm giác khoái gât gao cảm quấy lấy làm cho anh rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, bất chấp sự non nớt của cô, bắt đầu động thắt lưng, di động qua lại, làm cho lửa nóng thô dài lướt động trong mật huyết ướt át, đối với vấn đề giường chiếu, cho dù là một người đàn ông không có kinh nghiệm như anh cũng vạn sự tư thông.

Anh đem đùi cô nâng lên, làm cho vật nam tính kề sát mật huyết, rút ra cắm vào, theo sự di động của anh, hỗn hợp yêu dịch cùng máu đều bị đẩy ra.

“A...” Đau đớn làm cho cô phát ra tiếng ngậm nức nở, chống cự sự cường ngạnh của anh không được, cô chỉ có thể thừa nhận sự va chạm cuồng mãnh lại có lực của anh. Theo anh mãnh liệt tiến vào, hai luồng nhũ hoa mềm mại cũng bị lực đạo va chạm cao thấp đung đưa, nhìn đến đỉnh nụ hoa càng mê người.

Ám Dạ Duật nhìn không được cúi đầu ngậm lấy một bên đỉnh hoa, dùng sức hút, miệng anh hàm ngậm trọn một bên nhũ hoa tuyết trắng, làm cho nhũ thịt lưu lại dấu răng của anh.

Mạc Từ Yên nhũ chặt mảy, thừa nhận sự va chạm mãnh liệt của anh, lại chịu sự tra tấn từ nhũ hoa, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là một cổ khoái ý tê dại, đau đớn nức nở chuyển qua rên rỉ.

Cô thậm chí còn chủ động nâng lên mông trắng, lắc lắc eo nhỏ, hai chân quấn lấy hông anh, nhiệt tình đón hòa theo ý va chạm của anh, làm cho lửa nóng thô dài tiến sâu vào bên trong.

Thấy cô bắt đầu hưởng thụ, cái miệng nhỏ nhắn phun ra tiếng rên rỉ tinh tế, con ngươi đen của anh nheo lại, vật nam tính thô tiến vào càng sâu, hạ thể hai người càng dán chặt chề vào nhau. Mông hơi lui, lại xuyên vào một cái thật sâu, dùng sức va chạm chỗ sâu mềm mại, răng nanh cũng đi theo kéo đỉnh nụ hoa đỏ bừng, cắn hút theo tiết tấu va chạm, kích phát tình dục của cô.

Lửa nóng cực đại lui tới huyết khẩu, lại dùng lực đâm vào tiểu huyết cực nóng, đi vào dừng đạo, chặt chẽ không có một tia khe hở. Theo va chạm của anh, hoa dịch không ngừng chảy ra, chất lỏng vắng khắp nơi, đem drap giường dưới thân cũng nhiễm ẩm ướt một mảnh.

“Duật... dừng... chậm một chút...” Va chạm mãnh liệt của anh khiến thần trí cô đảo lộn, không kịp bắt kịp tiết tấu, chỉ có thể mê mang thừa nhận khoái cảm từ anh mang đến.

“Chậm? Là muốn chậmk như thế này sao?” Khóe môi anh cong lên, va chạm vào nơi mềm mại, tiết tấu của anh chậm dần như một bản giao hưởng đầy tính thử thách, mới đầu còn tốt, Mạc Từ Yên vốn nghĩ bản thân sẽ thích nghi với trạng thái này nhưng một phút trôi qua, thân thể cô dần nóng lên, cảm giác vừa khó chịu lại trống vắng khiến cô chịu không nổi phải bật khóc lên ảm.

“Anh khi dễ em!” Tuy thần trí không rõ nhưng về mặt gian manh của anh, Mạc Từ Yên vẫn thấy được rõ ràng, trong lòng thầm cảm thán, cho dù là người đàn ông nghiêm túc thế nào, chỉ cần lên giường sẽ lập tức hóa sói.

“Tốt, không khi dễ em.”

Cô chủ động nâng lên cặp mông trắng, mà anh cũng thừa dịp cái mông của cô lùi về sau, dùng sức đem lửa nóng thô dài dính đầy mật dịch chen vào bên trong, theo độ cong di động, mỗi một lần thân thể tiếp xúc đều phát ra tiếng vang phiến tình và ái muội, hỗn hợp mật dịch bị quấy ra tạo nên tiếng nước, thanh âm âm mĩ càng kích thích tình dục.

“Duật...” Khoái cảm mãnh liệt làm cho toàn thân cô run lên, trở nên buộc chặt, dâm dịch từ chỗ sâu kín chảy ra menh mông, mật huyết nhanh chóng co rút lại, nháy mắt đạt tới cao trào.

Thân thể cô mềm nhuyễn, tê dại khoái cảm khiến cô một chút sức lực cũng không còn, anh nâng người cô lên, thân hình hai người chặt chẽ dán vào nhau, mồ hôi ẩm ướt trên ngực chảy xuống bụng cô, hạ thể hai người cũng kề sát, nam tính thô dài vẫn không ngừng ở trong mật huyết xô xuyên qua lại, một bên lướt động mật huyết, một bên không ngừng đâm vào khối non mềm kia, kích thích lẫn cảm.

“Không.. Duật...” Khoái cảm quá sâu làm cho cô phát ra ngậm thành tiếng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, anh nhanh chóng hôn lấy đôi môi nhỏ nhắn, khoái cảm dưới thân không ngừng tích lũy, cô cảm thấy chính mình sắp không chịu nổi, vách tường hoa truyền đến từng trận co rút mãnh liệt.

Cảm nhận được trong vách tường mãnh liệt co rút lại, anh tăng tốc ra vào, vật thô dài trường hồng nhiều lần nhập vào trong vách tường hoa.

Thân mình cô mới nếm thử mùi vị tình dục rốt cuộc chịu không nổi sự phóng túng của anh, cả người run lên, trong vách tường hoa truyền đến đau đớn mang theo chua xót khoái cảm, một dòng nước từ trong mật huyết ồ ồ chảy ra, trước mắt cô lập tức tối sầm.

Cùng lúc đó, anh cũng rống lên một tiếng, nam tính thô dài thật sâu thâm nhập vào hoa huy*, đôi mắt hiện lên vẻ âm trầm, cặp mông cường tráng run rẩy, chất lỏng nóng phun trào ra, lấp đầy bên trong mật huyết.

~~~~~

“Duật...”

Mồ hôi đầm đìa trên trán, hai mắt Mạc Từ Yên nhắm nghiền nhưng đôi mày vẫn nhíu chặt, miệng vẫn không ngừng thốt lên tên anh, điều này cho thấy cô hiện tại không hề cảm thấy thoải mái.

Một giọt nước mắt rơi xuống, tựa như một đóa hoa rơi trong màn đêm lạnh lẽo không người biết đến, mang cho người khác cảm giác thê lương vô tận.

“Duật, em xin lỗi...”

Trong bóng đêm, ánh mắt người đàn ông lóe lên tia hàn quang, nhìn đến dung nhan cô gái nằm trên giường, tia lạnh lẽo trong mắt nhanh chóng biến mất, anh đưa tay ôm lấy thân thể cô vào lòng, dùng chăn bọc lấy thân hình mềm mại của cô, đặt đầu cô tựa vào cánh tay anh, sau đó đặt một nụ hôn trên trán cô.

Tiếng nước nở của người con gái trong lòng nhỏ dần, hồ hấp ớn định trở lại, tuy không có một lời an ủi dỗ dành nhưng người con gái trong lòng vẫn có thể rơi vào giấc ngủ say nồng.

Đêm, chính là như vậy mà kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Vân Mặc

Buổi sáng tỉnh mơ, gió thổi nhẹ, lá cây lay động tạo ra những âm thanh xào xạc của thiên nhiên. Thời tiết hôm nay của thành phố S có vẻ lạnh hơn mọi ngày, nói cũng phải, dù sao cũng sắp bước qua tháng mới, mà khí lạnh của mùa đông lại đang đến gần, đặc biệt là những nơi núi cao, nhiệt độ lại thấp hơn trong lòng thành phố.

Biệt thự Âm Dạ gia đặt trên ngọn núi cao ở S thị, ngọn núi này đã có từ lâu, thời Dân quốc Chính phủ đã cho xây dựng đường xá, Âm Dạ gia vốn xuất thân từ thủ đô, lúc đó thành phố S còn đang trong tình thế loạn lạc, Chính phủ phải người của Âm Dạ gia đến đây dẹp loạn, về sau tổ tiên Âm Dạ gia liền định cư ở nơi này, nhà cũ ở thủ đô liền được bỏ trống, ở thủ đô Âm Dạ gia cũng là hùng ung trên bầu trời những vẫn bị các thế lực khác kìm chế, đến S thị Âm Dạ gia mới thật sự là bá chủ một phương, tự cổ chí kim ở nơi này, không có một gia tộc nào có thể so sánh với Âm Dạ gia.

Biệt thự Âm Dạ gia xinh đẹp lộng lẫy, giữa không gian của núi rừng yên tĩnh, ngôi biệt thự nằm sừng sững, tựa như bá chủ một phương, không thể di dời. Trên nền xanh bạt ngàn của núi rừng, ngôi biệt thự như một cô gái xinh đẹp đang rơi vào giấc ngủ ngàn thu, sự xinh đẹp riêng biệt mà các ngôi biệt thự xung quanh vốn không thể so sánh, sự cao quý từ trong xương tủy, xuất thân từ một gia tộc bất phàm, điều này càng khiến cho những ngôi biệt thự xung quanh trở nên thấp kém.

Căn phòng rộng lớn trang trí khá đơn giản, chiếc giường Kingsize rộng lớn được đặt ở giữa căn phòng, trước giường là một tấm thảm lông màu cà phê lớn trông có vẻ mềm mại, so với nền gạch mát lạnh thì tấm thảm lại khiến người khác cảm thấy ấm áp. Cửa kính rộng lớn bị màn che che phủ, trong phòng vật dụng khá ít, phần lớn đều là của đàn ông, phong cách trang trí cũng đầy vẻ nam tính, đột nhiên bên cạnh đầu giường lại xuất hiện một chiếc bàn trang điểm khiến căn phòng trong có vẻ lạnh lẽo lại có phần mềm mại nữ tính.

Ánh sáng len lỏi xuyên qua hàng lá cây chiếu vào bên trong căn phòng nhưng đã bị màn che che lại, một hai tia sáng nhẹ nhàng xuyên qua tấm màn phản ánh vào gương mặt của cô gái đang nằm trên giường, drap trải giường ôm lấy thân thể mềm mại của cô, phía bên trong tấm drap là một thân hình với những đường cong đầy mê hoặc, tiếc là đã bị che đi.

“Đing~~~~ đang~~~~.”

Thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí yên tĩnh vốn có của căn phòng.

Làn mi của con gái khẽ rung nhẹ như cánh bướm, cô vươn tay sờ khoảng giường trống không trước mặt tựa như đang tìm kiếm gì đó. Tay cô chạm vào khoảng không, cô gái không mở mắt nhưng đôi mày rõ ràng đã nhíu lại một ít, một lúc sau chuông vẫn không ngừng reo, cô gái rút cuộc cũng chịu mở đôi mắt. Trong mắt là một mảnh mơ hồ không rõ, ngược mắt nhìn xung quanh thấy trong phòng chỉ có một mình cô thì thanh tĩnh đôi chút, thân thể như rã rời, cô nén một mối cô vươn tay về phía đầu giường, giọng nói mơ hồ nhận lấy điện thoại.

“A lô?”

“Tiểu Yên Nhi vẫn chưa chịu dậy sao?”

Đầu óc Mạc Tử Yên vẫn mơ hồ không rõ chuyện gì thì giọng nói nam từ phía đầu dây kia truyền đến, giọng nói quen thuộc tràn đầy sùng nịnh khiến đôi mắt buồn ngủ lúc này trở nên tỉnh táo. Cô nhìn lại số điện thoại hiện trên màn hình, hai chữ “Cậu nhỏ” đập vào mắt cô khiến cho đầu óc cô tỉnh táo hơn phần nào.

“Cậu nhỏ... là cậu sao?” Giọng nói cô không hề che giấu sự vui vẻ, trên đời này chỉ có hai người đàn ông dùng thái độ sùng nịnh này để nói chuyện với cô, một người là ba ba Mạc Vũ Hiền của cô, người còn lại chính là em trai của mẹ cô - cậu nhỏ Vân Mặc!

Bởi vì Mạc Vũ Hiền mà Vân Hình Như rời đi Vân gia, Vân lão gia tức đến thổ huyết, tuy giận nhưng lòng vẫn đau con gái, chỉ là ông không biết cách thể hiện sự yêu thương dành cho con cháu nên dẫn đến việc bọn họ ngày càng rời xa ông. Vân Mặc từ nhỏ đã sống ở Vân gia nhưng hẳn không hề giống như một vị thiếu gia cao quý, bởi một ngày còn Tử Diên tại, con trai con gái của Olivia tuyệt đối sẽ không thể có được một cuộc sống tốt đẹp. Lớn lên trong âm mưu của gia tộc, Vân Mặc sớm đã trưởng thành, mười tuổi năm ấy, hẳn đã muốn rời khỏi Vân gia giống như Vân Hình Như nhưng vì không có đủ năng lực nên hẳn đã ân hận, đợi chờ cơ hội, trong thời gian đó hẳn đã đến Mạc gia để tá túc, khoảng thời gian đó Mạc Tử Yên vẫn luôn dính lấy hắn.

Mạc Tử Yên là con gái duy nhất của Mạc Vũ Hiền cùng Vân Hình Như, gia đình Mạc gia bên này cũng chỉ có duy nhất Mạc Vũ Hiền là con trai, mà Vân Hình Như lại không thường xuyên liên lạc với Vân gia bên kia, dẫn đến việc Mạc Tử Yên từ nhỏ đã cô độc một mình. Cô không giống như những

đưa trẻ cùng tuổi khác, từ nhỏ cô đã hiểu chuyện hơn người, không hề nghịch ngợm quậy phá mà ngược lại rất ngoan ngoãn khiến không ít người yêu thích nhưng vợ chồng Mạc Vũ Hiền lại không cảm thấy vui vì điều này, họ thả dè cô vui đùa như những đứa trẻ khác còn hơn là suốt ngày yên tĩnh. Thân phận cô đặc biệt hơn người, lại có dung mạo xuất chúng, thầy cô trong trường đối với cô chiều chuộng thừa khiến cho những đồng học khác không thích cô, dần dần Mạc Tử Yên ở trường bị cô lập, vì vậy mà cô không còn thích đi học nữa.

Khoảng thời gian đó Mạc Tử Yên quyết không chịu đến trường, Mạc Vũ Hiền cùng Vân Hình Như cũng không còn cách nào, đành phải nghe theo ý cô, dù sao hai người họ cũng không đành lòng nhìn cô bị người khác bắt nạt. Mà sự xuất hiện của Vân Mặc đã khiến Mạc Tử Yên dần thay đổi, nói là thay đổi nhưng thật ra thì cô chỉ mở lòng mình ra một chút, đối với Vân Mặc cô hồn nhiên như một đứa trẻ, còn đối với những người khác cô liền thay đổi thái độ lãnh đạm như một cô công chúa kiêu ngạo, sự thay đổi đó tuy không quá lớn nhưng cũng đã khiến cho vợ chồng Mạc Vũ Hiền mừng thầm, bởi vì ngoại trừ hai họ ra cô rốt cuộc cũng chịu thân cận với người khác, Mạc Vũ Hiền vì đau lòng con gái nên đã sủng ái cô tận trời xanh, trong mắt vợ chồng Mạc Vũ Hiền cùng Vân Mặc, cô là thiên chi kiêu nữ không thể xâm phạm.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Mạc Vũ Hiền cùng Vân Hình Như thì người mà cô thân cận nhất không ai khác ngoài Vân Mặc. Hai người là cậu cháu nhưng tuổi lại không quá khác chênh lệch, đối với cô, Vân Mặc vừa là trường bối lại vừa là người bạn thân nhất, hẳn đôi khi cũng là một người ca ca vô cùng yêu thương cô em gái này, cho nên Vân Mặc có một địa vị không hề thấp ở trong lòng cô.

“Tiểu Yên Nhi không nhận ra cậu sao?” Tiếng nói đùa giỡn của người đàn ông từ đầu dây bên kia truyền đến, Mạc Tử Yên cảm thấy bản thân vẫn còn trong mơ.

Mấy năm trước Vân Mặc đi Pháp, Mạc Tử Yên lại chuyển tâm đến trường cho nên hai người không thường xuyên liên lạc nhưng hai người họ lại không hề có cảm giác xa cách, lần liên lạc gần nhất với Vân Mặc gần nhất chính là khoảng hai tháng trước - ngày Trác Lân chia tay cô, đồng thời cũng đã là ngày cô trùng sinh trở lại. Bên trong điện thoại Mạc Tử Yên nghe hẳn nểng rất nhiều, mà cô lại im lặng không trả lời, nhìn cô như vậy hẳn chỉ hỏi: “Con giận cậu sao?” khi đó cô chỉ lắc đầu. Thật chất cô không hề giận hay trách móc Vân Mặc hai cha mẹ, bởi vì cô biết hết thấy mọi thứ đều là do sai lầm ở bản thân cô, nếu lúc đầu cô nhìn rõ sự thật, người Trác Lân yêu không phải là cô thì cô đã không đến mức như ngày hôm nay. Cảm giác tuyệt vọng bao trùm lấy Mạc Tử Yên, cho nên cô mới dùng hơi thở cuối cùng để lôi kéo tình yêu của Trác Lân, kết quả đổi lại là bản thân cô lại tự mình đa tình.

Sống qua một đời Mạc Tử Yên tự nhiên nhận thấy trên cõi đời này còn rất nhiều thứ quan trọng với cô hơn là tình yêu của Trác Lân, cưỡng cầu không hạnh phúc, bỏ qua Trác Lân cô vẫn có anh và một khoảng trời rộng mở phía trước, nhưng khi bỏ qua anh, cuộc đời cô phút chốc sẽ không còn gì cả, đời này kiếp này, cho dù là giấc mơ hay hiện thực, điều quan trọng nhất đối với cô chính là anh và gia đình của bản thân. Những thứ khác cô không dám cưỡng cầu nữa, bởi vì cô sợ bản thân sẽ trả một cái giá vô cùng đắt, khiến cô lần nữa hối hận.

Mà Vân Mặc, là gia đình của cô, là cậu nhỏ của cô, là bạn thân của cô, là người duy nhất cảm thông và hiểu cho tâm trạng của cô, hẳn là một trong những người quan trọng mà cô không muốn đánh mất.

“Được rồi, mau dậy đi, cậu đã đợi con hơn hai tiếng đồng hồ rồi đấy. Trà của Ám Dạ gia cậu đã uống muốn chán rồi đây này.”

Cô sùng sốt, nhìn lại đồng hồ trên điện thoại, phát hiện giờ đã là hơn 10 giờ. Mặt trời sớm đã lên đỉnh núi, ánh sáng bên ngoài chắc hẳn là rất chói chang nhưng vì trong phòng có tấm màn che, cho nên ánh sáng mới không thể xuyên qua để vào trong căn phòng, vì vậy mà cô mới ngủ quên mất cả thời gian.

“Cậu đợi con một chút...” Nghe cách nói chuyện của Vân Mặc, Mạc Tử Yên không cần đoán cũng biết hẳn đang ở dưới nhà, không muốn hẳn đợi lâu, cô đành lấy chăn quăn lấy thân hình lại, thân thể cô mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, trong lòng không khỏi thầm mắng Ám Dạ Duật cảm thù, quả nhiên đàn ông người nào người nấy đều như nhau, dưới giường ôn nhu nho nhã, trên giường chính là cầm thú!

Thân hình không vững đi đến bên tủ quần áo, bên trong tủ vốn đều là quần áo của đàn ông nhưng lúc này đã xuất hiện không ít quần áo của phụ nữ, hai bên kết hợp một cách hài hòa, Mạc Tử Yên nhìn thấy cảnh này khóe miệng bất giác cong lên một độ cong tuyệt mỹ.

~~~~~

Khi Mạc Tử Yên xuống lầu thì đã thấy thân ảnh quen thuộc ngồi ở phòng khách, nếu không phải bản thân cô không khỏe thì khẳng định cô đã lao đến ôm lấy người đàn ông trước mắt.

“Yên Nhi dậy rồi đấy à? Con ngủ có ngon không?” Nhìn thấy con dâu, Minh Tâm không khỏi nở một nụ cười ôn hòa, bà biết rõ tâm tình của con dâu ngày đầu tiên ở nhà chồng, cho nên bà cũng không muốn khiến cô cảm thấy áp lực.

“Nhìn vẻ mặt con bé hồng hào, tối qua hai đứa hẳn là ngủ rất ngon đúng không?” Gia chủ Ám Dạ gia ngồi bên thổi trà, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, nhìn bộ dạng cô, xem ra tối qua con trai ông rất kịch liệt a!

Nghe Ám Dạ Tuấn nói vậy, hai má cô không khỏi đỏ lên, bộ dạng ngượng ngùng không biết nên trả lời thế nào cho phải.

“Anh Tuấn, chị Tâm đừng chọc con bé nữa, Tiểu Yên Nhi da mặt mông.” Dứt lời Vân Mặc vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, “Đến đây.” chỉ đơn giản hai chữ nhưng lại bao hàm sủng nịnh không nói nên lời.

Nhìn đến Vân Mặc, hai mắt cô không khỏi sáng lên, cô rất muốn ngay lập tức đến bên cạnh hắn, đây là lần đầu tiên sau khi trùng sinh cô được gặp lại thân nhân của mình, tâm tình tất nhiên có chút kích động tuy nhiên cô vẫn nhìn về cha mẹ chồng để hỏi ý, thấy Minh Tâm gật đầu cô mới dám bước đến.

Mạc Tử Yên nhào vào lòng hắn như một đứa trẻ, bộ dạng nũng nịu như một mèo con khiến Minh Tâm đối diện nhìn không khỏi cảm thấy ghen tỵ, thầm nghĩ quan hệ giữa bà và con dâu không tồi nhưng chưa từng thấy cô làm nũng như vậy a!

“Tiểu Yên Nhi, có nhớ cậu không?”

“Nhớ ạ.” So với bộ dạng “người lạ chớ đến gần” của thường ngày thì ở trước mặt Vân Mặc, Mạc Từ Yên chẳng khác nào một đứa trẻ chưa lớn.

“Lâu rồi không gặp, cháu gái của cậu ngày càng xinh đẹp hẳn ra.” Vân Mặc vuốt tóc cô, ánh mắt nuông chiều nhìn cô. Tiểu Yên Nhi của hắn luôn là bộ dạng hồn nhiên như vậy, từ nhỏ đến lớn, cho dù gặp bất kì chuyện gì, số lần cô khóc chỉ đếm trên đầu ngón tay, hai tháng trước cô đột nhiên gọi điện cho hắn, đó là lần đầu tiên Vân Mặc nghe thấy cháu gái nhỏ của mình khóc thảm thương như vậy, tuy không chính mắt nhìn thấy nhưng từng tiếng nấc của cô ở đầu dây bên kia nghẹn ngào đến mức hắn nghe còn cảm thấy đau lòng.

Hắn biết cô từ nhỏ, tính tình cô thế nào, Vân Mặc hiểu rõ ràng hơn ai hết, tuy cô kiêu ngạo nhưng cô không phải là tiểu thư yếu đuối, mà ngược lại cô rất kiên cường. Khi còn nhỏ cô ở trường bị bạn học cô lập, cô cũng chưa từng khóc lóc kể lể, lúc nhỏ hắn vẫn thường xuyên lấy những thứ cô sợ ra dọa cô mà cô cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, vậy mà hiện tại, cô lại khóc lóc thảm thương như vậy, Vân Mặc vừa tức giận lại cảm thấy đau lòng.

Trên đời này, hắn chỉ còn lại duy nhất một người thân là Vân Hình Như, mà Vân Hình Như lại chỉ có một cô con gái là cô, đừng nói là Mạc gia bên kia, đối với Vân Mặc hắn cô chính là công chúa cao cao tại thượng, đối với cháu gái này của bản thân, Vân Mặc hận không thể như Mạc Vũ Hiên, đem tất cả những thứ tốt nhất trên cõi đời này để bồi cô. Trong mắt hắn, Mạc Từ Yên hồn nhiên vui vẻ là tốt nhất, mặc kệ cô có muốn thứ gì, Vân Mặc hắn đều sẽ thỏa mãn cô, không ngờ thứ đầu tiên cô yêu cầu ở hắn là trái tim của một người.

Chuyện tình cảm giữa cô và Trác Lâm, cô chưa từng giấu hắn và cha mẹ mình, bởi vì cô không phải người có thể nói dối, đặc biệt khi mới bắt đầu rơi vào lưới tình, biểu hiện của cô không cách nào có thể giấu được vợ chồng Mạc Vũ Hiên. Khi nghe Mạc Từ Yên kể chuyện về Trác Lâm, Vân Mặc cảm thấy có chút tức giận, kiểu như con gái mà mình vô vàng sùng ái lại bị người khác cướp mất, cho nên hắn đã không đồng ý mối quan hệ giữa cô và Trác Lâm, bất quá đó không phải nguyên nhân chính. Nguyên nhân là nằm ở Trác Lâm, người hắn yêu vốn không phải Mạc Từ Yên, mà là một người khác, mà người đó lại trùng hợp là cháu gái của Trữ Diên!

Trước kia mẹ của Vân Mặc, cũng tức là Olivia Annatoria chính là do bị Trữ Diên là tổn thương, chị gái hắn Vân Hình Như lần nữa lại vì bà ta mà bị Vân lão gia đuổi ra khỏi Vân gia, mà hiện tại cháu gái Mạc Từ Yên của hắn lại yêu phải bạn trai cũ của cháu gái Trữ Diên, bởi vì không muốn cô phải chịu tổn thương cho nên Vân Mặc đã ra sức phản đối cuộc tình này, vì là mối tình đầu, Vân Mặc đã nghĩ rằng Mạc Từ Yên có thể dễ dàng buông bỏ, nhưng hết thảy mọi việc lại nằm ngoài sự phán đoán của hắn, cô không những không buông tay mà còn vứt bỏ tự tôn, thân phận công chúa cao quý của Mạc gia để theo đuổi một người đàn ông không xứng đáng với cô.

Mạc Từ Yên từng hỏi hắn có giận với sự quyết định của cô không, nói không giận là giả, đặc biệt là khi cô gọi cho hắn khóc về Trác Lâm, Vân Mặc nào có thể dễ yên cho Trác gia được? Cho nên mấy tháng này hắn không về nước thăm cô là bởi vì hắn bận ở Pháp thay cô đối phó với Trác gia, vốn dĩ đã dón Trác gia đến bước đường cùng, không ngờ lúc này Vân Tĩnh Giai lại trở về nước, trở thành hậu thuẫn của Trác gia, khiến hắn tức giận nhất là Vân gia bên kia lại vì ủng hộ Vân Tĩnh Giai, đối đầu với hắn. Biết được tin này Vân Mặc không giận mà cười, hắn chính là cảm thấy Vân lão gia đúng là già quá lú lẫn rồi, Vân gia trước giờ không phải chỉ kinh doanh trong giới hắc đạo hay sao? Hiện tại chỉ vì một Vân Tĩnh Giai - cháu gái của vợ nhỏ mà dùng tài lực của Vân gia ủng hộ vào Trác thị, không phải là muốn phá sản hay sao?

Đối với Vân Mặc, Vân gia bên kia vốn không phải người nhà của hắn, cho nên hắn cũng không vì Vân gia đột nhiên xen ngang mà bỏ qua cho Trác gia, mà ngược lại hắn mạnh tay hành động, khiến cổ phiếu của Trác gia bên kia đột ngột giảm mạnh, chẳng khác nào đại bay trên cao đột nhiên bị thợ săn bắn trúng mà rơi xuống. Mà Vân gia đúng tổn không ít tâm tư vì Vân Tĩnh Giai, Vân lão gia cho người điều tra ra người phía sau là liền tức giận gọi điện thoại qua Pháp mắng hắn một trận, bảo hắn không được xen vào chuyện này, Vân Mặc chỉ nhắm mắt làm ngơ, hai bên giằng co một phen, lại càng khiến cho Vân Tĩnh Giai ghi điểm trong mắt Trác gia bên kia.

Biết được chuyện này Vân Mặc quả thật tức đến không thể nhịn được, cháu gái hắn đau khổ như vậy mà đôi cầu nam nữ này lại tình nồng ý mật, khi đó hắn vẫn chưa biết Mạc Từ Yên đã bắt đầu mối quan hệ mới với Âm Dạ Duật, cho nên mới ra sức làm gây khó dễ cho Trác Lâm, khiến đường tình duyên của Trác Lâm và Vân Tĩnh Giai gặp trắc trở. Bất quá hắn nhúng tay chỉ có một, chín phần còn lại hết thảy đều do Vân Tĩnh Giai trong lòng có quỷ mới cùng Trác Lâm gây sự, thời gian họ ở bên cạnh nhau tình nồng ý mật thì ít mà cãi nhau thì nhiều, nhìn đến kết cục như vậy tâm tình mà hắn ức chế bấy lâu nay rốt cuộc cũng tốt lên, ngày hắn chuẩn bị về thăm nước cháu gái lại nhận được cuộc gọi của chị gái hắn, thông báo hôn sự của cô.

Vân Mặc bị dọa cho choáng váng, tưởng rằng chị gái nói đùa, không ngờ Elena lại gọi đến nói là hai ngày sau Mạc Từ Yên thật sự kết hôn, giờ phút này không tin không được, ngay lập tức đặt vé máy bay về S thị, ngay cả quà tặng cũng quên chuẩn bị.

Hôn lễ ngày đó nhìn cô từ xa, Vân Mặc rốt cuộc cũng phát hiện sự lựa chọn lãng mạn này của cô là hoàn toàn không sai, Âm Dạ gia và Mạc gia vốn là thế giao, khi còn nhỏ hắn cũng đã đến Âm Dạ gia không ít lần, khi đó Âm Dạ Duật còn chưa ra đời, ngày đó dùng cơm Vân Mặc còn nói đùa là sau này nếu Vân Hình Như sinh con gái thì nên để cho hai đứa nhỏ thành một đôi, hai nhà nghe vậy liền lập tức đồng ý. Vốn dĩ là lời nói đùa, hắn cũng không muốn chi vì lời nói đùa của bản thân mà làm ảnh hưởng đến tương lai của cháu gái, sáu tuổi năm ấy, Vân Mặc đã xem Âm Dạ Duật chưa ra đời như cháu rể mà đối đãi, đối với quá trình trưởng thành của hắn không dám lơ là. Trưởng thành hắn mới phát hiện lời nói đùa của bản thân quả thật không sai, Âm Dạ Duật lớn lên không những tuấn tú hơn người mà tâm tính còn không tồi, đối với cách dạy dỗ con cái của Âm Dạ gia, Vân Mặc vô cùng hài lòng, hiện tại nhìn đến gương mặt xinh đẹp của Mạc Từ Yên không còn vẻ ưu tư gì nữa thì lòng đã nhẹ hơn rất nhiều, xem ra Trác Lâm chỉ là một mùi vị trước khi tình yêu của cô thật sự bắt đầu mà thôi.

“Cậu nhỏ, cậu có nhớ con không?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Tiểu tam tìm đến cửa

Vân Mặc bỗng cảm thấy cô có chút khác biệt so với trước kia nhưng cụ thể là khác ở điểm nào thì hẳn lại không giải thích được, nhìn Mạc Từ Yên từ nhỏ đến lớn tính tình cô thế nào Vân Mặc rõ hơn ai hết, một thay đổi nhỏ của cô, những người khác có thể không biết nhưng với hẳn, chỉ cần liếc sơ liền có thể nhận ra.

Tính tình cô khá lãnh đạm với người khác nhưng đó vốn không phải tính tiểu thư, tuy cô kiêu ngạo nhưng không phải loại người không nói lí lẽ, càng không phải một người không hiểu chuyện. Tính cảm cậu cháu của hai người vốn dĩ luôn rất tốt, chỉ là mấy năm gần đây không thường xuyên liên lạc, cho nên đối với sự thay đổi của Mạc Từ Yên, Vân Mặc cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

“Con là công chúa nhỏ của cậu, sao cậu có thể không nhớ đến con?” Gương mặt điển trai nở nụ cười, bộ dạng sùng ái xoa đầu cô, nếu không phải đã sớm quen với bộ dạng yêu nghiệt này, chỉ sợ Mạc Từ Yên cũng sẽ giống như bao cô gái khác, đứng trước một soái ca như vậy, tim không đập nhanh, thân thể không có sức lực mới là chuyện lạ!

“Bất quá, con gái đã lớn, lại đã là vợ người khác, trẻ con như vậy không sợ bị chê cười sao?”

Mạc Từ Yên nghe vậy liền không khỏi bĩu môi, tỏ vẻ không đồng ý với lời nói của Vân Mặc, thầm nghĩ trước giờ giữa cô và hẳn đâu cần phải câu nệ như vậy? Cô tuy đã lớn nhưng vẫn là cháu gái của hẳn, cho dù đã gả cho Âm Dạ Duật thì thế nào, không phải là hẳn nói cho dù sau này cô lấy ai thì cô vẫn là công chúa nhỏ của hẳn sao?

Mạc Từ Yên từ nhỏ đã ngâm thia vàng, trưởng thành dưới sự sùng ái và bảo bọc của Mạc gia và Vân Mặc, tất nhiên trong lòng có suy nghĩ không giống như những người khác, cô có suy nghĩ như vậy, đối với những người khác là trẻ con nhưng cô lại cảm thấy đó là điều hiển nhiên. Cô kiêu ngạo, cô thừa nhận, cô có tính khí đại tiểu thư, cô cũng không phủ nhận điều đó, nhưng cô không có xem thường bất kì ai, ngược lại cô đối với họ có thái độ trân trọng là đằng khác. Đối với những người tỏ vẻ bản thân kiên cường, không cần phải dựa vào sự giúp đỡ từ những người khác mà tự mình đi lên, cô cảm thấy không sao cả, cô muốn giúp nhưng họ không cần, thì thôi, chỉ là không nghĩ đến, họ lại lấy điều đó để oán hận cô, cô cũng không phải là chê cười họ, cô chỉ muốn giúp đỡ nhưng họ không hiểu, Mạc Từ Yên cũng không muốn họ hiểu.

Thế giới này nhiều người như vậy, muốn tất cả những người hiểu bản thân mình, không phải là một chết sao?!

Một khi bạn không quan trọng, những điều bạn nghĩ về tôi thế nào cũng không có ý nghĩa - trong tiềm thức của cô luôn nghĩ như vậy nên cô mới có thể vì Trác Lân mà không màng đến lòng tự trọng của bản thân, chỉ vì muốn ghi được điểm trong mắt hẳn, nhưng là... hết thấy chỉ là bản thân cô tự mình đa tình, nếu cô có thể giác ngộ sớm hơn thì mọi chuyện đã không thành ra như vậy.

“Cậu nói vậy là không đúng rồi, con bé là con gái, đối với trường bối tất nhiên là quyền làm nũng.” Không chỉ Mạc Từ Yên không đồng tình mà Minh Tâm bên cạnh cũng mở miệng phân bác, nói lên tiếng lòng của con dâu.

Con gái vốn là áo bông nhỏ của mẹ, trước kia bà cũng là thiếu nữ, tâm tình Mạc Từ Yên bà tất nhiên hiểu rõ.

Vân Mặc và Âm Dạ Tuấn bên cạnh lấy làm bất đắc dĩ, Vân Mặc nhìn người đàn ông thân là gia trưởng trong nhà nhưng đứng trước mặt phu nhân của ông ấy lại không dám mở miệng thì cũng chỉ có thể lắc đầu. Âm Dạ gia lấy nữ nhân làm chủ, sao hẳn lại quên mất chuyện này chứ?

Minh Tâm mở miệng thay cô khiến Mạc Từ Yên thụ sủng nhược kinh, đối với người mẹ chồng này, cô cũng không dám ôm mộng bà sẽ thích cô, bà chịu chấp nhận cô làm con dâu vốn đã khiến cô rất vui vẻ, trong lòng Mạc Từ Yên vẫn còn có bóng ma kiếp trước, cho nên hiện tại đối với cha mẹ chồng không dám có một chút sai sót nhỏ.

Minh Tâm thân là nữ chủ nhân Âm Dạ gia nhưng bà cũng không khó ở chung, Mạc Từ Yên là con gái của Vân Hinh Như, từ nhỏ bà đã là người mẹ đỡ đầu của cô, cho nên bà vẫn luôn xem cô là con gái mà đối đãi. Là con gái cũng tốt, là con dâu cũng tốt, ngoại trừ tính tình có phần lãnh đạm thì những thứ khác đều hoàn mỹ không chê vào đâu được, cho nên bà vốn rất vừa ý với cô, phù sa không chảy ruộng ngoài, câu nói này Minh Tâm hiểu rõ hơn ai hết, cô gái tốt như vậy, nếu thật sự đem gả ra ngoài thì không bằng để gả cho con trai bà, dù sao con trai bà cũng là một nam nhân không tồi, đối với điều này Minh Tâm thập phần tin tưởng.

Nhìn hai người phụ nữ hòa thuận trò chuyện với nhau, tâm trạng thấp thòm lo âu của Vân Mặc cũng giảm xuống không ít, cảm thấy yên tâm hẳn đi. Lúc đầu hẳn còn nghĩ cô vì muốn quên đi Trác Lân muốn cam tâm tình nguyện gả cho Âm Dạ Duật, sợ rằng gia đình bên này đối xử không tốt với cô mặc dù nhân phẩm bọn họ không tồi nhưng xem ra là hẳn lo lắng quá rồi, cô đã lớn, đối với quyết định của mình cũng phải có một phần trách nhiệm.

Hai người trò chuyện, hai người đàn ông bên cạnh lắng nghe thỉnh thoảng còn chen vào một hai câu, không khí vô cùng hòa hợp.

“Con dậy cũng đã lâu, để mẹ kêu người làm bữa sáng cho con.” Trò chuyện một hồi Minh Tâm liền quên mất chuyện con dâu vừa mới ngủ dậy, còn chưa kịp dùng bữa sáng.

Mạc Từ Yên nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian cũng không còn sớm nên vội ngăn cản bà, hai người giằng co một hồi bà mới chịu thỏa hiệp nhưng vẫn quan tâm khuyên bảo.

“Bữa sáng rất cần thiết cho cơ thể, con vừa mới... tốt hơn hết vẫn nên bồi bổ.” Đối với việc con dâu không chịu dùng bữa, Minh Tâm rất là lo lắng, nhìn vẻ mặt tiêu tụy của cô, dùng đầu gối suy nghĩ bà cũng biết tối qua hai người nhất định rất kịch liệt. Thân là người mẹ, đối với việc này con trai và con dâu

hòa hợp bà thấy rất vui vẻ nhưng nhìn cô vẻ mặt không tốt, đi lại cũng có chút cứng đờ, nghĩ đến con dâu bị con trai bắt nạt, bà có chút không nỡ.

Mạc Từ Yên dường như nghe hiểu ngụ ý trong lời nói của Minh Tâm, gương mặt trắng nõn đột nhiên nổi lên vài rặng mây hồng, cô nghe ngụ ý trong lời nói của bà thì tất nhiên hai người đàn ông còn lại cũng hiểu ý, Âm Dạ Tuấn ho khan một tiếng khiến Mạc Từ Yên quần bách, hai tay xoắn quýt cả vào nhau.

“Được rồi, nếu con bé không muốn dùng thì đừng miễn cưỡng.” Thân là cha chồng, Âm Dạ Tuấn đành mở miệng cứu nguy, tuy nói ở đây không có người ngoài nhưng Yên Nhi da mặt mỏng, ông cũng không muốn cô lâm vào tình thế khó xử.

“Anh ấy nói đúng đó chị.” Vân Mặc cũng vội tiếp lời, từ nhỏ Mạc Từ Yên đã muốn gì được nấy, làm gì có chuyện bị người khác miễn cưỡng? Minh Tâm quan tâm chăm sóc cô, điều này hẳn có thể hiểu nhưng cái hẳn sợ là cô không hiểu ý tốt của bà, sợ nói lời chọc giận bà sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai nhà nên cũng thay cô mở miệng: “Dù sao em cũng chưa ăn gì, để em dẫn con bé ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn.”

Minh Tâm nhượng mảy: “Ăn bên ngoài cũng được, bắt quá sợ là...”

“Chị nói được là được rồi.” Nhân lúc Minh Tâm còn đang suy nghĩ, Vân Mặc liền nhanh chóng mở miệng cướp lời.

“Anh, chị em đi trước, lần sau có rảnh sẽ ghé qua.”

Mạc Từ Yên mơ mơ hồ hồ bị cậu nhỏ kéo đi ra ngoài, cô cũng không vì sao cậu lại gấp như vậy nhưng vẫn không quên lễ phép quay đầu chào tạm biệt cha mẹ chồng.

... không hợp vệ sinh.

Cuối cùng câu nói này, Minh Tâm vẫn không kịp nói ra.

Thấy bà lộ vẻ mặt không vui, Âm Dạ Tuấn liền vội vàng mở miệng dỗ dành, sau đó là một màn ân ái mặn nồng giữa hai vợ chồng già.

~~~~~

Nhìn tòa cao ốc trước mặt, ánh mắt cô gái không khỏi sáng lên, hoàn toàn là một bộ dạng say mê đắm đuối, ánh mắt lộ vẻ yêu thích không thôi, người đi đường không biết còn nghĩ rằng cô gái này có phải mang bệnh trong người?

Trên đời này chỉ có ở trước trai đẹp và tiền con người ta mới lộ ra ánh mắt như vậy, vậy mà cô gái này lại đồ ánh mắt như vậy đối với tòa nhà trước mặt, không biết có phải là bệnh rồi không?

Âm Dạ gia là gia tộc lớn, có nền tảng gốc gác khiến nhiều người kiêng kỵ nhưng Âm Dạ thị thì không. Khi Âm Dạ Duật muốn từ bỏ công việc của gia tộc, tự mình lập nghiệp, bước chân vào thương trường thì Âm Dạ gia bên kia vẫn không có động tĩnh gì, bảo trì thể không phản đối cũng không ủng hộ. Bằng hai bàn tay trắng, Âm Dạ thị ban đầu cũng chỉ là một công ty nhỏ như bao công ty vừa mới thành lập khác, nào có hoành tráng như tòa cao ốc trước mặt? Người có thể khiến Âm Dạ thị hô mưa gọi gió trên thương trường, cho dù kinh tế có biến động, không ổn định thì Âm Dạ thị trong tay anh vẫn có thể đứng vững như thạch trụ, thành tựu lớn như vậy không phải ai cũng có thể làm được. Trong giới thương trường hầu hết mọi người đều khinh thường bởi vì tuổi đời của anh còn quá trẻ, thiếu nhiều kinh nghiệm nhưng năng lực của anh họ đều đã được chứng kiến.

Thời thế tạo nhân tài - câu nói này quả thật sinh ra là dành cho anh. Xuất thân từ danh môn, Âm Dạ gia ở thủ đô cũng là một gia tộc có tiếng, rồi thủ đô bao nhiêu năm nhưng danh vọng vẫn còn. S thị chỉ là một thành phố trực thuộc trung ương vốn không thể so sánh với thủ đô phồn hoa của hoa hạ cho nên trong mắt tất cả mọi người, Âm Dạ gia là một gia tộc lớn không thể trào cao, mà người thừa kế Âm Dạ gia hiện tại lại là tổng tài của Âm Dạ thị, tuổi trẻ nhưng chí lớn, không chỉ có năng lực xuất sắc mà bản thân anh cũng có một vẻ ngoài tuấn mỹ, tính tình ôn hòa dễ gần, là mẫu người lí tưởng trong lòng tất cả các cô gái.

Một ngày trước, anh vẫn là người đàn ông độc thân hoàng kim, hiện tại anh đã là hoa có chủ, điều này khiến biết bao trái tim thiếu nữ tan vỡ. Tất cả mọi người đều biết phu nhân của anh là Mạc thị Đại tiểu thư nhưng chưa từng có ai thấy được dung mạo của cô gái ấy, Mạc thị vốn là danh gia vọng tộc, người biết Mạc phu nhân không ít nhưng cũng chưa bao giờ thấy bà ấy cùng con gái xuất hiện trong các bữa tiệc, trong giới thượng lưu đều truyền tai nhau là Mạc Từ Yên là chim hoàng yến được nuôi nhốt trong lồng kính, đối với dung nhan của công chúa Mạc gia vốn là hiếm kỳ, nghe nói vì muốn bảo vệ con gái mà Mạc Vũ Hiên mới không để cô xuất đầu lộ diện, tất cả mọi thứ về cô vốn là một bí ẩn.

Tổng tài Mạc thị - bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái lại cùng cô công chúa bí ẩn của Mạc gia kết hôn, tin tức này gây náo động không nhỏ, người được mời đến nếu không phải có địa vị cao thì cũng xuất thân từ danh môn, người bình thường ngay cả con đường tổ chức hôn lễ cũng không thể đến gần. Cho nên trong giới thượng lưu, số người đến dự hôn lễ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, số người có thể thấy được dung nhan của cô dâu lại càng ít hơn, mặc dù ánh cưới vẫn được đặt ngay cửa, nhưng lại không có mấy người tin tưởng.

Vì vậy mà Âm Dạ Duật mặc dù đã là hoa có chủ nhưng vẫn có không ít người đánh chủ ý đến vị trí phu nhân của anh.

“Xin chào tôi có thể giúp gì được cho cô?” Thấy cô gái đang nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó, nhân viên tiếp tân liền lịch sự mở miệng.

Bước chân của cô gái dừng lại, cô ngẩng đầu để lộ gương mặt non nớt, dung nhan thanh tú dễ nhìn, ngũ quan kết hợp hài hòa, đôi mắt to tròn, bộ dạng linh động đáng yêu, không giống như những cô gái lúc này đến tìm tổng tài, một bộ dạng yêu mị quyến rũ, không cần nghĩ cũng biết là đi câu dẫn đàn ông.

Đối với việc tổng tài kết hôn, người biết sớm nhất tất nhiên là nhân viên trong công ty, hôn lễ ngày đó của hai người có thể xem là hôn lễ thế kỷ, so với các minh tinh điện ảnh không hề thua kém. Hoa hồng trải dài con đường, khoác lên người bộ váy cưới lung linh, siêu xe rước dâu, chủ rể lại là soái ca có một không hai, điều này quả thật khiến những nhân viên nữ trong công ty hâm mộ không thôi, ngay cả cô cũng hâm mộ đến đỏ mặt.

Chuyện tổng tài và Mạc thư ký đến với nhau sớm đã nằm trong dự tính của tất cả mọi người trong công ty, cho nên hôn lễ của hai người diễn ra họ cũng không quá bất ngờ. Điều khiến bọn họ bất ngờ là ngày hôm sau của hôn lễ, nữ nhân đến tìm tổng tài còn đông hơn trước kia, yêu mị quyến rũ, thành thực trưởng thành, dịu dàng mềm mại, loại hình nào cũng có, mà bọn họ đến đây đều có cùng một mục đích, chính là muốn gặp tổng tài của bọn họ.

“Vị tiểu thư này cô muốn tìm người sao?” Đánh giá cô gái từ trên xuống dưới, nhân viên tiếp tân thầm suy đoán thân phận của cô.

Giọng nói nhu mì vang lên, lời nói của cô thành công khiến nhân viên tiếp tân sững sốt.

“Xin chào, tôi đến tìm Ám... tổng tài của các vị.”

Trước kia có nhiều nữ nhân đến tìm tổng tài, bọn họ cũng không lấy làm lạ nhưng hiện tại tổng tài của bọn họ và phu nhân đang trong thời kỳ đầu của hôn nhân, chuyện này khắp S thị đều không có mấy người không biết, vậy mà nữ nhân đến cửa tìm tổng tài không những không giảm mà còn tăng lên, số lượng đông đến mức đáng kể.

Vợ chồng người ta ân ái, đám nữ nhân này xuất hiện làm gì?

Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết, nhất định là muốn câu dẫn tổng tài, chèn ép chính thê, ý đồ đoạt đi cái ghế thiếu phu nhân của Ám Dạ gia!

Lúc này nhân viên tiếp tân cảm thấy an tâm vì bản thân không giữ vị trí tổng tài phu nhân, nếu không đối mặt với một đám tiểu tam trước mắt, đủ loại kiểu hình từ thanh thuần đáng yêu cho đến mị hoặc quyến rũ, bất kể là mỹ nữ xinh đẹp thế nào cũng sẽ cảm thấy bản thân tràn ngập nguy cơ.

Cẩn thận nhìn lại cô gái trước mặt, tuổi tác không lớn, bộ dạng cũng không giống như nữ nhân có ý đồ không tốt đối với người đã có vợ.

“Vị tiểu thư này, tổng tài của chúng tôi đang bận, xin hỏi cô có đặt lịch hẹn trước hay không? Nếu có hãy nói tên để tôi còn nhắc lại.”

Cô gái ngập ngừng, bộ dạng không muốn nói của cô thành công khiến nhân viên tiếp tân càng nhận định nghi ngờ của bản thân, ánh mắt lộ vẻ không tốt, vốn nghĩ cô khác với những người khác nhưng không ngờ đều giống như nhau, đều có chung mục đích là câu dẫn tổng tài bọn họ.

Thấy nhân viên tiếp tân nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, hai hàng mi của cô gái không khỏi nhú chặt vào nhau, trong lòng có chút buồn bực.

“Xin lỗi, tôi là em gái của anh ấy, muốn gặp anh ấy có chút chuyện.” Cô không nghĩ gặp mặt Ám Dạ Duật lại khó khăn như vậy, sớm biết trước thì ngay buổi hôn lễ cô đã đến làm quen với anh.

A?

Hóa ra là em gái chứ không phải tiểu tam à?!

“Tiểu thư, tổng tài đang bận, nếu có muốn tôi có thể đưa cô đến văn phòng ngồi đợi.” Nhớ đến Ám Dạ gia còn có một vị tiểu thư, lại nhìn bộ dạng của cô gái trước mặt, độ tuổi xem như phu hợp, nên cũng không nghi ngờ gì.

Cô gái gật đầu, tất nhiên cũng nghe ra giọng nói lấy lòng từ nhân viên tiếp tân, trong lòng mặc dù có chút không vui vì sự việc lúc này nhưng nghe được những lời lấy lòng từ nhân viên tiếp tân, lòng cô tràn ngập thỏa mãn.

Nhân viên tiếp tân làm một tư thế mời, cô gái liền nhanh chóng bước chân, lúc này nhìn thấy những cô gái khác buồn bực bước ra, cô còn nghĩ rằng Ám Dạ thị khó mà vào được, vốn chỉ muốn thử vận may, không ngờ đến lượt cô lại thuận buồm xuôi gió đến như vậy, xem ra ngay cả Thiên gia cũng muốn giúp cô có được người đàn ông này.

Lúc hai người định bước chân vào thang máy thì một giọng nói từ phía sau vang lên, thành công khiến cô gái ngừng bước chân.

“Đây là thang máy chuyên dụng của tổng tài, các người không biết sao?”

Giọng nói lạnh lạnh, không mang theo hơi ấm, cô gái quay người, đối diện với người vừa đến. Bộ dạng thành thực già dặn, khoác lên người áo sơ mi trắng và chiếc váy công sở, mái tóc quần lên, hai ba sợi tóc mai rũ xuống, đôi mắt hạnh được che lại bằng cặp kính cận to đùng, che hết đi mũi cao thanh tú, chỉ để lại đôi môi hồng nhuận, bộ dạng cô không xấu nhưng phong cách trưởng thành lại che hết vẻ đẹp của cô, khiến người khác nhìn sơ cũng không nhìn thấy cô có gì đặc biệt.

“Quản lý Vương!” Nhân viên tiếp tân nhìn thấy cô tựa như mèo con nhìn thấy hổ mẹ, hận không thể nhanh chóng rời đi.

“Cô là nhân viên công ty, điều cơ bản như vậy cũng không biết sao?” Người đến không ai khác chính là Vương Hạ - nữ ma đầu nổi tiếng trong công ty, người khác thấy cô liền hận không thể đi đường vòng.

“Quản lý Vương, mọi chuyện không như chị nghĩ đâu, em chỉ là dẫn tiểu thư đến văn phòng tổng tài, cho nên em nghĩ đi thang máy này sẽ nhanh hơn thôi...” Nhân viên tiếp tân vội vàng giải thích, Ám Dạ thị nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mặc dù thang máy trong công ty không ít, lại được trang bị tiên tiến nhưng nhân viên thì nhiều vô số kể, đặc biệt là thời điểm hiện tại, mọi người đều phải nhanh chóng hoàn thành công việc nên thang máy được sử

dụng thường xuyên. Nếu là người khác nhân viên tiếp tân liền để họ đi thang máy dành cho nhân viên nhưng người này là em gái tổng tài, tiểu công chúa của Âm Dạ gia, cô làm sao có thể để cô ấy đi thang máy dành cho nhân viên? Nếu tổng tài biết được liệu có đuổi việc cô không?

“Là vị tiểu thư nào mà có đặc quyền như vậy?” Vương Hạ nhíu mày, ánh mắt rơi vào cô gái bên cạnh.

“Quản lý Vương, cô gái này chính là em gái của tổng tài, hiện tại em dẫn cô ấy đến văn phòng tổng tài ngồi đợi...”

“Em gái? Cô có biết mạo danh người khác sẽ có hậu quả gì không?”

“Quản lý Vương, chị đang nói gì vậy? Cô ấy...” Nhân viên tiếp tân sùng sốt, nhìn về mặt của Vương Hạ không giống như đang nói đùa, trái tim cô không khỏi run lên, chẳng lẽ cô gái này không phải em gái tổng tài?!

Thân hình cô gái khẽ run lên, rõ ràng là có phản ứng đối với lời nói của Vương Hạ.

“Tôi không biết cô đang nói gì, tôi không có mạo danh ai cả.”

“Tôi đã từng gặp Âm Dạ Nghiên, bộ dạng không hề giống cô, cô đừng nói với tôi cô là Âm Dạ Nghiên đã phẫu thuật chỉnh sửa lại nhé?” Môi mím nhếch lên, ánh mắt cô lộ vẻ châm biếm.

Vương gia tuy không phải gia tộc hàng đầu nhưng giao tình với Âm Dạ gia cũng không tồi, đối với tiểu công chúa của Âm Dạ gia là Âm Dạ Nghiên cô đã gặp mặt không ít lần, cho nên cô không thể không nhận ra Âm Dạ Nghiên được. Mà người trước mắt, nhìn ngang nhìn dọc cũng không có bộ dạng nào giống Âm Dạ Nghiên nhưng lại luôn miệng bảo là em gái của Âm Dạ Duật, Âm Dạ gia ngoại trừ Âm Dạ Nghiên là tiểu thư thì còn một vị tiểu thư thứ hai sao?!

Đáp án chắc chắn là không!

Cho nên người trước mặt là giả mạo!

“Tôi... tôi không phải Âm Dạ Nghiên nhưng tôi đúng là em gái anh ấy...” Âm Dạ Duật có một cô em gái, điều này cô biết, cô đã từng điều tra Âm Dạ Nghiên, cô ấy không thường xuyên lui tới công ty, cho nên số người biết cô ấy sẽ rất ít, mà cô và cô ấy lại trạc tuổi nhau, nếu không phải người quen thì tuyệt đối sẽ không biết, vốn dĩ cô muốn mượn danh phận “tiểu thư Âm Dạ gia” này để có thể tiếp cận anh nhưng hiện tại lại bị cô gái trước mắt phá hư.

“À? Cô thừa nhận bản thân là giả mạo?”

“Tôi... không có giả mạo ai cả, tôi là em họ của anh ấy...”

Nhìn bộ dạng quần bách của cô, Vương Hạ cười lạnh: “Hết em gái rồi lại đến em họ, sao cô không nói cô là phu nhân luôn đi?”

“Tiểu tam tìm đến cửa mà còn ngụy biện!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trùng trị tiểu tam

Đại sảnh rộng lớn, người người ra vào không ngừng, giờ này là khoảng thời gian mọi người đang làm việc tích cực, không ít người chú ý đến động tĩnh bên này của hai người, có người tò mò, định tiến lại để nghe rõ cuộc trò chuyện nhưng nhìn đến ánh mắt của cô gái đeo kính thì bất giác dừng lại, rốt cuộc chỉ có thể đứng từ xa mà hóng chuyện.

“Tiểu... tiểu tam gì chứ? Cô đừng có mà vu khống?” Nhận thấy ánh mắt kì quái của những người xung quanh, sắc mặt cô gái trở nên khó coi, từ tận đáy lòng dâng lên một cảm giác xấu hổ. Mặc dù trong lòng cô thật sự có ý nghĩ này nhưng cô cũng chưa từng nói ra, huống hồ Vương Hạ là ai mà có quyền phán xét cô? Nói chuyện không bằng không chứng, chẳng khác nào muốn hạ nhục cô!

“Vu khống?” Vương Hạ cười lạnh: “Trên mặt cô treo đầy hai chữ tiểu tam đấy!” Cô không phải loại người hiền lành gì, phụ nữ như cô gái trước mặt cô sớm đã gặp nhiều, đừng nhìn cô ta bộ ngoài thanh thuần mà nghĩ rằng cô ta thật sự là tiểu bạch thỏ, cái gì cũng không rõ. Bản thân mỗi người phụ nữ đều mang dòng máu hồ ly trong người để thu hút ánh mắt của nam phái, chỉ là tùy vào người đó có thể hiện ra hay không.

Cô gái trước mặt này tuy gương mặt thanh thuần, nhìn tuổi không lớn, bộ dạng cùng Âm Dạ Nghiên lớn lên không sai biệt lắm, lừa được nhân viên tiếp tân cũng là bình thường, nếu không phải đã gặp qua Âm Dạ Nghiên, cô thật sự cũng bị lừa. Bất quá, lúc này cô cũng có chú ý quan sát đến nhất cử nhất động của cô ta, bộ dạng ngập ngừng, không muốn nói nhiều, tựa hồ như sợ đối phương biết thân phận của mình, người như vậy nói không có ý đồ xấu... cô mới không tin đâu!

“Làm sao có thể chứ? Trên đời này có ai tình nguyện treo hai chữ tiểu tam lên mặt chứ?” Đối với sự vô lễ của Vương Hạ, thân là tiểu thư danh môn,

được gia giáo cẩn thận cô gái cũng nhịn không được mà nổi giận.

“Có a, người đó không phải là cô sao?” Bộ dạng Vương Hạ từ đầu chí cuối đều rất bình tĩnh, hoàn toàn không giống với giọng điệu châm chọc của cô.

“Cô!!!” Đối với lời nói của Vương Hạ một chữ cô cũng không phản bác được, cô thẹn quá giận, giờ đôi tay lên ý đồ muốn cho Vương Hạ một cái tát.

Đối diện với bàn tay ngày càng gần gương mặt của bản thân, hai mắt dưới cặp kính của Vương Hạ lạnh đi vài phần, bàn tay nắm chặt lại, móng tay thon dài được phủ một lớp sơn đỏ vô cùng diễm lệ khê cào lấy lòng bàn tay, cảm giác ngứa ngáy chạy dọc toàn thân. Trong lòng cô sớm đã có tính toán, nếu bàn tay đó thật sự rơi vào gương mặt cô thì ngày hôm nay cô gái này cũng đừng mong an toàn rời khỏi Âm Dạ thị.

“Dừng tay!” Một giọng nam từ tính vang lên, cánh tay cô gái bị chụp lấy, bàn tay người đàn ông như chiếc công sắt, khóa chặt lấy cánh tay cô, sức lực của người đàn ông quá lớn khiến cánh tay cô gái không thể thoát được, cảm giác đau đớn lan tràn từ cánh tay khiến sắc mặt cô gái trắng bệch, giãy giụa, ý đồ muốn thoát khỏi bàn tay cứng rắn của người đàn ông.

“Em không sao chứ?” Người đàn ông thấy vậy liền buông tay cô ra, hẳn cũng không muốn bắt nạt phụ nữ. Cánh tay của cô gái được giải thoát, cảm giác đau đớn cũng bớt dần, cô gái vội vàng dùng một tay còn lại xoa xoa cánh tay, đau đớn vừa rồi khiến cô có cảm giác như cánh tay đã rời khỏi thân thể bản thân vậy.

Hai mắt cô gái lộ vẻ sợ hãi, người đàn ông này là ác ma, thật sự không biết thế nào là thương hương tiếc ngọc mà!

Thân hình người đàn ông cao lớn đang che chắn trước mặt cô, đối lập với người đàn ông, thân hình Vương Hạ khá nhỏ nhắn, trước mặt hẳn cô chẳng khác nào một chú chim nhỏ, chỉ cần vươn tay ra, hẳn hoàn toàn có thể ôm trọn lấy thân thể cô.

“Anh...”

“Trương Đình!”

Còn chưa đợi Vương Hạ mở miệng, từ đằng xa đã vang lên tiếng gọi của phụ nữ, thân hình cao gầy, khoác lên người chiếc váy đen bó sát, để lộ ra những đường cong bốc lửa, một bộ dạng mỹ nữ quyến rũ thành thực. Trông cô gái có vẻ gấp gáp, đôi chân dẫm lên nền gạch, tạo ra những âm thanh “Cộc cộc”, bộ ngực cũng vì vậy mà trở nên phập phồng, không khỏi thu hút ánh mắt của những người xung quanh, nhìn đến đây hai mắt Vương Hạ tối lại, mím môi không mở miệng.

“Trương Đình, anh đi nhanh vậy làm gì?” Người vừa đến lộ vẻ oán giận, người ngoài không biết còn tưởng hai người là cặp tình nhân đâu!

“Tôi cũng không bảo cô đi theo.” Trương Đình mở miệng, một bộ dạng lãnh đạm khiến người khác không dám đến gần.

Tựa hồ biết anh sẽ nói như vậy, người đến cũng không lộ vẻ bức tức gì, nhìn đến Vương Hạ, trong lòng có chút khó chịu nhưng cũng không mở miệng gây sự, dù sao sự cao quý của một quý tộc không cho phép cô làm điều đó. Phát hiện ở đây còn có người khác, ánh mắt cô liền rơi vào trên người cô gái vừa mới bị Trương Đình ngăn cản hành động cho Vương Hạ một cái tát.

“Vân Uyên?”

Thân hình cô gái cứng đờ, nhìn đến gương mặt quen thuộc trước mặt, tim không khỏi đập nhanh hơn một chút, người trước mặt này không phải là Vân Tịnh Nguyệt - Vân gia Nhị tiểu thư, chị họ của cô sao?

Vốn dĩ nửa tháng trước khi Vân Tịnh Giai trở về thì Vân Tịnh Nguyệt rời nhà đi mất, đi đâu không ai biết, chuyện này khiến Trữ Diên rất tức giận, mà Vân lão gia lại không hề bận tâm, bởi vì ông chủ một mực quan tâm đến hôn sự của Mạc Từ Yên. Khác hẳn với thái độ của đám người Vân gia, bà nội Vu Tú Ngọc của cô ngược lại rất vui vẻ, chỉ khi có mặt Trữ Diên mới thu diễm lại một chút, mà cô không có Vân Tịnh Nguyệt tại, địa vị cô nhanh chóng được nâng cao nhưng vẫn không bằng Vân Tịnh Giai, đặc biệt là khi Vân Tịnh Giai có một vị hôn phu giàu có như Trác Lân. Thấy Trầm Ngọc Hương ngày ngày vênh váo, mặt của Vân Uyên cũng không chịu thua kém, nhanh chóng sắp xếp cho cô đi xem mắt, ý đồ muốn cô có thể như Vân Tịnh Giai, cầu được rùa vàng để địa vị của cô ở Vân gia không bị coi thường.

Đàn ông được sắp xếp xem mắt với Vân Uyên, nếu không phải không tốt xem thì chính là những lão già dè xòm, ngoại trừ có khối tài sản kết xù thì những thứ khác đều không có, không nói đến chuyện đám người đó có vừa ý cô hay không nhưng rõ ràng thái độ của Vân Uyên đối với hôn nhân này là không hề hài lòng. Hai lần xem mắt, cả hai lần đều thất bại, cô cũng không muốn đến lần thứ ba để thử vận may của mình. Mỗi ngày Vân Uyên đều phải nghe mẹ cô oán giận, đem cô ra so sánh với Vân Tịnh Giai, bảo sinh ra cô đúng là vô dụng, bất quá cô cũng không hề tức giận, bởi vì đối với những lời này, cô sớm đã nghe đến thuộc lòng.

Vân Uyên không tức giận nhưng không có nghĩa là cô cam chịu thua kém Vân Tịnh Giai, nhìn đến Trác Lân cô sẽ không tự chủ nhớ đến một người, người đàn ông khí thế bất phàm, vẻ ngoài bất mắt, ôn nhu nho nhã, điển hình là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái, so với Trác Lân không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Đáng tiếc, anh đã là hoa có chủ!

Vân Uyên đang ở độ tuổi mới lớn, nhìn đến một người đàn ông có mị lực như Âm Dạ Duật, xuân tâm nhộn nhạo cũng là chuyện bình thường. Cô vốn nghĩ vài ngày nữa thì cô sẽ đem hình ảnh của anh ném ra sau đầu, chỉ là không ngờ, ngày qua ngày hình ảnh của anh càng hiện rõ trong trí nhớ của cô, mà vài ngày nữa là đến hôn lễ của Mạc Từ Yên, khó khăn lắm cô mới có thể xin phép Vân lão gia đến dự, dù sao để Vân Tịnh Giai đến dự hôn lễ vốn dĩ là chuyện không thể nào, mà Vân Tịnh Nguyệt lại không biết biến đi đâu, Vân gia vẫn cần có người thay mặt đi dự hôn lễ, cơ hội tốt này tất nhiên là rơi vào

người Vân Uyển cô rồi!

Theo lí mà nói, cô không nên sinh ra ý đồ bất chính đối với người đàn ông sẽ trở thành anh rể của mình, nhưng ngày hôm qua, nhìn anh ở trước quần chúng đeo nhẫn cưới cho Mạc Tử Yên, kim cương vốn quý giá, kim cương đó càng quý giá hơn, chỉ cần là người có hiểu biết, liếc mắt nhìn sơ cũng biết vật này giá trị liên thành, một người đàn ông có thể dùng kim cương đó làm nhẫn cưới, rồi cuộc là anh yêu cô gái ấy đến mức nào? Huống hồ anh còn ở trước mặt mọi người tuyên thệ: “Đời này kiếp này anh chỉ cần em”, không chỉ riêng Mạc Tử Yên mà Vân Uyển cũng bị lời nói này làm cho rung động, anh không nói lời yêu nhưng lại để cho người khác cảm nhận tình cảm sâu sắc trong lời nói của anh, sống trong gia tộc lớn như Vân gia, Vân Uyển sớm đã không còn tin vào tình yêu, dù sao hào môn luyện ái gì đó, chỉ xuất hiện trong phim truyền hình dài tập, không bao giờ có thật ở ngoài đời.

Hơi tàn của ngọn lửa như được tiếp thêm sức mạnh, bắt đầu rạo rực lên, ngay giây phút ấy, Vân Uyển chỉ có một cảm giác chính là phải cướp người đàn ông này, Mạc Tử Yên vốn dĩ không xứng đáng với anh. Trong thời kì tân hôn vui vẻ, hẳn anh và Mạc Tử Yên phải đi hưởng tuần trăng mật mới đúng nhưng ngược lại dự đoán của mọi người, anh lại đến công ty làm việc, biết được tin tức này so với nhật được vàng Vân Uyển còn cảm thấy vui hơn, có lẽ tình cảm của anh đối với Mạc Tử Yên cũng không tốt như vẻ bên ngoài mà hai người thể hiện. Ngày hôm nay cô đến đây, không ngờ rằng lại gặp được Vân Tĩnh Nguyệt.

“Chị Tĩnh Nguyệt, sao chị lại ở đây?” Ánh mắt Vân Uyển như có như không đảo đến người đàn ông bên cạnh, lần đầu tiên cô nhìn thấy Vân Tĩnh Nguyệt thân mật với một người đàn ông như vậy, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết quan hệ giữa họ tất nhiên không tầm thường, bất quá tựa hồ như người đàn ông này không có ý với cô ta à?

Đánh giá Vân Uyển một lượt, cô mới trả lời: “Câu nói này không phải nên để tôi nói sao?”

Nửa tháng trước Vân Tĩnh Nguyệt một mình đến thành phố B, một nơi đất khách xa lạ, không tránh khỏi có chút xa lạ, lại gặp phải bọn lừa đảo, có ý đồ xấu với cô, may mắn đúng lúc ấy Trương Đình xuất hiện cứu cô, nếu không trong sạch của Vân gia Nhị tiểu thư chỉ sợ sẽ mất sau một đêm khi mới vừa rời khỏi nhà. Anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân liền lấy thân báo đáp, một tuần này cơ hồ cô đều quấn lấy Trương Đình, đối với vẻ ngoài xuất sắc của cô, nếu là người đàn ông bình thường thì đã chấp nhận cô nhưng Trương Đình không giống vậy, hẳn như một tảng băng, đứng trước sự nóng bỏng của cô cũng không hề tan chảy. Bất đắc dĩ, Vân Tĩnh Nguyệt phải theo hẳn từ thành phố B trở về S thị, đến nơi này rồi cuộc cô cũng hiểu được vì sao người đàn ông này lại lạnh nhạt với cô như vậy.

Nữ nhân trước giờ vốn nhạy cảm, ngay từ lần đầu tiên gặp Vương Hạ, trong lòng cô đã biết cô gái này có một sự tồn tại đặc biệt đối với Trương Đình, anh đối xử với cô ấy khác hẳn với những cô gái khác. Bất quá cô cũng không có ý định từ bỏ hẳn, bởi vì ngay tại thời điểm đó Trương Đình cho cô một cảm giác khác hẳn với những người khác nên cô đã quyết định sẽ không dễ dàng buông tha cho anh, đồng thời cũng tự tạo một cơ hội cho chính mình.

“Hai người là chị em?” Sắc mặt Vương Hạ lạnh đi vài phần, dịch ý hiện rõ ràng trong mắt.

Vân Tĩnh Nguyệt không trả lời Vương Hạ, cô ngược nhìn Vân Uyển đối diện, mặt không đổi sắc hỏi: “Vân Uyển cô đến đây tìm tôi?” Ngoại trừ lí do này Vân Tĩnh Nguyệt thật sự không biết nguyên nhân vì sao Vân Uyển lại xuất hiện ở đây?

Vân Uyển biến sắc: “Không... không có.”

Vương Hạ bên cạnh nhếch môi cười lạnh: “Cô ta tất nhiên không phải đến đây tìm cô.”

“Có ý gì?” Vân Tĩnh Nguyệt thần sắc khó hiểu.

“Cô ta ở đây là vì muốn gặp tổng tài của chúng tôi, ý đồ muốn câu dẫn anh ấy.”

“Cái gì?” Trương Đình cùng Vân Tĩnh Nguyệt đồng thời sững sờ.

“Cô nói vậy!”

“Phải không?”

Nhìn thần sắc lạnh nhạt của Vương Hạ, lại nhìn đến vẻ mặt chột dạ của Vân Uyển, trong lòng Vân Tĩnh Nguyệt liền hiểu rõ: “Vân Uyển cô điên rồi sao? Anh ta là người đàn ông có vợ rồi!” Ám Dạ Duật là tổng tài của Trương Đình, bất kì thông tin của hắn, có tất nhiên là phải tìm hiểu rõ ràng. Cũng biết rõ việc Ám Dạ Duật vừa mới kết hôn ngày hôm qua, tuy chưa được diện kiến phu nhân của anh nhưng có thể làm thiếu phu nhân nhà Ám Dạ thì cũng đủ biết thân phận cô không hề tầm thường, so sánh với Vân Uyển trước mắt, Vân Uyển chỉ là ánh đèn trong đêm, mà cô gái kia rõ ràng là ánh trăng sáng chói.

Vân Uyển sắc mặt xanh mét: “Chị Tĩnh Nguyệt, chị lại tin tưởng người ngoài mà không tin tưởng em gái mình sao?”

“Em gái? Cô bất quá cũng chỉ là cháu gái của vợ nhỏ, có tư cách cùng tôi xưng chị gọi em sao?”

“Chị... sao chị có thể nói như vậy?!” Vẻ mặt Vân Uyển ủy khuất đến độ sắp khóc nhưng Vân Tĩnh Nguyệt là nữ nhân, đối với thương hoa tiếc ngọc gì đó, cô không hề bận tâm.

“Cô cũng giống như bà nội cô, cứ thích làm tiểu tam phá hoại gia đình người khác!”

“Chị thì biết gì chứ? Bà nội của chị không phải cũng chỉ là tiểu tam thôi sao? Nếu không phải người phụ nữ đó qua đời, bà nội chị có thể từ tiểu thiếp lên làm chính thất sao chứ?!” Vân Uyển bị chọc giận, lời nói cũng không hề kiêng kỵ đối với Vân Tĩnh Nguyệt.

Ánh mắt Vân Tĩnh Nguyệt lạnh đi vài phần.

“Chát!”

Trên gương mặt trắng nõn hiện rõ năm dấu tay, cảm giác đau rát khiến Vân Uyển bưng tỉnh.

“Chị đánh tôi?” Ánh mắt cô mở to, không thể tin được người trước mặt lại dám ra tay đánh cô!

“Tôi đánh cô, thì sao?” Giờ phút này Vân Tĩnh Nguyệt cao ngạo như nữ hoàng, ánh mắt nhìn Vân Uyển như một thứ gì đó rất dơ bẩn.

“Chị!!! Chị lấy tư cách gì mà dám đánh tôi?” Cô dù sao cũng là tiểu thư của Vân Gia, mặc dù sủng ái không bằng hai người Vân Tĩnh Nguyệt nhưng chưa từng chịu ủy khuất, cho dù đám người trong trường đối với thân phận của cô có chút khinh thường nhưng cũng không dám biểu hiện ra mặt, vậy mà hiện tại Vân Tĩnh Nguyệt lại ra tay đánh cô!

Hai người gây ra âm thanh lớn như vậy khiến những người trong đại sảnh không khỏi chú ý đến.

“Chị em hai người lạ thật đó, cứ thích đánh chủ ý lên người đàn ông của người khác.” Thanh âm trào phúng vang lên, Vương Hạ nhường sân khấu cho hai người Vân Tĩnh Nguyệt này giờ rốt cuộc cũng mở miệng.

“Vương Hạ, cô nói vậy là có ý gì?!” Nếu lời này của cô ta là nhắm vào Vân Uyển thì cô sẽ không bận tâm, nhưng cô ta lại gộp chung cô và Vân Uyển, Vân Tĩnh Nguyệt có thể nhẫn nhịn sao?!

“Cô.” Ngón tay thon dài chỉ thẳng vào mặt Vân Uyển, “Người ta đã có vợ rồi mà cô còn không buông tha, có biết xấu hổ là gì không?!”

“Còn cô cũng không thua kém em gái của mình...” Ánh mắt rơi vào người Vân Tĩnh Nguyệt, trong lòng không khỏi âm thầm hạ quyết định, cô đi đến bên cạnh Trương Đình, một tay kéo lấy cánh tay hấn về phía mình.

“Người đàn ông này là của tôi!”

Trương Đình sùng sốt, Vân Tĩnh Nguyệt sùng sốt, toàn trường không khỏi sùng sốt trước lời của Vương Hạ.

Hai mắt Trương Đình lộ vẻ phức tạp nhìn cô, nhớ rõ chuyện xảy ra lần trước, tay không khỏi nắm chặt thành nắm, rõ ràng cô đã muốn phân rõ giới tuyến với hấn, tại sao lại...?

“Cô nói cái gì? Hai người...” Nhìn thấy khoảng cách của hai người, mặc dù không hiểu rõ nhưng trong đầu Vân Tĩnh Nguyệt lúc này vang lên một hồi chuông cảnh báo.

“Cô không nghe rõ sao? Tôi nói người đàn ông này là của tôi, tôi đã có thai với anh ấy rồi.”

...

Tĩnh!

Hoàn toàn tĩnh lặng.

Nếu như lúc này mọi người bị lời nói của Vương Hạ làm cho sùng sốt thì hiện tại chính là khiếp sợ!

“Em nói thật sao?” Giọng nam run run không rõ.

“Cô nói bậy!” Giọng nữ tức giận vang lên.

“Tin hay không tùy cô.” Nhìn phản ứng của hai người, Vương Hạ vẫn không hề thay đổi sắc mặt.

“Còn anh, con tôi thiếu một ng cha như anh cũng không sao cả.” Cô dù sao cũng là tiểu thư của Vương Hạ, không cần dựa vào Vương gia cô vẫn có thể nuôi nấng một đứa nhỏ.

“Tiểu Hạ, em hiểu lầm rồi.” Giờ khắc này gương mặt lạnh băng của Trương Đình rốt cuộc cũng xuất hiện vết nứt.

“Anh ra ngoài chơi gái cũng không liên quan đến tôi!” Vương Hạ cười lạnh, ngày hôm đó cô nằm một mình ở bệnh viện lạnh lẽo, hấn cũng không đến thăm cô, hiện tại đối với Trương Đình cô đã hoàn toàn thất vọng, cũng không dám mong đợi gì hơn.

“Ha ha, Vân Tĩnh Nguyệt chị cũng đâu phải loại người tốt đẹp gì!” Hiện tại nếu không nhận ra mối quan hệ giữa ba người thì cô đúng là đồ ngốc, nhìn sắc mặt Vân Tĩnh Nguyệt lúc này rốt cuộc cô cũng có thể đoán ý một phen.

“Câm miệng!” Vân Tĩnh Nguyệt sắc mặt xanh mét, hiện tại cô hoàn toàn không có tâm trạng tranh cãi với Vân Uyển.

“Hừ, hiện tại chị vẫn còn đắc ý sao?” Như nhớ đến gì đó, sắc mặt Vân Uyển lộ vẻ xem thường.

Vương Hạ đối với lời giải thích của Trương Đình vốn không nghe lọt tai, lại nhìn hai người phụ nữ đang tranh cãi nơi đó, thần sắc lộ vẻ khó chịu: “Đủ rồi, hai người muốn cãi nhau thì ra ngoài mà cãi!” Dứt lời liền không chút do dự quay người rời đi, hoàn toàn không quan tâm đối với người đàn ông bên cạnh.

“Tiểu Hạ, em đang mang thai, đừng tức giận, anh sẽ gọi bảo vệ đuổi họ ra ngoài.” Trương Đình lộ vẻ mặt lấy lòng, hẳn biết tính tình cô quyết liệt, nói được làm được, nếu thật sự đúng như lời cô nói thì sau này con hắn có phải sẽ gọi người khác là cha không? Chỉ cần nghĩ đến việc này, hắn cũng cảm thấy tức giận không thôi!

Khoảng năm phút sau, bảo vệ lập tức đi vào, ý đồ muốn đuổi hai người ra ngoài nhưng Văn Tĩnh Nguyệt tựa hồ không muốn rời đi mà Văn Uyển thì chưa đạt được mục đích gặp Âm Dạ Duật, tất nhiên cả hai đều đồng thời không chịu ra ngoài. Bảo vệ thấy vậy cũng không ôn hòa như lúc này, dùng biện pháp cường chế, đối mặt với bảo vệ thân thể cường tráng, sức lực của nam nữ vốn dĩ khác biệt, cho nên dù không tình nguyện hai người liền chặt vật bị đuổi đi ra ngoài.

Nhân viên tiếp tân sắc mặt thay đổi liên tục, có phải cô đã biết một bí mật mà cô không nên biết hay không?

~~~~~

“Xin hỏi quý khách muốn gọi món gì?” Nhìn thấy một đôi nam nữ từ đằng xa, nữ phục vụ hai mắt sáng lên, nhanh chóng chớp lấy cơ hội đi đến bên này.

“Ừm, gà hầm hạt sen, món này không tệ, canh đậu phụ nầm hương, có thể bỏ máu, thị bò hầm, gan heo xào cải... tất cả những món này đều mang lên đi.”

“Vâng.” Nghe người đàn ông gọi món, hai mắt nữ phục vụ sáng lên, không hoàn toàn là vì vẻ ngoài tuấn tú mà còn là vì sự hào phóng của hắn, phải biết mỗi món trong thực đơn này không hề rẻ a, thật hâm mộ cô gái ngồi đối diện!

Mạc Tử Yên nhìn một bàn thức ăn đều là thức ăn bổ máu, hai má liền không khỏi đỏ lên, dưới ánh mắt đầy ý vị của Văn Mặc, cô rút cuộc cũng nhin không được mà có chút xấu hổ.

“Cậu... cậu gọi nhiều như vậy, hai người chúng ta làm sao ăn hết?” Huống hồ hôm nay là ngày đầu tiên cô ở nhà chồng, lại không dùng bữa với cha mẹ chồng, mặc dù Minh Tâm không nói ra nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân không được lễ phép.

“Không sao, không ăn hết thì gói mang về.”

Gói... mang về?

Mạc Tử Yên nghi hoặc nhìn hắn, cậu nói thật sao?

Như hiểu được ý trong mắt cô, Văn Mặc trả lời: “Cậu nói đùa thôi.”

“Cậu... hài hước thật.” Hai năm không gặp Văn Mặc thật sự đã thay đổi, chỉ là không biết điều gì đã khiến hắn thay đổi?

“Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện chính sự sao?”

“Chuyện chính sự?” Cô và hắn có chính sự để nói sao?

“Vì sao con lại cùng Âm Dạ Duật kết hôn?”

Động tác trên tay Mạc Tử Yên dừng tay, nhìn thần sắc nghiêm túc của hắn, cô cúi đầu, nhìn chằm chằm đồ ăn trước mặt, một lúc sau mới hé môi.

“Con và anh ấy vốn dĩ là có hôn ước, kết hôn là chuyện sớm muộn, không phải sao?”

“Yên Nhi, con không giỏi nói dối.” Lí do hoang đường như vậy, hắn tin sao? Câu trả lời tất nhiên là không rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Lãnh An Nhiên

Thời tiết hôm nay thật đẹp, trong không khí mang theo một làn khí lạnh lạnh, không phải lạnh lẽo mà là cảm giác mát mẻ, khiến người khác cảm thấy thoải mái. Trên nền xanh của bầu trời là những đám mây đang lượn lờ trôi nổi, ánh mặt trời bị đám mây che đi xuyên qua đám mây chiếu xuống mặt đất tạo thành những tia sáng lấp lánh rực rỡ.

Ngoài đường người không ngừng qua lại, xe cộ ồn ào, bận rộn không ngừng, trên mặt mỗi người đều treo vẻ khó chịu và thiếu kiên nhẫn, dường như họ không hề cảm nhận được không khí dễ chịu xung quanh.

Cô gái ngồi bên cửa sổ, đôi mắt cô nhìn ra bên ngoài, so với không gian yên tĩnh trong này thì bên kia tấm kính là một mảnh nhộn nhịp ồn ào, ánh mắt cô có chút thần thờ như xuyên qua đám người mà nhìn đến một nơi nào đó xa xôi vô định.

Đối diện với cô là một người đàn ông tuấn tú, bề ngoài soái khí, trên mặt lộ vẻ nghiêm nghị, điển hình cho băng sơn vương tử, thấy cô gái vẫn không mở miệng, ánh mắt lộ vẻ hằn lộ vẻ bất đắc dĩ, sâu trong đó là sự cung chiều đầy bao dung, điều này hoàn toàn phá hủy hình tượng băng giá mà vừa mới xây dựng.

"Không nói không được sao?" Cô gái thu hồi tầm mắt, nhìn đến người đối diện, gương mặt lộ vẻ rầu rĩ, rõ ràng là bộ dạng không tình nguyện, như thể bị người khác ép buộc làm điều mà bản thân không muốn, khiến người ngoài nhìn vào không khỏi hiểu lầm cô bị bắt nạt.

"Có thể." Tựa hồ không muốn làm cho cô gái thất vọng, người đàn ông từ tốn mở miệng trả lời.

Nhìn hai mắt của cô sáng lên, vẻ mặt gian manh như hồ ly, người đàn ông nói tiếp: "Sau này đừng gọi cậu bằng cậu nhỏ nữa."

Cô gái lộ vẻ ảo não: "Con đã nói thật rồi, rõ ràng là cậu không tin." Cũng không thể vì chuyện này mà hấn lại đoạn tuyệt quan hệ với cô à?

"Nói thật của con chính là sau khi chia tay Trác Lâm rồi chuyển đối tượng sang Âm Dạ Duật sao?" Sắc mặt hấn nghiêm lại, rõ ràng không hài lòng với đáp án có lệ của cô.

"Con biết cậu không tin nhưng đó là sự thật!"

Cậu không muốn tin? Vậy thì hỏi cô làm gì a? Muốn biết sự thật thì cậu tự đi mà tìm!

Mạc Từ Yên thật sự muốn gào lên với người đàn ông đối diện như vậy... bất quá, cô không dám.

Mặc dù Vân Hinh Như tính tình vốn rất tệ, từ trên xuống người bà đều bộc lộ khí chất nữ vương, chỉ cần một ánh mắt của bà cũng khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo, mà Mạc Vũ Hiên, bề ngoài mang dáng vẻ của người đàn ông nhã nhặn nhưng tâm tính gian xảo, bề ngoài và tính tình của ông hoàn toàn trái ngược nhau. Mang trong người hai dòng máu, bộ dạng của cô tuy giống Vân Hinh Như nhưng rõ ràng, tính tình cô là di truyền từ Mạc Vũ Hiên, nhưng vấn đề quan trọng chính là khi ở trước mặt Vân Mặc, Mạc Từ Yên lại không dám bộc lộ bản chất của cô.

Theo như lời Vân Hinh Như, mặc dù quan hệ giữa Vân Mặc và Vân lão gia không tốt nhưng hai người lại giống hệt nhau, đều cực kỳ độc đoán và quy củ, hưởng hồ Vân Mặc sống ở Pháp một thời gian dài, dễ bị ảnh hưởng từ gia quy của gia tộc Annatoria, lễ nghi phải đặt lên hàng đầu. Trưởng thành dưới sự dạy dỗ của Vân Hinh Như cùng Vân Mặc, Mạc Từ Yên cũng hiểu rõ, cho dù Vân Mặc có yêu thương cháu gái là cô đến mức nào nhưng cũng không thể đi ngược lại quy tắc của hấn, thân là tiểu thư quý tộc, cư xử đều phải lễ phép, đoan trang cao quý.

Nhớ đến kiếp trước, bản thân cô còn đặc biệt phản cảm với hình tượng này, nhìn thấy ánh mắt của đánh giá từ người khác, Mạc Từ Yên vô cùng khó chịu. Bất quá khi trưởng thành, cô mới biết được đây đúng là lớp nguy trang hoàn hảo, lâu dần cô cũng quen thuộc với hình tượng mà bản thân đã cố gắng xây dựng.

Cô đối mặt với mọi chuyện đều dùng lý trí mà từ tốn giải quyết vấn đề, chỉ khi đối mặt với chuyện tình cảm mới bỗng bật thiếu suy nghĩ như vậy.

"Người ngoài sẽ nói như thế nào? Cháu gái cậu thủy tính dương hoa đến thế sao? Vừa chia tay đã gấp tìm một người đàn ông đến kết hôn?" Vân Mặc lộ vẻ tức giận, trong giọng nói mang một loại ngữ khí người khác khó chịu, thành công chọc giận Mạc Từ Yên ở đối diện.

Mạc Từ Yên tức giận: "Mới không có!" Sắc mặt cô lúc này đã đen lại, như một đám mây đen kéo đến, thể hiện thái độ khó chịu của bản thân.

"Mạc Từ Yên cô có biết xấu hổ hay không? Đã có chồng rồi mà còn đến đây dây dưa với Lâm, thật sự là nữ nhân lăng lợ, thủy tính dương hoa!"

Lần đầu tiên Mạc Từ Yên phải chịu sự nhục nhã đến thế, so sánh với sự khinh thường của Trác Lâm thì lời nói này của Bùi Văn còn có tính sát thương lớn hơn. Cả đời Mạc Từ Yên kiêu ngạo như không tước, lần đầu tiên bị người khác sỉ nhục như vậy, cho nên cô chưa bao giờ quên, bốn từ này trở thành cảm kích của cô. Tức giận nhưng cô lại không thể phủ nhận lời nói của Bùi Văn, bởi vì lời cô ta nói không sai, khi đó cô đã là vợ của anh nhưng lại cứ dính lấy Trác Lâm, ngay cả bản thân cô cũng thấy xem thường chính bản thân mình hưởng hồ là người khác, đặc biệt lại là tình địch của cô?

Mạc Từ Yên là người có thù tất báo, người khác sỉ nhục cô một lần, cô sẽ khiến họ chịu sỉ nhục gấp trăm lần, lần trước gặp mặt Bùi Văn còn chưa kịp đem những lời này trả cho cô ta, hưởng hồ khi đó chỉ có cô và cô ta, cho dù có trả được thù Mạc Từ Yên cũng không cảm thấy vui vẻ, cô muốn Bùi Văn mất mặt trước mặt mọi người, chứ không phải chỉ mất mặt với riêng mình cô. Đối với cô ta, mặc dù phải chịu sự sỉ nhục trước mặt cô cũng đủ khiến cô ta điên tiết nhưng đối với Mạc Từ Yên, điều đó không đủ để thỏa mãn lòng căm thù của cô. Ân oán của cô với Bùi Văn, cũng không phải là bắt đầu từ ngày một ngày hai, địa ngục của cô bắt đầu từ khi quen biết Trác Lâm nhưng hiện tại cô đã quá mệt mỏi, ngay cả nghĩ cách đối phó với Trác Lâm cô cũng lười nghĩ. Xã hội hiện nay có pháp trị, giết người sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Mạc Từ Yên cũng không muốn một ngày đẹp trời cô cùng anh đang đi dạo thì cảnh sát ập đến, mời cô đến đồn uống trà, cho nên biện pháp tốt nhất là ăn miếng trả miếng, khiến Trác thị phá sản, đến lúc đó Trác Lâm không giống như những người khác, nhảy lầu tự sát!

Biết rõ tính tình của cô cho nên Vân Mặc mới dùng phép khích tướng muốn cô nói ra sự thật, dù sao hấn cũng là cậu của cô, tất nhiên sẽ không dùng những lời lẽ đó làm tổn thương cháu gái mình, Mạc Từ Yên mặc dù bị hấn làm cho tức giận nhưng lý trí vẫn còn. Cô đã sống một kiếp, ý đồ của hấn có tất nhiên nhìn ra, cô cũng không giận gì những lời nói của Vân Mặc, chỉ là hấn khiến cô nhớ lại chuyện cũ không vui mà thôi.

Mạc Từ Yên trầm mặc, lúc này phục vụ từ bên trong mang thức ăn đến, món nào món nấy đều có vẻ rất ngon miệng, nháy mắt bàn ăn liền tràn ngập màu sắc, chỉ là cô không hề có tâm trạng ăn uống.

Việc trùng sinh là bí mật lớn nhất đời cô, cho dù là đối với cha mẹ, cô cũng không có dũng cảm để nói ra sự thật, Vân Mặc cũng vậy, chẳng lẽ cô phải nói sự thật cho Vân Mặc biết, rằng cô biết trước được tương lai nên mới thay đổi quyết định, trở về bên cạnh anh?

Chỉ sợ nói ra sẽ không có mấy ai tin tưởng, Vân Mặc còn tưởng rằng cô điên đi?!

Mạc Từ Yên không phải sợ người khác không tin tưởng lời cô nói, điều mà cô sợ hãi nhất chính là khi mọi người phát hiện ra sai lầm của bản thân, cô sợ hãi điều đó sẽ khiến những người thân yêu nhất rời xa cô, bởi vì họ không chấp nhận được sai lầm của cô và không thể tha thứ. Cô chỉ muốn đem tất cả những chuyện xảy ra trong quá khứ chôn vùi vào một chiếc hộp, đem chiếc hộp vứt vào đáy biển sâu thẳm để không ai có thể tìm kiếm được! Đến lúc đó cũng phải làm sao đây?

Hiện tại cô nên trả lời Vân Mặc thế nào?

"Yên Nhi, nếu không muốn nói thì cậu cũng không ép buộc..." Nhìn sắc mặt rối rắm của cô, Vân Mặc cũng không muốn tiếp tục. Con cháu có phúc của con cháu, cô đã trưởng thành, đối với quyết định của mình sẽ có trách nhiệm, nếu cô lựa chọn như vậy thì hẳn sẽ rón trọng sự lựa chọn của cô, chỉ mong sau này dù xảy ra chuyện gì cô sẽ không hối hận.

Mạc Từ Yên lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ kiên định tựa hồ cô đã đưa ra quyết định.

"Không cậu nhỏ, lẽ ra con nên nói với cậu sớm hơn... Cậu cũng biết quên một người nói dễ hơn làm, đối với Trác Lâm, con thật sự đã từng yêu hắn, bất quá ngay tại thời điểm hắn nhẫn tâm nói lời chia tay mà quên đi sự sống chết của con thì thứ gọi là tình yêu đó đã biến mất cùng với vết sẹo trên tay này rồi." Dưới khoa học kỹ thuật hiện đại được ứng dụng trong y học cùng với mệnh lệnh mà Vân Hình Như đưa ra, các bác sĩ sớm đã khiến vết thương trên cổ tay của cô không còn để lại sẹo.

Kiếp trước cô nên sớm nhận ra rằng, tình yêu nồng nhiệt mà cô đối với Trác Lâm sớm đã biến mất cùng với vết sẹo này, chỉ vì sự cố chấp của bản thân mà khiến những người xung quanh phải đau khổ, Mạc Từ Yên vô cùng hối hận.

"Con là tiểu thư Mạc gia, tuyệt đối không vì một người đàn ông mà đánh mất bản thân, biết rõ không thể giữ lại mà cứ tiếp tục níu kéo thì ai sẽ là người chịu tổn thương?" Tình cảm cô đối với hắn mãnh liệt hơn lửa, nồng nàn hơn nước, là người thông minh, sớm ngày chung đụng Mạc Từ Yên cũng nhận ra sự lạnh nhạt của Trác Lâm.

Phụ nữ chính là như vậy, luôn thích tự lừa mình dối người, biết rõ không thể giữ được bước chân người đàn ông nhưng vẫn ngang bướng không chịu buông tay, để rồi tự làm bản thân bị thương.

Thời thanh xuân của cô gặp được Trác Lâm, cô cứ ngỡ hắn chính là người cô luôn tìm kiếm, bởi vì sự ngang bướng thời trẻ mà cô đã phải trả một cái giá rất đắt, nỗi đau đó so với vết thương bị dao cắt không biết hơn bao nhiêu lần. Tình yêu của cô vẫn luôn rực cháy như ngọn lửa không bao giờ tàn, làm sao có thể nói quên là quên? Đáng tiếc là cô đã dành nó cho một người không biết trân trọng.

"Con thừa nhận, lúc đầu chấp nhận Duật là vì muốn quên đi nỗi đau mà Trác Lâm gây ra nhưng dần dần, con quả thật bị sự ôn nhu của anh ấy làm cho động lòng." Phụ nữ vốn là sinh vật dễ bị dao động bởi những lời ngọt ngào, họ đều yêu bằng tai, hướng hồ phụ nữ vốn dĩ rất yếu đuối, vào lúc họ tuyệt vọng nhất, chỉ cần có một bàn tay vươn về phía họ, họ liền không chút do dự mà nắm chặt, cả đời cũng không buông tay. Với những người phụ nữ khác như thế nào, cô không biết nhưng rõ ràng đối với cô, chính là như vậy.

"Anh ấy là một người đàn ông tuấn tú nho nhã, có tiền có quyền có thế, hai nhà lại thân nhau, hướng hồ anh ấy đối xử với con cũng rất tốt, một người chồng như vậy con còn mong gì hơn?" Nói đến đây, đôi mắt cô lộ vẻ ôn nhu khiến Vân Mặc hoài nghi bản thân nhìn lầm.

Từ đầu chí cuối, hắn ở bên cạnh cô chứng kiến cảnh cô vì Trác Lâm mà hi sinh không màng tất cả, đôi mắt cô nhìn Trác Lâm chứa rất nhiều cảm xúc: mãnh liệt, tự tin, cam chịu, bao dung,... nhưng chưa từng lộ vẻ nhu tình như hiện tại.

Có lẽ, cô thật sự nghiêm túc đi?

Đến cuối cùng Mạc Từ Yên vẫn quyết định không nói ra sự thật cho Vân Mặc biết, ngay cả bí mật của bản thân cô chẳng thể giữ được thì còn mong chờ người khác giữ bí mật dùm cô sao?

"Cậu có thể không tin nhưng lời của Yên Nhi nói là sự thật, nếu cậu đặt mình vào vị trí của con, cậu sẽ hiểu được con đã trải qua chuyện gì mà lại có quyết định như vậy." Nói đến đây cả người cô đều run lên nhè nhẹ, tựa hồ như đang kìm nén gì đó.

Trong mắt Vân Mặc đối diện là hình ảnh một cô gái đang cúi đầu, hai tay đan vào nhau, thân thể như đang run rẩy kịch liệt, giọng nói có phần yếu ớt, bộ dạng có tỏ ra mạnh mẽ của cô càng khiến người khác thương xót không thôi.

"Được rồi, đừng nói nữa, là lỗi của cậu..." Sợ cô sẽ khóc, Vân Mặc cũng không muốn tiếp tục truy cứu nữa, so với sự thật thì đối với hắn, cô vẫn quan trọng hơn.

"..." Mạc Từ Yên cố nhịn đến run rẩy cả người, bất quá không phải là nhịn khóc mà là cố nhịn cười. Lời cô nói mặc dù đều dựa trên sự thật nhưng một phần vẫn do cô biên tác lại, nội dung không tránh khỏi có chút... sến súa. Đặc biệt là khi Vân Mặc lại lộ vẻ mặt như vậy, quả thật là khiến cô nhịn cười

đến đau bụng mà!

Lúc cô ngẩng đầu, gương mặt đã khôi phục lại trạng thái ban đầu, cô không dám để cho Vân Mặc biết được cô lừa hắn, nếu không... kết quả cô cũng không dám nghĩ đến.

"Cậu..."

"Ừ?" Múc cô cô một chén canh, Vân Mặc lười biếng mở miệng.

"Cậu không định trở về Vân gia sao?" Nhớ đến chuyện kiếp trước, giọng cô mang theo ý dò hỏi nhìn về phía hắn.

"... Sớm muộn gì cũng sẽ trở về."

"A?" Cô kinh ngạc, nhớ đến trước kia mỗi lần cô đề cập đến chuyện này Vân Mặc đều lảng tránh, không có ý định trả lời, về sau cô cũng không hỏi nữa. Chỉ là nửa tháng trước, có dịp đến Vân gia, gặp gỡ Vân lão gia, Mạc Tử Yên nhận thấy, trong lòng Vân lão gia thật sự xem trọng Vân Mặc, chỉ là tự tôn của ông quá lớn, không muốn mở lời trước, mà Vân Mặc bởi vì trong lòng vẫn có khúc mắc cho nên hiểu lầm cứ tiếp tục diễn ra, hai người không ai nhường ai nên mới xuất hiện thế giằng co như ngày hôm nay.

Thật ra, nếu có thể, Mạc Tử Yên hi vọng Vân Mặc có thể trở về Vân gia, dù sao nơi đó cũng là nơi hắn sinh ra và lớn lên, mặc dù có nhiều chuyện không vui nhưng cũng không phải hoàn toàn là kí ức không vui, Mạc Tử Yên hiểu rõ Vân Mặc, hắn nhìn bề ngoài tưởng chừng như lạnh lùng vô cảm nhưng đối với Vân gia, hắn vẫn đặt vào lòng, bởi vì ở đó có một người khiến hắn lưu luyến.

"Không ngờ đến?" Vân Mặc đạm mạc hỏi.

Cô gật đầu, thầm nghĩ tình tiết tựa hồ đã thay đổi, không còn giống như trong trí nhớ, bất quá thay đổi mới tốt, vốn dĩ lúc đầu cô còn muốn khuyên hắn trở về Vân gia đâu, hiện tại nếu hắn đã quyết định như vậy, tất nhiên cô sẽ không phản đối.

Vân Mặc mới thật sự là người thừa kế của Vân lão gia, năm đó Trữ Diên dùng thủ đoạn đuổi hắn đi, ý đồ muốn chiếm đoạt Vân gia nhưng Vân lão gia cũng không phải đèn cạn dầu, cho nên đến hiện tại, mặc dù sức khỏe của Vân lão gia không tốt nhưng Trữ Diên vẫn chưa hoàn toàn làm chủ được Vân gia. Thứ của bản thân, cho dù người khác tranh giành thế nào cũng là của bản thân, hắn là đạo lý này đi, Vân lão gia thay Vân Mặc tranh thủ một cơ hội, cũng đã đến lúc Vân Mặc hành động.

Đợi một hồi lâu không thấy Vân Mặc nói tiếp, Mạc Tử Yên liền biết hắn hẳn là không muốn trả lời, câu hỏi của cô cũng sẽ không có đáp án, có một số chuyện chỉ cần ngầm hiểu là được.

Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, điện thoại để trên bàn ăn, liếc mắt nhìn một cái phát hiện không phải điện thoại bản thân reo, ánh mắt cô liền nhìn về hướng đối diện. Bất quá động tác của Vân Mặc rất nhanh, tiếng chuông rung khoảng hai giây hắn liền nhanh chóng cầm lên, bộ dạng gấp gáp tựa hồ như sợ người khác thấy tên người gọi đến. Đối với bộ dạng đáng ngờ của Vân Mặc, Mạc Tử Yên liền cảm thấy hắn đang có chuyện giấu cô, trực giác của phụ nữ luôn chính xác, có trách là trách bản thân cô thiên tư xuất chúng, tai mắt lạnh đi.

Mặc dù hành động của hắn rất nhanh nhưng ánh mắt của cô còn nhanh hơn, ngay tại thời điểm bàn tay hắn còn chưa chạm đến điện thoại, Mạc Tử Yên đã thấy tên người gọi đó. Không phải tên tiếng Trung, mà là một cái tên nước ngoài, thập phần nữ tính, cũng thập phần quen thuộc, trong số những người cô quen thì quả thật có một cô gái có cái tên này, quan hệ của người đó và cô cũng không xa lạ.

Gương mặt nói chuyện điện thoại vẫn lãnh đạm như thường, ngữ khí không nhanh không chậm nhưng cô có thể nhìn thấy ánh mắt nhu hòa của hắn, cách một màn hình điện thoại nhưng hắn vẫn giữ ngữ khí ôn hòa. Lần đầu tiên thấy Vân Mặc như vậy, Mạc Tử Yên hơi bất ngờ, chẳng lẽ cây vạn tuế Vân Mặc lại ra hoa?

Tâm trạng Mạc Tử Yên lúc này... có thể nói là vi diệu đi?

Cô ngoan ngoãn ăn thức ăn mà nhà hàng đã mang lên, một bên nhìn Vân Mặc nói chuyện điện thoại không dám quấy rầy, tâm hồn thì bay đi xa.

"Cậu nhỏ, cậu nói chuyện với ai vậy?" Nhìn thấy Vân Mặc tắt máy, cô có chút không chờ được mở miệng, bộ dạng bất quá khiến Vân Mặc cảm thấy buồn cười.

"Chẳng phải con đã biết rồi sao?" Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại.

Mạc Tử Yên chân chừ: "Người đó thật sự là chị Elena sao?" Đúng vậy, cái tên mà cô nhìn thấy trên màn hình điện thoại chính là Elena, bất quá là Elena nào thì cô không dám khẳng định, hiện tại nghe Vân Mặc nói vậy, trong lòng cô liền sáng tỏ.

"Chị? Cô ấy cùng vai vế với cậu, con gọi cậu là cậu, lại gọi cô ấy bằng chị?" Đối với cách xưng hô này, hắn có phần không hài lòng.

"Không gọi bằng chị, chẳng lẽ phải gọi bằng mẹ sao?" Cô trêu ghẹo.

"Xưng hô này không tồi, tập dần đi là vừa."

Mạc Tử Yên: "... Trước mặt cô trình diễn màn ân ái, vui lắm sao? Cô mới không thèm ăn cầu lương mà hắn phát đâu!

Có được đáp án bản thân mình muốn, Mạc Tử Yên không nói nữa, bữa cơm kết thúc với màn phát cầu lương từ Vân Mặc.

"Con đứng đây đợi cậu đi lấy xe."

"Àn." Đứng một mình buồn chán, ánh mắt cô liên đảo xung quanh, không ngờ đến lại nhìn thấy bóng người quen thuộc đang giăng co bên đường, nhất thời mảy may nhủ lại.

Cô gái xinh đẹp đó không phải là Vân Tĩnh Giai - chị họ của cô sao? Nhưng mà người đàn ông bên cạnh... bộ dạng cao lớn thô kệch, để lộ nửa gương mặt trông có vẻ dữ tợn, giọng nói như côn đồ, hoàn toàn không giống như người văn nhả, nhìn ngang nhìn dọc cũng không giống Trác Lâm a?

Động tĩnh của hai người bên này không khỏi thu hút sự chú ý của người đi đường, nhưng hai người họ dường như vẫn chưa nhận ra điều này, về mặt cô gái thấp phân khó chịu, ánh mắt nhìn đến người đàn ông không khỏi lộ vẻ chán ghét.

"Anh mau buông tay ra!" Cánh tay một bên bị kéo, Vân Tĩnh Giai vội vàng giẫy dụa, một cảm giác ghê tởm xông thẳng vào lòng cô, hận không thể nhanh chóng chạy đi, thoát khỏi người đàn ông như ác quỷ này.

"Khó khăn lắm anh mới tìm được em, hiện tại muốn chạy?" Người đàn ông nhếch môi cười lạnh, hần chậm rãi quay người, lúc này Mạc Tử Yên hoàn toàn thấy rõ gương mặt người đàn ông, gương mặt hoàn toàn không mấy gì nổi bật nhưng lại để cho người khác ấn tượng sâu sắc, đó là vết sẹo nơi khóe mắt.

Thân hình Mạc Tử Yên cứng lại, mắt không khỏi mở to, người đàn ông này không phải là người lần trước đến tìm Bùi Vân sao? Vân Tĩnh Giai biết hần ta? Quan hệ giữa hai người họ... rốt cuộc là thế nào?

Tâm tình Mạc Tử Yên rối thành một đống, ngay cả khi xe Vân Mặc dừng bên cạnh cô từ lúc nào cũng không hay, đợi khi cô bừng tỉnh nhìn lại thì bóng dáng của Vân Tĩnh Giai và người đàn ông đã biến mất lúc nào không hay. Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, Vân Mặc không khỏi lo lắng hỏi nhưng cô chỉ lắc đầu, bảo bản thân không sao, hần thấy thế cũng không tiếp tục đề tài này, trong lòng không rõ sau khi bản thân rời đi lấy xe, cô đã xảy ra chuyện gì.

Vân Mặc đưa cô về Ám Dạ gia, dưới sự quan tâm của cha mẹ chồng, cô cũng không tiện để lộ về mặt không tốt, vì vậy đem sự kiện của Vân Tĩnh Giai và người đàn ông vớt vào một nơi trong kí ức, hoàn toàn dùng tâm tình tốt đẹp để đón tiếp cha mẹ chồng.

"Reng reng..."

"Thiếu phu nhân, là điện thoại của cô."

Mạc Tử Yên nghi ngờ nhận lấy điện thoại từ tay người giúp việc: "Cảm ơn chị."

Không hiển thị tên? Số lạ sao?

"Xin chào, tôi là..."

"Mạc tiểu thư phải không? Tôi biết cô." Giọng nói phụ nữ từ đầu bên kia truyền đến khiến Mạc Tử Yên có cảm giác quen thuộc không rõ, giọng nói này tựa hồ cô như đã nghe ở đâu đó rồi.

"Xin hỏi cô là..." Tim cô không khỏi đập nhanh hơn một nhịp, cảm giác bất an này là thế nào?

"Tôi là Lãnh An Nhiên, cô hẳn là biết tôi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cuộc chiến của phụ nữ

Lãnh An Nhiên.

Cái tên này không phải quá quen thuộc nhưng tựa hồ cũng không quá xa lạ, giống như đã nghe ở đâu đó rồi, chỉ là nhất thời Mạc Tử Yên không thể nào nhớ ra được. Bất quá so với cái tên của mình thì giọng nói của cô gái này khiến cô càng có ấn tượng hơn.

Đôi tai Mạc Tử Yên vốn dĩ rất nhạy cảm, đặc biệt là với âm thanh, bất kì loại âm thanh nào chỉ cần nghe qua một lần là cô liền sẽ không quên được, có thể lúc đầu cô không có mấy phần ấn tượng nhưng thanh âm đó hẳn là được lưu trữ ở đâu đó trong trí nhớ của cô. Không giống với những người khác, cô nhận dạng một người là qua âm thanh của họ, mỗi người đều có một nét riêng biệt, giọng nói mỗi người không ai giống ai, nếu có thì cùng lắm cũng chỉ là tương tự mà thôi, cho nên ngay từ khi cô gái này mở miệng, cô đã xác định, đây không phải lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói này.

Thanh âm của Lãnh An Nhiên rất êm tai, nhẹ nhàng mà thanh thoát giống như chim hoàng anh trên cành cao, âm thanh cao vút dễ khiến người khác nảy

sinh hảo cảm.

“Lãnh tiểu thư, tôi phải biết cô là ai sao?”

Dù cho kiếp trước hay kiếp này thì bạn bè của cô cũng không có bao nhiêu, cho dù có thì phần lớn giao tình cũng không sâu, trong danh sách bạn bè của cô cũng không có người nào họ Lãnh, cô gái này biết thân phận của cô, lại có số điện thoại của cô, trong giọng nói lại mang theo giọng điệu khẳng định, tựa hồ như rất hiểu rõ cô. Chỉ là ngoại trừ giọng nói ra thì Mạc Từ Yên cũng không có ấn tượng đặc biệt gì với cô gái này, nhất thời cô cũng không rõ chuyện gì đang diễn ra, bất quá giác quan thứ sáu của cô cho cô biết, sự xuất hiện của cô gái này chỉ là sự khởi đầu, cảm giác như có một cơn bão lớn đang đến, mà cô gái này chính là báo hiệu cho cơn bão đó.

“A, cô thật sự không biết tôi?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ngạc nhiên của cô gái, tựa hồ như đối với một người không biết đến sự tồn tại của cô là một điều kỳ quái.

Cô sống trong sự bảo bọc của Mạc gia, đối với sự việc bên ngoài không biết cũng không có gì là lạ, dù sao thứ mà cô không có hứng thú thì cho dù nó nổi bật cách mấy Mạc Từ Yên cũng không muốn liếc mắt nhìn, mà thứ đã khiến cô cảm thấy hứng thú cho dù bị bùn đất vùi lấp, không có giá trị thì cô sẽ đặc biệt quan tâm.

“Chúng ta vốn dĩ không thân, tôi không biết cô thì có gì là lạ?” Đối với một người xa lạ, Mạc Từ Yên chỉ dùng thái độ lạnh nhạt, giọng nói có phần châm chọc, điều này cũng không thể trách cô, vốn dĩ giữa hai người bọn họ cũng không có mối quan hệ đặc biệt nào, lại gặp thái độ kiêu ngạo như vậy, muốn cô nề mặt, khó mà làm được!

Tất nhiên những thứ đó cũng không phải nguyên nhân sâu xa khiến cô có thái độ không tốt với cô ta, chỉ là Mạc Từ Yên không thích cảm giác mà Lãnh An Nhiên mang đến, cảm giác như cô ta hiểu biết rất rõ về cô, như thể mọi bí mật của cô ta đều nắm rõ, cảm giác khó chịu như vậy, lần đầu tiên cô cảm nhận được, điều này khiến cô không thể nào nảy sinh hảo cảm với cô gái này.

Mặc dù chưa bao giờ gặp mặt, nhưng cảm giác của Mạc Từ Yên cho thấy cô không hề thích cô gái này, mà trong lòng cô cũng biết rõ, Lãnh An Nhiên cũng không hề thích cô. Có một số chuyện, không cần gặp mặt, không cần nảy sinh xung đột, dù chỉ là một cảm giác thoáng qua cũng khiến cho bản thân cảm thấy đối phương không phù hợp với mình, cảm xúc này gọi là chán ghét!

“Có thể cô không biết tôi nhưng tôi thì lại biết rất rõ về cô...”

Một người phụ nữ lại hiểu biết rất rõ về người phụ nữ khác, nhưng giữa hai người họ lại không có bất gì quan hệ nào, điều này nói lên cái gì?

Mạc Từ Yên tất nhiên sẽ không bệnh hoạn đến mức nghĩ rằng cô gái này có tình cảm không đúng đắn gì đó với cô, mặc dù rất nhẹ nhưng trong giọng điệu của cô ta cô vẫn nghe ra ác cảm khó nói thành lời, cho nên cô đành tìm một lý do khác thay cho cái lý do rách nát này, đó chính là tình địch.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, bởi vì là tình địch cho nên mới tìm hiểu kỹ về đối phương để có thể nắm bắt điểm yếu, từ đó mà tìm ra chiến lược có thể đối phó đối phương, đạo lý này Mạc Từ Yên tất nhiên hiểu rõ, trước kia cô cũng từng trải nghiệm cảm giác này, đó là khoảng thời gian khi cô chưa biết thân phận thật sự của Vân Tĩnh Giai. Bất quá khi đó Mạc Từ Yên cũng không muốn dựa vào sức của gia tộc, lại càng không muốn cha mẹ lo lắng về chuyện tình cảm của cô cho nên mới bí mật điều tra, không ngờ Vân Hình Như lại nhanh tay hơn, trước kia cô điều tra thì Vân Hình Như đã để một đồng tài liệu về người con gái Trác Lân yêu ở trước mặt cô, chỉ là khi đó Mạc Từ Yên cũng không có chú ý đến xuất thân của Vân Tĩnh Giai, mà Vân Hình Như lại tựa hồ như muốn giấu diếm cô, cho nên ở Vân gia, mặc dù có chút bất ngờ về sự xuất hiện của Vân Tĩnh Giai nhưng cô lại cảm thấy đó hẳn là điều hiển nhiên.

Cho dù cô biết được thân phận của Vân Tĩnh Giai, tìm mọi cách ngăn cản cô ta và Trác Lân gặp nhau cũng vô dụng, mọi chuyện đã được sắp đặt, ngay từ khi bọn họ sinh ra vòng xoáy định mệnh đã bắt đầu. Cho dù cô vì hấn làm bất kì chuyện gì, hấn cũng sẽ không nảy sinh tình cảm với cô, mà Vân Tĩnh Giai, không cần làm bất kì chuyện gì vẫn có được tình yêu của hấn.

“Cô không tò mò sao?” Thấy đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, Lãnh An Nhiên bên này lại mở miệng.

“Tò mò? Tôi tò mò thì cô sẽ giải đáp thắc mắc cho tôi sao?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại.

Tình địch này của cô... không biết là hướng về ai đâu? Trác Lân vẫn là Âm Dạ Duật?

Nếu là Trác Lân thì không sao, dù sao cô cũng đã không còn tình cảm với hấn, mà bên cạnh hấn lúc này đã có một giai nhân khác, hết thảy mọi chuyện của hấn đã không còn quan trọng đối với cô nữa rồi, nhưng về phần Âm Dạ Duật...

Mạc Từ Yên lắc đầu, hấn là không thể nào, mặc dù biết rõ anh có sức quyến rũ lớn như thế nào, cũng biết rõ ở bên ngoài người thích anh nhiều vô số kể nhưng có người có thể chạm đến trái tim anh thì chẳng có bao nhiêu, nhìn Tạ Cẩm Y liền biết. Xuất thân từ Tạ gia, lại là du học sinh từ nước ngoài trở về, nhan sắc cùng tài năng đều là ti lệ thuận nhưng chẳng phải Âm Dạ Duật cũng không để mắt đến đây sao? Ngay cả kiêu ngạo như cô cũng không dám tự tin nghĩ rằng bản thân đã có được trái tim anh, đối với cô mà nói, chạm đến tim anh là một điều vô cùng khó khăn, nói dễ hơn là làm, đừng nhìn Âm Dạ Duật bề ngoài ôn nhuận như ngọc liền nghĩ rằng anh là người dễ tiếp xúc, thật chất con người anh và thái độ anh biểu hiện ra ngoài là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Trái tim của anh, so với sao trên bầu trời còn khó chạm đến hơn!

“Chuyện vui còn ở đằng sau kia mà, nội dung hài kịch nếu mà nói ra quá sớm thì sẽ thành bị kịch đó!”

Giọng nói của cô gái truyền đến khiến toàn thân Mạc Từ Yên run nhẹ, cảm giác khó chịu ngày một rõ ràng.

“Nếu như vậy thì tôi tò mò làm gì?”

“A, cô đúng là chơi không vui mà!” Lãnh An Nhiên bĩu môi, giọng nói lộ vẻ bất mãn: “Người vô vị như cô, rốt cuộc là làm sao Âm Dạ Duật lại đồng ý lấy cô chứ?”

Tĩnh!

Không gian xung quanh nháy mắt trở nên yên tĩnh đến lạ thường, bởi vì Mạc Từ Yên phải nghe điện thoại cho nên người làm trong nhà đều rất thức thời mà tránh mặt đi, vốn dĩ là Mạc Từ Yên đang bận rộn học tập để chuẩn bị cho bữa tối, trước kia cô chỉ cần ăn rồi ngủ, mọi chuyện đều có Vân Hinh Như lo nhưng hiện tại không giống vậy. Cô đã gả cho người, tuy nói Âm Dạ gia rộng lớn, không cần để một thiếu phụ nhân như cô đích thân xuống bếp nhưng Mạc Từ Yên cảm thấy đây là trách nhiệm của cô, lo lắng mọi chuyện cho nhà chồng, vốn là chuyện mà một người vợ nên làm.

Mạc Từ Yên từ khi sinh ra đã là công chúa, mọi chuyện đều có người khác làm thay, không cần cô phải đích thân động thủ, chuyện này Âm Dạ gia bên này đều biết, cho nên khi lấy cô về, Minh Tâm cũng không tỏ vẻ muốn cô xuống bếp hay hầu hạ mình, dù sao những chuyện đó đều đã có người làm, bà cũng không muốn ủy khuất cô. Ai ngờ hành động Mạc Từ Yên lại khác xa với suy nghĩ của bà, cứ quán lấy bảo mẫu học nấu ăn cho bằng được, ngay cả chuyện rửa rau cô cũng không biết, nói gì đến nấu ăn? Minh Tâm cũng không muốn cô tự làm mình mất mặt nên đã ngăn cản, dù sao con dâu này của bà da mặt mỏng, bà cũng không muốn khi con trai trở về liên hướng bà nói bà ức hiếp cô, nhưng Mạc Từ Yên tựa hồ đã quyết tâm, Minh Tâm thấy mình khuyên không được nên bất đắc dĩ để mặc cô muốn làm gì thì làm, cũng lấy thì hôm nay gia đình bà ra ngoài ăn tối, vì vậy phòng bếp liền trở thành thiên hạ của cô.

Mạc Từ Yên cũng biết mình nấu ăn không giỏi, đối với chuyện nấu nướng cũng không thạo cho nên rất ngoan ngoãn mà hướng bảo mẫu học hỏi, thái độ từ tốn tiếp thu, thắc mắc liền mở miệng, đối với thái độ ham học hỏi của cô, bảo mẫu rất tận tình chỉ dạy, mà người làm trong nhà thấy một màn này cũng nhin không được nảy sinh hảo cảm với thiếu phụ nhân mới vào cửa này, trong lúc nhất thời, Mạc Từ Yên vô thanh vô tức liền nhận được sự yêu thích từ người làm trong nhà.

Thời gian cũng không còn sớm, bữa tối đã hoàn thành, đang lúc cô định trang trí bàn ăn thì một cuộc điện thoại gọi đến, cho nên mới bỏ lỡ công việc giữa chừng nhưng nhờ vậy cô mới nghe được một bí mật kinh hoàng.

Cô nghe được chuyện gì?

Cô gái này vừa nhắc đến Âm Dạ Duật sao?!

Giữa hai người họ có quan hệ gì?!

“Cô...” Mạc Từ Yên mấp môi không nói thành lời, đầu óc cô lúc này trống rỗng không suy nghĩ được gì.

“Nghĩ lại thì... nếu không phải cô có Mạc gia làm chỗ dựa, Âm Dạ Duật làm sao có thể lấy một cô gái có tính tình đại tiểu thư như cô?” Lãnh An Nhiên cười lạnh, ánh mắt lúc này là một mảnh lạnh băng nhưng Mạc Từ Yên lại không thấy được, trong giọng nói không che giấu được sự ghen ghét.

Không phải bất kì ai đều cũng được may mắn như Mạc Từ Yên, từ khi sinh ra đã có địa vị cao hơn người khác, có Mạc gia ở phía sau làm hậu thuẫn, lớn lên xinh đẹp xuất chúng, lại có thể gả cho một người đàn ông tốt như anh, một đời vinh hoa như vậy, không cần làm bất kì chuyện gì đều có được những thứ tốt nhất, chỉ cần nghe thôi cũng đủ khiến bao nhiêu cô gái cảm thấy ghen tỵ!

Những thứ tốt nhất đều bị Mạc Từ Yên chiếm lấy, ngay cả người đàn ông tốt nhất, cũng là người đàn ông mà cô yêu nhất cũng bị Mạc Từ Yên đoạt lấy, Lãnh An Nhiên cô có thể không ghen tỵ sao?!

Loại tiểu thư nhà giàu vô vị như Mạc Từ Yên, làm sao có khả năng thu hút sự chú ý của anh? Chẳng lẽ dựa vào gương mặt xinh đẹp đó sao? Nếu như vậy thì cô mới không tin đâu, người đàn ông mà cô yêu không phải là người chỉ nhìn mặt mà bắt hình dong, nếu không gương mặt cô cũng không tồi, tại sao anh lại không để ý cô mà lại lựa chọn cô gái đó? Không phải bản thân cô tự luyến nhưng so về nhan sắc, cô cũng không hề thua kém Mạc Từ Yên, huống hồ cô lại ở bên cạnh anh lâu hơn cô ta, hiểu rõ mọi chuyện của anh hơn cô ta, Lãnh An Nhiên tự nhận bản thân cô không có gì thua Mạc Từ Yên, thứ duy nhất mà cô thua chính là thân phận địa vị không bằng cô ta!

Trước giờ đối với thân thế của bản thân Lãnh An Nhiên cũng không hề bận tâm, mặc dù gia đình cô không khá giả như những người khác nhưng cô lại có được một gương mặt xinh đẹp, thành tích đứng đầu, so với một số đại tiểu thư ngược to mà không có đầu óc, Lãnh An Nhiên cảm thấy bản thân mình tốt hơn nhiều lắm, ông trời vốn rất công bằng, được cái này sẽ mất cái kia, cho nên cô không hề oán hận số phận đã sắp xếp như vậy. Bất quá từ khi gặp gỡ Âm Dạ Duật, Lãnh An Nhiên mới hiểu rõ, trên đời này có tồn tại rất nhiều thứ bất công, bởi vì anh là hoàng tử cao cao tại thượng, mà cô chỉ là cô bé lọ lem không hơn không kém, giữa hai người luôn tồn tại bức tường vô hình khiến Lãnh An Nhiên chưa bao giờ dám đến gần anh, nhưng rồi Diệp Hạo đã xuất hiện và kéo gần khoảng cách giữa hai người hơn.

Diệp Hạo mất, anh suy sụp, Lãnh An Nhiên ước gì bản thân có thể gánh lấy nỗi đau thay anh, cô ước gì khi đó cô có thể ở bên cạnh anh, làm một bờ vai vững chắc để anh có thể tựa vào nhưng... hết thảy mọi chuyện đã qua, cô lại không thể thay đổi được gì.

Anh từ bỏ quân trang, bước chân vào thương trường, vì không muốn thua kém, Lãnh An Nhiên cũng quyết định bước chân vào giới giải trí, chỉ khi đứng ở đỉnh cao, nhận được hết thảy ánh mắt hâm mộ của mọi người, cô mới thật sự xứng đáng với anh.

Từng bước, từng bước một, Lãnh An Nhiên vì Âm Dạ Duật mà thay đổi ước mơ của bản thân, thay đổi lộ trình, quyết định bước chân vào giới giải trí

đầy rẫy những âm mưu phức tạp, cõi bỏ về thanh thuần vốn có, trở thành một nữ thần cao lãnh, cô bắt đầu sống một cuộc sống không phải chính mình.

Một cô gái mười tám tuổi, không có chỗ dựa, không có gia thế, không có người trợ giúp, cho dù cô có gương mặt xinh đẹp thế nào, tài năng xuất chúng ra sao thì cô vẫn sẽ bị bùn đất vùi lấp, dù sao ở trong giới giải trí, không phải chỉ cần có năng lực là được, dựa vào năng lực mà muốn nổi tiếng, chỉ sợ đến cuối đời cũng không có người nào biết đến.

Có cô gái nào vừa mới đặt chân vào nơi này không phải hàng hoa khuê tú, trong sạch thuần khiết? Chỉ là thời gian trôi qua, lòng người đổi thay, nếu muốn được nổi tiếng thì bản thân phải thông minh, tự mình tìm kiếm một chỗ dựa, nói trắng ra chính là dùng quy tắc ngầm để đổi lấy tương lai.

Một cô gái trẻ tuổi như Lãnh An Nhiên, với dung mạo xuất chúng của mình đã khiến cô chuốc không ít phiền phức, dù sao ở phía sau cô cũng không có chỗ dựa, những người phụ nữ khác cũng không hề kiêng kỵ mà khi dễ cô, đám đàn ông thì lại bị ối hơn, ép buộc cô muốn cô hầu hạ bọn họ một đêm, chỉ cần một đêm Lãnh An Nhiên liền có thể một bước lên trời, trở thành siêu sao nổi tiếng.

Cô tuy tuổi còn trẻ, không đủ kinh nghiệm ứng phó với loại người này nhưng cô cũng không phải loại người ngu ngốc, mặc dù tương lai phía trước thập phần quan trọng với cô nhưng bởi vì muốn đứng cạnh anh cô mới bước chân vào nơi này, cô lại càng không thể mất đi sự trong sạch của mình. Bất kể loại người nào đến, Lãnh An Nhiên đều lạnh lùng từ chối, dù đã xuất đạo hơn một năm nhưng cô chưa một lần được đứng trên sân khấu, bởi vì cô không chấp nhận quy tắc ngầm, cho nên đám người đó không cho cô cơ hội bộc lộ tài năng của mình, thế nhưng Lãnh An Nhiên vẫn chỉ nhẫn nhịn.

Ngoài trừ nhẫn nhịn ra cô còn có thể làm cái gì? Cô không được tốt số như những người khác, có người ở phía sau hỗ trợ, kể từ khi bước chân vào giới giải trí liền giành hết nổi bật, cho dù năng lực của cô cũng không hề thua kém hơn bọn họ!

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai năm sau cô gặp lại anh, anh hiện tại đã là tổng giám đốc của Âm Dạ thị, chỉ cần đứng ở nơi đó cũng sẽ có không ít cô gái vây quanh, mà cô chỉ là một tiểu Thiên hậu không người biết đến, ngoại trừ chỉ biết đi đánh đàn ở một số khách sạn nhà hàng lớn và diễn viên quần chúng tại phim trường thì cô cũng không công việc gì khác để làm.

Lẽ ra khi ấy Lãnh An Nhiên nên sớm nhận ra rằng, giữa anh và cô không hề giống nhau, hai người họ là người của hai thế giới, là cô không xứng với anh. Thế nhưng ngay lúc cô định bỏ cuộc thì anh đột nhiên vươn tay về phía cô, khiến cô muốn buông tay cũng không được. Sau đó con đường nghệ thuật của cô thập phần thuận lợi, cô thực hiện được ước muốn của bản thân, đứng trên sân khấu xa hoa lộng lẫy, người đại diện thuộc hàng đứng đầu, chốc lát Lãnh An Nhiên từ một tiểu Thiên hậu không người biết đến liền trở thành Nữ thần của giới giải trí.

Khi cô gặp khó khăn, Tôn Lãnh Diệt sẽ xuất hiện giải vây cho cô, mặc kệ dùng thủ đoạn gì hắc thủ đều sẽ giúp cô đạt được thứ mình muốn, nhưng Lãnh An Nhiên tự nhận bản thân có năng lực, không cần quá dựa dẫm vào người khác. Sự nghiệp một năm gần đây của cô như điều gặp gió hết thầy đều nhờ có sự giúp đỡ của anh, mặc dù anh chưa một lần xuất hiện trước mắt cô nhưng cô biết rõ, có thể khiến Tôn Lãnh Diệt ra mặt giúp đỡ thì chỉ có anh mới làm được như vậy, mà Tôn Lãnh Diệt đối với lời này của cô thì từ chối cho ý kiến, bộ dạng ngầm thừa nhận của anh càng khiến cô khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, chỉ là... trong lòng cô vẫn khó hiểu, tại sao anh lại không đứng ra giáp mặt với cô mà lại thông qua Tôn Lãnh Diệt?

Nhiều lần cô đến Âm Dạ thị tìm anh, gây ra một hồi xôn xao, nếu không phải gặp Tôn Lãnh Diệt thì vẫn không gặp được người mình muốn gặp nên Lãnh An Nhiên đành thất vọng ra về, nhân viên Âm Dạ thị đối với sự xuất hiện của cô sớm đã nhìn quen, nếu không phải mỗi người đều biết giữ mồm giữ miệng thì trang bìa ngày mai sẽ hé lộ kim chủ của cô rồi.

Lãnh An Nhiên tìm đủ mọi lý do để chấp vả cho nguyên nhân anh không muốn gặp cô, thời gian qua cô đã rất cố gắng, cô chăm chỉ luyện giọng, chăm chỉ đóng phim, chăm chỉ cho sự nghiệp, từng chút từng chút chăm chút cho tương lai của bản thân mình. Nửa tháng trước cô đi quay quảng cáo ở thành phố, trở về liền nhận được tin tức anh kết hôn, tại sao ngay tại sự nghiệp của cô đang trên đỉnh cao, anh lại lấy một cô gái khác?

“Mặc tiểu thư tôi thật hâm mộ cô có thể gả cho anh ấy nhưng nhiều hơn vẫn là chán ghét cô!”

Người chán ghét cô nhiều lắm Mạc Từ Yên cũng biết rõ điều này mặc dù cô cũng không rõ nguyên nhân bọn họ ghét cô, chỉ là Lãnh An Nhiên là người đầu tiên nói thẳng ra như vậy.

“Cảm ơn, như vậy vừa hợp ý tôi, dù sao ngoại trừ ông xã của tôi ra thì tình thương của mọi người tôi cũng không dám nhận.” Giọng nói của Lãnh An Nhiên sắc như dao đâm thẳng vào trái tim cô khiến Mạc Từ Yên lấy lại tinh thần, cố gắng kìm nén trái tim đang đập mạnh nơi lồng ngực, đối với Lãnh An Nhiên chỉ lạnh nhạt mở miệng. Bọn họ vốn dĩ là những hạt bụi trong cuộc sống của cô, chẳng bao giờ cùng đường với cô, chẳng xen vào cuộc sống của cô thì có tư cách gì ghét bỏ cô?

Thái độ bình tĩnh của đối phương khiến Lãnh An Nhiên rất khâm phục nhưng đối phương là tình địch của cô nên chẳng có lý do gì bản thân cô lại thương thức cô ta cả, huống hồ thái độ kiêu ngạo của Mạc Từ Yên quả thật đã chọc giận Lãnh An Nhiên bên này, quả nhiên là phong cách đại tiểu thư, đối với tất cả ánh mắt của người khác đều làm ngơ, thật muốn biết nếu cô nói ra mọi chuyện giữa cô và anh thì cô ta còn duy trì bình tĩnh và thái độ kiêu ngạo này hay không?

“Không hổ danh là công chúa Mạc gia, dù gặp chuyện gì vẫn có thái độ tự tin như vậy, thật không biết cô lấy đâu ra tự tin như thế này?”

“Tự tin của tôi tất nhiên do ông xã tôi cho, Lãnh tiểu thư nói có đúng không?” Trong đầu cô vang lên một hồi chuông cảnh báo, quả nhiên sự xuất hiện của người phụ nữ này đối với cô là một điềm xấu, mở miệng ra cô là một người vô vị, không có sức hút, khép miệng lại bảo Âm Dạ Duật bởi vì quan hệ hai nhà mới lấy cô, nói thẳng ra không phải là bảo cô không xứng với anh, không có Mạc gia làm chỗ thì cô có tư cách ngồi ở vị trí thiếu phu nhân này hay sao?

“Nếu không phải bởi vì hôn ước của hai nhà, Âm Dạ Duật sẽ lấy cô sao? Đừng có chọc cười tôi!” Lãnh An Nhiên nhếch môi cười lạnh, giọng nói mười phần châm chọc, đối với thái độ không nề mặt người khác như vậy của đối phương, Mạc Từ Yên nắm chặt tay, cho dù có ở thế hạ phong đi chăng nữa

thì cô tuyệt đối sẽ không để Lãnh An Nhiên được nước lấn tới, bởi vì đây là cuộc chiến của cô, đối thủ là Lãnh An Nhiên thì cô lại càng không thể thua!

“Cô sai rồi, chúng tôi lấy nhau hoàn toàn không phải vì hôn ước.” Hôn ước giữa hai người bọn họ sớm đã kết thúc sau cuộc gặp gỡ hai năm trước rồi, hiện tại cô và anh hoàn toàn không bị trói buộc bởi hôn ước, anh lựa chọn lấy cô đó là quyết định của riêng anh.

“Cô là muốn nói nói anh ấy vì yêu cô nên mới lấy cô sao?”

Yêu?

Ám Dạ Duật làm sao có thể yêu một người?

Cô ở bên cạnh anh lâu như vậy cũng chưa từng thấy một cảm xúc khác ngoại trừ lạnh đậm bọc lộ trên gương anh, người lãnh tâm lãnh tình như anh cũng sẽ yêu một người sao? Không! Lãnh An Nhiên cô mới không tin, chứng kiến những chuyện của anh, cho dù bản thân yêu anh thế nào cô cũng biết rõ Ám Dạ Duật tuyệt đối sẽ không đáp lại tình cảm của cô, bởi vì chính miệng anh đã nói, tình yêu là thứ không cần thiết với anh, nó sẽ khiến cảm xúc của một người bị ảnh hưởng và quên mất bản thân mình là ai.

Người có thể nói ra những câu nói này với thái độ bày xích tình yêu mãnh liệt như vậy sẽ yêu một người sao?

“Có phải hay không cũng không đến lượt Lãnh tiểu thư quyết định, cô không thấy bản thân mình quan trọng hơn nhiều sao?” Cách nói chuyện của đối phương khiến cô không khỏi nhớ đến cuộc gọi ở kiếp trước, một người tự nhận bản thân là bạn gái của anh, gọi điện đến để ra oai phủ đầu với cô khiến quan hệ giữa cô và anh xuất hiện một vết nứt, mặc dù sau đó hai người vẫn khôi phục cuộc sống vốn có nhưng cho dù vết nứt nhỏ cách mấy thì vẫn là vết nứt, một khi đã chạm đến vết nứt lần thứ hai thì bình hoa sẽ đổ vỡ, cho nên điều này đã để lại một cái gai trong lòng cô.

“Tôi là bạn gái của anh ấy, quan tâm anh ấy cũng là điều hiển nhiên.”

Một quả bom rơi xuống, mở đầu cho một cuộc chiến.

Loảng xoảng!

Mạc Từ Yên đụng trúng bàn khiến chân bàn rung chuyển, chiếc ly thủy tinh trang trí đặt ngay giữa bàn cũng bị kinh động không nhẹ, ngã nghiêng rồi rơi xuống, chiếc ly xinh đẹp không tránh khỏi số phận, va chạm với nền gạch tạo ra thanh âm vô cùng thanh thúy, người làm xung quanh bị âm thanh này làm cho giật mình.

“Ý cô là... cô là tình nhân của chồng tôi sao?” Mạc Từ Yên nhếch môi lộ nụ cười đầy mê hoặc nhưng sâu trong ánh mắt là một mảnh lạnh băng.

“Mạc tiểu thư hẳn là đã nghe sai đi? Tôi nói tôi là bạn gái của anh ấy chứ không phải tình nhân!” Lãnh An Nhiên bên này cũng nghe được thanh âm đồ vật vỡ từ đầu dãy bên kia, khẽ môi cô cong lên, cố gắng nhấn mạnh hai từ “bạn gái”.

Bạn gái và tình nhân, khác nhau sao?

Tất nhiên là khác! Hơn nữa còn là khác xa một trời một vực!

Bạn gái cũng tức là người yêu, là hai người cam tâm tình nguyện ở bên nhau mà không phải vì vật chất hay những thứ khác, mà tình nhân, nói dễ nghe là được người khác bao nuôi, nói khó nghe chính là ám chỉ loại con gái không đảng hoàng, vì muốn đạt được mục đích mới leo lên giường của đàn ông. Bạn gái là sự thỏa mãn về tinh thần giữa hai người yêu nhau, còn tình nhân là sự thỏa mãn về thể xác giữa nam và nữ.

Lãnh An Nhiên cũng không nghĩ rằng Mạc Từ Yên thật sự không phân biệt được hai từ đó, bất quá là muốn si nhục cô nên mới nói thành như vậy mà thôi, bất quá đối với sự si nhục của đối phương Lãnh An Nhiên cũng không cảm thấy làm sao cả, dù sao cô cũng đã đạt được mục đích của mình, khiến Mạc Từ Yên mất đi bình tĩnh, sát thương mà đối phương gây ra cho cô hoàn toàn không gây tổn hại gì so với lực sát thương mà cô đánh trả đối phương.

“Anh ấy hiện tại đã là người đã có vợ, cho dù trước kia cô có là bạn gái của anh ấy thì hiện tại cũng chỉ là tình nhân mà thôi.” Cuộc đối thoại bắt đầu quay về quỹ đạo quen thuộc khiến Mạc Từ Yên càng khẳng định suy nghĩ trong lòng mình rằng chính Lãnh An Nhiên chính là cô gái kiếp trước đã gọi đến cho cô, khiến cô nổi giận với anh làm cho mối quan hệ giữa hai người suýt nữa xuất hiện tình trạng không thể cứu vãn.

“Bạn gái cũng được, tình nhân cũng không sao, chỉ cần được ở bên cạnh anh ấy, thân phận gì tôi cũng không quan tâm.” Lời này của Lãnh An Nhiên là sự thật, trước kia cô lấy thân phận bạn gái của bạn thân để ở bên cạnh anh, cho dù hiện tại là nhân tình thì tính là gì, ít nhất cô có thể quang minh chính đại cùng anh ở một chỗ, đám người bên ngoài nói gì mặc kệ họ.

Câu nói này thành công chọc giận Mạc Từ Yên, mặc dù đã trải qua một lần nhưng Mạc Từ Yên cũng cảm thấy bản thân mình sắp không thể kìm chế được nữa rồi, mặc dù trước giờ khả năng kìm chế cảm xúc của cô vốn rất tốt chỉ là đứng trước cô gái này, cô cũng thấy rõ lời nói của đối phương có lực sát thương rất lớn. Những lời của Lãnh An Nhiên chẳng khác nào con dao đâm thẳng xuyên trái tim cô, cho dù lời của cô ta nói không có mấy phần đáng tin nhưng cô vẫn không thể không chế trái tim không được đau lòng, rốt cuộc là kiếp trước vì sao cô có thể trải qua cảm giác đau đớn thế này?

Xã hội bây giờ đúng là khác trước rồi, tiểu tam mà cũng có thể uy phong như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Làm sao để không mất anh đây?

“Lời một phía của cô, cô nghĩ tôi sẽ tin sao?” Bản thân cô vốn dĩ là một con người lí trí, đối mặt với sự nguy hiểm với bản thân lại càng phải lí trí hơn, cô không thể dùng cảm xúc để giải quyết vấn đề được, tuyệt đối không được để tình cảm làm lu mờ lí trí.

Hít sâu một hơi Mạc Từ Yên khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có của mình, cô không thể vì lời nói một phía cô gái này mà nghi ngờ anh, lại càng không thể vì lời nói một phía của cô gái này mà nổi giận với anh. Mục đích của cô ta rất rõ ràng, cô ta muốn chia rẽ mối quan hệ giữa anh và cô, ẩn đằng sau lời nói khiêu khích đó là gì cô không biết nhưng tuyệt đối đó không phải là điều có lợi với cô. Hiện tại cô cần nhất là sự bình tĩnh, cô phải tin tưởng anh, phải tin tưởng người đàn ông của mình, cô không thể giống như kiếp trước, chính tay phá hoại hạnh phúc hôn nhân của chính mình!

“Cô đừng ngây thơ nữa! Tin hay không bản thân cô hiểu rõ nhất.” Mặc dù đã cố kìm nén nhưng Lãnh An Nhiên vẫn có thể thấy giọng nói run rẩy của đối phương, Mạc Từ Yên một mực khẳng định bản thân không tin những lời cô nói nhưng thực chất trong lòng cô ta đã bị những lời nói của cô làm cho dao động, phụ nữ thật ra rất yếu đuối, ngay từ đầu thái độ của Mạc Từ Yên tự tin thế nào, cô ta cũng không thể khẳng định trăm phần trăm về tình yêu của Âm Dạ Duật dành cho chính mình.

Hôn nhân trải qua mấy chục năm vẫn xuất hiện mâu thuẫn, huống hồ là cặp đôi mới cưới như Mạc Từ Yên cùng Âm Dạ Duật? Hôn nhân của bọn họ là bởi vì ép buộc mới thành, so sánh với những cuộc hôn nhân khác lại càng không bền vững, cho dù giữa hai người họ không tồn tại tình yêu nhưng không có bất kì người phụ nữ nào có thể chấp nhận người đàn ông của mình có người phụ nữ khác bên ngoài, cho dù người đàn ông đó chỉ là người chồng trên danh nghĩa. Cô không cần Mạc Từ Yên tin lời cô nói, chỉ cần Mạc Từ Yên nảy sinh nghi ngờ đối với anh, như vậy là đủ rồi. Con giận từ ghen tuông chưa bao giờ là nhỏ, đối với một người đàn ông có sức quyến rũ như anh, Mạc Từ Yên sao có thể không giao tâm của mình ra? Phụ nữ vốn là sinh vật ích kỷ, ham muốn chiếm hữu chưa từng thua kém đàn ông, chỉ cần Mạc Từ Yên nào loạn với anh, với một lý do vô lí như vậy, cho dù là người đàn ông bình tĩnh như anh cũng sẽ không kiên nhẫn, sinh ra phiền chán, đến lúc đó cho dù anh có giải thích thế nào Mạc Từ Yên sau khi mất đi lí trí sẽ không chịu lắng nghe nữa, mà anh cũng sẽ không tiếp tục giải thích với một kẻ không hiểu chuyện, như vậy hôn nhân của bọn họ sẽ xuất hiện vết nứt, mà cô vừa có thể quang minh chính đại ở bên cạnh anh, lại có thể loại trừ nữ nhân chiếm vị trí thiếu phụ nhân này!

Không phải Lãnh An Nhiên muốn làm kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân của người khác, cô cũng chỉ là bất đắc dĩ, anh vốn dĩ không hề yêu Mạc Từ Yên, lấy cô ta cũng chỉ vì hôn ước giữa hai nhà, ở bên người mình không yêu là một loại dây vô, cô thật sự không muốn thấy anh đau khổ. Lãnh An Nhiên cũng không muốn đối phó với Mạc Từ Yên nhưng trong lòng lại nhịn không được mà nảy sinh sự chán ghét đối với cô ta, bởi vì cô ta có được những thứ tốt nhất, cô được người đàn ông mà cô yêu, cho nên cô không thể nào chấp nhận được chuyện này, không thể chấp nhận được một cô gái như Mạc Từ Yên lại có thể đứng ở bên cạnh anh, cô ta... vốn dĩ là không xứng!

“Huống hồ cô cũng không xứng với anh ấy!”

Cô không xứng?

Mạc Từ Yên biết rõ kiếp trước bản thân cô đã làm nhiều chuyện gây tổn hại đến anh cho nên kiếp này cô mới cố gắng bù đắp mọi sai lầm của bản thân, sai lầm của cô quá lớn không thể chỉ một lời liền có thể bù đắp được, cô cũng biết rõ bản thân mình đã làm ra những chuyện như vậy tuyệt đối không xứng đáng được anh tha thứ, càng không xứng được ở bên cạnh anh. Vốn dĩ lúc đầu cô chỉ muốn tiếp cận anh để bù đắp sai lầm cho anh, cũng không ngờ đến hai người lại đến với nhau, càng bất ngờ hơn anh lại ngỏ lời cầu hôn cô, Mạc Từ Yên biết rõ, nếu anh biết được mọi chuyện kiếp trước cô đã làm với anh, anh nhất định sẽ không hành động như vậy. Chửi mắng cô cũng được, trách cô ích kỷ cũng được, dù sao cô cũng không muốn buông tay anh ra, người trong cuộc là anh còn chưa có lên tiếng phản đối Lãnh An Nhiên là ai mà có thể phán xét cô?

Cô không xứng, cô ta thì xứng sao?

“Có xứng hay không cũng không đến lượt cô lên tiếng. Lãnh tiểu thư tôi nghĩ cách xưng hô của cô là không đúng rồi, hiện tại tôi không còn là Mạc tiểu thư nữa, tôi nghĩ Lãnh tiểu thư đây phải gọi tôi một tiếng Âm Dạ thiếu phụ nhân phải phải phép chứ nhỉ?” Lãnh An Nhiên cứ mở miệng một câu là gọi Mạc tiểu thư, hai câu cũng gọi Mạc tiểu thư, cô hiện tại cũng không còn là tiểu thư Mạc gia nữa, dù sao cô cũng đã gả vào Âm Dạ gia, cách xưng hô của Lãnh An Nhiên tuyệt đối không lễ phép. Mạc Từ Yên cũng biết rõ cô ta là đang cố ý, nói trắng ra không phải là cô ta không muốn công nhận cô là vợ anh, không chấp nhận cô hay sao?

Lãnh An Nhiên tức quá hóa cười: “Cô hiểu được về anh ấy bao nhiêu mà tự nhận mình Âm Dạ thiếu phụ nhân? Cô không cảm thấy điều này rất buồn cười sao?” Vị Mạc gia tiểu thư này đúng là nằm ngoài sự phán đoán của cô, trò chuyện này giờ mà Mạc Từ Yên vẫn có thể duy trì được đáng vẻ bình tĩnh, lời nói sắc sảo như vậy, xem ra cũng không phải loại tiểu thư nhà giàu vô dụng như cô đã nghĩ.

“Hiểu rõ về anh ấy, tôi không dám chắc chắn nhưng so với một số người ngoài thì tôi vẫn tự tin nhiều lắm.”

“Vậy sao? Thế trước khi kết hôn, Âm Dạ Duật cũng không thường xuyên về Âm Dạ gia ngủ qua đêm, điều này cô có biết không?”

Mạc Từ Yên nhún mày, thân là vợ của anh, cô biết anh có một biệt thự ở ngoài nhưng cụ thể là ở đâu thì cô không hỏi, chỉ từng nghe Minh Tâm đề cập về việc này ở kiếp trước, bởi vì Âm Dạ thị có quá nhiều công việc, cho nên anh thường không về Âm Dạ gia nghỉ ngơi mà đến biệt thự của mình qua đêm. Trước kia cô cũng không mấy bận tâm nhiều về vấn đề này, dù sao anh cũng đã trưởng thành, có nhà riêng cũng là bình thường, kiếp trước anh và cô cãi nhau, anh bỏ đi cả đêm, cô đoán rằng anh cũng sẽ đến nơi đó, vốn dĩ là một chuyện không đáng bận tâm nhưng đôi khi nó lại mang tính quyết định

quan trọng.

“Nếu cô không biết thì tôi đây sẽ nói cô biết, anh ấy đến chỗ của tôi!”

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng lại là một con dao vô hình, giết người không thấy máu.

“A? Vậy sao?” Mạc Từ Yên nhếch môi, không rõ thực hư lời đối phương thế nào nhưng lúc này trái tim cô đau như cắt, ánh mắt lộ vẻ bi thương không rõ.

“Anh ấy vốn không yêu cô, sao cô cứ không chịu buông tha cho anh ấy?” Lãnh An Nhiên ra đòn quyết định.

“Anh ấy yêu tôi hay không cũng không liên quan đến cô, dù sao tôi mới là vợ của anh ấy, đây là sự thật không thể thay đổi. Lãnh tiểu thư thấy có đúng không?” Mạc Từ Yên cũng không chịu thua kém.

“Cô giữ được thân thể anh ấy nhưng cô không thể giữ được trái tim anh ấy thì có tư cách gì mà đấu với tôi?” Nếu là người phụ nữ khác sớm đã bị những lời của cô làm cho tổn thương đến nỗi không thể nói lên lời, vậy mà cô gái này vẫn còn cứng rắn muốn đấu với cô tới cùng, Lãnh An Nhiên tuy bội phục cô nhưng không có nghĩa bản thân sẽ nhận thua.

“Lãnh tiểu thư có vẻ sai rồi! Trái tim anh ấy hay thân thể anh ấy đều là của anh ấy, tôi cũng không có điều khiển anh ấy.” Dứt lời liền tắt máy, để lại đầu bên kia hai từ “Tút tut”.

Có lẽ những lời cô ta nói là thật, cũng có thể là để chọc tức cô, bất quá cho dù là thật hay giả, bản thân cô cũng không có tư cách nổi giận với anh, bởi vì hết thảy đều là cô có lỗi với anh trước, kiếp trước là cô vì Trắc Lâm mà làm tổn thương anh, hiện tại người phụ nữ đó vì anh làm tổn thương cô, mọi chuyện đều là nhân quả, cô làm sao có tư cách trách móc anh đây? Biết rõ là như vậy thế nhưng sao tim cô lại khó chịu như vậy?

“Thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong, tôi đã gọi lão gia và phu nhân xuống, mọi người có thể dùng bữa được rồi.” Người hầu dòm chừng nửa ngày, thấy Mạc Từ Yên rút cuộc cũng buông điện thoại xuống mới có can đảm bước lên gọi cô, lúc này khi thiếu phu nhân nói chuyện điện thoại, mặc dù gương mặt tươi cười nhưng giọng điệu lại vô cùng đáng sợ, hù dọa tâm hồn nhỏ bé của cô rồi.

“A... tôi có chút không khỏe, nói với cha mẹ là tôi sẽ không ăn đâu...” Lúc này cô hào hứng muốn học nấu ăn thế nào thì hiện tại lại hoàn toàn trái ngược, một chút tâm trạng ăn uống cũng không có, kế hoạch của Lãnh An Nhiên thành công rồi, mặc dù không muốn tin tưởng nhưng lời nói của cô ta quả thật có sức ảnh hưởng lớn đến với cô.

“Thiếu phu nhân không khỏe? Để tôi đi gọi bác sĩ đến!” Người hầu đầu tiên là sùng sốt, sau đó liền hét hoảng cả lên.

“Không cần đâu, không sao mà...” Có bác sĩ cũng vô dụng, chuyện này bác sĩ có thể giúp cô sao?

“Làm sao vậy?” Hơi thở quen thuộc bao trùm lấy cả người cô, thân thể cô nhanh chóng rơi vào lòng ngực ấm áp của người đàn ông.

“Thiếu gia.” Người hầu cung kính gọi một tiếng rồi nhường lại thế giới cho hai người, mặc dù cô cũng rất lo cho sức khỏe của thiếu phu nhân nhưng có thiếu gia ở đây, có lẽ mọi chuyện cũng không cần đến cô.

“Duật, anh về rồi.” Mạc Từ Yên giật mình, quay người lại nhìn thấy bóng dáng người đàn ông bên cạnh, trong lòng đột nhiên cảm thấy thật yên tâm, chỉ có anh mới mang đến cho cô cảm giác như thế.

“Không khỏe sao?” Ám Dạ Duật đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt không khỏi đưa tay xoa gương mặt cô.

“Không có...” Cô lắc đầu tỏ vẻ không sao, nghĩ đến lời nói của Lãnh An Nhiên, trái tim cô đau như dao cắt, anh thật sự... thật sự sẽ có người phụ nữ khác sao?

...

Không! Cô tin tưởng Duật, anh tuyệt đối không phải là loại người thiếu trách nhiệm, đã có vợ rồi mà còn qua lại với người phụ nữ khác.

Mặc dù tin tưởng anh nhưng trong lòng Mạc Từ Yên hiện tại rất rõ ràng, lòng tin của cô đối với anh đang dần mất đi, cô... phải làm sao đây?!

Lúc này Ám Dạ Tuấn cùng Minh Tâm từ trên lầu đi xuống, nhìn đến hai người đang thân mật thì chỉ cười không nói, Mạc Từ Yên hiện tại cũng không tiện nói nhiều cho nên cũng chỉ có thể qua mọi chuyện cùng anh ngồi vào bàn ăn.

Bữa ăn diễn ra cũng không tệ lắm, Minh Tâm hỏi gì cô liền trả lời, thỉnh thoảng bà còn mở lời khen cô, Mạc Từ Yên đối với lời khen của bà rất vui lòng mà mỉm cười ngại ngùng, hai người trò chuyện, vợ chồng hai người cũng không nhận ra sự khác biệt gì quá lớn ở cô, chỉ có Ám Dạ Duật nhận thấy cô so với thường ngày yên tĩnh hơn không ít.

Đứng trong phòng tắm, Mạc Từ Yên cảm thấy kinh ngạc vì bản thân có thể bình tĩnh trải qua bữa tối đến như vậy.

Cô thay đổi rồi. Cô không còn giống như trước đây nữa, nếu là trước kia khi gặp chuyện như vậy, Mạc Từ Yên nhất định sẽ cãi nhau với anh một trận, thậm chí không ai nhường ai, nhưng mà hiện tại cô lại có thể nhẫn nhịn như thế, bình tĩnh đến mức bản thân cô cũng không dám tin tưởng cô lại lựa chọn cách cư xử như thế này.

Nói cũng đúng thôi, cảnh vật còn thay đổi hướng hồ lại là lòng người - thứ đặc biệt dễ thay đổi cơ chứ?

Điều gì đã khiến cho cô thay đổi một cách nhanh chóng như thế chứ?

Là vì anh sao?

Vì cô sợ mất anh, cho nên mới nhẫn nhịn không làm lớn chuyện, cô sợ mọi chuyện sẽ diễn ra giống như kiếp trước chẳng?

Hơi nước bám trên mặt gương để lộ dung nhan mờ hồ không rõ của cô lúc này.

Những thứ khác cô không quan tâm nữa, kiếp trước kiếp này cũng đã không còn quan trọng, lời nói của Lãnh An Nhiên là sự thật thì đã là thế nào? Giờ phút này cô chỉ biết, anh là người quan trọng nhất với cô, cô không thể mất anh, càng không thể để anh rơi vào vòng tay của người phụ nữ khác!

Tùy tiện mặc một chiếc váy đơn giản, Mạc Từ Yên bước ra khỏi phòng tắm, đập vào mắt là hình ảnh người đàn ông đang tựa vào đầu giường, trên tay cầm một tệp văn kiện, trên giường còn có không ít giấy tờ lộn xộn, khung quanh lộn xộn cũng không làm ảnh hưởng đến người đàn ông. Sắc mặt anh trầm tĩnh như nước, vẻ mặt thập phần nghiêm túc, ánh mắt dán chặt vào văn kiện trên tay, khi anh lộ vẻ nghiêm túc, gương mặt của anh thập phần tuấn tú khiến cô nhìn không được mà nhào vào lòng anh.

Ám Dạ Duật buông văn kiện trên tay xuống, đưa tay ôm lấy chiếc eo thon gọn của cô, cả người cô đều nằm trong lòng anh, mùi hương thoang thoảng trên người cô truyền đến khiến anh không khỏi nheo mắt.

“Sau này không được tắm lâu như vậy, lỡ bị cảm thì phải làm sao?”

“Àn...” Mạc Từ Yên ngoan ngoãn gật đầu, hai tay ôm lấy eo anh, đầu chôn vào ngực anh, ánh mắt không giấu được bi thương, anh viễn viễn sẽ quan tâm cô như vậy sao?

Cô không biết nhưng giờ phút này cô không hề muốn buông người đàn ông này ra.

“Hôm nay em không được vui sao?” Nhớ đến vẻ mặt lúc nãy của cô trên bữa cơm, mặc dù cha mẹ anh không nhận thấy nhưng Ám Dạ Duật rất rõ ràng tâm trạng cô hôm nay không được tốt, nếu không cô cũng không trầm lặng như vậy. Hắn cũng đã hỏi qua người làm, buổi sáng khi cô thức dậy vẫn còn tươi tỉnh, sau đó cùng Vân Mặc ra ngoài trở về vẫn còn rất tốt, còn cùng vú nuôi học nấu ăn, thế nhưng một cuộc gọi gọi đến, không biết người nọ nói gì mà cô tựa hồ rất tức giận, còn làm vỡ ly thủy tinh trên bàn.

Anh không phải chưa từng thấy cô tức giận, lần trước đối mặt với Trác Lâm, cô rất hùng hồn mà đáp trả, cho người khác thấy được lửa giận của cô, chỉ là lần này... cô tuy là tức giận nhưng lại giấu đi sự tức giận của bản thân, không muốn cho mọi người biết.

Vì sao?

Vì sao cô lại không muốn nói cho anh?

Không nghĩ đến anh sẽ hỏi một câu như vậy, Mạc Từ Yên có chút bất ngờ: “Có lẽ... có lẽ là vì thân thể không khỏe... nên mới dẫn đến tâm trạng không được tốt?” Ngoại trừ lý do này, cô quả thật không tìm được lý do nào tốt hơn.

“Là do tối qua sao?”

Giọng nói anh trầm thấp vang vọng bên tai cô, như nghĩ đến gì đó hai má cô không khỏi đỏ lên, đầu càng vùi sâu vào ngực anh.

“Em... em không biết.”

Anh hỏi như vậy thì muốn cô trả lời thế nào mới tốt?

“Vết thương đã tốt hơn chưa?”

“Anh... anh bắt nạt em!” Mạc Từ Yên đưa tay đánh nhẹ vào ngực anh, hiện tại cô chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống thôi.

“Không còn sớm nữa, em ngủ đi anh đến thư phòng làm việc.” Nhìn xuống người con gái trong lòng, Ám Dạ Duật nghĩ đến tối qua anh muốn cô đến năm sáu lần, nếu không phải cô khóc lóc cầu xin tha, anh nhất định sẽ không dừng. Bản thân phải định lực tốt như thế nào mới có thể một đêm không muốn cô, đơn thuần ôm cô ngủ?

Trước giờ Ám Dạ thiếu gia của chúng ta luôn là người biết kìm chế rất tốt, chỉ là đứng trước Mạc Đại tiểu thư... anh chỉ có thể buông vũ khí đầu hàng.

“A? Anh không thể ở đây làm việc sao?” Mạc Từ Yên ngẩng đầu, ánh mắt cô vô tình chạm đến ánh mắt anh, nhìn thấy ngọn lửa đang rực cháy trong đôi mắt anh, hô hấp nóng rực phả trên gương mặt cô.

Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, ánh mắt anh hiện lên ý cười không rõ: “Không muốn rời xa anh đến vậy sao?”

Cô bấu môi, không nói, cô mới không thừa nhận bản thân không muốn rời xa anh đâu!

Anh đưa tay vuốt tóc cô, cảm giác mềm mại như lụa khiến anh không muốn buông tay: “Anh đến thư phòng cất văn kiện, một lát sau sẽ trở về.” Ám Dạ Duật thầm bỏ sung, đợi khi em ngủ anh sẽ trở về.

Cô không chút tình nguyện mở miệng: “Vây được rồi, em đợi anh.” Mạc Từ Yên cũng biết rõ anh thân là tổng giám đốc của một công ty lớn, công việc nhất định sẽ rất nhiều, mà cô hiện tại lại không đến công ty giúp anh, trách nhiệm trên vai anh sẽ càng nặng nề.

“Ngoan.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cảm giác của Trác Lân

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, cô hít sâu một hơi, lòng cô lúc này có trăm ngàn câu hỏi không thể giải vớ dĩ không thể yên tâm đi ngủ được. Cô chỉ muốn ở anh ở lại bên cạnh cô lâu thêm một chút, chỉ có anh mới mang cho cô cảm giác an toàn, mỗi lần được anh ôm vào lòng cô đều cảm thấy bản thân sẽ quên đi hết mọi âu lo phiền não, dù là chuyện về Trác Lân, Vân Tĩnh Giai hay thậm chí là Lãnh An Nhiên, cô đều sẽ buông bỏ trong cái ôm ấm áp của anh, chính là cô lấy lý do gì để giữ anh lại đây?

Ám Dạ thị ngày một phát triển, anh thân là tổng tài, còn rất nhiều việc đợi anh xử lý, cô không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà giữ anh liên tục ở bên cạnh cô, chỉ vì sợ mất đi anh được!

Chính là cô phải làm sao đây?

Chuyện của cô gái tên Lãnh An Nhiên... hiện tại cô giấu anh nhưng sau này thế nào? Giấy không gói được lửa, một ngày nào đó anh sẽ phát hiện ra, đến lúc đó... cô phải làm sao đây?

Ai có thể giúp cô cứu vãn mọi chuyện trước khi bị kịch xảy ra lần nữa?

Tựa hồ như nhớ đến gì đó, Mạc Từ Yên búng tỉnh, cô đến đầu giường lấy điện thoại bấm một dãy số lạ và gọi.

Tim cô đập từng hồi theo tiếng chuông điện thoại, không để cô đợi lâu, đầu dây bên kia đã có người nghe máy.

“A lô?”

“Xin chào, tôi là Mạc Từ Yên.” Mạc Từ Yên ngập ngừng, không biết phải mở lời như thế nào.

“Mạc Từ Yên?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói kinh ngạc, có vẻ như đối phương không ngờ người gọi đến lại là cô.

“Có việc?” Gấp dãy số lạ, cô vốn dĩ không muốn nghe máy, dù sao giờ này cũng không còn sớm, hôm nay cô không có ca trực ở bệnh viện nên muốn đi ngủ sớm, trời xui đất khiến buộc cô phải nghe máy.

“Tôi có việc muốn tìm cô...”

“Tìm tôi? Giờ này? Cô có bệnh?” Giọng nói đối phương không khỏi cao hơn vài phần, biết được thân phận người gọi đến đã khiến cô bất mãn, hiện tại lại cuộc đối thoại này, cô lại càng thêm tức giận.

“Ngày mai, tôi muốn hỏi cô về một người, tôi nghĩ có lẽ cô có thể giúp được tôi.” Ngoại trừ người này, cô thật sự không biết nên gọi cho ai.

“Một người?”

“Cô có thể giúp tôi không?” Mạc Từ Yên cố gắng hạ giọng, dù sao cũng là cô muốn nhờ người ta giúp đỡ, cho dù đối phương là ai chỉ cần có thể giải đáp câu hỏi trong lòng cô, Mạc Từ Yên đều muốn thử một lần.

Đối phương im lặng khiến Mạc Từ Yên không biết là cô từ chối hay không chấp nhận, điều này khiến cô phải ngẫm nghĩ.

“Ngày mai cô có rảnh không?” Mạc Từ Yên vẫn còn có đủ kiên nhẫn để đợi đối phương trả lời.

Tựa hồ như nghe ra giọng điệu khẩn cầu của Mạc Từ Yên, đối phương trầm mặc một lúc mới nói: “Được, tôi sẽ nhắn địa điểm cho cô sau.”

“Cảm ơn.”

Cô tắt máy, ánh mắt có chút trống rỗng nhưng lại kiên định như muốn đưa ra một quyết định quan trọng.

Cô sẽ tự mình tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

~~~~~

“Lân... lúc này bác gái nhắc đến chuyện của hai chúng ta, sao anh lại không nói gì?”

Không khí ban đêm của S thị so với ban ngày chỉ nhộn nhịp hơn chứ không kém, ánh đèn bên đường lập lờ, nổi bật lên khung cảnh của màn đêm, khác hẳn với bên ngoài, bên trong xe lại yên tĩnh đến lạ thường.

Người đàn ông bên cạnh đang tập trung lái xe, cô gái bên cạnh tựa đầu vào cửa kính, ánh mắt như có như không rơi trên người người đàn ông.

Lúc này cô cùng Trác gia dùng bữa tối, đây không phải lần đầu tiên cô đến Trác gia, nhưng vì lễ nghĩa nên vẫn phải chuẩn bị lễ vật, đối với gương mặt nhỉnh bộ của bà Trác cô sớm đã nhìn quen, ông Trác còn đỡ, dù sao cũng là nam nhân, ở trên thương trường nhiều năm sớm đã là lão hồ ly, cho nên thái độ với cô cũng chỉ ân cần hơn một chút, không lộ liễu như bà Trác.

Bữa ăn cũng không tính là vui vẻ, dù sao mỗi người đều mang một cái mặt nạ, làm sao có thể ngon miệng?

Trên bàn ăn, nói chuyện gì là vui nhất? Không phải bàn chuyện hôn nhân đại sự của con cháu sao?

Dù sao hiện tại Trác thị cũng đang gặp khó khăn, cần một nhà đầu tư lớn, mà Vân gia là lựa chọn tốt nhất. Vân gia ở Hồng Kông là gia tộc nhất nhì, mặc dù tung hoành hắc đạo nhưng ở S thị, Vân gia cũng không hề nhúng tay vào việc ở nơi này, cánh tay Vân gia rộng đến mấy cũng không thể chen vào thương trường S thị, điều này khiến Trác gia bớt đi một đối thủ lớn. Nữ chủ nhân của Vân gia hiện tại là Trữ Diên, người bên ngoài chỉ cần biết như vậy liền cho rằng Vân gia do Trữ Diên làm chủ mà Vân Tịnh Giai hiện tại là công chúa đang được sủng ái, có thể lấy được cô sẽ là một sự hỗ trợ vững chắc.

Trác Lâm yêu Vân Tịnh Giai nhưng Trác gia chỉ yêu tài sản Vân gia bên kia, nếu không phải phía sau cô có địa vị vững chắc thì cho dù Trác Lâm có phản đối thì bà Trác cũng sẽ đối xử với cô như đối xử với Mạc Tử Yên mà thôi.

Trác Lâm nhủ thầm, dạo gần đây Trác thị gặp nhiều vấn đề cho nên hẳn cũng không có tâm trạng quan tâm đến những thứ khác, cho nên lúc này khi cha mẹ hỏi chuyện hẳn cũng không có đề ý đến, để một mình Vân Tịnh Giai ứng phó.

Vân Tịnh Giai dù sao cũng là phụ nữ, da mặt cũng không thể quá dày, đối với chuyện hôn nhân đại sự cũng không phải là người nên chủ động đề cập trước, trường bối Trác gia đã mở miệng, nhìn đến bộ dạng của Trác Lâm không hề bận tâm khiến cô có chút xấu hổ, không biết làm sao cho được.

“Đợi một thời gian nữa, để anh xử lý chuyện ở Trác thị đã.”

Vân Tịnh Giai không hài lòng với đáp án mà Trác Lâm cho cô, cô đã đợi hẵn lâu như vậy, đợi từ khi còn ở nước ngoài cho đến khi về nước, vậy mà hiện tại hẵn còn bắt cô đợi nữa? Nếu mọi chuyện năm đó chỉ là một giấc mơ, chưa từng xảy ra thì có lẽ Vân Tịnh Giai sẽ đợi chờ hẵn cả đời, dù sao Trác Lâm cũng là thật lòng yêu thương cô, một người đàn ông như vậy, cô cũng không dám yêu cầu nhiều, thế nhưng hiện tại... người đàn ông đó đã đến tìm cô, cô cũng không thể tiếp tục đợi được nữa, cô chỉ muốn nhanh chóng kết hôn với Trác Lâm.

“Anh còn bắt em đợi?”

Nhận thấy thái độ khác thường của Vân Tịnh Giai, Trác Lâm thở dài, hẵn biết cô thân là con gái, đợi chờ một người tuyệt đối không dễ nhưng dạo gần đây Trác thị gặp chút rắc rối, mặc dù hiện tại đã trở lại quỹ đạo nhưng tổn thất vẫn rất nặng nề, không thể dùng ngày một ngày hai để giải quyết được. Đối với vấn đề của Trác thị, hẵn cũng đã điều tra qua, chỉ là thông tin không được bao nhiêu, chỉ biết đó là một thế lực ở Pháp, hẵn cũng không biết là bản thân khi nào đã đắc tội với thế lực như vậy, bởi vì người đó dùng thủ đoạn trong bóng tối cho nên hẵn vẫn nên đề phòng sẽ tốt hơn, tuy nhiên nếu tìm được người hẵn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

“Anh không phải không muốn chúng ta mau chóng kết hôn, chính là chuyện ở Trác thị vẫn cần anh xử lý, anh không thể làm ngơ không quan tâm được.” Đối với phụ nữ tình yêu là quan trọng nhất nhưng đối với đàn ông, sự nghiệp mới là ưu tiên hàng đầu, Trác Lâm hẵn cũng giống bao nhiêu người đàn ông khác, hẵn yêu Vân Tịnh Giai nhưng không thể vì cô mà bỏ qua sự nghiệp của chính mình.

“Trác thị cần anh, em thì không cần anh sao?” Vân Tịnh Giai lạnh lùng chất vấn, đối với người đàn ông này... cho dù đã qua ba năm nhưng cô vẫn tin tưởng anh không hề thay đổi, vẫn là người đàn ông yêu cô và nguyện chờ đợi cô trở về bên anh, bất quá sự thật chứng minh, con người sẽ thay đổi, mà Trác Lâm cũng như vậy.

Trác Lâm lộ vẻ bất đắc dĩ, ánh mắt hiện lên vẻ mệt mỏi, trước kia khi hai người ở bên nhau, mặc dù cũng có khoảng thời gian tranh cãi nhưng cô cũng không phải là người không nói lý như vậy, hiện tại đâu? Trác thị có rất nhiều việc phải giải quyết, đặc biệt là sau khi thoát khỏi khủng hoảng từ tay người thân bí, hơn nửa tháng nay hẵn cắm đầu vào làm việc, chỉ mong có thể cứu vớt Trác thị khỏi bờ vực phá sản, hiện tại tuy là cứu được nhưng cô phiếu Trác thị không ngừng giám sát, hẵn không có thời gian nghỉ ngơi, tại sao cô lại không hiểu cho hẵn?!

Nếu đổi lại là Mạc Tử Yên, khoảng thời gian này cô nhất định sẽ không làm phiền hẵn, cho dù bị hẵn vắng vẻ, uất ức thế nào cô cũng sẽ giữ kín trong lòng, không chịu nói ra. Đối với việc Mạc Tử Yên tồn tại ở bên người, Trác Lâm đã tập mãi thành thói quen, lúc đầu hẵn còn nổi giận với cô tự tiện vào văn phòng của hẵn, sau đó cô ngoan ngoãn không đến nữa, ngoại trừ giờ cơm trưa và tan làm, cô đều sẽ không chủ động xuất hiện trước mặt hẵn, đặc biệt là lúc hẵn đang bận làm việc.

A? Hẳn làm sao có thể nghĩ đến Mạc Tử Yên đâu? Cho dù tính tình Vân Tịnh Giai không tốt nhưng chỉ cần cô là người hẵn yêu, hẵn sẽ bao dung hết

thấy.

Đúng vậy, chỉ là cần là người mình yêu, cho dù làm điều gì sai trái cũng sẽ được bao dung, về phần người mình không yêu, không làm gì sai cũng là tội ác tày trời.

Tình yêu vốn dĩ là độc được, cho dù là Hạc Đình Hồng cũng có người cam tâm tình nguyện nuốt xuống.

“Anh đã ngủ với em rồi, có phải anh không muốn chịu trách nhiệm với em không?!” Thấy Trác Lâm không nói, tâm tình Vân Tĩnh Giai bắt đầu dao động, trong lòng cô có một nỗi sợ dần được hình thành, tay cô nắm chặt thành nắm.

Dù sao bọn họ cũng là người trưởng thành, lên giường vốn dĩ là chuyện đôi bên tình nguyện, huống hồ hai người lại còn là quan hệ người yêu của nhau, ngày đó gặp lại, nhiều năm xa cách, lửa tình liền nhâm nhâm, nhìn không được liền... Vân Tĩnh Giai nói xong những lời này cũng cảm thấy bản thân mình thật tức cười, cô sớm đã không còn sự trong sạch, vậy mà còn nói bắt hắn chịu trách nhiệm gì chứ, may mắn là đêm đó hắn đang ngủ say không biết trời trăng mây đất gì cho nên mới không phát hiện hắn không phải là lần đầu tiên người đàn ông đầu tiên của cô.

“Em đang nói gì vậy? Quen biết bao nhiêu năm, anh là người như vậy sao?” Trác Lâm bị lời nói của cô chọc giận, hắn cũng không phải người không chịu trách nhiệm với việc làm của bản thân, huống hồ Vân Tĩnh Giai lại là người con gái hắn yêu, cho dù bọn họ không xảy ra quan hệ, hắn cũng tuyệt đối sẽ lấy cô.

“Còn không phải sao? Trước khi anh tìm ở cách theo đuổi em, hiện tại em trở về bên anh anh làm như không thấy, tâm hồn suốt ngày của mơ hồ không rõ, chẳng lẽ anh là nhớ đến Mạc Từ Yên?”

“Sao em lại lôi cô ấy vào đây?” Nhắc đến Mạc Từ Yên, tâm tình Trác Lâm bắt đầu phức tạp.

“Anh đã bị cô ấy mê hoặc đúng không?!” Vân Tĩnh Giai cười khò: “Có phải anh vẫn chưa quên được cô ấy không?!”

Từ lần trước gặp mặt Mạc Từ Yên, Trác Lâm đã có một cảm giác khó nói, ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết đó là gì nhưng nhìn cô vui vẻ bên cạnh người đàn ông khác, hắn có một cảm giác khó chịu, tựa như đồ vật của bản thân mình bị người khác cướp đi, hắn hận bản thân không thể ngay lập tức đoạt lại cô từ tay người đàn ông đó.

“Em đang nói bậy bạ gì vậy hả?” Trác Lâm vẫn cho rằng đây chỉ là một cảm xúc nhất thời, dù sao trước kia Mạc Từ Yên vẫn theo sau hắn, hiện tại không có cô hắn có chút trống vắng, hắn tự thuyết phục bản thân đó chỉ là thói quen, ngay lập tức khó mà thay đổi.

“Đạo này anh thường xuyên nổi giận với em, cho dù là một chuyện nhỏ nhặt như đau dạ dày... anh chán em rồi đúng không?”

Nhớ lần trước Trác Lâm bị đau dạ dày, bên cạnh không có thuốc mà Vân Tĩnh Giai khi đó cũng không biết hắn sẽ có bệnh này, chỉ nghĩ hắn đau một lát sẽ khỏi, không ngờ khi cô biết tin hắn đã nhập viện. Bà Trác đến thăm, khi biết được nguyên nhân thì chỉ răn dạy vài câu, dù sao thân phận Vân Tĩnh Giai cũng không tầm thường nên bà cũng không tiện tức giận, mà Trác Lâm bên cạnh lại ngù vùi tạp trần nên cũng không có để ý đến Vân Tĩnh Giai bị bà Trác răn dạy, điều này khiến cô cảm thấy khó chịu.

Khi đau dạ dày, hắn đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, cơn đau khiến hắn tỉnh táo, nhìn Vân Tĩnh Giai hắn không khỏi nhớ đến Mạc Từ Yên, cô luôn là người biết quan tâm săn sóc đối với hắn. Trác Lâm vì xử lý việc ở Trác thị mà không quan tâm đến sức khỏe bản thân, hắn thường bận công việc mà đã bỏ lỡ bữa trưa nên mới dẫn đến bệnh tình này, mà Mạc Từ Yên vẫn luôn chuẩn bị thuốc đau dạ dày cho hắn, bởi vì thói quen cho nên từ ngày bọn họ chia tay Trác Lâm cũng không quan tâm đến sức khỏe của bản thân, mà Vân Tĩnh Giai cùng hắn cách xa ba năm cho nên cũng không biết rõ về bệnh tình của hắn.

“Tĩnh Giai, em đừng suy nghĩ lung tung, từ trước đến nay trong lòng anh chỉ có hình bóng em, chuyện của anh và Mạc Từ Yên... chỉ là quá khứ.” Nửa tháng nay Trác Lâm luôn chuyên tâm vào công việc, Vân Tĩnh Giai đã trở về bên cạnh hắn, hiện tại hắn chỉ cần cố gắng xây dựng sự nghiệp của bản thân và lấy cô về nhà. Cho đến ngày hôm qua, nghe được tin tức Mạc Từ Yên kết hôn, trái tim của hắn đột nhiên cảm thấy trống trải, chỉ là hắn vẫn chưa nhận ra, cho đến khi hắn nhận ra thì mọi chuyện đã quá muộn.

“Thật sao?”

“Ừm...”

Vân Tĩnh Giai tựa đầu vào vai Trác Lâm, trong lòng không ngừng thuyết phục bản thân, người hắn yêu là cô, không phải Mạc Từ Yên!

Ánh mắt Trác Lâm rơi vào màn đêm, trong đầu hiện lên câu nói của Vân Tĩnh Giai, hắn bị Mạc Từ Yên mê hoặc? Làm sao có thể đâu? Nếu có thì ba năm trước hắn đã thật sự yêu cô, làm sao đợi đến ngày hôm nay? Chỉ là trong đầu tại sao vẫn cứ suy nghĩ về vấn đề này?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Trò chuyện cùng Tạ Cẩm Y

"Xin hỏi, cô muốn dùng gì?"

"Một ly latte là được rồi."

Người phục vụ hí hửng gật đầu, trước khi rời đi còn nhìn không được quay đầu nhìn lại, cô gái này đẹp như vậy, có khi nào là một nữ minh tinh không? Bất quá nếu cô thật sự là minh tinh thì tại sao có thể lộ mặt trước công chúng như vậy, có lẽ là bản thân suy đoán lung tung đi, chỉ là người đẹp như vậy không đi làm minh tinh quả là tiếc cho khán giả a!

Tạ Cẩm Y bước vào thấy được một màn như thế này, bởi vì thời gian còn sớm cho nên trong quán cà phê không có đến mấy người, nổi bật nhất là cô gái váy hoa đang ngồi ở bên cửa sổ, một tay cô chống cằm, một tay quậy ly cà phê trên bàn, ánh mắt cô nhìn vào ly cà phê như muốn cuộn xoáy vào nó.

"Xin chào." Tạ Cẩm Y thông thả đi đến bên bàn, ngồi đối diện với cô gái.

Cô gái ngẩng đầu, mái tóc rũ xuống một bên che đi nửa bên mặt, dù chỉ để lộ sườn mặt nhưng cũng đủ thu hút ánh mắt mọi người.

"Tạ tiểu thư, xin chào." Hôm nay Tạ Cẩm Y mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phối với chiếc quần tây màu đen, mái tóc được buộc đuôi ngựa, trông cô vô cùng trẻ trung và thoải mái.

"Tôi nên gọi cô là gì? Mạc tiểu thư vẫn là Ám Dạ thiếu phu nhân?" Giọng Tạ Cẩm Y lạnh lạnh, đối với sự nhiệt tình của đối phương làm như không thấy, làm ơn... người trước mặt là tình địch của cô, còn muốn cô cho bộ mặt tốt sao?

"Cảm ơn vì đã đến." Nghe giọng điệu châm chọc của Tạ Cẩm Y, cô gái không hề tức giận mà chỉ cười nhạt, tựa hồ đối với lời nói của đối phương không mấy bận tâm.

Tựa hồ bị lời nói của Mạc Từ Yên làm cho kinh ngạc, Tạ Cẩm Y không khỏi cẩn thận đánh giá người trước mặt. Váy dài tới gối để lộ một đôi chân trắng nõn, chiếc váy hoa đào đỏ trắng đan xen vô cùng hợp với làn da của cô. Phần trên váy để lộ vai nhưng lại không quá hở hang, lại còn làm điểm nhấn khiến cô thêm rạng rỡ, phần dưới váy xòe ra, như một đóa hoa nở rộ, vô cùng đẹp mắt, bộ đồ này vô cùng hợp với Mạc Từ Yên.

"Hôm nay cô đổi tính?" Không thể trách cô nói như vậy, dù sao trước kia cô vẫn luôn thích anh, mà Mạc Từ Yên lại là vị hôn thê của anh, hai người vốn dĩ đứng ở hai phía đối lập, đặc biệt là khi anh chấp nhận Mạc Từ Yên, điều này càng khiến cho cô sâu sắc nhận thấy, cô cùng Mạc Từ Yên chắc chắn không hợp nhau. Giác quan phụ nữ luôn rất nhạy, ngay từ khi lần đầu tiên gặp mặt, Tạ Cẩm Y đã nhận thấy địch ý từ trong mắt đối phương, vốn dĩ cô

còn cảm thấy không vui vì sự xuất hiện của cô gái này nhưng nhìn đến sự ôn nhu trong đáy mắt anh khi nhìn Mạc Từ Yên, trong lòng Tạ Cẩm Y chỉ cảm thấy tức cười.

Trong đôi mắt anh chỉ chứa đựng hình ảnh của cô gái này, mà đối phương tựa hồ còn không rõ, khi nhìn đến cô lại bộ dạng như con mèo xù lông không muốn người khác đến gần đồ vật của mình, cô có nên cao hứng vì điều này không?

Nhớ đến hôn lễ của hai người, Mạc Từ Yên là một dạng kiêu ngạo như con mèo Ba Tư cao quý khiến cô có chút không thích, bất quá khi nhìn thấy Mạc Từ Yên vì anh mà đối mặt với đám người Diệp gia, uống hết cả một chai rượu vang trước mặt mọi người, Tạ Cẩm Y thật sự rung động. Người khác không biết nhưng Tạ Cẩm Y không thể không biết, đối với mâu thuẫn giữa anh và Diệp gia, ngoại trừ Âm Dạ gia và Tôn Lãnh Diệt, cô là người rõ ràng nhất, cũng biết rõ ẩn tình trong đó. Mặc dù bề ngoài Âm Dạ Duật không hề để ý đến ánh mắt của đám người Diệp gia nhưng thật sự trong lòng anh vẫn không thể quên được sự việc năm đó, nếu nói anh là vị thần hoàn mỹ không nhiễm chút bụi trần nhưng Tạ Cẩm Y biết, đâu đó trong con người hoàn mỹ này vẫn tồn tại một luồng khí ác ma, cô có thể nhìn thấy điều đó qua ánh mắt anh.

"Không có, chỉ là..." Biết rõ Tạ Cẩm Y đang nói đến điều gì, Mạc Từ Yên có chút ngại ngùng, nghĩ đến thái độ của bản thân trước kia liền cảm thấy xấu hổ không thôi.

Trước kia cô nhận thấy Tạ Cẩm Y có tình ý với Âm Dạ Duật cho nên mới cảm thấy lo sợ và không muốn tiếp xúc với cô, bất quá vào ngày hôn lễ, nhìn thấy Tạ Cẩm Y đến cô cũng hiểu rõ có lẽ cô ấy đã chết tâm, quyết định buông tay nên mới chấp nhận đến dự hôn lễ. Thật chất cô không hề có phản cảm với Tạ Cẩm Y, cô nhìn ra được đối phương là một người thông minh, tính cách cũng rất kiên cường, hơn nữa Tạ gia cũng là gia tộc lớn, dưới sự dạy dỗ của Tạ gia, Mạc Từ Yên cảm thấy đối phương sẽ không làm ra những chuyện phá vỡ tình cảm hôn nhân của người khác, bởi vì điều đó đối với một người kiêu ngạo như Tạ Cẩm Y vốn không phải là điều vinh dự gì.

Tạ Cẩm Y nhìn cô, cô có nguyên tắc riêng của mình, biết rõ thứ không thuộc về mình mà ra sức giành lấy thì cuối cùng bản thân mới là người tổn thương nhiều nhất.

Đối với tình địch này của mình, Tạ Cẩm Y vẫn chưa có cách tiếp thu: "Vừa mới kết hôn, cô không ở bên cạnh chồng mình ân ái ái mà lại hẹn gặp tôi để làm gì?" Tới qua khi Mạc Từ Yên gọi điện cho cô Tạ Cẩm Y cũng vô cùng kinh ngạc, không biết Mạc Từ Yên làm sao có thể biết số điện thoại của bản thân, cũng không biết mục đích của đối phương ngày hôm nay là gì nhưng Tạ Cẩm Y vẫn có sự chuẩn bị mà đến. Tuy nói ấn tượng của cô đối với cô gái trước mặt này không tệ nhưng nghĩ đến Mạc Từ Yên là vợ của anh, trong lòng cô vẫn là không thể buông. Tình địch vẫn phải có si diện của tình địch, cô đã âm thầm chúc phúc cho hai người họ, hiện tại còn muốn cô cho thái độ tốt sao, cô làm không được.

Mạc Từ Yên đối với lời nói đầy tính công kích của đối phương cũng không tức giận: "Tôi tìm cô thật ra là vì muốn có tin tức của một người."

Ngày hôm qua khi kết thúc cuộc gọi với Lãnh An Nhiên, Mạc Từ Yên đã suy nghĩ rất nhiều, cô không biết mình nên làm gì và cũng không biết phải đối mặt với anh như thế nào. Cô và anh chỉ vừa mới kết hôn, bọn họ vẫn còn đang trong thời kỳ hôn nhân hạnh phúc, cô còn chưa cùng anh hưởng tuần trăng mật, còn rất nhiều chuyện cô chưa cùng anh hoàn thành, vậy mà Lãnh An Nhiên lại xuất hiện, sự xuất hiện của cô ta đã khiến cho mọi kế hoạch của cô tan vỡ, đang trong lúc bối rối cô lại nhớ đến một người.

Cô không thể hỏi trực tiếp anh về Lãnh An Nhiên được, cô không muốn bản thân giống như kiếp trước cùng anh nổi giận vì một cô gái không là gì trong cuộc hôn nhân giữa hai người, bởi cô biết rõ sự ghen tuông sẽ che mờ lý trí và điều đó sẽ dẫn đến sự sụp đổ trong cuộc hôn nhân của hai người, cách duy nhất là hỏi những người thân thuộc bên cạnh anh, Tôn Lãnh Diệt là người cô loại đầu tiên.

Tôn Lãnh Diệt là bạn thân của anh, hai người bọn họ có một mối quan hệ sâu sắc đến mức bản thân cô thân là vợ của anh cũng không thể chen vào, cô không biết liệu bản thân có thể tin được lời nói của người đàn ông này hay không? Liệu hắn sẽ bao che cho anh hay là nói ra sự thật? Huống hồ nếu hắn đem chuyện này nói lại với anh, nếu như anh hỏi, cô phải trả lời thế nào? Cô cũng không thể nói là bạn gái cũ của anh gọi điện đến ra oai phù đầu với cô được. Bất kể là gì cô cũng không muốn lựa chọn.

Ngoại trừ Tôn Lãnh Diệt vẫn còn một người khác vừa là bạn vừa hiểu rõ tất cả mọi chuyện về anh, người đó không phải Tạ Cẩm Y sao? Sở dĩ cô gọi cho Tạ Cẩm Y không chỉ là vì cô ấy là bạn học cũ của anh mà còn là người theo đuổi anh, đối với chuyện xưa của anh chắc chắn biết được gì đó.

Người đã tìm được nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Cô và Tạ Cẩm Y vốn không thân, quan hệ cũng không thể nói là tốt cho nên cô tự nhiên cũng không dám tin tưởng cô ấy sẽ nhận lời nói ra chuyện năm đó của anh, bất quá cô vẫn là nguyện đánh cược một lần.

"Tin tức một người? Cô nghĩ tôi làm cho cơ quan tình báo chắc?"

"Cô biết cô gái tên Lãnh An Nhiên chứ?" Mạc Tử Yên mang theo ngữ khí dò hỏi, cẩn thận quan sát sắc mặt của đối phương.

Động tác trên tay cô ngừng lại: "Lãnh An Nhiên? Cô ta đến tìm cô?" Giọng nói của cô không khỏi cao hơn vài phần, bất quá rất nhanh liền khôi phục về lãnh đạm vốn có.

"Quả nhiên là cô biết." Mạc Tử Yên cười nhạt, rũ mi che đi cảm xúc trong mắt.

"Trả lời tôi, cô ta đến tìm cô sao?"

Nhìn thấy ngữ khí của đối phương có chút trầm trọng, đáy lòng Mạc Tử Yên mơ hồ không rõ.

"Cô ta không đến tìm tôi, bất quá cô ta có gọi cho tôi."

"Ám Dạ Duật biết điều này chứ?" Nghe vậy cô thở phào một hơi, chỉ là vẫn có chút lo lắng không biết anh đã biết chuyện này chưa.

"Không, tôi vẫn chưa nói cho anh ấy, đơn giản là vì tôi không biết phải mở miệng thế nào."

Cô nhìn đối phương, đột nhiên cảm thấy Ám Dạ Duật lựa chọn Mạc Từ Yên, có phải là sai lầm rồi không?

Mạc Từ Yên không biết gì về quá khứ của anh nhưng anh vẫn muốn lấy cô ấy, nếu một ngày nào đó cô ấy phát hiện ra sự thật về con người anh, cô ấy vẫn sẽ chấp nhận anh chứ?

Có lẽ đi...

"Lãnh An Nhiên đã nói gì với cô?" Mặc dù biết Ám Dạ Duật đã kết hôn nhưng Lãnh An Nhiên có thể vẫn chưa buông tay, cũng là phụ nữ cô có thể hiểu cảm giác của Lãnh An Nhiên, chỉ là cô không có suy nghĩ cực đoan như đối phương, nghĩ rằng nếu không có sự tồn tại của Mạc Từ Yên, Ám Dạ Duật sẽ yêu cô.

"Hôm qua cô ta gọi điện đến, bảo là bạn gái cũ của Ám Dạ Duật, bởi vì tôi xuất hiện mà chia rẽ hai người họ, rằng tôi là kẻ phá hoại hạnh phúc của cô ta." Nói đến đây Mạc Từ Yên cười nhạt, bất quá đó không phải là nụ cười trào phúng đối với lời nói của Lãnh An Nhiên mà là nụ cười tự giễu bản thân mình.

Lãnh An Nhiên chính là kẻ có bệnh!

Trong lòng Tạ Cẩm Y thầm mắng một câu, đúng như suy đoán của cô, Lãnh An Nhiên thật sự vẫn cho rằng người Ám Dạ Duật yêu là cô ta, chỉ vì e ngại tình bạn với Diệp Hạo nên anh mới không bộc lộ tình cảm của mình với cô ta, sau khi Diệp Hạo qua đời, vốn dĩ hai người liền không cần e ngại mà đến với nhau nhưng vì sự xuất hiện của Mạc Từ Yên, Ám Dạ Duật vì Ám Dạ gia mà phải lấy cô, cho nên Lãnh An Nhiên vẫn luôn mang oán hận với Mạc Từ Yên.

"Cho nên ngày hôm nay cô hẹn tôi ra... là vì muốn biết mối quan hệ giữa cô ta và Ám Dạ Duật?"

Mạc Từ Yên gật đầu, im lặng không nói một lời, có lẽ cô là đang đợi Tạ Cẩm Y mở lời trước.

Về mặt Tạ Cẩm Y hiện vẻ bất đắc dĩ, mọi chuyện rốt cuộc cũng đến thời điểm cần nói ra rồi.

"Lãnh An Nhiên không phải bạn gái của Âm Dạ Duật, cô ấy... là bạn gái của Diệp Hạo."

Mạc Từ Yên trừng mắt, cô không biết Diệp Hạo là ai nhưng cũng cảm thấy may mắn vì Lãnh An Nhiên không phải là bạn gái của anh, cảm thấy may mắn vì lời nói của đối phương không phải là sự thật.

"Diệp Hạo...?"

"Diệp Hạo là con trai duy nhất của Diệp Trọng - gia chủ Diệp gia, hôm hôn lễ hai người đã gặp mặt nhau, chính là người đã làm khó Âm Dạ Duật."

Ngày đó nhìn thấy anh và người đàn ông đó tranh cãi với nhau, trong lòng Mạc Từ Yên vẫn luôn phỏng đoán, bắt quá nhìn vẻ mặt của mọi người trong nhà, có lẽ họ không muốn đề cập đến Diệp gia cho nên Mạc Từ Yên vẫn là không hỏi. Cô vẫn chưa quên người đàn ông đó, rõ ràng người đàn ông đó cố ý làm khó anh nhưng anh vẫn một mực nhường nhịn, người đàn ông đó khiến cô phải uống hết một chai rượu, làm cho Mạc Từ Yên lúc này nhìn thấy rượu liền sợ đến tái mặt. Tửu lượng của Mạc Từ Yên vốn rất tốt, bởi vì có dung mạo xuất chúng nên từ nhỏ Mạc Vũ Hiên đã tập cho cô uống rượu, sợ rằng sẽ có người chuốc rượu cô sau đó có hành động không đúng đắn với cô, thế lực Mạc gia tuy lớn nhưng nếu những người đó có âm mưu từ sớm thì Mạc Vũ Hiên cũng không thể làm gì. Mạc Từ Yên được rèn luyện từ nhỏ, rượu là người bạn của cô, cô sớm đã không sợ, bắt quá ngày đó bị người của Diệp gia ép buộc uống hết một chai rượu, Mạc Từ Yên hiện tại chỉ cần ngửi mùi rượu cũng thấy buồn nôn.

"Cho nên Diệp Hạo là nguyên nhân dẫn đến mâu thuẫn giữa hai nhà Âm Dạ - Diệp?" Mạc Từ Yên thông minh nhận ra vấn đề.

"Cô thông minh lắm. Bởi vì Diệp Hạo là người thừa kế duy nhất của Diệp gia cho nên đối với sự ra đi của Diệp Hạo, chú Diệp đã rất tức giận, và mọi chuyện chú ấy đều đổ lên người Âm Dạ Duật."

Mạc Từ Yên mím môi, trong lòng cô có rất nhiều câu hỏi nhưng cô biết hiện tại không phải là lúc bản thân nên mở miệng.

"Hai người đó là bạn thân, Âm Dạ gia và Diệp gia đều xuất thân từ quân nhân thế gia, hơn mấy chục năm trước tổ tiên Âm Dạ gia chuyển từ thủ đô phương Bắc đến S thị, Diệp gia vốn xưng bá ở S thị, sự xuất hiện của Âm Dạ gia chẳng khác nào đối địch nhau, tuy nhiên không giống như suy nghĩ của mọi người, quan hệ hai nhà không hề xấu mà ngược lại còn rất tốt."

Thân là quân nhân, tính tình hai nhà đều thẳng thắn cương trực, dưới sự giúp đỡ của Diệp gia, Âm Dạ gia nhanh chóng hòa nhập với S thị, trở thành gia tộc nhất nhì mà mọi người không dám đắc tội. Âm Dạ Duật và Diệp Hạo đều trạc tuổi nhau, năm đó hai người cùng học chung một khóa, bởi vì xuất thân từ gia tộc mà bọn họ đều mang trọng trách của một quân nhân trên vai nên quan hệ hai người thập phần thân thiết, cùng với Tôn Lãnh Diệt được xưng là Tam vương tử của cao trung Nam Thành.

Lãnh An Nhiên khi đó chỉ là một cô gái gia cảnh bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa, nếu không phải có thành tích học tập tốt, điểm thi đầu vào đứng đầu thì cho dù dùng mười mối quan hệ cũng không có tư cách bước chân vào cổng Nam Thành. Nam Thành là một ngôi trường có tiếng của S thị, chuyên đào tạo nhân tài cho quốc, không phải là nơi ai muốn vào cũng vào được, người của Nam Thành không chỉ là thiên tài mà còn phải xuất thân danh giá, sự xuất hiện của Lãnh An Nhiên chẳng khác nào con sóng giữa mặt biển yên tĩnh. Ới với điểm số tuyệt đối của mình, cô ta đã nhanh chóng được chú ý đến, trở thành tiêu điểm của mọi người ở Nam Thành.

Mạc Từ Yên sừng sốt, mặc dù không phải là học sinh của Nam Thành nhưng cũng biết rõ điều kiện vào Nam Thành khó thế nào.

Con người vốn dĩ là sinh vật ích kỷ, đặc biệt là những người xuất thân từ giới thượng lưu, tâm tư bọn họ lại còn đáng sợ hơn, bởi vì xuất thân cao hơn người khác nên họ mới không chịu được người khác hơn mình, đặc biệt là đối với loại người xuất thân bình thường, không cần tận mắt chứng kiến Mạc Từ Yên cũng biết rõ khoảng thời gian đó Lãnh An Nhiên trải qua nhất định là không dễ dàng gì.

Mặc dù có sự bảo vệ chặt chẽ của Mạc gia, nhưng khi còn nhỏ cô cũng trải qua những điều này, cho nên đối với trường học cô sinh ra một sự bài xích mãnh liệt, bài thi đầu vào của Nam Thành không làm khó được cô nhưng môi trường ở đó rõ ràng không phù hợp với một người không thích đến trường như cô. Không muốn ép buộc con gái, Mạc gia đã tìm đến một ngôi trường nổi tiếng khác không kém gì Nam Thành, bất quá điều khác biệt là nơi này chỉ dành cho những thiên chi kiều tử không thích học tập, nói là trường học không bằng nói là nơi vui chơi thì đúng hơn. Bởi vì Mạc gia nằm trong hội đồng tối cao của trường, cho nên thời gian Mạc Từ Yên ở nơi này thật ra khá thoải mái, mặc dù đám người đó không biết thân phận thật sự của cô nhưng vì Mạc Từ Yên thường xuyên không đến trường cho nên bọn họ cũng không biết cô là ai.

"Lãnh An Nhiên không chỉ có thành tích học tập tốt mà cô ấy còn có diện mạo vô cùng xinh đẹp, cho nên dẫn đến không ít người theo đuổi, tuy nhiên cũng rước không ít phiền toái từ nữ nhân."

Mạc Từ Yên có thể lí giải điều này, nhớ đến ngày đầu tiên cô đến trường đã gặp một tên lưu manh nhìn trúng gương mặt này của cô, không những buông lời nói vô si mà còn muốn động tay động chân, may mắn là có Trác Lâm khi đó đi ngang qua trợ giúp, khi đó Mạc Từ Yên chỉ có một chút ấn tượng với hắn, ít nhất hắn không giống với những người khác. Ngày hôm sau Mạc Từ Yên quyết định tự học ở nhà, khi Vân Hình Như quan tâm hỏi, cô liền thành thật trả lời, biết được cô bị khi dễ, Vân Hình Như cực kì tức giận, không lâu sau thì nghe nói tên lưu manh cản đường cô hôm đó đã chuyển trường, hình như là bị các trưởng bối trong nhà đưa ra nước ngoài, bất quá Mạc Từ Yên không mấy quan tâm.

"Độ nổi tiếng của Lãnh An Nhiên nhanh chóng lan đến tai của Tam vương tử Nam Thành, khi đó ba người bọn họ cũng cảm thấy tò mò với "cô bé lạ lẫm". Ngày hôm đó Lãnh An Nhiên gặp rắc rối, ba người bọn họ vô tình đi ngang qua, thấy cô chịu ức hiếp, Diệp Hạo là người có lòng chính nghĩa nên đã ra tay giúp đỡ, mà Âm Dạ Duật trước giờ luôn đối xử với người khác bằng thái độ ôn hòa, thấy cô bị thương liền hỏi cô có sao không, anh không biết rằng chính câu nói đã đem tâm Lãnh An Nhiên cướp đi."

Rõ ràng Diệp Hạo mới là người giúp Lãnh An Nhiên nhưng từ đầu chí cuối người Lãnh An Nhiên thích lại là Âm Dạ Duật, tại sao vậy?

Lãnh An Nhiên biết rõ thân phận của mình không xứng với anh nên cũng không ngu ngốc đến mức bày tỏ, bởi vì sự cao ngạo của mình, cô liền đem chuyện này chôn dưới đáy lòng. Tạ Cẩm Y và cô học cùng một lớp, đối với phản ứng của Lãnh An Nhiên khi mỗi lần nhìn đến Âm Dạ Duật, Tạ Cẩm Y liền biết tình cảm của cô, chỉ là cũng không có ý định vạch trần Lãnh An Nhiên, dù sao hai người họ nước sống không phạm nước giếng, tuy nói là cùng thích một người nhưng Âm Dạ Duật đầy người ái mộ, chẳng lẽ gặp ai thích anh Tạ Cẩm Y cũng phải ra tay đối phó?

Năm thứ hai, Diệp Hạo đột nhiên bày tỏ với Lãnh An Nhiên, mà Lãnh An Nhiên cũng không biết nghĩ gì mà lại đi đáp ứng Diệp Hạo, rõ ràng khi đó cô vẫn còn có tình cảm với anh, cô bé lo lem nhanh chóng thăng cấp thành công chúa của Tam vương Nam Thành.

Dựa vào quan hệ với Âm Dạ Nghiên, Tạ Cẩm Y cũng xuất hiện ở Âm Dạ gia vài lần, đồng thời cũng hiểu được lý do Lãnh An Nhiên đồng ý kết giao với Diệp Hạo trong khi vẫn chưa quên anh. Cô ta muốn lợi dụng Diệp Hạo để có thể quang minh chính đại ở bên cạnh anh, quan tâm anh dù với cương vị bạn gái của bạn thân, cô ta không hề nghĩ đến cảm giác của Diệp Hạo, chỉ nghĩ đến bản thân.

"Diệp Hạo thật sự rất thích Lãnh An Nhiên, chúng tôi là anh em họ, quan hệ vốn dĩ rất tốt, Hạo chia sẻ với tôi rất nhiều về Lãnh An Nhiên, trong cuộc trò chuyện của chúng tôi Lãnh An Nhiên luôn là nhân vật được nhắc đến nhiều nhất. Tôi có thể nhận thấy tình cảm dạt dào trong mắt Hạo khi nhắc đến cô ta, tình yêu mà Hạo dành cho cô ta là rõ ràng vô cùng to lớn, Hạo là người thông minh tất nhiên anh ấy cũng nhận ra rằng Lãnh An Nhiên không hề yêu anh ấy, chỉ là anh ấy vẫn chấp nhận..." Nói đến đây Tạ Cẩm Y không khỏi cắn môi, trong giọng nói của cô tràn ngập bi phẫn, đối với người anh họ đoàn mệnh của bản thân chỉ cảm thấy thương xót không thôi.

"Biết rõ Lãnh An Nhiên muốn lợi dụng mình để tiếp cận Âm Dạ Duật, Hạo vẫn cam tâm tình nguyện để cô ta lợi dụng. Mùa hè năm đó, Âm Dạ Duật và Diệp Hạo đến khu quân sự để rèn luyện, bởi vì hai người họ thể hiện quá xuất sắc nên cấp trên đã đồng ý để họ làm nhiệm vụ bí mật trước thời hạn, nhiệm vụ đó là gì không ai biết nhưng Diệp gia bên kia lại vô cùng phản đối, điều này chứng tỏ tính nguy hiểm của nhiệm vụ rất cao, thế nhưng sự phản đối của hai nhà hoàn toàn không ảnh hưởng đến lòng nhiệt huyết thiếu niên..."

"Cho nên hai người họ đã tham gia?" Mạc Tử Yên tiếp lời.

Tạ Cẩm Y gật đầu: "Cũng chính vì sự kiện này mà Diệp Hạo ra đi mãi."

Nhiệm vụ mang tính nguy hiểm rất cao, một đoàn hơn hai mươi người đi chỉ còn một mình Âm Dạ Duật quay về, lúc đầu vì muốn tăng thêm độ hoàn thành cho nên hai mươi người đã tách ra, nhóm Âm Dạ Duật gồm bốn người, trong đó có Diệp Hạo và cả hai quân nhân có kinh nghiệm lâu năm, thế nhưng bọn họ gặp nạn, bốn người mất hoàn toàn liên lạc với bộ chỉ huy. Hai tháng trôi qua vẫn không có tin tức gì, Âm Dạ gia cùng Diệp gia bên kia vẫn luôn cho người đi tìm nhưng vẫn không có tin tức gì, đến lúc mọi người nghĩ nên bỏ cuộc thì Âm Dạ Duật trở về, khắp người anh đầy bùn đất, máu vurun trên quần phục, mặt anh lạnh như băng, đôi mắt đầy sát khí khiến anh như người bước ra từ trong biển máu, trên lưng anh là Diệp Hạo, nói đúng hơn là xác của Diệp Hạo.

"Âm Dạ Duật được đưa đến bệnh viện cấp cứu, còn Diệp Hạo, sớm đã không còn thở nữa, Âm Dạ Duật hôn mê ba ngày ba đêm, cho đến ngày thứ tư mới tỉnh lại, đến lúc này mọi người mới biết hai tháng qua anh và Diệp Hạo đã sống trong địa ngục trần gian thế nào."

Hai người họ gặp bọn tội phạm biến thái, hấn giết người lột da, vô tình bị đám người Âm Dạ Duật và Diệp Hạo nhìn thấy, sau đó bị chúng bắt về hành hạ, bắt nhốt, bỏ đói, buộc họ nhìn những cảnh máu me ghê rợn, bọn chúng cảm thấy sáng khoái khi giết người, đặc biệt là khi nhìn thấy con mồi sợ hãi chúng lại càng phấn khích, chỉ tưởng tượng thôi cũng cảm thấy sợ hãi hướng hồ là tự bản thân trải qua. Hai quân nhân kia một người vì nhịn không được mà tự sát, người con lại thì bị bọn chúng lột da, chỉ còn lại hai thiếu niên có định lực kinh người sống sót.

Mạc Từ Yên lúc này đã không thể nói nên lời, trong lòng cô đau như cắt, cô không biết quá khứ của anh, cô cũng không biết anh đã trải qua những chuyện như vậy, một người ôn nhu nho nhã như anh lẽ ra phải hưởng một cuộc sống tốt đẹp, không nghĩ đến... đằng sau nụ cười ôn nhu đó lại là một quá khứ bi thương, vậy mà trước kia cô còn làm tổn thương anh, cô thật sự... thật sự đáng chết!

"Cuộc bỏ trốn lần đó của hai người bị bọn chúng phát hiện, chúng đã bắt hai người họ, Hạo vì cứu Âm Dạ Duật nên đã bị chúng hành hạ đến giết chết, sau đó... không có sau đó nữa, đám người đó không biết có phải gây thù chuốc oán nhiều quá không, lúc chúng tôi tìm được thì bọn họ đã chết."

Bởi vì gánh nặng tâm lý, Âm Dạ Duật đã từ bỏ con đường quân nhân trong khi tương lai anh có thể trở thành một người quân nhân xuất sắc, năm đó anh đã tự quyết con đường sau này của mình, từ bỏ quân phục và súng đạn để bước chân vào thương trường. Âm Dạ gia xuất thân từ quân nhân thế gian, mỗi đời đều có thể đào tạo ra một quân nhân xuất sắc, vậy mà đến đời của Âm Dạ Duật anh lại đi ngược lại tổ huấn của Âm Dạ gia, người ngoài không biết chuyện đều nói bóng nói gió, người biết chuyện thì hiểu cho anh, khoảng thời gian đó anh trôi qua rất vất vả.

Nói đến đây Mạc Từ Yên đã hiểu hết câu chuyện mà Tạ Cẩm Y vừa kể, cô biết rõ trên đời này không phải ai cũng có được hạnh phúc, có rất nhiều người phải sống trong nỗi bất hạnh, nếu so sánh với anh, cô thật sự hạnh phúc hơn nhiều lắm. Từ nhỏ cô đã sống trong sự nuông chiều của cha mẹ, lớn lên trong sự sủng ái của Vân Mặc, cha mẹ chỉ có một mình cô là con gái, cô không cần giống như những người khác lo sợ tình thương của hai người sẽ chia sẻ cho người khác, là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, cho dù sau này Mạc Từ Yên không có được thành tựu nổi bật thì cô cũng không cần lo lắng cuộc sống sau này của bản thân thế nào, bởi vì gia sản cả đời Mạc Vũ Hiến tạo ra cũng có thể nuôi được mười Mạc Từ Yên. Bởi vì sống lâu trong hạnh phúc nên mới không hề bận tâm đến những thứ xung quanh, cô đối xử với mọi người đều là như nhau, không phân biệt ta giàu người nghèo, dù sao đối với cô bọn họ cũng chỉ là một trong số những người đi ngang qua cuộc đời cô mà thôi.

Mạc Từ Yên cảm thấy, có lẽ bản thân là người hạnh phúc nhất trên đời, cuộc đời cô sẽ thật trọn vẹn nếu như không yêu Trác Lân.

Gia tộc quân nhân vốn rất nghiêm khắc, quá trình rèn luyện từ một người bình thường trở thành quân nhân là rất gian khổ, mặc dù chưa từng chứng kiến qua nhưng đọc trong sách báo, cô có thể hình dung được anh lớn lên trong hoàn cảnh khắc nghiệt như thế nào. Sinh ra trong Âm Dạ gia, mang trong người dòng máu anh hùng, trưởng thành trong tổ huấn của gia tộc, có lẽ ước mơ của anh cũng sẽ giống như cha anh và ông nội của anh đều muốn trở thành một quân nhân xuất sắc để làm vẻ vang gia tộc, giúp ích cho đất nước. Vậy mà hết thấy giấc mơ của anh đã bị phá nát, phải đi con đường mà bản thân không thích, anh sẽ có cảm giác như thế nào?

"Tôi đã kể cho cô hết mọi chuyện tôi biết, những chuyện còn lại phải trông cậy vào bản thân cô, bắt quá tôi mong cô sẽ không hành động ngu ngốc..."

Mạc Từ Yên trịnh trọng gật đầu: "Cảm ơn cô Tạ tiểu thư, tôi sẽ ghi nhớ lời cô nói." Lần này cô tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện diễn ra như kiếp trước, trước khi quá muộn cô sẽ ngăn cản Lãnh An Nhiên.

Nhìn bóng lưng của Mạc Từ Yên, Tạ Cẩm Y cười nhạt, cô vẫn là không nói ra hết mọi chuyện.

Cô lo lắng cho anh đồng thời cũng không yên tâm về Mạc Từ Yên, nếu cô ấy biết được Âm Dạ Duật có bệnh, liệu cô ấy sẽ làm gì? Cô ấy sẽ giống như những người khác rời xa anh, hay là sợ hãi anh giống như cô đã từng?

Tạ Cẩm Y không biết Mạc Từ Yên sẽ làm gì nhưng cô hiết nếu để Âm Dạ Duật biết được Lãnh An Nhiên tìm đến Mạc Từ Yên, anh nhất định sẽ không để yên chuyện này, bởi vì...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Gặp lại Vương Hạ

“Xin chào, xin hỏi cô tìm... a, Mạc... Mạc thư kí!” Nhân viên tiếp tân đang chăm chú nhìn quyển tạp chí trên tay nên không có phát hiện có người đến gần, phát giác bóng đen che khuất đi ánh sáng mới ngẩng đầu, nhìn đến dung nhan người trước mặt liền có chút hoảng hốt.

“Không đúng, hiện tại phải gọi là tổng tài phụ nhân.” Cô làm việc ở Âm Dạ thị nhiều năm, đối với tính tình của tổng tài chính mình cũng xem như hiểu rõ, anh là điển hình của mẫu người đàn ông tốt nhất trên thế giới mà mọi người nghĩ rằng sớm đã tuyệt chủng. Đối với loại người thuộc hàng đàn ông hoàng kim như anh, chỉ cần giờ tay thì sẽ không biết có bao nhiêu người phụ nữ quay quanh nhưng anh lại chưa từng dính phải tin đồn với bất kì người phụ nữ nào, nói ra đúng là bất ngờ. Tổng tài bọn họ vẻ ngoài ôn nhu nho nhã nhưng tính tình tuyệt đối không dễ gần, đối với bất kì người nào anh đều lộ vẻ lãnh đạm, chuyện này mọi người trong công ty đều đã biết rõ, cho nên đối với những nữ nhân không rõ lai lịch đến tìm anh, tất cả nhân viên đều dựng lên bức tường thành bảo vệ sự trong sạch cho tổng tài bọn họ.

Cho đến khi Mạc Từ Yên xuất hiện, cô là người phụ nữ đầu tiên có thể được anh đối xử ôn nhu săn sóc, người thông minh nhìn vào liền biết quan hệ của hai người không hề đơn giản, chỉ là không nghĩ đến, lần đầu tiên tổng tài công khai bạn gái cũng là lúc anh sắp kết hôn. Đối với việc để một người phụ nữ xa lạ trở thành tổng tài phụ nhân thì Mạc Từ Yên vẫn là tốt hơn nhiều lắm, dù sao cô cũng là người trong công ty, phù sa không thể chảy ruộng ngoài, nếu không nhân viên trong công ty tuyệt đối sẽ có nguy cơ tạo phản.

“Không cần phải câu nệ.” Quan hệ giữa cô và mọi người trong công ty không tồi, mặc dù ngày thường không tiếp xúc quá nhiều nhưng mọi người đối với cô rất tốt, vẫn chiều cô cô rất nhiều, đặc biệt là sau khi biết được mối quan hệ ái muội giữa cô và anh.

“Phụ nhân, cô đến tìm tổng tài?” Thầm nghĩ đến nửa tháng nay cô không đến công ty làm việc, hẳn là muốn ở nhà làm một người vợ hiền, hôm nay đến chắc chắn là tìm tổng tài. Thời kì tân hôn nhân là thời kì ngọt ngào nhất của cặp đôi mới cưới, vậy mà tổng tài bọn họ sau ngày thành hôn liền đến công ty làm việc, bản thân người làm nhân viên như cô cảm thấy thật bất bình thay phụ nhân a!

“Đúng vậy, anh ấy đang bận sao?” Ánh mắt Mạc Từ Yên rơi vào quyển tạp chí trên bàn, phát hiện đó là quyển tạp chí thời trang mới nhất hiện nay liền không có hứng thú chuyển tầm mắt. Quần áo của cô trước giờ đều do Văn Hinh Như tự mình chuẩn bị, ngay cả váy cưới của mình cũng là do một tay Minh Tâm đặt may trước, hiếm khi cô tự mình chọn quần áo, tất nhiên chiếc váy đồ lần đó là ngoại lệ, bởi vì anh thích cho nên cô mới cảm thấy hứng thú, nếu không cô cũng không bận tâm.

“Tổng tài đang bận họp, không bằng cô đến văn phòng của tổng tài đợi... khi nào tổng tài ra tôi sẽ báo lại.” Nhân viên tiếp tân ngập ngừng, đứng trước mặt nữ chủ nhân của Âm Dạ thị, cô cũng không thể trực tiếp nói thẳng ra là cuộc họp lần này rất quan trọng, cũng không biết sẽ họp đến bao giờ, mà phụ nhân tựa hồ có ý đến đây tìm tổng tài, cô cũng không muốn nhìn vẻ mặt thất vọng của cô ấy ra về a!

“Vậy sao? Là cuộc họp gì vậy?”

“Nghe nói là Thịnh Thế bên kia muốn hợp tác với chúng ta, cùng đầu tư vào dự án gì đó.”

Mạc Từ Yên gật đầu: “Vậy tôi đi đến văn phòng anh ấy ngồi đợi.” Đối với chuyện hợp tác gì đó với Thịnh Thế cô cũng không mấy quan tâm, dù sao Thịnh Thế cũng không phải là thế lực cô nên đề phòng, cô chỉ cần lưu ý Trác thị bên đó cùng với cô gái gọi... Lãnh An Nhiên kia.

“Vâng, có cần tôi dẫn đường không?”

“Không cần đâu, tôi biết đường mà.” Mạc Từ Yên cười, văn phòng anh cũng từng là văn phòng của cô, sao cô có thể cần người khác đến dẫn đường?

Nhân viên tiếp tân xoa mũi, cảm thấy bản thân thật sự quên mất trước kia Mạc Từ Yên đã từng làm việc ở đây.

“Bất quá sau này đừng xem tạp chí trong giờ làm nữa, nếu để người khác thấy được...”

“Thật xin lỗi...” Nhân viên tiếp tân có chút sợ hãi, biết rõ bản thân đã làm sai nên vội vàng nhận lỗi, cũng nhanh chóng cất quyển tạp chí vào một góc.

“Àn.” Cô đơn giản chỉ là muốn nhắc nhở chứ không có ý định trách cứ.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, nhân viên tiếp tân thờ dài trở về chỗ ngồi, thầm nghĩ chiếc váy lúc này thật đẹp, là mẫu mới nhất hiện nay.

“Thân hình cô gái lúc này cũng thật đẹp, tên là gì ấy nhỉ... Lãnh An Nhiên chăng?”

Mạc Từ Yên đã đi xa cho nên không thể nghe được câu cuối cùng của nhân viên tiếp tân, nếu không cô nhất định sẽ biết được tin tức về người mà cô muốn tìm hiểu, chỉ là mọi chuyện đã được sắp đặt sẵn, vòng xoáy định mệnh một khi đã lăn bánh thì sẽ không có cơ hội quay trở lại.

Cửa thang máy mở ra, Mạc Từ Yên nhìn đến bóng người quen thuộc đi ngang qua, có chút nghi ngờ: “Vương Hạ?”

“Từ Yên?” Cô gái quay người, nhìn đến dung nhan quen thuộc trước mặt khiến cô vui vẻ đi đến.

“Thật sự là chị à!” Mạc Từ Yên cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, khác hẳn với mọi ngày, hôm nay Vương Hạ một thân váy dài đến gối, chiếc váy làm tôn lên vẻ duyên dáng của cô, phía dưới là đôi giày búp bê màu trắng, mái tóc vấn lên thường ngày của cô hiện tại đã được xõa xuống, nhìn cô hôm nay vô cùng dịu dàng khiến Mạc Từ Yên có chút nhận không ra.

“Dạo này em có khỏe không?” Lần cuối cùng cô gặp Mạc Từ Yên chính là ngày hôn lễ của cô ấy, hôm đó cô đến dự hôn lễ cũng không có cơ hội chào hỏi Mạc Từ Yên, mặc dù từ xa cô có thể thấy cô ấy nhưng là cô ấy không thể nhìn thấy cô, trách không được cô ấy vui mừng khi thấy cô.

“Rất tốt, chị hôm nay... có chút không giống thường ngày, suýt nữa là em nhận không ra rồi.”

“Con người đều sẽ thay đổi, chị cũng không thể suốt ngày mặc mấy bộ quần áo cứng nhắc đó được.” Vương Hạ vén tóc, ánh mắt rơi vào người Mạc Từ Yên, gương mặt lạnh nhạt không khỏi tươi cười, như đóa tuyết liên nở rộ trên thiên sơn, tinh khiết vô cùng.

“Ngược lại là em, sau khi gả cho Âm Dạ Duật, trông như đóa hoa gặp mùa xuân, vô cùng rực rỡ.”

Mạc Từ Yên ngăn ra, cô biết rõ vạn vật trên thế gian này đều sẽ thay đổi, con người cũng như vậy, chỉ là có thể khiến một người thay đổi vốn là điều không dễ dàng, loại người nghiêm túc như Vương Hạ, sau một đêm có thể khiến cô ấy từ một lão xử nữ trở thành thiếu nữ dịu dàng... rốt cuộc là vì sao?

Bản thân cô ngày hôm qua vừa mới sâu sắc nhận ra được sự thay đổi của mình nên có thể hiểu được, muốn một con người thay đổi là điều không hề dễ dàng, sở dĩ cô thay đổi là vì Âm Dạ Duật, cô không muốn mất đi anh, còn Vương Hạ... không phải là vì Trương Đình đấy chứ?!

“Hôm hôn lễ không thấy chị, còn nghĩ rằng chị không có đến.” Mạc Từ Yên cẩn thận đánh giá Vương Hạ từ trên xuống dưới, kể từ việc lần trước ở bệnh viện thì cũng đã hơn một tháng cô không thấy qua Vương Hạ, không nghĩ đến cô ấy lại thay đổi nhiều như vậy.

“Chị có đến, chỉ là khi đó em là tâm điểm của mọi người cho nên chị không thể đến gần.” Vương Hạ cười nhạt, nghĩ đến ngày hôm đó mặc dù là ngày vui của Mạc Từ Yên nhưng bản thân cô lại phát hiện mình mang thai, lại nhìn đến Văn Tĩnh Nguyệt cứ quần lấy Trương Đình, cô thật sự không có tâm trạng đến chúc mừng Mạc Từ Yên nên đã ra về sớm, cũng không biết mọi chuyện xảy ra sau đó.

“Chị lại đùa em rồi.”

“Đúng rồi, nghe tổng tài nói em không đi làm nữa, sao hôm nay em lại đến đây?”

Cô bĩu môi: “Anh ấy nói em không đi làm? Sao có thể chứ? Em chỉ là xin nghỉ phép dài hạn thôi!” Khi trở về từ Văn gia, cô đã xin nghỉ phép để dành thời gian chuẩn bị cho hôn lễ, cô và anh đã đăng ký kết hôn, ngày tổ chức hôn lễ đã được các trưởng bối chọn, bọn họ cũng không thể không tổ chức. Thời gian nửa tháng để chuẩn bị hôn lễ quả thật là quá nhanh, may mắn là mọi chuyện đã có trưởng bối hai bên lo liệu, ngoại trừ việc thử đồ cưới và chụp hình cưới, tựa hồ như mọi chuyện đều không cần cô động vào, ngay cả khi cô muốn giúp gì đó, anh cũng ngăn cản cô: “Em chỉ cần ngoan ngoãn ngồi đợi trở thành cô dâu của anh là được.”, cho nên không giống như những cô dâu khác bận rộn, Mạc Đại tiểu thư chúng ta đây ngược lại rất thanh thoi và nhàn rỗi.

“Nghỉ phép dài hạn như em, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ sớm đã bị đuổi việc rồi, ở đó được lợi mà còn khoe mẽ.” Mạc Từ Yên xin nghỉ phép, bởi vì là nguyên nhân đặc biệt cho nên phòng nhân sự không thể không đồng ý, bất quá công việc của cô không ai có thể đảm nhận, cho nên Âm Dạ Duật đã đem công việc của Mạc Từ Yên giao lại cho cô, chỉ là dự án về nước hoa Cát Linh, dù đã ký hợp đồng nhưng Thịnh Thế bên kia tựa hồ không muốn đổi người đảm nhận dự án này, lý do rất đơn giản là vì Dạ Tiêu Trần nhìn thuận mắt Mạc Từ Yên.

Nói như vậy là Vương Hạ cô đây nhìn không thuận mắt sao?

Đến nước này Vương Hạ cũng không muốn truy cứu nữa, hợp đồng đã kí, Mạc Tử Yên cũng không phải là người cần có mặt suốt để giám sát trong dự án này, cho nên Dạ Tiêu Trần mặc dù bất mãn cũng không thể làm được gì, ngày cuối kết thúc quay quảng cáo, thằng nhóc Dạ Tiêu Trần đó còn ghét bỏ nói một câu: “Lần sau đừng hòng tôi nhận lời các người.”, đại diện của hần Tổng Hồng Ngọc một bên xin lỗi cô mà hần lại bộ dạng không cần khiến cô nhin không được mà muốn đánh vào mặt hần, thật không biết trước kia Mạc Tử Yên làm sao thuyết phục tên điên này đồng ý kí hợp đồng.

“Em không biết những ngày tháng không có em, chị phải khổ sở thế nào đâu.” Vương Hạ thờ dài, ánh mắt nhìn cô lộ vẻ đáng thương.

“Ai da, tội chị của em quá, nhưng sao em lại thấy chị tựa hồ như mập ra a?” Nhìn bộ dạng của Vương Hạ lộ vẻ đáng thương, Mạc Tử Yên thật sự muốn cười, không khỏi mở miệng trêu ghẹo cô.

Bất quá lời cô nói cũng thật không sai, sau cuộc phẫu thuật lần trước Vương Hạ lẽ ra phải ốm hơn chứ, một tháng không thấy, cô ấy trông có vẻ đầy đặn hơn rất nhiều?

Nụ cười trên mặt Vương Hạ cứng lại, cô nhìn quanh một lượt không thấy ai mới mở miệng: “Có thời gian cùng chị hàn huyên một chút không?”

Nhận thấy thái độ khác thường của đối phương, Mạc Tử Yên gật đầu: “Được, đến văn phòng của Duật đi, dù sao anh ấy cũng không có ở nơi đó.”

Nếu là ngày thường Vương Hạ nhất định sẽ thụ sủng nhược kinh, dù sao đó là văn phòng làm việc của tổng tài, người bình thường có thể tùy tiện vào sao? Còn vào đó ngồi hàn huyên nữa? Thế nhưng hôm nay Vương Hạ lại không từ chối, thời gian cô ấy không có ở đây đã xảy ra nhiều chuyện, cô thật sự có rất nhiều chuyện muốn nói, trong công ty này ngoại trừ Mạc Tử Yên ra thì cũng không có ai nghe cô nói.

Đến văn phòng của anh thì nhân viên cũng vừa mang một tách trà vào, còn có thêm vài cái bánh ngọt, tựa hồ như không nghĩ đến Vương Hạ cũng ở đó, cô gái sùng sốt một lúc rồi cũng nhanh chóng mang thêm một tách trà đến.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ chị giận em vì em nói chị mập sao?” Mạc Tử Yên cắn môi, có chút lo sợ trước thái độ của Vương Hạ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt Vương Hạ nghiêm trọng như vậy.

“Không có, em thật sự thấy chị mập lên sao?”

Mạc Tử Yên nghi hoặc nhìn bụng của Vương Hạ, thật ra cũng không thể nói là mập, nếu không nhìn kỹ cũng sẽ không phát hiện, bởi vì hôm nay Vương Hạ mặc một chiếc váy suông nên phần bụng mới lộ ra một chút.

“Em chỉ nói đùa mà thôi, chị đừng giận...” Cô biết rõ nói một người phụ nữ mập là điều không hề lễ phép, phụ nữ xem trọng nhất chính là tuổi tác và cân nặng, đó là hai điều cấm kỵ, bất quá cô chỉ muốn đùa Vương Hạ mà thôi, không nghĩ đến sẽ chọc giận cô ấy.

“Chị không giận, thật ra là chị có thai.” Giọng điệu Vương Hạ hết sức bình tĩnh, câu nói của cô đơn giản như một câu chào buổi sáng.

“Chị không giận là tốt rồi, cái gì? Chị có thai?” Mạc Tử Yên sững sốt, hai mắt mở to nhìn chằm chằm bụng của Vương Hạ, bộ dạng không thể tin được.

“Này... thật sao?”

“Ừ.”

“Bao nhiêu tháng rồi?”

“Khoảng hơn một tháng.”

“Thế cha của đứa bé là...?” Cô ngập ngừng, biết rõ điều này không nên hỏi nhưng thân là bạn bè, cô cũng không muốn Vương Hạ chịu ủy khuất.

“Em cũng biết người đó.”

“Trương Đình?” Mặc dù là câu hỏi nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Vương Hạ gật đầu.

“Thế Trương Đình đã biết chuyện này chưa?” Dựa trên thái độ của Vương Hạ, cô nhạy cảm nhận thấy mối quan hệ giữa hai người họ có chút khác thường, nhưng cụ thể là thế nào cô cũng không rõ.

“Chị vừa nói cho hần biết, nhìn bộ dạng của hần... thật sự là hần không thể ngay lập tức chịu trách nhiệm với chị đâu?” Vương Hạ châm chọc cười, ánh mắt mơ hồ không rõ.

“Hai người vẫn còn hiểu lầm nhau?” Đối với chuyện giữa Vương Hạ và Trương Đình, thật ra cô cũng biết khá nhiều, có thể khiến cho một người phụ nữ có thể nói về một người đàn ông mà mình yêu với vẻ mặt lãnh đạm như thế thì chỉ có một nguyên nhân chính là người đàn ông đó đã làm tổn thương cô.

“Hiểu lầm? Giữa chị và hần thì có hiểu lầm gì? Huống hồ bên cạnh hần lúc này đã có người phụ nữ khác.” Vương Hạ cười khỏ, ánh mắt lộ vẻ tự giễu, là bản thân cô tự mình đa tình, trong lòng hần không có cô, cô còn mong đợi gì ở hần?

Mạc Từ Yên sùng sốt, không rõ là khoảng thời gian cô không có mặt tại đây, chuyện gì đã xảy ra?

Vương Hạ cũng biết rõ hiện tại Mạc Từ Yên không hề biết gì cho nên liền đem mọi chuyện kể với cô, nửa tháng trước Trương Đình từ thành phố B trở về, bên cạnh còn xuất hiện một cô gái tên Vân Tĩnh Nguyệt.

“Vân Tĩnh Nguyệt?” Lần trước ở Vân gia Elena đã từng nhắc với cô, cô còn có hai người chị họ, ngoại trừ Vân Tĩnh Giai thì còn một người nữa chính là Vân Tĩnh Nguyệt, chỉ là ngày đó đến nhà chính Vân gia cô cũng chưa từng thấu qua cô gái gọi Vân Tĩnh Nguyệt nhưng có vẻ bởi vì sự trở về của Vân Tĩnh Giai không vui cho nên Vân Tĩnh Nguyệt mới rời đi. Mặc dù là chị em ruột nhưng tình cảm giữa hai người thì lại không được tốt lắm, Trữ Diên sùng ái Vân Tĩnh Giai, bỏ lơ Vân Tĩnh Nguyệt, chẳng trách cô ta lại bỏ nhà ra đi trước khi Vân Tĩnh Giai trở về, chỉ là không nghĩ đến cô ta lại đến S thì hơn nữa còn quen biết với Trương Đình.

“Hiện tại cô ta và Trương Đình dính nhau như hình với bóng, sự xuất hiện của chị đối với hần vốn dĩ là dư thừa.”

“Trương Đình thích cô ấy sao?” Cho dù bọn họ suốt ngày dính với nhau nhưng trong lòng Trương Đình chỉ có Vương Hạ thì mối quan hệ này vẫn còn có thể cứu vãn.

“Hắn có thích cô gái kia không làm sao mà chị biết?”

“Thế chị có tình cảm với Trương Đình không?”

“Không!” Vương Hạ không chút do dự trả lời, bộ dạng quyết tuyệt của cô tựa hồ như đã đưa ra một quyết định quan trọng.

Mạc Từ Yên nhìn chằm chằm Vương Hạ một lúc: “Có hay không chị là người rõ nhất, chị có thể lừa được người khác nhưng không thể lừa được chính mình.” Tình cảm giữa hai người yêu nhau có thể dùng một hai ngày liền quên sạch sao? Rõ ràng khi nhắc đến Trương Đình, ánh mắt Vương Hạ vẫn còn có một chút gì đó lưu luyến thế nhưng thái độ lại hoàn toàn trái ngược, bộ dạng của cô như không muốn liên quan gì đến người đàn ông mang tên Trương Đình đó.

Là bởi vì bị Trương Đình làm tổn thương cho nên Vương Hạ mới có thái độ đó sao?

Nếu là trước kia, Mạc Từ Yên tuyệt đối không dám khuyên bảo Vương Hạ, bởi vì khi đó cô thật sự quá non nớt, chỉ nghĩ đến tình yêu của bản thân mà quên mất đi sự thật rằng Trác Lâm không hề yêu cô, cho dù cô có làm gì đi chăng nữa, tình yêu của cô cũng vĩnh viễn không được hắn tiếp nhận. Tình yêu chính là sự dung hòa giữa hai trái tim, tình cảm của cô chỉ là tình cảm đơn phương một phía, như vậy làm sao có thể gọi là tình yêu?

Trải qua một đời, Mạc Từ Yên đã nhận thức rõ hơn về tình yêu, cô nhìn ra được Vương Hạ có tình cảm với Trương Đình, mà tình cảm của Trương Đình đối với cô ấy cũng không đơn thuần chỉ là tình bạn, một người có ý, một người có tình, hai người bọn họ lẽ ra đã sớm ở bên cạnh nhau nếu không có những hiểu lầm liên tiếp xảy ra.

“...” Vương Hạ trầm mặc, không có phản bác lại lời cô nói, nhìn về mặt của đối phương, Mạc Từ Yên cũng không muốn nói tiếp, dù sao đây cũng là chuyện riêng của Vương Hạ, có lẽ vẫn nên để cô ấy tự mình quyết định.

“Cho dù chị quyết định thế nào, em cũng sẽ ủng hộ chị. Chỉ là nếu thật sự trong lòng hai người có nhau thì chị không nên buông tay dễ dàng như thế.” Mạc Từ Yên thờ dài, đứng trước sự quật cường của Vương Hạ, cô chỉ có thể buông lời góp ý chứ không thể lay động được cô ấy.

“Cảm ơn em, Từ Yên.”

Sau khi Vương Hạ đi rồi, Mạc Từ Yên buồn chán không có gì làm, ăn một vài cái bánh ngọt rồi đi đến bên bàn làm việc của Âm Dạ Duật. Bàn làm việc của anh được sắp xếp gọn gàng, trên bàn được dọn dẹp sạch sẽ, ngoại trừ các tập văn kiện thì không có chứa một thứ dư thừa nào khác, cho thấy chủ nhân là người nghiêm túc, vô cùng xem trọng công việc.

Vốn dĩ cô cũng không muốn tùy tiện động vào bàn làm việc của anh khi không có anh ở đây, cho dù hai người đã kết hôn nhưng vẫn cần có sự tôn trọng lẫn nhau, chỉ là nghĩ đến người đàn ông có vết sẹo trên mặt, hắn không chỉ giao du với Bùi Văn mà còn có mối quan hệ không tầm thường với Vân Tĩnh Giai, điều này khiến cô suy nghĩ đến nguyên nhân dẫn đến Âm Dạ thị sụp đổ. Kiếp trước cô vì Trác Lâm đã quay lưng với Mạc gia, phản bội Âm Dạ Duật, để lộ thông tin của công ty với Trác Lâm khiến hắn có cơ hội công kích Âm Dạ thị, Mạc gia vì Âm Dạ thị cũng không tránh khỏi bị liên lụy, đứng bên bờ vực sụp đổ, Vân Hình Như vì lo lắng mà sinh bệnh, Mạc Vũ Hiên một bên lo cho vợ, một bên lo cho sự nghiệp, không có thời gian nghỉ ngơi nhưng vẫn không thể vắng được Mạc thị, mà cô khi đó đang ở trước mặt Trác Lâm, nghe hắn nói hắn đã lợi dụng cô thế nào và cô đã ngu ngốc tin lời hắn ra sao.

Khi đó cô cảm thấy nhân sinh của mình thật thảm hại, cả một đời cô sống trong sự sùng ái của cha mẹ nhưng lại thua trong tay một tên nam nhân cận kề như Trác Lâm, còn hại anh rơi vào tuyệt lộ, một kẻ như cô lẽ ra không nên tồn tại trên đời này.

Chỉ là cô lại trùng sinh.

Bởi vì cô trùng sinh cho nên mọi chuyện cũng không còn giống như ban đầu nữa, quỹ đạo đã lệch đi, bản thân cô cũng không thể kiểm soát chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo chỉ có thể quan sát để ứng phó tạm thời.

Hóa ra là văn kiện liên quan đến Thịnh Thế? Từ khi nào Duật lại hứng thú với giới giải trí, còn muốn đầu tư vào một bộ phim truyền hình?

Mạc Từ Yên nhướn mày, cầm lấy văn kiện lật vài trang, mặc dù không biết ai là người viết ra kịch bản này nhưng tựa hồ cũng không tệ, cốt truyện mới

mê, nhân vật chính đều có thứ mình cần theo đuổi, không có đặt nặng tình yêu nam nữ nhưng lại rất sâu sắc, đặc biệt là nhân vật nữ phụ, tình yêu của cô dành cho nam chính mù quáng đến mức khiến mọi người phải kinh ngạc.

Sau khi xem xong nội dung, Mạc Tử Yên mới nhìn đến một loạt cái tên phía dưới.

Đạo diễn: Lý Gia Minh.

Kịch bản: Thẩm Chi.

Nam chính: Phó Hằng.

Nữ chính: Lãnh An Nhiên.

Nữ phụ: Kiều Ly.

...

“Nữ chính là Lãnh An Nhiên?”

Mạc Tử Yên trừng mắt, bất giác siết chặt bàn tay, cố gắng kìm chế cảm giác muốn xé nát văn kiện trước mặt, trong lòng ngực có cảm giác nghèn nghẹn như bị đá đè nặng, trái tim cô lỡ đi một nhịp, có một loại cảm giác không thể nói thành lời.

Chẳng lẽ... Duật thật sự vì cảm thấy có lỗi với Diệp Hạo mà trợ giúp cho Lãnh An Nhiên?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Mộng

Sau cuộc gặp gỡ với Tạ Cẩm Y, Mạc Tử Yên cảm thấy bản thân tốt hơn nhiều lắm, ít nhất thì hiện tại cô không còn bị cái cảm xúc mang tên Lãnh An Nhiên không chế, cho nên rất nhanh liền ổn định tâm tình.

Mạc Tử Yên mở máy tính của Âm Dạ Duật lên, sau đó lên baidu nhập một hàng chữ, một loạt thông tin nhanh chóng hiện ra trước mắt cô.

Lãnh An Nhiên, hai mươi hai tuổi, là người S thị, cô bước vào con đường nghệ thuật vào năm mười tám tuổi. Lần đầu xuất hiện là khi tham gia cuộc thi Giọng Ca Vàng lần thứ 16 và đã lấy về giải nhì sau Dạ Thiên Vương Dạ Tiêu Trần. Với giọng hát thiên phú của mình, cô nhanh chóng được Thịnh Thế kí hợp đồng và trở thành ca sĩ cho Thịnh Thế, chính thức ra mắt công chúng vào một năm sau đó.

Mười chín tuổi, Lãnh An Nhiên cũng chỉ là một thiếu nữ, lần đầu tiên đứng trên sân khấu là trong nhạc hội toàn quốc lần thứ 24, đó là nơi chỉ dành cho những thiên vương, thiên hậu nổi tiếng, người mới xuất đạo như Lãnh An Nhiên hoàn toàn không đủ tư cách để đứng trên sân khấu. Muốn giới thiệu một người mới trong nhạc hội là điều không thể nào, từ trước đến nay chỉ có Dạ Tiêu Trần - là người mới duy nhất thành công nhận lấy sự ủng hộ của khán giả trong nhạc hội lần thứ 23, Thịnh Thế liều lĩnh một lần đã thành nhưng không có nghĩa sẽ thành công teong lần thứ hai này, dù sao Lãnh An Nhiên cũng không phải Dạ Tiêu Trần, mặc kệ sự chê cười từ người khác, Thịnh Thế vẫn kiên quyết muốn mượn nhạc hội lần này để cho Lãnh An Nhiên ra mắt công chúng.

Hoàn toàn không giống như dự đoán, mặc dù là lần đầu tiên, chưa có kinh nghiệm đứng trên sân khấu nhưng Lãnh An Nhiên biểu hiện vô cùng tốt, nhận được không ít sự ủng hộ, tuy không thể so sánh với thành tựu mà Dạ Tiêu Trần đạt được nhưng vẫn không làm cho Thịnh Thế thất vọng, chính sự việc này đã mở ra một bước ngoặt cho Lãnh An Nhiên.

Tiểu sử của đối phương không nhiều, đọc đi đọc lại cũng có vài ba chữ như vậy, hoàn toàn không đã động gì đến quá khứ của cô ta, điều này càng khiến Mạc Tử Yên tò mò, rốt cuộc cô gái gọi Lãnh An Nhiên này là người như thế nào?

Theo như lời Tạ Cẩm Y, Lãnh An Nhiên là cô một cô gái rất có tham vọng, mặc dù xuất thân không cao nhưng cô ta không hề cam chịu với số phận của mình, chỉ là một cô gái bình thường mà có thể bước chân vào Nam Thành, còn có thể khiến cho Diệp Hạo, mặc dù biết cô ta tiếp cận bản thân là có mục đích nhưng hắn vẫn cam tâm tình nguyện để mặc bản thân bị lợi dụng.

Tạ Cẩm Y chỉ cho cô biết quá khứ của Lãnh An Nhiên chứ không hề cho cô biết thông tin hiện tại của Lãnh An Nhiên, là vì cô ấy không biết thông tin về người bạn cũ này của mình hay là không muốn để cô tìm đến Lãnh An Nhiên?

Có lẽ là cả hai đi.

Diệp Hạo vì cứu Âm Dạ Duật mà bỏ mạng, sau khi hắn qua đời anh cũng không tiếp tục ước mơ của mình mà từ bỏ quân trang để bước vào thương trường, sau đó Lãnh An Nhiên cũng nối tiếp bước chân vào con đường nghệ thuật, chính là cô ta chẳng phải có thiên phú về ca hát sao, sao hiện tại lại

trở thành nữ chính của một bộ phim rồi?

#Lãnh An Nhiên chuyển sang con đường diễn viên? #Lãnh An Nhiên trở thành đại diện cho Macy's? #Lãnh An Nhiên và Phó Hằng hợp tác với nhau trong Song diện vương phi? #Lãnh An Nhiên cướp vai chính của Kiều Ly? #Tranh chấp giữa Lãnh An Nhiên và Kiều Ly #Thẩm Chi không hài lòng với nữ chính Lãnh An Nhiên #Fan Phó Hằng phản đối Lãnh An Nhiên đóng chung với nam thần nhà họ # Lãnh An Nhiên của Song diện vương phi #Kim chủ của nữ thần #Nữ thần băng lãnh của showbiz #Tiểu Thiên Hậu của Thịnh Thế sau đó là một loạt # về Lãnh An Nhiên.

Đọc qua một lượt, chủ yếu là thảo luận về con đường sắp tới của nữ ca sĩ, cũng không biết cô muốn đi con đường theo con đường ca hát hay diễn kịch. Bất quá con đường trở thành diễn viên của cô ta cũng không quá bằng phẳng, bộ phim đầu tiên còn chưa ra mắt mà đã gặp phản đối lớn như vậy, không nói đến biên kịch, fan của Phó Hằng và Kiều Ly cũng phản đối kịch liệt, đối với Mạc Từ Yên, thứ mà cô quan tâm nhất chính là #Kim chủ của nữ thần.

Mặc dù không bước chân vào giới giải trí nhưng Mạc Từ Yên biết rõ giới giải trí đâu đâu cũng là vũng nước bẩn, chỉ cần không cẩn thận liền sẽ bị vấy bẩn, một khi đã bị vấy bẩn thì sẽ không thể quay trở lại con đường trước kia. Không ít nữ diễn viên, ca sĩ vì muốn trở nên nổi tiếng mà bán rẻ bản thân của mình, trở thành công cụ cho một đám đàn ông, một nữ ca sĩ trẻ tuổi như Lãnh An Nhiên, vừa mới bước chân vào giới giải trí đã có thành tựu không nhỏ, chưa đến một năm đã được ra mắt công chúng, sau đó con đường sự nghiệp của cô phát lên như điều gặp gió, không chút trở ngại từng bước giành lấy vị trí Tiểu Thiên Hậu của các tiền bối đi trước, hiện tại lại chuyển sang con đường diễn kịch, bộ phim đầu tiên đã đóng vai chính, chẳng trách người khác nói cô có chỗ dựa ở phía sau.

Nghi vấn về vị kim chủ phía sau Lãnh An Nhiên luôn là một bí ẩn, cư dân mạng hay phóng viên cũng không thể tìm ra được thân phận người đàn ông đã chống lưng cho vị Tiểu Thiên Hậu này, bất quá có hai người đàn ông đáng nghi nhất chính là Thịnh Thế tổng tài Thịnh Mộ Triều cùng Tôn gia Đại thiếu Tôn Lãnh Diệt.

Thịnh Mộ Triều, tổng tài của Thịnh Thế, tuổi trẻ tài cao, là nhân trung chi long, Thịnh gia ở S thị cũng là gia tộc lớn, nếu nói Âm Dạ gia có địa vị cao trong quân đội thì Thịnh gia cũng có địa vị không kém trong kinh tế của Hoa Hạ. Thịnh Thế là tập đoàn giải trí lớn nhất S thị, nắm giữ hơn 50% con đường huyết mạch về kinh tế, người mà Thịnh Thế đào tạo không phải có tài thì cũng là phải có thiên phú, Thịnh Thế có thể vì đào tạo một người mà đầu tư hết thảy vào họ, tuy điều này có chút mạo hiểm nhưng đây là cách Thịnh thế nắm trọn giới giải trí.

Thịnh Mộ Triều cô không biết nhưng nếu hắn có thể khiến Thịnh Thế trở nên như ngày hôm nay thì chắc chắn không phải là người tầm thường, mà Tôn Lãnh Diệt... phóng viên còn chụp được ảnh hắn và Lãnh An Nhiên cùng nhau đi vào nhà hàng.

Chuyện của Tôn Lãnh Diệt và Tô Khả Đồng cũng không còn là bí mật đối với giới thượng lưu, Tôn Lãnh Diệt là hoa hoa công tử của S thị, phong lưu thành tính, có bụi hoa nào mà chưa ngã vào lòng hắn, Lãnh An Nhiên có lẽ chỉ là một trong số đó, bất quá về phần Tô Khả Đồng... Tôn Lãnh Diệt từng tỏ ý muốn kết hôn với cô nhưng Tô Khả Đồng lại từ chối, Tô Khả Đồng là người sống nội tâm, hoa hoa công tử như Tôn Lãnh Diệt không thích hợp với cô ấy nhưng thân là người từng trải, Mạc Từ Yên có thể nhìn ra Tô Khả Đồng có tình cảm với hắn. Về phần Tôn Lãnh Diệt, có thể vì một người con gái mà khiến hắn đề nghị kết hôn với cô cũng cho thấy địa vị của cô trong lòng hắn không hề thấp, rõ ràng là Tương vương có ý, Thần nữ có tình, thế nhưng hai người lại cứ chân chừ, để rồi bỏ lỡ nhau.

Mạc Từ Yên thờ dài, tắt máy tính đi, không muốn suy nghĩ đến mấy vấn đề này nữa.

Lật lật một đồng giấy tờ trên bàn, nghĩ đến lúc này Vương Hạ có nói, thời gian không có cô ở đây cô ấy ăn không ít mệt mỏi, dù sao hiện tại cô cũng không có việc gì làm, không bằng giúp anh hoàn thành đồng hồ sơ này.

Bất kể là hồ sơ có thể làm hay không, Mạc Từ Yên đều cẩn thận đọc qua, sau đó lựa chọn thứ mình có thể làm, còn những thứ khác cô không dám đụng đến, dù sao anh cũng là một người nghiêm túc trong công việc, bản thân cô chỉ vừa mới làm việc không lâu, cô cũng không muốn muốn phá hoại hay làm hỏng hồ sơ của anh.

Cầm hồ sơ của Thịnh Thế trên tay, đứng trên cương vị là nhà đầu tư, Mạc Từ Yên cảm thấy kịch bản này không tồi, có bước phát triển mới, có thể đem lại nguồn lợi lớn, chỉ là đứng trên thân phận người vợ Mạc Từ Yên thật sự không muốn hợp tác với Thịnh Thế, cô cũng không muốn anh cùng Lãnh An Nhiên có tiếp xúc gì, may mắn người đảm nhận công việc này không phải Âm Dạ Duật, nếu không cô cũng không biết nên có thái độ thế nào.

Nếu đã có lợi với Âm Dạ thị, có thể giúp anh giữ vững cơ nghiệp của mình, Mạc Từ Yên tất nhiên sẽ không để sự ghen tuông làm mờ lí trí.

Đúng vậy, chỉ là hợp tác mà thôi, Mạc Từ Yên tự an ủi chính mình.

Làm xong mọi việc Mạc Từ Yên đi đến bên sofa nằm xuống, không khí mát lạnh cứ phải vào mặt cô khiến cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Mạc Từ Yên có một giấc mơ, trong mơ cô nhìn thấy những chuyện mà bản thân không muốn nhìn thấy nhất, bất quá lại không thể tỉnh lại.

Một khung cảnh xuất hiện, đó là phòng ngủ của cô và anh, đó là nơi diễn ra cuộc cãi vã giữa hai người.

Hình ảnh như một đoạn phim được tua lại, đánh thức sự tức giận cùng đau lòng trong cô, Mạc Từ Yên chỉ có thể trở mắt nhìn bản thân đang tức giận với anh, cô biết đây là hình ảnh kiếp trước, bởi vì cuộc gọi từ cô gái mang tên Lãnh An Nhiên mà cô đã không thể kìm chế được cảm xúc của mình.

Đối mặt với sự giận dữ của cô, từ đầu chí cuối Âm Dạ Duật đều duy trì vẻ mặt bình tĩnh, sau đó tựa hồ như bị vẻ bình tĩnh của anh làm cho khó chịu, cho nên đối mặt với lời giải thích của anh làm như không nghe thấy, anh bất lực thờ dài nhìn cô rồi nói: “Hiện tại chúng ta không thích hợp nói chuyện, em bình tĩnh một chút.”

“Hiện tại không thích hợp vậy thì khi nào mới thích hợp?” Mạc Từ Yên cười lạnh, nghĩ đến anh ở bên ngoài có người con gái thì trái tim cô liền nhin

không được mà co rút lại, rõ ràng người cô yêu là Trác Lân, sao cô lại vì anh có người khác mà đau lòng? Mạc Từ Yên không hiểu.

“Đợi khi em bình tĩnh chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cuộc cãi vã ngày càng quyết liệt, cô không hề có ý muốn bỏ qua chuyện này, cô không thể chấp nhận được người phụ nữ đó gọi đến thị ụy với cô, nói rằng cô ta hiểu anh thế nào, cô không xứng với anh ra sao. Cuộc cãi vã kết thúc với sự cam chịu của anh, anh là người ôn hòa, chưa bao giờ lớn tiếng với cô, đối mặt với sự chỉ trích của cô, anh một bên kiên nhẫn giải thích như trường bồi dạy dỗ một đứa trẻ, chỉ là con tức giận khiến cô mất đi lý trí, anh nói gì cô đều không nghe.

Nhìn anh một mình lái xe rời khỏi biệt thự Âm Dạ gia, trong phòng chỉ còn lại mình cô, càng làm nổi bật lên sự cô độc của cô, Mạc Từ Yên khụy gối ngồi ở mép giường, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê trên gương mặt mỹ lệ thì nhau rơi xuống, lần đầu tiên cô khóc vì một người đàn ông khác ngoài Trác Lân.

Sau đó khung cảnh xung quanh nhanh chóng biến mất, thay vào đó là hình ảnh Mạc Từ Yên đang đứng trong bệnh viện.

“Chị đi ra khỏi đây ngay!”

Dưới sự xua đuổi của Âm Dạ Nghiên, Mạc Từ Yên im lặng không trả lời, để mặc cho cô chỉ trích.

“Chị còn có tư cách đến đây tìm anh trai tôi? Chị không biết bản thân đã hại anh ấy thế nào sao?!” Âm Dạ Nghiên cắn môi, ánh mắt nhìn Mạc Từ Yên như kẻ thù, đôi mắt của cô còn long lanh như mắt, nghĩ đến người anh trai mà cô sùng bái lại bị người phụ nữ này lừa gạt, cơn giận dữ liền lên đến não.

Ánh mắt Mạc Từ Yên lẳng lặng rơi vào cửa sổ, xuyên qua cửa sổ cô có thể thấy được người đàn ông đang yên tĩnh nằm trên giường bệnh, hai mắt anh nhắm chặt tựa như đang ngủ, trong rất yên bình khiến cô không khỏi nhớ đến vẻ mặt anh khi biết được chuyện cô lừa dối anh.

~~~~~

“Tổng tài, phu nhân đang ở bên trong đợi ngài.” Nhìn thấy Âm Dạ Duật từ trong hộp bước ra, nhân viên canh gác bên ngoài văn phòng của anh nhanh chóng thông báo.

“Cô ấy đến lúc nào?”

“Trong lúc ngài đang họp...”

Bước chân anh dừng lại, gạt đầu rồi nhanh chóng đi về phía căn phòng của mình, Trương Đình đi phía sau vẫn là vẻ mặt lạnh lùng như ngày thường, bất quá khi nhớ đến gương mặt vui vẻ vừa rời của Vương Hạ, khóe môi hần không khỏi cong lên.

Mạc Từ Yên xuất hiện đối với hắn là một chuyện tốt, ở nơi này chỉ có Mạc Từ Yên là thân thiết với Vương Hạ, mà Vương Hạ tựa hồ rất xem trọng người bạn như Mạc Từ Yên, huống hồ cô lại có thể khiến cho Âm Dạ Duật tiếp nhận mình chứng tỏ cô có năng lực, bất quá nếu cô có thể khuyên được Vương Hạ chấp nhận hắn thì hắn có thể sẽ cải thiện thái độ lạnh nhạt với cô.

Vốn nghĩ Âm Dạ Duật sẽ đi vào văn phòng để nhanh chóng gặp mặt Mạc Từ Yên, không ngờ anh mở cánh cửa ra chưa đầy ba giây đã nhanh chóng đóng lại, điều này khiến Trương Đình ở phía sau rơi vào khó hiểu.

“Tổng giám đốc?” Trương Đình nhướn mày, bởi vì hắn đứng ở phía sau anh cho nên khi anh mở cửa ra hắn không kịp thấy những gì bên trong, bất quá có thể khiến cho một người như Âm Dạ Duật có thái độ như vậy, chẳng lẽ Mạc Từ Yên ở bên trong đã làm chuyện gì không nên làm?

Bàn tay anh đặt lên khóa cửa dừng lại, tựa hồ không có ý định mở cửa, sau đó chậm rãi quay người, nhìn đến ánh mắt khó hiểu của Trương Đình, mặt không đổi sắc trả lời: “Chuyện về Thịnh Thế bên kia, toàn bộ đều giao cho cậu phụ trách.”

Trương Đình nhíu mày: “Chúng ta vẫn còn nhiều vấn đề cần thảo luận, anh vẫn là nên suy nghĩ kỹ một chút.” Hiện tại Vương Hạ đang mang thai, Trương Đình cũng không muốn suốt ngày lao đầu vào công việc nữa mà muốn có thời gian ở bên cạnh chăm sóc cô, huống hồ hiểu lầm của hai người còn chưa giải, hắn vẫn là nên cùng cô sớm nói rõ ràng, sau đó còn về Vương gia với cô thỉnh tội Vương lão gia, bàn chuyện kết hôn giữa hai người, nếu không con đường hôn nhân sau này của hắn không còn trông mong gì nữa.

“Không cần thảo luận, tôi tin cậu.”

Trương Đình trầm mặc, cũng không biết nguyên nhân vì sao Âm Dạ Duật lại không cùng hắn đi vào văn phòng để bàn bạc kỹ hơn về vấn đề này mà cứ quyết định như vậy.

“Nếu vậy... tôi đi trước?”

Âm Dạ Duật gạt đầu, đợi khi Trương Đình đi anh mới mở cửa bước vào, nhân viên canh gác bên ngoài bị cuộc đối thoại của hai người làm cho ngớ ngẩn.

Cánh cửa phòng lần nữa mở ra, đập vào mắt là cặp chân thon dài của cô gái, hôm nay Mạc Từ Yên mặc một chiếc váy dài đến gối, trong lúc ngủ váy vô tình bị vén cao lên, để lộ làn da trắng nõn, tránh không khỏi cảnh xuân bị lộ ra ngoài.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, không để thanh âm đóng cửa đánh thức cô, Âm Dạ Duật đi đến bên cạnh ghế sofa, nhìn đến gương mặt đang ngủ của cô gái,

anh cẩn thận vén tóc mai cô lên, cô gái không khỏi “Úm” một tiếng khiến ánh mắt anh hàm chứa ý cười.

Cởi áo khoác ra anh đắp lên người cô, cô gái tựa hồ cảm nhận được sự ấm áp, không khỏi co người lại, áo khoác đen tựa hồ như bọc lấy cô.

Làm xong hết thấy Âm Dạ Duật đi đến bên bàn làm việc, chỉ cần liếc mắt nhìn sơ cũng nhận ra được bàn làm việc đã có người động vào, bất quá ở nơi này ngoại trừ cô ra cũng không có bất kì ai dám động vào cô của anh.

Anh ngồi vào bàn làm việc, mở máy tính lên, phát hiện cô đã sử dụng máy tính để lên mạng thì không khỏi nhướn mày, vào lịch sử xem thông tin, sau đó ánh mắt anh tối sầm đi, trên gương mặt lộ ra ý cười nguy hiểm. Nhìn lại dung nhan đang ngủ say vừa cô gái, hai mắt anh nheo lại, ánh mắt nhìn cô như sư tử đang chờ săn mồi.

Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, không muốn ảnh hưởng đến cô, anh nhanh chóng nghe máy.

“Vâng, mẹ?”

Mạc Từ Yên ngây thơ không biết rằng hiện tại bản thân đang bị người khác nhìn như con mồi, cô vẫn chìm đắm trong giấc mơ của mình, lần đầu tiên trong giấc mơ của cô, ngoại trừ hình ảnh bi thương của kiếp trước lại xuất hiện khung cảnh ngọt ngào như vậy.

Lần đầu tiên gặp anh, cô vẫn còn là thiếu nữ ngây ngô, đối với mị lực của anh làm như không thấy, bất quá ấn tượng đầu tiên về người đàn ông này, có lẽ cả đời cô cũng chẳng thể nào quên.

Anh như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích, mang theo hơi thở khiến người khác ấm áp, rõ ràng trái tim cô khi đó đã rung động, thế nhưng sao cô cần khẳng định một mực rằng tình yêu đích thực của mình là Trác Lâm mà không phải vị hôn phu Âm Dạ Duật?!

Bản thân cô cũng không thể trả lời cho câu hỏi này.

Lần thứ hai, hai người hẹn gặp nhau ở một quán cà phê, mục đích của cuộc hẹn chính là bàn về cuộc hôn nhân của hai người, cô đồng ý gả cho anh nhưng chỉ là trên danh nghĩa, rất rõ ràng anh đối với việc cô có trở thành vợ của mình hay không không hề quan tâm, trong lòng Mạc Từ Yên có chút hụt hẫng, chỉ là rất nhanh cảm xúc bị chôn đi khi nhìn thấy Trác Lâm.

Mạc Từ Yên có thể vì tổn thương nên mới chấp nhận kết hôn với một người không phải Trác Lâm, chỉ là người đó đầu nhất định phải là anh? Dù sao ngoại trừ Trác Lâm ra cô có thể gả cho bất kì ai, thế nhưng cô lại chọn anh. Cô là một người có thể gả cho người đàn ông khi chỉ mới gặp gỡ người đó một hai lần hay sao? Rõ ràng nếu không phải có hảo cảm với Âm Dạ Duật, cô tuyệt đối sẽ không chọn anh làm đối tượng muốn gả!

Nếu là hiện tại, Mạc Từ Yên liền biết được ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, trái tim cô đã bị người đàn ông này cướp đi mất rồi, dù sao anh cũng là mẫu hình lí tưởng của các cô gái, cô thích anh cũng đâu có gì là sai? Chỉ là trên đời này không có tồn tại hai chữ nếu như, nếu không mọi chuyện ngày hôm nay đã không tồn tại, và sai lầm trong quá khứ sẽ không xảy ra, vận mệnh đã sắp đặt như thế, cô không thể thay đổi, chỉ có thể tro mắt nhìn bản thân tổn thương anh, để rồi bản thân cũng bị tổn thương không kém.

Mặc dù không hề chờ mong với hôn lễ của chính mình nhưng thân là cô dâu, Mạc Từ Yên vẫn có chút hồi hộp, anh là chú rể tuần tú nhất mà cô gặp, chỉ cần nhìn vào đôi mắt anh, Mạc Từ Yên cảm thấy cô sẽ bị lạc trong ánh mắt đó, khiến tim cô lơ đãng một nhịp, ngay cả chính bản thân cô cũng chưa từng nhận ra điều đó.

Đêm tân hôn, hai người không muốn chia phòng ra ngủ bởi vì như vậy sẽ làm kinh động đến mọi người trong nhà, đến lúc đó mọi chuyện đổ bể, đừng nói là Mạc gia bên kia, chỉ sợ Âm Dạ gia bên này cũng sẽ không đồng ý chuyện hôn nhân giả của hai người. Sau khi tắm rửa và thay đồ, Mạc Từ Yên ngăn người đứng đó, nơi này chỉ có một chiếc giường khiến cô không biết phải làm sao, dù sao đây cũng là nhà anh, cô cũng không thể bảo anh xuống sàn ngủ được, tựa hồ như hiểu nỗi khổ tâm của cô, anh rất phong độ mà dọn chăn gối xuống sàn ngủ, để lại chiếc giường của cô mình cho cô.

Giường rất êm, chặn lại ấm áp, đầu đó trong phòng còn thoang thoảng mùi trà xanh của anh, rất dễ ngủ. Rõ ràng cô không hề quen ngủ chỗ lạ, vậy mà một đêm này Mạc Từ Yên ngủ rất ngon, cảm giác như đang ở nhà vậy.

Tiếp đó mấy ngày anh lại tiếp tục ngủ dưới sàn, khiến cô nhìn đến cảnh này trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác áy náy, rõ ràng anh có thể để cô ngủ dưới sàn thay vì trên giường nhưng anh lại không làm vậy, điều này khiến trái tim cô có chút cảm động, huống hồ cuộc hôn nhân của hai người không biết khi nào sẽ kết thúc, cô cũng không thể để anh tiếp tục ngủ dưới sàn như vậy.

Sau đó cô nghĩ muốn anh lên giường, cô sẽ xuống sàn ngủ nhưng anh lại từ chối, gia giáo của anh không cho phép anh để một cô gái ngủ ở trên nhà sàn lạnh lẽo được, bất đắc dĩ Mạc Từ Yên phải khuyên bảo mãi mới có thể khuyên được anh lên giường, bất quá là hai người bọn họ cùng lên giường chứ không phải mình anh. Tất nhiên hai người họ chỉ đơn thuần ngủ, Âm Dạ Duật cũng đã hứa sẽ không làm gì cô, mà cô đối với anh cũng rất tin tưởng, dù sao phẩm chất cũng anh cũng sẽ không cho anh làm ra những hành động xấu xa gì.

Hai người nằm chung một giường, phân chia ranh giới rõ ràng, vốn dĩ là rất yên tâm, thế nhưng cô lại không tài nào ngủ được, có lẽ là vì đây là lần đầu tiên cô ngủ chung giường với một người đàn ông, mà đó lại còn là chồng trên danh nghĩa của cô, cho nên có chút... cảm giác kì lạ.

Vốn nghĩ bản thân sẽ ngủ không được, không ngờ một lúc sau cô liền chìm vào giấc ngủ, hương thơm thoang thoảng nơi chóp mũi khiến cô có cảm giác bản thân được anh ôm lấy, không hề thấy khó chịu mà ngược lại có chút muốn gần gũi anh.

Đây hẳn là giấc mơ đẹp nhất kể từ khi cô trùng sinh đi? Bởi vì nó lưu trữ kỉ niệm của cô và anh.

Chương 65: Ngọt ngào

Một giấc mơ đẹp, mặc dù khởi đầu là cơn ác mộng của cuộc đời nhưng điều này không hề làm ảnh hưởng đến hồi ức đẹp đẽ của cô, Mạc Từ Yên ngủ một giấc rất ngon, không biết qua bao lâu cô liền bị đối tỉnh.

Làn mi như cánh bướm của cô gái khẽ rung nhẹ, đôi mắt trong suốt như thủy tinh mở ra, ánh mắt cô mơ màng nhìn xung quanh, phát hiện không biết từ lúc này trên người đã đắp một cái áo khoác, hơn nữa là áo khoác của nam nhân, não vẫn chưa hoạt động, cô ngẩn ngơ ngồi nhìn chiếc áo.

“Dậy rồi?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc cô gái không khỏi quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là hình ảnh người đàn ông đang ngồi ở ghế tựa, bộ dạng anh thập phần nghiêm túc, ánh sáng ngoài cửa chiếu vào khiến anh tỏa sáng như một vị thần khiến người khác không thể khinh nhờn, không biết có phải do cô nhìn lầm hay không, cô nhìn thấy ánh mắt người đàn ông nhìn cô như có chứa một thứ gì đó mà bản thân cô cũng không thể giải thích được, chỉ cảm thấy nó thật xa lạ.

Ánh mắt như vậy, không hề giống như Duật của cô, trái tim trong lồng ngực không tiếng động bị lỡ một nhịp, không phải là cảm giác rung động mà đó là cảm giác sợ hãi, cảm giác này thật xa lạ, nhất thời Mạc Từ Yên không biết nên phản ứng như thế nào.

Ám Dạ Duật bị bộ dạng của cô chọc cười: “Ngủ đến phát ngốc?” Anh đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, đưa tay vén mái tóc dài đang xõa xuống một bên má của cô ra phía sau, ánh mắt anh lúc này chứa đầy sự ôn nhu cùng cưng chiều, cùng với hương vị trà xanh quen thuộc khiến Mạc Từ Yên xác định bản thân thật sự đã lầm.

Mạc Từ Yên thầm mắng bản thân đúng là ngủ đến phát ngốc mà, người đàn ông ôn nhu như anh, làm sao có thể để lộ ánh mắt lạnh lẽo như vậy?

“Duật...” Cô mấp môi, trong đầu không khỏi nhớ đến lời nói của Tạ Cẩm Y, trong lòng có chút chua xót, cảm giác đau đớn dâng lên từ tận đáy lòng, so với việc Trác Lân làm tổn thương cô, cô cũng không thấy mình đau đớn bằng nỗi đau của anh, nếu đổi lại là cô... một khi đã trải qua những chuyện như vậy, cô có lẽ không thể bình tĩnh như anh, nụ cười của cô chỉ sợ đã biến mất từ lâu rồi.

“Sao lại không ở nhà mà lại chạy đến đây ngủ?” Giọng anh thanh lãnh, nhẹ nhàng như tiếng đàn dương cầm khiến người nghe cảm thấy thoải mái.

“Em muốn gặp anh nhưng anh đang bận nên em chỉ có thể ngồi chờ, với lại ở nhà em cũng không có việc gì làm, không bằng đến đây giúp anh.” Hôm nay ngoại trừ đi gặp gỡ Tạ Cẩm Y, cô ghé qua Ám Dạ thị còn có một mục đích khác, sau khi nghe những lời Tạ Cẩm Y nói, Mạc Từ Yên cảm thấy xung quanh tràn ngập nguy cơ, đặc biệt là khi Lãnh An Nhiên ở trong tối, còn cô lại ở ngoài sáng, ngoại trừ một vài thông tin trên mạng, cô hoàn toàn không biết gì về đối phương, cho nên cuộc chiến lần này không thể nghi ngờ là Mạc Từ Yên đã rơi vào tình thế bất lợi. Mặc dù ở trong tình thế bất lợi, cô cũng không muốn bản thân bị động chờ đối phương ra tay, cách tốt nhất chính là trước khi đối phương có hành động, cô phải hành động nhanh hơn đối phương, bất quá điều này thật sự không hề dễ dàng.

Lãnh An Nhiên gọi cho cô, mục đích là muốn cô nghi ngờ anh phản bội mình và cùng anh tranh cãi, bất quá bởi vì sự lí trí của cô mà Lãnh An Nhiên không thể thực hiện được mục đích của mình, cho nên bước tiếp theo, có đến hơn 65% đối phương sẽ tìm đến anh, ý đồ chia rẽ tình cảm giữa hai người, về phần chia rẽ thế nào cô không rõ, bất quá đối với một tình địch tràn ngập nguy cơ như Lãnh An Nhiên, cô tuyệt đối sẽ không buông lỏng sự đề phòng của mình.

“Em thật sự muốn đi làm?” Anh nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Mạc Từ Yên gật đầu.

“Chẳng phải trước kia em không muốn đi làm sao? Sao hiện tại lại muốn?” Lần trước cùng cha cô trò chuyện, Mạc Vũ Hiện bày tỏ, con gái ông chính là bị ông chiều hư, đối với việc tiếp quản Mạc thị không có hứng thú, cho nên chỉ có thể trông cậy vào con rể là anh để giữ cơ nghiệp Mạc gia. Bất quá, mặc dù tự tay xây dựng lên Mạc thị nhưng Mạc Vũ Hiện tựa hồ cũng không quá bận tâm đến việc Mạc thị có người thừa kế hay không mà ngược lại, ông còn muốn Mạc Từ Yên không cần tiếp quản Mạc thị, sống một cuộc sống mà cô thích.

“Chính là... nhìn thấy anh vất vả như vậy, em có chút không nỡ.” Câu nói này của cô, ba phần giả, bảy phần là thật. Sau khi biết được quá khứ của anh, cô liền có chút không nỡ nhìn anh vất vả như vậy, càng đau lòng cho anh lại càng cảm thấy tức giận với bản thân, hận bản thân trước kia làm những điều ngu ngốc tổn thương anh, đồng thời cũng làm tổn thương chính mình.

“A...” Ám Dạ Duật cười, một nụ cười đầy mê hoặc, sau đó anh cúi đầu hôn lấy cái miệng nhỏ của cô, cuồng nhiệt mút lấy cánh môi anh đào, lưỡi dài ở trong miệng tiến quân thần tốc càn quét khoang miệng, cuốn lấy phần lưỡi mềm mại, mãnh mẽ hút lấy hết thảy mật ngọt trong miệng cô.

Mạc Từ Yên bị anh hôn đến choáng váng, môi lưỡi giao triền khiến cô có chút hít thở không thông, đợi đến khi cô chịu không nổi, anh mới luyến tiếc buông cánh môi của cô ra. gương mặt thanh lệ lộ vẻ ửng đỏ kiều diễm, hai mắt mờ mịt sưng mù, đôi môi anh đào sưng đỏ khẽ nhếch lên, không ngừng

thở dốc.

“Anh cũng không nỡ để em vất vả.”

Người đàn ông này, trước kia anh cũng không có cùng cô thân mật như vậy, hiện tại một lời không hợp liền hôn cô, thật khiến người ta ngỡ ngàng a!

Mạc Từ Yên nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô mới không tin đâu! Nếu anh chưa hôn cô, lời anh nói cô còn cảm thấy có tám phần đáng tin, chính là sau khi hôn cô, Mạc Từ Yên liền cảm thấy người đàn ông này đã hóa sỏi, nhìn đến ánh mắt chứa đầy lửa nóng của anh, cô cảm thấy bản thân thật sự sẽ bị ánh mắt của anh làm cho tan chảy.

“Chính là công việc của anh nhiều như vậy, anh thật sự không muốn em giúp sao?” Mạc Từ Yên cắn môi, vẫn chưa có ý định từ bỏ cơ hội.

Đôi môi hồng nhuận bị cô cắn, ánh mắt anh tối đi vài phần, đưa ngón tay vào chạm vào răng cô, ý đồ ngăn chặn không để cô tự cắn môi chính mình.

“Trước khi kết hôn chẳng phải anh đã nói rồi sao? Em gả cho anh chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà làm cô dâu của anh, còn những chuyện khác không cần bận tâm, có được không?”

“Nhưng... được rồi.” Biết rõ anh muốn tốt cho cô nhưng nghĩ đến mọi chuyện xảy ra ở kiếp trước, cô lại không muốn để mặc mọi chuyện, chính là nhìn đến ánh mắt ôn nhu như nước của anh, cô thật sự không thể không thỏa hiệp.

“Sáng nay em đã ăn sáng chưa?” Ánh mắt rơi vào ly trà cùng mấy món đồ ngọt trên bàn, Âm Dạ Duật không khỏi nhớ đến cuộc gọi lúc nãy từ Minh Tâm, biết được nguyên nhân là vì cô, Âm Dạ Duật cũng không có bất ngờ.

Bà nói, hôm nay cô ra ngoài sớm, không rõ là đi gặp ai nhưng cô không có ăn sáng ở nhà, cũng không biết là cô có đến tìm anh hay chưa, đối với cô con dâu này, bà vẫn là có chút lo lắng. Trước khi cô gả vào Âm Dạ gia, Vân Hình Như vì lo lắng cho con gái đã cùng bà tâm sự không ít, Mạc Từ Yên từ nhỏ đã bị bà áy sù, trách không được tính tình cô có chút lớn, mặc dù hiện tại cô đã hiểu chuyện hơn rất nhiều nhưng thật chất vẫn còn rất trẻ con, vốn dĩ nếu không có hôn ước giữa hai nhà, Mạc gia bên kia sẽ không để cô làm dâu, Mạc Vũ Hiền tỏ thái độ: “Con gái hán một tay nuôi lớn, tuyệt đối sẽ không thể vì chuyện này mà chịu ủy khuất”, cho nên nếu cô thật sự làm sai thì cũng mong mọi người ở Âm Dạ gia bên này có thể thấu hiểu, không cần trách cô, có gì Mạc gia sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.

Sau khi nghe Minh Tâm chia sẻ chuyện này, Âm Dạ gia mỗi người đều có vẻ mặt khác nhau, Âm Dạ Tuấn chỉ cười không nói, mà Âm Dạ Nghiên lại tỏ vẻ hâm mộ, mọi người một suy nghĩ khác nhau nhưng cũng không có ai có ý định trách Vân Hình Như quá sùng ái Mạc Từ Yên, bởi Âm Dạ gia bên này cũng có một bảo bối là Âm Dạ Nghiên, cho nên đối với tâm tình người làm mẹ, Minh Tâm cũng hiểu rõ, vì vậy đối với Mạc Từ Yên bà chỉ có càng thêm quan tâm, xem cô như con gái mà đối đãi.

Không biết cô đã ăn sáng hay chưa nhưng phát hiện bốn cái bánh ngọt trên bàn đã bị cô ăn hết ba cái, Âm Dạ Duật có chút không vui.

Đồ ngọt ăn nhiều không tốt, vì sao phụ nữ lại thích ăn đồ ngọt?

Cô ngẩn ra, không rõ anh muốn hỏi gì: “Còn chưa có...” Cho nên cô mới bị đối tình.

Thần sắc anh liền trở nên nghiêm nghị: “Em chưa ăn sáng mà đã ăn nhiều bánh ngọt như vậy, có biết là không tốt không?”

Bánh ngọt không những chứa nhiều đường mà trong đó còn có chất béo, ăn nhiều dễ dàng bị stress, hơn nữa còn gây ra nhiều bệnh về tiểu đường và tim mạch, vậy mà cô lại nhiều bánh ngọt như vậy trong một lần, cơ thể cô làm sao có thể tiếp thu?

“Không sao mà, trước kia em ăn như vậy cũng đâu có sao?” Mạc Từ Yên thích ăn bánh ngọt, đó chính là sự thật, đối với sở thích của mình, cô chưa bao giờ giấu diếm, bất quá khi nhìn đến vẻ mặt của anh, Mạc Từ Yên tỏ vẻ, lần này bản thân cô thật sự là tự lấy đá bẻ lên chân mình rồi!

“Trước kia?” Âm Dạ Duật cười nhạt: “Hóa ra đây không phải là lần đầu tiên?”

A! Vẻ mặt tươi cười này của anh thật sự đáng sợ, mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của anh nhưng cô rất thông minh mà nhìn ra được, anh hiện tại đang rất tức giận!

“Duật... em...”

“Anh phải trừng phạt em! Xem em còn có lần sau hay không?” Âm Dạ Duật lần nữa cúi đầu, cánh đôi bị anh cướp lấy, tay anh còn không an phận chạm vào nơi không nên chạm, Mạc Từ Yên thật sự sợ hãi rồi, hiện tại cho cô mười lá gan cô cũng không dám chọc giận anh.

“Duật... đừng...” Mạc Từ Yên đưa tay đẩy anh, không khí trong miệng bị anh cướp đi khiến cô hít thở không thông, Âm Dạ Duật thấy vậy vội vàng buông môi cô ra, nhìn sắc mặt ửng của cô, đôi mắt anh lóe lên hàn quang không rõ.

“Nếu còn có lần nữa, sau này anh tuyệt đối sẽ không để em ăn bánh ngọt nữa.”

Mạc Từ Yên vốn dĩ đang sinh khí nhưng nghe anh nói vậy, sức chiến đấu nhanh chóng trở về con số không, biết rõ không thể tranh cãi cùng anh, cô chỉ có thể ủy khuất cúi đầu nhận sai, bánh ngọt cô không thể bỏ nhưng so với anh, lại càng không thể.

Cô như vậy anh cũng không đành lòng tiếp tục trách cứ, anh đưa cô đến nhà hàng quen thuộc, còn gọi ra nhiều món mà cô thích ăn, ý đồ muốn lấy lòng

cô, mà cô cũng không để anh thất vọng, đối mặt với đồ ăn, Mạc Tử Yên nhanh chóng quên đi sự việc vừa rồi.

“Bà xã ăn nhiều một chút.” Âm Dạ Duật bên cạnh săn sóc, Mạc Tử Yên vô cùng hưởng thụ, người ngoài nhìn vào vô cùng hâm mộ.

Mọi ngày Mạc Tử Yên đều ăn rất ít, chính là hôm nay vì muốn đi gặp Tạ Cẩm Y cho nên đối với bữa sáng cũng bỏ qua, thật ra Tạ Cẩm Y cũng không phải là nguyên nhân chính khiến cô bỏ bữa, cô vì lo lắng cho mối quan hệ giữa Lãnh An Nhiên và anh cho nên mới không có tâm trạng ăn uống. Sau khi trò chuyện cùng Tạ Cẩm Y, tâm tình đang treo ngược của cô nhanh chóng khôi phục lại bình thường, cho nên tâm tình ăn uống mất sạch cũng theo đó mà khôi phục, so với ngày thường, cô không ăn nhiều hơn, mà Âm Dạ Duật bên cạnh cũng không có ý định ngăn cản, đợi khi ăn xong rồi, nhìn một bàn đồ ăn, Mạc Tử Yên mới bừng tỉnh.

“Em đã ăn hết bao nhiêu sao?” Cô trừng mắt, nhìn một bàn thức ăn ngon miệng sớm đã không còn, bộ dạng có chút không thể tin được.

“Không sao, hết rồi chúng ta có thể gọi thêm.”

“Ai... ai muốn gọi thêm?” Cô phồng má lộ vẻ tức giận: “Sao anh không ngăn cản em?” Đối với cung lượng dinh dưỡng mà bản thân cần nạp vào cơ thể trước giờ đều rất ít, lần đầu tiên nạp nhiều năng lượng vượt yêu cầu như vậy, Mạc Tử Yên có chút lo lắng cho cân nặng của bản thân, không biết sau hôm nay cô có tăng cân hay không, dù sao cân nặng luôn là điều cấm kỵ của phụ nữ.

“Bà xã, cho dù em có béo lên anh cũng sẽ không chê em.” Bộ dạng của nhìn cô cũng không đến tám mươi cân, vậy còn sợ bản thân sẽ mập? Âm Dạ Duật có chút không thể hiểu.

“Thật sao?” Suy nghĩ bị anh nhìn thấu, cô vốn dĩ còn có chút ngượng ngùng nhưng sau khi nghe lời nói của anh, tâm tình cô nháy mắt như nở hoa.

“Béo rất đáng yêu, mập mập khỏe mạnh.” Anh gật đầu khẳng định khiến cô không cần lo lắng về cân nặng của mình.

“Chỉ có anh mới nghĩ như vậy thôi...” Mạc Tử Yên bĩu môi, trên đời này làm gì có người đàn ông nào không chê phụ nữ béo, nếu không heo mẹ cũng biết leo cây! Chính là lời từ miệng anh nói, không cần biết lời nói đó là thật hay giả, cô cũng đều vui vẻ khi nghe được người đàn ông của mình nói những lời này.

“Những người đàn ông khác thế nào anh không biết, đối với anh chỉ cần là em, dù em có mập lên anh cũng sẽ không chê.”

“Anh... từ khi nào anh lại biết nói những lời ngọt ngào như vậy chứ?” Mạc Tử Yên mới không thừa nhận cô sẽ bị lời nói này của anh làm cho cảm động suýt khóc đâu!

“Anh không biết nói những lời đường mật nhưng vì em anh sẽ học.” Ánh mắt anh hàm chứa ý cười nhìn cô, Mạc Tử Yên bị đắm chìm biển nhu tình nơi đáy mắt của anh.

Một người đàn ông lại chịu vì bạn mà học nói những lời đường mật, tất cả chỉ muốn làm cho bạn vui vẻ, bạn sẽ có cảm giác gì đây? Chắc là cảm giác giống như Mạc Tử Yên bây giờ đi?

Thật sự, cô thật sự rất hối hận vì trước kia đã làm tổn thương anh, một người đàn ông như anh lẽ ra phải có một cuộc sống tốt đẹp chứ phải trải qua một quá khứ bị thương, có lẽ đúng như lời Lãnh An Nhiên nói, cô không xứng với anh, chính là bản thân cô không thể buông tay người đàn ông này ra được, phải làm sao đây? Trước khi biết được quá khứ của anh, cô không nỡ buông tay, nhưng cũng lo sợ một ngày nào đó anh sẽ phát hiện bí mật của anh, sợ hãi anh không cần cô nữa, hiện tại biết được quá khứ của anh, cô lại càng không nỡ, nhiều hơn lại là không muốn, cho dù cảm giác sợ hãi lúc nào cũng bao trùm lấy cô nhưng Mạc Tử Yên cảm thấy, chỉ cần có thể khiến anh hạnh phúc, cô cũng không sợ hãi anh sẽ không cần cô.

Thật không biết Âm Dạ Duật đang nghĩ gì, sau khi dùng bữa xong còn muốn đưa cô đi mua sắm, Mạc Tử Yên nghi ngờ, tổng tài tham công tiếc việc ngày thường của Âm Dạ thị hôm nay có phải đã bị đánh tráo rồi không? Không những ở công ty hung hăng khi dễ cô, mà còn nói những lời đường mật khiến người khác mềm nhũn cả người, hiện tại lại còn muốn đưa cô đi mua sắm? Là cô nghe lầm sao?!

“Sao hôm nay anh lại muốn đưa em đi mua sắm?” Hiện tượng kì lạ này ngoại trừ ngày anh cầu hôn cô cũng chưa từng xảy ra, cũng không biết hôm nay là ngày gì, không phải sinh nhật cô, càng không phải sinh nhật anh.

“Tâm tình em không tốt, anh lên mạng tra được, cách tốt nhất khiến phụ nữ vui vẻ chính là để cô ấy mua sắm thỏa thích.” Âm Dạ Duật biết cô có chuyện không vui nhưng cô không muốn nói ra, anh cũng không ép. Tối qua ở thư phòng, trong lúc đang cùng Trương Đình bàn công việc, anh băng quơ hỏi hân kinh nghiệm dỗ ngọt phụ nữ, chính là Trương Đình đầu gối, từ trước đến nay không hề biết cách lấy lòng phụ nữ, cũng không biết hân làm sao có thể bắt được Vương Hạ trong tay.

Không thể trông cậy Trương Đình, Âm Dạ Duật chỉ còn cách gọi cho người bạn thân phong lưu Tôn Lãnh Diệt, chính là anh gọi đến hình như không phải lúc, bên cạnh Tôn Lãnh Diệt còn có phụ nữ, giọng nói quen thuộc khiến Âm Dạ Duật liền biết được danh tính của đối phương, ngoại trừ Tô Khả Đồng thì còn có ai có thể khiến cho Tôn Lãnh Diệt dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện? Bởi chỉ lo lấy lòng mỹ nhân, Tôn Lãnh Diệt cũng không biết bạn thân cần giúp đỡ, không nói hai lời liền cúp máy, Âm Dạ Duật cũng không tức giận, tâm trạng của Tôn Lãnh Diệt hân cũng hiểu rõ, Tôn Lãnh Diệt phong lưu như vậy lại thua trong tay băng sơn mỹ nhân Tô Khả Đồng, lúc phụ nữ nguyện sa vào lòng hân hoàn toàn không bận tâm, đợi đến khi phát hiện bản thân thật sự rơi vào lưới tình, yêu chết đi sống lại Tô Khả Đồng cũng mặc kệ hân.

Âm Dạ tổng tài không có người giúp đỡ nhưng cũng không bỏ cuộc, anh lên mạng tra baidu, còn rất kiên nhẫn đọc từng câu trả lời của mọi người, câu trả lời mà anh được nhiều nhất chính là hãy đưa thẻ cho cô, để cô có thể mua sắm thỏa thích, vấn đề này được nhiều người đồng ý, Âm Dạ Duật quyết định thử nghiệm.

Mạc Tử Yên ngẩn ra, không nghĩ anh thật sự vì một câu hỏi của bản thân mà tình nguyện lên baidu tra cách khiến cô cảm thấy có chút vui vẻ, ngày hôm nay Âm Dạ Duật cho cô quá nhiều bất ngờ, khiến cô không kịp thích ứng.

“Anh khẳng định muốn đưa em đi mua sắm sao?”

“Mua sắm không tệ, đi vài vòng có thể tiêu hóa thức ăn.” Nhìn cô không vui, Âm Dạ Duật cũng không yên lòng, anh cũng không muốn mọi người nghĩ rằng cô sẽ có chứng uất sau hôn nhân.

“Nhưng mà anh phải biết một khi nữ nhân bước vào khu mua sắm chính là không có điểm dừng.” Cô tốt bụng khuyên anh một câu, tiền của anh cũng là tiền của cô, chính là nếu thật sự đi mua sắm, Mạc Tử Yên cũng sẽ không luyến tiếc tiêu sài tiền của chính mình.

“Không sao, thẻ của anh chỉ để em dùng.” Nếu tiêu tiền để mua sắm có thể giúp phụ nữ vui vẻ, anh cũng sẽ không luyến tiếc, dù sao so với những thứ khác, nụ cười của cô còn quan trọng hơn.

Không xong! Ông xã cô hôm nay quả thật quá mê người, từ lời nói cho đến ngoại hình, Mạc Tử Yên thật sự đỡ không nổi!

Âm Dạ Duật bồi Mạc Tử Yên đi vòng quanh khu mua sắm, hai người vốn dĩ có ngoại hình xuất chúng, đi đến đâu cũng đều thu hút ánh mắt người khác, bất luận là nam hay nữ đều bị hai người mê hoặc, đặc biệt là Âm Dạ Duật, anh không chỉ tuấn tú hơn người mà còn am hiểu tâm lý phụ nữ, nhìn anh phóng khoáng tinh tiền, vẻ mặt nhân viên phục vụ thật sự vui như nở hoa, thậm chí nếu ngày nào anh cũng đưa bà xã mình đến đây để mua sắm thì tiền lương hàng tháng của cô nàng cũng không cần phải lo lắng nữa.

“Ông xã em đẹp trai như vậy, em thật sự không có cảm giác an toàn.” Mạc Tử Yên sớm đã phát hiện ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh, phần lớn là nữ nhân, bọn họ đều nhìn vào Âm Dạ Duật như bắt gặp miếng thịt thơm ngon khiến Mạc Tử Yên có chút không vui.

Ông xã của cô, có thể để cho người khác tùy tiện nhìn sao?

“Anh ở bên cạnh em, em còn lo lắng anh sẽ chạy sao?” Nghe cô nói vậy, anh không khỏi bật cười, đối với nụ cười của anh, những người phụ nữ xung quanh chỉ cảm thấy bản thân sắp không nhìn nổi nữa.

“Anh bớt cười lại một chút, nếu không em thật sự sợ nghĩ người phụ nữ đó sẽ bỏ nhào vào anh.” Mạc Tử Yên có chút không vui, lần tiên cô phát hiện, dục vọng chiếm hữu của bản thân cũng không hề nhỏ.

“Phải không?”

Nhìn đến ánh mắt như lửa của những người phụ nữ xung quanh, cô thậm chí nghĩ anh đúng là hồng nhan họa thủy mà, chính là đối với người đàn ông của mình, cô vẫn rất tự hào.

“Trước kia... anh có bạn gái sao?” Mạc Tử Yên giả vờ nhìn xung quanh, không chút để ý hỏi.

“Sao lại hỏi vậy?” Ánh mắt anh lóe lên tia sáng nhưng bởi vì cô chỉ lo nhìn xung quanh nên không có để ý đến.

“Chính là tò mò, anh hiểu tâm lý phụ nữ như vậy, trước kia có phải đã từng chọn quần áo cho phụ nữ không?” Lúc này anh giúp cô chọn đồ, chọn bộ nào đều vừa ý cô, thậm chí nhân viên trong cửa hàng còn khen ngợi ánh mắt của anh khiến cô không khỏi nghĩ đến, trước khi giúp cô chọn quần áo, anh đã từng giúp cô gái nào hay chưa?

“Tâm lý phụ nữ gì đó anh không hiểu, anh chỉ cố gắng hiểu em.”

Trái tim cô ngừng đập một giây, khoảng khắc đó cô cảm thấy cho dù thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể hình dung cảm xúc của cô lúc này, còn chưa để cô cảm động lâu, Âm Dạ Duật lại nói thêm một câu, câu nói này thành công khiến cảm xúc cô che giấu bấy lâu nay đột nhiên vỡ òa.

“Trước em không có ai, sau em lại càng không có ai.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Tâm tư của Mạc Tử Yên

Câu nói của anh như ném một hòn đá vào mặt hồ yên tĩnh, mặc dù hòn đá không lớn nhưng cũng đủ làm cho mặt hồ gợn sóng, tựa như trái tim cô lúc này, cảm giác như đang bị đánh một cái thật mạnh, rung động thật lớn đồng thời cũng có một chút đau lòng khó chịu. Lúc này ánh mắt hai người chạm vào nhau, Mạc Tử Yên tất nhiên không thể duy trì bình tĩnh, đôi mắt to mở to lộ vẻ kinh ngạc, mà anh... đôi mắt anh trong suốt như ngọc nhìn sâu vào đôi mắt cô, không hề có ý trốn tránh tựa hồ như muốn khẳng định lời anh nói.

Trước em không có ai, sau em lại càng không có ai.

Chỉ một câu nói đơn giản cũng đủ cướp đi trái tim người phụ nữ, phụ nữ vốn dĩ mong manh, lại là sinh vật dễ cảm động, trên đời này chỉ có phụ nữ theo đuổi đàn ông là khó chứ đàn ông theo đuổi phụ nữ chưa bao giờ là khó.

Cho dù lời nói của anh là thật hay giả, Lãnh An Nhiên có quan hệ thế nào với anh, anh lấy cô là vì yêu cô hay vì nguyên nhân khác, tất cả những thứ đó... đã không còn quan trọng nữa rồi. Ngay tại thời khắc anh mở miệng nói ra câu nói này, cho dù đó là lời nói dối chỉ để làm cô vui thì cô cũng cam tâm tình nguyện để mặc anh lừa dối, nói cô ngu ngốc cũng được, khờ dại cũng không sao, dù sao hiện tại đối với cô, người đàn ông trước mặt này mới thật sự quan trọng.

Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô khiến Mạc Từ Yên bừng tỉnh, cô lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại quen thuộc cùng với cái tên được hiển thị trên màn hình, đột nhiên thở phào một hơi, tại sao lại thở phào chính cô cũng không rõ.

“Mẹ?”

“Yên Nhi, hôm nay con có trở về không?” Cô đứng sát bên anh cho nên đối với giọng nói ở đầu dây bên kia, Ám Dạ Duật nghe vô cùng rõ ràng.

Mạc Từ Yên khó hiểu, không rõ nguyên nhân bà gọi cô trở về: “Có việc gì ạ?”

“Hôm nay là ngày lại mặt.” Vân gia là gia tộc truyền thống, Mạc gia bên này cũng vậy, chưa kể đến việc từ nhỏ bà đã chịu sự giáo dục quy củ, mặc dù biết rõ hiện tại đã là thời đại của khoa học, những thứ quy củ này người ta sớm đã quên lãng, người phụ nữ hiện đại có thể không cần quan tâm những thứ này thế nhưng đối với con gái của bản thân, Vân Hinh Như tất nhiên sẽ dạy dỗ nghiêm khắc.

Ngày lại mặt?

Mạc Từ Yên nhướn mày, lịch sử gia tộc cô có thể viết thành một quyển sách dài mấy trăm chương, mỗi đời mỗi thế hệ đều có một tư tưởng khác nhau nhưng cô cũng không quên mất truyền thống ngày xưa của gia tộc. Chính là ai có thể nói cho cô biết, trong tất cả lễ nghi mà cô phải học, còn có cái ngày lại mặt này? Bất quá Vân Hinh Như đã nói phải thì chính là phải, bà bảo cô ngày hôm nay phải trở về thì cô phải trở về, đối với lời nói của bà, tựa hồ như rất ít trường hợp cô không chịu nghe theo, đặc biệt là sau khi trùng sinh, cô lại càng không muốn làm trái ý bà.

“Không nhớ?” Không nghe thấy tiếng trả lời, Vân Hinh Như bên kia thở dài, quả nhiên đúng như suy nghĩ của bà, cô quả thật là đem chuyện bà dặn dò quăng ra sau đầu.

Lục tìm trong kí ức, một lát sau cô mới đưa ra kết luận, hình như thật sự là có chuyện này, bất quá cũng bởi vì trước khi cô gả ra ngoài Vân Hinh Như dặn dò rất nhiều chuyện, không thể trách cô quên một hai thứ này.

“Con gái gả ra ngoài đúng là không thể giữ.” Vân Hinh Như bên kia tựa hồ đối với thái độ hờ hững của cô không mấy hài lòng, bà hừ lạnh một tiếng nhằm bộc lộ sự tức giận của mình.

“Mẹ... thật sự xin lỗi, con quên mất.” Đối với tính tình của Vân Hinh Như, Mạc Từ Yên thân là áo bông nhỏ sao có thể không hiểu? Mặc dù biết rõ bà chỉ là giả vờ tức giận với cô nhưng Mạc Từ Yên vẫn ngoan ngoãn nhận sai.

“Hừ!” Vân Hinh Như bên này bĩu môi, bà mới không trẻ con mà giận cô, chỉ là suy nghĩ và thái độ lại hoàn toàn trái ngược nhau.

“Hiện tại con đang ở khu mua sắm, một lát nữa con cùng Duật về nhà thăm mẹ, có được không?” Mạc Từ Yên nũng nịu lấy lòng, lúc nhỏ mỗi lần Vân Hinh Như cùng cô giận dỗi, cô liền triển khai tuyệt chiêu này, đối với cô con gái như hoa như ngọc làm nũng, Vân Hinh Như chỉ có thể mềm lòng buông vũ khí đầu hàng, hiện tại tuy cô đã lớn nhưng trong mắt bà cô vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Quả nhiên, Vân Hinh Như rất nhanh liền mềm lòng.

“Vậy được rồi, mẹ sẽ làm vài món ngon cho hai đứa.”

“Dạ được, bye bye mẹ.”

Tắt máy, Mạc Từ Yên nhìn đến người đàn ông bên cạnh, cô biết rõ anh đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa cô và mẹ, ánh mắt thăm dò nhìn anh, lúc này cô tự tiện quyết định, cũng không chắc anh có đồng ý về Mạc gia với cô hay không.

“Chúng ta đến cửa hàng phía trước mua một chút quà cho cha mẹ, sau đó anh cùng em đến Mạc gia.” Ám Dạ Duật nhìn thấy phía trước có một cửa hàng bán đồ cổ, anh mở miệng đề nghị. Trước kia hai người kết hôn, anh cũng có tìm hiểu qua sở thích của cha mẹ vợ, Mạc Vũ Hiên thích đồ cổ, Vân Hinh Như thì không có hứng thú thứ gì, bất quá thân là nữ nhân, Vân Hinh Như cũng thích làm đẹp, món quà dành cho mẹ vợ, hẳn sớm đã chuẩn bị.

“Được.” Mạc Từ Yên thấy anh đồng ý liền lập tức vui vẻ, kéo tay đi về phía trước.

Mạc Từ Yên buồn bực trong lòng không nói nguyên nhân lớn nhất là bởi vì cuộc gọi của Lãnh An Nhiên, bởi vì nguyên nhân kiếp trước cô cũng không thể đem chuyện nói với anh, bởi vì cô sợ hãi mất đi anh, vì lo sợ nên cô đem chuyện này giấu trong lòng, rồi cuộc lại khiến bản thân mình chịu khổ. Có lẽ biểu hiện của cô quá mức rõ ràng cho nên mới bị anh phát hiện ra, cô âm thầm cảm thấy may mắn vì anh chỉ đưa cô đi mua sắm để làm cô chứ không phải hỏi vì sao cô lại buồn bực, nếu không cô cũng không biết bản thân phải trả lời thế nào.

Anh nhìn bàn tay bị cô nắm lấy, ánh mắt hơi tối, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Ám Dạ Duật bảo cô chọn quà cho Mạc Vũ Hiền, bởi vì cô không rành về đồ cổ nên tùy tiện chọn một cái chén sứ lam hoa, cô thấy nó không tệ, màu sắc rất đẹp, nghe người bán hàng nói đây là đồ cổ từ thời Minh, cô cũng chẳng lẹ về mặt gì, khi tính tiền người bán hàng đưa ra một cái giá, bởi vì là đồ cổ nên giá cả tất nhiên không thấp, Mạc Từ Yên có cảm giác như bản thân bị lừa nhưng anh không nói hai lời trả tiền nên cô cũng không tiện nói thêm gì.

Ám Dạ Duật đi lấy xe, sau đó hai người cùng nhau đi đến Mạc gia, Mạc Vũ Hiền đang ở công ty, cho nên trong nhà chỉ còn Vân Hình Như cùng đi Trương, nhìn thấy hai người trở về, đi Trương vội vàng ra đón.

“Tiểu thư, cô về rồi.” Di Trương nhìn thấy cô tiểu thư bé bỏng mà bản thân chăm sóc từ nhỏ đến lớn hiện tại đã gả cho người khác lại trở về, gương mặt già nua hiện lên một nụ cười.

Mạc Từ Yên bị đi Trương ôm lấy có chút bất đắc dĩ, thế nhưng cô cũng hiểu rõ cảm giác của bà, trước kia bởi vì Trác Lân mà mối quan hệ giữa cô và đi Trương không hề tốt, Trác Lân không phải người đàn ông tốt nhưng Mạc Từ Yên lại như con thiêu thân lao đầu vào lửa, đi Trương khuyên không được, quan hệ hai người ngày càng xa cách. Hiện tại cảm giác của cô đối với đi Trương, không chỉ là hối hận mà còn những cảm xúc phức tạp khác, dù sao ngoại trừ Vân Hình Như, đi Trương là người phụ nữ đối xử tốt với cô, yêu thương như con ruột.

Vừa vào nhà, Mạc Từ Yên bị thân ảnh ở phòng khách làm cho kinh ngạc, người đàn ông tùy ý ngồi tựa vào ghế, ánh mắt chăm chú vào màn hình điện thoại, bàn tay cứ lướt màn hình, không hề bận tâm đến xung quanh.

“Cậu nhỏ, sao cậu lại ở đây?” Mạc Từ Yên bỏ giày, mang dép đi vào phòng khách, nhìn khắp phòng khách chỉ thấy bóng dáng người đàn ông, trong lòng thầm nghĩ, mẹ cô đâu rồi?

Vân Mặc nâng mắt, nhìn đến dung nhan quen thuộc của cô gái liền gợn tay ngoắc cô, Mạc Từ Yên khó hiểu không rõ cậu nhỏ định làm gì nhưng vẫn đi về phía trước, đến gần sofa chân cô đụng phải một vật, còn chưa để cô nhìn kĩ vật bên dưới thì thân hình cô đã loạng choạng muốn ngã.

“Cẩn thận.” Vân Mặc nhìn cô sắp ngã liền vội vàng bật dậy, giờ tay muốn đỡ cô thì một bàn tay khác đã nhanh chóng kéo cô vào lòng.

“Không sao chứ?” Mạc Từ Yên lúc này đã nằm trọn trong lòng anh, một tay anh ôm lấy eo cô, tay còn lại giúp cô ổn định lấy thân thể, cô có thể cảm nhận hơi thở của anh bao trùm lấy cô.

Mạc Từ Yên lắc đầu: “Em không sao.”

“Con gái lớn rồi mà đi đứng bất cẩn như vậy, nếu không có Duật thì để xem con còn có thể nói không sao hay không?” Vân Hình Như từ trong bếp đi ra, hiển nhiên đã thấy một màn Ám Dạ Duật đỡ cô, đối với cách đi đứng của con gái, bà thật sự bất đắc dĩ.

“Mẹ...” Mạc Từ Yên bất mãn gọi một tiếng, cô làm sao biết được trên sân nhà lại để thứ này, từ trước đến giờ cô cũng không phải là người bất cẩn.

“Con suốt ngày chỉ biết làm nũng, đến đây...” Mạc Từ Yên ngoan ngoãn đi đến bên cạnh bà, con chưa đợi cô kịp phản ứng bà đã kéo tay cô đi vào bếp, bỏ lại một câu: “Duật đến rồi đây à? Hai người từ từ nói chuyện, Yên Nhi cùng ta vào bếp.”

Hai người đàn ông hai mặt nhìn nhau, Ám Dạ Duật tự nhiên đi đến bên sofa đối diện ngồi xuống, Vân Mặc mặt không biểu cảm cũng ngồi xuống. Không gian yên tĩnh, hai người đàn ông chỉ nhìn nhau mà không nói gì khiến không khí có chút căng thẳng, một lúc sau Ám Dạ Duật không biết từ đâu mới ra một hộp quà để bàn, hộp quà được trang trí đẹp mắt, nhìn sơ cũng biết giá trị không nhỏ.

“Quà gấp mặt, không biết cậu nhỏ có thích thứ gì nên cháu đã chọn đại, mong cậu đừng trách.” Vân Mặc cùng anh không chênh lệch bao nhiêu nhưng nếu hấn là cậu nhỏ của cô thì cũng là cậu nhỏ của anh, lễ phép vẫn là nên cần. Ngày hôn lễ, anh cũng thấy Vân Mặc đứng cùng đám người Vân gia, chỉ là anh không có cơ hội qua chào hỏi, mà Vân Mặc tựa hồ cũng không có ý định qua đây uống rượu chúc mừng. Anh biết cô là công chúa nhỏ của Mạc gia, không chỉ Mạc Vũ Hiền mà Vân Mặc cũng sủng cô đến tận trời, nhìn thái độ của Vân Mặc anh liền biết, hấn có vẻ như không vừa lòng với cháu rể là anh, càng không có ý định gả cháu gái bảo bối của hấn cho anh.

“Có lòng là được.” Vân Mặc liếc mắt nhìn hộp quà trên bàn cũng không tỏ vẻ gì, hấn vừa mở miệng thì để nói chuyện hơn chút rồi.

Mạc Từ Yên ở trong bếp nhìn hai người đàn ông đang trò chuyện, cũng không biết đang nói gì, chỉ thấy một người hỏi, một người trả lời, bầu không khí có chút nhàm chán nhưng hai người bọn họ lại làm như không thấy, cứ tiếp tục màn đối thoại như vậy. Cũng không biết hôm nay Vân Mặc bị làm sao, tựa hồ có chút buồn bực, mà buồn bực chuyện gì Mạc Từ Yên cũng không biết, chỉ biết khi bước vào nhà Vân Mặc đã có vẻ mặt như vậy, mà khi anh đỡ cô sắp ngã thì vẻ mặt của hấn lại càng trở nên lạnh lùng hơn, mọi người đều nói phụ nữ khó hiểu nhưng cô lại cảm thấy, so với phu nhân đàn ông cũng khó hiểu không kém. Ánh mắt cô rơi vào hộp quà, đó không phải là chén sứ mà hai người mua ở khu mua sắm, cũng không vì sao anh lại biết Vân Mặc ở đây mà chuẩn bị quà?

Bất quá nhìn hai người không có biểu hiện gì khó chịu với đối phương, ngoại trừ thái độ Vân Mặc có chút lạnh lùng thì mọi chuyện đều rất bình thường. Mạc Từ Yên âm thầm cảm thấy nhẹ nhõm, cô còn sợ hai người không hợp nhau nhưng xem ra là cô lo lắng quá rồi.

“Yên Nhi.” Nhìn hành động lén lút của con gái, Vân Hình Như không khỏi mở miệng.

Mạc Từ Yên giật mình, quay đầu nhìn lại: “Vâng?”

“Giúp mẹ rửa rau.” Vân Hình Như chỉ chỉ rau cải trên bàn, trước kia bà luôn xem cô như bảo bối, một chút việc nhỏ trong bếp cũng để cô làm, hiện tại

khác rồi, con gái bà đã lớn lại gả cho người, nếu một chút kĩ năng nấu ăn cũng không có thì làm sao có thể nắm giữ được trái tim nam nhân?

Con đường nhanh chóng dẫn đến trái tim người đàn ông đó là thông qua dạ dày. Con gái bà cái gì cũng tốt, bảo cô ca hát hay về tranh, cô nhất định sẽ tạo ra một tuyệt tác nghệ thuật, bất quá nếu bảo cô nấu ăn, chỉ sợ nấu rồi cũng có không mấy người chịu ăn, cho nên hiện tại bà phải dốc thân ra tay dạy dỗ cô, không thể để cô ở bên đó chịu ủy khuất được.

“A được rồi...” Mạc Tử Yên rửa rau, động tác không hề giống một đại tiểu thư chưa từng vào bếp khiến Vân Hinh Như sinh lòng nghi ngờ, con gái bà đã từng vào bếp khi nào mà bà không biết?

“Con từng vào bếp?”

“Hôm qua con cùng bảo mẫu của Duật chuẩn bị bữa tối.” Mạc Tử Yên giải thích, ngày hôm qua cũng không phải là lần đầu tiên cô xuống bếp, kiếp trước vì Trác Lân cô cũng đi học nấu ăn, có lẽ cô thật sự không có năng khiếu nấu ăn, cho nên mặc dù món ăn cô làm không tệ nhưng cô cũng không cảm thấy hài lòng, sau khi chia tay với hắn, không có người thưởng thức món ăn cô nấu nữa nên cô cũng không tiếp tục học nấu ăn. Thế nhưng hiện tại cô đã gả cho anh, cô cũng muốn bản thân có năng lực gì đó để có thể xứng đáng với một người đàn ông hoàn mỹ như anh, huống hồ hiện tại đã có người cam tâm tình nguyện thưởng thức món ăn của cô, cô sao lại có thể phụ tâm lòng của anh?

“Đồ ăn là con nấu?” Vân Hinh Như có chút bất ngờ.

“Là con thỉnh giáo mọi người, bữa tối cũng không hoàn toàn là do con chuẩn bị.”

Nghe cô nói vậy, bà thở phào một hơi, con gái bà không có năng khiếu nấu ăn, đồ ăn mà cô nấu... bà cũng không dám tưởng tượng nó có mùi vị ra sao.

“Mẹ này... sao mẹ lại không tin tưởng con gái mình như thế?” Nhìn thái độ của Vân Hinh Như, Mạc Tử Yên có chút buồn bực, cô biết rõ năng lực của mình đến đâu nhưng nhìn bà như vậy, khiến cô cảm thấy không có chút tự tin.

“Mẹ còn không phải lo lắng cho con sao? Tài nghệ nấu ăn của mình chưa tới thì đừng nấu cho chồng con ăn, dù sao nó cũng là một đứa con rể tốt.”

Mạc Tử Yên: “...”

Đây là mẹ cô sao?

Cô có phải bị nhặt về nuôi không nhỉ?

Chắc là có đi?

“Đúng rồi, con đã quen với cuộc sống ở bên đó chưa?” Trêu chọc con gái xong, Vân Hinh Như mở miệng hỏi vấn đề mấy ngày nay của cô ở Âm Dạ gia, Âm Dạ gia xuất thân quân nhân, người Âm Dạ gia đều thẳng thắn và cương trực, con gái bà chỉ ăn mềm không ăn cứng, cũng không biết mấy ngày nay cô có chịu ủy khuất gì hay không, nếu có... đừng trách bà không nể mặt quan hệ hai nhà, tuy nói Âm Dạ - Mạc hai nhà là thế giao nhưng nếu đem ra so sánh, con gái bà vẫn quan trọng hơn.

“A? Rất tốt. Mọi người đều đối xử với con rất tốt...” Âm Dạ gia bên kia đối xử với cô rất tốt, Âm Dạ Tuấn hòa nhã, Minh Tâm lại xem cô là con gái mà đối đãi, so với Âm Dạ Nghiên còn quan tâm cô con dâu là cô nhiều hơn, cô em chồng Âm Dạ Nghiên cũng không phải là loại người khó ở chung, khi không có Âm Dạ Duật bên cạnh, cô cũng không có cảm giác bản thân chịu ủy khuất.

Vân Hinh Như gạt đầu, thật ra bà cũng đã gọi điện đến hỏi Minh Tâm tình hình của cô, nghe giọng nói của đối phương thì không có vẻ gì là không hài lòng với con gái của bà, mà ngược lại Minh Tâm còn khen cô không ngót, biết rõ tính tình của Minh Tâm cho nên bà cũng tin tưởng lời của đối phương, hiện tại lại nghe con gái nói vậy, gánh nặng trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống.

Con gái lớn rồi mà vẫn khiến cha mẹ lo lắng, Vân Hinh Như thở dài, Mạc Vũ Hiên thường xuyên khuyên bà đừng bận tâm đến chuyện tui nhỏ, Mạc Tử Yên đã lớn, đủ trưởng thành để đưa ra quyết định cho tương lai, mặc dù biết là vậy nhưng trong mắt bà cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, cô là con gái bà, bà không lo lắng cho cô thì lo lắng cho ai?

“Con và Âm Dạ Duật thế nào?” Vân Hinh Như bầm thịch, bộ dạng không chút để ý hỏi.

Động tác trên tay cô ngừng lại: “Sao mẹ lại hỏi vậy?” Ánh mắt cô rơi vào người bà, nhìn thấy bà chỉ tập trung nấu ăn không để ý bên này, cảm giác nặng nề trong lòng ngày một rõ ràng.

Mua sắm có thể giảm stress, cũng có thể khiến phụ nữ vui vẻ, bất quá điều này vẫn không thể khiến Mạc Tử Yên quên đi mọi chuyện, trong lòng có tâm ma, tất nhiên là không dễ dàng bình tâm.

“Thái độ của con khiến mẹ lưu ý, con và Âm Dạ Duật kết hôn là vì sao?” Thân là người làm mẹ, tính tình con gái thế nào Vân Hinh Như tất nhiên hiểu rất rõ, dù sao bà cũng là người chăm sóc cô từ nhỏ đến lớn, đối với thay đổi của cô còn không nhận ra sao? Trước khi tự tử và sau khi tự tử, ngoại trừ việc cô trở nên hiểu chuyện hơn rất nhiều thì cũng không có gì thay đổi, tính tình cô vẫn kiêu ngạo như vậy, vẫn thích làm nũng như vậy, có đôi khi Vân Hinh Như cảm thấy con gái bà vẫn chỉ là con gái bà, nhưng cảm giác cho bà biết không phải như vậy.

Mạc Tử Yên đột nhiên nói không thích Trác Lân nữa, Vân Hinh Như có chút không tin tưởng nhưng người đàn ông đó không phải là người tốt, con gái bà không thích hắn bà tất nhiên vui vẻ, cho dù đó là lời nói dối đi chăng nữa, dù sao có bà cùng Mạc gia ở đây, Trác Lân tuyệt đối sẽ không có cơ hội

tiếp cận cô. Sau đó cô lại bảo bản thân đang theo đuổi Âm Dạ Duật, Âm Dạ Duật là vị hôn phu của cô, đối với vị hôn phu này Mạc Từ Yên không hề biểu thị thái độ gì, không chán ghét cũng không quá thích thú, lần đầu gặp mặt là lần xem mắt hai năm trước nhưng vì Âm Dạ Duật đã mở miệng, hôn sự hai nhà liền tạm gác lại, Mạc Từ Yên khi đó cũng không có biểu hiện gì cho thấy là thích vị hôn phu này của mình, không hiểu sao hai năm cô lại đột nhiên theo đuổi anh, còn theo đuổi đến gã vào nhà người ta.

“Con cùng cậu ta không có giao dịch ngầm gì chứ?” Đối với mối quan hệ giữa cô và Âm Dạ Duật, Vân Hinh Như vẫn luôn nghi ngờ nhưng lại không có cơ hội mở miệng hỏi, đợi đến lúc bà muốn mở miệng thì cô đã gã cho người ta.

Mạc Từ Yên sùng sốt: “Con và anh ấy đến với nhau hoàn toàn là vì muốn ở bên cạnh nhau, lấy đâu ra giao dịch ngầm chứ?” Cô chỉ nói hai người họ vì muốn ở bên cạnh nhau nên mới lựa chọn kết hôn chứ không phải là vì yêu. Đúng vậy, bởi vì bản thân cô cũng không rõ Âm Dạ Duật có yêu cô hay không, dù sao anh cũng chưa từng nói chữ “yêu” này với cô. Chính là đối với cô mà nói, anh yêu cô hay không không quan trọng, quan trọng là người ở bên anh là cô, huống hồ anh là người cầu hôn cô, cho nên... có vẻ như anh cũng không đến nỗi chán ghét người vợ này đâu nhỉ?

Kiếp trước hai người họ kết hôn là bởi vì giao dịch, tờ giấy hôn nhân chỉ có hiệu lực trên danh nghĩa, trong lòng hai người đều rõ ràng là không hề có hình bóng của đối phương, cho dù ấn tượng đầu tiên không tồi nhưng cũng không đến mức yêu đến chết đi sống lại mà dẫn đến hôn nhân. Vốn dĩ kiếp này Mạc Từ Yên chỉ muốn ở bên cạnh lặng lẽ bảo vệ anh, bởi vì cô biết rõ những chuyện mà mình gây ra ở kiếp trước, nếu để anh biết được thì có lẽ nhìn mặt cô anh cũng sẽ không nhìn huống hồ là việc kết hôn. Thế nhưng đối mặt với tình yêu, Mạc Từ Yên đã không còn đủ lí trí để nhận thấy điều đó, đợi lúc cô phát hiện thì cô đã gã cho anh rồi.

Âm Dạ Duật vì sao lại lấy cô? Chính bản thân cô cũng không có câu trả lời.

Cô tự nhận bản thân có mị lực nhưng mị lực của bản thân cũng không lớn đến mức khiến một người đàn ông như anh yêu cô và chịu lấy cô, cô biết rõ năng lực của bản thân đến đâu, cho nên cô cũng không tin tưởng anh lấy cô là vì yêu cô. Sống cạnh anh năm năm thời gian, cô còn không thể chiếm được một vị trí trong trái tim anh thì làm sao có thể trong vòng một hai tháng cô lại có thể khiến anh yêu cô?

Phụ nữ chỉ biết tự lừa mình dối người, ngay từ đầu cô đã biết rõ chuyện này nhưng vẫn cứ giả vờ không biết, anh không nói, cô cũng không dám hỏi, bởi vì cô sợ hãi, đồng thời cũng luyến tiếc hơi ấm còn sót lại của anh đối với cô.

“Phải không?” Vân Hinh Như không trả lời mà hỏi ngược lại, có đôi khi bà cũng phải thừa nhận, con gái bà đã trưởng thành, đã đủ tự lập để đưa ra một quyết định gì đó, bất quá nếu đã dám đưa ra lựa chọn thì bà mong cô cũng phải can đảm để đối mặt với nó.

“Cho dù con có làm gì sai trái, Mạc gia cũng sẽ gánh vác thay con.” Lời nói nhẹ nhàng nhưng lại đánh vào lòng người nghe.

“Mẹ...” Mạc Từ Yên cắn môi, Mạc gia chưa từng vứt bỏ cô, điều này cô biết rõ, cho dù cô có làm gì, cho dù cả thế giới có đối nghịch với cô, Mạc gia vẫn sẽ đứng về phía cô.

“Được rồi, được rồi, buông mẹ ra, mẹ còn phải nấu ăn nữa.” Vân Hinh Như buồn bực mở miệng, cô ở phía sau ôm bà không buông, tưởng mình là trẻ con sao?

“Mẹ à, con hỏi mẹ một chuyện được không?” Mạc Từ Yên vẫn cứ ôm lấy bà không buông, còn làm nũng dụi dụi lưng bà khiến Vân Hinh Như lấy làm bất đắc dĩ.

“Mẹ và ba ba có bí mật với nhau không?”

Vân Hinh Như ngẩn ra, không rõ vì sao cô đột nhiên lại hỏi vấn đề này.

“Chính là con có một bí mật, con không biết có nên nói với anh ấy hay không?”

“Là bí mật gì? Rất quan trọng sao?” Vân Hinh Như quay người lại, Mạc Từ Yên ngoan ngoãn buông bà ra, lúc này bà có thể thấy rõ được ánh mắt cô có một nỗi buồn không rõ, đây rõ là một bộ dạng ủy khuất!

Bà nhìn lầm rồi sao? Trong mắt cô xuất hiện một nỗi buồn không rõ, hơn nữa nguyên nhân còn là bởi vì con rể của bà?

Từ nhỏ đến lớn Vân Hinh Như chưa từng chứng kiến đáng về Mạc Từ Yên phải chịu ủy khuất, bởi vì có Mạc gia chống lưng cho dù người khác có mueri là gan cũng không dám đụng vào viên ngọc của Mạc gia. Vân Hinh chưa từng chứng kiến qua không có nghĩa là Mạc Từ Yên chưa từng chịu ủy khuất, cô từ nhỏ đã được dạy dỗ thành công chúa cao cao tại thượng, đối mặt với sự ghen tỵ thù hận từ người khác, cô đều dùng dáng vẻ người bề trên nhìn xuống, trong mắt cô tất cả bọn họ chỉ như một con kiến, bị một con kiến mắng chửi thì bản thân cô cũng phải mắng chửi lại sao? Như vậy thì cô chẳng khác nào bọn họ, một con kiến cũng không bằng. Bởi vì tư duy khác người của cô, trong suy nghĩ của mọi người Mạc gia, cô không bắt nạt người khác thì thôi đi, người khác nào dám bắt nạt cô, cho nên việc Mạc Từ Yên chịu ủy khuất là điều không thể nào. Có lẽ lần chịu ủy khuất duy nhất đồng thời cũng là lần đầu tiên nguyên nhân là do Trác Lân.

Cô gật đầu, không nói.

“Cho nên bộ dạng rối rắm của con hôm nay là có liên quan đến bí mật này?” Vân Hinh Như rất tri kỉ hỏi một câu như vậy, cô lại tiếp tục gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với câu hỏi của bà.

“Có chuyện gì mau nói, đừng có mà gật đầu liên tục như vậy!” Vân Hinh Như buồn bực, bà chăm sóc cô từ nhỏ đến lớn cũng không có phát hiện cô có bí mật gì, vậy mà hiện tại cô lại bảo có bí mật giấu bà, thân là người làm mẹ, lẽ ra cô phải chia sẻ với bà những chuyện đó, hiện tại thế nào, giữ trong lòng

một mình không sợ ghen chết sao?

“Chính là... con cũng không biết mở miệng thế nào?” Mạc Tử Yên cực kì ủy khuất, chính là nếu cô biết được suy nghĩ của Vân Hinh Như chỉ sợ sẽ càng ủy khuất.

“Rốt cuộc là bí mật gì?”

“Bí mật này nếu nói ra, con nghĩ hôn nhân giữa con và anh có thể sẽ không thể cứu vãn.” Cô rũ mắt, che đi cảm xúc trong mắt, đó là bí mật lớn nhất đời cô, cô vốn dĩ dự định sẽ không nói ra bất quá nếu tiếp tục giữ trong lòng, không chỉ bản thân cô sẽ khó chịu mà khúc mắc giữa cô và anh cũng không thể giải. Bản thân cô không thể tiếp tục lừa mình dối người, mơ mơ hồ hồ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra được, ngay từ khi Vân Hinh Như hỏi anh lấy cô là vì sao, trong lòng cô cũng hiện lên một câu hỏi tương tự như vậy, và rốt cuộc bản thân cô cũng chẳng thể có đáp án cho câu hỏi này.

Vì sao cô lại không thể có đáp án? Bởi vì chính cô cũng không chẳng biết anh vì sao lại đồng ý lấy cô, có lẽ chỉ có anh mới có thể trả lời câu hỏi này. Thời gian bên nhau, có được những kỉ ức đẹp nhất nhưng cũng không thể khiến anh yêu cô được, bởi vì trước đó có một Trác Lâm nên càng khiến cô không dám tin tưởng anh sẽ yêu bản thân một cách dễ dàng như vậy nhưng vì muốn ở bên cạnh anh, nghịch thiên cải vận, Mạc Tử Yên tình nguyện tin tưởng điều mà không cách nào tin tưởng đó.

“Nghiêm trọng như vậy?” Vân Hinh Như nhủ mày, nhìn vẻ mặt của con gái, tựa hồ không giống như đang nói đùa. Bà trầm mặc một lúc mới mở miệng, bà không tiếp tục hỏi cô đó là bí mật gì, bởi vì cô đã đủ lớn, có những chuyện bản thân tự làm chủ được, bà tuy là mẹ cô nhưng không thể suốt đời che chở cho cô được, một ngày nào đó cô cũng sẽ tự bản thân đối mặt với thử thách bên ngoài, cánh tay Mạc gia dù rộng cũng không thể thay đổi việc bản thân cô phải trưởng thành, cho nên ngoại trừ đưa ra lời khuyên, Vân Hinh Như cũng đành bất lực.

“Dù có chuyện gì thì mẹ cũng khuyên con một câu, mặc kệ lúc đầu hai đứa đến với nhau là vì cái gì nhưng giữa vợ chồng với nhau hãy thành thật với nhau, đôi khi chỉ cần một lời nói dối cũng có thể khiến cho gia đình hạnh phúc tan vỡ. Yên Nhi, mẹ muốn con hạnh phúc, mẹ tôn trọng quyết định của con không có nghĩa là đồng ý với việc làm sai trái của con, vẫn là câu nói đó, cho dù con có làm gì thì Mạc gia cũng sẽ gánh vác thay con.”

Vân Hinh Như chỉ có một cô con gái duy nhất, bà tất nhiên muốn dành những thứ tốt nhất trên thế gian này cho cô, mặc kệ cô kiêu căng ngạo mạn, chỉ cần cô có thể bình an sống tốt, bà cũng nguyện ý dung túng cô. Ám Dạ Duật là một chàng trai tốt, tính tình anh trầm ổn mới có thể chịu đựng được tính khí thất thường của con gái bà, bởi vì quan hệ thế giao, Vân Hinh Như cũng tin tưởng cho dù anh không yêu cô cũng sẽ không bắt nạt cô, không để cô phải chịu tổn thương.

“Con...” Tâm tình của người mẹ, Mạc Tử Yên không hiểu, bởi vì cô chưa từng làm mẹ, cô sẽ không thể nào hiểu được suy nghĩ của người mẹ đối với con cái nhưng trải qua một kiếp, đối với sự yêu thương Vân Hinh Như dành cho cô, cô sâu sắc cảm nhận được, tình cảm này vô cùng thiêng liêng, vô cùng cao quý, không có bất kì thứ gì trên đời có thể so sánh được.

Mẹ nói đúng, cô không thể tiếp tục giấu bí mật này, có lẽ khi biết được điều này anh sẽ không cần cô nữa, thậm chí còn muốn ly hôn với cô nhưng Mạc Tử Yên cảm thấy, giấy không thể gói được lửa, hiện tại anh không biết nhưng một ngày nào đó, cô vô tình đem sự thật nói ra, mọi chuyện khi đó có thể càng khó giải quyết hơn. Đau dài không bằng đau ngắn, nếu anh thật sự lựa chọn như vậy, cô cũng đành chịu, dù sao cũng là bản thân cô sai trước, cô... một chút cũng không oán hận.

“Con gái, nếu ngày mai Ám Dạ Duật đuổi con ra khỏi nhà, con nhất định phải gọi về nhà, mẹ sẽ cho người đến đón con.” Nghe được lời của Vân Hinh Như, Mạc Tử Yên co rút khóe miệng, đây là lời một người mẹ nên nói sao? Con gái rơi vào tình trạng như vậy, lẽ ra lúc này bà phải an ủi cô mới đúng chứ?

Cô là bị nhặt được đúng không?

Chắc chắn là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bí mật của Mạc Tử Yên

Mạc Tử Yên bên này đang rối rắm thì bên kia Lãnh An Nhiên đã tìm đến Ám Dạ thị, bởi vì Ám Dạ Duật muốn đồ danh bà xã cho nên việc trong công ty đều giao lại cho Trương Đình, chức vụ của Trương Đình chỉ là trợ lý nhưng mỗi khi Ám Dạ Duật vắng mặt, Trương Đình chính là người đại diện cho anh, địa vị của Trương Đình trong ty so với giám đốc cũng không hề thua kém.

“Xin hỏi vị tiểu thư này, cô muốn...” Cô gái lướt qua người nhân viên tiếp tân như cô nàng chưa hề tồn tại, nhân viên sững sốt một chút, sau đó nhìn cô gái tiến vào thang máy, còn chưa kịp tiến lên ngăn cản thì cửa thang máy mở ra, một người đàn ông chặn hết cửa, không cho cô gái vào.

“Cô đến đây làm gì?” Trương Đình nhíu mày, nhìn bộ dạng gấp gáp của cô hẳn liền biết cô muốn tìm người, thế nhưng người cô muốn tìm không có ở đây, cô đến đây cũng vô ích.

“Chẳng phải anh biết rất rõ sao? Tôi đến đây tìm Duật.” Cô gái nhìn Trương Đình một cái rồi muốn tiến vào thang máy nhưng động tác của người đàn ông lại nhanh hơn, hấn bước ra khỏi thang máy rồi nhấn nút, một tay đưa ra muốn ngăn cản, cửa thang máy nhanh chóng đóng lại dưới ánh mắt tức giận của cô gái.

“Trương Đình! Rốt cuộc anh muốn làm gì?!”

“Tôi chỉ làm những việc tôi nên làm, còn nữa tên của tổng tài chúng tôi không phải ai cũng có thể tùy tiện gọi, đặc biệt là cô Lãnh tiểu thư.” Ánh mắt sắc bén của hấn quét qua người cô, nếu ánh mắt của hấn có thể giết người thì cô sớm đã là một thi thể.

“Trương Đình, cho tôi gặp anh ấy.” Trương Đình nổi tiếng lạnh lùng, cách cư xử của hấn vô cùng quyết tuyệt, trong công ty không ai không sợ hấn, chỉ là người khác sợ hấn không có nghĩa là Lãnh An Nhiên cô sợ hấn!

Đúng vậy, cô gái này chính là Lãnh An Nhiên, cô lẩn lộn trong giới giải trí mấy năm năm, loại người nào chưa từng gặp qua? Có thể từ một kẻ vô danh tiểu tốt bước lên vị trí Tiểu Thiên Hậu cũng không phải hoàn toàn nhờ vào Thịnh Thế, cô cũng có năng lực của bản thân, một Trương Đình vốn không làm khó được cô. Hôm nay cô đã quyết tâm đến Âm Dạ thị tìm anh còn sợ một Trương Đình chặn đường sao?

“Tôi tựa hồ đã nói rất rõ ràng với Lãnh tiểu thư, tổng tài chúng tôi không muốn gặp cô, nếu cô có việc có thể đến Tôn thị tìm Tôn thiếu.”

“Người tôi muốn gặp là anh ấy, vì sao muốn tôi đến Tôn thị?” Lãnh An Nhiên bị chọc giận, mặc kệ cánh tay đang cản trở của Trương Đình, cô đẩy hấn sang một bên nhưng sức lực của một cô gái vốn không có bao nhiêu cho nên thân hình hấn vẫn vững như thái sơn, người ngoài nhìn vào thành ra cô và hấn đang lờ lỏi kéo kéo, hành động có vẻ ái muội vô cùng.

“Lãnh tiểu thư, xin chú ý thân phận của cô!” Trương Đình sa sầm mặt, hiện tại nếu hấn buông tay cô nhất định sẽ thừa cơ hội đi vào thang máy, còn nếu hấn không buông tay, người ngoài nhìn vào sẽ hiểu lầm quan hệ bọn họ.

“Quản... quản lý Vương chuyện này...” Nhân viên tiếp tân sợ hãi nhìn cô gái bên cạnh, cũng không biết cô xuất hiện khi nào.

“Gọi bảo vệ.” Vương Hạ lạnh lùng mở miệng, ánh mắt từ đầu chí cuối vẫn dán trên người Trương Đình, gương mặt bình tĩnh không gợn sóng khiến người khác không biết cô đang nghĩ gì.

Cô gái này, không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy cô ta đến tìm Âm Dạ Duật, cô nhìn thấy nhân viên tiếp tân gọi điện báo một tiếng cho anh, nhưng dù thế nào quả vẫn không thay đổi, Âm Dạ Duật không chịu gặp cô ta. Có một lần cô ta đến đây, cô nhìn thấy Trương Đình phản phò người sắp xếp một phòng khác, sau đó người tiếp cô ta không ai khác chính là Tôn gia Đại thiếu Tôn Lãnh Diệt.

Đối với thái độ của Lãnh An Nhiên, cô liền biết được quan hệ giữa cô ta và anh không tầm thường, bất quá nhìn lại thái độ lãnh đạm như nước của anh, rốt cuộc mới hiểu cô gái này tự mình đa tình.

Nhìn ngang nhìn dọc nhìn xéo nhìn nghiêng, cô gái này phải công nhận là đại mỹ nữ, một chút khuyết điểm cũng không có nhưng cô không thích cô gái này.

Vì sao?

Không thích một người cũng cần có lý do sao?

Nhìn cách cô ta cư xử với Trương Đình là thấy đáng ghét rồi.

Sau đó bảo vệ được gọi đến, nhìn thấy đối phương là phụ nữ, trong lòng liền than thở không thôi, mọi ngày không gọi bảo vệ, gọi đến một lần là gặp phụ nữ, có biết phụ nữ phiền phức lắm không? Lần trước gặp hai cô gái kia cũng khó giải quyết rồi, lần này nhìn đến trợ lý Trương Đình cũng phải sa sầm mặt liền biết cô gái này so với hai cô gái kia càng khó đối phó hơn.

Nhìn đến bảo vệ đang tiến gần, Lãnh An Nhiên vội buông tay Trương Đình ra, ánh mắt hiện lên tia lửa giận: “Trương Đình, anh dám gọi bảo vệ?”

Trương Đình nhú mày, hấn cũng không rõ vì sao bảo vệ lại xuất hiện ở đây, bất quá có bảo vệ ở đây tốt lắm, hấn cũng không muốn cùng nữ nhân này tranh cãi.

“Lãnh tiểu thư, cô muốn tự đi ra ngoài hay để chúng tôi “mời” cô đi?”

“Trương Đình, anh giỏi lắm!” Để lại một câu như vậy, Lãnh An Nhiên quay người rồi đi, may mắn hôm nay cô ra ngoài có đeo kính che đi nửa gương mặt nếu không chuang đầu tạp chí ngày mai sẽ là: “Tiểu Thiên Hậu bị bảo vệ mời ra khỏi cửa Âm Dạ thị”.

Lãnh An Nhiên đi rồi, Trương Đình mới dám thở ra, Lãnh An Nhiên vốn dĩ là kẻ không dễ đối phó, cũng không biết sao cái bánh nướng này lại rơi vào đầu hấn, mọi lần không phải Tôn Lãnh Diệt tiếp sao? Tổng tài cũng thật quá độc ác.

“Vương Hạ...” Ánh mắt Trương Đình rơi vào người cô gái đang tiến lại phía này, còn chưa đợi hấn mở miệng cô đã cướp lời, vẻ mặt khá là bất mãn.

“Ngay cả một người phụ nữ anh cũng không đối phó được, thật đúng là vô dụng.”

Trương Đình sùng sốt, cũng không tức giận vì bị mắng: “Bởi vì thân phận của cô ấy...” Có chút đặc thù, hấn cũng không dám làm càn.

“Người vô dụng như anh, không có em thì phải làm sao?”

“Em...”

“Vì muốn thế giới mất đi một người vô dụng như anh, em sẽ miễn cưỡng lấy anh về nhà.”

Nhìn về mặt “Thấy em vĩ đại không” của cô, Trương Đình cảm thấy buồn cười, bàn tay vòng qua lưng cô, ôm lấy cô vào lòng: “Vậy thì phải cảm ơn em rồi.” Hắn không hề bận tâm đến việc cô nói là “lấy” hắn chứ không phải “gả” cho hắn.

~~~~~

Có Mạc Từ Yên giúp đỡ, động tác nấu ăn của Vân Hinh Như so với ngày thường nhanh hơn không ít, lúc hoàn thành thì sắc trời bên ngoài cũng đã sập tối, bữa chiều liền dời thành bữa tối. Bởi vì lúc trưa ăn không ít cho nên buổi tối Mạc Từ Yên ăn rất ít, Vân Hinh Như thấy vậy liền ép cô, con gái bà vốn kén ăn, hiện tại lại ăn ít như vậy, cũng không biết làm sao đủ chất dinh dưỡng, Vân Hinh Như vừa bắt mẫn vừa gấp thức ăn cho cô, may mắn là có Âm Dạ Duật ở bên cạnh giải thích nếu không Mạc Từ Yên thật sự bị Vân Hinh Như dưỡng thành heo.

Buổi tối, Vân Hinh Như tiễn hai người ra về, Vân Mặc cũng nhanh chóng ra sân bay, hình như công ty ở nước ngoài của hắn có việc, hắn thân là chủ nhân nên phải nhanh chóng trở về, vốn dĩ điện thoại bên kia gọi đến từ buổi chiều nhưng lúc đó Vân Hinh Như chỉ mới chuẩn bị xong bữa tối, còn chưa thường thức tay nghề của chị gái, Vân Mặc làm sao có thể bỏ đi? Mặc kệ bên kia không ngừng gọi điện hỏi, Vân Mặc vẫn thản nhiên, tựa hồ như gặp chuyện không phải là công ty của hắn, Vân Hinh Như bên cạnh khuyên không được cũng đành mặc kệ, thấy cậu nhỏ có chuyện, Mạc Từ Yên liền cho hắn đi nhờ, may mắn hôm nay Âm Dạ Duật đi xe bốn chỗ chứ không phải hai chỗ, nguyên nhân cũng là vì có chỗ đựng đồ mà cô mua. Âm Dạ Duật và Mạc Từ Yên ngồi ở đằng trước, chỗ ngồi phía sau dành cho Vân Mặc, bên cạnh hắn là một đồng túi lớn túi nhỏ mà buổi trưa cô vừa mua, một người đàn ông cao lớn lại ngồi bên cạnh một đồng đồ, về mặt Vân Mặc thản nhiên như thường nhưng người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy khung cảnh này có chút buồn cười.

“Cậu, khi nào cậu trở về?” Sân bay giờ này không ít người, nhân lúc Âm Dạ Duật đi mua vé máy bay, Mạc Từ Yên vội vàng từ biệt cậu nhỏ.

“Rất nhanh, ngoan ngoãn ở lại, phải biết chăm sóc cho bản thân biết không?” Vân Mặc xoa đầu cô, khôi phục bộ dạng thường ngày, ánh mắt hắn nhìn cô vô cùng ấm áp, tựa như đang nhìn con gái mình vậy.

Cô gật đầu, còn chưa kịp mở miệng, Vân Mặc đã cướp lời: “Nếu cậu ta bắt nạt con, gọi cho cậu, cậu sẽ trở về trừng trị cậu ta.” Hắn không muốn nhìn thấy nước mắt của cháu gái nhỏ của hắn, cô vốn dĩ sinh ra là công chúa, mà công chúa phải có được một cuộc sống hạnh phúc, Trác Lâm không xứng với tiêu công chúa của hắn, nếu Âm Dạ Duật cũng giống như Trác Lâm, không biết trân trọng cô thì hắn sẽ đưa cô qua Pháp, một nửa dòng máu của cô là dòng máu hoàng tộc, gia tộc Annatoria cũng không nghèo đến mức không nuôi nổi cô.

Mạc Từ Yên ngăn ra, nhìn theo ánh mắt của Vân Mặc thấy Âm Dạ Duật đang tiến về hướng này, lúc này mới hiểu hàm ý trong lời nói của hắn, có lẽ Vân Hinh Như đã nói với hắn chuyện của cô nên hắn mới có phản ứng như vậy.

“Sẽ không, cậu nhỏ, lần này Yên Nhi thật sự có đủ năng lực để giải quyết vấn đề.”

Thấy ánh mắt kiên định của cô, Vân Mặc gật đầu không nói, lúc này Âm Dạ Duật đã đứng bên cạnh cô, nhận vé máy bay từ anh, hắn ôm cô một cái xem như từ biệt, lúc đi ngang qua chỗ Âm Dạ Duật, hắn cho anh một ánh mắt cảnh cáo, đối với con người của Âm Dạ Duật có lẽ cô không biết nhưng hắn thì lại biết rất rõ.

“Về thôi.” Bóng dáng của Vân Mặc khuất dần sau cửa sân bay, Mạc Từ Yên mới cùng anh ra về, trên đường về không khí trong xe có vẻ tĩnh lặng, đường cao tốc ngày càng vắng người, Mạc Từ Yên chỉ lo suy nghĩ nên không có phát hiện đường đi và đường về là hai con đường khác nhau, lúc phát hiện thì chiếc xe đã dừng tại một căn biệt thự.

Mạc Từ Yên sững sờ: “Đây là đâu?”

“Âm Dạ Đế Cung.” Âm Dạ Duật mấp môi: “Nhà của chúng ta.”

Âm Dạ Đế Cung, nhà của chúng ta.

Mấy chữ đơn giản lại khiến Mạc Từ Yên kinh ngạc đến mức nói không nên lời.

“Anh... anh đang nói gì vậy? Nhà chúng ta... không phải ở Âm Dạ gia sao?” Con đường này tên là Vân Chi Lộ, khắp xung quanh đều là biệt thự dinh thự trải dài, khác hẳn với những căn biệt thự khác, Âm Dạ Đế Cung nằm biệt lập trên một khu đất, hai bên đều cách các căn biệt thự khác khoảng năm sáu mét, khu đất rộng lớn trồng đủ các loại hoa cỏ, dưới ánh trăng nở rộ vô cùng rực rỡ.

Xung quanh đây có không ít biệt thự nhưng kiến trúc của căn biệt thự trước mặt hoàn toàn khác biệt, biệt thự mang đậm phong cách Châu Âu thời hiện đại, được trang hoàng bởi một màu trắng xóa, hoàn toàn không thích hợp với cái tên “Âm Dạ” này, trông nó thật sự vô cùng trắng lẹ, sáng chói như kim cương vậy.

“Âm Dạ gia cũng là nhà nhưng không phải nhà của chúng ta.”

“Như vậy thì có gì khác nhau?” Mạc Từ Yên nhú mày, không rõ ý của anh.

“Nơi này là nhà của chúng ta, chỉ riêng hai chúng ta.” Âm Dạ Duật cười, một nụ cười khá nhạt nhưng trong mắt cô, nụ cười ấy lại tỏa sáng hơn cả ánh trăng trên bầu trời kia nữa.

“Nơi này là món quà sinh nhật ông nội tặng cho anh, chỉ khi anh bận việc về khuya anh mới đến đây.” Âm Dạ Duật dắt tay cô vào bên trong, lúc này Mạc Từ Yên mới sực nhớ lại, kiếp trước cô đã nghe qua Minh Tâm nói về việc này, anh có một căn nhà riêng ở ngoài, chỉ khi bận việc mới anh qua đêm nếu không có việc gì anh sẽ đều về biệt thự Âm Dạ gia cho nên đối với căn biệt thự này của anh, người Âm Dạ gia đều không hề bận tâm đến, nếu không phải có cuộc gọi của Lãnh An Nhiên ngày đó, có lẽ cô cũng sẽ không quá bận tâm.

Mặc dù không có người thường xuyên ở đây nhưng biệt thự lại vô cùng sạch sẽ, phòng khách gọn gàng ngăn nắp, một chút bụi cũng không có, xuyên qua phòng khách, anh dẫn cô lên lầu, trên lầu có không ít phòng, đang lúc Mạc Từ Yên tò mò muốn xem xung quanh thì anh lại dẫn cô đến một căn phòng. Cửa căn phòng làm bằng gỗ, chất liệu gỗ cứng rắn lại có một mùi hương rất thơm, căn phòng rộng lớn, cách trang trí không khác gì phòng của anh ở Âm Dạ gia cả, trong phòng thoang thoảng mùi hương của anh khiến cô cảm thấy có chút quen thuộc.

“Duật thường qua đêm ở ngoài, cô không biết sao?”

“Cô có biết anh ấy qua đêm ở đâu không? Anh ấy qua đêm ở chỗ tôi.”

Anh ấy qua đêm ở chỗ tôi.

Động tác dưới chân Mạc Từ Yên dừng lại, Âm Dạ Duật đang nắm lấy tay cô tất nhiên cũng phát hiện ra chuyện này, anh quay người lại, bởi vì cô cúi đầu nên không nhìn rõ cảm xúc trên mặt cô.

“Làm sao vậy?”

“Vi sao anh lại muốn đưa em đến đây?” Mạc Từ Yên không ngốc, kiếp trước kết hôn cùng anh, cho dù là năm năm thời gian ở bên nhau anh cũng không đưa cô đến đây, bởi vì hôn nhân của họ là kẻ ước hôn nhân nên cô cũng không trách anh. Kiếp này nếu anh muốn đưa cô đến đây thì trước ngày bọn họ kết hôn anh đã phải đưa cô đến nơi này, cho dù lúc đó bận rộn thì vào ngày đầu tiên sau hôn nhân anh cũng đã có cơ hội đưa cô đến đây nhưng anh không, rõ ràng đây là nơi ở của anh, anh không muốn để người ngoài vào.

Vậy thì vì sao hiện tại anh lại muốn đưa cô đến đây?

“Anh biết chuyện gì rồi đúng không?” Nếu không hôm nay anh sẽ không cư xử kỳ lạ như vậy, anh là người đàn ông ôn nhu nhưng đó cũng chỉ là mặt nạ bên ngoài của anh, con người thật sự của anh thế nào cô không biết nhưng cô có thể cảm nhận được buổi trưa khi chạm vào ánh mắt của anh.

Con người anh không hề giống như thái độ anh biểu hiện ra ngoài.

“Vi sao lại nói vậy?” Giọng điệu Âm Dạ Duật vẫn rất nhẹ nhàng như con người của anh, trong giọng còn mang theo một chút dỗ dành.

“Em vốn dĩ không muốn nói ra nhưng em cảm thấy chuyện này sớm muộn gì anh cũng sẽ biết, không bằng chúng ta cứ thẳng thắn với nhau đi.” Mạc Từ Yên ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ kiên định, khi ánh mắt hai người giao nhau, cô một chút cũng không né tránh.

“Ừ?”

“Thật ra em vẫn luôn giấu anh một chuyện, chuyện này vốn là bí mật lớn đời em, em chưa từng nói ra với ai, em không muốn trốn tránh nữa.”

“Hôm nay em có nói chuyện với mẹ, mẹ nói là đã là vợ chồng với nhau thì phải nên thành thật, đó là nguyên tố giúp gia đình trọn vẹn, em hiện tại cũng muốn thành thật với anh, chỉ là sau đó... mong anh cũng nên thành thật với em.” Nói đến đây ánh mắt cô rũ xuống, mi dài như cánh bướm che đi cảm xúc trong đôi mắt kia.

“Em muốn anh thành thật? Anh còn chưa đủ thành với em thật sao?” Âm Dạ Duật cúi đầu, giọng nói thì thầm bên tai cô, hơi thở của anh phả vào tai cô khiến cô giật mình, vội vàng lùi lại một bước.

“Anh đừng có mà giờ trò! Tốt nhất nên im lặng nghe hết câu chuyện...”

“Được rồi.” Âm Dạ Duật thở dài, ánh mắt lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Em sẽ kể cho anh mọi chuyện... là câu chuyện về một cô gái.”

Tuổi thơ của cô gái ấy không giống như những người khác, trong mắt mọi người cô là công chúa không thể xâm phạm, mà quá thật chính là như vậy, cô không chỉ nhận được sủng ái từ cha mẹ mà những người xung quanh đều đối với cô ấy thập phần cung kính. Bởi vì thân phận khác biệt, từ nhỏ cô đã không bạn bè, người giàu có không thích tính cách của cô ấy, người nghèo khó lại không dám làm bạn với cô ấy, cho nên tuổi thơ của cô trôi qua thập phần nhàm chán. Lên cao trung cô ấy không muốn dựa vào tiếng tăm của gia tộc nên đã tự mình giả trang thành một học sinh có gia cảnh bình thường, cô ấy nghĩ chỉ cần như vậy thì bản thân liền có thể trải qua một cuộc sống bình thường, nhưng bởi vì ngoài quá bất mắt nên cô ấy khiến không ít nữ sinh ghen ghét, chính là trường học quản lý quá nghiêm, ngoại trừ khiêu khích châm chọc họ cũng không dám làm càn.

Vào một buổi chiều nọ, trường học tổ chức đại hội gì đó bắt buộc tất cả học sinh đều phải có mặt ở sân trường, đang lúc cô chán nản vì phải nghe giáo viên nói thì một người đàn ông bước lên đài, hẳn là hội trưởng hội học sinh, thay mặt giáo viên đọc một loạt thông tin cần thiết về trường học, vốn dĩ cô

không hề quan tâm, chính là không biết vì sao lúc đó ánh mắt cô lại không rời khỏi người hắn được, kiểu như bị thu hút vậy. Cô nhận ra người đàn ông này, khi đó cô bị một tên lưu manh chặn đường, sau đó hắn liền ra mặt giúp cô, hắn xuất hiện giống như trong phim, khi đó ấn tượng của cô đối với hắn chỉ tốt hơn một chút cũng không thể nói là có hảo cảm được, không biết sao lần này lại có một cảm giác hoàn toàn khác hẳn.

“Sau đó cô ấy theo đuổi người đàn ông, không bao lâu hai người liền chính thức quen nhau, chỉ là mối quan hệ đó... rõ ràng là chỉ có mình cô ấy đơn phương, bởi vì trong lòng người đàn ông đã có một bóng hồng khác.” Ba năm thời gian ở bên nhau, một chút cảm giác ám áp cô cũng không cảm nhận được, so với một người đàn ông cô gặp vào một ngày mưa to hai năm trước thì cảm giác có chút không giống nhau, một người đội mưa đi đến đưa dù cho cô, không biết có phải mưa lớn quá không mà cô không thể thấy rõ được gương mặt của người đàn ông. Chỉ một hành động nhỏ nhặt ấy cũng khiến cho trái tim cô ấy đập mạnh, nếu không phải đã có bạn trai, cô thật sự nghĩ rằng người mình yêu chính là người đàn ông đưa dù cho cô.

Cô không phải loại nữ nhân thủy tính dương hoa, cho dù hành động của người đàn ông đó khiến tim cô đập mạnh đi chăng nữa cũng không có nghĩa người cô yêu là hắn, trong bất kì mối quan hệ nào, kể cả tình yêu cũng cần nhất là sự thủy chung, người đàn ông đó xuất hiện vào lúc cô yêu đuối nhất, có lẽ trái tim cô đập mạnh là vì cảm kích chứ không phải vì tâm động.

Sau đó cô gái ấy biết được bản thân mình vẫn còn có một vị hôn phu mà chưa từng gặp gỡ, nhất thời cô cũng không biết nên làm thế nào. Dưới áp lực của gia đình, cô bắt đầu đi phải đi xem mắt, ấn tượng của cô về đối phương xem như không tệ, mặc dù anh xuất sắc hơn người bạn trai của cô, ôn nhu như hoàng tử khiến người khác có hảo cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên, trái tim cô khi đó bắt đầu rung động, chỉ là giây phút đó cô không hề nhận ra, đồng thời cũng không bị ảnh hưởng bởi một cảm xúc nhỏ nhặt.

Mạc Từ Yên cười nhạt, nếu cô sớm nhận ra rằng khi đó người mình yêu là ai, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không trở nên phức tạp như vậy.

“Lần thứ hai gặp lại vị hôn phu của mình là khi cô ấy cùng bạn trai chia tay, bởi vì người con gái mà hắn tâm tâm niệm niệm đã trở về, thân là thể thân cũng nên trả lại vị trí cho chính chủ. Trong lúc tuyệt vọng cô ấy đã quyết định tìm đến vị hôn phu kết hôn, hôn ước của họ là khế ước hôn nhân, mỗi người đều có mục đích của riêng mình.” Khi biết được anh vì muốn cha mẹ mình vui vẻ mới đồng ý kết hôn với cô, không biết vì sao cô lại cảm thấy thất vọng.

“Vì sao lại thất vọng?” Anh mở miệng, ánh mắt anh trầm tĩnh như nước, như mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, khi nhìn vào bản thân sẽ bị chìm đắm trong ánh mắt đó.

“Chính là bởi vì cô ấy không hề biết rằng ngay từ lần đầu gặp gỡ vị hôn phu đó đã cướp đi trái tim cô, cô không hề nhận ra trái tim bản thân sớm đã vì người đó mà lỡ nhịp, cô luôn tự lừa mình dối người rằng người cô ấy yêu là một người đàn ông khác.”

Nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt đọng ở nơi bàn tay cô, cảm giác chân thật khiến Mạc Từ Yên cảm thấy khó chịu, vào lúc này đây cô muốn òa khóc lên chứ không phải im lặng kìm nén cảm xúc của bản thân như thế này. Cô cũng con gái, cô cũng sẽ yếu đuối chứ không hề mạnh mẽ như thứ bản thân thể hiện ra ngoài, đây là lúc cô yếu đuối nhất, mà chỉ có anh mới có thể nhìn thấy bộ dạng này của cô.

“Đừng khóc.” Anh đưa tay chạm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, đặt một nụ hôn nhẹ lên mắt cô, tựa hồ như muốn hút đi nước mắt đau đớn của cô. Cô không né tránh để mặc cho nụ hôn của anh rơi xuống từng ngóc ngách gương mặt mình.

“Nếu không muốn nói thì đừng nói nữa.” Anh thích nhìn bộ dạng lúc này của cô, cho dù là cô có khóc thì cũng chỉ có thể vì anh mà khóc.

“Không, em phải nói... hôm nay em phải nói hết mọi chuyện.” Mạc Từ Yên lắc đầu, đầu chui vào lòng, hai tay ôm lấy thắt lưng anh, như một chú thỏ con bị kinh sợ, muốn tìm một chút cảm giác an toàn.

Mạc Từ Yên đem hết tất cả mọi chuyện kiếp trước kể với anh, kể cả chuyện cô vì Trác Lân mà phản bội anh, vì hắn mà đẩy Án Dạ thị và Mạc thị vào bờ vực phá sản, khiến mẹ cô tức giận đến ngã bệnh, anh vì chống đỡ cả Ám Dạ thị mà lao tâm quá sức, sau cùng lại nhập viện, khi đó Mạc Từ Yên đã mất hết lí trí, cô gặp tai nạn nên trùng sinh. Cô biết được chuyện rất khó tin, nếu là người khác họ sẽ cảm thấy cô chắc chắn là bị điên rồi, hoặc là hoang tưởng quá độ, cô không biết liệu anh có tin cô không nhưng đó là sự thật, bí mật mà cô che giấu suốt thời gian qua rốt cuộc cũng bị chính bản thân cô nói ra, chỉ là sao khi nói ra rồi cô cảm thấy thật nhẹ nhõm.

“Lúc đầu không nói ra là vì em sợ anh sẽ không cần em nữa, em sợ hãi sẽ mất đi anh lần nữa, em thật sự...”

“Hiện tại không sợ hãi?”

Đột nhiên bị anh hỏi như vậy, Mạc Từ Yên ngẩn ra ba giây, sau đó mới bình tĩnh mở miệng: “Sợ, bởi vì sợ nên em không thể tiếp tục giấu anh. Duật, thật sự xin lỗi anh, cho dù anh có trách em, oán hận em, em cũng sẽ cam tâm tình nguyện để anh trách cứ, oán hận, bởi vì đó là lỗi lầm của em, em nên bị trừng phạt...” Cho dù anh muốn nằng nặc cô thế nào cũng được, coi cũng sẽ không có nửa câu oán than, bởi vì cô không có tư cách cầu xin sự tha thứ của anh, cô gây ra nhiều lỗi lầm như vậy, lẽ ra không nên sống trên đời nữa, lão Thiên cho cô sống lại là muốn trừng phạt cô đúng không?

“Đó là câu chuyện kiếp trước của em?” Lúc đầu nghe cô kể câu chuyện này anh đã xác định đây là câu chuyện của cô, người con gái đó là cô, bạn trai của cô là Trác Lân, về phần vị hôn phu đó chắc là anh. Nội dung lúc đầu Ám Dạ Duật thật phần quen thuộc, bởi vì trước khi có buổi gặp mặt hai năm trước anh đã cho người tra về quá khứ của cô, cho nên tất cả mọi chuyện của cô anh đều biết, cô thích cái gì, ghét cái gì, đồng hồ sinh học của cô anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, thứ ngoại ý muốn duy nhất chính là người cô thích lại là Trác Lân.

Câu chuyện của cô ngày càng đi xa thực tế, lúc đầu Ám Dạ Duật thật sự không tin lời cô nói, không phải anh không muốn tin chỉ là những chuyện đó thật khiến người khó mà tin tưởng, cô nói đó là kiếp trước của cô, là kiếp trước mà cô phải trải qua, kiếp trước của cô không hề vui vẻ, thế nhưng trong những mảng đen tối nhất cuộc đời cô lại gặp được anh.

Cô nói cô yêu anh, cô ở bên anh năm năm thời gian, hai người đồng giường cộng chăn nhưng lại cách một trái tim, thái độ của anh khi đó cũng không khác bây giờ bao nhiêu, anh đối xử với cô rất nhẹ nhàng và ôn nhu, điểm khác biệt chính là không có lưu manh, một lời không hợp liền hôn cô, chính là cô lại thích anh của hiện tại hơn, đồng thời cũng luyện tiết sự ôn nhu của anh trong quá khứ.

Cô nói xin lỗi anh, cô vì người đàn ông khác mà làm ra những chuyện có lỗi với anh, cô thừa nhận bản thân đã phản bội anh nhưng cô không có phản bội thể xác của mình, cô không có làm ra những chuyện xấu hổ kia, cô chỉ trợ giúp người đàn ông đó vì nghĩ rằng bản thân vẫn còn yêu hắn, cô nghĩ hắn sẽ yêu cô vì những chuyện cô đã làm cho hắn, cô muốn níu kéo một chút tình yêu mà lẽ ra bản thân cô sớm nên nhận ra tình yêu đó không hề tồn tại, cô mắng chính mình ngu ngốc, không chỉ làm tổn thương chính mình mà còn làm tổn thương anh.

Nghe hết câu chuyện về mặt anh từ đầu chí cuối vẫn bình tĩnh, chính là trong lòng đã gọn sóng, có lẽ lời cô nói là sự thật, cho dù không muốn tin anh vẫn phải thừa nhận, bản thân không thể chống cự lại nước mắt của cô.

Anh không hề oán trách cô, đó là chuyện kiếp trước, anh biết cô cũng không mọi chuyện thành ra như vậy, cô trùng sinh mang theo tất cả kí ức của kiếp trước, biết hết tất cả mọi chuyện trong tương lai nhưng có một chuyện mà cô không bao giờ biết được, đó chính là...

Ở kiếp trước, anh đã yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Quá khứ của Âm Dạ Duật

An ninh của Âm Dạ thị tuy không phải thuộc hàng đứng đầu nhưng nếu là người bình thường thì tuyệt đối không thể xâm nhập vào, mật tin của công ty không phải ai cũng có thể biết được, cho dù là nhân viên trong công ty nhưng nếu không phải người nắm giữ hạng mục cũng chưa chắc biết rõ mật tin này thì làm sao có thể dễ dàng để lộ ra bên ngoài?

Theo như lời kể của cô, kiếp trước cô không tham gia vào công ty, đối với chuyện của công ty không hề quan tâm cho đến khi Trác Lân tìm đến cô nhờ trợ giúp, không biết kiếp trước Âm Dạ Duật kia nghĩ như thế nào về việc giữa chừng cô muốn đến công ty làm việc nhưng nếu là anh thì chắc chắn trong lòng sẽ nảy sinh nghi ngờ. Mặc Tử Yên đến công ty chưa bao lâu thì thông tin về dự án kế tiếp lại bị rò rỉ, nói không nghi ngờ cô rõ ràng là giả, thế nhưng một cô gái như cô làm sao có năng lực lấy thông tin từ tay anh mà anh vẫn giả vờ như không có việc gì, nếu không phải anh dung túng để cô làm việc đó thì làm sao cô có thể để lộ thông tin cho Trác Lân biết?

Anh nghĩ đi nghĩ lại, nếu hai người bọn họ kết hôn vì kẻ ước thì không có lý do gì anh phải dung túng với cô gái này mà phản bội công ty, tính tình của Âm Dạ Duật kia thế nào anh không biết nhưng nếu là anh thì anh có thể hiểu được suy nghĩ của bản thân, nếu không phải vì dung túng với cô, anh hà tất gì không truy cứu trách nhiệm lên đầu cô?

Nguyên nhân anh dung túng cô rất đơn giản, có lẽ vì cô gái này đã chiếm một vị trí trong trái tim anh rồi, bất kể là kiếp trước hay kiếp này.

“Thật xin lỗi, em biết bản thân mình đã phạm sai lầm, em không cầu xin tha thứ, em chỉ muốn chuộc lại mọi lỗi lầm của bản thân...” Mặc Tử Yên cắn môi, nước mắt vẫn còn vuron trên khóe mắt, cô cúi đầu không dám nhìn anh, sợ sẽ nhìn thấy tia chán ghét trong đôi mắt anh.

“Em muốn chuộc lại lỗi lầm bằng cách gì cho anh?”

“Em... đòi trước đến khi chết đi em cũng không biết người đứng phía sau khiến Âm Dạ thị và Mặc thị sụp đổ là ai, cho nên em... em mới muốn đến gần anh, chỉ khi ở gần anh em mới có thể bảo đảm mọi chuyện sẽ không tái diễn nhưng sau đó...” Tâm tư của cô bắt đầu trở nên không an phận, cô bắt đầu tham luyện sự ôn nhu đó của anh, bắt đầu không muốn rời xa người đàn ông này, thời gian ở bên cạnh cho cô biết được đáp án mà bản thân muốn tìm, cô... không muốn rời xa người đàn ông này.

“Sau đó em mới phát hiện, cho dù kiếp trước hay kiếp này em cũng đều muốn ở bên cạnh anh...”

Nếu cô thật sự trả lời rằng khi đó cô tiếp cận anh chỉ vì muốn bảo vệ anh chứ không phải muốn ở bên cạnh anh, anh sẽ có phản ứng thế nào? Âm Dạ Duật không biết nhưng nếu trong lòng cô không có anh anh nhất định sẽ nổi điên lên.

“Vì sao khi đó lại không rời khỏi xe?” Anh đột nhiên hỏi một câu không liên quan đến vấn đề khiến Mặc Tử Yên hơi sững sốt, đối với tốc độ thay đổi vấn đề của anh có chút không theo kịp.

“Lúc đó trong lòng em chỉ nghĩ rằng là do bản thân em hại anh, mà thực chất là do em hại anh, nếu bởi vì em có lẽ anh cũng sẽ không kích động đến mức nhập viện... Cha mẹ đã đi nước ngoài, cậu nhỏ sẽ thay em chiếu cô hai người họ, cho nên dù em có chết đi thì bọn họ vẫn có thể sống tốt, mà anh... cuộc đời này em nợ anh, so với việc em sống mà làm thương tổn anh thì không bằng để em chết đi...” Mặc Tử Yên nở một nụ cười, một nụ cười châm chọc, cô đang châm chọc bản thân mình, nếu không có sự tồn tại của cô, có lẽ cha mẹ và anh đều sẽ trải qua cuộc sống tốt đẹp.

“Sống lại em thấy vui sao?”

Mạc Từ Yên nghe vậy ngẩn đầu, bắt gặp ánh mắt của anh, ánh mắt hai người chỉ chạm vào nhau trong chớp lát, cô rất nhanh liền dời mắt.

“Sống lại mang theo kí ức kiếp trước, gánh nặng như vậy em thật sự thấy vui sao?” Không có được kết quả, Âm Dạ Duật lần nữa mở miệng.

“Gánh nặng này tất nhiên là không hề vui vẻ...” Kể từ khi trùng sinh có ngày nào mà cô có thể ngủ yên giấc? Cô có thể dùng thuốc để giúp bản thân ngủ ngon hơn nhưng cô lại không dùng, lạm dụng thuốc ngủ quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, hưởng hồ... những cảnh trong mơ không ngừng nhắc nhở cô, chuyện mà cô chưa hoàn thành thì không thể ăn ngon ngủ yên được? Không liều thuốc nào có thể chữa khỏi chứng mất ngủ của cô nhưng anh thì được, chỉ cần ở bên cạnh anh, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, tâm tình của cô liền sẽ tĩnh lặng.

“Thế nhưng nếu có cơ hội sửa chữa sai lầm của bản thân, không để người khác trả giá vì em, em tất nhiên là vui vẻ.”

“Vậy sao so với việc sống trong quá khứ thì tại sao em lại không sống cho hiện tại mà cứ ôm khư khư mọi trách nhiệm vào bản thân mình? Lão Thiên cho em sống lại không phải vì muốn trừng phạt em mà là muốn em có thể sống tốt.”

“Em...” Mạc Từ Yên định mở miệng phản bác, chính là lời tới miệng lại không thể nói nên lời, cô cũng không phải nói gì. Đứng vậy, chẳng ai ép buộc cô phải gánh vác tất cả trách nhiệm, khi anh biết được cô phản bội anh cũng không có trách cứ cô, khi mẹ biết cô làm ra những chuyện này mẹ cũng không hề oán trách mà chỉ nhìn cô bằng ánh mắt thất vọng, chẳng ai trong bọn họ trách cứ hay oán trách cô, từ đầu chí cuối đều là do bản thân cô đem hết trách nhiệm đổ dồn cho bản thân.

Lão Thiên cho cô sống lại, cũng không phải muốn cô tự dày vò bản thân mình, là bởi vì cô buồn không được, cho nên...

“Cảm ơn anh Duật, cảm ơn anh vì đã cho em biết được, đời này em sống là vì cái gì.” Cô hướng về phía anh nở một nụ cười, nụ cười của cô như dương liễu tháng ba, hoa đào tháng năm, làm say lòng người.

“Nghĩ thông suốt là tốt rồi.” Ánh mắt anh nhìn cô đầy cưng chiều, hoàn toàn không giống với bộ dạng mà cô tưởng tượng khi anh nghe hết sự thật, anh vươn tay định vuốt tóc cô chính là Mạc Từ Yên nhanh chóng tránh thoát.

“Chúng ta còn chưa có nói xong.”

“Chưa nói xong?” Âm Dạ Duật nhướn mày, tỏ vẻ không hiểu lời cô nói.

Mạc Từ Yên cẩn thận đánh giá bộ dạng của anh, bởi vì quan hệ hôn nhân giữa hai người nên cô là người duy nhất có thể gần gũi với anh, trước kia cô cũng phát hiện ra anh có chút khác thường, chính là lúc đó cô cũng không có bận tâm, kiếp này anh vẫn là bộ dạng ôn nhu như vậy, chỉ là có đôi lúc anh nhìn cô bằng ánh mắt mà bản thân cô không thể giải thích được. Việc này phải nhắc đến ngày hôm nay ở văn phòng lúc cô đang ngủ luôn có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm vào cô, cho dù Mạc Từ Yên có ngủ say như chết thì cũng không thể chịu nổi ánh mắt nóng như lửa đó, khi tỉnh lại bên cạnh cũng chỉ có anh ở nơi đó, hơn nữa ánh mắt khi đó anh như cố... rõ ràng là bộ dạng sói đang rình mồi.

Vốn dĩ chính cô còn cảm thấy bản thân nhất định là nhìn lầm rồi nhưng mà cảm giác lại phản bác lí trí của cô, cho nên Mạc Từ Yên chỉ có thể nghe đáp án từ chính miệng anh nói ra, như vậy mới có thể làm tan nghi ngờ trong lòng cô.

“Em đã thành thật với anh nhưng anh lại chưa có thành thật với em!”

“Anh còn chưa đủ thành thật?” Âm Dạ Duật không trả lời mà hỏi ngược lại, vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh như nước, tựa hồ như trời có sập xuống cũng không làm ảnh hưởng đến anh.

“Anh đã biết chuyện gì rồi đúng không? Hay là... anh có chuyện vẫn luôn giấu em?”

“Em nghĩ sao?”

“Có phải anh đã biết chuyện Lãnh An Nhiên gọi đến tìm em không?” Mạc Từ Yên hoàn toàn quên mất chuyện Tạ Cẩm Y đã dặn dò cô, chuyện của Lãnh An Nhiên tuyệt đối không thể để cho anh biết, nếu không hậu quả khó lường, chính là thời khắc này cô không có nghĩ nhiều như vậy.

“Anh không biết chuyện cô ấy gọi cho em, chỉ là ngày hôm nay anh phát hiện em lên máy tính của anh tìm hiểu thông tin về cô ấy.”

Mạc Từ Yên chợt nhớ đến việc lúc sáng cô thật sự đã đụng vào máy tính của anh, thậm chí còn dùng máy tính trên bàn làm việc của anh để tìm kiếm thông tin về Lãnh An Nhiên, lúc tắt máy đi cô lại quên mất phải xóa lịch sử tìm kiếm, nếu biết sớm như vậy cô đã lên di động tự mình tra cứu, cần gì phải dùng máy tính của anh?

“Vốn dĩ anh còn đang thắc mắc vì sao em lại muốn tìm hiểu thông tin về cô gái đó, hiện tại anh đã biết rồi, hóa ra là vì cô ấy gọi cho em?” Ánh mắt lóe lên tia hàn quang, đồng tử tối đi vài phần, anh nguy hiểm nheo mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, chỉ là ý cười lại không tới khóe mắt.

“Em...” Mạc Từ Yên có chút sợ hãi, phụ nữ vốn dĩ là sinh vật nhạy cảm, luôn phản ứng trước nguy hiểm, bắt gặp ánh mắt của anh, cô cảm thấy cả thân thể như bị đông lạnh, ánh mắt của anh quá lạnh, khiến người khác như rơi vào hầm băng.

Một con người, làm sao có thể thay đổi nhanh như vậy? Một giây trước còn đối đãi ôn nhu với cô, hiện tại... anh như trở thành một người khác vậy.

“Cô ấy nói với em cái gì?”

“Em...”

“Em đã gặp mặt Tạ Cẩm Y rồi đúng không? Cô ấy đã nói với em tất cả mọi chuyện?”

“Làm sao anh biết em đã gặp Tạ tiểu thư?” Mạc Tử Yên lần nữa phản bội Tạ Cẩm Y trong vô thức.

“Vốn dĩ anh không biết nhưng hiện tại anh đã biết rồi.”

“Anh...” Người đàn ông này sao lại có thể dùng chiêu thức này chứ, rõ ràng chuyện gì anh cũng không biết nhưng lại làm ra vẻ bản thân cái gì cũng biết khiến cô hết lần này đến lần khác không đánh mà khai, thật tức chết người mà!

“Ngay cả chuyện này em cũng che giấu anh vậy thì nói gì mà thành thật?” Âm Dạ Duật từng bước áp sát, Mạc Tử Yên vô thức lùi về phía sau, lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của anh nên thần kinh của cô không khỏi căng cả lên, không cẩn thận đụng đến chân giường sau đó cả thân hình liền rơi xuống chiếc nệm mềm mại, đợi đến khi hoàn hồn thì Âm Dạ Duật đã ở trên người cô lúc nào không hay.

“Duật, em... anh hãy nghe em nói, em không phải là muốn tin tưởng anh, chính là Lãnh An Nhiên rất quá đáng, cô ấy... bởi vì không yên tâm nên em mới...”

“Suy cho cùng em không tin tưởng anh nên em mới đi tìm Tạ Cẩm Y hỏi rõ mọi chuyện.”

“Đúng, em vốn dĩ muốn tin tưởng anh nhưng là... trong lòng em rất sợ hãi, em sợ hãi những lời Lãnh An Nhiên nói là sự thật, em sợ hãi sẽ không giữ được anh, em ưm...” Còn chưa nói xong Âm Dạ Duật đã cướp lấy môi cô, anh vận cảm cô, nghiêng đầu ngậm lấy môi cô, phong bế thanh âm của cô, nụ hôn không hề ôn nhu mà tràn đầy tính xâm lược, anh vươn lưỡi ẩm ướt tàn phá khoang miệng, tựa hồ như không được thỏa mãn, anh thô lỗ mà cắn nát môi cô.

Cho dù trải qua hôn môi bao nhiêu lần, Mạc Tử Yên vẫn có chút không thích ứng được, đặc biệt là lúc này Âm Dạ Duật lại đang tức giận, không chút thương tiếc hôn cô, cánh môi bị anh tàn phá có chút đau đớn nhưng cô cũng không có phản kháng, càng không có đẩy anh ra, bởi vì anh đang tức giận, bản tiểu thư mới không cùng người mất hết lí trí như anh tranh cãi.

“Ngô...” Âm Dạ Duật một đường hôn đi xuống, đến cái cổ tinh tế đột nhiên ngừng lại, làn da trắng nõn không tí vết, xương quai xanh như ẩn như hiện, bóng tối bao trùm lấy đôi mắt anh, anh không chút do dự mở miệng cắn một cái, một vết cắn này rất nhẹ như kim đâm vậy, tê tê ngứa ngứa khiến cả người Mạc Tử Yên tê dai, không có chút sức lực.

“Người khác có thể không tin anh nhưng em nhất định phải tin anh.” Âm Dạ Duật chôn đầu vào cổ cô, ánh mắt có vài phần thanh tỉnh.

“Thật xin lỗi...” Là cô ép anh đến bộ dạng như vậy, Mạc Tử Yên ngoan ngoãn nhận sai, hiện tại cô rút cuộc cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao Tạ Cẩm Y lại không để cô nói cho anh biết, bởi vì anh sẽ phát điên lên.

“Có lẽ em đã biết, anh và Lãnh An Nhiên không như em nghĩ, trước khi mất Diệp Hạo có dặn anh phải chiều cô cô ấy, anh không thể không nhận lời.”

Có lẽ Lãnh An Nhiên thật sự có ý với anh nhưng đối với anh mà nói cô ta bất quá cũng chỉ là bạn gái của bạn thân, hai người đến với nhau là chuyện không thể nào.

“Mỗi mùa hè anh và Diệp Hạo đều đến quân khu để rèn luyện, mùa hè năm đó cũng vậy, điều khác biệt là mùa hè năm đó bọn anh lại có thể nhận được nhiệm vụ, đó là nhiệm vụ đầu tiên... đồng thời cũng là nhiệm vụ cuối cùng.” Mạc Tử Yên trầm mặc nghe anh nói, cô biết là anh đang kể về quá khứ của chính mình.

“Khoảng thời gian anh bị bọn chúng bắt, em có biết anh đã sống như thế nào không?” Anh không nói rõ bọn chúng là ai nhưng cô biết anh đang ám chỉ đám tội phạm đã bắt anh và Diệp Hạo trong khi hai người đang thực thi nhiệm vụ.

Nhớ lại những lời Tạ Cẩm Y từng nói, mặc dù không ai trong bọn họ từng chứng kiến cảnh anh bị bọn chúng hành hạ nhưng chỉ cần nghĩ đến anh hôn mê ba ngày, những vết thương chằng chịt trên người cô liền cảm thấy tức giận, nhưng nhiều hơn lại là đau lòng.

“Bọn chúng có tất cả ba người nhưng bốn người bọn anh lại không thể đánh lại bọn chúng, bọn anh cứ nghĩ mình gặp phải kẻ buôn người không ngờ lại là... tội phạm biến thái.”

Lúc đầu Âm Dạ Duật cũng không có phát hiện ra đám người bắt cóc họ là kẻ có tâm lí biến thái, nhiệm vụ lần này phá hỏng đường dây buôn người xuyên quốc tế, khi gặp bọn chúng anh còn nghĩ rằng đây là kẻ mà cấp trên muốn anh bắt, thế nhưng không ngờ còn chưa đợi anh cùng đồng đội ra tay thì người của bọn chúng đã ra tay trước, một tên không biết từ đâu chui ra lại xuất hiện ở phía sau hai đồng đội của anh, nhanh chóng khiến bọn họ ngất xỉu bằng kim kích điện, hai tên còn lại xử lí anh và Diệp Hạo càng đơn giản vô cùng. Mặc dù rèn luyện trong quân đội mấy năm nhưng thiếu niên vẫn là thiếu niên, đối thủ là những tên có tâm lí biến thái, còn chưa kịp làm gì đã bị bọn chúng chế ngự, anh bị đập một phát vào sau gáy liền hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại đã trở trong một căn hầm.

Căn hầm ẩm mốc và tối tăm, một chút ánh sáng cũng không có càng làm tô điểm thêm vẻ đáng sợ của nó, một nơi như vậy vô cùng thích hợp với những kẻ có tâm lí vẩn vơ. Nơi này như đại lao ngày xưa, mỗi người bị nhốt ở một phòng nhỏ, bên phải cạnh là Diệp Hạo, bên trái anh là một trong hai người đồng đội cùng thực hiện nhiệm vụ lần này, đối diện anh là kẻ xa lạ. Người đó đang cúi đầu, đầu tóc rối tung che hết cả gương mặt, không phân biệt được nam hay nữ nhưng nhìn dáng người rất có thể là nam, hơn nữa còn một người đàn ông trung niên, trên người chỉ mặc bộ đồ màu trắng, cả người hằn hơ đầy bản thiêu, bộ dạng của hắn như người mất hồn, hằn hơ nơi nơi đó như một hồn ma.

“Người đó là ai?” Ngoài anh và đồng đội của mình ra, ở nơi đó còn có những người khác?

“Là một kẻ đáng thương...” Người đàn ông đó bắt quạ cũng chỉ là một nạn nhân trong số những nạn nhân bị bọn chúng bắt đến, hẳn có thể sống sót đến giờ chứng tỏ hãn mạng lớn, chỉ là điều này không biết là may mắn hay là bất hạnh nữa.

Sống một cuộc như vậy không bằng chết sẽ tốt hơn.

“Ngày đầu tiên bọn chúng bỏ đói bọn anh, buộc bọn anh nhìn chúng hành hạ đám người kia.” Thân là quân nhân, chảy trong mình dòng máu anh hùng, làm sao có thể im lặng cam chịu nhìn bọn chúng tra tấn những người vô tội đó?

Hai đồng đội khác của anh nhập ngũ từ sớm, nhìn người vô tội bị tra tấn một cách dã man, bọn chúng đôi lúc còn muốn lột da những người đó, hai người bị hình ảnh trước mắt làm cho kích động, không ngừng đập cửa kêu bọn chúng thả những người đó ra, Diệp Hạo cũng chịu không được những hình ảnh đó, thế nhưng anh đã ngăn cản không cho cậu ta làm bừa, bởi vì anh biết hiện tại phản kháng cũng chẳng có ít gì.

“Ngày thứ hai, mọi chuyện cứ lặp đi lặp lại, đến ngày thứ ba bọn chúng bắt đầu cho bọn anh ăn cơm, tựa hồ như không muốn món đồ chơi của mình chết sớm như vậy...” Hai ngày bị bỏ đói, đối với quân nhân mà nói cũng không có vấn đề gì to tát, nếu trong trường hợp thiếu thốn lương thực bọn họ có thể nhịn đói đến năm ngày, chỉ là thân thể sẽ suy kiệt. Đồ ăn mà bọn chúng mang đến là một chén cơm trắng cùng với hai ba miếng thịt sống tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, chỉ cần nhìn vào cũng cảm thấy ghê tởm, anh và đồng đội không có ăn cơm thế nhưng những người bị nhốt ở đây họ nhìn thấy cơm như thấy vàng, chỉ hận không thể đem những thứ trong chén quét sạch, cho thấy bọn họ khổ đến thế nào.

“Bọn anh chỉ uống nước mà không ăn cơm, đến ngày thứ năm, một trong hai đồng đội khác của anh rốt cuộc nhịn không nổi đã ăn chén cơm bọn chúng mang đến, đợi hãn đem cơm cùng thịt trong chén ăn hết thì bọn chúng mới nói đó là thịt người, là thịt của người bị hãn tra tấn chết...”

Đồng đội của hãn đầu tiên không tin, dù sao hãn cũng chưa từng ăn thịt người nhưng thịt sống không phải chưa ăn qua, khi ăn miếng thịt này hãn chỉ cảm thấy mùi vị có chút lạ lẫm, máu tươi trong miệng khiến hãn ghê tởm nhưng trong cơn đói, chỉ cần có thức ăn liền không cần bận tâm đến những thứ khác. Sau đó hãn tận mắt nhìn thấy một trong số bọn chúng cắt từng miếng thịt trong tiếng kêu la thảm thương của một người phụ nữ bỏ vào chén cơm của từng người thì hãn mới tin, đó đã là ngày thứ bảy.

Bảy ngày không có thức ăn vào bụng, chỉ có thể uống nước qua ngày dù là người mình đồng da sắt rốt cuộc cũng không thể chống chịu thêm được nữa, cho nên anh quyết định ăn cơm. Anh đem mấy miếng thịt người sống vứt đi dưới ánh mắt thêm thường của người kẻ bị nhốt khác, đến khi trong chén chỉ còn cơm dính một ít máu mới nuốt vào bụng, ngày tháng đó là những ngày khổ nhất của đời anh, không chỉ chịu tra tấn về tinh thần mà còn phải chịu tra tấn về thể xác.

“Ngày thứ chín, người trong phòng ngày một ít đi, phòng trống ngày càng nhiều, bởi vì thời gian này mọi người đang ráo riết đi tìm anh, bọn chúng không thể ra ngoài bắt người nên lương thực càng lúc càng ít, rốt cuộc cũng đến lượt bọn anh...”

Bọn chúng mang anh và Diệp Hạo ra hành hạ, phương thức tra tấn người phong vô cùng, lúc thì roi da, lúc thì dao kéo, bất kể là thứ gì thì mục đích của bọn chúng rõ ràng là muốn anh cầu xin chúng, điều đó khiến chúng cảm thấy hưng phấn và thích thú vô cùng.

“Bọn chúng ngày ngày tra tấn nhưng chúng lại không giết anh cùng Diệp Hạo, em có biết vì sao không?” Còn chưa đợi cô trả lời anh đã tiếp lời: “Bởi vì bọn chúng không muốn nhanh chóng mất đi món đồ chơi của mình.” Sinh mạng con người trong mắt bọn chúng hóa ra chỉ là một món đồ chơi, không hơn.

“Hai đồng đội khác của anh vì chịu không được đã tự sát, trước kia tự sát bọn họ đã mất đi một cánh tay, một người thì lại mất đi đôi chân, là một quân nhân mà lại bị tàn phế thì không bằng chết đi để được giải thoát, bọn họ lựa chọn tự sát là một việc làm thông minh...”

Giọng nói của anh lạnh lạnh thổi vào tai cô khiến Mạc Từ Yên không khỏi dựng tóc gáy, đó là đồng đội của anh, cho dù không cùng vào sinh ra tử thì vẫn là đồng đội, sao anh... lại có thể dùng giọng điệu lạnh lùng như vậy mà thuật lại cái chết của hai người chứ?

“Thời gian bị bọn chúng bắt trải dài vô tận, cũng không biết là bao lâu anh và Diệp Hạo rốt cuộc cũng tìm được cơ hội trốn ra, anh đã trốn thoát một cách dễ dàng...”

Theo như lời anh nói mặc dù bọn chúng không canh chừng anh quá nghiêm ngặt nhưng cũng không đến mức lơ là cảnh giác, huống hồ cánh cửa còn bị khóa chặt, trong tay anh lại không có vũ khí, nếu không có chìa khóa của bọn chúng, anh làm sao có thể trốn ra được?

“Ấu dễ dàng đúng không? Dễ dàng đến mức anh không nghĩ đây là sự thật, những tên tội phạm có tâm lý vặn vẹo đều có chỉ số IQ cao, tuyệt đối sẽ không mắc bất kỳ sai lầm trong việc đối xử với con mồi của chúng...”

Quả nhiên đó là một cái bẫy.

“Bọn chúng muốn chơi trò mèo vờn chuột, vờn đến khi con chuột chết thì thôi.”

“Lần đó bọn chúng nhốt anh và Diệp Hạo vào một căn phòng, chỉ khi bản thân giết chết đối phương bọn chúng mới thả người còn lại.”

“Giết... giết chết đối phương?!” Mạc Từ Yên hoảng hốt, mặc dù đã nghe Tạ Cẩm Y kể hết mọi chuyện nhưng Tạ Cẩm Y cũng giống như cô đều chỉ nghe kể lại, còn những chi tiết nhỏ nhặt khác đều không biết, cô biết anh phải trải qua thập tử nhất sinh mới có thể trở về nhưng không ngờ...

“Diệp Hạo là bạn thân của anh, anh tất nhiên không thể giết cậu ấy được, cậu ấy cũng vậy, nhưng nếu một trong hai người bọn anh không chết thì bọn

chúng sẽ giết cả hai, cho nên vì muốn một người được sống, Diệp Hạo đã tự sát, cậu ta muốn anh sống sót thay cậu ấy...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, thật sự xin lỗi... em không nên không tin anh, không nên hỏi về quá khứ của anh.” Hai tay ôm chặt lấy cổ anh, cảm nhận được hơi thở của anh bên người cô mới cảm thấy yên tâm

“Bàn tay anh đã sớm nhuộm máu, trái tim anh đã bị ác quỷ chiếm lấy, em có sợ không?” Âm Dạ Duật ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, mắt anh lúc này đã nổi lên tia máu khiến cô đau lòng không thôi.

“Cuộc đời này điều khiến em hối hận nhất chính là đã từng bỏ qua anh, lần này em tuyệt đối sẽ không buông tay anh ra, cho dù anh không cần em đi chăng nữa.”

Âm Dạ Duật kéo cô lấn sang một bên, ôm cô vào lòng, đầu anh vẫn chôn ở cổ cô, môi anh đang để ở cổ cô, tay anh ôm chặt lấy thân thể cô, thân thể hai người dán chặt vào nhau khiến cô không thể nhúc nhích.

“Ngủ đi.” Đợi khi cô nhắm mắt, ánh mắt anh mới mở ra, trong bóng đêm đôi mắt anh như một con sư tử khát máu và tràn đầy nguy hiểm.

Anh sớm đã bị ác quỷ chiếm lấy, cho dù cô có sợ anh thì anh vẫn muốn kéo cô xuống địa ngục chôn cùng.

Cả đời này cô chỉ có thể là của Âm Dạ Duật anh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Bữa tiệc tại Thịnh gia

Ngày hôm sau Mạc Từ Yên tỉnh dậy khá trễ, cả người cô đều đau ê ẩm, trên người như có một tảng đá đè ép khiến cô có chút hít thở không thông. Mi mắt nặng trĩu, mở mắt có chút khó khăn, đến khi tỉnh táo mới phát hiện có một cánh tay to lớn đang ôm lấy cả người cô, cô đưa tay đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh, cũng không biết đã là giờ nào rồi mà anh còn nằm ở đây?

Cô đưa mắt nhìn đến chiếc đồng hồ đặt ở trên bàn, đồng hồ đang chỉ đến 9 giờ 23 phút, không nghĩ đến lại trễ như vậy, cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, từ lúc cô thức anh đã sớm tỉnh dậy, lúc này ánh mắt anh đang khép hờ, bộ dạng lười biếng cũng không làm mất đi vẻ tuấn mỹ của anh.

“Duật, trễ rồi, anh không đi làm sao?” Cô muốn xuống giường để có thể nhanh chóng vào phòng tắm rửa sạch sẽ, dù sao ngày hôm có cô chỉ tắm có buổi sáng, buổi trưa về nhà mẹ đẻ, đến tối qua vẫn còn chưa kịp tắm rửa, cô không tắm nguyên một ngày cũng không biết trên người bản thân có bốc mùi hay không, không có còn tốt, nếu có... Mạc Từ Yên chỉ hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Còn chưa kịp ngồi dậy cánh tay người đàn ông đã ôm lấy eo cô kéo trở lại, đầu cô áp vào ngực anh, hơi thở người đàn ông quanh quẩn người cô, Mạc Từ Yên có chút ngượng ngùng đẩy anh, cách một tầng vải mỏng chạm vào da thịt của anh, cô nhanh chóng rút tay lại, cảm giác như vừa chạm vào khoai lang nóng hổi.

“Duật um...” Người đàn ông cúi đầu ngậm lấy môi cô, nụ hôn trần trọc triển miên, anh từng bước công thành chiếm đất, buộc cô phải đầu hàng.

“Anh... mới sáng sớm mà anh nổi điên cái gì?” Mạc Từ Yên bị hôn đến toàn thân mềm nhũn, có chút tức giận đối với người trước mặt.

Âm Dạ Duật hôn vào trán cô, hôn đến vành tai cô mới mở miệng: “Em không biết sáng sớm là thời điểm đàn ông dễ động tình nhất sao?”

“Luu manh! Anh... anh làm sao có thể nói những lời như thế?” Cô nhăn cả gương mặt nhỏ, tay không ngừng đẩy anh ra xa mình, Âm Dạ Duật có chút vất vả mới bắt hết được tay cô, anh ôm chặt lấy cô khiến cô không thể động đậy.

“Bà xã em đừng tức giận, là Lãnh Diệt dạy anh.” Anh vội vàng dúi dỗ cô, đẩy hết mọi trách nhiệm lên đầu bạn thân.

“Sao anh có thể học theo Tôn Lãnh Diệt? Anh ta vốn là... vốn là...” Từ điển của cô trống rỗng, nửa ngày trời rớt cuộc cũng không thể nói thêm được gì, phẩm hạnh của Tôn Lãnh Diệt, ngày ngày ở trong bụi hoa, cô cũng không muốn nói tới nữa, chồng nhà ai nấy quản, chó nhà ai nấy giữ, cô mặc kệ.

“Là do em câu dẫn anh trước.” Âm Dạ Duật ôm chặt lấy cô như một con bạch tuột, lần đầu tiên nhìn đến bộ dạng này của anh, Mạc Từ Yên có chút buồn cười.

“Ai câu dẫn anh?”

“Là em đó.”

“Buông em ra, ngày hôm qua em còn chưa có đi tắm đâu.” Tay anh bắt đầu không an phận di ngoạn trên người cô khiến cô có chút buồn bực.

Đầu Âm Dạ Duật chôn ở cổ cô, ngửi thấy hương thơm của hoa quanh quần nơi chớp mũi, cô không thích xịt nước hoa nên có lẽ là mùi thơm cơ thể cô.

“Không sao, thật thơm”

“Sáng nay anh không đi làm sao?” Mạc Từ Yên bắt lực nằm yên một chỗ, tỏ vẻ bản thân đầu hàng, cô rõ ràng không phải đối thủ của anh.

“Anh là ông chủ, không đi làm một ngày nó cũng không có phá sản đâu.

Âm Dạ tổng tài tham công tiếc việc ngày thường đâu rồi? Cho dù là ngày đầu tiên trong thời kì tân hôn anh cũng bỏ mặc cô ở nhà mà chạy đến công ty, ngay cả tuần trăng mật cô còn chưa được hưởng qua, vậy mà hôm nay anh lại bảo không muốn đến công ty làm việc?

Người đàn ông này, đây mới là bản chất thật của anh đúng không? Hiện tại lộ mặt thật với cô rồi nên liền không chút kiêng kỵ gì nữa?

“Thế công việc thì sao? Anh rất thích làm việc mà?”

“Chuyện ở công ty giao lại cho Trương Đình, không cần phải lo.” Trương Đình ở bên cạnh anh nhiều năm, đối với mọi chuyện trong công ty sớm đã nắm rõ, vốn dĩ anh còn muốn để Trương Đình lên làm giám đốc nhưng nghĩ lại bên cạnh anh lại thiếu mất một trợ lý hiểu ý anh nên đành thôi, hưởng hờ Trương Đình tỏ vẻ không muốn làm giám đốc, bởi vì làm giám đốc công việc thật nhiều, không có thời gian bên cạnh Vương Hạ, lý do này... miễn cưỡng thông qua.

Ngày hôm qua anh sớm đã giao hết quyền lực cho Trương Đình, chỉ cần không phải là vấn đề quan trọng thì Trương Đình đều có thể toàn quyền quyết định. Bởi vì khi nhìn thấy thông tin của Lãnh An Nhiên trên máy tính, anh liền biết là cô đang muốn tìm hiểu mọi chuyện về anh và Lãnh An Nhiên, không biết vì sao nguyên dựa vào tính tình của Lãnh An Nhiên anh có thể đoán được, có lẽ cô ấy đã đến tìm cô. Chuyện mà cô giấu anh chắc hẳn là chuyện này, cô không muốn nói cho anh biết anh có thể hiểu nhưng sớm muộn cô cũng sẽ tìm đến anh để hỏi rõ, cho nên trước khi cô hành động, anh liền sẽ đưa cô đến Âm Dạ Đế Cung trước để giải tỏa nghi ngờ trong lòng, chính là không ngờ cô còn che giấu anh một bí mật khác.

Đã là người thì đều có bí mật của riêng mình, nếu cô đã quyết định nói bí mật của mình cho anh biết thì chứng tỏ cô tin tưởng anh, anh thích cảm giác cô tin tưởng anh, thích cảm giác cô dựa dẫm vào anh, thích nhìn thấy trong mắt cô chỉ có hình bóng anh, thích nghe cô hứa với anh sẽ không buông tay anh ra, thích tất cả mọi thứ của cô.

Cô quá sáng chói khiến bên cạnh cô có quá nhiều người quay quanh, anh chỉ là một trong số những người đó, mặc dù anh là chồng của cô, người đàn ông duy nhất khiến cô hạnh phúc nhưng anh cảm thấy vẫn không đủ, trong lòng cô anh vẫn không quan trọng bằng người thân của cô. Chỉ cần nhìn thấy Vân Mặc cô liền nôn nóng chạy đến, mà không phải là kéo tay anh cùng đi đến giới thiệu, đối với anh cô mặc dù ngoan ngoãn làm nũng nhưng vẫn luôn câu nệ, cô e ngại, không dám chộc giận anh, còn đối với Vân Mặc là bộ dạng của một đứa trẻ như thấy kẹo đường, chỉ hận ngay lập tức muốn bổ nhào vào, ngay cả tiền hân ra sân bay cô vẫn là một bộ dạng không nỡ.

Nếu có thể anh chỉ muốn giam cầm cô ở bên người, cô chỉ có anh là được rồi còn những người đó đối với cô mà nói chỉ là những người xa lạ, bất quá nếu anh làm như vậy cô sẽ sợ hãi anh, đến lúc đó cô sẽ rời xa anh, Âm Dạ Duật không muốn cô rời xa anh, cho nên vẫn là nên giả trụ ăn hổ đi.

Cô thích anh ôn nhu, anh sẽ ôn nhu, sẽ ôn nhu với cô, riêng mình cô.

“Rốt cuộc anh là ông chủ hay Trương Đình mới là ông chủ vậy?” Mặc dù nói vậy nhưng cô biết rõ Trương Đình sẽ không phản bội anh, cho dù là kiếp trước hay kiếp này Trương Đình đều nỗ lực trung thành với anh, với Âm Dạ thị, dù sao Trương gia cũng thuộc một nhánh nhỏ của Âm Dạ gia, người Trương gia đều hết lòng vì Âm Dạ gia, cho nên lời này của cô chỉ là nói đùa thôi.

“Chuyện công ty bỏ qua một bên, bà xã chúng ta tranh thủ bồi dưỡng tình cảm đi.” Âm Dạ Duật đột nhiên ngồi dậy, Mạc Từ Yên còn nghĩ rằng anh đã muốn dậy, còn chưa đợi cô kịp phản ứng thì anh đã đề lên người cô, khoe môi anh cong lên một nụ cười, thấp phàn gian xảo.

“Bồi dưỡng tình cảm?” Cổ gẳng ra, đột nhiên có một vật chọc dưới mũi cô, lúc này cô mới hiểu ý anh, hai má đỏ như trái táo.

“Âm Dạ Duật, anh lưu manh.” Bồi dưỡng tình cảm gì chứ, rõ ràng là muốn cùng cô lăn giường!

“Bà xã anh chỉ lưu manh với em”

Một nụ hôn rơi xuống chặn lời nói kế tiếp của cô, sau đó trên giường là một mảnh xuân sắc.

~~~~~

“Duật, chiếc váy này thế nào?” Mạc Từ Yên từ trong phòng thử đồ đi ra, chiếc váy màu cam nhạt dài tới gót chân, chiếc váy được làm từ vải voan cao cấp, chất liệu mềm mại làm tôn lên thân hình nhỏ nhắn của cô, trước ngực và eo đều được trang trí bằng một tấm vải ren nhạt màu, trên nền váy là những chiếc lá nhỏ cùng những đóa hoa, tuy đơn giản nhưng sang trọng, không mất đi phần thanh lệ.

Sau sự việc ngày hôm đó thì cũng đã một tuần trôi qua, sinh hoạt của cô và anh đều trở lại bình thường, bởi vì đã nói rõ với nhau nên Mạc Từ Yên cảm thấy bản thân càng thêm hiểu rõ về anh, quan hệ hai người so với trước càng ngọt ngào hơn nhiều, người ngoài vốn dĩ không có cơ hội xen vào. Buổi trưa hai người mới về đến Âm Dạ gia, mặc dù đã gọi điện thông báo nhưng cô vẫn bị Minh Tâm lôi kéo hỏi han một trận, cô cũng không biết anh đã nói gì với bà nên chỉ có thể ừ cho qua chuyện. Trên bữa cơm trưa Âm Dạ Duật nói muốn dọn về Âm Dạ Đế Cung ở, Minh Tâm tất nhiên không cho, nghĩ đủ thứ lý do để không cho cô và anh dọn ra ngoài, nào là bên ngoài không ấm áp bằng ở nhà, ở ngoài không ai chăm sóc, sau đó lại kéo Âm Dạ Nghiên vào, bảo rằng cô năng ngày thường đều không thấy bóng dáng đâu, bà ở nhà không ai trò chuyện nhất định sẽ buồn chết mất.

Mạc Từ Yên cảm thấy, cho dù ở biệt thự Âm Dạ gia hay ở Âm Dạ Đế Cung thì cũng đều giống như nhau, cả hai nơi đều là nhà của cô, chính là theo lời Âm Dạ Duật, đó là nơi ông nội anh để lại cho anh, là nơi ở của anh, cô gả cho anh tất nhiên cũng phải ở nơi đó, điều này cũng không sai, dù sao đó mới thật sự là nhà riêng của cô cùng anh, thế giới của hai người. Vì vậy cô quyết định khuyên nhủ Minh Tâm, Minh Tâm nuôi con trai từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng thấy anh tỏ thái độ muốn ra ở riêng, hiện tại cô vợ lại muốn ra ở riêng, bà có chút không vui, sau đó Âm Dạ Tuấn cùng bà nói chuyện, hai người ở trong phòng không biết nói gì nhưng Âm Dạ Duật lại cho cô một ánh mắt yên tâm, buổi tối dùng bữa bà không có phản đối nữa.

Hiệu suất làm việc của Âm Dạ Duật rất nhanh, ngay hôm sau liền cho người dọn đồ vào Âm Dạ Đế Cung, căn biệt thự này tuy rộng lớn nhưng thường ngày vẫn được lau chùi sạch sẽ cho nên tốn được một ít thời gian, biệt thự có hai tầng, bởi vì không muốn cản trở anh làm việc cho nên Mạc Từ Yên để anh đi làm, còn việc sắp xếp đồ đạc và trang trí phòng ốc thì để cho cô, Minh Tâm thấy vậy đến giúp đỡ, còn lại theo một số người làm, còn có cả Vân Hình Như, bà biết cô dọn ra nhà mới cũng đến góp vui.

Trang trí xong căn biệt thự đã là hai ngày sau, mấy ngày nay làm việc vất vả, Mạc Từ Yên cũng không có đến công ty làm phiền anh, lúc anh về đến nhà thì cô đã ngủ mất rồi, Âm Dạ Duật lấy làm bất đắc dĩ, rõ ràng anh muốn giúp nhưng cô lại không chịu, còn bảo cái gì nhà của mình phải chính tay mình trang trí mới có ý nghĩa, anh đúng là nuông chiều cô khiến cô sinh hư mà, không biết quý trọng sức khỏe của bản thân. Cho nên sáng hôm nay, trước khi anh đi làm Mạc Từ Yên bị anh giáo huấn một trận, cô tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời, sau này sẽ để ý đến sức khỏe của bản thân, anh đi làm rồi trong nhà chỉ còn lại một mình cô, trong có vẻ hui quạnh, không phải cô sợ ma nhưng ở một mình trong ngôi nhà lớn như vậy, quả thật là có chút sợ. Buổi trưa cô định đến công ty tìm anh nhưng sợ sẽ làm phiền anh nên đành ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, xem ti vi, học những thứ mà một người vợ mẫu mực nên có, không ngờ buổi trưa Vân Hình Như lại gọi điện đến bảo là di Trương sẽ sắp đến chăm sóc cô, cô là do một tay di Trương chăm sóc mà lớn, không ai trên đời ngoại trừ di Trương biết rõ cô thích thứ gì, ghét thứ gì, bà vốn đã sớm muốn để di Trương đi theo cô về nhà chồng nhưng nghĩ đến Âm Dạ gia người vô số kẻ nên không đề cập đến, hiện tại cô đã dọn ra ngoài, không có ai chăm sóc nên bà không yên tâm.

Mạc Từ Yên nghe xong cảm động muốn khóc, chỉ hận không thể nhào vào lòng bà hôn một cái, may mắn là có di Trương nên buổi chiều của cô trôi qua thật thanh nhàn. Hôm nay Âm Dạ Duật về nhà sớm, mặc dù nghe mẹ vợ nói di Trương sẽ đến đây ở với hai người nhưng suốt buổi sáng cô chỉ ở nhà một mình nên anh không yên tâm, ăn tối xong thì cô cũng đã sắp xếp phòng cho di Trương, về phòng Mạc Từ Yên mới nói ra sự vấn đề của mình, nơi này cách biệt đường lớn, các khu biệt thự xung quanh lại không thấy bóng người nên cô có chút sợ, Âm Dạ Duật an ủi cô một lúc mới gọi điện cho Minh Tâm bên kia, sáng hôm sau khi cô thức dậy trong nhà lại nhiều hơn một đám người. Đám người này đều là người làm tâm đắc của Âm Dạ gia, bọn họ có tất cả năm người, hai nam ba nữ, trong đó họ lấy một người phụ nữ trung niên làm đầu, Mạc Từ Yên để di Trương sắp xếp chỗ cho mọi người, biệt thự này tuy lớn nhưng chỉ có một mình cô là chủ nhân, anh lại đi làm suốt ngày nên công việc cũng không nhiều, hai người đàn ông một người lái xe một người chăm vườn, thường ngày không có việc gì thì Mạc Từ Yên để họ về nhà, di Trương ngoại trừ nấu ăn thì chỉ có ở bên cạnh chăm sóc cô, làm những việc nhẹ nhàng, dù sao tuổi ta sao tuổi tác của bà cũng xấp xỉ mẹ cô, cô cũng không tiện sai bảo bà, còn ba cô gái kia hai cô gái trẻ thì phụ trách quét dọn, người phụ nữ trung niên thì giúp đỡ di Trương, cuộc sống của Mạc Từ Yên ở nơi này thật phần nhàn nhã.

Hôm nay là ngày cuối tuần, vốn là ngày nghỉ nên Mạc Từ Yên để mọi người nghỉ ngơi một ngày, bởi vì tối nay cô phải cùng anh đi dự tiệc, sẽ không ăn tối cũng không cần người khác chăm sóc, đối với cách đãi ngộ của nữ chủ nhân, người làm ở Âm Dạ Đế Cung vô cùng vui vẻ và thảo mãn khi được làm ở đây, bất giác Mạc Từ Yên được lòng mọi người lúc nào không hay. Buổi sáng cô ở nhà đọc sách, buổi chiều phải đi làm tóc, hiện tại đang đi thử lễ phục với anh, đây là chiếc váy thứ ba cô mặc thử rồi, hai chiếc váy trước không biết vì lý do gì anh đều nhận xét là không hợp với cô, chiếc váy lần này là anh chọn cho cô, nếu không hợp thì anh tự đi mua mặc.

“Đẹp lắm” Âm Dạ Duật gật đầu cười hài lòng, đặt một nụ lên gương mặt đang tỏ vẻ bất mãn của cô.

“Anh không biết em thay đồ một thế nào đâu.” Phụ nữ thật khó, lần đầu tiên Mạc Từ Yên sâu sắc hiểu được điều này, trước kia quần áo của cô đều do một tay Vân Hình Như chuẩn bị, tùy tiện mặc một bộ đồ bà đều khen nức nở, ai biết được người đàn ông này lại khó chiều như thế chứ, đồ cô chọn đẹp như vậy, anh lại không thích, bất quá chiếc váy anh chọn cũng không tệ.

“Biết em vất vả, bà xã lát về anh sẽ thưởng cho em, có được không?”

Mạc Từ Yên bĩu môi, mới không tin lời anh nói đâu!

Tôn thị khách sạn, đây là lần thứ hai cô đến đây, vsanx là khung cảnh sa hoa lộng lẫy đó, bất quá lại mất đi một phần lãng mạn, siêu xe đậu từ đầu đường đến cuối con đường, khi vào cổng bảo vệ yêu cầu để họ kiểm tra thiệp mời, công đoạn có tính quy luật, hiệu suất rất cao, Thịnh Thế này xem ra cũng rất có máu mặt.

“Mời tiên sinh cùng vị phu nhân vào trong.” Nhân viên sau khi kiểm tra thiệp mời liền trả, cung kính gấp người bày ra một tư thế mời.

Đại sảnh rộng lớn lúc này đã có không ít người, khi hai người bước vào liền nhận được sự chú ý của mọi người xung quanh, nam tuấn tú, nữ thanh lệ, một người là cao phu soái, một người là bạch phú mỹ, thiếu nữ mặc chiếc váy màu cam nhạt khoác lấy cánh tay rắn chắc của người đàn ông, hai người tựa như một đôi bích nhân, mặc dù mọi người ở đây đều không phải chưa từng gặp qua người đẹp nhưng vẫn bị hình ảnh trước mắt làm cho rung động.

“Đó không phải là tổng tài của Âm Dạ thị sao?” Không biết là người nào kêu lên, theo sau đó là một tràng âm thanh xôn xao.

“Như vậy người bên cạnh chắc là phu nhân của anh ấy rồi.”

“Phải không? Hai người họ đẹp đôi quá.”

“Nghe nói là hai người bọn họ có hôn ước với nhau, thời đại này mà kết hôn theo hôn ước vẫn có thể hạnh phúc như vậy, quả là hâm mộ.”

“Nhìn họ kia, tình chàng ý thiếp quá đi mất.”

“Cô gái đó tuy đẹp nhưng trên đời này cũng không có biết bao nhiêu người đẹp hơn cô ta, dựa vào đâu mà có thể làm phu nhân của Âm Dạ Duật?”

“Không sai, người ta là tổng tài của Âm Dạ thị, một cô gái như cô ta làm sao xứng?”

Kiếp trước cô cùng anh đến đây, những người đó đều nhìn cô với ánh mắt không tốt, một đám đàn ông chỉ dám đứng từ xa nhìn cô bằng ánh mắt chứa đầy dục vọng khiến cô khó chịu vô cùng, về phần đám nữ nhân, ngoại trừ khinh thường thì còn có ghen ghét, hăm dọa, đủ loại cảm xúc trộn lẫn với nhau, so với đám đàn ông chỉ dám nhìn thì phụ nữ lại can đảm hơn cả, họ không chỉ buông lời sỉ nhục mà còn muốn động tay động chân với cô, nếu không có anh vào lúc nguy cấp nhất xuất hiện, Mạc Từ Yên cũng không biết bản thân phải ở lại làm trò cười đến khi nào.

Không ai hai ầu đều phạm cùng một lỗi, có vết xe đổ ở kiếp trước, kiếp này tất nhiên cô sẽ không bước vào nó, không cần anh ra tay, tự cô cũng có thể đối phó được, cô muốn cho anh biết, cô không mềm yếu như anh tưởng.

“Duật tổng, anh đến rồi.” Một người đàn ông trung niên đến bắt tay với anh, anh chỉ đạm mạc bắt tay lại, trông hai người có vẻ quen thuộc, bất quá nếu đã gọi anh bằng “Duật tổng” thì người này hẳn là thân thiết với anh.

“Vị này chắc là phu nhân?” Người đàn ông nhìn Mạc Từ Yên nở nụ cười hiền lành.

Thấy thái độ người đến khá tốt, Mạc Từ Yên mới miễn cưỡng gật đầu: “Xin chào.”

“Duật tổng, Tôn thiếu và Phó tổng bên kia, không biết anh có muốn qua đó chào hỏi hay không?” Người đàn ông ngo ngoe lời, rõ ràng là muốn thăm dò ý kiến của anh.

Mạc Từ Yên nhìn về phía bên đó, có hai bóng người mà cô vô cùng quen thuộc, một người là Tôn Lãnh Diệt, người còn lại là một người đàn ông trung niên đang đưa vẫy tay với cô, không phải trợ thủ đắc lực của ba ba cô, Phó Hồng Minh thì còn ai?

“Duật, là chú Phó.”

“A, hóa ra phu nhân đây biết Phó tổng? Mọi người đều là người một nhà cả, mời.” Người đàn ông sừng sốt, nếu đã là người quen thì tốt rồi, sau đó mới dẫn hai người về phía bên kia.

“Chú Phó.” Mạc Từ Yên vui vẻ gọi một tiếng, đối với Tôn Lãnh Diệt bên cạnh thì chỉ gật đầu cho có lệ.

Tôn Lãnh Diệt với việc Mạc Từ Yên phân biệt đối xử chỉ hừ lạnh không nói.

“Yên Nhi, sao dạo này không đến công ty thăm chú? Có phải có người khác xong liền quên mất người chú Phó này không?” Phó Hồng Minh xem cô như con gái, đối với việc cô gả cho Âm Dạ Duật cũng có phản xúc động, hiện tại nhìn đến sắc mặt cô hồng hào, xem ra Âm Dạ Duật đối đãi với cô rất tốt.

“Nào có, trong lòng Yên Nhi chú Phó là tốt nhất!” Mạc Từ Yên mỉm cười lấy lòng, đột nhiên một bàn tay ôm lấy eo cô, bàn tay có lực kéo cô về phía mình như muốn tuyên bố quyền chiếm hữu.

“Vậy còn anh thì sao?” Lời của anh thành công khiến mọi người sừng sốt.

“Anh thì chỉ đứng thứ hai thôi.” Mạc Từ Yên bĩu môi, đứng trước trường bối cô cũng không dám cùng anh thân mật, có chút ngượng ngùng đẩy anh ra.

“Ha ha, xem ra Âm Dạ tổng tài đây rất dính bà xã của mình.”

“Chật, đừng có ở trước mặt đám người độc thân chúng tôi mà khoe ân ái, mặc dù tôi chưa dùng bữa tối nhưng tôi cũng không muốn bữa tối của tôi lại là bữa lương đâu.” Tôn Lãnh Diệt nói thế cũng không sai, ngoại trừ Âm Dạ Duật thì ba người họ đều là kẻ độc thân, Phó Hồng Minh và người đàn ông kia đều chưa có vợ, mà Tôn Lãnh Diệt dạo gần đây cũng không có nghe hân qua lại với cô nàng nào, nói là độc thân cũng không sai biệt lắm.

“Tôn thiếu, anh ngày ngày lưu luyến bụi hoa vậy mà tự nhận mình độc thân, không thấy xấu hổ sao?” Cho dù đàn ông cả thế giới đều tuyên bố họ độc thân thì cô cũng tin chắc Tôn Lãnh Diệt chắc chắn không nằm trong số những người.

“Âm Dạ thiếu phu nhân, hình như tôi không có đắc tội cô?” Hân chỉ nói một câu, cô có can thiệp phản bác như thế không?

“A phải không?” Vụ lần trước Tôn thị ép buộc Âm Dạ thị phải thuyết phục Dạ Tiêu Trần nhận quảng cáo cô còn chưa có quên đâu.

Hình ảnh mọi người bên này vui vẻ lọt vào mắt của ai kia thì cực kỳ chướng mắt.

“Chỉ có thể giúp em không?” Cô gái váy trắng cầm ly rượu lắc lắc, ánh mắt cô nhìn về phía Mạc Từ Yên mang theo vài phần ghen ghét, bộ dạng không hề thanh thuần như ngày thường.

“Em từ Hồng Kông đến đây chỉ vì một người đàn ông?” Cô gái váy vàng có chút bất ngờ, nhìn theo ánh mắt cô gái, mặc dù nói Âm Dạ Duật là một người đàn ông tuần tú lại có mị lực hơn người nhưng dù sao cũng là người đã có gia đình, cô cũng có hảo cảm với người đàn ông này chỉ là trong từ điển của cô không có hai từ “tiểu tam”!

“Chị giúp mời anh ấy một ly rượu, chuyện còn lại cứ để em lo.”

“Em định bỏ thuốc anh ta? Chuyện này không tốt đâu.” Nếu để Âm Dạ Duật biết, cho dù có Vân gia ở sau chống lưng cũng chưa chắc anh sẽ buông tha cho cô. Cô chỉ là một diễn viên hạng B của Thịnh Thế, bởi vì có tên trong hạng mục lớn nên hôm nay mới có thể đến dự bữa tiệc lần này, mặc dù Vân Uyển là em họ của cô nhưng cô cũng không muốn vì cô ta mà hủy tiền đồ tương lai của mình.

“Chị không cần phải lo, tự em có thể sắp xếp.”

Cô gái váy vàng chân chữ.

“Chị giúp em, Vân gia sẽ giúp chị trở thành ngôi sao hạng A.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Âm mưu

Âm Dạ Duật không cần nhìn cũng biết cô đang tức giận vì chuyện gì: “Cô ấy tức giận vì chuyện lần trước cậu ép tôi phải mời Dạ Tiêu Trần làm người phát ngôn.”

Tôn Lãnh Diệt ngây người: “Dạ Tiêu Trần thì có gì không tốt? Anh ta có danh tiếng tốt, lượng fan hâm mộ đông đảo, ngoại hình đẹp trai, hoàn toàn rất phù hợp làm người mẫu quảng cáo cho Cát Linh.” Huống hồ cũng nhờ có hình tượng của Dạ Tiêu Trần cùng danh tiếng Thiên Vương của hắn mới có thể khiến doanh thu của Cát Linh tăng vượt bậc, hiện tại Cát Linh đã là nước hoa đứng đầu bảng xếp hạng, nhờ việc này mà Âm Dạ thị cũng thu được không ít lợi nhuận, vì sao Mạc Từ Yên lại không vừa lòng?

“Anh ta cái gì cũng tốt nhưng có một thứ không tốt chính là tính tình.” Mạc Từ Yên lắc đầu, người đàn ông đó tính tình thật khó chiều, mọi người trong công ty đều phải bó tay, Trương Đình vậy mà giao cho cô một nhiệm vụ như vậy, nhìn Tôn Lãnh Diệt cô lại nhớ đến thái độ của Dạ Tiêu Trần đối với cô, có chút không vui.

“Tôi cũng từng nghe Đồng Đồng nói qua tính tình anh ta rất tệ, thật sự tệ như vậy sao?” Tôn Lãnh Diệt hứng thú nhướn mày, dự án Cát Linh là do một tay hắn thực hiện, chính là hắn không có phụ trách việc thuyết phục Dạ Tiêu Trần, đã từng gặp qua một hai lần nhưng chưa từng tiếp xúc trực tiếp nên cũng không rõ tính tình người đàn ông đó thế nào.

“Chuyện này thì liên quan gì đến cô ấy?” “Đồng Đồng” mà Tôn Lãnh Diệt nhắc đến không ai khác chính là Tô Khả Đồng, cô cùng cô ấy không thân nhưng cô rất có hảo cảm với cô gái này.

“Hai người bọn họ chính là... ánh mắt cô như vậy là thế nào?” Tôn Lãnh Diệt vốn đang định nói rõ mối quan hệ giữa Tô Khả Đồng và Dạ Tiêu Trần, nhưng nhìn đến ánh mắt của Mạc Từ Yên hắn cảm thấy có chút khó chịu.

“Tôi cũng không có nói hai người bọn họ làm sao, anh tức giận làm gì?” Mạc Từ Yên bĩu môi, người đàn ông này bị làm sao vậy? Cô chỉ đơn thuần nhìn hắn mà thôi, cũng không biết trong suy nghĩ của hắn ánh mắt cô lại mang ý nghĩa gì?

“Dạ Tiêu Trần đó là học trưởng của Đồng Đồng, cô đừng có nghĩ lung tung.”

Học trưởng? Xem ra quan hệ giữa hai người họ khá tốt.

Bởi vì Dạ Tiêu Trần là học trưởng của Tô Khả Đồng nên Tôn Lãnh Diệt mới nhất quyết chọn Dạ Tiêu Trần là người phát ngôn cho Cát Linh?

“Tôi không có nghĩ lung tung chỉ có mình anh suy nghĩ lung tung mà thôi.” Nếu Tô Khả Đồng và Dạ Tiêu Trần thật sự có quan hệ gì đó, người đầu tiên nổi điên không ai khác chính là Tôn Lãnh Diệt, tuy hắn phong lưu khắp nơi nhưng tình cảm của hắn dành cho Tô Khả Đồng cũng xem như là sự thật, thân là một người đàn ông, có thể vì cô gái mình thích mà để học trưởng của cô ấy làm người phát ngôn cho công ty, Tôn Lãnh Diệt này cũng là một người rất si tình.

“Cô...” Tôn Lãnh Diệt không thể phản bác lời cô nói, bởi vì lúc đầu hắn thật sự suy nghĩ lung tung, nước hoa Cát Linh là sự kết hợp giữa cô và hắn, hắn làm sao có thể người đàn ông khác làm người phát ngôn?

“Duật, em đi qua đó lấy nước.” Cô mới không muốn đứng đây tranh cãi cùng người đàn ông này.

“Để anh đi với em.” Mạc Từ Yên lắc đầu, các bữa tiệc như thế này phần lớn để mọi người trong giới tụ họp, phụ nữ thì khoe khoang, đàn ông thì bàn công việc, bữa tiệc ngày hôm nay vốn dĩ chỉ mời mình anh, cô chỉ là người đi cùng anh đến đây, sao có thể làm phiền anh bàn công việc?

“Không cần đâu, em chỉ đi lấy nước mà thôi.”

“Đại sảnh tuy lớn nhưng cô ấy không chạy được đâu, cậu đừng lo.” Tôn Lãnh Diệt một bên châm chọc.

“Ai nói tôi sẽ chạy?” Mạc Từ Yên tức giận xù lông, lúc này mới nở nụ cười lạnh: “Người bỏ chạy phải là cô vợ nhỏ của anh mới đúng.”

“Cô vợ nhỏ” trong lời Mạc Từ Yên rõ ràng là ám chỉ Tô Khả Đồng, chính là Tô Khả Đồng ngày hôm nay không có xuất hiện ở đây, Tô gia cũng không phải gia tộc bình thường, lẽ ra phải được mời, vậy mà Tô Khả Đồng lại không có mặt... chắc hẳn là trốn tránh Tôn Lãnh Diệt rồi.

Tôn Lãnh Diệt cũng nghĩ như vậy, ngày hôm qua nhận được thiệp mời, hẳn cũng đã cho người điều tra Tô gia bên kia cũng có nhận thiệp mời tương tự như vậy, hôm nay hẳn bùng bùng khí thế chuẩn bị, định cho cô một bất ngờ thế nhưng cô lại không đến, rõ ràng là muốn trốn tránh hẳn!

Tôn thị khách sạn là tài sản của Tôn gia, nếu Tô Khả Đồng thật sự đến đây thì chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới, hẳn sớm đã đoán được, chỉ là trong lòng có chút mong đợi cô đến, không cần suốt ngày trốn tránh hẳn.

Ám Dạ Duật có chút bất đắc dĩ, không rõ vì sao hai người này lại không hợp nhau như vậy, gặp nhau là tranh cãi, cứ như lửa với nước.

“Đừng đi lung tung.”

Mạc Từ Yên cho anh một ánh mắt yên tâm rồi tiến về phía những cái bàn được xếp thành một hàng dọc, trên bàn bày đủ loại món ăn, có hải sản, thịt bò, cũng có các loại bánh ngọt khác nhau, còn có kem và các loại trái cây cùng món tráng miệng, bên cạnh còn để không ít ly nước, bởi vì ngày hôm nay khách đến quá nhiều, mỗi người lại có một khẩu vị khác nhau nên khách sạn mới cho bày đủ thứ thực đơn để làm hài lòng khách hàng.

Nhìn đến bánh ngọt hai mắt cô sáng lên lấp lánh, chính là nhớ đến lời dặn của Ám Dạ Duật, cô còn chưa dùng bữa không thể ăn nhiều đồ ngọt thì liền lộ vẻ mặt thất vọng, cô sợ mình không nghe lời anh bị anh biết được sẽ khiến anh tức giận, cho nên đành phải tùy tiện lấy một ly nước cam.

“Ồ, đây không phải Ám Dạ thiếu phu nhân sao?”

Một giọng nói của nữ nhân từ phía sau truyền đến, Mạc Từ Yên cảm thấy có chút quen thuộc nên mới quay người lại, chỉ thấy ba nữ nhân trang phục hoa lệ đang đi về phía này, một bộ dạng kiêu ngạo như không tước, ánh mắt không có thiện ý nhìn cô, thái độ này, rõ ràng là có mục đích mà đến.

“Đến bữa tiệc sang trọng như vậy mà lại uống nước hoa quả đúng là thiếu hiểu biết.” Người dẫn đầu mở miệng, Mạc Từ Yên nhìn cô ta có chút quen mắt, giọng nói lại không giống như lần đầu tiên nghe thấy, chính là cô không thể nhớ được.

Cô vốn có thể uống rượu nhưng chính là sự việc lần trước ở hôn lễ đã khiến cô sinh ra sự sợ hãi với rượu, nếu không cần thiết cô cũng sẽ không uống, bản thân cô không thích ngược đãi chính mình.

“Kẻ thiếu hiểu biết như vậy mà có thể được Ám Dạ tổng coi trọng?”

“Cũng không biết bản thân là hạng người gì, tùy tiện liền có thể đến bữa tiệc do Thịnh Thế tổ chức?”

“Ai quy định đến bữa tiệc này thì nhất định phải uống rượu?” Bên cạnh Mạc Từ Yên không biết từ khi nào lại xuất hiện thêm một cô gái, cô mặc một chiếc váy màu rượu vang đỏ, là loại đuôi cá hở lưng, chiếc váy tôn lên dáng người kiêu diễm của cô, chính là chiếc váy mà lúc này Mạc Từ Yên có thứ qua nhưng Ám Dạ Duật lại không hài lòng, hiện tại mặc trên người cô gái này vô cùng phù hợp, không chỉ dáng người mà gương mặt của cô gái này cũng vô cùng xinh đẹp.

Không phải xinh đẹp loại thanh thuần đáng yêu, hay thanh lệ thoát tục mà chính là loại quyến rũ động lòng người.

“Kiều Ly chuyện này thì liên qua gì đến cô?”

Cô gái gọi Kiều Ly gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với lời nói của cô gái đối diện: “Thật sự không liên quan đến tôi.”

“Nếu đã không liên quan đến cô thì nên tránh sang một bên, đừng nghĩ mình có được sự ưu ái của Thịnh tổng thì giỏi lắm.”

“Thịnh tổng chính là xem cô như đồ chơi mà thôi, đừng nghĩ rằng cô có thể ngồi lên cái ghế nữ chủ nhân của Thịnh gia.”

Thịnh tổng?

Ánh mắt Mạc Từ Yên rơi vào người Kiều Ly, chính là Kiều Ly tựa hồ không có để ý đến, sắc mặt cô ấy tĩnh lặng như nước.

“Nơi này là Tôn thị khách sạn, cũng không phải nhà của các cô, dựa vào đâu muốn tôi tránh sang một bên? Huống hồ... tôi dựa vào Thịnh Mộ Triều thì đã làm sao? Nếu muốn các người cũng có thể dựa vào, chính là sợ các người không có cơ hội đó đâu.” Ánh mắt cô lộ vẻ đồng tình khiến Mạc Từ Yên cảm thấy buồn cười, lần đầu tiên cô thấy có người dựa vào nam nhân mà lại ra vẻ tự hào như vậy.

“Kiều Ly cô đừng quá đắc ý, kỹ nữ vẫn là kỹ nữ, chờ xem Thịnh tổng bỏ cô đi.”

“Đã gọi là tân hoan thì chỉ là nhất thời, một thời gian sau liền sẽ có người khác thay thế cô.”

Kiều Ly cong khóe môi: “Dù có người khác thay thế nhưng tôi có thể khẳng định người đó chắc chắn không phải là cô.”

“Cô! Tiện nhân, dựa vào nam nhân thì có gì mà vênh váo?”

“Cũng không biết Thịnh tổng làm sao vừa mất cô ta, cô ta chính là kẻ ti tiện người nào cũng có thể làm chồng.”

“Vị tiểu thư này cô nên nói chuyện khách sáo một chút, có tin tôi thưa cô tội phi báng không?” Những cô gái này tự nhận bản thân xuất thân gia giáo nhưng lời ra khỏi miệng lại không có chừng mực như vậy, lời nói khó nghe khiến cô ở bên cạnh cũng nhịn không được vậy mà Kiều Ly vẫn thản nhiên làm như không nghe thấy, quả thật đáng khâm phục.

“Dựa vào cô?”

“Xem ra thế lực ở phía sau Châu tiểu thư rất lớn, cô thật sự nghĩ rằng cả thế giới này không dám đắc tội với cô sao?” Mạc Từ Yên cười lạnh, lúc này đây cô đã nhớ ra cô gái trước mặt là ai. Cô ta chính là đối tượng xem mắt của Âm Dạ Duật, ngày đó anh lấy cô ra làm lá chắn khiến cô gái này tức giận bỏ đi, không nghĩ đến hôm nay cô lại gặp cô ta ở đây.

“Hừ, cô dựa vào nam nhân mà chống đối với tôi, không biết liêm sỉ.” Châu thị không phải loại nhà giàu mới nổi nhưng cũng không phải là kẻ nắm trong tay huyết mạch kinh tế, ở S thị Châu gia là gia tộc có cũng được mà không có cũng không sao, chính vì Châu tiên sinh là người tốt trước kia từng giúp đỡ không ít người nên Châu gia ở S thị xem như được coi trọng nhưng muốn đấu với các gia tộc nhất nhì thì không thể.

“Có nam nhân thì tất nhiên phải dựa vào nam nhân rồi, Châu tiểu thư đây cũng có thể nha.”

“Vô sỉ, cô nghĩ ai cũng như cô sao?” Châu tiểu thư bị chọc giận, hai má đỏ bừng cả lên.

Mạc Từ Yên lộ vẻ mặt đồng tình: “Đúng là không phải ai cũng có phúc như tôi, có một người đàn ông vừa tuấn tú lại có tài để dựa vào.”

“Cô...”

“Đàn ông trên đời nhiều lắm, một ngày nào đó biết đâu Châu tiểu thư cũng sẽ tìm được một người đàn ông, đừng nản chí.”

“Cô... cô đợi đó!” Châu tiểu thư tức giận bỏ đi, hai cô gái bên cạnh thấy vậy cũng đi theo.

Đợi đám người đó đi rồi Kiều Ly mới mở miệng: “Tôi còn nghĩ rằng cô không thể đối phó với đám người đó.” Hóa ra là hồ ly trang cừ non.

“Cảm ơn cô, Kiều tiểu thư.”

Kiều Ly lắc đầu, cô không phải muốn giúp Mạc Từ Yên, chính là nhìn thấy Mạc Từ Yên rất giống cô trước kia mà thôi.

Kiều Ly đi rồi, cô cũng không muốn ở đây nữa, định đi về phía Âm Dạ Duật thì nhìn thấy anh đang nói chuyện với một người đàn ông trẻ tuổi, sợ đến đó sẽ làm phiền anh nên Mạc Từ Yên đi đến một bên cửa kính. Bên cạnh cửa kính vốn ít người, Mạc Từ Yên tùy tiện tìm một chỗ đứng, bên cạnh cô là một cô gái đang cúi đầu, ánh mắt cô ấy chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, cô liếc qua gương mặt cô gái không cẩn thận nhìn đến tên weibo của cô gái đang đăng nhập nhất thời ngẩn ra.

“Cô là?” Có lẽ ánh mắt của cô quá chăm chú nên cô gái ngẩng đầu, lúc này Mạc Từ Yên mới thấy rõ gương mặt của cô gái này.

Cô mặc một chiếc váy màu xanh biển, mái tóc xoắn dài gọn sóng khiến cô không khỏi liên tưởng đến mỹ nhân ngư trong truyền thuyết.

“Mạc Từ Yên.” Ánh mắt thật đẹp, lần đầu tiên cô gặp người có đôi mắt giống bảo thạch như cô gái này, một màu đen trong suốt, trong bóng đêm như phát sáng vậy.

“À, nàng dâu nhỏ của Âm Dạ Duật.” Cô gái mặc váy xanh cười, nụ cười của cô như phù dung chớm nở, cực kì đẹp mắt, lúc này Mạc Từ Yên mới nhìn đến dung mạo của cô gái này, quả thật là một mỹ nhân.

Bữa tiệc ngày hôm nay mời đến không ít người, bất kể là người trong giới doanh nghiệp hay trong giới giải trí đều có mặt tại đây, ngày hôm nay người đến đều ăn mặc xinh đẹp, trang điểm vô cùng mỹ lệ, mỹ nhân nhiều không đếm xều, chỉ là trong số những người đó, ngoại trừ Kiều Ly thì không có ai có thể so sánh với cô gái này.

“Cô biết tôi?”

“Tôi là chị họ của Tô Khả Đồng, Thẩm Chi.”

Thẩm Chi, Thẩm Chi, Mạc Từ Yên âm thầm niệm cái tên này, tựa hồ có chút quen thuộc, hình như là biên kịch của Song diện vương phi?

“A, cô chính là biên kịch của Song diện vương phi.”

“Ừm hừm.” Thẩm Chi gật đầu, mái tóc theo động tác của cô mà lay động như sóng nước.

“Cô nói cô là chị họ của Đồng Đồng?”

“Đúng vậy.”

Thẩm gia cũng là gia tộc lớn, Thẩm Chi là con gái duy nhất của Thẩm gia, từ nhỏ đã được cưng chiều, Thẩm gia chủ đối với cô yêu thương hết mực, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, Mạc Từ Yên có cảm giác gặp người đồng cảnh ngộ.

“Cô thấy rồi đúng không?”

Thẩm Chi đột nhiên hỏi một câu khiến cô cảm thấy khó hiểu: “Sao?”

Thẩm Chi giờ màn hình điện thoại trước mặt cô: “Weibo của tôi.”

“Cô đừng lo, tôi sẽ không nói cho người khác biết đâu.” Cô biết giới giải trí phức tạp, tùy tiện tiết lộ thông tin của nghệ sĩ cũng có thể trở thành tin tức lớn, huống hồ Thẩm Chi lại còn là biên kịch, phóng viên đi theo cô ấy chắc cũng không ít.

“Tôi không lo.” Thẩm Chi mỉm cười: “Cô không giống một người nhiều chuyện, huống hồ tin tức này đối với cô cũng không có tác dụng.”

“Thật ra tôi phải nói cảm ơn cô, bởi vì nhờ có tin tức của cô mà tôi mới có thể tìm được Dạ Thiên Vương để mời hắn là người phát ngôn.” Đúng vậy, Thẩm Chi có một cái tên weibo vô cùng... bá đạo, chính là “Dạ Thiên Vương tiểu lão bà”, chính là fan hâm mộ cuồng nhiệt nhất của Dạ Tiều Trần, người có thể nắm bắt tất cả mọi hành động của hắn, chỉ là cô không nghĩ đến, Thẩm Chi vậy mà lại hâm mộ Dạ Tiều Trần.

“Hóa ra là vậy, không cần khách khí.”

Hai người nói tiếp hai ba câu thì Thẩm Chi bị gọi đi, Mạc Từ Yên vốn định đi tìm anh nhưng lại thấy anh đang bị đám người quay quanh, bắt đầu đi vào nhà vệ sinh sau đó mới đi tìm anh.

Trong nhà vệ sinh nữ.

Mạc Từ Yên từ trong buồng vệ sinh đi ra, nhìn đến người đang đứng trước gương đang sửa sang lại váy, có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường, cô đi đến bồn rửa tay vặn vòi nước, đối với người bên cạnh làm như không thấy.

“Mạc tiểu thư, không nghĩ lại gặp cô ở đây.” Cô gái thấy Mạc Từ Yên không để ý đến mình cũng không tức giận, cô mỉm cười chào hỏi.

Mạc Từ Yên liếc mắt, Vân Tĩnh Giai hôm nay mặc một chiếc váy màu đen, so với những màu sắc khác thì màu đen lại càng thích hợp với cô ta, làn da cô ta thật trắng, phối với váy đen ôm sát càng khiến cô ta trông mê người hơn. Thân hình Vân Tĩnh Giai rất thích hợp đi làm người mẫu, lồi lõm đều hiện rõ, có lẽ nguyên nhân vì ở nước ngoài nhiều năm nên nhìn phong cách ăn mặc của cô có chút giống người nước ngoài, phóng khoáng nhưng vẫn rất kín đáo, chỗ nào cần che thì che, chỗ nào cần lộ thì lộ, như vậy càng khiến cho cô ta trở nên quyến rũ.

Hai người sống vai đứng tại trước gương, một người quyến rũ như yêu tinh, một người thanh lệ tựa tinh linh, nếu thật sự so sánh với thì gương mặt nhìn có nét phương Tây của Mạc Từ Yên lại hơn hẳn một phần, người sắc bén liếc mắt một cái liền có thể quyết định cao thấp.

“Vân tiểu thư, lại gặp mặt rồi.” Mạc Từ Yên gật đầu xem như chào hỏi sau đó tiếp tục nhìn vào gương, dù sao người cũng đã mở miệng, cô cũng không thể bất lịch sự đến mức giả vờ không nghe thấy.

Nói thật, cô cũng không nghĩ đến ở bữa tiệc lần này gặp phải Vân Tĩnh Giai, Vân gia tuy là thế lực lớn nhưng lại thuộc hắc đạo, mà Thịnh gia cũng xem như thuộc bạch đạo, hai bên có liên hệ là chuyện không thể nào. Huống hồ thế lực của Vân gia chỉ ở Hồng Kông, cho dù cánh tay Vân gia có dài đến đâu cũng không thể lấy được thiệp mời ngày hôm nay, cho nên Vân Tĩnh Giai hẳn là được Trác Lâm dẫn đến.

Trác thị chỉ là một tập đoàn nhỏ nhưng lại có rất nhiều tập đoàn lớn đều ký kết hợp đồng với hắn, nghe cậu nhỏ nói dạo gần đây Vân gia đang ở phía sau trợ giúp Trác thị, Vân gia hẳn muốn lợi dụng Trác Lâm để mở rộng thế lực, mà Trác gia bên kia cũng muốn lợi dụng tài lực của Vân gia khiến Trác thị ngày một lớn mạnh, mỗi làm ăn này đôi bên cùng có lợi, thảo nào Vân lão gia lại không phản đối chuyện tình cảm của Vân Tĩnh Giai.

Nói thế nào thì Vân Tĩnh Giai cũng là Đại tiểu thư Vân gia, là cháu gái được Vân lão gia yêu thương, Trác Lâm có thể lấy được Vân Tĩnh Giai chẳng khác nào lấy được viên kim cương về nhà cả, Trác gia bên kia hẳn là mừng lắm nhỉ?

“Lúc này có thấy Mạc tiểu thư cùng Âm Dạ tổng một bên cười nói vui vẻ, xem ra tình cảm của hai người rất tốt?” Vân Tĩnh Giai chỉnh sửa lại mái tóc, giống như vô tình hỏi.

“Cảm ơn Vân tiểu thư quan tâm, tình cảm của tôi và Duật phải nói là rất tốt.” Mạc Từ Yên cười nhạt, trên gương mặt tinh xảo không nhìn ra được gì, đối với lời nói của Vân Tĩnh Giai cô không chút để ý trả lời.

“Mạc tiểu thư đang trong thời kì tân hôn ân ái, thật khiến người khác ghen tỵ đâu?”

“Nếu đã ghen tỵ sao Vân tiểu thư không sớm kết hôn đi? Cô cùng Trác Lâm tình cảm rất tốt mà, chỉ sợ hắn đã sớm cầu hôn cô rồi chứ?” Vân Tĩnh Giai là người con gái Trác Lâm yêu nhất cõi đời này, dựa theo tính tình của hắn, nếu Vân Tĩnh Giai quyết định trở lại bên cạnh hắn thì hắn sớm đã cho siêu xe rước cô ta về nhà rồi, cũng giống như việc lần trước khi nghe tin tức cô ta trở về hắn liền không chút do dự chia tay cô, một chút lưu luyến cũng không có. Huống hồ với tính tình khoe khoang của bà Trác thị nếu lấy Vân Tĩnh Giai vào cửa chắc chắn sẽ đi rêu rao khắp nơi, cho dù không có truyền thông đến quay hình thì bà cũng sẽ bỏ tiền ra mời đến để lấy mặt mũi, vậy mà hiện tại một chút tin tức cũng không có, Trác Lâm này đang chơi trò gì vậy?

Lục lợi tìm trong kí ức, hình như kiếp trước Trác Lâm không có kết hôn với Vân Tĩnh Giai, nguyên nhân là gì cô không biết, chính là khi cô chết đi cũng

không có nghe bọn họ tổ chức hôn lễ, nguyên nhân gì khiến hai người họ không đến với nhau? Là do Trác Lâm vẫn là Vân Tĩnh Giai? Hay là có liên quan đến người đàn ông đó?

Ngày đó nhìn đến Vân Tĩnh Giai cùng người đàn ông đó dây dưa, Mạc Tử Yên đã cảm thấy không ổn, huống hồ người đàn ông đó lại dính líu đến Bùi Văn, tại sao những người phụ nữ bên cạnh Trác Lâm đều có liên quan đến người đàn ông đó?

Hắn rốt cuộc là ai? Mục đích của hắn là gì?

Sắc mặt Vân Tĩnh Giai khẽ biến nhưng rất nhanh liền khôi phục như cũ: “Lân anh ấy đã cầu hôn tôi, chỉ là dạo gần đây lo bận việc công ty, chúng tôi còn chưa có cơ hội bàn bạc kĩ hơn về vấn đề này.”

“Vậy thì chúc mừng Vân tiểu thư.” Mạc Tử Yên gật đầu, sắc mặt bình tĩnh không có vẻ gì là giống như khi nghe tin bạn trai cũ kết hôn cùng người con gái khác cả.

“Cảm ơn Mạc tiểu thư vì lời chúc, hôm đó nếu rảnh mời Mạc tiểu thư đến chung vui.” Vân Tĩnh Giai cong khóe môi, vô tình hay cố ý để lộ chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, chiếc nhẫn kim cương khá lớn, nổi bật lên viên kim cương ở giữa, dưới ánh đèn kim cương càng thêm lấp lánh.

Mạc Tử Yên nhìn xuống chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình, chiếc nhẫn tinh xảo ôm trọn lấy ngón tay cô, viên kim cương đỏ rực như lửa được chạm khắc tinh tế, đây chính là nhẫn cưới “Hoa lửa của biển” mà mọi người đồn đại, Âm Dạ Duật cũng có một chiếc giống y như vậy nhưng lại đơn giản hơn, viên kim cương trên chiếc nhẫn của anh là một phần nhỏ của “Hoa lửa của biển”, trong quá trình vận chuyển một mảnh của nó đã rơi ra, Âm Dạ Duật tận dụng mảnh nhỏ này để trang trí cho chiếc nhẫn của anh, cho nên không giống như những chiếc nhẫn cưới khác, kiểu dáng của nam và nữ sẽ giống nhau nhưng viên kim cương chỉ có trên chiếc nhẫn của nữ, chiếc nhẫn của hai người chính là một đôi, nghĩ đến đây cô không khỏi nở nụ cười.

“Hôm nay tôi đã chúc mừng cô thì ngày hôm đó tôi sẽ không đến, nguyên nhân... tôi nghĩ Vân tiểu thư hiểu rõ đi?”

“Dù sao chúng ta cũng là chị em họ, em thật sự không muốn đến thăm gia hôn lễ của chị ư?”

Chị em họ?

Mạc gia chỉ có Mạc Vũ Hiên là con trai một, Vân Hình Như thì của có một người em trai là Vân Mặc, hiện tại Vân Mặc còn chưa kết hôn, cô từ đâu lại xuất hiện một người chị họ chứ?

“Vân tiểu thư nói đùa, tôi là con gái duy nhất của cha mẹ tôi, cậu nhỏ Vân Mặc của tôi hình như chúng chưa có kết hôn, làm sao lại xuất hiện một người chị họ lớn hơn tôi vài tuổi là cô chứ?”

Sắc mặt Vân Tĩnh Giai cứng đờ, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, cô hít sâu một hơi, Mạc Tử Yên nói những lời này là muốn cô tự tìm mất mặt sao?

Cô mới không để cho cô ta như ý đâu!

“Cho dù em không muốn thừa nhận thì chị cũng là em họ của em, nói chuyện như vậy với chị của mình, Mạc gia không dạy em quy tắc sao?”

Vân Tĩnh Giai hôm nay có bệnh? Quan hệ giữa cô và cô ta cũng đâu có tốt đến mức tán gẫu như thế này, dù qua trước kia bọn họ cũng là tình địch, hiện tại cô ta lại bày ra bộ dáng chị họ cô, còn muốn thay cha mẹ cô dạy dỗ cô, rốt cuộc trong hồ lô của cô ta đang bán thứ gì?

Lòng thầm cảm thấy không ổn, trong này nhất định là có âm mưu, không bằng trước tiên nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Nói đến quy tắc, nhận loạn bừa bãi người thân cũng là quy tắc mà Vân tiểu thư học được sao? Trước khi nhận xét người khác thì hãy xem lại bản thân mình đã làm gương hay chưa Vân tiểu thư. Nếu đã không có việc gì thì tôi xin đi trước, Vân tiểu thư thích ở trong này thì cứ tự nhiên.”

Trên mặt Vân Tĩnh Giai hiện lên một tia âm ngoan, chỉ là lúc này Mạc Tử Yên đã quay lưng đi ra khỏi nhà vệ sinh nên mới không có phát hiện, đi chưa được mấy bước thì bỗng nhiên nghe phía sau truyền đến một trận âm thanh, tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Màn kịch của Vân Tĩnh Giai

Thanh âm này thành công khiến động tác dưới chân Mạc Tử Yên dừng lại, ánh mắt xẹt cô qua một tia hàn quang, sau đó mới chậm rãi quay người, một lần nữa đi vào nhà vệ sinh nữ.

Đập vào mắt là hình ảnh Vân Tĩnh Giai ngồi trên mặt đất nhìn có chút chật vật, váy bị vén lên một chút lộ ra đôi chân dài trắng ngần, đôi chân mang giày cao gót nghiêng sang một bên, ánh đèn chiếu sáng xung quanh, Vân Tĩnh Giai một thân đen tuyền làm nổi bật lên sắc mặt trắng bệch của cô ta, cái trán

xanh tím một mảnh còn đang ứa đọng vết máu, nhìn có điểm ghê người.

Quả nhiên đúng như suy đoán của cô, vốn lúc đầu cô còn bán tín bán nghi nhưng hiện tại nhìn cảnh tượng này liền có thể khẳng định Vân Tĩnh Giai là có sự chuẩn bị mà đến.

Mạc Từ Yên có chút khó hiểu, vì sao mỗi lần cô gặp Vân Tĩnh Giai là mỗi lần cô ta té ngã? Chuyện lần trước ở Vân gia cũng vậy, bản thân cô còn chưa có chạm vào người cô ta, làm sao có thể khiến cô ta té ngã? Lần trước cô ta ở trước mặt mọi người té ngã, mặc kệ là cô ta cố ý hay vô tình nhưng cũng khiến cho cô bị mọi người hiểu lầm, đám người Vân gia đều muốn vì cô tranh thủ sự đồng tình, cô cũng không có quan tâm đám người Vân gia bên kia có tin tưởng cô hay không, dù sao Vân Tĩnh Giai mới là cháu gái mà họ yêu thương, trên đời này Mạc Từ Yên chỉ cần sự tin tưởng của một người, chính là anh, chỉ là lần này chỉ có cô và cô ta, rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

Ánh mắt Mạc Từ Yên lộ ra tia hoảng hốt cùng lo lắng, dù sao hình ảnh này cũng thật khiến người khác cảm thấy sợ, có chút do dự mở miệng: “Vân tiểu thư, cô không sao chứ?”

Nghe vậy Vân Tĩnh Giai chỉ cười, nụ cười của cô có chút lạnh lùng, cũng không có để ý đến Mạc Từ Yên, từ trong túi xách lấy ra điện thoại bắt đầu bấm nút gọi điện.

~~~~~

“Thịnh tổng muốn thay đổi nhân vật nữ chính cho bộ phim lần này?” Âm Dạ Duật nở một nụ cười ôn hòa, ánh mắt anh dừng ở ly rượu vang đỏ trên tay, anh cầm ly rượu lắc nhẹ, rượu trong ly như sóng vỗ, dao động theo từng động tác của anh mà đánh vào thành ly.

“Bộ phim vừa mới tung ra dàn nhân vật đã gặp phiền phức lớn như vậy, anh còn muốn giữ lại nữ chính?” Người đàn ông đối diện nhướng mày, vẻ mặt không thể hiện ra hi vọng, chính là trên người hắn lại tản ra một loại khí thế khiến người khác kính sợ, không dám đến gần.

Nếu nói Âm Dạ Duật là dòng nước ôn hòa thì người đàn ông này được hình dung như băng trên tuyết son, ngàn năm không tan chảy.

Âm Dạ Duật liếc mắt nhìn hắn một cái, bỗng nhiên nhếch môi, khớp xương tinh tế đặt ly rượu lên bàn, mở miệng: “Anh là tổng tài của Thịnh Thế, trước kia anh mạo hiểm dùng cô ấy trong nhạc hội toàn quốc, hiện tại lại không dám?”

Người đàn ông đối diện câu môi, ánh mắt lộ vẻ ác liệt: “Cô ta là ca sĩ, không phải là diễn viên.” Hắn nhận thấy năng lực của Lãnh An Nhiên ở phương diện ca hát có tiềm năng nên mới dám dùng cô ta trong buổi nhạc hội, mặc dù mạo hiểm nhưng đã đạt được kết quả ngoài mong đợi, mấy năm nay Thịnh Thế đào tạo cô ta trở thành ca sĩ, cũng đạt được mục đích giúp cô ta trở thành Tiểu Thiên Hậu, mặc dù mọi người đều diễn viên đều từ ca sĩ mà thành nhưng ca sĩ vẫn là ca sĩ, tiềm chất không giống nhau, khởi đầu không giống nhau, Lãnh An Nhiên cũng chưa từng học qua lớp diễn kịch thì làm sao có thể đứng trước ống kính diễn kịch?

Người đàn ông này không ai khác chính là tổng tài của Thịnh Thế, chủ nhân của Thịnh gia - Thịnh Mộ Triều. Thịnh Thế trước khi Thịnh Mộ Triều tiếp quản đã là một công ty giải trí, chính là không được nổi tiếng như hiện tại, khi Thịnh Mộ Triều tiếp quản Thịnh Thế, hắn đã đưa Thịnh Thế lên một tầm cao mới mà không phải bất kì công ty giải trí nào có thể so sánh, hắn mặc dù trẻ tuổi nhưng là người có đầu óc và thủ đoạn, mặc dù đôi lúc hành động mạo hiểm nhưng đều biến những mạo hiểm đó trở thành cơ hội để Thịnh Thế ngày một phát triển. Thịnh gia là một gia tộc đứng đầu trong kim tự tháp của giới thượng lưu, Thịnh Mộ Triều không chỉ mang thân phận là người thừa kế của Thịnh gia mà còn có vẻ ngoài tuấn mỹ hơn người, là một trong những người đàn ông hoàng kim của S thị, nếu nói Âm Dạ Duật ôn hòa nho nhã, Tôn Lãnh diệt phong lưu thành tính thì Thịnh Mộ Triều chính là băng son vương tử, bất quá không có người nữ nào nào dám vây quanh hắn, hắn là kẻ mà bất kì người phụ nữ nào cũng không dám mơ ước đến.

Người đàn ông này không chỉ lạnh lùng vô tâm mà còn tàn nhẫn, nếu người có ý nghĩ không an phận tiếp cận hắn, cho dù người đó là phụ nữ đi chăng nữa thì cũng sẽ không buông tha, diễn viên ca sĩ trong Thịnh Thế đều muốn tìm cách bỏ lên giường của hắn nhưng đều bị hắn không thương tiếc đá xuống, sau đó sẽ bị cắt đứt hợp đồng với Thịnh Thế, cho nên nếu là người thông minh thì sẽ an phận không dám đánh chủ ý lên người hắn.

“Anh không cần lo lắng, tổn thất Âm Dạ thị sẽ chịu.” Âm Dạ Duật biết ý của hắn, cũng đồng tình với ý kiến của hắn, chính là có một số chuyện, dù biết không thể nhưng anh vẫn phải làm.

“Tổn thất tất nhiên là do anh chịu.” Ánh mắt Thịnh Mộ Triều lóe sáng, ung dung mở miệng: “Vì một người phụ nữ... bà xã anh có biết không?”

“Tiểu Yên cô ấy là người thông minh, cô ấy sẽ hiểu cho việc làm của tôi.” Đáy mắt Âm Dạ Duật bắt đầu gọn sóng, bởi vì Diệp Hạo anh mới nhận lời chiếu cố cô, đây là lần cuối cùng anh giúp cô hoàn thành việc cô muốn, bốn năm thời gian, có lẽ cũng đủ trả nợ cho Diệp Hạo rồi?

Thịnh Mộ Triều thản nhiên uống rượu, thỏa thuận của hai người xem như thành công, là bạn hợp tác lâu năm, cho dù bộ phim lần này thật sự gây ra tổn thất lớn thì hắn cũng sẽ không mở miệng bắt Âm Dạ Duật bồi thường, Thịnh Thế lớn như vậy, còn sợ tổn một chút tiền này sao?

“Đây không phải là Thịnh tổng sao? Người bên cạnh là... Âm Dạ tổng của Âm Dạ thị?” Một người đàn ông trung niên béo ú đi đến, bụng hắn có lẽ vì do uống bia quá nhiều mà phình lên, nhìn thấy hai người như nhìn thấy hai miếng thịt ngon, hai mắt hắn không khỏi sáng lên.

Thịnh Mộ Triều chỉ liếc mắt một cái rồi thu hồi.

Âm Dạ Duật vẫn duy trì vẻ thản nhiên vốn có, ôn hòa mở miệng: “Luu tổng.”

“Thịnh tổng và Âm Dạ tổng đây đúng là quý nhân, hôm nay gặp mặt tại nơi này đúng là vinh hạnh cho Luu mỗ.” Luu tổng cười toe toét, bộ dạng như nhặt được vàng.

Thịnh Mộ Triều lạnh mặt: “Quả thật là vinh hạnh của ông.”

Ám Dạ Duật chỉ cười không nói.

Lưu tổng có chút xấu hổ: “Ha ha, tôi có một người bạn muốn giới thiệu cho hai vị, đây là Trác tổng của Trác thị, Trác Lâm.”

Ám Dạ Duật sớm đã chú ý đến Trác Lâm đang ở phía sau Lưu tổng, dù sao cũng là “bạn trai cũ” của bà xã anh, anh có thể không lưu tâm sao?

Đạo gần đây Trác thị cùng Lưu thị có qua lại, nhờ có Lưu tổng mà hần mới có được thiệp mời ngày hôm nay, bước vào bữa tiệc hần mới cảm thấy so với các bữa tiệc khác thì bữa tiệc hôm nay đúng là tập hợp những nhân vật lớn có tiếng trong giới, thảo nào mọi người đều tranh nhau bẻ đầu mề trán cũng muốn lấy được tấm thiệp mời của này. Nghe nói người tổ chức bữa tiệc là chủ nhân của Thịnh Thế, hần sớm đã nghe qua, nhưng Thịnh Thế là công ty giải trí lớn nhất S thị, không thường xuyên hợp tác với công ty khác, nếu có cũng không đến lượt Trác thị, không nghĩ đến hôm nay lại được gặp mặt Thịnh Mộ Triều trong lời đồn, chính là không nghĩ đến bên cạnh Thịnh Mộ Triều còn có một người, mà người này cũng không hề xa lạ.

“Thịnh tổng, Ám Dạ tổng, hân hạnh được gặp mặt.” Trác Lâm giơ tay, định bắt tay Thịnh Mộ Triều nhưng Thịnh Mộ Triều chỉ “Àn” một tiếng khiến hần rồi không có hành động gì kế tiếp khiến bàn tay Trác Lâm đang đưa ra cứng đờ lại nơi đó, may mắn là Ám Dạ Duật chịu bắt tay với anh, giải tỏa bầu không khí xấu hổ, chính là hần lại không cảm thấy cảm kích Ám Dạ Duật.

“Đều là người trong giới, sau này cũng sẽ quen biết, chính là Lưu thị của chúng tôi gần đây có một dự án, không biết các vị có hứng thú hợp tác hay không?” Lưu tổng thấy Trác Lâm cũng bị Thịnh Mộ Triều làm cho xấu hổ cũng thấy tốt hơn một chút, vội vàng chuyển sang chuyện khác.

“Không hứng thú.”

Không thể nghi ngờ người nói câu này không ai khác chính là Thịnh Mộ Triều.

Lưu tổng bị nghẹn một chút: “Thịnh tổng...” Cho dù không có hứng thú cũng không cần từ chối trắng trợn như vậy chứ?

“Lưu tổng, tôi đang cùng Thịnh tổng hợp tác trong một hạng mục, chỉ sợ lần sau mới có thể cùng Lưu tổng hợp tác.” Ám Dạ Duật lắc đầu, mặc dù từ chối nhưng vẫn cho đối phương chút mặt mũi.

“Không sao, không sao, lần sau vậy, còn nhiều cơ hội.” Lưu tổng cười gượng, cũng không có bộc lộ thái độ không vui, dù sao người ta cũng cho hần mặt mũi rồi.

Đáy lòng có chút oán hận Thịnh Mộ Triều, lời của Ám Dạ Duật mới là lời của một người nên nói, còn Thịnh Mộ Triều... đúng là trẻ tuổi kiêu ngạo, không xem ai ra gì!

“Duật.” Tôn Lãnh Diệt không biết khi nào xuất hiện ở bên cạnh Ám Dạ Duật.

“Ồ Tôn thiếu cũng ở đây sao?”

Tôn Lãnh Diệt liếc mắt nhìn Lưu tổng, gật đầu rồi dời mắt: “Duật, cô vợ nhỏ của cậu đâu rồi?”

“Cô ấy nói đi lấy nước giờ vẫn chưa có quay lại, có chuyện gì sao?”

“Chú Phó nhờ tôi tìm cô ấy, có phải chạy trốn rồi không?” Lúc này Phó Hồng Minh có chuyện muốn tìm cô, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu nên nhờ hần chuyển lời.

Ám Dạ Duật nhếch môi: “Cô ấy chạy không thoát.”

Tôn Lãnh Diệt tỏ vẻ hần chỉ là nói đùa mà thôi nhưng tựa hồ Ám Dạ Duật lại xem đó là sự thật, giọng nói còn mang đậm tính uy hiếp như vậy, Mạc Từ Yên nếu ở đây, chỉ sợ thật sự sẽ chạy trốn mất?

Thịnh Mộ Triều: “...” Cô gái bất hạnh.

“Ám Dạ tổng, phu nhân cũng đi cùng anh sao?” Lưu tổng cười lấy lòng, cũng không biết dáng vẻ của Ám Dạ phu nhân ra sao?

Trác Lâm thần thờ, cô... cũng ở đây sao?

Lúc này một thanh âm vang lên, ánh mắt mọi người đổ dồn vào người Trác Lâm, đó là nơi phát ra âm thanh, hần nói một tiếng “Xin lỗi” mới lấy điện thoại trong túi áo ra xem.

Là Văn Tĩnh Giai gọi.

“Tĩnh Giai...”

Ánh mắt hần hơi đổi, như có như không liếc qua Ám Dạ Duật, Ám Dạ Duật tựa hồ cũng phát hiện, không trốn tránh mà nhìn thẳng vào mắt hần.

“Ám Dạ tổng, nhà vệ sinh...” Còn chưa đợi Trác Lâm nói dứt câu, Ám Dạ Duật đã ngay lập tức hiểi vấn đề, có lẽ là liên quan đến Mạc Từ Yên.

“Có chuyện rồi, tôi đi nhà vệ sinh trước.” Ám Dạ Duật để lại một câu nói rồi đi về hướng nhà vệ sinh, Trác Lâm cũng nhanh chóng đuổi theo, Tôn Lãnh Diệt hứng thú theo sau, để lại hai người người Thịnh Mộ Triều và Lưu tổng hai mặt nhìn nhau.

“Thịnh tổng có muốn...”

“Phiền.”

Lưu tổng: “...” Hắn chỉ hỏi cho có lệ mà thôi, không đi thì thôi!

Đại sảnh tuy rộng lớn nhưng từ trong đại sảnh đến nhà vệ sinh cũng không xa, như vậy khoảng cách không đi đến lại gọi điện, quả thật chút ý vị sâu xa.

Anh mặc kệ Vân Tĩnh Giai thế nào, chỉ cần Mạc Từ Yên không có việc gì liên tốt, nếu không... cho dù cô ta có là công chúa của Vân gia đi chăng nữa, anh tuyệt đối sẽ không buông tha.

Người của anh, muốn động đến là động đến sao?

Trác Lâm cũng không phải người ngu ngốc, tự nhiên cũng nghĩ tới điểm này, bước chân nhanh chóng đuổi kịp.

Trong nhà vệ sinh nữ, bên trong vang lên một âm thanh suy yếu: “Lâm, anh mau đến đây.” Hơi thở nhu nhược đáng sợ, giống như tùy thời đều có thể tắt thở.

Mạc Từ Yên đứng một bên, tựa người vào khung cửa, thản nhiên nhìn cô nói chuyện điện thoại.

“Tôi còn đang nghĩ cô như thế nào lại như thế khác thường, thì ra là có mục đích, Vân Tĩnh Giai không nghĩ tới cô xuống tay đối với chính mình như vậy ngoan!”

Ngữ khí châm chọc, ánh mắt băng lãnh, dăm tính kẻ cô, rõ ràng là muốn chết!

Vân Tĩnh Giai nghiêng đầu sang một bên, tránh đi ánh mắt của cô, bàn tay không khỏi siết chặt, móng tay lúc này đã cắm vào da thịt.

Cô vốn dĩ cũng không muốn làm như vậy, nhưng Trác Lâm ngày càng khác thường, đối xử với cô không còn kiên nhẫn như xưa, cùng hắn bàn chuyện kết hôn hắn lại lấy lý do thoái thác, vốn dĩ bữa tiệc lần này Trác thị cũng không có nhận được thiệp mời nhưng Trác Lâm lại trăm công ngàn kẻ lại muốn lấy được tấm thiệp mời này, lúc đầu cô còn không biết nguyên nhân nhưng lúc này nhìn đến Mạc Từ Yên cô liền biết.

Cô sắp không giữ được Trác Lâm.

Bất đắc dĩ mới dùng hạ sách này, nếu không cô thân là Đại tiểu thư của Vân gia cần gì phải làm ra thủ đoạn vô sỉ như vậy, mục đích chỉ là muốn giữ chân người đàn ông của mình mà thôi.

Đoàn người Ám Dạ Duật đến rất nhanh, vừa đến cửa Trác Lâm lại đột nhiên vượt qua người Ám Dạ Duật, trở thành người đầu tiên vào trong, liếc mắt liền nhìn thấy Mạc Từ Yên đang tựa người vào cửa, trong lòng không biết vì sao lại thờ phào một hơi, sau đó mới sải bước đến bên cạnh Vân Tĩnh Giai, quan tâm hỏi: “Em không có việc gì chứ?” Nhìn đến Vân Tĩnh Giai bộ dạng suy yếu nằm trên mặt sàn lạnh như băng, trên trán còn một mảnh máu chảy đầm đìa, ánh mắt hắn liền phát lạnh.

“Không sao chứ?” Giọng nói ôn nhuận như thường nhưng Mạc Từ Yên có thể nghe ra sự tức giận trong lời nói đó, toàn thân anh như bị bao quanh bởi hàn khí, nhiệt độ không khí xung quanh vốn đang âm áp lại đột nhiên bị giảm xuống đến âm độ nhưng đối với Mạc Từ Yên cô tựa hồ lại không hề cảm thấy.

“Em không sao, người có sao là cô ấy.” Cô lắc đầu, ngón tay chỉ về hướng Vân Tĩnh Giai.

Ám Dạ Duật thấy một màn như vậy, trong lòng cũng hiểu rõ là chuyện gì đang xảy ra, đánh giá cô cẩn thận từ trên xuống dưới, phát hiện cô không có việc gì mới yên tâm.

“Lâm!” Vân Tĩnh Giai nhìn đến Trác Lâm như nhìn thấy vị cứu tinh, đưa tay bắt lấy hắn, thân thể không tự chủ được dựa vào hắn trong lòng, bầu không khí xung quanh rất áp lực, cô sắp bị khí thế của Ám Dạ Duật ép tới không thở nổi.

“Đừng sợ, không có việc gì, em nói một chút tình huống, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Trác Lâm vỗ lưng cô an ủi, đồng thời đem ánh mắt hướng về phía Mạc Từ Yên, lại nhìn đến người đàn ông bên cạnh cô rất nhanh liền dời mắt.

“Đúng vậy, cần phải nói cho rõ ràng, đúng không Vân tiểu thư?” Ám Dạ Duật nở nụ cười nhưng ý cười lại không đạt đến đáy mắt, đôi mắt đen hiện lên vẻ băng lãnh, nhìn chằm chằm Vân Tĩnh Giai nơi đó, thản nhiên nói.

Mi mắt Vân Tĩnh Giai run lên, hoảng sợ hướng Trác Lâm trong lòng trốn đi.

Cô một mặt như vậy yếu ớt khiến Trác Lâm đau lòng, có chút bất mãn với Ám Dạ Duật: “Ám Dạ tổng, anh đừng dọa Tĩnh Giai, cô ấy đều như vậy rồi...”

Ám Dạ Duật bình tĩnh chớp mắt một cái, bỗng nhiên bị một đôi tay mềm mại nhỏ bé nắm lấy, cúi đầu liền gặp ánh mắt Mạc Tử Yên chứa ý cười trong suốt.

“Vân tiểu thư, nếu mới vừa rồi Duật dọa đến cô, như vậy tôi thay anh ấy hướng cô xin lỗi, bắt quá cô hãy đem sự thật nói cho rõ ràng, đừng trách oan người vô tội.”

Đối với lời của cô, thân thể của cô gái trong lòng không khỏi run lên một cái, Trác Lâm nghĩ rằng coi là vì tại sợ hãi nên lại ôm sát cô vài phần, trong nội tâm bỗng nhiên dâng lên một chút chờ mong, thần sắc phức tạp nhìn phía Mạc Tử Yên.

Ông xã đại nhân đang tức giận, Mạc Tử Yên còn có tâm trạng quan tâm đến Trác Lâm?

Vân Tịnh Giai hít sâu một hơi, dựa theo suy nghĩ có sẵn trong đầu, suy yếu tựa vào người Trác Lâm, nhu nhược mở miệng: “Là Mạc tiểu thư... cô ấy thừa dịp em không chú ý đã đẩy em một phen, em liền...”

“Thật sự?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Hoa lệ chuyển mình

Lời còn chưa nói xong, Trác Lâm đột nhiên cướp lời, Vân Tịnh Giai chần chờ ngẩng đầu, nháy mắt tâm tình liền rơi vào đáy cốc.

Ngữ khí của hấn cư nhiên lại mang theo vui sướng!

Cô là bạn gái của hấn, bị bạn gái cũ của hấn làm bị thương vậy mà hấn cư nhiên lại vui sướng!

Trong lòng cô vốn dĩ có chút chờ mong hấn sẽ lên tiếng đòi lại công bằng cho cô, dù sao cô cũng là bạn gái của hấn, hấn chờ đợi cô ba năm, tình cảm cũng không phải ngày một ngày hai mà... đứng trước Mạc Tử Yên, Vân Tịnh Giai cô chẳng là gì cả!

Vân gia cũng vậy, Trác Lâm cũng vậy, vì sao trong mắt bọn họ chỉ có Mạc Tử Yên?

Cô rũ mắt, che giấu đôi mắt đang nổi bão, móng tay bấm vào da thịt sớm đã không còn cảm giác đau đớn, chỉ là trong lòng ngực lại có chút khó chịu.

Đây là người đàn ông cô yêu sao? Là người đàn ông hứa suốt đời chỉ yêu một cô? Vì sao trải qua ba năm, hấn lại thay đổi thành một người khác như vậy?

Có lẽ hấn không phải thay đổi, mà là thay lòng đi?

“Àn, có lẽ cô ấy không có cố ý, chính là em thật sự không đứng lên được nên mới gọi điện thoại của anh...”

Lời khẳng định của Vân Tịnh Giai chẳng khác nào đổ thêm dầu vào ngọn đèn sắp tàn, khiến cho ngọn lửa bị chôn sâu dưới đáy lòng hiện tại lại bùng lên dữ dội.

Nếu lời nói của Vân Tịnh Giai là sự thật thì có phải hay không đã chứng minh cho việc Mạc Tử Yên chưa quên được hấn, cô vì ghen tỵ mới đẩy ngã Vân Tịnh Giai?

Mạc Tử Yên làm như vậy cũng chỉ vì muốn hấp dẫn sự chú ý của hấn, một lần nữa muốn trở lại bên người hấn?

Ngoại trừ lý do ấy, cô cũng không có động cơ nào khác, mà hấn cũng không nghĩ ra nguyên nhân khác.

“Cô xác định không nói dối?” Tôn Lãnh Diệt từng bước đi lên trước, hấn vốn dĩ luôn ở phía sau Ám Dạ Duật, nhìn đến tình cảnh này cảm thấy có chút không ổn, bắt quả hấn tin tưởng nhân phẩm của Mạc Tử Yên, dù sao cô cũng là người Ám Dạ Duật lựa chọn, cho dù cô có làm ra chuyện xấu xa, Ám Dạ Duật tuyệt đối cũng sẽ bao che, tình huống này Ám Dạ Duật lên tiếng thì quả thật là không thích hợp, để hấn ra mặt là tốt nhất.

Vân Tịnh Giai đã được Trác Lâm đỡ đứng lên, chính là cô đứng không vững luôn phải dựa vào Trác Lâm, bộ dạng chật vật không thể che giấu, nhìn đến Tôn Lãnh Diệt khí thế bùng bùng vẫn cung hỏi tội, ánh mắt cô luân chuyển không ngừng, bộ dạng tựa hồ như chịu ủy khuất đến nơi.

“Đó là sự thật, có tin hay không thì tùy các người nhưng tôi thật sự bị cô ấy đẩy ngã.”

Tôn Lãnh Diệt nhíu mày: “Lời nói một phía của cô, cô bảo làm sao người khác có thể tin tưởng?”

“Các người thật quá đáng, các người còn có lí lẽ nữa không? Chẳng lẽ tôi sẽ đập đầu chính mình vào bồn rửa tay sao?!” Trong giọng nói của cô mang

theo tức giận, không biết rõ mọi chuyện, ví dụ như Trác Lâm sẽ tưởng rằng cô là vì bị nói xấu nên mới phản nộ như vậy.

Người thông minh hiểu rõ vấn đề liền nhìn ra được Vân Tĩnh Giai là thẹn quá thành giận.

“Cũng không loại trừ điều này.” Tôn Lãnh Diệt tiếp lời.

“Tôn thiếu, Tĩnh Giai chưa bao giờ nói dối! Tĩnh Giai nói Mạc Từ Yên đẩy ngã cô ấy thì nhất định là Mạc Từ Yên đẩy ngã cô ấy.” Chỉ nghe lời nói một phía của Vân Tĩnh Giai nhưng Trác Lâm lại nhận định Vân Tĩnh Giai là do Mạc Từ Yên đẩy ngã, bởi vì trong lòng hắn sớm đã khẳng định Mạc Từ Yên đối với hắn còn có cảm tình, chính là không muốn thừa nhận thôi.

“Mạc Từ Yên, vì sao cô lại muốn làm tổn hại Tĩnh Giai? Cô ấy dù sao cũng là chị của cô, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, tôi mặc kệ cô là ghen tị vẫn là không cam lòng, hiện tại bạn gái tôi là Vân Tĩnh Giai, cô lại vô duyên vô cớ đẩy cô ấy, đừng nói với tôi là cô không phải cố ý!”

Một người khi đã muốn nhận định một chuyện, cho dù có giải thích thế nào cũng là phí công, Trác Lâm chính là điển hình.

Mạc Từ Yên tựa tiểu phi tiểu mở miệng: “Trác tổng nói tôi đẩy Vân tiểu thư, vậy thì có chứng cứ không?”

Tên Trác Lâm này, có bệnh đúng không?

Chắc chắn là có bệnh!

Có bệnh thì phải trị, ở đây nổi điên với cô làm gì? Cô cũng không phải bác sĩ!

Cô bước lên phía trước hai bước, lấy tay ra so chiều cao giữa cô và Vân Tĩnh Giai, cho dù hôm nay cô có mang giày cao gót thì cô vẫn thấp hơn Vân Tĩnh Giai nửa cái đầu, chiều cao như vậy chênh lệch, cô làm sao có khả năng đẩy ngã cô ta?

“Tôi và Vân tiểu thư chênh lệch như vậy, Trác tổng thật sự tin tưởng tôi đẩy ngã Vân tiểu thư? Còn ngã thành như vậy?”

Ám Dạ Duật một bên cong khóe môi, ánh mắt không hề che giấu ý cười, anh biết vô luận có anh hay không tại, cô cũng sẽ không để người khác bắt nạt chính mình.

Ám Dạ Duật như vậy, rõ ràng là đang muốn trở thành chỗ dựa cho Mạc Từ Yên, cho dù người khác muốn làm gì cô cũng e ngại anh ở nơi này.

“Huống hồ khi Vân tiểu thư té ngã, tôi đã ở bên ngoài nhà vệ sinh, đừng có mà vu oan cho tôi.”

Sắc mặt Trác Lâm có chút khó coi, tựa hồ cũng nghĩ tới điều này, chần chờ cúi đầu nhìn về cô gái trong lòng, mong cô cho hắn một lời giải thích.

Vân Tĩnh Giai lần này ra tay cũng thật ngoan, cái trán trắng nõn chảy rất nhiều máu, gương mặt tái nhợt không có chút huyết sắc. Cô phản ứng cũng có chút trì hoãn, chỉ là vẫn như trước kiên trì khẳng định: “Coo nói dối, chính là cô đẩy tôi, bởi vì tôi đưa lưng về phía cô, lại không có phòng bị, cho nên cô nghĩ đẩy ngã tôi cũng thật đơn giản!”

“Phải không?” Mạc Từ Yên từng bước tới gần, nhìn đến bộ dạng chật vật của Vân Tĩnh Giai sắc mặt cũng không thay đổi. Bởi vì khoảng cách quá gần, Vân Tĩnh Giai thậm chí có thể ngửi được trên người Mạc Từ Yên có một mùi hương tươi mát, chính là đối với mùi hương này cô chỉ cảm thấy chán ghét khó chịu chứ không thể nào thích nổi.

“Vân tiểu thư, tôi cho cô một cơ hội, là chính cô nói ra sự thật hay là để tôi giúp cô?”

Muốn vu oan cho cô, đâu có dễ dàng như vậy?

Màn kịch này cô diễn vai phản diện đúng không? Vậy thì phải diễn tốt vai của bản thân, chèn ép nhân vật nữ chính bạch liên quan lộ ra gương mặt thật!

Giúp?

Vân Tĩnh Giai trừng mắt, che giấu nội tâm run rẩy, cô cắn môi, lạnh lùng nói: “Tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì, chính là không nghĩ tới Mạc tiểu thư là người như thế, đã làm còn không dám thừa nhận!”

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Hình như là mẫu thuẫn về vấn đề tình cảm, cô gái váy cam này vì tranh giành nam nhân mà đẩy cô gái váy đen té ngã.”

“Có chuyện này sao?”

“Nghe người đàn ông kia nói, cô ta đẩy ngã chị của mình.”

“Chị? Hai người bọn họ là chị em sao? Ra tay cũng ác quá.”

“Hình như hai người họ không cùng họ, liệu có phải là chị em cùng mẹ khác cha không?”

“Vấn đề này cũng quá cầu huyết đi?”

“Cô chị bị đẩy ngã đến trán còn chảy máu không ngừng vậy mà còn bị cô em không ngừng lấn lướt, quá đáng thương.”

“Cô gái đó đúng là không nói lí, dám làm mà lại không dám nhận.”

Động tĩnh bên này quá lớn, một số người đang ở đại sảnh cũng bị kéo đến đây, có người dự định đi vệ sinh thấy một màn này cũng dừng chân nán lại, không ít người đàn ông cũng không cảm thấy ngại vì ở đây là nhà vệ sinh nữ mà còn hội nhập cùng một đám phụ nữ đứng một bên xem kịch, phần lớn đều bị dáng vẻ của Vân Tĩnh Giai lừa, nhao nhao nói giúp cho Vân Tĩnh Giai.

Đối với những lời nói của những người xung quanh, Mạc Từ Yên không chút bận tâm: “Tôi đã cho cô một cơ hội cô lại không biết quý trọng, như vậy thì đừng trách tôi không nể mặt cô, không nể mặt Vân gia!”

Cô thông thả đi đến trước mặt mọi người, giơ hai bàn tay trắng nõn như hoa sen ra cho bọn họ xem, ai muốn xem liền cho bọn họ xem, một chút cũng không che giấu, đang lúc bọn họ còn không hiểu cô mới nói: “Mọi người có thể nhìn xem tay của tôi, lúc này tôi vừa mới rửa tay cho nên trên tay vẫn còn dính nước, thời tiết hiện tại đã muốn chuyển lạnh, tay của tôi vẫn còn ướt.”

Ám Dạ Duật mỉm cười, cũng đi đến tham gia góp vui, anh cầm cổ tay cô lên, cẩn thận xem xét một cái, nhìn bộ dạng chăm chú của anh, nếu không phải biết rõ tính tình anh, cô thật sự nghĩ rằng anh thật sự nghiêm túc.

“Đúng thật là ướt.”

Tôn Lãnh Diệt cũng bên cạnh phụ họa: “A, thật sự là ướt này.”

“Quả thật là ẩm ướt, nhưng chuyện này cùng việc cô gái kia ngã có quan hệ gì sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Nhận được câu trả lời từ mọi người, Mạc Từ Yên hài lòng đi đến trước mặt Trác Lâm cùng Vân Tĩnh Giai, đưa tay cho bọn họ xem xét, thậm chí cô còn vẩy vẩy bàn tay, một hai giọt nước bay ra bắn vào không khí.

“Hai vị cũng thấy được đi?”

Thấy Trác Lâm gật đầu, Mạc Từ Yên mới nghiêng đầu, đôi mắt to tròn trong sáng như nước lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu: “Như vậy tôi có một việc không rõ, có hay không thỉnh Vân tiểu thư giải thích một chút?”

“Mạc Từ Yên cô rốt cuộc muốn nói gì? Mọi người xem vết thương trên trán tôi, chẳng lẽ là tôi tự làm mình bị thương thân như vậy?!” Vân Tĩnh Giai cắn môi, đồng tử co lại, đôi chân không tự giác lui về phía sau, vốn dĩ thân thể nàng đang dựa vào Trác Lâm, lúc này lại lui về phía sau, nếu không phải tay của Trác Lâm luôn ở trên eo cô thì cô có lẽ cũng sẽ bị ngã.

Cô tự nhận bản thân không hề nhát gan nhưng khi đối mặt với Mạc Từ Yên, trong lòng lại không khỏi sinh ra sợ hãi.

Sự tình có biến, Vân Tĩnh Giai cũng không nghĩ đến Mạc Từ Yên có thể dựa vào thủ đoạn của bản thân mà muốn xoay chuyển tình thế.

“Nếu tôi muốn nói xấu cô tôi cũng sẽ làm giống một chút, không cần dùng thủ đoạn đê tiện như vậy, cũng sẽ không cần làm bị thương chính mình. Tôi hỏi mọi người mọi câu, nếu tôi cùng cô ta có ân oán thì tại sao tôi lại không tiếc mạng sống của mình chỉ vì muốn nói xấu cô ta?!” Không thể trông cậy vào chính mình, lại không thể trông cậy vào Trác Lâm, cô chỉ có thể trông cậy vào dư luận xã hội để chèn ép Mạc Từ Yên.

Mọi người vừa nghe, lại cảm thấy có chút không đúng, hình như lời của cô gái bị thương nói có chút có lí, dù sao đại đa số công đều đồng tình với kẻ yếu, nhìn Vân Tĩnh Giai một bên yếu ớt, lại nhìn đến Mạc Từ Yên bộ dạng thong dong, vẻ mặt bình tĩnh thì lại có chút đáng ghét.

Mạc Từ Yên cũng không quan tâm đến ánh mắt của mọi người, trong lòng cô chỉ cần có anh đứng về phía về phía cô, cho dù chống lại cả thế giới cô cũng không sợ. Huống hồ bọn họ lại là một đám dễ dàng bị người tác động đến cảm xúc, không biết phân biệt đúng sai, cô cũng không cần loại người này đứng về phía mình.

“Vân tiểu thư, cô luôn mồm bảo tôi đẩy cô, như vậy tôi sẽ chứng minh cho cô thấy tôi vô tội ra sao. Hôm nay cô mặc váy màu đen, mặc dù màu sắc hơi tối nhưng loại vải mà cô mặc trên người là loại vải có khả năng hấp thu nước rất mạnh, tay của tôi như vậy ướt, trước đó hẳn là ướt nhiều hơn, nếu tôi thật sự đẩy cô vì sao váy của cô lại sạch sẽ, một chút nước cũng không có?”

“Chuyện này...” Vân Tĩnh Giai mấp môi nhưng lại không thể trả lời.

“Còn nữa, cho dù váy của cô màu đen, không thể nhìn ra có dính nước hay không thì cô có thể để cho bạn trai cô xem xét một chút, xem trên áo của cô có để lại vết nước hay không?”

Trác Lâm nhú mày, hẳn đồ Vân Tĩnh Giai này giờ tất nhiên là chạm qua váy của cô, váy của cô hoàn toàn khô ráo cũng không có dính lại một chút nước nào, nhất thời tâm tình có chút phức tạp, liệu có đúng như suy nghĩ của hắn, Vân Tĩnh Giai thật sự tự làm bị thương chính mình?

Vì sao cô phải làm như vậy? Vì sao cô lại muốn làm bị thương chính mình? Vì sao lại muốn đổ oan cho Mạc Từ Yên?

Trác Lân có rất nhiều nghi vấn nhưng không ai có thể thay hắn giải đáp, bởi vì vấn đề nằm ở phía hắn.

Vân Tịnh Giai muốn bảo vệ tình yêu của mình là không sai, nhưng cô ta lại dùng đến thủ đoạn đê tiện này để bảo vệ tình yêu của mình là sai hoàn toàn.

Trái tim người đã muốn thay đổi thì cho dù có làm gì cũng không thể níu kéo được, chính là Vân Tịnh Giai không hiểu, cô chỉ biết tình yêu của bản thân, sẽ không để ai cướp mất nó.

“Tôi...” Thân hình Vân Tịnh Giai cứng đờ, trước mắt bao người, cô lại bị lời nói của Mạc Từ Yên bức đến không thể nào phản bác được, ánh mắt bối rối nhìn xung quanh, bỗng nhiên đôi mắt sáng lên.

“Lúc này tôi đưa lưng về phía cô, chỉ cảm thấy đến có người đến đẩy tôi, còn không có phản ứng lại sau đó liền bị người đánh vào bả vai rửa tay, tôi cũng có đôi mắt ở sau lưng làm sao mà tôi biết?”

“Là như vậy sao?”

Bộ dạng Vân Tịnh Giai chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi, mọi người cho dù có ngốc cũng có thể nghe ra cô là trong lúc hàm hồ mới nói ra những lời này.

Mạc Từ Yên đi đến bên bồn rửa tay, chỉ chính mình dưới chân: “Cô nói, cô đứng ở chỗ này, sau đó bị tôi đẩy ngã?”

Sự việc đã tới nước này, Vân Tịnh Giai cũng không thể quay đầu lại được nữa, nếu hiện tại bản thân cô từ bỏ thì chẳng khác nào hướng mọi người nói bản thân tự mình ngã? Đối với vị trí mà Mạc Từ Yên tùy tiện tìm, cô cũng chỉ có thể hàm hồ gạt đầu.

“Hiện tại khoảng cách của tôi cách bồn rửa tay chưa đến nửa mét, nếu thật sự nhân lúc tôi không chú ý có người đẩy tôi...” Mạc Từ Yên nghiêng người ngã về phía trước tựa như thật sự có người ở phía sau có người đẩy cô.

Ám Dạ Duật trừng mắt, cước bộ khẽ nhúc nhích, định tiến lên phía trước đỡ lấy cô, bất quá Tôn Lãnh Diệt nhanh tay ngăn cản, lúc này lý trí mới phục hồi, biết cô đang tự mình làm sáng tỏ mọi chuyện, nếu anh tiến lên chính là phá hỏng kế hoạch của cô nên đành nhẫn nhịn. Ngay tại thời điểm vừa rồi, tâm tình của anh như đang treo ngược, thật sự lo lắng cô vì muốn rửa sạch tội danh mà làm bị thương chính mình.

Chỉ thấy thân hình Mạc Từ Yên đang ngã về phía trước với tốc độ rất nhanh, mọi người khiếp sợ hô lên, vốn dĩ đầu của cô sẽ giống như cô gái vấy đen sẽ bị đập mạnh vào bồn rửa tay, không ngờ thứ chạm vào bồn rửa tay không phải là đầu cô mà là eo cô.

Eo cô vừa vận dụng phải bồn rửa tay, thân trên hướng trước gương lớn, tạm dừng ba giây, cô thân nhiên đứng dậy, vỗ vỗ tay chỉnh sửa lại váy của mình, may mắn nghe lời anh, hôm nay cô mặc một chiếc váy suông, hoạt động xem như thuận tiện.

“Thân hình Vân tiểu thư so với tôi còn muốn cao hơn một chút, nếu thật sự cô đứng ở vị trí của ta bị người đẩy ngã thì cũng chỉ đụng vào eo cô, nhiều nhất thì đụng đến eo dưới, tuyệt đối không có khả năng đụng vào đầu.”

Ám Dạ Duật lúc này mới yên tâm, dung nhan tuấn tú dần ra, ý cười đạt đến khóe mắt.

Trác Lân thần sắc phức tạp nhìn Mạc Từ Yên bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện, cô thay đổi rồi, trước kia cô ở bên cạnh luôn là bộ dạng yếu ớt, cho dù Bùi Vân có khiêu khích thì cô cũng chỉ nhẫn nhịn, cũng không hề có dáng vẻ bình tĩnh như bây giờ.

Cô... là vì người đàn ông đó mà thay đổi sao?

Trong con người của hắn hiện lên tia gãy dựa cùng thống khổ, hắn nhắm mắt lại, cánh tay đang ôm chầm Vân Tịnh Giai không tự giác buông lỏng.

Không có khả năng!

Không thể chỉ vì như vậy liền kết luận là cô có ý hãm hại cô ta!

Vân Tịnh Giai tự nói với chính mình không thể hoảng loạn, lúc này cần thiết nhất chính là bình tĩnh nhưng là lòng đã nổi sóng, làm sao có thể nói bình tĩnh liền bình tĩnh?

“Vừa rồi đầu óc có chút choáng váng, Mạc tiểu thư nói gì tôi chỉ phản xạ gạt đầu, kỳ thực tôi không có đứng ở chỗ đó, hắn là cách hơn một thước nữa...”

Chỗ mà Mạc Từ Yên đang đứng nếu cách thêm một thước ra ngoài, nếu ngã thì có lẽ là đầu sẽ vừa vận dụng đến bồn rửa tay, cô âm thầm tính toán một chút.

Mạc Từ Yên liếc mắt nhìn cô một cái, cảm thấy có chút không kiên nhẫn, cho dù cô có nói gì thì cô gái này vẫn muốn vu oan cho vô, Mạc Từ Yên lười cùng đám người này dông dài, vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh một chút, ra đòn quyết định cuối cùng vậy.

“Vân tiểu thư, mọi người có mắt, có tai, bọn họ không phải đồ ngốc để cô dắt mũi, bộ dạng hiện giờ của cô là do cô tự ngã hoàn toàn không liên quan đến tôi, người thông minh đều nhìn ra được, cô không cần phải tiếp tục diễn kịch nữa.”

Không nghĩ đến Mạc Từ Yên lại trắng trợn nói ra những lời này, Vân Tịnh Giai lập tức phản bác: “Mạc tiểu thư, là do cô đẩy ngã tôi, hiện tại cô nói

những lời này là vì cô đã đuối lý rồi đúng không? Cô không thể chứng minh trong sạch của mình, còn nói gì mà diễn kịch với không diễn kịch?!”

“Người thông minh đều minh bạch, chỉ có kẻ ngu ngốc mới không thể phân biệt trắng đen.” Mạc Tử Yên cười khê, khiến những người đang vây xem không khỏi bật cười.

Một số người ở đây ngay từ đầu họ đã có thể nhìn ra một chút sai sót nhỏ của Vân Tĩnh Giai nhưng bọn họ lại không lên tiếng, bởi vì bọn họ chỉ dựa vào cách cư xử của Vân Tĩnh Giai mới đưa ra kết luận như vậy, tất cả mọi người ở đây ngay cả Mạc Tử Yên đều không biết Vân Tĩnh Giai té ngã thế nào, cho nên dù biết rõ Mạc Tử Yên vô tội nhưng dư luận xã hội luôn rất đáng sợ, đặc biệt là trong giới thượng lưu, bọn họ không hề để tâm đến sự thật, bọn họ nhìn thuận mắt người nào liền lên tiếng bênh vực người đó. Mạc Tử Yên từ đầu chí cuối đều duy trì dáng vẻ ung dung thản nhiên, trong mắt đám người ở đây là vô cùng chững chạc, mà Vân Tĩnh Giai một bên có dáng vẻ yếu ớt lại nhận được không ít đồng tình, tình thế vốn là Vân Tĩnh Giai đang ở thế thượng phong hiện tại lại đổi ngược hoàn toàn, dựa vào những lý lẽ mà Mạc Tử Yên đưa ra, lại gặp càng nói càng sai của Vân Tĩnh Giai mọi người liền hiểu ngay vấn đề.

Con người đều thích được nghe những lời khen, bọn họ đều không thích bị nói là ngu ngốc cho nên có không ít người lên tiếng thay Mạc Tử Yên.

“Vị tiểu thư này nói rất đúng, chúng tôi đều là người thông minh, phải trái trắng đen còn không nhận ra sao?”

“Cô tưởng chúng tôi là người mù sao? Chuyện cô làm cô chẳng lẽ còn không rõ sao?”

“Cô rõ ràng là tự ngã lại đổ lỗi cho người khác, vô si thật!”

“Đúng đó đúng đó.”

Nghe những lời nói này Vân Tĩnh Giai nhất thời xanh mét cả mặt: “Đủ rồi! Các người thì biết cái gì? Các người không ở đó, làm sao biết cô ta không có đây tôi? Chẳng lẽ tôi lại tự mình làm tổn hại chính mình sao?”

Nhìn bộ dạng như vậy của Vân Tĩnh Giai mọi người có chút chần chờ, không ai dám mở miệng chỉ sợ sẽ chọc giận cô ta.

Ám Dạ Duật đi đến trước mặt hai người, thần sắc lạnh nhạt: “Vân tiểu thư bảo có người đẩy mình ngã, đầu đập vào bồn rửa mặt đúng không?”

Vân Tĩnh Giai cắn môi, trong lòng đối với người đàn ông này vẫn sinh ra sự ra hải, không dám mở miệng.

Thấy Vân Tĩnh Giai không nói, anh cũng không tức giận: “Tôi chỉ muốn xác nhận, đầu óc của Vân tiểu thư có bị choáng váng khi nói ra lời nói đó hay không, bởi vì lời nói tiếp theo của tôi đây chỉ sợ sẽ khiến cô không thừa nhận lời mình nói.”

Anh đi đến bên cạnh bồn rửa tay, nhìn bồn rửa tay sạch sẽ, ngoại trừ dính một chút nước thì cũng không có dấu vết gì khả nghi.

“Vân tiểu thư đập đầu vào bồn rửa tay, vì sao trên đầu cô máu chảy đầm đìa mà bồn rửa tay lại sạch sẽ không có gì?”

“Chuyện này... là cô ta, là lúc nãy cô ta đã xả nước khiến máu bị cuốn trôi đi...”

“Vân tiểu thư đừng gấp, tôi còn chưa nói xong.” Ám Dạ Duật hiếm khi ngắt lời người khác, hành động này tuy có chút mất lịch sự nhưng lời từ miệng người đàn ông này nói ra lại khiến người khác không cảm thấy phản cảm.

“Cho dù máu trong bồn bị nước cuốn đi, như vậy... máu trên sàn thì sao?”

Một góc của sàn nhà, vị trí bên cạnh nơi Vân Tĩnh Giai lúc nãy đang ngồi thì có một lưu lại một chút máu, nếu không để ý kỹ thì thật khó phát hiện.

“Đừng nói với tôi lúc nãy cô bị té đến đầu óc choáng váng, nằm lăn ra sàn để máu dính vào nhé?” Tôn Lãnh Diệt hiểu ý bồi thêm một câu.

“Tôi...”

Thấy Vân Tĩnh Giai tiếp tục ngại biện, Tôn Lãnh Diệt có chút không vui: “Chuyện đến nước này cô vẫn không chịu nhận, có cần tôi cho tôi mở camera xem lúc đó Mạc tiểu thư ra ngoài hay chưa?” Lúc nãy Mạc Tử Yên đã nói qua khi Vân Tĩnh Giai té ngã thì cô đã ở ngoài nhà vệ sinh, nếu là cô nói là sự thật thì để xem Vân Tĩnh Giai còn gì để nói.

Giờ này khắc này ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Vân Tĩnh Giai, mọi chuyện đã thành ra như vậy, còn có thể nói gì đâu?!

“Đối trá! Các người là một lũ dối trá, ức hiếp người quá đáng!”

Cô đỏ mắt trừng Mạc Tử Yên, vết thương trên cái trán đã chảy máu đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, nhìn có chút dọa người.

“Cô là ghen tỵ, ghen tỵ tôi chiếm được tình yêu của Trác Lâm, mà cô thì không được cho nên cô mới đẩy tôi, có phải không? Tiện nhân!”

“Cô là loại nữ nhân ác độc, ngay cả chị của mình mà cũng hãm hại, cho dù cô có làm thế nào cũng không thể thay đổi được việc Trác Lâm không yêu cô!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Cô gái thần bí

Tuần sau ta bận nên chỉ có thể ra hai chương thôi, mong mọi người thông cảm.

Sự thật trước mắt lại không tin, cứ thích lừa mình dối người, phụ nữ chính là như vậy, nhìn bộ dạng lúc này của Vân Tĩnh Giai, Mạc Tử Yên cảm thấy cô có chút đáng thương. Chính là đáng thương thì đáng thương, cô cũng không thể đồng tình cùng cô ta được, trước kia cô đã từng vì Trác Lân mà làm tổn thương anh, hạng người vì lợi ích của bản thân mà làm tổn thương đến người khác, cô không thể tha thứ được, là bởi vì cô từng giống như vậy, cô ghét bản thân cô trước kia, ghét sự ích kỷ của bản thân mà làm liên lụy không ít người, cho nên cô không thể tha thứ cho Vân Tĩnh Giai.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn không thể hiểu lý do vì sao Vân Tĩnh Giai cứ nhắm vào cô, rõ ràng ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ cô cũng đã tỏ rõ thái độ của mình với Trác Lân và cô ta, rằng cô còn tình cảm gì với người đàn ông đó nữa, đối với cô mà nói hai người bọn họ là người xa lạ, ngay cả cô ta mang họ Vân, trên danh nghĩa là chị họ của cô thì cũng thể thay đổi được điều gì. Trái tim cô hiện tại chỉ có một người, không thể chứa thêm bất kì một người nào nữa, Trác Lân đã là quá khứ, trước kia cô thật sự yêu hắn, chính là hắn không biết trân trọng tình yêu này, cô không thể trách hắn vì không yêu cô, yêu một người không có lỗi, quá khứ của cô sớm đã theo gió bay đi rồi, huống hồ Trác Lân đối với cô lúc nào cũng có ác cảm, vì sao Vân Tĩnh Giai lại cứ bắt an, bộ dạng của cô ta như đang sợ hãi Trác Lân sẽ yêu cô vậy?!

Trác Lân yêu cô?

Sợ hãi?

Mạc Tử Yên trừng mắt, ánh mắt rơi vào người Trác Lân đang đỡ lấy Vân Tĩnh Giai, trong lòng không ngừng suy nghĩ, nghĩ đến lần gặp Trác Lân ở Âm Dạ thị, lại nghĩ đến lần gặp hắn ở Vân gia, cho đến hiện tại, thái độ của hắn đối với cô vẫn không có thay đổi, vẫn là chán ghét, thái độ ác cảm, trước kia như vậy, bây giờ cũng như vậy, lúc ngã Vân Tĩnh Giai té ngã hắn còn mắng cô đầu, làm sao Trác Lân sẽ yêu cô?!

Chỉ sợ trên đời này ngoại trừ Vân Tĩnh Giai, hắn sẽ không yêu bất kì ai nữa, một khi đã nhận định người mình yêu thì sẽ khó mà thay đổi được, nếu không phải trải qua một kiếp như cô, có lẽ sẽ chẳng bao giờ tìm thấy tình yêu đích thực của mình. Mặc dù không mấy tin tưởng vào đàn ông, đặc biệt là Trác Lân người từng khiến cô bị tổn thương, lại càng không thể tin được nhưng cô cũng chứng kiến qua tình cảm của hắn dành cho Vân Tĩnh Giai, cô không biết hai người bọn họ yêu nhau bao lâu nhưng cô có thể khẳng định, Trác Lân sẽ không thay lòng đổi dạ, điều này cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ không yêu cô.

Ba năm trước khi Vân Tĩnh Giai rời đi, sau đó cô gặp gỡ hắn, ngày ngày bên cạnh chăm sóc hắn, nếu hắn thật sự yêu cô thì khi đó hắn đã yêu cô rồi, đâu cần phải đợi đến ba năm sau khi Vân Tĩnh Giai trở về?

Cho nên chuyện Trác Lân yêu cô là chuyện không thể nào xảy ra.

Có được đáp án mình muốn, Mạc Tử Yên liền khôi phục lại tâm tình vốn có của mình, vì một người đàn ông không quan hệ mà buồn phiền thì không đáng.

“Vân tiểu thư, thỉnh cô ăn nói dễ nghe một chút, cô như vậy tôi có thể thừa cô tội phi báng.” Hai mắt Mạc Tử Yên sáng lấp lánh nhìn người đàn ông bên cạnh, không hổ là ông xã của cô, cách nói chuyện của anh và cô đều giống hệt nhau, đặc biệt là trong khi đối phó với loại tình huống này.

Vân Tĩnh Giai vốn rất e ngại anh nhưng hiện tại cô tựa hồ như mất đi lí trí, đối mặt với khí thế uy hiếp từ Âm Dạ Duật cô một chút cũng không chịu nhường.

“Cô là nữ nhân ác độc, cô đẩy ngã tôi còn vu oan cho tôi tự mình té ngã, cô là độc phụ, cô muốn giành tôi Lân với tôi sao? Tôi tuyệt đối sẽ không để cô có cơ hội đâu, đừng nằm mơ nữa!” Trong lòng như có ngọn lửa không ngừng thiêu đốt lí trí cô, Vân Tĩnh Giai không biết bản thân bị làm, cô chỉ biết cô cực kì chán ghét cô gái đối diện, cô không muốn về mặt bình tĩnh không chút gọn sóng của cô ta, cô ta dựa vào đâu mà có thể kiêu ngạo trong khi cô lại đang chật vật thế này?!

Mạc Tử Yên châm chọc: “Có bệnh thì phải trị, Vân tiểu thư nên trở về uống thuốc nhiều một chút, Trác Lân là người, không phải đồ vật, mà tôi cũng không có hứng thú tranh giành hắn với cô. Còn về việc cô té ngã, nếu tôi làm thì cô có thể làm gì được tôi?”

Ánh mắt Trác Lân rơi vào người cô, có một sự rung động không nói nên lời, khi nghe lời một phía của Vân Tĩnh Giai vốn dĩ lúc đầu hắn cũng có chút mong đợi nhưng chứng kiến hết thấy mọi chuyện thì nội tâm lại đau như cắt.

Hắn yêu Vân Tĩnh Giai, điều này hắn có thể khẳng định, hắn cam tâm tình nguyện đợi cô ba năm, cũng từng nghĩ qua sẽ lấy cô, chỉ cần đợi cô gạt đầu đồng ý gả cho hắn, hắn chuẩn bị hết thảy chỉ đợi cô trở về. Ngày cô trở về, hắn không chút do dự cắt đứt quan hệ với Mạc Tử Yên, tình yêu của hắn đối với Vân Tĩnh Giai lại bùng cháy như xưa, hai người bọn họ thuận lí thành chương ở bên cạnh nhau, cô ngày ngày quấn quýt bên hắn, như hình với bóng, người trong công ty đều biết cô sẽ trở thành Trác phu nhân tương lai, thậm chí cô cũng mở miệng đề nghị với hắn chuyện kết hôn, chính là vì sao hắn lại

cảm thấy có gì đó không đúng?

Khi cô ở bên cạnh hắn cô vẫn là cô gái kiên cường dịu dàng mà hắn yêu, dù trải qua ba năm thời gian cô vẫn không có thay đổi, thế nhưng vì sao hiện tại cô lại thành trở một người nóng nảy, không phân biệt phải trái mà ghen tuông lung tung như vậy? Trác Lâm không nghĩ ra được, cô là vì hắn thay đổi, vẫn là bản tính như thế? Chính là thời gian ở chung quá ngắn, sau đó hai người lại xa nhau ba năm cho nên hắn mới không có phát hiện?

Tro mắt nhìn người con gái yêu hắn như mạng lại bị hắn xem như rác rưởi bỏ đi hiện tại lại đã ngã vào lòng người đàn ông khác, cô dùng ánh mắt yêu thương từng nhìn hắn đi nhìn người đàn ông đó, cô dùng vẻ mặt xinh đẹp của tươi cười với người đàn ông đó, cô dùng tình yêu từng bị hắn dẫm đạp dưới chân trao cho người đàn ông đó, hết thảy mọi thứ đã từng của hắn hiện tại đã thuộc về người đàn ông đó.

Hắn chỉ là quá khư của cô, mà người đó là hiện tại và tương lai của cô.

Ánh mắt hắn dần trở nên mơ hồ, hắn biết, bữa tiệc này không nên đến, hắn cũng biết, bản thân đã hoàn toàn mất đi cô.

Đúng vậy, Trác Lâm đã nhận rõ mọi chuyện, từ khi nhìn thấy cô ở Ám Dạ thị hắn liền biết cô thật sự là không muốn có bất kì mối liên hệ gì với hắn nữa, cô không phải lạt mềm buộc chặt, cũng không phải vì không có được tình yêu của hắn mà nảy sinh thù hận, cô chỉ không nghĩ lại chờ đợi, chờ đợi hắn quay đầu.

“Đã không yêu thì làm sao có thể sinh hận?”

Hắn nhớ đến câu nói ngày đó của cô, có lẽ ngay từ khi hắn không chút do dự chia tay cô thì hắn... thật sự đã mất đi cô rồi!

Vân Tịnh Giai trừng mắt, đôi mắt lộ vẻ khiếp sợ, thân hình cô lao đảo lui về hai bước, không có bàn tay Trác Lâm đỡ lấy, cô liền mất thăng bằng, lảo đảo té ngã trên mặt sàn.

Sàn nhà lạnh lẽo nhưng làm sao có thể lạnh bằng lòng người?

Vân Tịnh Giai ngã ngồi trên mặt đất, khoe môi lộ nụ cười tự giễu, hóa ra Mạc Tử Yên đã biết, cô ta sớm đã sớm nhìn thấu mục đích của cô nhưng lại không vạch trần, biết cô tự mình té ngã cô ta lại không rời đi, còn ở lại cố ý bởi cô diễn kịch, muốn cô tự mình bẽ mặt.

Sự tình đến nước này Vân Tịnh Giai làm sao vẫn không rõ đâu?!

Vì sao đứng trước mặt Mạc Tử Yên, Vân Tịnh Giai cô luôn là người thua cuộc?

Cô có cái gì không bằng Mạc Tử Yên?

Trước kia ở Vân gia cô luôn là công chúa được mọi người tôn kính, cho dù em gái Vân Tịnh Nguyệt cũng không được sủng ái như cô, từ nhỏ đến lớn luôn là trung tâm của thế giới, ngay cả người đàn ông cô muốn cũng yêu cô, ngay cả khi cô quyết định đi nước ngoài hắn cũng cam tâm tình nguyện đợi cô trở về. Chính là sau ba năm thời gian, tất cả mọi thứ đã thay đổi, Mạc Tử Yên xuất hiện, được Vân lão gia che chở, có Vân Mặc trợ giúp, cả Vân gia đều như đôi chủ, trong mắt bọn họ chỉ biết đến công chúa Mạc Tử Yên, bản thân cô mới thật sự là công chúa của Vân gia cơ mà?!

Vì sao tất cả mọi người đều hướng về Mạc Tử Yên? Vì sao đến cả Trác Lâm người vốn yêu cô cũng vì cô ta mà thay lòng đổi dạ?!

Một giọt nước mắt rơi xuống đọng trên mu bàn tay của cô, thân và công chúa cao cao tại thượng hiện tại lại biến thành bộ dạng chật vật như vậy trước mặt không biết bao nhiêu người, Vân Tịnh Giai làm sao có thể chịu đựng được đả kích lớn thế này?

Kể từ khi Vân Tịnh Giai mất hết lí trí mà mắng người, Ám Dạ Duật đã ra hiệu cho Tôn Lãnh Diệt đuổi hết mọi người ra ngoài và đóng cửa nhà vệ sinh lại, dù sao Vân Tịnh Giai cũng mang họ Vân, người đến ngày hôm nay đều có thân phận tôn quý, nếu để người khác nhận ra thân phận của Vân Tịnh Giai, Vân gia bên kia biết chuyện người nhà họ bị khi dễ sẽ làm ầm lên, đến lúc đó Mạc gia cũng bị kéo vào, Mạc Tử Yên không tránh bị khó xử.

Không gian yên tĩnh chỉ có tiếng nước nở của Vân Tịnh Giai, cô không có khóc thành tiếng, mỗi lần nước mắt chảy xuống cô đều lấy tay gạt đầu, môi mím lại, không để bản thân phát ra tiếng, nhìn bộ dạng như vậy của cô, Mạc Tử Yên cảm thấy cô chẳng khác nào một đứa trẻ.

Trác Lâm cũng không muốn nhìn cô thống khổ như vậy, hắn ngồi xuống bế lấy Vân Tịnh Giai, gương mặt cô giàn giụa nước mắt, hắn thờ dài, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ: “Anh đưa em đến bệnh viện.”

Trước khi rời khỏi nhà vệ sinh, ánh mắt Trác Lâm dừng ở người Mạc Tử Yên đứng một giây, sau đó hắn liền bế Vân Tịnh Giai đi thẳng ra cửa, không có chút lưu luyến, Vân Tịnh Giai nhìn thấy cũng chỉ cắn môi cúi đầu, ánh mắt lộ vẻ bi thương.

Cô biết rõ bản thân đã không thể giữ lại hắn được nữa.

“Vì sao em cảm thấy ánh mắt Trác Lâm nhìn em có vẻ kì lạ?” Mạc Tử Yên có chút khó hiểu hỏi người đàn ông bên cạnh, ánh mắt hắn dừng lại ở trên người cô một giây, rõ ràng chỉ là một cái liếc mắt nhưng cô lại thấy được một thứ cảm xúc gì đó...

Hình như có chút tiếc hận?

“Phải không? Có lẽ hắn cảm thấy tiếc khi mất đi một thứ quan trọng.” Ám Dạ Duật cong khoe môi, con người chính là như vậy, đối với một đồ vật, khi chưa có được sẽ tìm mọi cách đều có được, sau khi có rồi thì lại không muốn nữa, mất đi rồi cảm thấy tiếc nuối, tình yêu cũng vậy.

Khi cô theo đuổi Trác Lâm, hẳn lại không chút quý trọng, để khi cô quyết định rời xa hắn, hắn vẫn chưa nhận ra sự thay đổi, đến khi hắn nhận ra cuộc sống của hắn thiếu đi cô mới hiểu rằng bản thân đã thật sự mất đi cô, lúc này mới cảm thấy hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Trên thế gian này, thứ không có được luôn là thứ tốt nhất. Có lẽ cả đời này Trác Lâm sẽ không bao giờ quên được Mạc Tử Yên, không phải vì cô là mối tình đầu của hắn, mà bởi vì cô là hối tiếc cả đời hắn.

Bà xã của mình được người đàn ông khác nhớ thương Âm Dạ Duật tỏ vẻ không mấy vui vẻ.

Mạc Tử Yên ngăn ra: “Anh nói Vân Tĩnh Giai?”

Âm Dạ Duật mỉm cười: “Có lẽ.”

Tôn Lãnh Diệt: “...” Ánh mắt Trác Lâm mang hàm ý gì, Tôn Lãnh Diệt liếc mắt cũng nhận ra, vậy mà Mạc Tử Yên lại không biết, chẳng trách cô lại bị Âm Dạ Duật lừa.

“Mạc tiểu thư, không tệ nha.” Tôn Lãnh Diệt cho cô một ánh mắt tán thưởng.

Mạc Tử Yên lắc đầu: “Vốn dĩ tôi cũng không muốn gây sự với cô ấy.” Là bởi vì cô ấy hiểu lầm quan hệ giữa cô với Trác Lâm nên mới làm ra sự tình lớn như vậy.

“Đúng rồi, lúc này chú Phó bảo tôi đi tìm cô, ông ấy có chuyện muốn nói với cô.”

“Vậy sao? Duật hay là anh đi trước đi, em cùng Tôn thiếu đi gặp chú Phó, một lát em sẽ đi tìm anh.”

Âm Dạ Duật nhướn mày: “Để anh đi cùng em.” Anh cũng không muốn cô gặp chuyện tương tự như lúc này.

“Không cần đâu mà.” Cô cũng không thể bắt anh ở bên cạnh cô suốt bữa tiệc được, bản thân cô biết tự bảo vệ mình mà.

“Có tôi ở đây, cô ấy không chạy trốn được đâu.” Tôn Lãnh Diệt cho anh một ánh mắt yên tâm, Âm Dạ Duật nhìn hai người một lúc mới miễn cưỡng rời đi, mặc dù Tôn Lãnh Diệt có chút ngả ngớn nhưng hắn cũng là người rất đáng tin cậy.

“Tôn thiếu, có phải anh có chuyện muốn nói với tôi không?” Nhìn bóng lưng anh xa dần, Mạc Tử Yên mới mở miệng, mọi lần gặp gỡ Tôn Lãnh Diệt đều phớt lờ cô, hôm nay đột nhiên chủ động tiếp cận cô, hẳn hẳn là muốn nói chuyện gì đó.

“Tôi muốn hỏi cô một chuyện.” Tôn Lãnh Diệt cũng không cảm thấy bất ngờ với câu hỏi của cô, dù sao Mạc Tử Yên thông minh như vậy, nếu không nhận ra hàm ý của anh thì chắc chẳng lọt được vào mắt xanh của bạn thân hắn.

“Anh hỏi đi.” Dựa vào thái độ này của Tôn Lãnh Diệt, Mạc Tử Yên nghĩ nội dung cuộc trò chuyện có lẽ là liên quan đến Âm Dạ Duật.

“Cô có yêu Duật không?”

Mạc Tử Yên sững sờ: “Sao lại...” Câu hỏi này... hình như có chút kì quái thì phải? Cô biết Tôn Lãnh Diệt quan tâm anh nhưng mà...

“Cô chỉ cần trả lời.” Gương mặt hắn thập phần nghiêm túc, không giống như bộ dạng thường ngày.

“Tương lai của tôi, chỉ có anh ấy, Tôn thiếu nghĩ sao?” Đối với mà nói, anh là quan trọng nhất, cho dù tương lai có chuyện gì xảy ra, cô cũng chỉ muốn ở bên cạnh anh, đó là mong muốn duy nhất ở kiếp này của cô.

“Mong cô hãy nhớ kĩ lời này của mình.” Có lời nói này của cô, Tôn Lãnh Diệt cảm thấy yên tâm hơn vài phần, mấy ngày trước Lãnh An Nhiên có đến tìm hắn, thái độ của cô ta rõ ràng là muốn giành lại Âm Dạ Duật từ tay Mạc Tử Yên, hẳn hỏi cô một câu này chỉ muốn có cho hắn một đáp án chắc chắn, cho dù sao này có chuyện gì cũng mong cô đừng rời xa Âm Dạ Duật, cũng đừng khiến anh tổn thương, nếu không Tôn Lãnh Diệt hẳn sẽ không bỏ qua cho cô.

“Lời tôi nói, tôi sẽ không quên.”

“Cũng phải, dù sao hai người quen biết từ nhỏ, không có tình cảm cũng có...”

“Anh nói sao? Quen biết từ nhỏ?” Mạc Tử Yên lập tức cắt đứt lời của Tôn Lãnh Diệt, ánh mắt cô lộ vẻ kinh ngạc thấy rõ, cô và anh chỉ mới gặp mặt hai năm trước, cho dù tính luôn kiếp trước lẫn kiếp này cũng không thể nào giống như lời Tôn Lãnh Diệt nói là quen biết từ nhỏ được.

Tôn Lãnh Diệt nghi hoặc: “Cô không nhớ đúng không?”

“Nhớ cái gì?”

“Mười năm trước, cô và Duật đã gặp nhau rồi.”

Lời nói của Tôn Lãnh Diệt chẳng khác nào một quả bom rơi xuống, đánh thức kí ức bị quên lãng bấy lâu năm của cô.

“Anh... anh đang nói gì vậy? Mười năm trước... khi đó tôi chỉ mới có mười tuổi, làm sao quen biết anh ấy?” Năm nay cô hai mươi, mười năm trước cô chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, trong kí ức của cô không hề xuất hiện hình ảnh của anh.

“Cô không biết cậu ấy nhưng cậu ấy biết cô.” Sắc mặt Tôn Lãnh Diệt vẫn rất bình tĩnh: “Sinh nhật năm mười tuổi của cô, cô không nhớ sao?” Năm đó hẳn cũng chỉ đi theo Âm Dạ Duật dự tiệc sinh nhật của cô, rõ ràng là một bữa tiệc vui vẻ, cho dù là người lớn hay trẻ nhỏ trên mặt bọn họ đều nở nụ cười, duy chỉ có chủ nhân của bữa tiệc - Mạc Từ Yên lúc mười tuổi lại không vui.

“Sinh nhật mười tuổi?” Sinh nhật mười tuổi của cô không thể nói là vui vẻ được, vào ngày sinh nhật của mình, Mạc Từ Yên lại sắp chết đuối, cô tin tưởng dù là bất kì ai cũng không muốn nhớ đến kí ức tồi tệ này.

“Ngày đó cô bị rơi xuống hồ, tôi và Duật đứng cách đó không xa, vốn dĩ tôi muốn đi gọi người nhưng muộn mất rồi, Duật đã nhảy xuống cứu cô.” Lúc cứu hai người lên thì Mạc Từ Yên đã ngất rồi, mọi người chỉ lo cho cô mà quên mất Âm Dạ Duật một thân ướt sũng bên cạnh, bữa tiệc kết thúc hẳn và Âm Dạ Duật trở về, mọi người đều biết Mạc Từ Yên không biết bơi, chuyện này đối với cô mà nói là một sự dă kích rất lớn, vì không muốn chuyện này tái diễn nên từ đó về sau Mạc gia không tổ chức tiệc nữa.

“Tính ra thì cô vẫn còn nợ cậu ấy một lời cảm ơn.”

Mạc Từ Yên ngây người, hóa ra từ mười năm trước anh và cô đã gặp nhau rồi, hơn nữa anh lại còn là người cứu mạng cô.

“Vì sao anh ấy không nói cho tôi biết?”

“Có lẽ cả cậu cũng quên rồi.” Hẳn chỉ là người ngoài có thể nhớ hết tất cả mọi chuyện, vậy mà người trong cuộc lại mơ hồ không rõ.

Mạc Từ Yên khó hiểu: “Vậy thì tại sao anh lại nói chuyện này với tôi?”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô.” Cô không nên trở thành điểm yếu của cậu ấy.

“Đi thôi, tôi đưa cô đi gặp cha cô cùng chú Phó, họ đang đợi cô ở phòng nghỉ.”

Nhắc nhở?

Nhắc nhở bản thân cô không được làm tổn thương anh sao?

Cô lắc đầu, chẳng biết Tôn Lãnh Diệt hôm nay bị làm sao, lúc này vẫn còn rất tốt.

Chẳng lẽ đàn ông cũng giống như phụ nữ, đều có tính khí thất thường sao?

Cách đó không xa có một bóng người đang đứng bên cạnh chậu cây kiểng, thân hình yếu đuối bị chậu cây kiểng che mất, chỉ để lộ một góc váy màu trắng, ánh mắt rơi vào người Mạc Từ Yên, bàn tay cầm ly rượu không khỏi siết chặt.

Vì sao mọi thứ diễn biến hoàn toàn không giống như suy nghĩ của cô?

Vì sao Kiều Ly lại mở miệng nói giúp cho cô ta? Còn có cả hành động của Vân Tĩnh Giai lại không thể làm gì cô ta?

Mọi chuyện cứ như bị lệch khỏi quỹ đạo, không hề giống như trong dự kiến ban đầu, hoàn toàn không giống như... kiếp trước.

Là bởi vì cô trùng sinh sao?

Một sự thay đổi sẽ dẫn đến nhiều sự thay đổi khác, hẳn là đạo lý này đi?

Cô cầm điện thoại, bấm một dãy số rồi nhấn nút gọi, đầu dây bên kia rất nhanh liền trả lời.

“A lô?”

“Mọi chuyện bên kia xử lí thế nào rồi?” Vừa xem móng tay của mình, cô gái từ tốn mở miệng.

Đầu dây truyền đến giọng đàn ông trầm thấp: “Bùi Vân đã không chế được, kế hoạch rất nhanh liền có thể thành công.”

“Tôi muốn Trác thị phá sản.” Đến lúc để xem Mạc Từ Yên có chịu ra tay giúp đỡ tình cũ hay không?

“Được.” Người đàn ông vừa trả lời xong cô liền ngắt kết nối.

Bữa tiệc hôm nay nếu đã không làm khó được Mạc Từ Yên cũng không sao, cứ ra tay với Trác thị trước vậy, dù sao thời gian vẫn còn dài, chơi đùa với cô ta một chút cảm giác có lẽ cũng không tệ.

Khóe môi nở nụ cười lạnh, tiếng gót chân chạm vào nền gạch tạo ra những âm thanh vang dội, người đi rồi không gian liền rơi vào yên tĩnh.

Chương 74: Kế hoạch của Vân Uyển

Đại sảnh.

Mọi người đã tập trung lại, cũng đã đến giờ nên Thịnh Mộ Triều lên đài phát biểu vài câu rồi giao lại cho người chủ trì, người ở dưới đài vỗ tay không ngừng, tiếng vỗ tay như sấm vang vọng cả đại sảnh, Thịnh Mộ Triều là nhân vật chính của bữa tiệc ngày hôm nay cho nên không ít người đến chào hỏi hân. Bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra, người uống rượu, người tám chuyện, Tôn Lãnh Diệt sau khi đưa Mạc Tử Yên đến phòng nghỉ thì cũng đã ra về trước, bởi vì không có Tô Khả Đồng nên hân cũng chẳng muốn ở đây, cho nên hiện tại Ám Dạ Duật đang đứng tại một góc, ngoan ngoãn đợi bà xã thân yêu trở lại.

“Ám Dạ tổng, sao anh lại đứng ở đây một mình? Không ra ngoài nhảy sao?” Người lên tiếng chính là người đàn ông trung niên béo ú gọi Lưu tổng.

“Không có bạn nhảy.”

Lưu tổng: “...” Lời này mà cũng dám nói ra được, dựa vào gương mặt này của anh quét mắt khắp đại sảnh tìm đại cũng sẽ có người tình nguyện cùng anh nhảy, chỉ là đang đợi anh đến mời họ thôi, dù sao người ta cũng là con gái, rụt rè vẫn là nên cần, vậy mà người đàn ông này lại làm như không thấy, còn không biết xấu hổ nói không có bạn nhảy.

“Không biết tôi có vinh hạnh được làm bạn nhảy với Ám Dạ tổng không?” Một cô gái từ từ xuất hiện trước mắt hai người, cô mặc một chiếc váy màu vàng dài đến gối, để lộ đôi chân thon dài, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười, đôi mắt quyến rũ rơi vào người anh, chính là Ám Dạ Duật từ đầu tới cuối đều không có nhìn cô.

“Ồ mỹ nữ...” Lưu tổng nhìn cô, hai mắt tỏa sáng.

Cô gái gật đầu với Lưu tổng một cái xem như chào hỏi, ánh mắt chưa từng rời khỏi người đàn ông đứng bên cạnh Lưu tổng: “Không biết tôi có vinh hạnh này hay không đây?”

“Cô là ai?” Ám Dạ Duật lãnh đạm mở miệng.

Thân hình cô khẽ cứng đờ: “Anh không biết tôi?” Cô tuy không phải diễn viên nổi tiếng nhưng dựa vào gương mặt này cũng có không ít người biết đến, vậy mà Ám Dạ Duật không biết cô là ai, nói ra thì thật là buồn bực.

“Vị tiểu thư đây là Lục Bích, Lục tiểu thư là diễn viên nổi tiếng của Thịnh Thế, phim của cô tôi đã xem qua cô diễn rất đạt.” Lưu tổng một bên phở cập kiến thức cho Ám Dạ Duật, một bên không quên lấy lòng người đẹp.

Lưu Bích được khen chỉ cười dịu dàng: “Lưu tổng quá lời.”

“Không quá không quá.” Có thể kết thân với mỹ nữ Lưu tổng tất nhiên vui vẻ, hân cũng không quên quay người đứng vào cánh tay của anh: “Tôi nói này Ám Dạ tổng, nếu mỹ nữ Lục đã lên tiếng, không bằng anh ra nhảy với cô ấy đi.”

Ám Dạ Duật nhếch môi: “Bạn nhảy của tôi chỉ có thể là bà xã của tôi.”

Lục Bích sững sốt một chút mới kịp phản ứng lại: “Nhưng phu nhân của anh không có ở đây, anh nhảy với tôi trước cũng không sao?” Mặc dù biết rõ bản thân sẽ bị từ chối nhưng cô không ngờ lại bị từ chối theo cách này.

Lưu tổng một bên tiếc hận: “Đúng đó Ám Dạ tổng, phu nhân của anh cũng không có ở đây, hay là anh cứ nhảy với cô ấy, tôi sẽ không nói cho phu nhân anh biết.” Hân thậm chí còn không biết phu nhân của anh tròn méo ra sao thì làm sao mà nói được? Huống hồ mỹ nữ tới tay mà không chịu ăn, quả thật là uổng phí.

“Nếu Lưu tổng đã nói vậy thì không bằng anh thay tôi nhảy với vị tiểu thư này đi, tôi xem hai người rất hợp nhau.” Anh mỉm cười, một nụ cười không thể bắt lỗi, khiến người khác không nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

Hai mắt Lưu tổng sáng lên như đèn xe hơi: “Ha ha, anh đã nói như vậy sao tôi có thể từ chối?”

“Thế tiểu thư đây nghĩ nào?”

Anh đã nói như vậy cô còn có thể nói gì? Lưu tổng mặc dù không phải là người đàn ông tốt nhưng địa vị của hân trong giới thượng lưu cũng không thấp, cô lại không thể từ chối.

“Trước đó có thể cho tôi mời anh một ly rượu được không?” Lục Bích vừa dứt lời, nhân viên phục vụ vừa đi ngang, cô lấy ra hai ly rượu, một ly đưa cho

Ám Dạ Duật nhưng anh lại không cầm lấy.

“Anh không nể mặt tôi sao?” Giọng của cô có chút oán giận.

“Xin lỗi, lúc nãy tôi đã uống nhiều rượu rồi.”

Bữa tiệc lớn như vậy, cho dù uống rượu nhiều thêm một chút thì có làm sao, không uống nhiều mới là thất lễ. Anh cũng không phải người trả tiền, anh cần gì tiếc chút tiền nhỏ này của Thịnh gia? Rõ ràng là muốn từ chối cô, lại lấy ra lý do trời đánh này, Lục Bích tỏ vẻ, nhiệm vụ ngày hôm nay chỉ sợ không thể hoàn thành.

“Như vậy... làm phiền rồi...” Cô cũng không tiếp tục làm khó, nếu không phải được nhờ cậy, cô cũng không muốn phá hoại gia đình của người khác, cô đặt ly rượu trở lại bàn và cùng Lưu tổng ra sân.

Vân Uyên đứng một góc nhìn Lục Bích không thực hiện theo kế hoạch, tâm tình có chút không vui, vì muốn thực hiện được kế hoạch này cô đã phải chuẩn bị hơn một tuần. Một tuần trước bị Vương Hạ đuổi ra khỏi Ám Dạ thị, cô cũng không có mua vé máy bay trở về Hồng Kông mà ngược lại vẫn ở S thị để chờ đợi cơ hội tiếp cận anh, sỡ dĩ ngày đó cô bị Vương Hạ cho bảo vệ đuổi ra là bởi vì anh đang họp, không biết cô đến, nếu không người bị đuổi ra ngoài chắc chắn là Vương Hạ. Vân Uyên tự cảm thấy bản thân không hề thua kém Mạc Từ Yên, đặc biệt là cô trẻ tuổi hơn cô ta, cô có gương mặt thanh thuần mà bất kì người đàn ông nào nhìn vào cũng đều muốn bảo vệ, Ám Dạ Duật là một người đàn ông tốt, anh không chỉ đẹp trai mà còn giàu có, một người đàn ông tốt như vậy, chẳng có lý do nào cô để mất anh, hoặc nhường anh cho người khác được.

Vương Hạ đã biết mặt cô, cô ta chắc chắn sẽ không để cô bước chân vào Ám Dạ thị, càng không để cho anh gặp cô, cô không có phương thức liên lạc với anh, cũng không thể trực tiếp đến Ám Dạ gia tìm anh. Vân Uyên biết ngày hôm nay Thịnh gia sẽ tổ chức một bữa tiệc, anh chắc chắn sẽ có được thiệp mời, chỉ cần đến bữa tiệc cô liền có thể gặp anh, nhưng vẫn đề là... cô làm sao vào được bữa tiệc? Cô không có thiệp mời, cũng không thể trà trộn vào, dù sao đây cũng là Tôn thị khách sạn, hôm nay Thịnh gia tổ chức tiệc an ninh chắc chắn là rất nghiêm ngặt, chỉ sợ một con ruồi cũng không thể bay vào, huống hồ cô lại là tiểu thư của Vân gia, làm sao có thể làm ra những hành động mất thân phận? Sau đó cô nghĩ đến một người, một người có được thiệp mời của Thịnh gia và có thể giúp cô hoàn thành kế hoạch của mình, người đó là Lục Bích.

Lục Bích là cháu gái bên ngoại của Vu Tú Ngọc, xét theo vai vế thì cô ta là chị họ của cô, ngoại trừ có mối quan hệ họ hàng với Vu Tú Ngọc, Lục gia ở S thị cũng không có gì nổi bật, nếu có gì nổi bật phải nói đến Lục Bích. Lục Bích là diễn viên của Thịnh Thế, tuy chỉ là diễn viên hạng B nhưng cũng xem như có năng lực, dựa vào gương mặt xinh đẹp để nổi tiếng. Một diễn viên hạng B vốn không có tư cách xuất hiện trong bữa tiệc ngày hôm nay, may mắn là Lục Bích có tên trong một hạng mục mà Thịnh Thế đầu tư với nước ngoài nên cô ta mới có tư cách tham dự, Vân Uyên phải thuyết phục đến mọi miệng thì Lục Bích mới đồng ý để cô đi theo.

Từ khi anh bước vào bữa tiệc, cô đã chú ý đến anh, chính là bên cạnh anh lại xuất hiện một bóng hồng khác thu hút sự chú ý của anh, điều này khiến Vân Uyên cực kì không thoải mái. Cô muốn đến chào hỏi nhưng Mạc Từ Yên đứng đó cô khó mà có thể tiếp cận anh, cô chỉ đành đợi cô ta rời đi, không ngờ Mạc Từ Yên vừa đi, Thịnh Mộ Triều lại đến, người đàn ông này không đơn giản, phụ nữ bên cạnh hắn đều không có một ai, nếu là người thức thời thì không nên đụng đến Thịnh tổng của Thịnh Thế, đó là lời cảnh báo của Lục Bích dành cho cô. Bất đắc dĩ cô lại phải chờ đợi, không ngờ nhìn thấy Mạc Từ Yên cùng Vân Tĩnh Giai dây dưa ở nhà vệ sinh, Ám Dạ Duật che chở Mạc Từ Yên càng khiến cô tức điên, cô vốn dĩ không tin vào tình yêu sét đánh nhưng từ khi gặp anh, cô mới biết đó là sự thật.

Vân Tĩnh Giai là người thế nào, cả Vân gia đều biết, vậy mà ở trước mặt Mạc Từ Yên cô ta lại không thể chiếm được một chút ưu thế, giữ người đàn ông của mình không được lại còn khiến hắn nhìn cô ta với ánh mắt khác, có lẽ đây là sự thất bại lớn nhất đối với Vân Tĩnh Giai, sự kiêu ngạo không cho phép cô ta thua kém Mạc Từ Yên nhưng sự thật chứng minh, cô ta không thể chiến thắng Mạc Từ Yên. Vân Tĩnh Giai không đấu lại Mạc Từ Yên, điều này khiến Vân Uyên sâu sắc nhận ra rằng bản thân cô cũng không phải đối thủ của Mạc Từ Yên, cô gái đó rõ ràng đã biết Vân Tĩnh Giai cố tình hãm hại nhưng lại không rời đi, ngược lại ở lại xem cô ta diễn kịch, con người này không chỉ thông minh mà còn đa mưu túc trí, bản thân cô không thể đấu chính diện với cô ta, hư vậy chỉ có thể để cô ta rời đi mới có thể đến gần Ám Dạ Duật.

Ám Dạ Duật, người đàn ông này, anh lấy Mạc Từ Yên là vì gia đình, vì dung mạo hay vì anh yêu cô ta, tất cả những điều đó không có quan trọng, quan trọng là cô muốn anh, nhưng cô biết rõ anh sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, cho nên cô chỉ có thể dùng biện pháp mạnh, mà thực chất biện pháp này cũng không mạnh lắm, chỉ là một ly rượu. Anh uống rồi thì cùng lắm là say rượu, hay thậm chí là say người... dù sao cô cũng sẽ ở bên cạnh anh cả đêm, tuyệt đối sẽ không để anh ra ngoài làm bậy, về phần Mạc Từ Yên, cô ta không tìm thấy chồng mình là việc của cô ta, hoặc cô ta có thể tìm một người đàn ông khác để qua đêm.

Nhảy hết một bài Lục Bích đã quay lại, nhìn đến cô, Vân Uyên liền nổi giận: “Vì sao chị không để anh ấy uống ly rượu đó?”

“Anh ta không uống, chị có thể ép được sao?” Lục Bích bĩu môi, ánh mắt của người đàn ông đó rất đáng sợ, một cái liếc mắt của anh cũng khiến cho da đầu cô tê dại, còn muốn cô chúc rượu anh? Đừng có đùa!

“Mời rượu chị cũng làm không xong, rốt cuộc chị có muốn trở thành diễn viên hạng A nữa không?”

“Tình cảnh giác rất mạnh, không dễ dàng tiếp cận...” Diễn viên hạng A cô tất nhiên không muốn buông nhưng người đàn ông đó cũng không dễ dây vào.

“Chị đúng là vô dụng!” Vân Uyên tức giận không muốn nhìn mặt cô thêm một giây phút nào nữa, cô cầm ly rượu mình đã chuẩn bị đi thẳng về phía đó, mặc cho sự ngăn cản của cô gái bên cạnh.

“Vân Uyên...” Lục Bích lấy làm bất đắc dĩ, trong lòng có linh cảm xấu, tối nay Vân Uyên chắc chắn sẽ bỏ thuốc Ám Dạ Duật, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có nên gọi cho người Vân gia bên kia hay không đây? Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là thôi đi, cô không muốn chuốc phiền phức vào người, cho dù Vân Uyên có làm ra chuyện gì thì cũng có người Vân gia che chở, nhưng cô thì không có ai cả.

Cô quay người rời khỏi bữa tiệc, kế hoạch này là của Vân Uyển nghĩ ra, cô không thể ngăn cản cô ta vậy thì cô cũng không muốn bị liên lụy.

“Hi, anh Duật...” Cô gái mặc chiếc váy trễ vai màu trắng, để lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, chiếc cổ thon dài cùng với làn da trắng nõn nổi bật lên mái tóc đen đang xoắn của cô. Gương mặt không thể nói là xinh đẹp nhưng là loại thanh thuần đáng yêu, khiến người khác nảy sinh hảo cảm, đôi mắt cô to tròn mang theo vài phần ngây thơ nhưng lại có chút mỉa mai, đôi môi đỏ mọng thốt lên một tiếng “anh Duật” khiến người khác nhìn không được mềm lòng.

Đàn ông thích nhất hai loại phụ nữ, một loại là mỉa mai chúng sinh chỉ dùng ở trên giường, còn lại thứ hai là ngây thơ trong sáng, loại phụ nữ này là dùng để yêu thương.

Ám Dạ Duật nhìn cô gái trước mặt không rõ ý vị: “Vị tiểu thư này, chúng ta không thân, không cần xưng hô thân thiết như vậy, người khác nghe được sẽ hiểu lầm.”

Vân Uyển cắn môi, gương mặt lộ vẻ ủy khuất: “Anh Duật, anh không nhận ra em sao? Em là Vân Uyển, chúng ta đã từng gặp nhau ở Vân gia.” Sở dĩ Ám Dạ Duật có thái độ xa lạ với cô như vậy là bởi vì anh không nhận ra cô, có lẽ là do chiếc váy hôm nay cô mặc, chiếc váy này Vân Uyển phải chọn đến mấy tiếng đồng hồ, tất cả cũng vì muốn xinh đẹp trước mắt anh.

“Vân Uyển tiểu thư đúng không? Tôi biết cô, chính là chúng ta không thân, cô vẫn nên gọi tôi là Ám Dạ tổng sẽ thích hợp hơn.” Ám Dạ Duật lùi về sau một bước, cố gắng tránh xa sinh vật mang tên phụ nữ trước mặt, trên người cô có mùi nước hoa quá nồng khiến anh cảm thấy khó chịu, nhiều hơn là anh không muốn bị dính mùi nước hoa của cô vào người, nếu không đợi Mạc Từ Yên quay lại, nghĩ thấy mùi nước hoa trên người anh, Ám Dạ Duật có nhay lâu cũng không thể rửa sạch hàm oan này.

“Anh có thể gọi em là Vân Uyển hoặc Tiểu Uyển, bà nội và mọi người đều gọi em như thế.” Vân Uyển hoàn toàn phớt lờ câu sau của Ám Dạ Duật, khi biết được anh nhận ra cô, trên gương mặt không khỏi xuất hiện một nụ cười.

“Tôi không phải là bà nội và mọi người của cô, tôi vẫn nên gọi cô là Vân tiểu thư tốt hơn.” Ám Dạ Duật nhíu mày, bước chân vẫn tiếp tục lùi về phía sau một bước, trên gương mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, chính là ánh mắt bắt đầu lóe lên hàn quang.

“Anh muốn gọi em là gì cũng được, chỉ là đừng gọi em là tiểu thư, như vậy thì xa lạ lắm.” Đôi mắt của cô chớp một cái, gương mặt lộ vẻ tình nghịch đáng yêu, cô hành động như trẻ con, nếu là người đàn ông khác sớm đã bại dưới tay cô, chính là người đàn ông đối diện lại không giống như vậy.

Gương mặt Ám Dạ Duật vẫn duy trì vẻ thân sĩ, chính là bước chân lại lùi về sau một bước: “Chúng ta không thân, làm sao có xa lạ?”

Về cười trên mặt Vân Uyển cứng lại: “Anh ghét em đến vậy sao?”

Nếu là người đàn ông khác lúc này người đó sẽ ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn xoa mái tóc cô, tay còn lại sẽ giữ chặt lấy eo cô, giọng nói trầm thấp vang lên: “Sẽ không, tôi yêu em còn không hết làm sao có thể ghét em?”, sau đó nâng một câu, chàng một câu, hai người kẻ xướng người họa, không biết khi nào thì lần giường luôn.

Đó là suy nghĩ của Vân Uyển đúng không?

Mạc Từ Yên không biết khi nào thì xuất hiện sau lưng Vân Uyển, cô khoanh tay trước ngực, gương mặt lạnh như băng, cô không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Vân Uyển nhưng chỉ cần nghe lời thoại cô liền có thể đoán được ít nhiều. Cô gái này lại lấy tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình ra áp dụng trên người chồng cô, hơn nữa còn là loại tiểu thuyết không trong sáng, một lời không hợp liền lăn giường, Mạc Từ Yên có nên tức giận hay không?

Trên gương mặt lãnh đạm của người đàn ông đột nhiên xuất hiện nụ cười khiến Vân Uyển không khỏi ngẩn ngơ, nhìn thấy anh tiến về phía này thì trái tim trong lồng ngực không ngừng đập mạnh, còn chưa đề cô kịp vui vẻ lâu, lời nói tiếp theo của người đàn ông đã khiến thế giới của cô sụp đổ.

“Bà xã, em quay lại rồi.” Ám Dạ Duật đi lướt qua người Vân Uyển, đi đến bên cạnh Mạc Từ Yên, một tay ôm lấy vòng eo cô, thân thể người dán sát vào nhau, nghĩ thấy mùi hương từ cô gái bên cạnh, đồng tử của anh giãn ra không ít.

Mạc Từ Yên kẻ sát tai anh, tay cô đặt ở eo anh néo một cái: “Nhân lúc em không có ở đây, anh muốn trêu hoa ghẹo nguyệt hả?”

Mạc Từ Yên có chút buồn bực, người này sao lại có nhiều đào hoa như vậy chứ? Hết Lãnh An Nhiên lại xuất hiện thêm một Vân Uyển, coi cô là gì hả?

Ám Dạ Duật ăn đau, vẻ mặt vô tội: “Anh không có!”

Nhìn hai người ân ái, sắc mặt Vân Uyển có chút khó coi, thấy Mạc Từ Yên nhìn qua bên này, cô liền nhanh chóng thay đổi sắc mặt, gương mặt tái nhợt, nhìn có chút đáng thương.

“Mạc... chị Từ Yên...” Tại sao Mạc Từ Yên lại quay trở lại rồi?

“Tôi thấy cô vẫn nên gọi tôi là Mạc tiểu thư thì tốt hơn, bởi vì tôi không có em gái.” Sao đám người Vân gia cứ thích nhận họ hàng với cô thế? Không phải cô không muốn chấp nhận người Vân gia, chỉ là trong lòng cô vẫn còn có khúc mắc, Vân lão gia là ông ngoại cô, cô có thể tha thứ cho những gì cô đã làm với mẹ cô, với cậu nhỏ nhưng còn những người khác? Bọn họ chẳng là gì đối với cô cả!

“Em...” Vân Uyển nhấp môi, có chút sợ sệt nhìn Mạc Từ Yên, sau đó nhìn người đàn ông bên cạnh với ánh mắt cầu cứu, chính là ánh mắt anh từ đầu chí

cuối cũng không có dừng trên người cô.

“Cô muốn làm gì?” Lần trước gặp lại Vương Hạ, cô ấy có cảnh báo cô cẩn thận Vân Uyển, bởi vì Vân Uyển từng đến Ám Dạ thị tìm anh, nhưng còn chưa kịp gặp anh đã bị Vương Hạ đuổi ra, Vương Hạ tỏ vẻ, chưa từng gặp cô gái nào chưa biết xấu hổ như vậy, người có vợ cũng không tha, hiện tại gặp Vân Uyển ở đây, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết được mục đích của cô ta. Huống hồ khi này vừa bước vào đại sảnh cô có gặp một cô gái, cô gái đó tựa hồ biết cô, cô ta nắm tay cô nói một câu “Vân Uyển bỏ thuốc” rồi đi mất, cô chỉ nghe loáng thoáng cô người gọi cô ta trở lại, hình như kêu “Lục Bích” gì đó cô liền nhanh chóng tìm anh.

“Em... em chỉ muốn kính rượu anh chị thôi.” Trên tay Vân Uyển đang cầm một ly rượu, cô lại lấy thêm một ly rượu trên bàn, nơi mà Lục Bích lúc này đặt hai ly rượu xuống, Lục Bích đặt hai ly rượu kế nhau nhưng bên dưới khăn trải bàn lại có một đường móng tay phân cách, đường móng rất nhẹ, không có ai chú ý đến, cô lấy ly rượu bên trái đưa cho Mạc Tử Yên, ánh mắt hiện lên ý cười không rõ.

“Phải không?” Cô đưa mắt nhìn Vân Uyển lại nhìn xuống ly rượu, lạnh nhạt mở miệng: “Không cần, tôi sợ cô bỏ thuốc.”

Lời nói thẳng thắn, trực tiếp khiến người nghe phải giật mình.

Vân Uyển sững sờ: “Sao... sao có thể? Em bỏ thuốc chị làm gì chứ? Nếu không tin chị có thể uống ly của em.” Làm sao Mạc Tử Yên biết được cô sẽ bỏ thuốc vào ly rượu này? Bất quá không sao, cô sớm đã có chuẩn bị.

Mạc Tử Yên không chút khách khí từ chối: “Tôi sợ ly kia cũng bỏ thuốc.”

Vân Uyển: “...” Cho dù cô thật sự bỏ thuốc, cô ta cũng không cần trực tiếp như vậy?

“Bất quá nếu cô đã mời thì tôi sẽ uống.” Ở nơi này có ba ly rượu, hai trong số đó chắc chắn là bị bỏ thuốc, ly rượu tay cô ta hẳn là có chứa thuốc nếu không cô ta cũng không chút do dự liền muốn đổi ly của cô ta cho cô, xác suất ly rượu trước mặt cô ta cũng đã bị bỏ thuốc, chỉ còn ly rượu còn lại ở trên bàn là không bỏ thuốc, nếu phải uống, như vậy hai trong ba người sẽ bị trúng thuốc, mặc dù không biết cô ta bỏ thuốc gì nhưng Mạc Tử Yên nghĩ chắc chắn không phải thuốc độc.

Hai mắt Vân Uyển chợt thay đổi, ánh mắt nhìn Mạc Tử Yên có chút mờ hồ, lúc này nói sợ cô bỏ thuốc, hiện tại lại nói muốn uống, đây là cái logarit gì?

“Chính là tôi không muốn uống rượu, tôi muốn uống... nước cam.” Mạc Tử Yên cong khóe môi, nhìn bộ dạng tình nghịch của cô Ám Dạ Duật có chút bất đắc dĩ.

“Duật... anh Duật cũng sẽ uống nước cam luôn chứ?” Mạc Tử Yên sợ cô bỏ thuốc vào rượu nên muốn uống nước cam là chuyện bình thường, về phần Ám Dạ Duật, nếu anh thật sự uống nước cam thì cô chỉ có thể bỏ thuốc vào nước cam cho anh thôi.

“Tôi uống rượu.”

Nhận được câu trả lời Vân Uyển vô cùng vui vẻ: “Chị Tử Yên, để em đi lấy nước cam cho chị.” Còn chưa đợi Mạc Tử Yên đồng ý, cô đã đặt ly rượu xuống bàn, đặt kế thùng đá, cách xa ly rượu mà Lục Bích đặt, để có thể dễ dàng phân biệt.

Vân Uyển vừa quay người Mạc Tử Yên lập tức đổi hai ly rượu ngay lập tức, động tác của Vân Uyển rất nhanh, cô ta đi lấy nước chưa đầy mười giây nhưng Mạc Tử Yên còn nhanh hơn, lúc Vân Uyển trở lại cô đã đổi xong hai cái ly.

Vân Uyển đưa ly nước cam cô cô gái đối diện, thân hình cô ta vẫn dán chặt người đàn ông bên cạnh, bộ dạng thân mật của hai người khiến cô cảm thấy vô cùng chói mắt nhưng nghĩ đến gì đó, gương mặt liền khôi phục ý cười.

“Chị Tử Yên, đây là nước của chị...” Ly nước cam này cô hoàn toàn không có cơ hội bỏ thuốc, ở nơi đó tập trung khá nhiều người, Vân Uyển dù có gan đến đâu cũng không thể ở nơi đông người bỏ thuốc Mạc Tử Yên được, cho nên lần này Mạc Tử Yên xem như may mắn, một lúc nữa uống xong cô sẽ tìm cách tách cô ta ra khỏi Ám Dạ Duật, như vậy kế hoạch liền có thể hoàn thành như mong đợi.

Thấy Mạc Tử Yên nhận lấy ly nước Vân Uyển mới lấy ly rượu mà lúc này cô vừa đặt xuống đưa cho Ám Dạ Duật, lần này anh không có từ chối khiến cô vừa vui vừa giận, vì một lời nói của Mạc Tử Yên nên anh mới chấp nhận cô mời rượu, điều này khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Mời anh chị.” Nhìn anh uống hết ly rượu, Vân Uyển mới mỉm cười uống rượu của mình, chính là cô chỉ uống có nửa ly, cho dù được tính có mạnh thì cô vẫn còn thời gian đi bước tiếp theo.

Mạc Tử Yên một bên uống nước cam, một bên cẩn thận quan sát sắc mặt của Vân Uyển, rõ ràng biết là có thuốc vậy mà cô ta lại uống nó, có lẽ thuốc này cần thời gian để phát huy công dụng.

“Duật, lúc này ba ba gọi, em phải đi gặp ông ấy, anh về phòng nghỉ chờ em.” Mạc Tử Yên mặt không đổi sắc nói ra lời kịch, Ám Dạ Duật cũng rất ngoan ngoãn phối hợp, sau đó hai người tách ra hai hướng khác nhau, bỏ mặc Vân Uyển ngẩn ngơ đứng đó.

Cô còn chưa ra tay mà đã thành công tách hai người họ ra rồi? Lão Thiên cũng muốn giúp cô đúng không?

Vân Uyển vội vàng đuổi theo bước chân Ám Dạ Duật nhưng cô không dám theo sát anh, lúc này cô cũng thấy được thái độ của anh đối với cô, nếu lúc này phát hiện cô đi theo chỉ sợ kế hoạch của bản thân sẽ hỏng mất, vì vậy cô chỉ cố gắng đi thật chậm và thật nhẹ, lúc gần đến phòng nghỉ, quẹo qua hành lang lại không thấy bóng dáng anh đâu, Vân Uyển tức muốn giậm chân.

Hành lang không bóng người, lúc này một người phục vụ đẩy xe đi ngang qua, bị Vân Uyển kéo lấy.

“Anh có thấy Duật... Âm Dạ tổng không?”

Phục vụ ngậy người: “Âm Dạ tổng?” Người ra vào nhiều Tôn thị khách sạn như thế, hẳn làm sao có thể biết được ai là Âm Dạ tổng?

“Chính là người đàn ông điển trai vừa vào đây.”

“Người đó vừa vào phòng số 202.”

Vân Uyển gật đầu, đi thẳng đến phòng 202, tay cầm vặn cửa, thấy cửa không khóa, gương mặt hiện lên ý cười bước vào, sau đó cánh cửa đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Lãnh An Nhiên xuất hiện

Thời tiết S thị dạo này có vẻ không tốt, mới hôm qua trời còn nắng trong, hôm nay đã mưa rơi như rút, dự báo thời tiết không chính xác, mọi người ra đường đều phải mang dù theo. Do vấn đề thời tiết nên mấy quán cà phê bên đường dạo này ít khách hẳn đi, cho dù là quán ăn sang trọng cũng không có mấy người ra vào, chủ quán bắt đầu cảm thấy chán với công việc này, nhân viên đã nghỉ làm hết, đang lúc hắn định đóng cửa quán thì thấy một cô gái bước vào, bên cạnh là một người đàn ông cao to, ngoại hình hai người quá bắt mắt, không phải vì dung mạo của cô gái, mà vì người đàn ông trông có vẻ hung hăng, vết sẹo nơi khóe mắt càng khiến cho cả người hắn trở nên đáng sợ, giống xã hội đen, chủ quán có chút thấp thỏm.

Cô gái đeo mắt kính đen che mắt nửa gương mặt, dáng cô rất đẹp, cô mặc một chiếc váy màu xanh sẫm, tôn lên làn da như tuyết của cô, mái tóc cô thì buộc kiểu đuôi ngựa, trông rất có sức sống, mặc dù không thấy rõ gương mặt cô nhưng chủ quán là người lâu năm, nhìn một cái cũng biết cô gái này là một mỹ nhân. Người đàn ông bên cạnh thì hoàn toàn trái ngược, hắn mặc bộ vest đen, gương mặt không thể nói là điển trang cũng không thể nói là xấu xí, so với đám giang hồ thì có vẻ hắn trông dễ nhìn hơn một chút, hắn có làn da hơi ngăm, đôi mắt híp lại một đường, sắc bén như chim ưng, hắn có vết sẹo ngay khóe mắt, khiến gương mặt hắn vốn hung hăng lại càng hung tợn.

Hai con người như một đen một trắng, một chính một tà lại bước vào cùng nhau, chủ quán cảm thấy có chút không đúng.

Trong quán không có người, tùy tiện cũng có thể tìm cũng có được một bàn trống nhưng cô gái lại đi đến cuối bức tường, tìm một góc để ngồi vào, cửa tiệm này trang trí không tồi, sạch sẽ lại ngăn nắp, cũng không biết vì sao lại không có khách.

Người đàn ông ngồi đối diện cô gái, hắn vừa ngồi xuống thì thân hình của hắn liền che đi hết bóng dáng của cô gái, người ngoài bước vào rất khó thấy họ, nơi này là một góc khuất lại có cây kiềng che chắn, nếu không phải bước vào bên trong quan sát kỹ thì sẽ không thấy được thân ảnh hai người, cho dù có thì chỉ thấy được mỗi người đàn ông mà thôi.

“Hai vị muốn uống cái gì?”

“Cà phê đen không đường.” Người đàn ông lên tiếng, giọng nói của hắn ồm ồm nơi cổ họng, cũng không thể nói là dễ nghe, ánh mắt hắn rơi vào cô gái đối diện, tiếp lời: “Một ly capuchino ít đường nhiều sữa.”

Chủ quán gật đầu, thầm nghĩ cô gái có lẽ không thể nói được, nếu không cũng không cần người đàn ông đó gọi thức uống dù mình nhưng hắn còn chưa đi xa thì đã nghe một giọng nữ truyền đến, giọng nói rất êm tai, hoàn toàn trong trẻo như âm thanh của tiếng chim, rất thu hút người nghe.

“Thành công rồi?”

“Cô không cập nhật tin tức sao? Mấy ngày nay giá cổ phiếu của Trác thị giảm mạnh, Trác thị hiện tại đang đứng trên bờ vực phá sản.” Người đàn ông móc điều thuốc ra, bật lửa định đốt nhưng nhìn đến đôi mắt lạnh lùng sau lớp kính đen, hắn liền ế oải bỏ xuống bàn.

Cô gái tùy ý dựa vào chiếc ghế sau lưng, chủ quán xem ra cũng là người yêu nghề, nếu không cũng không có trang trí cửa tiệm cẩn thận như vậy, ngay cả ghế cũng là loại ghế mềm mại khiến người khác ưa thích.

“Tôi không có thời gian, dạo này lịch của tôi đều kín hết, một ngày chỉ ngủ có bốn tiếng, tôi làm sao có thời gian xem tin tức?”

“Nghe nói cô có một bộ phim sắp ra mắt, còn chưa quay đã gặp sự phản đối của công chúng?”

Chủ quán không biết xuất hiện từ khi nào, hắn đặt hai cái ly lên bàn xuống bàn rồi nhanh chóng rời đi, hắn mới nghe được một tin tức, hóa ra cô gái đó là người của giới giải trí, thảo nào chỉ nhìn lướt qua cũng để lại ấn tượng với người khác, chính là một cô gái như vậy... vì sao lại qua lại với người đàn ông đó? Nhìn hắn không có vẻ gì là một người tốt cả.

Cô gái nhếch môi: “Bọn họ xem thường năng lực diễn xuất của tôi nên mới phản đối như vậy.” Tất cả mọi diễn viên đều từ ca sĩ mà đi lên, ca sĩ có thể trở thành diễn viên nhưng diễn viên muốn trở thành ca sĩ thì phải dựa vào năng lực của mỗi người. Cô trời sinh đã có giọng nói dễ nghe, trong giới ca hát giọng hát của cô có thể so sánh với chim hoàng anh, nếu Dạ Tiêu Trần là Thiên Vương của giới giải trí thì cô chính là Tiểu Thiên Hậu có năng lực ca hát tốt nhất mà Thịnh Thế đào tạo, chính là bọn họ chỉ nhìn năng thấy giọng hát trời sinh của cô, không biết rằng năng lực diễn xuất của cô cũng không hề tệ.

“Bọn họ xem thường diễn xuất của cô là do bọn họ không có mắt nhìn người.” Cô gái này mới hai mươi hai tuổi nhưng thủ đoạn mà cô thể hiện ra không hề đơn giản, một năm trước cô đột nhiên đến tìm hần, nói là muốn cùng hần hợp tác, hần cũng không biết cô làm sao tìm được hần, chính là số tiền cô bỏ ra không hề nhỏ, thậm chí cô còn có thể cho hần nhiều hơn nữa khiến quãng đời còn lại của hần không cần lo âu. Một cuộc làm ăn, không cướp của giết người, không làm điều phạm pháp, hần chỉ cần nghe theo lời của cô liền có thể có tiền, đối với một kẻ như hần, không cha mẹ, không gia đình, không việc làm ổn định, chỉ dựa vào gương mặt mà dọa nạt người khác, như vậy là quá lời rồi.

Hợp tác một lúc sau hần mới phát hiện cô là người của công chúng, hơn nữa còn là nữ thần của showbiz, thân phận không thấp, phía sau còn có kim chủ chống lưng, có thể nói địa vị của cô ở trong giới người bình thường khó mà có thể với tới, hần không nghĩ rằng một cô gái như vậy lại tìm hần bàn chuyện hợp tác. Đối với những lời mà cô nói lúc đầu hần còn không tin, cảm thấy đám nhà giàu không có việc gì làm, bỏ tiền ra để tiêu khiển, không ngờ rằng mọi chuyện lại diễn ra theo đúng lời nói của cô, ví dụ như một công ty nhỏ ngày hôm qua còn đang phát triển rata tốt, theo như lời cô thì hôm sau công ty đó liền đứng bên bờ vực phá sản, lần đầu tiên là trùng hợp, mấy lần sau đó thì giải thích thế nào? Hần cảm thấy bản thân không phải hợp tác với một cô gái, mà là hợp tác với một bà đồng.

“Trác thị đã sắp không thể cứu vãn, Mạc thị bên kia thế nào rồi?” Cô gái đột nhiên đổi đề tài, sự nghiệp của cô có bước tiến mới, không sai, nhưng còn một thứ quan trọng hơn, một thứ mà cô đề tâm rất nhiều, cô một đời theo đuổi lại thất bại, đời này cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay.

“Mạc Vũ Hiền không phải là người dễ tiếp cận, ông ta là người thông minh, lại rất có năng lực, Mạc thị tay ông ta không ngừng phát triển, nếu muốn xâm nhập vào chỉ sợ rất khó.” Người đàn ông lắc đầu, nói ra quan điểm của mình, trong số những người mà hần tiếp cận, Mạc Vũ Hiền là kẻ khó chơi nhất, dù sao ông ta cũng xuất thân hắc đạo, lại lịch không thấp, con người này nếu làm bạn thì tốt, nếu là kẻ địch, chỉ sợ phải đầu một mất một còn.

Cô gái gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với ý kiến của người đàn ông: “Ông ta đúng là người đáng nể, chỉ tiếc con gái ông ta...” Không có được năng lực như vậy, nếu không kiếp trước Mạc thị nào dễ dàng sụp đổ như vậy?

“Con gái ông ta, nghe nói cũng rất có năng lực, con rể của ông ta còn có năng lực hơn, tay không đụng nghiệp, quả thật là một điều đáng ngưỡng mộ.”

“Ám Dạ Duật vốn là người sinh ra đã đứng trên đỉnh cao của thế giới, chuyện anh ấy làm được cũng không có gì bất ngờ.” Cô gái vuốt tóc, bộ dạng không mấy để ý.

“Mạc gia không thể xâm nhập vậy còn Vân gia bên kia đã có động tĩnh gì chưa?” Mạc thị lớn như vậy, không phải ngày một ngày hai liền có thể nắm giữ trong tay, đặc biệt là khi Mạc Vũ Hiền còn tọa trấn, có một kẻ trung thành như Phó Hồng Minh, cho dù là loại người nào cũng rất khó xâm nhập vào Mạc thị, chứ đừng nói đến việc tiếp cận Mạc Vũ Hiền. Kiếp trước cô cũng mất gần năm năm thời gian mới có thể khống chế toàn bộ Mạc thị, sau đó mới ra tay với Mạc gia, khiến Mạc Vũ Hiền và Vân Hình Như phải giao số tài sản còn lại cho Ám Dạ Duật, chỉ trong một đêm Mạc Từ Yên vốn là công chúa cao quý của Mạc gia lại trở thành một kẻ phản bội, không những khiến Mạc thị phá sản còn liên lụy Ám Dạ thị, người nhà Ám Dạ gia đều vì nể mặt Mạc gia nên mới giữ cô ở lại, nếu không cô sớm đã không có chốn nương thân.

Mạc Vũ Hiền thông minh một đời lại thua trong tay con gái của mình, Mạc Từ Yên mang danh là kẻ phản bội nhưng lại bị bạn trai cũ của mình là Trác Lân lợi dụng, mà kẻ đứng sau điều khiển Trác Lân lại chính là cô, ngay từ đầu tất cả bọn họ, Mạc Từ Yên, Trác Lân đều chỉ là con cờ trong tay cô, cô là người nắm giữ các quân cờ, cô muốn họ chết thì họ không thể sống. Mạc gia rời đi, một mình Mạc Từ Yên ở lại, cô vốn dĩ cũng không muốn cùng giết tuyệt cô ta, dù sao cô cũng đã có được thứ cô muốn, không ngờ Mạc Từ Yên lại gặp tai nạn giao thông, chiếc xe bốc cháy, cô ta liền cháy thành một đám tro, như vậy cũng rất tốt, dù sao thanh danh của bản thân đã hủy hoại như vậy, nếu đối là người khác sớm đã nhảy lầu tự tử rồi.

Mạc Từ Yên chết rồi, cô đứng một bên nhìn người nhà Ám Dạ gia tổ chức tang lễ cho cô ta, tang lễ đơn giản, chỉ có mấy người, cô không nằm trong danh sách được mời nhưng nơi nào có anh, nơi đó sẽ có mặt cô.

Cô gái xuyên qua cửa kính nhìn thời tiết ở bên ngoài, bầu trời âm u, kéo một đám mây đen, trên trời còn xuất hiện mấy đường sét đánh, trải dài tới khoảng không vô tận, thời tiết không tốt, tâm trạng con người cũng bị ảnh hưởng theo, ngày hôm đó cũng giống như vậy, tang lễ của Mạc Từ Yên diễn ra vào một ngày mưa...

Ánh mắt mọi người đều đổm về đau buồn, ngay cả Ám Dạ Nghiên mấy hôm trước còn mắng chửi Mạc Từ Yên cũng khóc nức nở, có lẽ cô ta chỉ ghét Mạc Từ Yên, chỉ muốn mắng để trút giận chứ không hề có ý định muốn Mạc Từ Yên chết đi. Ám Dạ Duật đứng đó, thân hình của anh che đi bức ảnh dán trên mộ, nghe tin Mạc Từ Yên qua đời anh liền đòi xuất viện để tham dự tang lễ của cô ta, ánh mắt anh từ khi tham gia tang lễ cho đến khi tang lễ kết thúc đều duy trì vẻ bình tĩnh, không hề có sự đau buồn mất mát. Con người anh là như vậy, khi đó cô thật sự nghĩ rằng, anh đối với Mạc Từ Yên mà nói chỉ là trách nhiệm, là nghĩa vụ của một người chồng, bởi vì nếu anh thật sự yêu Mạc Từ Yên thì khi biết tin cô ta chết đi, anh không thể bình tĩnh như thế được.

Không có Mạc Từ Yên, cô bắt đầu tiến bước vào cuộc đời của anh, Ám Dạ gia bên kia không ngăn cản cũng không phản đối, họ không muốn tìm anh như một người mất hồn, cũng không thể để cho một cô gái vì anh mà phải chịu khổ, tâm lý bậc phụ huynh, cô có thể lý giải, chính là cho dù cô có làm bất kỳ chuyện gì cho anh, anh cũng không hề dao động.

Hai năm trôi qua, Ám Dạ thị đã khôi phục quỹ đạo, tổng tài của Ám Dạ thị bây giờ không còn là Ám Dạ Duật nữa mà là một người khác, người đó là Ám Dạ Nghiên. Ám Dạ Nghiên như trưởng thành sau một đêm, cô từ bỏ sở thích của mình, đi theo Tôn Lãnh Diệt học cách tiếp quản công ty, bên ngoài có Tôn thị làm chỗ dựa, bên trong có Trương Đình bảo vệ, Ám Dạ thị trong tay Ám Dạ Nghiên nhanh chóng khôi phục, hơn nữa còn phát triển hơn trước. Vốn dĩ cô cũng không muốn làm cho Ám Dạ thị thật sự sụp đổ cho nên đối với việc Ám Dạ Nghiên làm chủ cũng không phản đối, Mạc thị được

sát nhập vào Âm Dạ thị nhưng vẫn giữ hai chữ “Mạc thị”, lúc đầu cô còn không hiểu về sau Âm Dạ Nghiên mới nói đó là do Âm Dạ Duật yêu cầu làm như vậy.

Sau đó Âm Dạ Duật mất tích, bệnh tình của anh vốn không nặng nhưng hai năm nay anh lại không chịu chạy chữa cho nên bệnh vẫn còn trong người, không ai có thể khuyên anh chữa bệnh, ngay cả cô, mọi người chỉ im lặng đứng nhìn anh chết dần chết mòn theo năm tháng. Cuộc đời này đối với cô mà nói đã quá đủ, cô đã đứng trên đỉnh cao của giới giải trí, trong tay nắm không ít công ty lớn nhỏ, so với những người khác thành tựu này là quá lớn, nếu thật sự Âm Dạ Duật chết đi, cô cũng sẽ không tiếp tục sống nữa, bởi vì ước muốn duy nhất của cô chính là có thể ở bên cạnh anh, trong bất kì hoàn cảnh nào. Cô sớm đã chuẩn bị tâm lí không ngờ giữa chừng anh lại mất tích, mọi người ráo riết tìm kiếm anh, đến tận một năm sau, khi mọi người đến viếng mộ của Mạc Từ Yên mới nhìn thấy bên cạnh cô xuất hiện thêm một cái mộ khác, rất mới, có lẽ là hoàn thành cách đây không lâu, trên mộ có dán một tấm hình, là hình một người đàn ông rất tuấn tú, trên môi anh nở một nụ cười, là một nụ cười khiến bất kì người nào nhìn qua một lần tuyệt đối sẽ không quên.

Người đó không ai khác chính là Âm Dạ Duật.

Không ai mọi chuyện diễn ra thế nào, cũng không biết bắt đầu ra sao, chỉ biết kết thúc chính là tiếng khóc từ người nhà Âm Dạ gia.

Lúc mọi người đi tìm anh đều không có nghĩ đến anh sẽ đến đây, cho nên bọn họ liền bỏ qua nơi này, trong lòng tất cả mọi người, Mạc Từ Yên là cái tên cấm kỵ không ai được phép nhắc đến.

Cô vốn nghĩ rằng Âm Dạ Duật sẽ không bao giờ yêu Mạc Từ Yên, đặc biệt là sau khi chứng kiến những chuyện mà cô ta đã làm với anh, với gia đình anh, chính là anh lại đặt ngôi mộ của bản thân bên cạnh ngôi mộ của cô ta, điều này khiến cô bắt đầu hiểu ra được gì đó.

Âm Dạ Duật sớm đã yêu Mạc Từ Yên rồi!

Như vậy cô thì sao?

Cô yêu anh như vậy, anh lại đi yêu người con gái khác, cô... phải làm sao đây?

“Lãnh tiểu thư...”

“Lãnh tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Lãnh An Nhiên!”

Sương mù nơi đây mất tan dần, cô gái bị gọi giật mình choàng tỉnh, mắt kính đen của cô sớm đã bị người đàn ông đối diện tháo xuống, để lộ gương mặt xinh đẹp gần gũi nước mắt, trong mắt cô có tia kính hoảng cùng uất hận, tiếng thở dốc từ miệng cô không ngừng phá vỡ âm thanh tĩnh lặng trong cửa tiệm.

“Lãnh tiểu thư, sắc mặt cô không được tốt lắm, cô không sao chứ?” Người đàn ông có chút lo lắng, lấy khăn giấy trên bàn để cô lau nước mắt, đang yên đang lành đột nhiên khóc, cũng không biết là cô đang nhập vào vai nhân vật nào?

“Không sao.” Cô nhận lấy khăn giấy lau đi nước mắt, gương mặt nhanh chóng khôi phục lại bình thường, ngoại trừ đôi mắt hơi đỏ cũng không nhìn ra điều khác thường.

“Lúc này chúng ta nói đến đâu rồi?”

Người đàn ông nhìn cô một lúc mới nói: “Van gia bên kia chuẩn bị đổi chủ, Vân Mặc trở về đòi quyền thừa kế.”

“Vân Mặc?”

Van gia bên kia dậy sóng, S thị cũng không mấy yên bình.

~~~~~

Khu mua sắm.

“Chị Yên Nhi, chị đã thử xong chưa?” Âm Dạ Nghiên đứng ở bên ngoài phòng thay đồ, hướng cánh cửa đang đóng hờ.

Cánh cửa nhanh chóng mở, một thân ảnh mỹ miều bước ra, chiếc váy công chúa bông bồng, từ xuống dưới đều được khắc họa một cách tinh tế, cho dù là người hay váy đều khiến người khác nhìn đến ngẩn ngơ.

“Chị Yên Nhi, chị rất hợp với váy công chúa đó!” Âm Dạ Nghiên quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới như một người mua hàng khó tính, một lúc sau mới buông lời khen ngợi.

Nhìn chính mình trong gương, Mạc Từ Yên cảm thấy có chút lạ lẫm: “Chị không nghĩ vậy.”

Buổi chiều hôm nay lúc cô đang đọc sách thì Âm Dạ Nghiên cùng Tô Khả Đồng đến Âm Dạ Đế Cung tìm cô, có lẽ vì biết cô ở nhà một mình sẽ rất chán nên Âm Dạ Nghiên đã đề nghị ra ngoài đi dạo, xui xẻo chính là hôm nay mưa một ngày, bên ngoài cũng không có chỗ nào đi dạo, cho nên hai người họ

đưa cô đi đến trung tâm thương mại.

Phụ nữ đến trung tâm thương mại làm gì? Tất nhiên là để mua sắm rồi!

“Em thấy rất đẹp đó, Đồng Đồng cậu nói xem?”

Tô Khả Đồng đang chọn quần áo, nghe Âm Dạ Nghiên gọi mới ngẩng đầu, đập vào mắt là hình ảnh của cô gái mặc váy trắng như công chúa bước ra từ truyện cổ tích khiến cô có chút ngẩn ra, sau đó mới gật đầu.

“Rất hợp, thật đấy.” Người đẹp thì mặc gì cũng đẹp.

“Có lẽ em nói đúng.” Cô đã qua tuổi mặc váy công chúa rồi, mặc dù chiếc váy rất đẹp nhưng cô tự nhận thấy chiếc váy này có phần ngây thơ so với cô, mặc dù gương mặt cô vẫn còn non nớt nhưng thực chất cô đã trưởng thành, cô đã trải qua một kiếp, nào còn có ngây thơ như một váy không chứa nữa? Chính là hai người đều nói vậy nên cô cũng không tiếp tục phản đối.

“Em đi qua cửa hàng hương liệu bên cạnh một chút, hai người ở đây tiếp tục chọn đồ nhé?”

Tô Khả Đồng xuất thân từ thư hương thế gia, Tô gia là bậc thầy chế tạo hương liệu, so với mua sắm quần áo cô lại càng yêu thích hương liệu hơn.

“Được rồi...” Biết rõ tính cô nên Âm Dạ Nghiên cũng không có ngăn cản.

“Chị đi với em nhé?” Tô Khả Đồng là một cô gái khép kín, bên ngoài cô như có một lớp vỏ bao bọc lấy bản thân nhằm tránh xa mọi người, Mạc Từ Yên không biết vì sao Tô Khả Đồng lại trở nên như vậy nhưng cô biết nếu muốn làm bạn với cô ấy thì phải kiên nhẫn.

Thế giới của Tô Khả Đồng chỉ có một mình, rất cô đơn và quanh quẩn, nếu muốn bước chân vào thế giới của cô ấy chỉ có thể chậm rãi bước, cô đã nói điều này với Tôn Lãnh Diệt, mong rằng hắn sẽ hiểu.

Tô Khả Đồng ngây người một lúc mới mở miệng: “Không cần đâu, em tự đi được rồi.” Cô không muốn làm phiền người khác, lúc cô xem và chọn hương liệu phải cần đến sự tỉ mỉ, sẽ cần thời gian rất lâu, rất ít người có kiên nhẫn đi cùng cô xem hương liệu, Âm Dạ Nghiên cũng vậy. Mỗi lần đi trung tâm thương mại cùng Âm Dạ Nghiên, cô chỉ có thể tranh thủ thời gian cô ấy chọn quần áo mới đi xem nguyên liệu, bởi vì khi Âm Dạ Nghiên chọn quần áo sẽ rất lâu, trong mắt cô ấy bất kì bộ quần áo nào cũng không hợp với cô ấy, cô ấy chỉ hận không thể lục tung cả cửa tiệm người ta để tìm một bộ quần áo thích hợp.

“Chị cũng muốn biết thêm về hương liệu, em có thể chỉ cho chị không?” Nói thật cô thật sự chán khu mua sắm này lắm rồi, lần trước cùng anh đi qua mấy cửa hàng, lấy được không ít chiếm lợi phẩm, ngôi nhà tuy rộng nhưng quần áo đã chiếm cả một căn phòng, Mạc Từ Yên cũng không muốn mua thêm nữa.

Thấy cô như thế Tô Khả Đồng cũng không nỡ từ chối: “Vậy được rồi chị đi với em”

Cửa hàng quần áo và cửa hàng hương liệu gần sát bên nhau, chỉ cần đi vài bước là tới, Tô Khả Đồng tựa hồ đã đến đây rất nhiều lần, đối với cách để hương liệu ở đâu cô đều biết rất rõ, cô dẫn Mạc Từ Yên đi đến một dãy hương liệu, một bên xem xét rồi mới giới thiệu với cô, Mạc Từ Yên một bên lắng nghe, sau đó hiểu được một chút về hương liệu cô mới không làm phiền Tô Khả Đồng nữa mà tự mình đi xung quanh xem.

Nơi này không những có hương liệu mà còn có nước hoa, nước hoa là tự tay chủ tiệm chế tạo, không phải loại hàng hiệu nổi tiếng nhưng mùi hương rất thơm. Loại nước hoa chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, có nhiều hình dạng khác nhau, Mạc Từ Yên đưa tay định cầm lấy lọ nước hoa màu tím, còn chưa chạm vào lọ nhỏ thì một bàn tay khác đã nhanh chóng lấy chiếc lọ đi.

Mạc Từ Yên ngẩng đầu, đập vào mắt là cô gái mặc một chiếc váy xanh sẫm, kính đen che hết nửa gương mặt, không thể thấy được ánh mắt của cô nhưng Mạc Từ Yên có cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

“Lãnh An Nhiên?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tâm tư của Lãnh An Nhiên

“Lần này thì không cần tôi phải giới thiệu nhỉ?” Cô gái cầm lọ nước hoa nhếch môi, giọng nói của cô không khác trong điện thoại là bao, chính là sau khi truyền qua máy móc, âm thanh của cô tuy hay nhưng lại mất đi vài phần linh động, hiện tại không có máy móc tác động, giọng nói xuất phát từ cổ họng của cô gái truyền đến như âm thanh của trời, bất kì người nào nghe được đều không tự giác chìm đắm trong đó.

Giọng nói này rất hay, là giọng nói hay nhất Mạc Từ Yên từng nghe, nếu không phải giữa bọn họ có mẫu thuẫn thì có lẽ cô cũng sẽ giống như những người khác, rất thưởng thức giọng nói này.

Lần trước cô có lên mạng tìm hiểu thông tin về Lãnh An Nhiên, tất nhiên cũng thấy qua ảnh của cô ta, trong tấm ảnh là một cô gái mang vẻ đẹp dịu dàng của con gái phương Đông, thân hình cô mềm mại uyển chuyển, trên người cô toát lên vẻ lạnh lẽo, ánh mắt tình như nước hồ thu, môi mông nhếch lên, ý cười nhân nhật. Mặc dù kính đen đã che hết nửa gương mặt nhưng Mạc Tử Yên vẫn cảm thấy đường nét của người đối diện rất giống cô gái trong hình, lúc đầu cô chỉ nghĩ ngờ nhưng khi nghe thấy giọng nói của đối phương cô liền có thể khẳng định người trước mặt chính là Lãnh An Nhiên.

Người mà cô đang tìm

“Lãnh tiểu thư, cô muốn gì?” Mạc Tử Yên sớm đã chuẩn bị tâm lý cho cuộc gặp mặt này, từ lần trước Lãnh An Nhiên gọi cho cô cũng đã cách đây hai tuần, cô vốn dĩ nghĩ rằng cô ta sẽ sớm đến tìm cô cho nên mấy ngày gần đây Mạc Tử Yên rất ngoan ngoãn ở nhà đợi tình địch của mình tìm tới cửa. Không ngờ hai tuần trôi qua Lãnh An Nhiên lại không có chút tin tức nào, trên báo đài chỉ nói đến việc Lãnh An Nhiên đang chuẩn bị khởi quay Song diện vương phi, chắc hẳn là cô ta rất bận nên mới không có thời gian tìm đến cô, vì vậy Mạc Tử Yên mới đi theo Âm Dạ Nghiên ra ngoài, không ngờ lại gặp mặt cô ta ở đây.

Nơi này là trung tâm thương mại, người ra vào rất nhiều, cho dù ngày mưa thì khu mua sắm vẫn rất đông người, Lãnh An Nhiên là người của công chúng là Tiểu Thiên Hậu đầy tiềm năng của Thịnh Thế, lẽ ra cô ta không thể xuất hiện tùy tiện trước mặt đám đông, cho dù cô ta thật sự muốn hẹn cô ra nói chuyện cũng sẽ không tìm một nơi đông người như ở đây, thế nhưng cô ta lại xuất hiện trước mặt cô, cũng không biết là cô ta không sợ đám phóng viên đó chụp được hình của mình hay thật sự không hề bận tâm?

Dựa vào thái độ của người trước mặt, Mạc Tử Yên đoán chắc là về sau.

Cô gái tháo kính ra, để lộ dung nhan xinh đẹp, ánh mắt cô nhìn người đối diện có phần chế giễu: “Tôi muốn gì? Không phải bản thân cô đã có câu trả lời hay sao?” Buổi chiều hôm nay Lãnh An Nhiên có hẹn chụp hình ở trung tâm thương mại này, trong lúc nghỉ ngơi thì cô nhìn thấy bóng người quen thuộc bước vào cửa hàng hương liệu nên đã đi theo, vốn dĩ cô muốn tìm Âm Dạ Duật trước nhưng anh lại không chịu gặp cô, cho dù là kiếp trước hay kiếp này trong lòng anh vẫn không có hình bóng của cô, nếu đã như vậy cô chỉ có thể tìm đến Mạc Tử Yên, bởi cô biết cô gái này có tầm quan trọng thế nào đối với anh, chính là lịch của cô đã kín hết, nếu không cô đã sớm có thời gian tìm đến Mạc Tử Yên. Chỉ là người tính không bằng trời tính, còn chưa đợi cô đi tìm thì Mạc Tử Yên đã xuất hiện trước mặt cô, nếu đã như vậy hẹn ngày không bằng quyết định là hôm nay đi?

“Cô muốn Duật?” Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí lại khẳng định.

Người phụ nữ này chính là tình địch của cô, cho dù là người ngu ngốc cũng biết được mục đích của cô ta khi đến tìm cô là gì nhưng Âm Dạ Duật là chồng của cô, làm sao cô có thể dễ dàng buông tay anh ra để cho người phụ nữ khác cướp anh đi?

Lãnh An Nhiên rất hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy, tôi muốn cô rời khỏi anh ấy, nhường vị trí bên cạnh anh ấy cho tôi.” Cô phấn đấu cả đời để có thể đứng ở bên cạnh anh, cô tình nguyện vì anh bước chân vào giới giải trí đầu đầu cũng là vùng bùn đó, đến cuối cùng anh lại chết đi, bỏ mặc cô ở lại thế giới này một mình, không những không thể đứng ở bên cạnh anh lại còn mất đi anh, Lãnh An Nhiên làm sao cam tâm?

Anh chết rồi cô cũng không muốn sống nữa, đang lúc sự nghiệp lên cao cô đột nhiên tự sát, mọi người không ai biết lý do, bởi vì bọn họ chỉ nhìn thấy thành công mà cô đạt được chứ không hề nhìn thấy thất bại của cô, Âm Dạ Duật là thất bại lớn nhất cuộc đời cô, lúc mờ mắt cô cứ nghĩ là bản thân tự tử không thành không ngờ cô lại trùng sinh. Đó là hơn một năm về trước, khi cô đang quay quảng cáo ở biển, cô suýt chết đuối vì chân bị chuột rút, tai nạn không cướp đi tính mạng của cô còn giúp cô nghịch chuyển thời không từ tương lai trở về, Lãnh An Nhiên khi đó vừa cảm thấy vui vẻ lại có chút lo lắng.

Vui vẻ là vì cô có thể quay ngược về quá khứ, có thể biết trước những điều sắp xảy ra với anh, từ đó có thể thay đổi nhân sinh của mình, lo lắng là vì đây không phải thời điểm thích hợp để cô trùng sinh, nếu có thể cô muốn quay về thời cao trung, quay về Nam Thành, nơi mà anh và cô gặp nhau lần đầu tiên, cô muốn mình mang thân phận bạn gái anh, chứ không phải “bạn gái của bạn thân” ở bên cạnh chăm sóc anh.

Tuy nhiên trên thế giới, chỉ cần bản thân không ngừng cố gắng thì không có gì là muộn.

Kiếp trước Lãnh An Nhiên một đường đi thẳng đến danh hiệu “Thiên Hậu”, sau đó cô lại tấn công qua ngành điện ảnh, bắt đầu học diễn xuất, cho nên dựa vào những gì mà kiếp trước học được, Lãnh An Nhiên tùy ý làm một vài động tác nhỏ liền có thể nhanh chóng kết thúc buổi quay quảng cáo, sau đó cô để trợ lý mua vé máy bay cho mình bay về S thị tìm anh. Về đến S thị, cô ngay lập tức đến tìm anh, mặc dù đi đường rất mệt mỏi nhưng chỉ cần nghĩ đến sẽ nhanh chóng gặp được anh, Lãnh An Nhiên liền cảm thấy bản thân tràn ngập năng lượng, thời gian vẫn còn sớm nên cô đã đến Âm Dạ thị tìm anh, kết quả lại là không gặp được anh, không chính xác mà nói là anh không chịu gặp cô.

Vì sao anh lại không chịu gặp cô? Vì sao Diệp Hạo đã chết lâu như vậy mà anh vẫn chưa chịu buông xuống gánh nặng của mình để đến với cô? Vì sao lại không chấp nhận cô?

Anh đã hứa với Diệp Hạo là sẽ chăm sóc cô thật tốt, sẽ thay Diệp Hạo thực hiện ước muốn của cô, ước muốn của cô là muốn gặp anh, anh lại không chịu anh gặp cô. Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, anh đều không chịu gặp cô, cho đến cuối cuộc đời vẫn không chịu chấp nhận cô, chẳng lẽ lão Thiên cho Lãnh An Nhiên cô trùng sinh không phải là để xoay chuyển vận mệnh của mình hay sao?

Cô không cam tâm!

Anh không chịu gặp cô nhưng Trương Đình cũng không thể đuổi cô đi, dù sao cô cũng là người của công chúng nếu để phóng viên chụp được hình ảnh cô ra vào Âm Dạ thị thì thật không hay, cho nên hẳn đã sắp xếp cho cô một phòng chờ, Lãnh An Nhiên cũng rất kiên nhẫn ngồi đợi, cô sẽ ngồi đợi đến khi nào anh chịu gặp cô.

Một giờ trôi qua, không thấy bóng dáng anh đâu, Lãnh An Nhiên vẫn đợi.

Hai giờ trôi qua, Trương Đình cũng không thấy bóng dáng, Lãnh An Nhiên vẫn đợi.

Ba giờ trôi qua, điện thoại cô reo, trợ lý bên kia đang đi tìm cô nhưng Lãnh An Nhiên vẫn quyết tâm ngồi đợi.

Bốn giờ, năm giờ, cô ngồi đợi đến khi trời tối, thân thể dường như đã không còn chút sức lực, một đường bay về S thị, còn chưa kịp ăn uống hay nghỉ ngơi cô đã chạy đến đây ngồi chờ anh, mấy tiếng không ăn uống không nghỉ ngơi, cho dù là người đàn ông khỏe mạnh cũng chịu không được hưởng hờ là cô gái yếu đuối như Lãnh An Nhiên.

Lần nữa tỉnh lại, Lãnh An Nhiên phát hiện bản thân đang nằm ở bệnh viện, một bên tay của cô còn đang truyền nước biển, bác sĩ đang đứng nói tình hình bệnh nhân với một người đàn ông, đến khi bác sĩ rời đi cô mới nhìn thấy gương mặt của người đàn ông, hóa ra đây không phải là mơ. Cô vốn dĩ còn tưởng rằng bản thân trùng sinh chỉ là một giấc mơ mà cô tưởng tượng ra khi cô tự tử không thành, đến lúc tỉnh dậy tất cả sẽ biến mất, không ngờ... may mắn là đó không phải là một giấc mơ, cho dù đó là giấc mơ đi chăng nữa nếu cô có thể gặp được anh thì cô tình nguyện chìm đắm trong giấc mơ đó.

Gương mặt tuấn tú của người đàn ông hiện ra trước mắt cô, sùnn mặt như họa, đường nét gương mặt như một tác phẩm nghệ thuật của thần linh, ánh mắt của anh lúc nào cũng duy trì bình tĩnh, tựa hồ như trên thế gian này không có bất kì thứ gì có thể cho ánh mắt ấy dậy sóng, là gương mặt mà cô ngày nhớ đêm mong.

“Duật... rốt cuộc anh chịu gặp em rồi.” Cô định ngồi dậy nhưng lại không có sức lực nên chỉ có thể cầu cứu nhìn anh, cô muốn anh đỡ cô dậy.

Ánh mắt Âm Dạ Duật hơi tối, chỉ đứng một bên nhìn cô chứ không cử động: “Tôi đã dùng điện thoại cô nhắn tin cho trợ lý của cô, cô cứ yên tâm ở đây dưỡng bệnh, bác sĩ và phòng bệnh đều đặc biệt chuẩn bị cho cô, sẽ không để giới truyền thông biết tin cô ở đây đâu.”

Anh không chịu đỡ cô, toàn thân lại không có sức lực, Lãnh An Nhiên chỉ có thể bất lực nằm một chỗ, để nước biển trong bình chảy vào cơ thể hết thì cô sẽ khỏe lại, trong thời gian đó ánh mắt cô liên tục dừng lại ở trên người anh, tựa hồ như sợ anh sẽ chạy mất.

“Duật... vì sao lại không chịu gặp em?”

“Tôi chỉ thay Diệp Hạo chiếu cố cô, việc tôi có gặp cô hay không tựa hồ không có quan trọng?” Diệp Hạo nhờ anh chiếu cố cô gái này, anh biết Diệp Hạo yêu cô, sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của cô nhưng anh không phải Diệp Hạo, anh đồng ý chiếu cố cô là bởi vì nể mặt Diệp Hạo, anh biết cô có ý nghĩ không an phận với anh nhưng cô là bạn gái của Diệp Hạo, anh cũng không vô si đến mức chiếu cố bạn gái của bạn thân đến mức lên giường, chỉ cần cô không động đến máu chót của anh, anh có thể tha thứ cho cô.

Lãnh An Nhiên cắn môi, bộ dạng có chút ủy khuất: “Em có chuyện mới đến tìm anh, anh lại không chịu gặp mặt, nếu em có chuyện gì anh ăn nói sao với Diệp Hạo đây?” Cô biết anh vì tình nghĩa với Diệp Hạo nên mới đồng ý chiếu cố cô nhưng cô không cần, thứ cô muốn là bản thân anh tình nguyện chứ không phải do người khác ép buộc, trong lúc tức giận cô đã mang cái tên Diệp Hạo vào lời nói, lúc nhận ra thì đã muộn rồi. Diệp Hạo vì cứu Âm Dạ Duật mà chết, cho nên Diệp Hạo luôn là cấm kỵ của anh, mọi người ở bên cạnh đều biết điều này nên không ai dám ở trước mặt anh nhắc đến hai chữ “Diệp Hạo”, Lãnh An Nhiên là người biết rõ nhất, hiện tại lại vì tức giận mà quên mất điều kiêng kỵ của anh.

Quả nhiên sắc mặt của Âm Dạ Duật đã lạnh đi vài phần.

“Sau này có chuyện gì cô cứ liên lạc với Tôn Lãnh Diệt, cậu ấy sẽ nói lại với tôi.” Dứt lời anh liền quay người rời đi, bỏ mặc những lời níu kéo của Lãnh An Nhiên.

Sau lần đó anh không xuất hiện trước mặt cô nữa, cho dù cô có làm gì, tự khiến mình bị bệnh, thậm chí là bị thương trong khi làm việc Âm Dạ Duật cũng không liên hệ gì với cô, cho dù cô có điện thoại thậm chí là đến Âm Dạ thị tìm anh, anh đều không gặp mặt, những lúc cô cần anh lại chỉ có Tôn Lãnh Diệt xuất hiện. Sống một đời Lãnh An Nhiên cũng biết được cô không thể dùng cách này để giữ chân anh, cô không thể cứ như kiếp trước chỉ lo cho sự nghiệp mà bỏ quên tình yêu của mình, không thể giống như kiếp trước mà mất đi anh, cho nên cô bắt đầu tìm cách tiếp cận anh, từ một cô gái lạnh lùng trở thành một cô gái nồng nhiệt, cô vốn nghĩ bản thân sẽ có cơ hội, không ngờ một chút cơ hội anh cũng không cho cô, cho nên cô mới chán ghét thời điểm này, đây không phải thời điểm thích hợp để hai người ở bên nhau, bởi vì trong lòng anh lúc này luôn có khúc mắc mà cô lại không thể giải.

Thời gian này sự nghiệp của Lãnh An Nhiên đang trên con đường phát triển, Thịnh Thế bên kia không ngừng kí hợp đồng cho cô, khiến cô kín hết cả lịch không thể đi gặp anh, mặc dù oán hận công ty nhưng Lãnh An Nhiên biết nếu không có Thịnh Thế cô sẽ không có được ngày hôm nay, dù sao anh và Mạc Từ Yên vẫn chưa có tiền triển gì, chỉ cần ngăn cản anh kết hôn cùng Mạc Từ Yên, cô không tin mình không có cơ hội, vì vậy Lãnh An Nhiên bắt tập trung vào công việc, sau đó mới đối phó với Mạc gia.

Lãnh An Nhiên tính toán, mấy năm nay cô kiếm được không ít tiền, hiện tại cô có thể sử dụng số tiền này để hoàn thành ước muốn của mình, cô muốn trước khi Mạc Từ Yên đến tìm anh, Mạc gia sẽ không thee làm chỗ dựa cho cô ta, không có Mạc gia chống lưng, Mạc Từ Yên làm sao có mặt mũi đến tìm anh?

Cô đã tìm đến một người đàn ông có vết sẹo nơi khóe mắt gọi Lương Tín, hẳn là một kẻ vô gia cư, trước kia Lương gia còn phát triển hẳn cũng là con ông cháu cha, suốt ngày rượu chè với đánh nhau, sau khi Lương gia không còn nữa thì hẳn bắt đầu lưu lạc khắp nơi, những kẻ như thế chẳng khác nào con chó bị người khác đuổi đánh, là kẻ vì tiền mà có thể làm bất kì chuyện gì, không gia đình, không thân phận, là người mà cô cần tìm, bởi vì loại người này, có chết cũng sẽ không ai hay biết. Kiếp trước Lãnh An Nhiên không có tìm người làm việc cho mình, tất cả mọi chuyện đều do cô tự mình giải quyết, bởi vì như vậy cô mới có thể chứng minh năng lực của mình cho anh thấy, kiếp này cô sẽ không ngốc như vậy, những kẻ có tiền trong tay không bao giờ đích thân đi làm điều mình muốn cả, hưởng hờ anh cũng không có quan tâm đến cô, cho dù cô làm gì đối với anh cũng không có ý nghĩa, cho dù là trước khi gặp hay sau khi gặp Mạc Từ Yên, những người khác trong mắt anh cũng chỉ là một hạt cát.

Mạc thị có Mạc Vũ Hiền tọa trấn, cô sẽ không dễ dàng thực hiện được mục đích của mình, cho nên mới chuyển mục tiêu qua chỗ Trác Lân, Trác Lân là người Mạc Từ Yên yêu, kiếp trước cô ta có thể vì Trác Lân mà phản bội anh, phản bội Mạc thị, kiếp này cũng sẽ như vậy, cô không có thay đổi lịch sử, cô chỉ là thúc đẩy cho lịch sử phát triển sớm một chút mà thôi. Trác thị tuy nhỏ nhưng cũng không dễ nuốt, Trác Lân làm việc trước giờ đều rất quy tắc, huống hồ hân sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, cô không thể sắp xếp người vào Trác thị, chỉ có thể mua chuộc đám người đó. Người được chọn tất nhiên sẽ là Bùi Văn, cô thư kí nhỏ đem lòng yêu tổng tài của mình, cứ như một bộ phim ngôn tình vậy, đáng tiếc thay Bùi Văn không phải nhân vật nữ chính, mà kết cục của nhân vật phụ thường sẽ rất đáng thương.

Lương Tín làm việc không tồi, cô không biết hẳn dùng biện pháp gì mà có thể uy hiếp Bùi Văn nhưng chỉ cần đạt được mục đích, cô sẽ không từ thủ đoạn, chính là thời gian lâu hơn dự kiến. Kế hoạch ban đầu của cô là nắm Trác thị trong tay, khiến Trác thị đứng bên bờ vực sụp đổ, nhân lúc Mạc Từ Yên vẫn chưa quên được Trác Lân, điều khiển hân để lợi dụng cô ta, khiến Mạc Từ Yên vì cứu Trác thị mà hi sinh Mạc thị, đến lúc đó Mạc thị gặp nguy cơ, cho dù là Mạc Vũ Hiền chiến thân trên thương trường cũng không cứu được Mạc thị, Mạc Từ Yên không còn là công chúa kiêu ngạo của Mạc gia, Âm Dạ gia bên kia chưa chắc đã chịu rước cô vào nhà. Tuy nhiên, suy nghĩ lúc nào cũng dễ hơn hành động, trước khi cô nắm được Trác thị thì đã có chuyện xảy ra.

Lãnh An Nhiên nhìn tờ báo bị cô xé nát trong tay, hình ảnh của người đàn ông và người phụ nữ đang hôn nhau trước bệnh viện, trong lòng có một ngọn lửa bùng phát, ngọn lửa mang theo cơn giận, sự thù hận thổi bùng lên một cách dữ dội, cô gọi điện cho anh nhưng anh vẫn không bắt máy, sau đó cô như bị điên không ngừng đập phá căn phòng.

Cô gái trong hình có hóa thành tro cô cũng nhận ra đó là Mạc Từ Yên, trong đầu không ngừng hiện ra vô số câu hỏi: Anh và Mạc Từ Yên gặp nhau khi nào mà trở nên thân thiết như vậy? Thời gian Mạc Từ Yên đến tìm anh còn chưa đến, vì sao hai người bọn họ lại tiến triển đến giai đoạn này rồi?

Là bởi vì cô sao?

Bởi vì cô trùng sinh nên mới dẫn đến thay đổi? Nếu thật sự như vậy cô ước gì bản thân chưa từng trùng sinh!

Cô thà đứng nhìn anh chết đi cũng không muốn anh ở bên cạnh Mạc Từ Yên!

Thứ cô không có được, người khác cũng đừng hòng có được!

Hết thầy đều do tên Lương Tín bắt tài, người phụ nữ chết tiệt Bùi Văn kia làm chậm kế hoạch của cô, nếu cô ta đã yêu Trác Lân như vậy mà không nỡ ra tay, vậy thì cô sẽ ra tay với cô ta trước, đứng trước ranh giới sống chết, để cô ta chọn mạng sống hay tình yêu ngu ngốc của mình?!

Xử lý xong một Bùi Văn, cô giao mọi việc cho Lương Tín xử lý, đang lúc cô định đi tìm Mạc Từ Yên thì trợ lí của cô đột nhiên đặt vé máy bay cho cô đến A thị, A thị có tổ chức một buổi ca nhạc dành cho các ca sĩ nổi tiếng, người được Thịnh Thế chọn là cô và Dạ Tiêu Trần, chuyện này cũng không có gì lạ, cô và Dạ Tiêu Trần là người có năng lực nhất trong số đám người kia, Thịnh Thế không muốn mất mặt thì phải chọn cô. Chính là A thị là một thành phố không mấy phát triển, giới giải trí ở đó còn chưa được lan rộng, cho dù thật sự có tổ chức buổi ca nhạc thì người dân ở nơi đó cũng chắc đã chịu tham gia, bởi vậy cô và Dạ Tiêu Trần không đi cũng không sao nhưng cao tầng Thịnh Thế lại bảo nếu buổi ca nhạc làm tốt họ sẽ phát triển Thịnh Thế ở nơi đó, mở rộng thị trường khiến cả nước đều biết đến giới giải trí, Lãnh An Nhiên cũng không còn cách nào, chỉ có tạm hoãn việc riêng mà cùng Dạ Tiêu Trần bay đến A thị, không ngờ lúc trở về lại là lúc anh kết hôn.

Đến giờ phút này cô vẫn chưa quên được cảm giác khi đó, phẫn nộ, căm giận, thù hận, cảm xúc hỗn loạn dưới đáy lòng Lãnh An Nhiên không ngừng dâng lên, giờ phút này sao cô còn không biết bản thân đã bị lừa?

Thịnh Thế đã nổi tiếng như vậy, cho dù có mở rộng thị trường cũng sẽ không cần đến một thành phố chưa phát triển như A thị, huống hồ A thị là địa bàn của Lôi gia, Lôi gia tuy làm chủ Thượng Hải nhưng ở Hoa Hạ vẫn còn không ít địa bàn thuộc sở hữu của hân, Thịnh gia sẽ không dễ dàng hợp tác với Lôi gia, mà Lôi gia cũng sẽ không nhường miếng thịt cho Thịnh gia, buổi ca nhạc đó chỉ là cái cớ để cô rời đi S thị, đợi khi anh kết hôn cô sẽ được trở về. Thịnh Thế sẽ không vô duyên vô cớ đuổi cô đến A thị, người Thịnh Mộ Triều thích không phải cô, hân sẽ không làm những chuyện mà không đạt được lợi ích cho mình, cho nên người có thể làm ảnh hưởng đến quyết định của Thịnh Mộ Triều chỉ có thể là Âm Dạ Duật. Anh vì không muốn cô phá hoại hôn lễ của hai người nên đã cho Thịnh Thế viện lý do đuổi cô đến A thị!

Khi cô trở lại Mạc Từ Yên đã trở thành vợ hợp pháp của anh, giống như kiếp trước.

Vì sao trùng sinh rồi mà cô vẫn không thể ngăn cản được hai người bọn họ đến với nhau?

Cô không cam tâm, cô tuyệt đối sẽ không để Mạc Từ Yên phá hỏng mọi chuyện, đặc biệt là khi cô đang ở rất gần mục đích của chính mình, cho dù có thật sự đã thua Mạc Từ Yên ở kiếp trước thế nhưng kiếp này cô sẽ không chịu thua cô ta!

Cô không tin bản thân là người trùng sinh mà lại thua cô gái đó!

“Không có khả năng!” Đôi mắt Mạc Từ Yên như ngập chìm trong băng giá, hàn khí từ người cô toát ra khiến người khác không sợ cũng run, có một số người khi tức giận lên không cần phải la mắng, chỉ cần im lặng đứng đó cũng khiến người khác kinh hãi.

“Lãnh tiểu thư, có bệnh thì phải uống, cô bệnh không nhẹ, đừng đi ra ngoài nói lung tung, nếu để đám phóng viên đó chụp được hình, người bị ảnh hưởng sẽ là cô.” Giọng điệu mười phần châm chọc, Âm Dạ Duật là chồng của cô, dựa vào đâu cô phải nhường anh cho cô gái này?

Trong lòng Mạc Từ Yên có một sự bài xích mãnh liệt với Lãnh An Nhiên, cảm giác cho cô biết, cô không thích cô gái này, không chỉ liên quan đến Âm Dạ Duật mà còn bởi vì cô ta mang cho cô cảm giác không thoải mái.

“Mạc Từ Yên, cô không biết mình đang chống đối với ai đâu.” Sắc mặt Lãnh An Nhiên lập tức thay đổi, nụ cười trên môi đã biến mất thay vào đó là ánh mắt âm trầm khiến người khác nhìn vào có chút sợ hãi.

“Phải không?” Mạc Từ Yên nghi hoặc, cô muốn biết Lãnh An Nhiên rốt cuộc dựa vào đâu mà lại có tự tin đến trước mặt cô, yêu cầu cô rời khỏi Âm Dạ Duật?

Lãnh An Nhiên cười lạnh: “Cô là đang chơi đùa với lửa đó, cô có biết hậu quả khi chơi với lửa là gì không?” Cô kè sát vào tai người đối diện, âm thanh thanh thúy không ngừng vang lên như một hồi chuông cảnh báo: “Chính là bị thiêu đến chết đó.”

Mạc Từ Yên dựa vào Mạc thị mới dám kiêu ngạo như vậy, nếu không có Mạc thị, cô ta cũng giống như bao nhiêu người bình thường khác, thế nhưng khi nào Mạc Vũ Hiên còn, Mạc thị còn, Mạc Từ Yên còn tư cách kiêu ngạo, chính là thời gian cũng không còn bao lâu nữa, để xem lần sau gặp lại, Mạc Từ Yên có thể giữ nguyên bộ dạng kiêu ngạo như vậy được hai không?!

Mạc Từ Yên chớp mắt: “Cô là đang uy hiếp tôi?” Lần đầu tiên bị người uy hiếp, hơn nữa đối tượng uy hiếp lại là tình địch của bản thân, Mạc Từ Yên tỏ vẻ, cô là lửa thì bà đây là nước nè, muốn đấu thì nhào vào.

“Mạc Từ Yên, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, rời khỏi anh ấy, tôi sẽ buông tha cho cô.” Tuy hiện tại chưa thể nắm được Mạc thị trong tay nhưng Lãnh An Nhiên cô là người trùng sinh, cô dùng tận năm năm để tìm cách đối phó với Mạc thị, đối với mỗi bước tiến của Mạc thị cũng nắm được một chút tình hình, muốn bọn họ thua lỗ trong một dự án cũng không quá khó, mặc dù không thể khiến Mạc gia phá sản nhưng đây chẳng phải là lời cảnh báo tốt nhất dành cho Mạc Từ Yên sao?

“Lãnh tiểu thư, rốt cuộc cô lấy đâu ra tự tin mà dùng thái độ hùng hồn dọa người như thế?” Thái độ như vậy của Lãnh An Nhiên khiến cô có một cảm giác bất an, thái độ này chỉ thể hiện ở hai loại người, loại thứ nhất chính là giả vờ như thật, loại thứ hai là cô ta thật sự có năng lực để uy hiếp cô. Trên đời thứ Mạc Từ Yên đề ý nhất là gì? Ngoại trừ Âm Dạ Duật thì cũng chỉ có Mạc gia.

Cho nên Lãnh An Nhiên muốn ra tay với Mạc gia? Cô ta có năng lực đó sao? Mạc Từ Yên có chút không tin, thế nhưng thái độ của người đối diện khiến cô không thể không tin, cô gái này... vẫn nên phòng bị cô ta thì tốt hơn.

Nhìn ra sự bất an trong đôi mắt của Mạc Từ Yên, cô châm chọc nói: “Thế nào, sợ rồi sao?” Phụ nữ luôn nhạy cảm với nguy hiểm, Lãnh An Nhiên tự nhận thấy bản thân có đủ năng lực đánh bại Mạc thị, Mạc Từ Yên không thể nào là đối thủ của cô.

Mạc Từ Yên mặt không đổi sắc trả lời: “Đúng vậy, tôi sợ rồi.”

“Nếu đã như vậy...” Lãnh An Nhiên không có chú ý đến thái độ khác thường của cô, chỉ nghĩ nếu cô đã đồng ý thỏa hiệp thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn bao giờ hết, nếu Mạc Từ Yên thật sự biến mất, cô sẽ không động tay động chân với Mạc thị làm gì.

Mạc Từ Yên âm dương quái khí mở miệng: “Tôi biết cô có bệnh nhưng không ngờ lại nặng như thế, Lãnh tiểu thư nếu cô không điều trị kịp thời thì sẽ vô phương cứu chữa đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Người đàn ông đứng sau

Người có bệnh thật đáng sợ, đặc biệt là người phụ nữ trước mắt này, cách cô ta nói về Âm Dạ Duật như đang nói về một món đồ vật sở hữu của mình chứ không phải nói về một con người, thái độ đó của cô ta nếu không lấy được thứ mình muốn thì sẽ nhất quyết không chịu buông tha. Cô không biết cô gái này có tiền sử bệnh tâm thần gì không nhưng lời nói của cô ta thật sự ngoài dự đoán của cô, cô ta thân là người của công chúng lại đi đến khu mua sắm này tìm cô mà nói những lời mang tính đe dọa như thế này, cô ta thật sự không sợ người khác nghe thấy những lời nói này, hay thậm chí cô ta còn không hề bận tâm?

“Mạc Từ Yên!” Lãnh An Nhiên nghiêng răng từng tiếng: “Cô nghĩ rằng chỉ dùng ngôn từ công kích là có thể thắng được tôi sao? Cô ngây thơ quá đó.” Cô không thể không thừa nhận Mạc Từ Yên đã thành công chọc cho cô tức giận, cô đã trải qua một kiếp đáng lý ra thì cô phải bình tĩnh khi đối mặt với tất cả mọi chuyện, không hiểu sao mỗi lần nói chuyện với cô gái này cô lại bị chọc giận. Là do thái độ tự tin, bộ dạng không chút để ý đó như thể đối với cô ta Âm Dạ Duật không là gì cả, cô ta như người nắm quyền trong tay mà Lãnh An Nhiên cô chẳng là gì cả. Điều này khiến cô cảm thấy bất lực và vô cùng khó chịu, cô không thích cảm giác này, cảm giác của người thua cuộc, không ai thích làm người thua cuộc cả.

“Lãnh tiểu thư hiểu lầm, đây gọi là quan tâm, không phải công kích.” Mạc Từ Yên mặt không đổi sắc trả lời, dời ánh mắt từ người Lãnh An Nhiên sang những chiếc lọ nước hoa trên kệ. Trước kia Lãnh An Nhiên gọi đến tìm cô để đánh đòn phủ đầu, nếu không phải vì đã trùng sinh biết trước mọi chuyện sẽ xảy ra tiếp theo thì cô sớm đã tức giận cãi nhau với anh, khiến hôn nhân của hai người đổ vỡ. Chuyện cô tức giận cũng không thể trách cô, chẳng ai có thể kìm nén tốt cơn giận khi có người tự xưng là bạn gái của chồng mình gọi đến, may mắn là Lãnh An Nhiên chỉ nói chuyện qua điện thoại, để cô dù có tức giận cũng không thể làm gì được cô ta, nếu mà hôm nay Lãnh An Nhiên đến tìm cô khi cô chưa có sự chuẩn bị thì chỉ sợ cô sớm đã đánh nhau với cô ta rồi.

Chẳng lẽ cô không nên dùng lời nói công kích một chút sao?

“Cô quan tâm tôi? Đừng có đùa.” Lãnh An Nhiên trào phúng cười, ánh mắt hơi tối đi vài phần, nhìn Mạc Từ Yên càng thêm chướng mắt.

Cô gái này chắc chắn là khác tinh của cô!

Kiếp trước cho đến khi Mạc Từ Yên chết đi, cô và cô ta cũng chưa có chính thức gặp nhau, Lãnh An Nhiên biết rất rõ về Mạc Từ Yên nhưng sự hiểu biết của Mạc Từ Yên đối với cô cũng chỉ là con số không, có lẽ cô ta thậm chí còn không biết Lãnh An Nhiên là ai. Bởi vì chưa từng đối đầu chính diện cho nên Lãnh An Nhiên mới không phát hiện ra phong thái kiêu ngạo không xem ai ra gì của cô gái này, không phát hiện ra rằng cô gái này là khác tinh của cô, miệng mồm lẻo méch như vậy, quả thật là không thể nói lại.

“Rời xa anh ấy.” Nếu không sớm muộn gì kết cục của Mạc Từ Yên cũng sẽ giống như kiếp trước, mất đi lòng tin của mọi người, mất đi Âm Dạ Duật, mất đi gia đình, so với hiện tại còn khó sống hơn.

“Anh ấy không phải của cô, cô không có tư cách bảo tôi rời xa anh ấy.” Cô gái này, cho dù cô ta thật sự là bạn học của anh hay trên cương vị người yêu thầm anh, thậm chí là bạn gái của bạn thân anh thì cô ta không nghĩ yêu cầu này của mình là quá phận sao?

Thật không thể hiểu được đối phương đang nghĩ gì, cô là vợ của anh, cô ta dựa vào đâu mà muốn cô rời xa anh?

“Anh ấy không yêu cô.” Lãnh An Nhiên không biết đã nói câu này bao nhiêu lần, cô không ngừng tự thuyết phục bản thân phải tin tưởng câu nói này chính là sự thật cho cô thấy là hoàn toàn trái ngược.

“Hon nữa cô cũng không xứng với anh ấy.” Trên thế gian này ngoại trừ cô ra không ai có thể bắt chấp tất cả mọi thứ vì anh, cho nên không ai có thể xứng đáng với anh hơn cô.

Lại là câu nói này!

Lãnh An Nhiên không còn câu nói nào khác sao?

“Vì sao Lãnh tiểu thư lại nghĩ rằng anh ấy không yêu tôi?” Mạc Từ Yên nhếch môi cười lạnh, ánh mắt xuất hiện tia lửa giận: “Vì sao Lãnh tiểu thư lại nghĩ rằng tôi không xứng với chồng tôi?”

Lãnh An Nhiên không có lập tức trả lời, cô nhìn Mạc Từ Yên trong chốc lát tựa như đang tìm câu trả lời.

“Tôi hiểu anh ấy, cô không phải loại phụ nữ có thể có được trái tim anh ấy.”

Lý do này có phải có chút miễn cưỡng hay không?

“Lãnh tiểu thư, cô và anh ấy quen nhau được bao lâu?”

Lãnh An Nhiên liếc mắt xem thường: “Lâu hơn cô.”

Mạc Từ Yên gật đầu: “Theo tôi được biết thì cô và anh ấy chỉ biết nhau khi lên cao trung, còn tôi với anh ấy... đã quen biết hơn mười năm rồi.” Nếu không phải có Tôn Lãnh Diệt thì có lẽ cô cũng không biết rằng bản thân mình và anh đã quen biết mười năm nay, nhờ có hấn kị ức của cô mới được đánh thức, năm đó nếu không có anh có lẽ cũng sẽ không có Mạc Từ Yên ngày hôm nay.

Mười tuổi năm ấy, kị ức của cô khá mơ hồ về vấn đề này, cô biết hôm đó là sinh nhật của cô, chính là hình như cô không được vui lắm, bởi vì Mạc Vũ Hiên và Vân Hình Như khi chưa có sự đồng ý của cô đã mời một đám người đến dự tiệc sinh nhật của cô, trong số những người đó còn có kẻ không ưa cô. Sau đó cô chỉ nhớ mình bị rơi xuống hồ, có một bé nhảy xuống cứu cô, lúc cô tỉnh dậy đã không còn thấy cậu bé đó nữa, lẽ ra cô phải nghĩ đến anh sớm hơn thế nhưng số mệnh đã định mười năm sau hai người mới nhận ra nhau, đúng người đúng thời điểm là hạnh phúc. Cho dù trước đó cô có nhận ra anh thì hai người cũng chưa chắc đã có thể đến với nhau, duyên phận không đúng thời điểm thì sẽ không thể đơm hoa kết quả.

Duyên phận của hai người mười năm trước đã được hình thành.

“Cái gì? Không thể nào!” Lãnh An Nhiên trừng mắt, bộ dạng không thể tin được, sau đó cô lập tức phủ nhận lời Mạc Từ Yên nói, cô đã tra qua thông tin của Mạc Từ Yên, hai người bọn họ gặp nhau lần đầu tiên là khi đi xem mắt dưới sự ép buộc của hai gia đình, trước kia cô cũng chưa từng nghe Âm Dạ Duật nói có bạn nữ khi nhỏ, làm sao có thể như lời Mạc Từ Yên nói được chứ?

“Gia đình tôi và anh ấy là thế giao, tôi quen anh ấy hơn mười năm thì có gì lạ?”

Lãnh An Nhiên trầm mặc, quả thật Âm Dạ gia và Mạc gia là thế giao, giữa hai nhà bọn họ có một liên kết đặc biệt, hai người bọn họ từ nhỏ đã có hôn ước, có quen biết trước cũng không có gì lạ, chính là... cô vẫn không muốn tin.

“Lãnh tiểu thư, tôi thật sự không thể hiểu, năm đó người giúp cô là Diệp Hạo, vì sao cô lại đem lòng yêu Âm Dạ Duật?” Đừng nói Tạ Cẩm Y không hiểu đến Mạc Từ Yên cũng không thể nổi suy nghĩ của Lãnh An Nhiên, năm đó khi Lãnh An Nhiên bị bắt nạt, nếu không phải có Diệp Hạo lên tiếng, Âm Dạ Duật và Tôn Lãnh Diệt chưa chắc đã chịu nhúng tay vào, người giúp đỡ cô ta là Diệp Hạo, vì sao cô ta lại yêu Âm Dạ Duật? Trong lòng Lãnh An Nhiên thật sự không có hình bóng của Diệp Hạo sao?

Lãnh An Nhiên có chút hoảng hốt: “Cô... cô làm sao biết chuyện đó?” Mạc Tử Yên chưa từng gặp qua Diệp Hạo, cô ta làm sao có thể biết được chuyện năm đó? Chẳng lẽ là do Âm Dạ Duật nói sao? Không, không thể nào, Lãnh An Nhiên lập tức phản bác suy nghĩ vừa rồi của mình, Diệp Hạo là điều kiếng kị của anh, không phải người mà Âm Dạ Duật có thể tùy tiện nói với bất kì một ai khác, cho dù người đó là Mạc Tử Yên, kiếp trước cô ta cũng không biết điều này, tại sao hiện tại...

Tia hoảng hốt xẹt qua mắt Lãnh An Nhiên rất nhanh liền biến mất, nhưng lại bị Mạc Tử Yên bắt được.

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu tôi đã muốn đấu với cô thì tất nhiên tôi cũng phải tìm hiểu về cô rồi.” Lãnh An Nhiên biết dùng chiêu này, chẳng lẽ cô lại không biết dùng?

“Trước kia cô không có thông minh như vậy.” Kiếp trước Mạc Tử Yên không những không tìm hiểu mọi chuyện về cô mà sau khi nhận được cuộc gọi của cô, cô ta liền mất đi lí trí rồi cãi nhau với anh, nhưng Âm Dạ Duật lại đối xử với cô ta tốt như trước, cho nên cô mới ra tay với Mạc thị để Mạc Tử Yên biết khó mà lui, chứ không như hiện tại cô ta không những tìm hiểu mọi thứ về cô mà còn biết được quá khứ của cô cùng Diệp Hạo.

Một câu như vậy khiến Mạc Tử Yên lâm vào khó hiểu.

Trước kia? Trước kia thì làm sao? Cô ta đang khen cô thông minh hơn trước hay còn có ý gì khác?

Lãnh An Nhiên không trả lời Mạc Tử Yên, cô nhìn cô ta một lúc rồi quay đầu nhắc bước rồi đi, sự dằn vặt trong lòng cô chưa bao giờ nguôi, cô vốn dĩ muốn quên đi nỗi đau này nhưng vì sao Mạc Tử Yên lại nhắc đến?

Cô biết cô có lỗi với Diệp Hạo nhưng người cô yêu là Âm Dạ Duật, trái tim cô lựa chọn anh cô cũng không còn cách nào, cô biết Diệp Hạo đối xử với cô rất tốt, chính là... cô chỉ có thể ủy khuất hẳn.

“Mạc Tử Yên, cô đừng đắc ý, chuyện của Trác thị, chẳng lẽ cô không hiểu sao?” Bước chân dừng lại, ánh mắt Lãnh An Nhiên lạnh đi rõ ràng, cô lấy kính đen đeo lên, rồi chậm rãi rời đi cửa tiệm, để lại một mình Mạc Tử Yên còn chưa hiểu vấn đề.

Mạc Tử Yên, cô giỏi lắm, cô dám lấy Diệp Hạo ra để đối phó với tôi, cô thật sự cho rằng, một người chết có thể khiến tôi bỏ cuộc sao?

Nằm mơ!

“Chị Yên Nhi, chị đã xem xong chưa?” Tô Khả Đồng không biết từ đâu bước đến, nhìn đến Mạc Tử Yên đang ngẩn ngơ đứng đó, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc: “Tiểu Nghiên đã mua đồ xong rồi, chúng ta nên về thôi.”

“Ân.” Mạc Tử Yên gật đầu, cùng Tô Khả Đồng ra khỏi cửa hàng hương liệu.

“Chị Yên Nhi, lúc này... người nói chuyện với chị là ai vậy?” Tô Khả Đồng ngập ngừng, lúc này nhìn không khí nói chuyện giữa hai người có chút căng thẳng cho nên cô mới không dám tự tiện đi đến, bất quá cô gái đó tựa hồ có chút quen thuộc, chính là cô lại không thể nhớ ra.

“Tình địch.” Mạc Tử Yên mặt không đổi sắc phun ra từng chữ.

Tô Khả Đồng: “...” Tình địch là người mà chị có thể bình tĩnh nói ra như thế sao?

Hai người đi đến cửa hàng quần áo bên cạnh gặp gỡ Âm Dạ Nghiên rồi đi ra cửa lớn của khu thương mại, mưa bên ngoài đã tạnh nhưng đường vẫn còn trơn trượt, ba người vừa ra đã nhìn thấy xe của Âm Dạ gia ở đó, tài xế nhận lấy túi lớn túi nhỏ trong tay Âm Dạ Nghiên rồi cất vào thùng xe ở phía sau, đang lúc Mạc Tử Yên định lên xe thì chuông điện thoại đột nhiên reo, người gọi đến là Phó Hồng Minh.

“Chú Phó?”

“Yên Nhi, chuyện lần trước cháu nhờ chú điều tra đã tra ra được.” Giọng nói của Phó Hồng Minh từ bên kia điện thoại truyền đến khiến Mạc Tử Yên ngẩn ra.

Chuyện cô nhờ chú Phó?

Bữa tiệc ngày đó do Thịnh Thế tổ chức cô có đi gặp Phó Hồng Minh, ông gặp cô là để hỏi thăm tình hình gần đây của cô xem cô sống có tốt không, sau đó Mạc Tử Yên mới nhờ ông điều tra về một người, cô không thể nói cho Âm Dạ Duật, cô cũng không thể để cho Mạc Vũ Hiên biết được nên chỉ có thể nhờ Phó Hồng Minh giúp đỡ, kiếp trước trợ Trụ vi ngược nên kiếp này cô muốn trước khi quá chậm cô chỉ muốn điều tra rõ ràng nhưng cô không có năng lực đó.

Cô chỉ là tiểu thư của Mạc gia, Mạc gia tuy thường can thiệp vào hắc đạo nhưng Mạc Tử Yên hoàn toàn trong sạch, bởi Mạc Vũ Hiên không thích cô tiếp xúc với những thứ này, không có thể lực ngầm trong tay, thế giới ngầm cô không thể can thiệp, muốn điều tra tin tức của một người là chuyện không khó, điều khó khăn là thông tin điều tra có bao nhiêu phần trăm là sự thật, ngoại trừ Mạc Vũ Hiên cô chỉ còn cách tìm Phó Hồng Minh giúp đỡ. Phó Hồng Minh dù sao cũng từng là lão đại của một thế lực lớn trong hắc đạo, đối với việc điều tra một người là vô cùng dễ dàng, huống hồ đó lại là yêu cầu của cô, ông làm sao có thể từ chối?

“Điều tra được rồi ạ?” Giọng nói cô không khỏi có chút vui vẻ.

“Cháu đến Mạc thị, đến phòng chủ tịch.”

Mạc Từ Yên sùng sốt: “Vì sao lại đến văn phòng của ba cháu?” Chẳng phải cô đã bảo chú Phó giữ bí mật này hay sao?

“Chuyện này quan trọng hơn cháu nghĩ.” Giọng nói của Phó Hồng Minh so với ngày thường âm trầm đi rất nhiều, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

“Vâng, cháu đến ngay.”

~~~~~

Mạc thị.

Văn phòng chủ tịch là nơi không phải bất kì ai cũng có thể tiến vào, nếu không được sự cho phép của Mạc Vũ Hiên cho dù là Phó Hồng Minh cũng không thể tùy tiện tiến vào, lúc này trong phòng không khí có chút bất ổn, sắc mặt mỗi người đều có chút khó coi, Mạc Từ Yên đi vào chính là thấy một màn như vậy.

“Ba ba, chú Phó...” Nhìn căn phòng chứa đầy người, Mạc Từ Yên có cảm giác bản thân nhất định là đi nhầm phòng rồi, chẳng phải nói văn phòng chủ tịch là nơi yên tĩnh và vắng vẻ nhất công ty sao? Hiện tại rốt cuộc là thế nào? Công ty đang mở cuộc họp bí mật hả?

“Yên Nhi đến đây.” Nhìn đến con gái, gương mặt Mạc Vũ Hiên nhu hòa đi rất nhiều, một đám cao tầng Mạc thị nhìn thấy hình ảnh này thì có chút không thể tin, Mạc tổng ngày thường lạnh như băng cũng có vẻ mặt này sao?

“Ba ba, có chuyện gì vậy?” Không khí ở nơi này không thích hợp, Mạc Từ Yên nhanh chóng nhận thấy điều này, ánh mắt cô rơi vào người Phó Hồng Minh bên cạnh, chỉ thấy bộ dạng ngày thường của ông đã biến mất, thay vào đó là bộ dạng cực kì nghiêm túc, hơn nữa... hình như có chút nghiêm trọng?

“Trác thị đang đứng bên bờ vực phá sản, con có biết chuyện này không?” Mạc Vũ Hiên bấm nút mở màn hình lớn, trên màn hình lập tức xuất hiện thông tin mới nhất ngày hôm nay, đó là hình ảnh công ty của Trác gia, Mạc Từ Yên đến Trác thị nhiều lần liếc mắt nhìn sơ của cũng có thể nhận ra, người quay phim cực kì tích cực, ngay cả chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

“Thông tin mật của Trác thị về dự án sắp tới bị một nhân viên tiết lộ dẫn đến công ty bị tổn thất nghiêm trọng hiện tại cổ phiếu của Trác thị đang giảm mạnh, chủ đầu tư không ngừng rút lại dự án, cổ đông trong công ty đang có ý định bán đi cổ phần, Trác thị chưa từng gặp vấn đề lớn như vậy, liệu Trác thị có phá sản hay không?” Phóng viên trong màn hình đang nói đến gì đó Mạc Từ Yên không có nghe rõ, cô chỉ chăm chú nhìn vào màn hình, hình ảnh quen thuộc không ngừng xuất hiện trong đầu cô nhưng không phải là Trác thị mà là Âm Dạ thị. Âm Dạ thị kiếp trước cũng gặp tình trạng như vậy, nguyên nhân là do một nhân viên trong công ty để lộ thông tin mật, khiến công ty thua lỗ nặng, cổ phiếu giảm mạnh, cổ đông gặp nạn liên chạy mất sạch,... hết thấy đều giống như Trác thị hiện tại.

Cách thức giống nhau, chẳng lẽ là do một người gây ra?

“Người tiết lộ thông tin này là thư kí bên cạnh Trác tổng Trác Lâm, Bùi tiểu thư Bùi Vân.”

Bùi Vân?

Mạc Từ Yên trừng mắt, Bùi Vân, Bùi Vân... nhắc đến Bùi Vân cô lại nhớ đến người đàn ông có vết sẹo ở khoeo mắt.

“Con... con không biết, sáng nay con còn chưa xem tin tức.” Lời này của cô là sự thật, tối qua Âm Dạ Duật hành hạ cô một đêm sáng nay cô có chút không dậy nổi nên ngủ đến trưa mới thức, ăn trưa xong thì đi vào phòng đọc sách, buổi chiều Âm Dạ Nghiên đến rủ cô ra ngoài cho nên tin tức cô vẫn chưa xem.

“Trác thị như vậy là do thư kí Bùi Vân một tay gây nên, cô biết cô ta không?”

Mạc Từ Yên mím môi: “Bùi Vân thích Trác Lâm, cô ta sẽ không thể nào phản bội hắn.”

Mọi người trong phòng đều lộ sắc mặt cổ quái, ngay cả tin thư kí người ta thích tổng tài nhà người ta mà tiểu thư nhà họ cũng biết, tin tình báo của tiểu thư đúng là nhanh nhạy, trong phòng chỉ có Mạc Vũ Hiên cùng Phó Hồng Minh là biết vì sao Mạc Từ Yên lại biết rõ chuyện này, không phải cô rảnh rỗi đi thu thập thông tin riêng tư của người ta mà là trước kia cô thích Trác Lâm nên mới tìm hiểu người ở bên cạnh hắn, đặc biệt là cô thư kí dính chặt với hắn cả ngày lẫn đêm.

“Ta điều tra ra được, sở dĩ Bùi Vân phản bội Trác Lâm là do có người uy hiếp cô ta.” Phó Hồng Minh trầm giọng mở miệng: “Người đó chính là người đàn ông con nhờ cháu điều tra.”

“Thật sự là hắn?!” Quả nhiên suy đoán của cô là không sai, người đàn ông đó quả nhiên là có liên quan đến việc Âm Dạ thị cùng Mạc thị sụp đổ, thế nhưng mục đích của hắn không phải là nhắm vào Âm Dạ - Mạc hai nhà sao? Sao đột nhiên lại ra tay với Trác thị?!

Phó Hồng Minh gạt đầu, ông bấm bàn phím laptop lách cách, trên màn hình lớn liền xuất hiện gương mặt một người đàn ông, người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, mày rậm mắt xé, bộ dạng có chút hung hăng, không giống như một người tốt, nổi bật là ở khoeo mắt của hắn có một vết sẹo cang khiến cho hắn trở nên dữ tợn.

“Có phải người này không?” Phó Hồng Minh hỏi cô.

“Vâng, chính là hắn.” Mạc Tử Yên khẳng định.

“Con làm sao khẳng định như thế?” Mạc Vũ Hiền đồ nhiên hỏi một câu.

“Ngày đó con đi dự tiệc cùng mẹ, trùng hợp nhìn thấy Bùi Văn đang lấp ló với người đàn ông này, con thấy hắn rất khả nghi nên đã nghe lén cuộc trò chuyện của hai người họ. Có vẻ như hắn đang muốn Bùi Văn làm điều gì đó cho hắn nhưng Bùi Văn cứ lưỡng lự không chịu đồng ý.”

Mạc Vũ Hiền gật đầu cũng không hỏi nữa.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người thông tin của người đàn ông nhanh chóng xuất hiện trên màn hình lớn.

“Hắn là Lương Tín, ba mươi mốt tuổi, là người duy nhất còn sót lại của Lương gia. Lương thị là một công ty nhỏ ở thành phố B, trước kia Lương thị còn phát triển hắn cũng là một thiên chi kiều tử, nhưng sau đó Lương thị phá sản, nợ nần chồng chất, Lương gia lập tức chạy đến S thị, sau đó người Lương gia liền không thể nuôi nổi Lương Tín nên hắn đã lưu lạc đầu đường xó chợ, sống bằng người đòi nợ mướn.”

“Một năm sau đó không biết hắn đào đâu ra tiền để mở một công ty nhỏ, công ty của hắn không có kinh doanh gì chỉ để đó trưng bày nhưng hắn lại tìm đến các chủ xí nghiệp nhỏ, các công ty nhỏ để hợp tác, một số công ty nghe lời khuyên của hắn thì còn phát triển kha khá, số còn lại không tin hắn thì lập tức phá sản, danh tiếng hắn ngày càng lớn, mà số tiền hắn kiếm được ngày càng nhiều. Không biết hắn muốn gì ở Trác thị nhưng theo thông tin nhận được thì người đàn ông này từng tìm đến Trác Lâm, có vẻ như cũng muốn hợp tác nhưng Trác Lâm không đồng ý, dù sao về ngoài của hắn cũng không thể khiến người khác tin tưởng, sau đó hắn dời mục tiêu sang Bùi Văn, bởi Bùi Văn là thư kí bên người của Trác Lâm, có lẽ hắn đã uy hiếp Bùi Văn, sau đó ép cô ta để lộ thông tin mật của Trác thị, mấy công ty phá sản trước cũng bị dùng cách thức như thế mà buộc phá sản, hiện tại Trác thị khó lòng cứu vãn.”

“Cách đây không lâu hắn có đến Mạc thị tìm tôi, yêu cầu Mạc thị hợp tác với hắn thế nhưng chủ tịch đã từ chối.” Lời nói này là đang nói cho đám cao tầng Mạc thị nghe.

“Các công ty trước bị hắn tìm đều phá sản, lần này chẳng lẽ hắn muốn nhắm vào Mạc thị?”

“Chỉ là một thằng nhóc, có gì phải sợ?”

“Cũng không thể khinh thường hắn được, dù sao hắn cũng ở trong tối, ta trong sáng, khó lòng phòng bị.”

Những người ở đây ngoại trừ Mạc Tử Yên thì tuổi tác đều cao, hơn phân nửa họ đều đã trải qua sự đời, đối mặt với thế sự không hề thay đổi sắc mặt, hiện tại đối phó với một người đàn ông trong miệng họ gọi là “thằng nhóc” lại có sắc mặt nghiêm trọng như thế, xem ra người đàn ông này không hề đơn giản.

“Ba ba, mục đích của hắn là gì?”

Mạc Vũ Hiền lắc đầu: “Không biết, nhưng chắc chắn là không có ý tốt.”

“Hiện tại điều chúng ta cần làm là phải phòng bị, cách thức của hắn xâm nhập vào công ty chúng ta có lẽ cũng giống như những công ty khác.” Sắc mặt Mạc Vũ Hiền rõ ràng là lạnh đi vài phần, mọi người đều biết tổng tài của bọn họ nổi giận rồi.

“Phòng nhân sự bên kia hãy tăng cường sự chú ý, nếu có nhân viên có hành động khác thường liền lập tức đuổi ngay, còn nữa an ninh mạng của công ty cũng phải tăng thêm tường lửa, đừng để người khác dễ dàng xâm nhập vào đây.”

“Rõ thưa chủ tịch.”

“Rõ thưa chủ tịch.”

“Vấn đề hiện tại chúng ta cần quan tâm là...” Phó Hồng Minh trầm giọng.

“Số tiền của hắn.” Mạc Tử Yên tiếp lời ông.

Phó Hồng Minh liếc cô một cái mới tiếp tục nói: “Đúng vậy, suốt thời gian qua hắn đều đòi nợ thuê, tiền chỉ đủ sống qua ngày, không thể đột nhiên có một số tiền như vậy từ trên trời rơi xuống được.”

“Có người trợ giúp hắn.” Một tay gõ mặt bàn, Mạc Vũ Hiền mặt không đổi sắc trả lời.

“Rốt cuộc kẻ đó là ai?”

Trong phòng một mảnh xôn xao, Mạc Tử Yên lâm vào trầm mặc, người đàn ông này kể từ lần đầu gặp mặt cô đã thấy hắn rất đáng nghi, hắn không những có quan hệ mờ ám với Bùi Văn mà còn có Vân Tĩnh Giai, hai người bọn họ đều thân cận với Trác Lâm, hắn tiếp cận bọn họ là muốn cho Trác thị phá sản?

Đây chính là mục đích của hắn?

Một kẻ ăn chơi trác táng của Lương gia không thể nào có đầu óc sắc bén như vậy, xem ra là có người đứng sau trợ giúp hắn, cho hắn tiền để thay người

đó làm việc.

Người giúp hân...

“Mạc Từ Yên, cô đừng đắc ý, chuyện của Trác thị, chẳng lẽ cô không hiểu sao?”

Cô đột nhiên nhớ đến những lời Lãnh An Nhiên vừa nói, tâm tình đột nhiên có sự xúc động không nói nên lời.

Chẳng lẽ có liên quan với cô ta?

Bùi Vân, Trác thị, Lương Tín, Lãnh An Nhiên?

“Chú Phó, chú hãy điều tra thêm một người nữa, có lẽ sẽ phát hiện manh mối.”

“Ai cơ?” Ánh mắt mọi người rơi vào người Mạc Từ Yên, Mạc Từ Yên chỉ lạnh lùng nói ra một cái tên.

“Lãnh An Nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Yên bình trước sóng gió

“Tiểu thư, có lẽ là vừa ăn rồi.” Nhìn Mạc Từ Yên một bên mơ mơ hồ hồ không ngừng múc muống muối bỏ vào nồi canh, di Trương bên cạnh nhìn không được mở miệng.

Vào buổi tối, Âm Dạ Đế Cung rực rỡ hẳn lên, bên ngoài nhìn vào ngôi nhà như một ngôi sao đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh giữa bầu trời đêm vô tận. Trong phòng bếp có hai thân ảnh không ngừng loay hoay, dưới ánh đèn hiện lên hình ảnh của một cô gái, cô gái mặc chiếc váy màu lam, màu sắc của chiếc váy khiến cô trở nên nhu mì dịu dàng, mái tóc xoắn dài được buộc kiểu đuôi ngựa, để lộ cổ cao trắng nõn, nhìn có chút trẻ trung năng động.

Mạc Từ Yên nghe vậy liền dừng động tác, cất hũ muối đi rồi mới múc một muống canh ném thử, nước canh chảy vào cổ họng, có mùi thơm của thịt sườn cùng rau củ quả, thật sự đúng như lời di Trương nói là vừa ăn, không cần phải thêm muối nữa, nếu lúc này không có di Trương ngăn cản thì chỉ sợ nồi canh mà cô uống phí biết bao công sức mới nấu xong có phải sẽ bị bỏ đi hay không?

“Di Trương, di thử một miếng.” Sợ bản thân chỉ nếm nếm theo khẩu vị của mình mà không thích hợp với người khác, Mạc Từ Yên liền để cho di Trương thử một chút.

Di Trương cũng không sợ thức ăn mà cô làm ăn không được, mấy ngày nay mặc dù bà là người nấu chính nhưng Mạc Từ Yên đều ở bên cạnh cố gắng học hỏi, mỗi ngày hôm qua cô còn thử làm món trắng miệng, kết quả cũng không tệ, có lẽ là vì sở thích cá nhân nên cô bỏ khá nhiều sữa, ăn dễ sinh ngán, cho nên làm ra không ai ăn, bà cũng chỉ ăn một miếng, số còn lại đều do một mình cô xử lý hết, còn dặn dò bà không được để cho Âm Dạ Duật biết, cô tiểu thư nhỏ này của bà, xem ra là rất sợ ông xã của mình.

“Tiểu thư, tay nghề của cô ngày càng nâng cao.” Mạc Từ Yên học rất nhanh, không có việc gì làm liền sẽ quán lấy bà học nấu ăn, di Trương cũng rất tận tình dạy cô, mấy ngày học hỏi mà có thể từ một người không có khái niệm gì về nấu ăn mà nấu được một nồi canh đã là tốt lắm rồi, di Trương buông lời động viên.

“Thật sao?” Hai mắt cô sáng lên, gương mặt để lộ chút vui vẻ, kiếp trước cô chưa từng bước chân vào phòng bếp, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng là khi Trác Lâm bảo muốn ăn cơm nhà, vì vậy cô muốn đích thân xuống bếp nấu cho hân anh, chính là kết quả thất bại, thức ăn không những không ngon mà còn dở tệ, Trác Lâm tất nhiên không chịu ăn, cô chỉ có thể vứt hộp cơm vào thùng rác, giờ nghĩ lại cô cảm thấy bản thân mình tức cười, hân khi đó nói muốn ăn cơm nhà thực chất là muốn đuổi khéo cô về nhà, bởi vì bà Trác không thích cô nên ở Trác gia không được hoan nghênh lắm, cô không được phép bước chân vào Trác gia mà Trác Lâm lại muốn ăn cơm nhà, khi đó hân nói ra câu này có lẽ chưa từng nghĩ đến hân sẽ làm khó một cô gái. Mạc Từ Yên là tiểu công chúa Mạc gia, từ nhỏ đã được Mạc gia che chở, đừng nói là cô không biết nấu ăn, ngay cả quần áo giày dép, dụng cụ học tập đều do một tay Vân Hinh Như chuẩn bị, Mạc gia nhiều người làm như thế, còn bắt một tiểu thư như cô xuống bếp nấu ăn sao?

Câu trả lời là không thể nào! Thế nhưng cô lại vì một người đàn ông mà đích thân xuống bếp, không những tự làm mình bị thương còn bị người ta không xem ra gì. Bất quá đó là trước kia, còn hiện tại có một người đàn ông trân trọng cô đến mức chỉ muốn cô ngồi không hưởng bát vàng, anh thà để mình vất vả cũng không muốn cô phải chịu vất vả, chính là Mạc Từ Yên cô cam tâm tình nguyện, bởi vì không thể giúp gì được anh cho nên cô chỉ có thể học nấu ăn, để mỗi ngày chăm sóc anh, đồ ăn bên ngoài cho dù ngon cách mấy cũng không bằng đồ ăn trong nhà nấu.

“Tiểu thư hôm nay cô có vẻ thất thần, là có chuyện gì sao?” Từ buổi chiều trở về Mạc Từ Yên như một người mất hồn, nói tâm trạng không tốt cũng không phải, ngoại trừ biểu cảm có chút mơ hồ thì những thứ khác đều bình thường, tiểu thư nhà bà trước giờ nếu thật sự tức giận sẽ thể hiện ra mặt, cho nên cô không phải là tức giận nhưng còn về là có chuyện gì thì bà thật không biết.

“Không có chuyện gì xảy ra cả, di đừng quá lo lắng.” Cô lắc đầu phủ nhận, di Trương ở Mạc gia mấy chục năm, sớm đã trở thành người nhà với cô, bà ấy không hiểu vấn đề của công ty, cô cũng không muốn nói nhiều sợ bà lo lắng.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia về rồi.” Người giúp việc không biết từ đâu đi tới báo một tiếng.

“Di Trương, nhờ di dọn thức ăn lên bàn dùng con.” Mạc Từ Yên lập tức bỏ lại một câu rồi nhanh chóng chạy ra phòng khách, di Trương nhìn một màn này chỉ cảm thấy buồn cười, tiểu thư của bà lúc nào cũng lạc quan như vậy mới là tốt.

Mạc Từ Yên chạy ra tới phòng khách liền đụng phải thân hình cao lớn của người đàn ông, thân thể người đàn ông rắn chắc, cơ bụng dưới lớp áo sơ mi hiện ra thấy rõ, một tay anh ôm lấy eo cô, tay còn mại nắm lấy cằm cô, cách một lớp vải mỏng anh có thể cảm nhận được làn da mềm mại của cô gái, nhìn không được mà đưa tay xoa vài cái.

“Bà xã anh về rồi.”

Mùi hương thoang thoang nơi chớp mũi khiến tâm tình của cô tốt hơn vài phần, có lẽ anh chính là thuốc chữa bệnh của cô, chỉ cần nhìn thấy anh tâm tình cô sẽ trở nên thoải mái, tức giận cũng sẽ tự nhiên biến mất.

“Mừng anh trở về, ông xã đại nhân.” Cô đưa tay ôm lấy eo anh, nháy mắt khoảng cách giữa hai người liền rút ngắn lại.

Ánh mắt rơi vào đồng hồ treo trên tường, cô bất nấn mở miệng: “Anh hôm nay về trễ.” Từ khi hai người bọn họ chuyển ra bên ngoài ở, anh thường xuyên trở về nhà sớm, bởi vì sợ cô ở nhà một mình sẽ buồn chán, ngôi nhà lớn như vậy sẽ khiến cô không có cảm giác an toàn, mà anh thì không muốn để cho cô phải chịu bất kì sự ủy khuất gì, cho nên dù ngày thường công việc nhiều cách mấy anh cũng sẽ trở về sớm với cô, bữa trưa có ngày anh sẽ đưa cô đi ăn cơm, chính là hôm nay so với ngày thường lại trễ hơn mười phút cũng không phải nói là trễ, bất quá Mạc Từ Yên lại dễ bụng.

“Có một cuộc họp kéo dài đến tận giờ này, bắt em phải đợi rồi.” Âm Dạ Duật cúi đầu xuống, nụ hôn của anh rơi xuống trán cô, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh liền rời đi trán cô, nếu không phải tận mắt nhìn thấy có lẽ cô cũng không biết bản thân bị hôn lúc nào.

“Nếu là vì công việc thì em tha cho anh.” Sự thật chứng minh Mạc Từ Yên cũng không có ý định trách móc việc anh đi làm về trễ, bởi vì cô biết mỗi ngày anh đều rất bận rộn, cô không thể chia sẻ bớt gánh nặng với anh về công việc nên chỉ có thể giúp anh về mặt tinh thần. Mặc dù là anh không cho cô đi làm chứ không phải là cô không muốn đi nhưng nếu đó là điều anh muốn, cô sẽ chiều theo ý anh, ở nhà làm một bà nội trợ đảm đang, bất quá cô chỉ là bà nội trợ thực tập.

“Nếu không phải không liên quan đến công việc thì sẽ thế nào?” Âm Dạ Duật đột nhiên hứng thú hỏi một câu.

“A? Để em nghĩ xem đã, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Mạc Từ Yên kéo tay anh đi vào trong bếp, sau đó mới giúp anh rửa tay, cô kéo tay áo sơ mi của anh lên, bàn tay cô cầm một xà phòng rồi xoa lấy bàn tay to lớn của anh, sắc mặt cô thấp phần nghiêm túc, tựa hồ như không phải đang rửa tay mà là làm một việc gì đó nghiêm trọng, nhìn một màn này anh nhìn không được nở nụ cười.

Cô khó hiểu: “Sao anh lại cười?”

“Nhìn em buồn cười.” Anh thâm ý nói một câu.

Cô buồn bực: “Em thì có gì buồn cười?”

Âm Dạ Duật không nói, chỉ im lặng nhìn cô, ánh mắt anh chứa đầy sự dịu dàng cùng cưng chiều, đó không phải là điều mà bất kì ai cũng có thể bắt gặp trong đôi mắt của anh, Mạc Từ Yên thấy thế cũng không nói nữa, cúi đầu rửa tay cho xong rồi mới lấy khăn sạch lau nước trên tay cho anh và cô.

Rửa tay xong hai người liền ngồi vào bàn, di Trương cùng mấy người giúp việc cũng đã đi ăn cơm nhưng là ở phòng khác, căn nhà lớn như vậy, cũng có nơi dành riêng cho người làm, không phải là sự phân biệt đối xử, đơn giản là chủ nhân không muốn bị làm phiền. Cô vốn muốn để di Trương dùng bữa cùng nhưng di Trương lại từ chối, nói cái gì mà không làm phiền hai người nên tranh thủ tình cảm, Mạc Từ Yên biết bà hiểu lắm nhưng cũng không có ý định giải thích.

Bàn ăn lớn như vậy, Mạc Từ Yên tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, vốn nghĩ anh chọn ngồi ở phía đối diện, dù sao như vậy sẽ dễ dàng gấp thức ăn hơn, lại tiện cho hai người nói chuyện nhưng không ngờ anh lại ngồi xuống vị trí ngay bên cạnh cô.

“Vì sao anh không ngồi ở đối diện?”

“Anh muốn ngồi cạnh em.” Lý do của anh vô cùng chính đáng.

Mạc Từ Yên chớp mắt, anh là ông xã đại nhân, anh có quyền!

“Nghe nói buổi chiều Tiểu Nghiên đến tìm em đi dạo?” Anh đưa tay gấp cho cô một miếng thịt sườn bỏ vào chén, là món sườn xào chua ngọt.

“Đúng vậy, bọn em đã đi đến khu mua sắm, Tiểu Nghiên mua quần áo, Đồng Đồng lại mua hương liệu.”

“Em thì sao?”

“Em? Không có mua gì cả.” Cô gấp một con tôm chiên xù bỏ vào chén cho anh, gương mặt không có gì là thất vọng khi đi khu mua sắm mà không mua được gì.

“Có vui không?” Anh biết cô ở nhà sẽ rất buồn chán, cho nên mới gọi điện tìm Ám Dạ Nghiên đến dẫn cô ra ngoài đi dạo, chính là thời tiết dạo này rất không tốt, thành phố S cũng không có thứ gì thú vị, ngoại trừ trung tâm thương mại cũng không có nơi nào để đi, cho nên biết được Ám Dạ Nghiên dẫn cô đi mua sắm anh cũng không có phản đối, quan trọng là cô cảm thấy vui vẻ.

Mạc Từ Yên ngẫm nghĩ: “Cũng không tệ.” Phụ nữ đi mua sắm vốn là không có điểm dừng, nói vui thì cũng không phải là vui, bởi vì rất tốn tiền, nói không vui cũng không phải, mua được nhiều thứ mình thích như thế, không vui thì mua làm gì?

Như nghĩ đến gì đó, cô đột nhiên nở một nụ cười đầy thâm ý: “Anh có biết em ở khu mua sắm đã gặp ai không?” Mạc Từ Yên cảm thấy nếu hôm nay cô không nói ra thì sau này anh cũng sẽ biết, nếu đã quyết định thành thật với nhau thì cô cũng không muốn giấu diếm anh bất kì chuyện gì.

“Lãnh An Nhiên?” Tuy là một câu hỏi nhưng ngữ khí lại là khẳng định, rất rõ ràng Ám Dạ Duật đã biết chuyện này, nếu không làm sao anh có thể nói ra những lời này bình tĩnh như vậy?

Cô nghi hoặc: “Anh theo dõi em?” Vì sao tất cả mọi chuyện không cần cô nói ra thì anh cũng biết hết? Anh gắn máy theo dõi lên người cô à?

“Chỉ cần là chuyện liên quan đến em, anh đều để ý.” Ám Dạ Duật đối với lời này của cô cực kì bất đắc dĩ: “Sắc mặt của em cho anh biết, chỉ khi nhắc đến Lãnh An Nhiên em mới lộ ra vẻ mặt như vậy.”

“Vẻ mặt gì cơ?” Nghe anh những lời này Mạc Từ Yên ngốc luôn rồi, tính ra hôm nay mới là lần đầu tiên cô cùng Lãnh An Nhiên chính thức gặp mặt nhau, bản thân cô có vẻ mặt gì khi nhắc đến cô ta nhỉ? Mạc Từ Yên không rõ.

Chính là vẻ mặt rõ ràng là sợ hãi Lãnh An Nhiên sẽ cướp đi anh nhưng đứng trước cô ta cô lại không hề lộ bộ dạng yếu thế.

Ám Dạ Duật chỉ cười, chuyển sang vấn đề khác: “Cô ta đến tìm em sao?”

“Có lẽ là vậy.” Mạc Từ Yên cũng không cho rằng Lãnh An Nhiên biết cô hôm nay đến trung tâm thương mại mua sắm mà đến đó tìm cô, có lẽ là vì tình cờ vô ta có mặt ở đó, thấy cô nên mới tìm đến.

“Hai người nói chuyện gì?” Ám Dạ Duật không chút lưu tâm mở miệng.

“Nói cái gì? Tất nhiên là nói về anh rồi.” Mạc Từ Yên bĩu môi, đối với thái độ của anh có chút không vui, cô cùng Lãnh An Nhiên tranh giành anh, anh vui lắm đúng không?

Khóe môi của anh cong lên, ánh mắt lộ vẻ bí hiểm: “Nếu đã nói về anh thì là về vấn đề gì?”

“Cô ta muốn em nhường anh cho cô ta.” Mạc Từ Yên đột nhiên nở một nụ cười, chính là nụ cười không đạt đến đáy mắt, trong đôi mắt to tròn của cô còn lộ ra hàn quang, không hề giống như đang vui vẻ.

“Anh có biết em trả lời như thế nào không?” Cô buông đũa xuống, một tay chống cằm quay sang nhìn anh.

Gương mặt anh lộ vẻ hứng thú: “Em trả lời thế nào?”

“Không có khả năng.” Ánh mắt cô lộ vẻ nghiêm túc, nụ cười sớm đã bị cô thu hồi: “Anh là của em, em tuyệt đối sẽ không rời xa anh.”

Ám Dạ Duật không nói chỉ nở một nụ cười hải lòng, tỏ rõ thái độ của bản thân.

Bữa cơm kết thúc trong không khí cũng có thể xem là vui vẻ, Ám Dạ Duật về phòng trước, Mạc Từ Yên ở lại phụ di Trương dọn bếp, di Trương vốn không đồng ý, chính là ý cô đã quyết nên bà nói gì cũng mặc kệ, lúc về phòng thì anh đã tắm xong.

Thân hình rắn chắc của người đàn ông liền hiện ra trước mắt cô, anh mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, một tay cầm khăn lau tóc, mái tóc ướt rớt tung, hình tượng bạch mã hoàng tử mất sạch, lúc này trong anh có vẻ lạnh lùng, chẳng khác nào hoàng đế của bóng đêm.

“Em giúp anh lau khô tóc.” Buổi tối để tóc ướt không tốt lắm, anh lại là người cuồng công việc, cô chỉ sợ anh bị cảm lạnh thôi.

Ám Dạ Duật ngoan ngoãn đi đến bên giường ngồi xuống, Mạc Từ Yên nhận lấy chiếc khăn từ tay anh thay anh lau tóc. Động tác của cô rất cẩn thận, những sợi tóc len lỏi trong tay cô, tóc anh mềm mại khiến cô yêu thích không muốn buông tay.

“Duật, Trác thị sắp phá sản, anh có suy nghĩ gì không?”

Mạc Từ Yên đột nhiên hỏi một câu như vậy, sắc mặt anh vẫn bình tĩnh như nước, anh sớm đã xem tin tức nên chẳng có gì bất ngờ với thông tin này, điều khiến anh bất ngờ chính là cô, cô vậy mà lại hỏi về Trác thị, chẳng lẽ cô còn chưa quên được Trác Lâm?

Ánh mắt anh hơi tối nhưng Mạc Từ Yên không có phát giác, anh từ sớm đã đến công ty, đối với biến động trên thương trường tất nhiên là nắm rõ ràng, chỉ sợ chuyện này tất cả các thương nhân S thị đều đã sớm biết.

“Hôm nay chú Phó gọi em đến Mạc thị nói về chuyện Trác thị, liên quan đến một người đàn ông.”

“Người đàn ông nào?” Anh nhướn mày.

Chuyện về người đàn ông tên Lương Tín cô vẫn chưa nói rõ ràng với anh, bởi vì lúc đầu cô chỉ nghi ngờ hần, trực giác cho cô biết được người đàn ông này rất đáng nghi đặc biệt là khi hần có liên quan đến Bùi Vân, huống hồ trong cuộc đối thoại giữa bọn họ còn nhắc đến Trác Lâm, nghi ngờ càng thêm tăng lên khi cô bắt gặp hình ảnh Văn Tịnh Giai và Lương Tín đang giằng co bên đường, đó là khi cô quyết định muốn điều tra về người đàn ông này. Chuyện của Trác thị lần này hoàn toàn khẳng định trực giác của cô là đúng, cách hần khiến Trác thị sụp đổ cũng giống như năm đó khiến Âm Dạ thị sụp đổ, cho nên Mạc Từ Yên mới đem tất cả mọi chuyện liên quan đến người đàn ông này nói cho anh.

“Lương Tín của Lương gia?” Anh nhướn mày, Lương gia ở B thị chỉ là một gia tộc bình thường, Lương Tín cũng không phaie thiên tài hiếm có gì, hần vốn chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt khi chuyển đến S thị, nhưng hiện tại hần đã trở thành một kẻ có quyền có thế, các chủ công ty nhỏ thậm chí là tổng tài của các tập đoàn lớn đều biết đến hần.

“Anh biết hần sao?” Nhìn vẻ mặt của anh tựa hồ như không có gì là kinh ngạc khi nghe những lời nói của cô cả.

“Anh biết, hần đã tìm đến khá nhiều công ty để hợp tác, chính là hần không có đến Âm Dạ thị.”

“Sở dĩ Trác thị dễ bị đánh bại như thế là do hần động tay động chân, chú Phó nói lần trước hần có đến tìm ba ba để hợp tác chính là ba ba đã từ chối hần, em sợ...” Mạc Từ Yên mỉm cười, động tác trên tay dừng lại.

“Hần tuyệt đối sẽ không có năng lực đánh bại Mạc thị, đừng lo lắng.” Âm Dạ Duật kéo cô, Mạc Từ Yên thuận thế ngồi ở trong lòng anh, nhìn đôi mắt của cô xuất tía bất an, anh đưa tay xoa đầu cô như muốn an ủi.

“...” Mạc Từ Yên chôn đầu vào ngực anh, không nói gì, cô biết rõ Lương Tín sẽ không có khả năng làm ảnh hưởng Mạc gia nhưng kiếp trước hần đã làm được, cô không tin kiếp này hần không làm được, huống hồ còn có người ở phía sau giúp đỡ hần.

“Bà xã, anh muốn.” Âm Dạ Duật cúi đầu ngâm lấy vành tai cô, Mạc Từ Yên bị nhột đến toàn thân run rẩy, định đẩy anh ra để thoát khỏi vòng tay này nhưng cánh tay anh như sắt ôm trọn lấy cô, khiến cô không thể động đậy.

“Duật, em muốn đi tắm...” Cô không thể không thừa nhận bản thân đang sợ hãi, ngày nào anh cũng muốn cô, ham muốn của anh mãnh liệt đến mức bản thân cô khó mà xuống giường nổi, cô rõ ràng là đang nói chuyện nghiêm túc với anh, sao anh lại chuyển sang vấn đề không đúng đắn này?

“Nhưng mà bà xã, anh muốn em” Hơi thở của anh phả vào tai cô, hơi thở nóng rực khiến tai của cô đỏ cả lên, cách một lớp áo choàng tắm, Mạc Từ Yên có thể cảm nhận được vật cứng rắn đang chọt vào mông cô, hai má cô nhanh chóng hồng như quả đào.

“Anh có thể đứng đắn một chút được không...” Cô đẩy anh, khó khăn lắm mới đẩy anh ra, Mạc Từ Yên nhanh chóng chạy vào phòng tắm, bộ dạng chạy trốn của cô khiến anh cảm thấy buồn cười.

Phòng tắm khép lại nụ cười mặt Âm Dạ Duật liền biến mất, anh lấy điện thoại vào danh bạ tìm một dãy số nhưng không tìm thấy, như nghĩ đến gì đó anh mở danh sách đen, trong đó có không ít dãy số, anh tìm được dãy số cần tìm trong đó.

Chuông đồ không bao lâu, đầu dây bên kia lập tức có người lên tiếng: “Duật, rốt cuộc anh cũng chịu gọi cho em.” Giọng nói của người phụ nữ không che giấu được niềm vui sướng.

“Chuyện Trác thị là cô làm?” Âm Dạ Duật không để tâm đến giọng điệu của đối phương chỉ đi thẳng vào vấn đề.

“Mạc Từ Yên nói với anh?”

“Không cần cô ấy nói tôi cũng biết.”

“Xem ra cô ta cũng rất bận tâm đến người yêu cũ của mình, anh không lo lắng cô ta phản bội anh à?” Giọng nói của cô lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Nhắc đến hai chữ phản bội thì anh lại nhớ đến những chuyện mà Mạc Từ Yên kể cho anh nghe, điều này khiến lòng anh xuất hiện nghi ngờ, nếu cô có thể trùng sinh thì những người khác cũng có thể, đáng nghi nhất là Lãnh An Nhiên, một năm trước cô ta hoàn toàn thay đổi thái độ với anh, không phải là ân nhân nữa mà muốn công khai theo đuổi anh nhưng cho dù thế nào thì anh cũng không bận tâm.

“Cô muốn gì?” Ánh mắt anh rơi vào cột đèn bên đường trong màn đêm vô tận ánh sáng của đèn trong có vẻ yếu ớt, con đường dài như vậy chỉ có một cây đèn, không khỏi có chút cô đơn.

“Mục đích của em trước giờ luôn là anh.”

“Tôi cảnh cáo cô, đừng động vào cô ấy.” Giọng nói của anh trầm đi vài phần, mang theo tia uy hiếp.

“Cô ta không xứng với anh, vì sao anh cứ bảo vệ cô ta?” Đối phương nổi giận.

“Có xứng với tôi hay không cũng không đến lượt cô quyết định, còn nữa thỏa thuận của chúng ta đã xong, tôi không có lý do gì phải giúp cô nữa.” Khi Diệp Hạo mất, anh cũng chẳng muốn đi vào con đường quân nhân nữa, Diệp Hạo bảo anh thay hẳn chiếu cố Lãnh An Nhiên, chuyện này là do một tay anh gây ra, anh cũng không muốn liên lụy đến Ám Dạ gia, hai người đã thỏa thuận, Lãnh An Nhiên muốn đứng trên đỉnh cao của giới âm nhạc, anh sẽ giúp cô nhưng một năm trước cô ta lại thay đổi quyết định, không muốn đứng trên đỉnh cao của giới ca nhạc nữa mà chuyển sang con đường điện ảnh nhưng giới giải trí phức tạp, vẫn chưa có cơ hội cho cô thể hiện, hiện tại anh đã giúp cô giành được vai diễn mà mình mong muốn, thỏa thuận của hai người cũng không còn giá trị.

“Ám Dạ Duật, anh thật sự yêu Mạc Từ Yên?” Giọng nói của đối phương có phần run rẩy, câu nói này cô sớm đã muốn hỏi anh, chính là cô lại không có can đảm để nghe câu trả lời.

“Cô ấy là vợ của tôi, là người mà tôi yêu nhất trên cõi đời này.”

Tay cô gãi siết chặt điện thoại, chưa bao giờ cô cảm thấy tức giận và đau lòng như lúc này, cảm giác này... thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể miêu tả.

Nước mắt rơi xuống, lăn dài trên má, tựa như giọt sương sớm, trong trẻo, lạnh lùng, nước mắt chảy xuống khoe miệng, cảm giác mặn mặn thấm vào ruột gan, thấm vào trái tim.

“Ám Dạ Duật, anh càng muốn bảo vệ cô ta, em lại càng muốn phá hủy cô ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 79: Vân Tĩnh Giai

“Bác sĩ, tôi có thể xuất viện được chưa?”

Mấy ngày nay thời tiết thay đổi thất thường, số lượng bệnh nhân vì vậy mà tăng lên không ít, bác sĩ cũng vô cùng bận rộn, trong bệnh viện là một mảnh ồn ào, người người không ngừng qua lại, gây ra tiếng động không nhỏ. Trái ngược với không khí khẩn trương bên ngoài thì trong một căn phòng của bệnh nhân số 303 thì lại khá là yên tĩnh, căn phòng không lớn nhưng lại sạch sẽ và đầy đủ tiện nghi, một cô gái mặc đồ bệnh nhân, đồ của bệnh nhân vốn đơn giản, thân hình của cô gái rất đẹp, cho dù có mặc đồ bệnh nhân cũng không che hết đi vẻ đẹp của cô, gương mặt cô gái vốn xinh đẹp nhưng lại có vẻ nhợt nhạt, trên trán của cô bằng một miếng băng gạc che đi vết thương, cô nằm ở nơi đó trông có vẻ yếu ớt. Đối diện là một người đàn ông lớn tuổi, ông ta khoác lên người một chiếc áo khoác trắng, gương mặt già nua có phần phúc hậu, ông đeo một cặp kính lớn, tuy đã lớn tuổi nhưng nhìn ông có vẻ gì là già yếu cả.

“Vân tiểu thư, chân của cô thì chỉ trật nhẹ, không có gì đáng lo ngại nhưng vết thương trên trán cô tuy là không nặng nhưng cú va đập đầu có thể ảnh hưởng đến thần kinh, nếu cô muốn xuất viện thì phải đợi thêm hai ngày để chúng tôi theo dõi kỹ lưỡng.” Thái độ của bác sĩ vô cùng nghiêm túc, cũng khuyên nhủ cô nên ở lại bệnh viện điều trị, đến khi hoàn toàn hồi phục thì hãy xuất viện, không phải bác sĩ nào cũng lo lắng cho bệnh nhân như ông đây, bởi vì cô gái này có thân phận đặc biệt, dù sao cô cũng là Vân gia Đại tiểu thư, Vân gia tung hoành hắc đạo, ngang ngược thế nào ai nấy đều rõ, ông cũng chỉ là một bác sĩ nhận lương để làm việc, nếu có bất trắc gì xảy ra với cô gái này ông có mười cái mạng cũng đền không nổi.

Cô gái này không ai khác chính là Vân Tĩnh Giai, kể từ sau khi vụ oan cho Mạc Từ Yên ở bữa tiệc không thành, Vân Tĩnh Giai trở mặt không được còn mất nắm gao, cô không những bị thương còn bị thương đến mức nhập viện. Trác Lân đưa cô đến bệnh viện để bác sĩ điều trị cho cô, sắp xếp thủ tục nhập viện, đợi cô ăn hết chén cháo rồi hẳn mới rời đi, từ khi đưa cô vào bệnh viện, ngoại trừ bác sĩ Trác Lân cũng không có nói chuyện với ai khác, ngay cả khi Vân Tĩnh Giai định mở miệng giải thích chuyện ở nhà vệ sinh hẳn cũng không cho cô cơ hội, không nói hai lời liền đi ra ngoài, sau khi trở về thì mang thêm một tô cháo. Vân Tĩnh Giai bị thương, cần phải kiêng kỵ rất nhiều thứ, Trác Lân cũng không thể mua sơn hào hải vị mang vào bệnh viện cho cô nên chỉ có thể ra trước cổng bệnh viện mua cháo trắng, Vân Tĩnh Giai ăn đồ ngon đã quen, đột nhiên bị buộc phải ăn một món không có mùi vị như cháo trắng cô tất nhiên không vui nhưng biết rõ Trác Lân đang tức giận cô cũng không tiện đòi hỏi nhiều. Vân Tĩnh Giai ăn có hai ba muỗng liền nghỉ ăn, Trác Lân thấy vậy cũng không nói gì thêm, nếu là trước kia thấy cô ăn ít như vậy hẳn nhất định sẽ dỗ dành cô, thậm chí còn đút cho cô ăn hết nhưng hiện tại không giống vậy, sau chuyện xảy ra ở trong nhà vệ sinh, Trác Lân như người tỉnh từ trong cơn mê, hẳn đối xử với cô khá lạnh nhạt, cũng không nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều nữa, tựa hồ như đã nhận thức gì đó, Vân Tĩnh Giai cảm thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng xa.

Cô nằm viện bao lâu liền không thấy bóng dáng Trác Lân bấy lâu, cô gọi điện hẳn bắt máy nhưng giọng điệu thờ ơ, chỉ bảo cô nên nghỉ ngơi, khi nào khỏe lại hãy xuất viện, Vân Tĩnh Giai nung nấu thế nào Trác Lân đều xem như không nghe thấy, hẳn vốn bận rộn chuyện công ty, hiện tại lại bị cô làm phiền hẳn đã rất buồn bực, chính là hẳn lại không thể nói giận với cô, hẳn đối với cô đã hoàn toàn thất vọng, cô gái ngày xưa mà hẳn yêu đã thay đổi, hơn nữa... trái tim trong lồng ngực từ sau chuyện đó đã không còn đập nữa, hẳn có lỗi với cô, cũng có lỗi với Mạc Từ Yên, hiện tại hẳn không có tâm trạng quan tâm đến vấn đề tình cảm nữa. Mấy lần đầu Vân Tĩnh Giai gọi hẳn còn bắt máy nhưng vài lần sau đó hẳn cảm thấy phiền phức liền tắt luôn điện thoại, Vân Tĩnh Giai ngày ngày nằm trên giường bệnh, không ai tới thăm, à không... có một người thường xuyên đến thăm cô, người đó chính là bà Trác.

Trác Lân vô tâm nhưng bà Trác lại không vô tâm như vậy, bà biết thân phận của Vân Tĩnh Giai, cho nên đối với cô luôn lấy lòng, ngày ngày bà đều ghé qua, cũng mang không ít đồ đến thăm bệnh, đối với bà Trác thái độ của Vân Tĩnh Giai cũng không mấy nhiệt tình, dù sao quan hệ của cô và Trác Lân đã thành như vậy, mặc dù biết Trác Lân sẽ không nhẫn tâm bỏ cô nhưng cưới cô vào cửa là không thể nào, mà bà Trác lại chuyên gia lợi dụng cô, cho dù bà là mẹ của người cô cũng không thể thay đổi tâm tính kiêu ngạo của cô.

Mới sáng sớm vừa mới tỉnh dậy Vân Tịnh Giai đã nghe được một tin sét đánh, Trác thị đang kẻ cận bờ vực phá sản, công ty thì bị thua lỗ nặng, ông Trác vì chuyện này mà đến mức nhập viện, Trác Lâm thì không biết đi đâu, bà Trác vừa mới đến tìm cô xin giúp đỡ. Trác gia là dù sao cũng được xem như một nửa nhà chồng của cô, Vân Tịnh Giai cũng không đứng nhìn Trác thị sụp đổ, Trác Lâm rơi vào tuyệt lộ, vì vậy cô đã gọi về Vân gia, điều khiến cô kinh ngạc là tình hình Vân gia bên kia so với Trác thị cũng không khác nhau lắm. Vân Mặc trở về đòi quyền thừa kế, ba cô và chú hai tất nhiên không đồng ý nhưng Vân Mặc là con trai của chính thất, gia sản Vân gia sở dĩ có thể phát triển như ngày hôm nay cũng là do gia tộc Annatoria giúp đỡ mà thành, Olivia sinh cho Vân lão gia hai người con, không có công cũng có sức, hưởng hồ sơ với hai người con của vợ thứ Vân Mặc kia mới là người có quyền thừa kế Vân gia. Cũng không biết Vân Mặc tính kế từ khi nào mà Vân gia bên kia không có sức chống cự, Trữ Diên mất tích, Vu Tú Ngọc chạy về nhà mẹ đẻ, ba cô và chú hai vì tham ô tài sản Vân gia cũng bị đuổi khỏi nhà, trong bốn người cháu thì chỉ có một mình Vân Tiêu là có mặt ở Vân gia ngay lúc này, hẳn năm nay chỉ mới hơn mười tuổi, Vân lão gia không nỡ đuổi hẳn đi nhưng Vân Mặc thì không giống vậy, diệt cô phải diệt tận gốc, mặc dù không làm gì hẳn nhưng hẳn đã đưa Vân Tiêu ra nước ngoài, Vân gia chỉ có thể lực mạnh nhất ở Hồng Kông còn những nơi khác thì không, Vân Mặc đưa Vân Tiêu ra nước ngoài để hẳn tự sinh tự diệt.

Vân gia loạn thành một đồng, Trác gia bên đây lại gặp nạn, Vân Tịnh Giai lúc này cũng rất hỗn loạn, không thể trông cậy vào Vân gia Vân Tịnh Giai cũng chẳng có gì, tiền của cô đều là do Trữ Diên gửi cho cô, cho dù cô không tiêu xài phung phí thì cũng chỉ còn lại một số tiền nhỏ, đừng nói là giúp đỡ Trác thị xoay người, ngay cả cuộc sống trước mặt cô còn chưa lo xong.

Bà Trác thấy cô không thể trông cậy liền mở miệng mắng cô, nói cô là sói mất trắng, đến với con trai bà chỉ vì tiền, hiện tại Trác thị gặp nạn, cô không những không chịu bỏ tiền ra giúp đỡ mà cũng không thể mượn sức Vân gia, Vân Tịnh Giai bị mắng tất nhiên là tức giận, sau đó liền đã kích lại. Từ ngày cô cùng Trác Lâm chính thức quen nhau bà Trác liền không ngừng hù dọa cô yêu cầu đủ thứ, bởi vì nể mặt Trác Lâm nên cô mới không thêm tính toán với bà, không ngờ bà lại không biết tốt xấu như vậy, nếu không phải có Vân gia giúp đỡ Trác thị liệu cô phát triển nhanh như vậy, giờ khắc này Trác thị gặp nạn liền trách cô?

“Chẳng phải đã nói không có gì đáng ngại sao?” Thái độ của Vân Tịnh Giai rõ ràng không tốt, cô không thể ngồi yên một chỗ tiếp tục đợi Trác thị đã thành ra như vậy Trác Lâm chắc chắn sẽ không đến tìm cô, mặc kệ là vì mặt mũi hay vì nguyên nhân khác, cô hiện tại chỉ muốn nhanh chóng đi tìm hắn.

Bác sĩ thấy thế cũng không tiện ngăn cản, thủ tục xuất viện của Vân Tịnh Giai nhanh chóng được làm xong, phí nhập viện lúc đầu là do một tay Trác Lâm chi trả, điều này khiến cô tiết kiệm được một khoản tiền. Mặc dù hai người đã phát sinh quan hệ nhưng cô cũng không tiện qua đêm ở Trác gia, vì vậy phần lớn thời gian cô đều ở khách sạn, bất quá mấy ngày nay nhập viện, khách sạn mà Vân Tịnh Giai thuê đã được cô trả tiền theo tháng, vì vậy khi cô trở về khách sạn vẫn còn giữ nguyên đồ đạc của cô.

Vân Tịnh Giai tắm rửa qua loa, khoác một chiếc váy lên người rồi nhanh chóng bắt xe đi đến Trác gia, chính là khi cô đến đó cửa lớn Trác gia đã đóng lại, người làm cũng nghỉ hết, bà Trác đang ở bệnh viện chăm sóc ông Trác, điện thoại Trác Lâm gọi được nhưng không ai bắt máy, lúc này Vân Tịnh Giai thật sự bất lực, Trác thị phá sản, Trác Lâm lại không thấy tăm hơi, Vân gia bên kia cũng hỗn loạn không kém, bây giờ cô phải làm sao đây?

Đang lúc Vân Tịnh Giai muốn rời đi thì một chiếc xe hơi dừng trước mặt cô, Vân Tịnh Giai nghi hoặc, còn chưa đợi cô lên tiếng thì cửa kính xe hơi đã kéo xuống, để lộ dung nhan xinh đẹp của một cô gái, cô gái ngồi ghế sau, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu nhàn cô.

“Vân Tịnh Giai tiểu thư, có hứng thú nói chuyện một chút không?”

Ấn tượng đầu tiên của Vân Tịnh Giai đối với cô gái trong xe là dung mạo rất xinh đẹp, chính là trên thế gian này nhiều người như vậy, xuất hiện thêm một người đẹp cũng không phải chuyện gì to tát.

Ấn tượng thứ hai của cô về cô gái trong xe chính là giọng nói rất hay, người đẹp có thể tùy tiện tìm thấy những người có giọng nói thanh thoát như vậy, không phải tìm liền có thể đâu.

“Chúng ta quen nhau sao?” Cô khẳng định bản thân không hề quen biết cô gái này thế nhưng cô ta biết tên cô, điều này chứng tỏ cô ta đã biết rất rõ về cô, chỉ sợ hồ sơ lý lịch của cô đều nằm trong tay cô ta, không ai đột nhiên đến mà không có mục đích cả, cho nên cô gái này chắc chắn là không có ý tốt với cô.

“Vân tiểu thư không biết tôi nhưng là tôi biết cô.” Cô gái nở nụ cười, nụ cười ngọt ngào đến mức hoa bên đường còn thấy thẹn chính là Vân Tịnh Giai lại có cảm giác không tốt.

Vân Tịnh Giai trầm mặt giây lát rồi mới mở cửa xe đi lên, sau đó liền ngồi ở một vị trí bên cạnh cô gái, lúc này cô có thể quan sát cô ta một cách cẩn thận, tuổi tác của cô ta không lớn lắm, có lẽ cũng trạc tuổi cô, lớn lên ngược lại rất xinh đẹp, quần áo từ đầu chí cuối đều là hàng hiệu, xem lại gia cảnh cũng không tệ, chính là chiếc xe này của cô ta chỉ là loại xe bình thường, thường thì giới quý tộc sẽ không chọn loại xe này bởi vì nó không phù hợp với thân phận của bọn họ, một kẻ có tiền như cô ta lại đi xe này, hẳn là có chuyện mờ ám không muốn bị người khác chú ý.

Tài xế lái xe chở hai người đến một nhà hàng vắng vẻ ở khu ngoại ô S thị, nhà hàng này trông có vẻ cũ kỹ, xem ra là có lịch sử lâu đời, ít nhất hoạt động cũng được năm mươi năm, trang trí không tệ, chính là khu này không còn nhiều người ở nữa, cho nên khá vắng vẻ, đặc biệt là vào buổi sáng nhà hàng không một bóng người, chỉ có hai người bọn họ.

“Vân tiểu thư, mấy ngày nay cô ở bệnh viện, đồ ăn chắc là không vừa miệng đúng không?” Cô gái một bên gọi thức ăn, một bên trò chuyện với Vân Tịnh Giai rất thân thiết, người ngoài nhìn vào cũng không nghĩ rằng hai người bọn họ là người xa lạ.

Ngay cả chuyện cô nằm viện mà cô ta cũng biết, xem ra trước khi đến tìm cô, cô ta cũng đã điều tra rất rõ ràng!

“Cô muốn gì ở tôi?” Nếu là trước khi Vân Tịnh Giai tuyệt đối sẽ không tùy tiện đi theo người lạ đến một nơi hoang vu vắng bóng người như thế này, đặc biệt đối phương lại đích thân đến tìm cô, bất quá hiện tại cô đã không còn gì để mất nữa, ngoại trừ điện thoại thì trên người cô chỉ còn một tấm thẻ, trong

đó chắc khoảng còn vài vạn, nhìn cách ăn mặc của cô ta có lẽ không phải là muốn cướp của, nếu là muốn bắt cóc thì cô ta hẳn đã biết Vân gia bên kia đổi chủ rồi, mặc dù quan hệ giữa cô và Vân Mặc là chú cháu nhưng đối với cô cháu gái này hẳn vốn không đặt vào mắt, bắt cóc cô để uy hiếp Vân Mặc vốn là chuyện không thể nào.

“À, tôi vẫn chưa giới thiệu mình đúng không? Tôi họ Lã, gọi An Nhiên, rất vui được làm quen với cô.” Trên mặt cô gái xuất hiện một nụ cười khiến cô cảm thấy có chút giả tạo, làm sao mà một người có thể duy trì nụ cười lâu như vậy, cô ta không mỏi miệng sao?

Sắc mặt Vân Tĩnh Giai thờ ơ: “Lã An Nhiên? Không quen!”

Người khác có mục đích đến tìm cô còn muốn cô cho sắc mặt tốt sao?

Lã An Nhiên nhếch môi, đối với thái độ của Vân Tĩnh Giai cũng không tức giận: “Nghe nói Vân gia bên kia đổi chủ rồi, Trác thị bên này cũng sụp đổ, Vân tiểu thư có vẻ như... không có chốn nương thân nhỉ?”

Vân Tĩnh Giai từng hô phóng hoán vũ ở Vân gia, muốn gì được nấy, lúc này đây Vân gia đổi chủ, cô công chúa nhỏ này nháy mắt trở thành một cô bé lọ lem, câu chuyện mặc dù theo hướng cổ tích nhưng đây không phải thể giới cổ tích, Vân Tĩnh Giai sẽ không có cơ hội xoay người. Đáng thương hơn là vị hôn phu Trác Lâm của cô ta, mấy ngày nay cổ phiếu Trác thị giảm nhanh chóng, Trác thị không thể trụ nổi liền phá sản, cả nhà Trác gia bị đuổi khỏi khu nhà sang trọng, công ty lại bị thu mua, nợ nần chồng chất, Trác Lâm hiện tại chẳng khác nào chó chạy qua đường bị người khác đuổi đánh, Vân Tĩnh Giai không thể trông cậy Vân gia, lại không thể nương tựa Trác Lâm, quả thật là đủ đáng thương.

“Đừng vòng vo nữa, vào thẳng vấn đề đi.” Mặt Vân Tĩnh Giai lạnh đi vài phần, tay nắm chặt thành quả đấm, ngoại trừ Mạc Tử Yên thì Lã An Nhiên là người đầu tiên khiến cô cảm thấy bị sỉ nhục, đối với cô gái trước mặt một chút hảo cảm cũng không có.

“Kẻ thù của kẻ thù là bạn, Vân tiểu thư có thể cùng tôi hợp tác.” Khóe môi của Lã An Nhiên không khỏi cong lên, Âm Dạ Duật muốn bảo vệ Mạc Tử Yên khỏi cô vốn dĩ là chuyện không thể nào, cô và cô ta là tình địch, sớm muộn cũng sẽ có tranh chấp, dù sao cô ta muốn ở bên cạnh cũng phải bước qua xác của cô đã, hai người bọn họ có thân phận đặc thù, đánh nhau là chuyện không thể nào, những chuyện như vậy quả thật là làm mất thân phận, cho nên Lã An Nhiên quyết định dùng thủ đoạn, thủ đoạn không phải là thứ mà người của giới thượng lưu giới nhất sao? Tất nhiên Lã An Nhiên sẽ không đích thân ra tay, kiếp trước cô tự mình làm quá nhiều chuyện, nhưng đối với anh mà nói cho dù cô có năng lực đến đâu trong mắt anh cũng không có cô, cho nên kiếp này cô cũng chẳng muốn ra tay nữa, ném đá giấu tay, trò chơi này đám người thượng lưu rất thích, Mạc Tử Yên xuất thân từ giới thượng lưu, chắc chắn cô ta cũng sẽ thích trò chơi này.

Cô vốn dĩ là muốn cùng Mạc Tử Yên đường đường chính chính thi đấu, phần thưởng dành cho người chiến thắng chính là có thể đứng ở bên cạnh anh, cô muốn xem Mạc Tử Yên có gì đặc biệt mà có thể nhận được tình yêu của Âm Dạ Duật. Đáng tiếc là để cô thất vọng rồi, cô gái đó ngoại trừ có gia thế, gương mặt thì những thứ khác đều không có, là một kẻ nhát gan. Khi đối mặt với cô đều lựa chọn trốn tránh, chưa bao giờ chịu giao đấu trực tiếp với cô, đừng nghĩ rằng cô không biết cô ta đang nghĩ gì, cô ta rõ ràng là sợ hãi, sợ hãi cô cướp đi Âm Dạ Duật nên mới không giao đấu với cô, cô ta sợ bản thân mình thua, sợ bản thân nát đi anh.

Một kẻ nhát gan, không có năng lực, không có can đảm, thì làm sao có thể xứng với anh? Làm sao có tư cách đứng bên cạnh anh?

Vị trí đó vốn là của cô, cô ta lại ngang ngược dùng lời nói cướp đi, thua dưới tay Mạc Tử Yên cô một chút cũng không cam tâm!

Mạc Tử Yên quả thật là một kẻ rất đáng ghét, cô ta không chỉ có một kẻ thù mà còn có rất nhiều kẻ thù, Bùi Vân, Vân Tĩnh Giai, Vân Uyển, trong tất cả những người đó thì chỉ có Vân Tĩnh Giai xứng đáng hợp tác cùng cô, ngày đó Vân Tĩnh Giai không thể làm gì Mạc Tử Yên chỉ sợ hiện tại cô ta rất tức giận, hận không thể xé xác Mạc Tử Yên ra, chưa kể đến cô ta đã biết người Trác Lâm yêu không phải cô ta mà là Mạc Tử Yên, Vân Mặc lại là cậu của Mạc Tử Yên, nếu không phải có sự xuất hiện của Vân Mặc thì Vân Tĩnh Giai vẫn sẽ là công chúa của Vân gia, cũng có thể như mong muốn gả cho Trác Lâm, cho nên mới nói lựa chọn một kẻ có thù sâu nặng với Mạc Tử Yên để đối phó với cô ta quả là một ý tưởng không tồi.

Vân Tĩnh Giai ngăn ra: “Kẻ thù của cô là ai?” Theo như lời của cô ta thì hai người bọn họ có chung một kẻ thù, nhưng Vân Tĩnh Giai không hiểu, trước kia cô còn chưa gặp mặt cô ta, làm sao kết thù với kẻ thù của cô ta rồi?

Môi mông lạnh lùng phun ra từng chữ: “Mạc Tử Yên.”

Mạc Tử Yên?

Kẻ thù của cô ta là Mạc Tử Yên?!

Vân Tĩnh Giai hơi sững sốt một chút, rất nhanh liền khôi phục bình thường, chuyện này cũng không có gì bất ngờ, từ ngày cô về nước cô chỉ kết thù duy nhất với một người, cô ta lại có trong tay tư liệu của cô, cũng không có gì khó đoán.

“Cô cùng cô ta là có thù oán gì?”

Lã An Nhiên nâng mắt, thần sắc lạnh nhạt: “Giống cô.”

Thân hình Vân Tĩnh Giai rõ ràng là cứng đi vài phần, trong mắt có nhiều cảm xúc phức tạp không thể hình dung.

Vì sao cô lại ghét Mạc Tử Yên?

Cô vốn là tiểu thư của Vân gia, Vân gia do bà nội cô làm chủ, người trên kẻ dưới Vân gia đối với cô hết mực tôn kính, ngay cả Vân gia lão gia cũng sùng

ái cô, trong mắt tất cả mọi người cô là công chúa của Vân gia, thân phận cao quý, là trung tâm của vũ trụ. Thế nhưng một ngày Mạc Từ Yên lại xuất hiện, cô ta bắt quả cũng chỉ là đứa con của kẻ đã bị trục xuất khỏi Vân gia, ngay cả tên mẹ cô ta còn bị gạch khỏi gia phả thì cô ta có tư cách gì trở về Vân gia, chiếm lấy vị trí của cô? Vậy mà cô ta lại làm được! Mạc Từ Yên vừa xuất hiện, ngoại trừ Trữ Diên thì đám người Vân gia đều xem cô là trời đổ cung phụng, Vân lão gia vậy mà vì cô trở về nhà chính, Vân Mặc vậy mà gì cô trở về Vân gia đòi quyền thừa kế!

Trong mắt đám người Vân gia, chỉ khi không có Mạc Từ Yên mới có chỗ cho Vân Tịnh Giai cô, nhưng như vậy, Vân Tịnh Giai cô lại càng không cần!

Vì sao cô lại oán hận Mạc Từ Yên?

Trước khi cô ra đi, Trác Lâm hứa sẽ đợi cô, vậy mà khi cô trở về mới biết được anh đã có bạn gái, Mạc Từ Yên và Vân Tịnh Giai đều có nét tây lai, cho nên Trác Lâm mới lựa chọn Mạc Từ Yên làm thể thân cho cô, biết được tin này Vân Tịnh Giai cũng miễn cưỡng chấp nhận, bởi vì cô luôn tin rằng người hân yêu là cô. Chính là không ngờ, Trác Lâm lại thay lòng đổi dạ, ngay cả chính bản thân hân cũng không biết mình đã yêu Mạc Từ Yên, vì muốn giữ hân bên người, Vân Tịnh Giai chỉ còn cách khiến hân chán ghét Mạc Từ Yên, như vậy nếu sau này cho dù hân có nhận ra tình cảm của mình thì cũng quá muộn màng, bởi vì Mạc Từ Yên cũng đã chết tâm với hân rồi. Thế nhưng Vân Tịnh Giai lại mua dây buộc mình, cô vu hại Mạc Từ Yên ý đồ muốn Trác Lâm chán ghét cô ta, để hân hoàn toàn nhìn rõ bộ mặt của cô ta, ai lại ngờ đến cô vu hại cô ta không thành còn khiến cho Trác Lâm thất vọng về cô, khiến cho mối quan hệ giữa hai người rạn nứt.

Trác Lâm là người là đàn ông yêu, bất kể là trước kia hay hiện tại, vậy mà Mạc Từ Yên lại cướp đi trái tim người đàn ông cô yêu, cô có thể không hận sao?!

“Mạc Từ Yên không những cướp đi Trác Lâm của cô, mà còn cướp đi Âm Dạ Duật của tôi, loại phụ nữ như vậy, không đáng chết sao?” Trên mặt Lãnh An Nhiên như phủ một lớp sương dày, bất kể là gương mặt hay lời nói đều mang theo hàn khí khiến người khác lạnh thấu xương.

“Âm Dạ Duật không phải chồng của Mạc Từ Yên sao?” Vân Tịnh Giai lộ vẻ nghi hoặc, cái tên Âm Dạ Duật này cô đã nghe qua, cũng đã được diện kiến người, ngày đó anh đến Vân gia tìm Mạc Từ Yên để lại cho cô một ấn tượng vô cùng sâu sắc, ngay cả Vân lão gia cũng không làm khó được anh.

Lãnh An Nhiên lộ nụ cười châm chọc: “Cô ta dùng thủ đoạn để ép Âm Dạ Duật lấy cô ta, nếu không cô ta làm sao có tư cách đứng bên cạnh anh ấy?!” Thực chất đây không phải thủ đoạn của Mạc Từ Yên, mà là thủ đoạn của Mạc gia, Mạc gia dùng hôn ước ép buộc Âm Dạ Duật phải lấy Mạc Từ Yên, khiến cuộc đời anh tràn ngập khổ sở. Mạc Từ Yên đã không thể mang hạnh phúc đến cho anh, vì sao còn muốn để cho cô ta ở bên cạnh anh?

“Hai người bọn họ là có hôn ước.” Ngày đó ở Vân gia, cô cũng nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Vân lão gia và Âm Dạ Duật, hai nhà bọn họ là thế giao, Mạc Từ Yên và anh có hôn ước từ nhỏ, mặc dù đó chỉ là lời nói đùa của trưởng bối nhưng nhìn vẻ mặt của Âm Dạ Duật thì có lẽ anh cũng không muốn xem đây là lời nói đùa, hai người họ có hôn ước thì sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, vì sao lại vào miệng Lãnh An Nhiên lại là Mạc Từ Yên dùng thủ đoạn mới gả cho Âm Dạ Duật?

Giọng điệu Vân Tịnh Giai thấp phần nghiêm túc, như trần thuật lại vấn đề, cô cho rằng bản thân là đang đứng về phía sự thật, chứ không hề phát hiện lời này vào tai người khác có nghĩa là cô đang bênh vực Mạc Từ Yên.

“Cô có ý gì? Cô về phe Mạc Từ Yên?” Lãnh An Nhiên bị chọc giận, gương mặt lạnh như băng lúc này lại càng lạnh hơn, ngọn lửa trong lồng ngực không ngừng phun ra một cỗ tức giận như núi lửa đang phun trào, cô thậm chí còn không cần hình tượng đến mức cảm ly rượu ném xuống sàn nhà, thủy tinh va chạm vào nền gạch tạo ra âm thanh thanh thúy, mảnh vỡ hòa cùng màu đỏ của rượu, vô cùng chói mắt.

Lãnh An Nhiên tạo ra âm thanh lớn như vậy mà người trong nhà hàng đều không xuất hiện, cũng không biết là bọn họ thật sự không nghe thấy hay nhà hàng này sớm đã bị cô ta bao trọn rồi? Đối với vẻ mặt lạnh lẽo cùng thái độ hung hăng đó của đối phương, gương mặt Vân Tịnh Giai từ đầu chí cuối đều duy trì sự bình tĩnh, Vân gia tung hoành hắc đạo, điều này Vân Tịnh Giai cũng biết, cô thân là Đại tiểu thư của Vân gia, nếu một chút đe dọa như vậy mà có thể khiến cô sợ hãi thì cô không có tư cách mang họ Vân.

“Tôi không về phe ai cả, ngay từ đầu tôi cũng không có đồng ý hợp tác với cô.” Vân Tịnh Giai hợp tình hợp lý trả lời.

Mạc Từ Yên là kẻ thù của cô, cô tất nhiên là sẽ không đứng về phe cô ta, tuy nhiên về phần cô gái này mặc dù có cùng chung một kẻ thù nhưng cô cũng chưa thể xác định được cô ta là địch hay bạn, ai biết được cô ta thật sự là muốn hợp tác cùng cô hay chỉ là muốn lợi dụng cô làm kẻ chết thay cho cô ta?

Tùy tiện tìm một người để hợp tác, không giống như phong cách của Vân Tịnh Giai cô.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 80: Thủ đoạn của Lãnh An Nhiên

Lãnh An Nhiên giận quá hóa cười: “Là tôi đường đột rồi.” Quả thật ngay từ đầu Vân Tịnh Giai chỉ hỏi về mục đích của cô, cũng không có nói là đồng ý cùng cô hợp tác, chính là trong lòng cô sớm đã nhận định cô ta là đồng minh của mình, dù sao thù oán giữa cô ta và Mạc Từ Yên cũng không phải ngày một ngày hai, tình huống hiện tại của cô ta chỉ sợ bản thân còn khó sống qua ngày, nếu hai người bọn họ đã có cùng một kẻ thù thì lẽ ra cô ta nên lời kéo cô hợp tác chứ không phải dùng thái độ không nóng không lạnh này đối mặt với cô.

“Nếu đã không còn chuyện gì thì tôi đi trước.” Vân Tịnh Giai thần sắc lạnh nhạt, liếc mắt nhìn đối phương rồi thu dọn túi xách đứng lên, chuẩn bị bước chân ra khỏi nhà hàng, điều hiển tại cô cần làm không phải là ở đây nói chuyện phiếm với Lãnh An Nhiên mà phải đi tìm Trác Lâm.

“Chuyện của Trác thị không phải là không thể cứu vãn.” Môi mỏng phun ra từng chữ, thành công khiến Vân Tịnh Giai dừng bước.

Cô quay người, ánh mắt Tịnh Giai dừng trên người Lãnh An Nhiên vài giây, tựa như muốn nhìn ra điều gì đó trong mắt cô ta, chính là ngoại trừ ý cười nồng nhiệt cái gì cô cũng không nhìn được.

Trác thị là tâm huyết của Trác Lâm, mặc dù không phải do hấn một tay xây dựng nhưng hấn là người kế nghiệp của Trác thị, đối với công ty của gia đình hấn tất nhiên là dồn tất cả tâm huyết, hiện tại Trác thị gặp chuyện như vậy, hấn chắc chắn là rất suy sụp.

Trác Lâm quan trọng với cô, Trác thị quan trọng với hấn, Vân Tịnh Giai cũng hiểu đàn ông quan trọng nhất là sự nghiệp, không có sự nghiệp trong tay người khác chắc chắn sẽ coi thường hấn.

“Cô có năng lực đó sao?” Ngẩng khi của Vân Tịnh Giai mang theo châm chọc, rõ ràng không tin lời Lãnh An Nhiên nói.

“Cô có thể thử, chỉ cần cô hợp tác cùng tôi đối phó với Mạc Tử Yên, Trác thị rất nhanh liền có thể khôi phục lại nguyên dạng.” Quả nhiên ngay từ vẫn là nên ra đòn quyết định, đối với loại người như Vân Tịnh Giai, trong lòng cô ta Trác Lâm mới là quan trọng nhất, cũng giống như cô, cô ta có thể vì Trác Lâm mà trả giá đại giới, nếu như lúc đầu cô nhắc đến chuyện của Trác gia thì có lẽ sẽ không cần phải ôm một bụng tức.

Vân Tịnh Giai trầm mặc không nói, cô đứng đó rù rì, che giấu đi cảm xúc trong mắt, người ngoài nhìn vào không biết cô đang nghĩ gì, thứ họ nhìn thấy là thần ảnh có chút cô đơn.

Cô đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian mà cô và Trác Lâm quen nhau, chính là ba năm về trước, khi cô cùng hấn còn là bạn học của nhau, tình cảm của bọn họ so với hiện tại lại càng thân thiết. Trác gia xuất thân từ Hồng Kông, S thị không phải quê hương của Trác Lâm, nơi hấn sinh ra mà Hồng Kông, tuy nhiên nhà bà Trác lại ở S thị, Trác gia khi đó ở Hồng Kông khó sinh sống cho nên ông Trác mới cùng bà Trác về S thị để lập nghiệp, Trác Lâm ở đây học một đoạn thời gian mới chuyển đi.

Trác Lâm cùng cô học chung một trường ở Hồng Kông, gia cảnh cách biệt nên lúc đầu bọn họ cũng không có thân nhau, Trác Lâm khi đó là nam thần của trường, bất luận là thành tích hay về ngoại đều xuất chúng khiến cho hoa hậu giảng đường như cô cũng phải chú ý đến. Quan hệ giữa hai người lúc đầu cũng không tính là tốt, sau đó trải qua rất nhiều mới có thể đến với nhau, Trác Lâm là người tò mò, mặc dù biết rõ thân phận đối phương không xứng với mình nhưng Vân Tịnh Giai vẫn chấp nhận làm bạn gái hấn, hấn là người lòng cầu tiến, hấn không những ra ngoài làm thêm để trang trải cuộc sống của bản thân mà còn cố gắng học tập để có thể phát triển cơ đồ của Trác gia.

Họ ở bên nhau cho đến khi đó cô sắp đi du học ở Pháp, Trác Lâm tất nhiên không muốn cô rời đi, nhưng chuyện của Vân gia chưa đến lượt một người ngoài như hấn có thể xen vào, vì vậy chuyện cô đi Pháp là không thể thay đổi, vừa lúc đó Trác gia bên kia cũng truyền tin đến, bảo hấn trở về tiếp quản Trác thị. Biết được tin này cô cảm thấy mừng cho hấn, Vân gia là gia tộc truyền thống, trọng nam khinh nữ, Vân gia không phải là nơi để nữ nắm quyền, Vân gia đời này có ba cháu gái và một cháu trai, cô là nữ nhân nên không có quyền thừa hưởng gia sản, nếu không việc xảy ra ngoài ý muốn thì có lẽ Vân Tiêu sẽ giành được danh hiệu người thừa kế, không giống như Trác Lâm, Trác gia bên kia chỉ có một mình hấn, cho dù thế nào thì sau này ông Trác cũng sẽ để lại Trác thị cho hấn, hấn chỉ cần nắm quyền quản lý, những chuyện khác không cần đến hấn phải bận tâm, thế nhưng Trác Lâm lại không muốn.

Vân Tịnh Giai không hiểu vì sao Trác Lâm lại không muốn tiếp quản Trác thị, cho đến một ngày kia, hấn cùng cô trò chuyện, khi đó cô mới hiểu được suy nghĩ của người đàn ông này.

Hấn nói: “Tiếp quản sự nghiệp của gia tộc không chỉ đơn giản trở về ngồi không hưởng bát vàng, một khi gánh vác sự nghiệp thì phải có trách nhiệm đối với công ty, phải khiến công ty không ngừng lớn mạnh, nếu có một ngày công ty sụp đổ thì đó là lỗi của bản thân, trách nhiệm đó vô cùng nặng nề, một khi đã gánh vác thì sẽ không thể buông xuống một cách dễ dàng được.”

Vân Tịnh Giai không mấy đồng tình: “Như vậy còn tốt hơn những người bàn tay trắng tự mình lập nghiệp.” Tuổi trẻ nhiệt huyết, cô biết nhưng cô không muốn Trác Lâm có loại suy nghĩ này, bản thân lập nghiệp rất khó khăn, không có tài lực, không có vốn liếng thì sẽ không thể nào xây dựng được một cơ nghiệp ổn định, Trác gia để lại Trác thị cho hấn, dựa vào năng lực của Trác Lâm Trác thị sẽ nhanh chóng phát triển, không cần phải bỏ ra một thời gian dài để bắt đầu khởi nghiệp.

Thế nhưng hấn lại trả lời: “So với việc tiếp quản cơ nghiệp thì anh lại thích tự bản thân xây dựng sự nghiệp hơn, không cần dựa vào gia đình, chỉ dựa vào bản thân.”

“Nếu có một ngày công ty sụp đổ, anh sẽ làm như thế nào?” Vân Tịnh Giai đột nhiên hỏi một câu không liên quan đến vấn đề.

Trác Lâm nhìn lên bầu trời rất lâu mới trả lời: “Nếu Trác thị có ngày không thể giữ được, thì sẽ không giữ nữa.” Vân Tịnh Giai bị câu nói này làm cho kinh ngạc, cô hề muốn nói gì đó nhưng còn chưa kịp mở miệng hấn đã tiếp lời: “Anh sẽ bắt đầu lại, thời gian bao lâu không quan trọng, quan trọng là phải nỗ lực không ngừng, một ngày nào đó anh vẫn có thể giữ vững được cơ nghiệp của bản thân.”

Trác thị không giữ được thì không cần giữ nữa.

Thời gian bao lâu không quan trọng, quan trọng là phải nỗ lực không ngừng.

Con người vốn là tuyệt tác hoàn mỹ nhất của tạo hóa, không gì con người không làm được, chỉ cần hai bàn tay, cho dù không còn gì nữa thì họ cũng sẽ

có thể tạo ra được mọi thứ.

Trác Lân khiến cô hiểu ra một điều, thứ hấn quan trọng không nhất định là thành quả sự nghiệp của mình, có đôi khi đó là một quá trình.

Có lẽ Trác Lân cũng sẽ không hi vọng cô vì hấn mà đáp ứng yêu cầu của Lãnh An Nhiên, đặc biệt là làm ra loại sự tình tổn hại đến Mạc Từ Yên.

Vì yêu nên mới không muốn người mình yêu phải chịu tổn thương.

“Xin lỗi Vân tiểu thư, tôi không thể giúp cô được.” Vân Tĩnh Giai ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ kiên định, cô quyết định như vậy không phải là vì Mạc Từ Yên mà là vì người đàn ông yêu. Có lẽ trong lòng Trác Lân đã thật sự không còn hình bóng của cô nữa nhưng cô biết dựa vào tính tình của Trác Lân, có lẽ cả đời này mặc dù anh muốn quay lại với Mạc Từ Yên cũng không thể.

Lãnh An Nhiên có chút kích động: “Chẳng Mạc Từ Yên đã cướp đi Trác Lân của cô sao? Vì sao cô lại không chịu hợp tác với tôi?” Lần trước ở bữa tiệc Vân Tĩnh Giai không phải đã hùng hồn lên án Mạc Từ Yên sao? Thái độ tự tin ngạo mạn đó mới là Vân Tĩnh Giai mà cô cần, cô lựa chọn Vân Tĩnh Giai là bởi vì cô ta là người có hận ý nhiều nhất với Mạc Từ Yên, nếu đổi lại là cô trong trường hợp của Vân Tĩnh Giai, địa vị và người mình yêu bị cướp mất, cho dù là trả giá đại giới cô cũng sẽ trả thù Mạc Từ Yên.

“Vấn đề không phải nằm ở Mạc Từ Yên.” Vân Tĩnh Giai mấp môi: “Mặc dù tôi không thích cô ta, thậm chí là hận nhưng sự tình của Trác Lân không thể đổ trách nhiệm lên đầu cô ta được.” Lúc đầu Mạc Từ Yên yêu Trác Lân, hấn lại nhẫn tâm làm tổn thương cô ta, hiện tại mất đi rồi mới hối hận, Vân Tĩnh Giai mặc dù ghen tỵ với Mạc Từ Yên nhưng sự thật cho thấy đó không phải lỗi của cô ta, nếu đặt bản thân vào trường hợp của cô ta, có lẽ cô sẽ lựa chọn giống như cô ta, tìm một người yêu mình mà sống hạnh phúc, về phần người cô từng yêu, đó chỉ là quá khứ. Trác Lân cũng đã nhận ra điều này, mặc dù hấn thất vọng về cô nhưng cũng chưa nói lời chia tay, cũng không có tìm đến Mạc Từ Yên, cho dù hấn không ở bên cạnh cô thì chắc chắn hấn cũng sẽ không ở bên cạnh cô ta, thế nên cô đã nghĩ thông suốt rồi.

“Yêu một người không sai, Lãnh tiểu thư có lẽ cũng hiểu, Âm Dạ Duật và Mạc Từ Yên lấy nhau là đôi bên tình nguyện, nếu cô thật sự yêu người đó thì hãy để cho người mình yêu hạnh phúc.” Hiện tại điều cô cần làm chính là đi tìm Trác Lân, để cùng anh xây dựng lại Trác thị bằng chính hai bàn tay chứ không cần sự giúp đỡ của bất kỳ người nào.

Vân Tĩnh Giai đi rồi, trong nhà hàng chỉ còn một mình Lãnh An Nhiên, thân hình cô run rẩy, cũng không biết là tức giận hay là vì nguyên nhân nào khác.

Vì sao tất cả mọi người đều muốn chống đối cô? Ngay cả Vân Tĩnh Giai, cô ta cùng Mạc Từ Yên rõ ràng là kẻ thù với nhau, vậy mà hiện tại lại không muốn cùng cô hợp tác đối phó với cô ta, nếu đã kết thù rồi thì nói cái gì mà yêu một người không có lỗi, tất cả đều là dối trá!

Cô chỉ biết Âm Dạ Duật là của cô, chỉ khi ở bên cạnh cô thì anh mới có được hạnh phúc, ở bên cạnh Mạc Từ Yên, anh chỉ có tổn thương mà thôi.

Vân Tĩnh Giai rời khỏi nhà hàng rồi mới cảm thấy hối hận, ở khu vực ngoại ô này bóng người còn không có chứ đừng nói là có xe, lúc này là cô cùng Lãnh An Nhiên đến nhưng ở trong nhà hàng hai người đã trở mặt thì tất nhiên là không thể cùng về, cho nên cô chỉ còn cách đi bộ về. Trong lòng thầm mắng Lãnh An Nhiên vạn phần, nói chuyện thì nói trong quán cà phê ở thành phố không được hay sao mà phải chạy đến tận ngoại ô để nói chuyện, nếu lúc này cô không lên xe của cô ta thì bây giờ đã không vất vả thế này. Lần đầu tiên Vân Tĩnh Giai chịu khổ như vậy, may mắn là hôm nay cô không mang giày cao gót mà là giày búp bê, mặc dù có chút đau chân nhưng cũng không đến mức vứt đi đôi giày, Vân Tĩnh Giai cũng không biết mình đi bộ bao lâu, lúc về đến thành thị thì trời đã sập tối, cô liền kêu taxi trở về khách sạn, dù sao hiện tại bộ dạng của cô chật vật như vậy, cô cũng không muốn đi tìm Trác Lân.

Vân Tĩnh Giai còn chưa đi tìm Trác Lân thì hấn đã xuất hiện trước mặt cô. Bầu trời xung quanh ngã sang màu xanh đậm, dưới ánh đèn của khách sạn, bóng dáng quen thuộc dần hiện ra trước mắt cô, thân hình người đàn ông cầm điều thuốc đang ngồi trên bậc thềm, làn khói trắng nhanh chóng biến mất trong màn đêm vô tận.

“Lân?!” Vân Tĩnh Giai có chút không xác định, một tuần không gặp Trác Lân trông càng tiêu tụy hơn, quần áo trên người hấn vẫn là hàng hiệu nhưng lúc này lại có chút xộc xệch, tóc tai bù xù không biết đã mấy ngày không chải, gương mặt vẫn hiện lên vẻ tuần tú, chính là có chút xanh xao, bộ dạng của hấn hiện giờ chẳng khác nào một tên lưu manh đầu đường xó chợ, nào có bộ dạng tổng tài của một công ty?

“Lân? Vì sao mấy ngày nay anh không đến tìm em? Có biết là em tìm anh vất vả lắm không?!” Mặc kệ đau đớn ở dưới chân, Vân Tĩnh Giai vội tiến về phía Trác Lân, đưa tay muốn đỡ hấn lên nhưng ngay cả ánh mắt Trác Lân cũng không thèm bỏ thí cho cô.

“Vì sao không nghe máy?” Giọng nói của người đàn ông khàn khàn, cộng thêm mùi vị thuốc lá khiến Vân Tĩnh Giai có chút khó chịu nhưng cũng không thể hiện ra mặt.

Cô biết mấy ngày nay cuộc sống mà hấn trải qua rất khổ sở, trong khi đó cô lại ở bệnh viện có người phục vụ, Trác Lân là đàn ông, trọng sĩ diện, tất nhiên là không thể đến nơi đó tìm cô, huống hồ trong lòng hai người vẫn còn có khúc mắc chưa thể giải, hiện tại cô rất thông cảm cho hấn.

“Anh nói gì vậy?” Vân Tĩnh Giai không hiểu.

“Vì sao không nghe máy điện thoại của tôi?!” Trác Lân quăng điều thuốc lá xuống đất, chân giẫm mạnh khiến tàn thuốc bị dập tắt, Vân Tĩnh Giai rõ ràng bị bộ dạng này của hấn dọa sợ, cô vội vàng lấy điện thoại trong túi xách ra, quả thật là mười mấy cuộc gọi, tất cả đều là của Trác Lân, số ít là của mẹ cô gọi đến.

“Em... lúc này em ở ngoại ô nên điện thoại mới không có sóng...”

“Phải không?” Trác Lân cười lạnh: “Hay là cô đi tìm tên đàn ông thói tha đó?!” Tức giận, Trác Lân ném một xấp hình đến trước mặt Vân Tĩnh Giai, một tấm hình xẹt qua má cô, trên gương mặt trắng noãn để lại một dấu đỏ thấy rõ, nếu là trước kia Trác Lân sẽ không nhẫn tâm làm như vậy, chính là hiện tại hẳn càng nhìn cô chỉ cảm thấy thêm tức giận, một khi tức giận sẽ mất đi lí trí, làm tổn thương người là điều không thể tránh khỏi.

Vân Tĩnh Giai sững sốt một chút, một bên má bị tấm hình xẹt qua có chút đau nhưng cô vẫn chưa hiểu rõ tình thế của bản thân, cho nên cô cúi xuống nhặt tấm hình lên, muốn tìm hiểu nguyên nhân vì sao Trác Lân lại tức giận đến như vậy. Bàn tay chạm đến tấm hình nháy mắt dừng lại, dưới ánh đèn lập lòe, thân hình cô gái và người đàn ông quấn lấy nhau, hai người không mảnh vải che thân, chính là gương mặt của hai người đều để lộ rất rõ ràng, gương mặt của cô gái hiện lên vẻ mơ hồ khoái cảm, còn người đàn ông lại đẩy về dữ tợn, khóe mắt của hắn có một vết sẹo thấy rõ. Vân Tĩnh Giai cảm tấm hình, tay không khỏi run lên, gương mặt nháy mắt liền trở nên tái nhợt, hẳn biết... hẳn biết rồi, người đàn ông đó không chỉ cưỡng bức cô, hắn còn chụp hình lại để gửi cho Trác Lân!

“Lân, anh nghe em nói đi, là hiểu lầm, tất cả mọi chuyện không phải là sự thật...” Gương mặt Vân Tĩnh Giai xuất hiện tia hốt hoảng bị Trác Lân bắt gặp, hẳn tất nhiên là không thể nào tin cô được, mấy ngày nay bận rộn để lo xoay sở vốn cho công ty, Trác thị thua lỗ nặng hẳn thân là tổng tài tất nhiên không thể bỏ chạy lấy người, cho nên vắng vẻ cô ở bệnh viện cũng đúng thôi, hẳn biết tin Vân gia bên kia nên cũng muốn nhanh chóng đến tìm cô, dù sao Vân Tĩnh Giai ở nơi này ngoại trừ hẳn cũng không có quen biết ai cả, hẳn tất nhiên là không thể bỏ mặc cô, vì vậy hẳn đã quyết định đi tìm cô, chính là không ngờ vào lúc này lại có người gửi bưu phẩm đến. Người gửi không có, chỉ có người nhận là hắn, Trác thị hiện tại đã khó mà cứu vãn thì sẽ không có tên điên nào mà muốn hãm hại hắn nữa, cho nên hẳn mở bưu phẩm ra, bên trong lòng một xấp hình, một xấp hình nhạy cảm, nam nữ trần trụi quấn lấy nhau, Trác Lân còn nghĩ rằng có kẻ treu đùa hẳn mới gửi hình đồi trụy đến đây, không ngờ lật lật vài tấm lại phát hiện ra nhân vật nữ trong hình lại là Vân Tĩnh Giai, còn nhân vật nam là Lương Tín, kẻ đã khiến Trác thị phá sản.

Hắn biết Lương Tín, gã đó đến Trác thị không ít lần, chính là nhìn vẻ mặt của gã đó không giống như người đó, lại thêm hung danh của hắn từng khiến bao nhiêu công ty phá sản, Trác Lân tất nhiên không có biện pháp hợp tác với loại người này nhưng Lương Tín tựa hồ như không biết nản, bỏ ra một số tiền lớn đòi mua cổ phần của Trác thị, ông Trác bên kia thấy tiền liền sáng mắt, nếu không phải hắn ngăn cản thì có lẽ ông Trác đã muốn bán đi bốn mươi phần trăm số cổ phần của mình rồi, nhưng cuối cùng Lương Tín vẫn giữ hai mươi phần trăm cổ phần, trở thành cổ đông của công ty.

Trên tấm hình có ghi rõ ngày tháng, là hai năm về trước, khi Vân Tĩnh Giai đã đi Pháp, đoạn thời gian đó hai người không có liên lạc gì nhiều, tấm hình gần đây nhất là một tháng trước khi Vân Tĩnh Giai trở về S thị, khi đó cô và hắn vẫn còn quan hệ thắm thiết. Đàn ông kiêu kỳ nhất chính là sự phản bội, không nghĩ đến Vân Tĩnh Giai vậy mà cảm sùng hắn, cảm sùng hắn đã mấy năm, khi trở về vẫn còn bộ dạng băng thanh ngọc khiết, cũng không biết đã ngủ qua với bao nhiêu người đàn ông rồi.

“Hai năm trước cô đã phản bội tôi rồi, còn nghĩ rằng tôi là đồ ngốc sao?”

“Không có, em là bị ép buộc, em hoàn toàn không tình nguyện.” Nước mắt rơi xuống, cô vội vàng giữ lấy tay Trác Lân, chỉ sợ buông ra người đàn ông này sẽ đi mất.

Năm đó qua Pháp được một thời gian, cô nhanh chóng thích nghi được với cuộc sống nước ngoài, cuộc sống của cô cũng không quá phóng túng, muốn tiêu tiền liền tiêu, không tiêu thì ở nhà nghỉ ngơi, chính là vào bữa tiệc cuối năm, cô lại bị người ta hạ thuốc. Vân Tĩnh Giai ngày thường cao ngạo nhưng lại nhận được sự quan tâm của không ít nam sinh, cho nên trong có không ít nữ sinh ghen ghét cô, ngày đó có một người bạn nữ mời rượu cô, quan hệ giữa hai người cũng không tệ nên cô mới đồng ý uống ly rượu đó, sau khi uống ly rượu đó không bao lâu cô liền mơ màng, cô liền biết có vấn đề nên đã tìm cách rời khỏi nơi này, không ngờ giữa chừng đụng phải một người đàn ông, hẳn cũng uống rượu say nên hai người mới phát sinh quan hệ. Cô chỉ xem đó là một con ác mộng, mà người đàn ông đó tựa hồ cũng không muốn liên quan đến cô, cho nên sau đó cuộc sống của cô ở Pháp cũng quay trở lại quỹ đạo cũ, bữa tiệc gì đó cô cũng không có tham gia cho đến khi cô quay về S thị gặp Trác Lân. Cô không dám nói với hắn chuyện này, cô sợ hắn sẽ không chấp nhận cô, vốn dĩ cuộc sống của cô với Trác Lân rất tốt, không ngờ lại gặp phải người đàn ông đó. Hẳn hiện tại thay đổi rất nhiều, không còn bộ dạng nhếch nhác nữa nhưng gương mặt của hắn cũng không có thay đổi bao nhiêu, vết sẹo ở khóe mắt cả đời này cô vẫn chưa bao giờ quên, cô nhận ra hẳn tất nhiên là hắn nhận ra cô, ngày đó hai người dây dưa bị Mạc Tử Yên bắt gặp, chính là cô sợ hãi hẳn nên chỉ muốn nhanh chóng chạy thoát nào có quan tâm xung quanh có ai? Không ngờ người đàn ông đó không chịu tha cho cô, hẳn lôi cô vào khách sạn, nổi ô nhục lần nữa tái diễn, hai người đã ngủ với nhau, vì sợ phát hiện nên cô đã chuốc say Trác Lân để hai người phát sinh quan hệ.

“Tôi đợi em nhiều năm như vậy, đây là kinh hi em dành cho tôi sao?” Trác Lân cười lạnh, nụ cười có phần châm biếm cũng không biết hẳn là đang châm biếm cô hay châm biếm chính mình.

“Lân nghe em giải thích đi, em thật sự...” Vân Tĩnh Giai lắc đầu, nước mắt giàn giụa.

“Tôi không thể chấp nhận được người khác phản bội mình, từ nay về sau chúng ta kết thúc đi.” Trác Lân gạt tay Vân Tĩnh Giai ra, đáy lòng sớm đã trở nên lạnh lẽo, một tia thương xót cuối cùng dành cho cô cũng mất sạch.

Vân Tĩnh Giai muốn đuổi theo nhưng chân đau không đứng nổi, cô khụy gối ở bậc thềm, ngẩn ngơ nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi, nước mắt nơi khóe mắt không ngừng rơi xuống. Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Vân Tĩnh Giai nghĩ rằng Trác Lân gọi đến nên vội vàng bắt máy, chính là bên kia truyền đến giọng nói của phụ nữ.

“Vân tiểu thư, món quà mà tôi tặng cô, cô thích chứ?” Giọng đôi phương thập phần thanh thúy, chính là giờ phút này Vân Tĩnh Giai không có tâm trạng quan tâm đến vấn đề này.

“Cô là ai?”

“Vân tiểu thư đúng là quý nhân hay quên, chúng ta vừa gặp nhau buổi sáng cơ mà?”

“Lãnh An Nhiên?”

“Đoán trúng rồi, phần thưởng đã gửi cho Trác Lâm của cô, cô đã nhận được chưa?” Trong giọng nói hàm chứa ý cười nhưng vào tai Vân Tĩnh Giai đó lại là sự chế giễu.

Vân Tĩnh Giai nhanh chóng nhận ra vấn đề, tay cầm điện thoại run rẩy: “Cô... xấp hình đó là do cô gửi?”

“Đúng vậy, Lương Tín là người của tôi.”

“Cô... là cô sai hấn cường bức tôi?!” Nếu thật sự là vậy, cho dù thế nào cô cũng tuyệt đối không tha cho cô ta!

“Hiểu lầm nha Vân tiểu thư, tôi chỉ mới quen biết hấn một năm trước, còn chuyện giữa cô và hấn là do duyên phận, không liên quan đến tôi, bất quá Trác thị bị như vậy là do tôi làm.” Lãnh An Nhiên thẳng thắn thừa nhận trách nhiệm.

“Vì sao? Cô gửi xấp hình đó cho Trác Lâm thì được lợi ích gì chứ? Vì sao cô lại làm như vậy?!” Giọng nói của cô vô cùng phẫn nộ.

“Tôi đã cho cô chọn, cô đã chọn Mạc Từ Yên thay vì Trác thị, không phải sao?”

“Cô...”

“Bởi vì cô đã đứng về phe Mạc Từ Yên cho nên... cô sẽ mất đi Trác Lâm cùng Trác thị.”

“Lãnh An Nhiên, tôi cũng không có đắc tội cô, vì sao lại đối xử với tôi như vậy?!”

“Kẻ chống đối tôi đều có kết cục như vậy.” Lãnh An Nhiên cười lạnh rồi nhanh chóng tắt máy, cô không muốn nói chuyện với kẻ điên

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Bắt cóc

Khung cảnh xung quanh là một mảnh tối tăm và u ám, đây là một căn phòng, là một căn phòng đã bị bỏ hoang, căn phòng trống trải đầy bụi đất, bốn phía là bức tường, có một cánh cửa ở bên hông, cánh cửa cũ kỹ cũng không biết từ hồi nào đến giờ, không khí vẫn lên mùi ẩm mốc khó ngửi.

Trong một góc căn phòng, có một cô gái ngồi dựa vào tường, chiếc váy màu trắng đối lập hoàn toàn với khung cảnh tối tăm xung quanh, cô như thiên thần bị gãy cánh, từ trên thiên đường rơi vào địa ngục sâu thẳm thăm thẳm. Đôi mắt cô gái nhắm chặt, tay bị trói bằng một sợi dây thừng, mái tóc dài xõa tung, che đi nửa gương mặt xinh đẹp.

"Ưm..." Mây nhíu lại, lúc này đây đôi mắt cô mở ra, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh còn mơ hồ hơi nước, trong nơi tối tăm này liền trở thành thứ sáng chói lộng lẫy nhất, bộ dạng của cô khiến người khác nhìn không được vậy bản.

Khung cảnh xa lạ đập vào mắt cô, xung quanh là một màu đen tăm tối không thể nhìn thấy được bất kì thứ gì, điều này khiến cô có cảm giác không an toàn, trong lòng cô có một dự cảm xấu, chính là thân thể bị trói chặt, gãy dựa cũng vô ích.

Thời gian gần đây bên ngoài xảy ra khá nhiều chuyện nên Mạc Từ Yên không có ra ngoài, an ninh Ám Dạ Đế Cung vốn rất tốt, chính là hôm nay cô có hẹn với Ám Dạ Nghiên đi ăn trưa, hai người đã thống nhất địa điểm, chính là sau đó Ám Dạ Nghiên nhắn tin thay đổi địa điểm, cô chỉ nghĩ là nhà hàng mà Ám Dạ Nghiên muốn đưa cô đi không mở cửa nên mới đổi sang một nơi khác, nên cũng không có nghi ngờ, chỉ đâu em chồng hai người bọn họ trước kia tình cảm không tốt cho nên kiếp này thân thiết như vậy Mạc Từ Yên mừng còn không kịp. Đúng giờ cô liền đến chỗ hẹn, hôm nay tài xế trong nhà có việc bận, Mạc Từ Yên cũng cho hấn nghỉ, cô tự bắt xe đi, taxi đưa cô đến chỗ liền rời đi, đứng trước căn biệt thự rách nát, Mạc Từ Yên nghĩ bản thân chắc chắn là đã đi nhầm địa chỉ rồi, định gọi xe trở về thì mới phát hiện nơi này hoang vắng không bóng người, đành phải lấy điện thoại ra gọi điện, không ngờ cô vừa mới cầm điện thoại lên thì ở phía sau có người bịt miệng cô, cô mơ hồ nghe được giọng nói của người đàn ông, sau đó liền rơi vào hôn mê sâu.

Đúng rồi, điện thoại...

Túi xách của cô đâu rồi?

Đào mắt nhìn xung quanh một lượt không hề thấy phát hiện gì chỉ có thể thu hồi tầm mắt, mặc dù cô không bị cận nhưng khung cảnh tối tăm này đối với mắt người thường, không thể nào nhìn thấy rõ ràng được.

Bọn họ đã bắt cô đến đây, chắc chắn là đã vứt đi túi xách cô rồi, không ngu ngốc đến nỗi để túi xách bên cạnh để cô tìm cách gọi điện cầu cứu.

"Cạch."

"Tách."

Hai thanh âm đồng thời vang lên, cánh cửa vừa mở ra chưa được bao lâu thì đèn trong phòng nháy mắt bùng sáng, đôi mắt cô không kịp thích ứng với ánh sáng nên đã theo phản xạ nhắm mắt lại, đợi lúc thích ứng mới mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ không nhìn rõ thân ảnh người đối diện nhưng dựa vào bóng dáng cô nghĩ là một người phụ nữ.

"Tĩnh rồi sao? Lẽ ra tôi nên bỏ thêm một ít thuốc ngủ."

Giọng nói này... là Vân Uyển!

Cô mơ hồ nhớ lại, lần cuối cùng cô gặp Vân Uyển là một tháng trước tại bữa tiệc của Thịnh Thế, khi đó cô ta còn định bỏ thuốc người đàn ông của cô, sau đó cô cùng anh diễn một màn kịch, Vân Uyển gây ông đập lưng ông, chính là cô cũng không có ác đến nỗi đẩy cô ta vào lòng người đàn ông khác, nên đặt cho cô ta một phòng trống để cô ta muốn làm gì thì làm.

"Vân Uyển, là cô bắt tôi đến đây?"

Trần nhà bằng gỗ, tuy có chút cũ kỹ nhưng vẫn còn chất lượng, một cái bóng đèn to bằng bàn tay người trưởng thành treo lủng lẳng trên trần, xung quanh bóng đèn bám đầy bụi, chứng tỏ căn nhà này rất lâu chưa có người ở, không có người dọn dẹp. Bóng đèn không lớn, ánh sáng không thể chiếu khắp căn phòng, nhưng lờ mờ có thể nhìn ra được khung cảnh xung quanh, ngoại trừ bụi và bụi cũng không có gì có thể giúp cô thoát khỏi nơi này cả.

"Mạc Từ Yên, cô cũng có ngày hôm nay!" Nhìn đến gương mặt của đối phương, lại nghĩ đến cuộc sống của bản thân trong những ngày qua, đáy lòng Vân Uyển không khỏi bùng lên một ngọn lửa, chỉ hận không thể thêu chết người đối diện.

Nhìn ánh mắt chứa đầy tia điên cuồng của Vân Uyển, Mạc Từ Yên cũng không rõ đối phương là có chuyện gì.

"Cô bắt tôi đến đây làm gì?"

"Tiện nhân, là cô đúng không? Cô hãm hại tôi, khiến tôi bị người đàn ông khác cưỡng bức."

Mạc Từ Yên sững sốt, Vân Uyển mới kể lại câu chuyện ngày đó của cô ta, khi Ám Dạ Duật uống hết ly rượu, Vân Uyển liền nghĩ bước đầu kế hoạch của cô ta đã hoàn thành, cô ta vốn muốn tách Ám Dạ Duật và Mạc Từ Yên ra để thực hiện mục đích của mình, chính là Mạc Từ Yên lại đi trước, tránh cho cô ta không ít phiền toái, cô ta đi theo anh vào phòng nghỉ của khách sạn Tôn thị, chính là đến chỗ hành lang liền mất dấu, cô ta phải hỏi phục vụ phòng của anh, phục vụ báo là phòng 202, cũng là phòng trống Mạc Từ Yên đặt cho cô ta, không ngờ trên đường đi thuốc lại phát tác sớm hơn dự kiến, trong lúc mơ hồ cô ta đã đi lộn phòng, 202 liền thành 505, ở phòng đó là một người đàn ông, Vân Uyển cứ nghĩ đó là anh nên hai người lăn giường, sáng ra mới phát hiện người đàn ông đó không phải Ám Dạ Duật, kẻ đó tướng mạo tầm thường, trộn lẫn giữa đám người cũng không ai nhận ra, chính là thân hình cao lớn lực lưỡng. Đều là người trưởng thành, hưởng hồ đêm qua là tự Vân Uyển đưa đến cửa, hẳn tất nhiên là không muốn chịu trách nhiệm, mặc quần áo xong rồi rời đi, để lại Vân Uyển mơ mơ hồ hồ không rõ vì sao người lên giường với mình không phải Ám Dạ Duật mà là một người đàn ông khác, sau đó mới biết bản thân đi nhầm phòng, trình tiết mất sạch, người đàn ông cũng đi mất, Vân Uyển không tìm được nơi tức giận nên liền đổ hết mọi tội lỗi lên người Mạc Từ Yên.

Mạc Từ Yên càng nghe càng cảm thấy phức tạp, thực chất trong chuyện này là do Vân Uyển tự bê đá đập chân mình, nếu không phải do cô ta có tâm địa xấu xa, bỏ thuốc Ám Dạ Duật thì cũng sẽ không có chuyện này. Đứng trên lập trường của cô, cô không cảm thấy bản thân đã làm sai chuyện gì, Vân Uyển muốn bỏ thuốc chồng cô, chẳng lẽ cô còn phải ngoan ngoãn để cho chồng cô bị cô ta bỏ thuốc rồi nhìn hai người cùng nhau lăn giường sao? Xin lỗi, cô không thể làm như vậy được. Nể tình cô ta mang họ Vân, kiếp trước hai người không có tranh chấp gì cho nên cô đã đặt cho cô ta một căn phòng trống, đối với người phụ nữ bỏ thuốc chồng mình, cô như vậy đã là thiện lương lắm rồi. Hết thấy là do cô ta tự bỏ thuốc mình, lại mơ màng đi nhầm phòng, chuyện này không thể trách cô.

"Chuyện này cô còn có thể trách người khác sao? Là do bản thân cô..."

Một tiếng "chát" vang lên, má trái của cô liền truyền đến cảm giác nóng rát, Mạc Từ Yên liền biết tình hình hiện tại của bản thân, bị người ta trời đến đánh đập để thỏa cơn giận, mà cô chỉ có thể cam chịu không thể phản kháng, cảm giác bất lực thế này... có chút không thích lắm.

"Cô bắt tôi đến đây chỉ để đánh tôi hay sao?" Mạc Từ Yên cũng không tức giận, cô hiểu được cơn tức giận của Vân Uyển từ đâu mà ra, chính là chuyện này vốn không liên quan đến cô, sao có thể trách cô?

Vân Uyển tức giận, mục đích của cô vốn là hành hạ Mạc Từ Yên, bàn tay vừa định đưa lên cho cô gái đối diện thêm một cái tát thì từ ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tay cô còn chưa chạm đến mặt của Mạc Từ Yên đã bị ngăn cản.

"Đủ rồi, tôi bảo cô bắt cô ta đến đây không phải để cho cô đánh."

Lãnh An Nhiên!

Mạc Từ Yên trừng mắt, hai người này hợp tác với nay bắt cô đến đây?

Hiện tại rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Vân Uyển lại có lá gan lớn như vậy, còn dám cho người bắt cóc, hóa ra là do hợp tác với Lãnh An Nhiên.

Vân Uyển cắn môi, có chút không phục: "Tôi bắt cô ta đến đây cho cô, chẳng lẽ đánh cô ta còn phải xin phép cô?" Một tháng trước sau khi phát hiện bản thân ngủ lầm người, Vân Uyển liền muốn về Vân gia, mượn sức Vân gia chèn ép Mạc Từ Yên, bởi vì cô không cam tâm, cô không muốn buông tha

cho Mạc Từ Yên, chính là trong thời gian chuẩn bị thi nghe tin Vân Mặc trở về, Vân gia dậy sóng, Vân Uyển đối ý không trở về nữa. Sau đó không lâu Vu Tú Ngọc gọi cho cô, nói bây giờ Vân gia đã là của Vân Mặc, cha mẹ cô đều bị đuổi khỏi nhà chính Vân gia, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào cô liên hôn với gia tộc nào đó, mượn sức của gia tộc đó để cha cô có thể chống lại Vân Mặc, Vân Uyển vốn cũng không có ý định từ chối, dù sao lúc này cô cũng mất đi sự trong trắng, có gả cho ai cũng không quan trọng, nếu có người cho cô chỗ dựa để chống lại Mạc Từ Yên, Vân Uyển tất nhiên sẽ không để tâm người đàn ông cô phải lấy là ai. Bất quá, điều cô không ngờ là Vu Tú Ngọc lại chọn cho cô là một ông lão ngoài năm mươi, trong nhà hắn cũng có không ít vợ, con cái của hắn cũng bằng tuổi cô, nếu cô lấy hắn cũng không biết cô phải trở thành vợ thứ bao nhiêu của hắn? Vân Uyển dấy dưng một hồi kết quả vẫn không thể thay đổi, Vu Tú Ngọc đã thay cô nhận sinh lễ nhà trai đưa qua, cô đâu không thể không có, vì vậy bà cho người Vu gia đến S thị bắt cô, ngay lúc cô đang muốn lần trốn thì Lãnh An Nhiên xuất hiện. Cô gái này đến tìm cô để hợp tác, cô ta giúp cô đối phó với Vu gia bên kia, còn cô thì giúp cô ta bắt cóc Mạc Từ Yên đến đây, biết rõ cô gái này cùng Mạc Từ Yên có thù, Vân Uyển không nói hai lời liền đồng ý hợp tác, Vu gia nhận tiền của Lãnh An Nhiên tất nhiên cũng không đuổi bắt Vân Uyển nữa, tùy tiện tìm một cô gái thay Vân Uyển gả cho lão già kia, Vân Uyển bên này liền thoải mái hơn một chút.

"Cô đừng quên là hiện tại bản thân đang dựa vào ai?" Lãnh An Nhiên nhếch môi cười lạnh, một thời gian không gặp, khí thế trên người cô ta vẫn chưa thay đổi, Vân Uyển không phải loại người dễ nhún nhường, đang lúc Mạc Từ Yên nghĩ rằng hai người sẽ có một cái vạ thì Vân Uyển lại chỉ tức giận dậm chân, sau đó liền nhanh chóng đi ra ngoài đóng cửa, không gian để lại cho hai người phụ nữ.

"Cô muốn gì?" Dây trói quá chặt, cổ tay có điểm đau khiến Mạc Từ Yên nhú mày, hiện tại biết người thân phận của kẻ bắt cóc, tâm tình thấp thỏm liền an ổn đi xuống.

"Mạc Từ Yên a, lần cuối cùng chúng ta gặp nhau là một tháng trước nhỉ?" Đôi khi Vân Uyển đi rồi, Lãnh An Nhiên mới liếc mắt nhìn cô, bộ dạng cao ngạo của cô ta hoàn toàn không giống với sự nghiệp của cô ta hiện tại.

Một tháng này S thị có rất nhiều tin tức hay ho, phần lớn đều xoay quanh những người Mạc Từ Yên quen biết, Trác thị phá sản, Trác gia gánh một đống nợ nần trên vai, phải bán nhà trả nợ, Trác Lân thì không biết đi đâu, Mạc Từ Yên nghĩ rằng có lẽ hắn đã rời đi S thị để bắt đầu gây dựng lại sự nghiệp, về phần Vân Tĩnh Giai, kể từ khi ở bữa tiệc, cô cũng chưa từng nghe qua tin tức của cô ta, Vân gia bên kia đã đổi chủ, Vân Mặc liền trở thành người nắm quyền Vân gia, Vân Tĩnh Giai tuyệt đối sẽ không quay về Vân gia. Về phần người đàn ông tên Lương Tín, Mạc Vũ Hiên không biết đã dùng thủ đoạn gì mà khiến công ty dưới danh nghĩa của hắn bị nguy cơ, tổn thất nghiêm trọng, sau đó hắn ôm tiền bỏ trốn, biết được tin đám người bị hắn hại phá sản liền ráo riết đi tìm hắn, hắn hiện tại chẳng khác nào con chó bị đuổi đánh, ngày tháng sau này khó sống. Nửa tháng tiếp theo, tin tức về Tiểu Thiên Hậu Lãnh An Nhiên của Thịnh Thế liền chiếm phần lớn các bảng tin của giới truyền thông, áp đảo hoàn toàn các tin tức khác, bởi vì sự nghiệp của Nữ thần showbiz vốn đang trên đỉnh cao thì cô đột nhiên tuyên bố giải nghệ, rút chân khỏi giới giải trí.

Tin tức này do Thịnh Thế truyền ra, phóng viên đến tìm không thể gặp được Lãnh An Nhiên, vốn dĩ còn đang nghĩ là tin thực hư thì quản lý của Lãnh An Nhiên đã ra mặt xác nhận tin tức này, một số người nghi ngờ tin tức Thịnh Thế phát ra là giả, bởi vì Lãnh An Nhiên vừa mới nhận vai nữ chính của Song diện vương phi, phim còn chưa khởi quay thì nữ chính liền bỏ, Thịnh Thế đối với sự ra đi của Lãnh An Nhiên chỉ bày tỏ tiếc nuối chứ không ngăn cản, phóng viên dạo gần đây đều đang săn tin của cô ta, chính là không có thu thập gì mới, Lãnh An Nhiên tựa như bốc hơi vậy, bất kì người nào muốn tìm đều không tìm thấy.

Nguyên nhân mà quản lý của Lãnh An Nhiên đưa ra khi cô ta tuyên bố giải nghệ rất đơn giản, trong nhà có việc, fan hâm mộ không tin, đám chó săn không tin, Mạc Từ Yên tất nhiên không tin tưởng chuyện này lại đơn giản như vậy, Lãnh An Nhiên đang đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, nếu cô ta tiếp tục danh hiệu Thiên Hậu rất có thể thuộc về cô ta, thế nhưng cô ta tuyên bố giải nghệ, người quanh mình đều cảm thấy trong này chắc chắn là có âm mưu, vì vậy cô đã đem chuyện này nói lại với Âm Dạ Duật, anh tỏ thái độ không biết chuyện này, đồng thời cũng chẳng bận tâm, không phải cô không tin tưởng anh chính là Mạc Từ Yên vẫn cảm thấy chuyện này là có liên quan đến anh nhưng anh đã phủ nhận thì cô cũng không thể nói gì thêm, so với trực giác của mình thì cô lại lựa chọn tin tưởng anh hơn.

"Cô có biết vì sao cô lại bắt cô đến đây không?" Một tháng không gặp bộ dạng của Lãnh An Nhiên cũng không hề chột vọt như trong suy nghĩ của Mạc Từ Yên, xem ra cô ta sống không tồi.

"Muốn trả thù tôi?" Ngoại trừ nguyên nhân này ra, cô quả thật là không tìm được nguyên nhân khác.

Lãnh An Nhiên cười, nụ cười của cô so với khóc còn khó coi hơn: "Âm Dạ Duật sợ tôi làm tổn thương cô, trước khi tôi có cơ hội động đến cô thì anh ấy đã ra tay trước, tước đoạt sự nghiệp của tôi, thành tựu của tôi, tương lai của tôi, mà nguyên nhân là vì cô!" Dựa vào tính tình của Âm Dạ Duật, ngày đó anh gọi điện đến tìm cô chắc chắn là muốn cảnh cáo cô, bởi vì anh đã biết việc cô làm sau lưng anh, hẳn anh đã cho người điều tra, thực chất Lãnh An Nhiên cũng không sợ anh điều tra ra được gì, bởi vì cô đã đổi sang mục tiêu, vì một câu nói của anh, cô chuyển từ Mạc gia sang Mạc Từ Yên, theo tính toán của cô, trước khi anh ra tay ngăn chặn mọi chuyện ở Mạc thị thì Mạc Từ Yên đã rơi vào tay cô rồi. Trên lý thuyết mà nói thì chính là như vậy, nhưng thực tế lại tàn khốc hơn, Vân Tĩnh Giai không muốn cùng cô hợp tác, không sao cô vẫn còn sự lựa chọn khác, một người oán hận Mạc Từ Yên không ít hơn so với cô, Vân Uyển, lúc cô đến tìm Vân Uyển, Thịnh Thế đột nhiên lại tung tin cô giải nghệ, lúc này đây Lãnh An Nhiên cũng hiểu được, Âm Dạ Duật không chỉ tăng cường phòng ngự Mạc gia bên kia mà còn đẩy mạnh tấn công cô, dựa vào quan hệ giữa anh và Thịnh Mộ Triều, Thịnh Thế đồng ý mất đi một Tiểu Thiên Hậu như cô cũng không có gì ngạc nhiên.

Hóa ra thật sự là anh làm!

Mạc Từ Yên trầm mặc, cô sớm đã nghi ngờ anh ra tay với Lãnh An Nhiên, chính là không bằng không chứng, anh lại phủ nhận, cho dù đó không là sự thật thì cô cũng lựa chọn tin tưởng anh, nhưng điều Mạc Từ Yên không ngờ nguyên nhân anh ra tay với Lãnh An Nhiên là vì cô.

"Lão Thiên thật bất công, cho tôi một gương mặt xinh đẹp lại không cho tôi một gia cảnh tốt, vì sao tôi lại không mang họ Mạc? Vì sao tôi không phải vị hôn thê của Âm Dạ Duật? Cô thì có gì xứng với anh ấy?" Lãnh An Nhiên lúc này đã không còn là bộ dạng cao ngạo nữa, đôi mắt cô chứa đầy sự oán hận, nỗi oán hận đó được tích tụ từ kiếp trước đến kiếp này và nó có xu thế nào càng lớn.

Mạc Từ Yên sùng sốt rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, cô biết rõ tình cảm Lãnh An Nhiên dành cho anh không hề thua kém gì bản thân cô, chính là trong tình yêu thì chỉ có sự ích kỷ, không thể toàn vẹn cho ba người được, nếu không phải cô bị tổn thương thì chính là cô ta bị tổn thương, tình yêu vốn là như vậy, cô có thể thay đổi được gì?

"Vì sao kiếp trước lần kiếp này, tôi đều không thể thắng được cô?" Thấy Mạc Từ Yên trầm mặc không nói, Lãnh An Nhiên lại điên cuồng gào thét: "Kiếp trước rõ ràng là cô làm tổn thương anh ấy, khiến Ám Dạ Duật thị gặp nguy cơ, vì sao kiếp này cô lại được anh ấy che chở bảo vệ?"

Mạc Từ Yên rõ ràng là bị thông tin trước mắt dọa sợ: "Cô... cũng trùng sinh?" Hóa ra đây là nguyên nhân Lãnh An Nhiên nhắm vào cô, khi đó cô ta đã nói "Trước kia cô không thông minh như vậy", "trước kia" trong miệng cô ta hóa ra là kiếp trước. Theo điều tra của Phó Hồng Minh, người đưa tiền cho Lương Tín làm việc quả thật là Lãnh An Nhiên, Lãnh An Nhiên bước chân vào giới giải trí mười tám tuổi, đến nay cũng được bốn năm, hưởng hồ sự nghiệp của cô ta lại phát triển hơn những người khác, cô ta có một số tiền lớn để mua một người làm việc cho cô ta cũng không có gì là lạ, phong cách làm việc của Lãnh An Nhiên giống hệt kiếp trước, chính là kiếp trước thì phải đợi đến năm năm, mà lần này cô ta lại ra tay trước, cô vẫn không nguyên nhân vì sao cô ta lại làm như vậy, hiện tại rốt cuộc cũng hiểu được. Cô ta là người trùng sinh, từ sớm cô ta đã muốn động đến Mạc thị, cô ta không hề thay đổi quá khứ, cô ta chỉ muốn đẩy nhanh tiến trình, khiến quá khứ lặp lại lần nữa.

"Cũng?" Lãnh An Nhiên cũng phát hiện điều khác thường: "Hóa ra là cô trùng sinh, thảo nào tôi lại thua trong tay cô." Lý do này đã chứng minh hết thấy những lúc mà Mạc Từ Yên nghe điện thoại của cô cho đến khi gặp cô, bởi vì không muốn chuyện trước kia lặp lại nên cô ta đã không cùng Ám Dạ Duật cãi nhau, khiến kế hoạch của cô thất bại, cô còn nghĩ Mạc Từ Yên thông minh lắm, hóa ra cô ta cũng chỉ như vậy thôi.

"Chuyện kiếp trước là do cô làm?" Mặc dù là câu hỏi nhưng lại giống như câu trần thuật hơn.

Đến nước này Lãnh An Nhiên cũng không sợ hãi sự thật bị phát hiện nữa: "Đúng vậy, đều là do tôi đứng sau điều khiển Lương Tín, khiến cô trở thành kẻ phản bội, khiến mọi người xa lánh cô, khiến anh ấy chán ghét cô nhưng vì sao cuối cùng Ám Dạ Duật lại lựa chọn chôn cùng cô?" Sau khi phát hiện bên cạnh Mạc Từ Yên xuất hiện thêm một ngôi mộ, Ám Dạ gia bên kia tất nhiên không tin rằng anh đã chết, cho nên mới cho người đào mộ lên, mặc dù chuyện này là một sự xúc phạm với người đã khuất nhưng bọn họ chỉ cũng xác nhận, ngôi mộ này có đúng là của anh hay không. Sau kiểm chứng mọi người nhận được một tin bất ngờ, nắp quan tài có chốt khóa, là chốt khóa trong, khó khăn lắm mới có thể mở được nắp quan tài mà không làm ảnh hưởng gì đến thi thể. Người đàn ông không như đã chết mà anh tựa như đang ngủ, chính là trên người anh đã bốc mùi thối rửa, dựa vào báo cáo ở hiện trường, cảnh sát có thể chứng thực anh là bị chôn sống, chính là mà nói anh là tự chôn sống chính mình, thời gian từ vong là mấy tháng trước.

Ám Dạ Duật tự sát. Hơn nữa còn là tự chôn sống bản thân.

Anh lựa chọn rời đi nhân thế, lại lựa chọn động tác tàn nhẫn thế này, cuối cùng anh cũng chỉ muốn bên cạnh Mạc Từ Yên.

Đáy lòng Mạc Từ Yên không ngừng gợn sóng, Ám Dạ Duật chôn sống bản thân, hơn nữa còn là ở bên ngôi mộ của cô, điều này nói lên cái gì? Trong lòng Mạc Từ Yên vẫn luôn nghĩ rằng, con người của anh vốn không dễ dàng thân cận, cô ở bên cạnh anh năm năm nhưng luôn cảm thấy khoảng cách giữa hai người như người xa lạ, cho đến lúc này Lãnh An Nhiên nói ra chuyện kiếp trước... hóa ra trong lòng anh vẫn có cô, cho dù cô có làm tổn thương anh như thế nào đi chăng nữa.

"Cô vui lắm đúng không?" Nhìn sắc mặt của Mạc Từ Yên, đáy mắt Lãnh An Nhiên xuất hiện tia trào phúng, người trào phúng không phải Mạc Từ Yên, mà là trào phúng chính bản thân cô.

"Tôi biết cô yêu anh ấy nhưng tình cảm của tôi dành cho anh ấy cũng không hề thua kém gì cô, tôi biết mọi chuyện trước kia không thể trách cô, mặc dù cô là người đứng sau điều khiển tất cả nhưng hết thấy cũng là do bản thân tôi mù quáng vào tình yêu của bản thân, nhưng nếu cô thật sự yêu anh ấy thì lẽ ra cô không nên dùng tôi để tổn thương người mình yêu chỉ vì muốn hủy hoại hình ảnh của tôi trong mắt anh ấy, tôi có thể đau khổ nhưng anh ấy không nên đau khổ như vậy, cô như vậy mà gọi là yêu sao?"

"Là do các người ép tôi, nếu không có sự xuất hiện của cô thì anh ấy cũng không đau khổ như vậy hết thấy là tại cô, cô có tư cách gì mà dạy dỗ tôi?" Lãnh An Nhiên bị lời nói của Mạc Từ Yên làm cho điên cuồng, cô biết lời của cô ta nói không sai nhưng cô không muốn thừa nhận sai lầm của bản thân, hết thấy những chuyện cô làm đều là vì anh, như vậy là sai sao?

"Cô nói cô yêu anh ấy nhưng tại sao khi đó Diệp Hạo tỏ tình với cô cô lại đồng ý? Nếu cô yêu anh ấy thì lẽ ra cô nên dừng cảm tỏ tình với anh ấy một lần, thế nhưng cô không làm vậy, cô lựa chọn Diệp Hạo thay vì Ám Dạ Duật, thời khắc đó cô đã bỏ lỡ anh ấy."

Lãnh An Nhiên ngẩn người, nhớ đến chuyện năm đó cô lại chọn Diệp Hạo thay vì anh, thời khắc khi Diệp Hạo tỏ tình cô đã hiểu rõ, Ám Dạ Duật mặc dù ôn nhu nhưng cô biết rõ nội tâm của anh nhất định không đơn thuần như vẻ ngoài của anh, Diệp Hạo mới thật sự là ánh mắt trời của mùa hạ, chiếu sáng thế giới của cô. Ám Dạ Duật không hề cho cô cảm giác an toàn, toàn thân anh ta như bị bao phủ bởi một màn sương khói, anh mang cho cô cảm giác nguy hiểm thế nhưng trái tim cô lại nhận định người cô yêu là anh, mặc dù thích anh nhưng là nay nhiên là không dám đến gần. Bản thân với anh giống như ngọn cỏ và mây trên tầng cao, anh là hoàng tử cao quý cô chỉ là cô bé lọ lem nhưng đời thực không thể nào giống như truyện cổ tích, hoàng tử chỉ dành cho công chúa, vốn dĩ cô cũng muốn đứng từ xa ngắm anh nhưng nhìn anh bên cạnh người con gái khác, cô lại không thể chấp nhận được.

"Ha ha, mặc kệ vì sao tôi lựa chọn Diệp Hạo cũng không quan trọng nữa, hiện tại chỉ cần cô biến mất, anh ấy sẽ thuộc về tôi." Không biết Lãnh An Nhiên lấy từ đâu ra một con dao nhỏ, cô kéo Mạc Từ Yên dậy, con dao đặt sát bên cổ cô, cảm giác lạnh lẽo khiến Mạc Từ Yên lạnh sống lưng, nếu cô giãy dựa con dao sẽ lập tức cắt trúng da thịt cô, xác suất nguy hiểm rất lớn.

"Mạc Từ Yên đến lúc cô phải biến mất rồi." Lãnh An Nhiên cầm dao không chút do dự đâm xuống, mục đích của cô là nhắm ngay tim cô Mạc Từ Yên, Mạc Từ Yên chỉ thấy ánh sáng chói lòa từ mũi dao, đang lúc tuyệt vọng nhất cuộc đời, cánh cửa bị đẩy ra, bóng người quen thuộc liền xuất hiện trước mặt cô.

Chương 82: Mang thai

“Duật...” Mạc Từ Yên mấp môi, ánh mắt nhìn đến người vừa đá cửa xông vào không khỏi để lộ sự phức tạp.

Anh đến rồi...

Cô biết anh có cách tìm ra cô, cô biết anh sẽ đến, chuyện này chỉ là chuyện sớm muộn, chính là sau khi nghe những lời vừa nãy của Lãnh An Nhiên, cô đột nhiên cảm thấy anh không nên đến đây. Đây là ân oán riêng giữa cô và Lãnh An Nhiên, vốn dĩ nên kết thúc từ kiếp trước, chỉ là vẫn chưa có cơ hội, bởi vì cô ta trong tối, cô ở ngoài sáng, chưa bao giờ gặp mặt, tuy nhiên điều đó cũng không hề ảnh hưởng đến ân oán giữa hai người. Lãnh An Nhiên lợi dụng cô hủy hoại Mạc thị, cô tất nhiên không có biện pháp bỏ qua cho cô ta, cô là người chứ không phải thánh nhân, cho dù trong chuyện đó là cô cũng có phần sai lầm nhưng cũng không đáng tội đến mức bị cô ta lợi dụng để trở thành kẻ phản bội, điều khiến cô đáng bận tâm hơn là, Lãnh An Nhiên vì Âm Dạ Duật nên mới ra tay với cô, còn cô lại bị lợi dụng mà làm tổn thương anh, Mạc Từ Yên vẫn không thể nào quên được, ánh mắt của người đàn ông bị cô làm tổn thương.

Ánh mắt đó, đậm đặc, bình tĩnh, lạnh lùng, không có bất kì cảm xúc dư thừa nào, có lẽ vì không hi vọng nên mới không cảm thấy thất vọng chẳng?

Cánh cửa bị đá ra, cửa vốn đã cũ kĩ, người đàn ông mặc dù không dùng bao nhiêu lực đạp cũng bị đạp bay, không có cánh cửa che chắn, gương mặt của người đàn ông liền để lộ, người đến không ai khác chính là Âm Dạ Duật. Anh một thân tây trang, quần áo có chút xộc xệch nhưng lại không để lộ sự chật vật, xem ra khi anh đến được chỗ này cũng không hoàn toàn thuận lợi, không phải không gặp chướng ngại gì, bất quá điều này cũng không làm ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của anh, chính là sắc mặt anh lúc này lạnh như băng, ánh mắt nhìn đến Lãnh An Nhiên rõ ràng lộ sự tức giận.

Lần đầu tiên Mạc Từ Yên nhìn thấy một Âm Dạ Duật như vậy, gương mặt tưởng chừng như không để lộ bất kì sự hi vọng đó, lúc này lại hiện sự tức giận mà bất kì người nào cũng có thể nhận ra.

“Thả cô ấy ra.” Giọng nói của Âm Dạ Duật không phải khẩn cầu khi cứu con tin mà là thái độ ra lệnh, đúng vậy, anh ra lệnh cho Lãnh An Nhiên phải thả Mạc Từ Yên ra.

Âm Dạ Nghiên hôm nay có hẹn với Mạc Từ Yên ra ngoài ăn trưa nhưng đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy Mạc Từ Yên xuất hiện, vì vậy cô đã gọi cho Mạc Từ Yên nhưng điện thoại chỉ đổ chuông mà không có ao nghe máy, đến cuộc gọi thứ bảy Âm Dạ Nghiên cũng cảm thấy có gì đó không ổn nên đã gọi đến tìm Âm Dạ Duật. Âm Dạ Duật có một cuộc họp, điện thoại là để quên ở văn phòng, Âm Dạ Nghiên không biết chuyện này, cô gọi điện cho Âm Dạ Duật không được nên đành phải gọi cho Tôn Lãnh Diệt, Tôn Lãnh Diệt lúc này đang bên cạnh Tô Khả Đồng tất nhiên là không muốn nghe máy nhưng Âm Dạ Nghiên này không chịu được khiến hắn đành phải bắt máy.

Chuyện này cũng không thể trách Âm Dạ Nghiên, cô cũng chỉ là vì lo lắng cho Mạc Từ Yên, mà điện thoại của chị dâu và anh trai đều không ai nghe máy, đến Âm Dạ Đế Cung tìm thì dì Trương bảo Mạc Từ Yên đã ra ngoài từ sớm, bảo là đi ăn cơm với cô, ăn cơm với cô mà mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy mặt, cô có thể không lo lắng hay sao chứ? Tôn Lãnh Diệt là bạn thân của anh trai cô, đối với cô mà nói hắn cũng như là anh trai của cô, mặc dù hai người thường xuyên đấu khẩu nhưng tình cảm không tệ, trong lúc nguy khốn mà cô lại nhớ đến Tôn Lãnh Diệt chứng tỏ trong lòng cô địa vị của hắn không hề thua kém anh trai cô. Cô gọi cho hắn nhiều lần, Tôn Lãnh Diệt phiền sắp chết nên mới nghe máy chỉ trả lời một câu “Đang bận” rồi cúp máy cái rụp, lần này Âm Dạ Nghiên thông minh hơn, không gọi cho Tôn Lãnh Diệt nữa mà gọi cho bạn thân Tô Khả Đồng. Điện thoại reo ba hồi chuông Tô Khả Đồng đã nghe máy, biết Mạc Từ Yên có chuyện nên Tô Khả Đồng cũng đưa điện thoại cho Tôn Lãnh Diệt, hắn nhanh chóng gọi cho Âm Dạ Duật nhưng đối phương không bắt máy, hắn đành gọi cho Trương Đình, Trương Đình là trợ lý của Âm Dạ Duật, muốn tìm Âm Dạ Duật cứ đến hỏi hắn. May mắn là điện thoại Trương Đình có đổ chuông, cho nên giữa cuộc họp điện thoại hắn reo lên liền lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, Trương Đình định tắt máy thì lập tức nhận được tin nhắn, hắn liền ra ngoài nghe điện thoại, lúc trở về gương mặt có chút lạnh lẽo, hắn nói một câu, Âm Dạ Duật liền nhanh chóng bỏ họp, đám thành viên hội đồng quản trị lơ ngơ không biết chuyện gì, chỉ im lặng suy nghĩ về câu nói của Trương Đình, câu nói đó là: “Mạc Từ Yên mất tích rồi”.

Âm Dạ Duật vội trở về văn phòng, tìm thấy điện thoại trên bàn, trên đó hiện lên cả chục cuộc gọi nhỡ, còn có tin nhắn nữa, Âm Dạ Duật cũng biết hôm nay cô có hẹn với em gái anh nên nhanh chóng gọi cho cô, quả nhiên là điện thoại không liên lạc được, sau đó anh gọi cho Âm Dạ Nghiên, Âm Dạ Nghiên kể đầu đuôi mọi chuyện với anh, trong lòng anh nảy sinh nghi ngờ, hôm nay tài xế có việc bận, Mạc Từ Yên lại ra ngoài vào lúc này, trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy, suy đi nghĩ lại anh cảm thấy trong chuyện này có vấn đề.

Âm Dạ Duật cho người đi tra camera ở Âm Dạ Đế Cung, phát hiện cô đã lên một chiếc taxi, anh bèn gọi đến công ty taxi xem xét, nơi cô đến là một vùng hoang vu vắng lặng, ngay cả tài xế taxi cũng không dám ở lâu, để cô nơi đó rồi lái xe rời đi. Mạc Từ Yên sẽ không vô duyên vô cớ đến một nơi như vậy, nếu không phải có người bắt ép cô thì chính là cô bị lừa đi, lúc này Âm Dạ Nghiên có cho một cô gái mượn điện thoại, có lẽ cô ta đã nhắn tin dụ Mạc Từ Yên đi đến nơi này. Biết được địa điểm anh liền lái xe đến nơi đó trước, còn Trương Đình thì đi tìm Tôn Lãnh Diệt nhờ hỗ trợ, khu này vốn dĩ hoang vắng, một chiếc siêu xe xuất hiện liền có người nhận ra, Âm Dạ Duật thấy vậy liền vút xe bên đường, đi bộ đến địa chỉ mà tài xế taxi đã đưa, địa chỉ là căn biệt thự bị bỏ hoang, bên ngoài cửa có hai tên côn đồ đang đứng canh cửa. Biệt thự hoang tàn như vậy mà có người giữ cửa thì đúng là có điều bất thường, tám chín phần Mạc Từ Yên ở bên trong, Âm Dạ Duật chỉ có một mình, nếu đối đầu trực diện chưa chắc đã chiếm thế thượng phong nên anh tìm cách dụ một tên đi, sau đó giải quyết tên còn lại, đợi tên kia kia phát hiện không có khác thường quay về rồi hốt luôn một thể. Xử lý hai tên bên ngoài, Âm Dạ Duật liền bước vào bên trong, căn biệt thự lớn như vậy lại bị bỏ hoang, bên trong tất nhiên không có dùng được, hơn nữa còn bị bụi

bám đầy, vừa đặt chân đến phòng khách anh đã nghe được giọng của phụ nữ, nhưng Âm Dạ Duật có thể khẳng định giọng nói đó nhất định không phải của cô, đúng như dự đoán người phụ nữ đó là Vân Uyển, Vân Uyển đối với sự xuất hiện của anh vô cùng bất ngờ, cô ta tất nhiên không muốn anh đến đây nhưng cho dù cô kêu thế nào thì hai tên lính canh cửa cũng không có xuất hiện, Vân Uyển cũng nhận ra bất thường, lại bị khí thế trên người anh dọa sợ, muốn ngăn cản anh nhưng không được, bị anh xô một cái liền té ngã, đầu đập vào một bên cầu thang rơi vào hôn mê, đối với sự việc mình đã làm Âm Dạ Duật không hề cảm thấy có lỗi, mà đi thẳng lên lầu trên, nghe thấy giọng nói của Lãnh An Nhiên liền phá cửa xông vào, mới có cục diện như hiện tại.

“Anh rốt cuộc cũng đến.” Đối với mệnh lệnh của Âm Dạ Duật, Lãnh An Nhiên làm như không nghe thấy, con dao kề sát cổ Mạc Từ Yên vẫn không hề nhúc nhích, tựa hồ không có ý bỏ dao ra.

“Tôi đã bảo cô đừng động cô ấy. Vì sao cô lại không nghe?” Ánh mắt anh rơi vào người Mạc Từ Yên, ngoại trừ dấu tay ửng đỏ trên mặt cô phản chiếu mặt thì cũng không có bị thương chỗ nào, xác định cô không có gì mới dời tầm mắt sang người Lãnh An Nhiên, không giống như ánh mắt đậm đặc khi nhìn Mạc Từ Yên, ánh mắt anh lúc này lạnh lẽo, cả người anh như bao phủ hàn khí, khiến người khác có một cảm giác nguy hiểm không nói nên lời.

Bản thân sống cùng anh năm năm, Mạc Từ Yên cũng biết rõ về ngoài của anh và tâm tư bên trong là không đồng nhất, con người ôn nhu nho nhã, ẩn phía sau đó là tâm tư thế nào không phải ai cũng có thể nhận ra được, chính là ở trước mặt cô anh chưa bao giờ để lộ gương mặt hắc ám của mình, ngoại trừ lần đầu tiên ở Âm Dạ Đế Cung, khi cô thành thật mọi chuyện với anh, anh khi đó có vẻ tức giận, chính là Mạc Từ Yên cảm thấy, lúc này anh mới thật sự đáng sợ.

Mạc Từ Yên biết anh có một gương mặt khác nhưng đối với cô mà nói, Âm Dạ Duật luôn là Âm Dạ Duật, mặc kệ anh có thay đổi thế nào, trái tim cô chỉ nhận định người mà cô cần chính là anh, cô biết anh đứng trước cô luôn phải giấu đi bản thân của mình, dù là nguyên nhân gì thì có lẽ anh đều không muốn để lộ gương mặt ấy trước mặt cô, vì vậy cô lựa chọn không biết.

“Anh vì Mạc Từ Yên mà chặn đứt con đường sự nghiệp của em, em nên buông tha cho cô ta sao?” Lãnh An Nhiên nhếch mép cười cợt, nụ cười thập phần châm chọc, đứng trước mặt người đàn ông này giá trị tồn tại của cô luôn là số không, cho dù là trước khi Mạc Từ Yên xuất hiện hay sau khi Mạc Từ Yên xuất hiện, mọi thứ vẫn không có gì thay đổi.

Anh luôn lạnh lùng, chỉ đối với Mạc Từ Yên là ôn nhu, sự ôn nhu đó không bao giờ có phần của cô.

“Nếu cô không có tâm tư không đơn thuần, tôi cũng không động vào cô.” Sắc mặt Âm Dạ Duật vẫn thản nhiên như thường, anh lúc này đã không còn là hoàng tử cười bạch mã tràn ngập lòng bao dung trong lòng các thiếu nữ nữa, trên người anh lúc này như có hơi thở của hắc ám, đặt vào trong căn phòng như thế này càng có vẻ u ám đáng sợ.

“Em làm tất cả mọi chuyện đều là vì anh, vì sao anh lại nói những lời tàn nhẫn như vậy?” Lời nói của anh chẳng khác nào dao găm đâm thẳng vào trái tim cô, cảm giác đau đớn dữ dội không ngừng dâng lên trên lồng ngực, bàn tay cầm dao có chút run rẩy, con dao cũng theo động tác của cô mà dán chặt vào da thịt của Mạc Từ Yên, Lãnh An Nhiên không nhận ra điều này nhưng đối với người đang đối mặt với tử thần như Mạc Từ Yên thì lại có thể cảm nhận rất rõ cảm giác này.

Da thịt Mạc Từ Yên được bảo dưỡng rất tốt, mềm mại nhẵn nhụi, dao trong tay của Lãnh An Nhiên lại sắc bén, con dao lạnh như băng dán vào cổ cô, cô có thể cảm nhận sâu sắc cái cảm giác lạnh lẽo này, như thể tử thần đang gần sát bên cạnh cô, chỉ cần Lãnh An Nhiên sơ ý có một động tác nhỏ cũng có thể khiến cô bị thương, nhẹ thì chỉ chảy máu, để lại vết sẹo không đáng kể, mạnh thì mất mạng.

“Tàn nhẫn trước giờ luôn là tác phong của tôi, cô cũng biết rõ điều này mà?” Ánh mắt anh rơi vào con dao đang kề trên cổ của Mạc Từ Yên: “Bỏ dao ra.”

“Âm Dạ Duật, rốt cuộc từ trước tới giờ, anh có đặt em vào mắt?!” Lãnh An Nhiên phẫn nộ rồi, từ lúc bước vào đến giờ ánh mắt anh chỉ chuyên chú nhìn Mạc Từ Yên, anh nhìn cô chỉ vờn vờn có một lần, sau đó liền nhanh chóng dời mắt, tựa như cô là thứ gì đó khiến anh vô cùng chướng mắt.

Âm Dạ Duật thần sắc lạnh nhạt: “Cô biết mà.”

Cô biết mà!

Anh không trả lời là “Không” mà trả lời là “Cô biết mà”, đúng vậy, chính bản thân cô biết rõ, anh muốn bản thân cô tự giác ngộ ra điều đó chứ nếu nói không thì sẽ khiến cô điên cuồng mất lý trí, từ trước đến giờ cô luôn hi sinh vì anh, cuối cùng lại đổi lại một câu không đặt cô vào mắt, cô làm sao có thể chấp nhận? Thà anh trả lời là như vậy, bản thân cô liền tự giác ngộ được mọi chuyện, tự mình hiểu ra mọi chuyện, như vậy bóng ma tâm lý sẽ nhỏ hơn một chút, anh làm như vậy đều là vì Mạc Từ Yên mà suy nghĩ, anh sẽ kích động Lãnh An Nhiên làm Mạc Từ Yên bị thương.

“Ha ha, anh rốt cuộc cũng thừa nhận rồi, trong mắt anh vốn là không có em!” Chuyện đến nước này, dựa vào thái độ của Lãnh An Nhiên cũng rõ ràng tình trạng của bản thân, cho dù cô làm thế nào, anh vẫn sẽ không để mắt đến cô, nếu đã như vậy thì để cô cùng Mạc Từ Yên chết đi, cô thà lựa chọn cùng cô ta đồng vu quy tận, cũng không muốn anh hạnh phúc bên cạnh cô gái đó!

Thấy tâm trạng của Lãnh An Nhiên xuất hiện tia xúc động, động tác dưới chân Âm Dạ Duật không khỏi nhanh hơn, chính là Lãnh An Nhiên cũng phát hiện điều này, cô vội vàng hét lên, ý đồ muốn anh đứng lại.

“Anh không được đến đây, nếu không... em sẽ giết cô ta!”

Đối với lời nói của cô Âm Dạ Duật nhắm mắt làm ngơ, động tác dưới chân không nhanh không chậm đi đến trước mặt Lãnh An Nhiên, bộ dạng khí thế ngời ngời đó khiến tay cầm dao của cô run rẩy không thôi, bàn tay vô ý dùng sức, dao liền cứa vào cổ của Mạc Từ Yên, máu đỏ chảy xuống cổ trắng

noãn, không nhiều nhưng có xu hướng ngày càng chảy nhiều, giữa khung cảnh thế này lại xuất hiện thoang thoảng mùi máu tanh.

Mạc Từ Yên ăn đau nhưng không có kêu rên, cô biết tình hình của bản thân hiện tại, Lãnh An Nhiên đã mất đi lí trí, bất kì lúc nào cũng có thể lấy mạng cô, cho nên cô lựa chọn tin tưởng anh.

Lãnh An Nhiên đối với điều này cũng cực kì kinh ngạc, cô đúng là oán hận Mạc Từ Yên nhưng kiếp trước lẫn kiếp này bàn tay cô thực sự chưa từng nhiễm máu, làm Mạc Từ Yên bị thương là do cô quá tức giận, cô biết hậu quả của việc giết người, cô thực chất chỉ muốn dọa Mạc Từ Yên, uy hiếp Âm Dạ Duật rời khỏi cô ta, chính là không ngờ... trong lúc cô đang ngăn người thì Âm Dạ Duật đã nhanh chóng cướp lấy con dao của cô, lưỡi dao cắt qua lòng bàn tay của anh, máu ngay lập tức liền chảy xuống, Lãnh An Nhiên bị dọa sợ buông tay.

Cô... làm anh bị thương rồi.

Cô vốn dĩ không muốn làm anh bị thương.

“Em... em không muốn như vậy...” Lãnh An Nhiên hốt hoảng, làm bị thương người khác cô không quan tâm, nhưng nếu bản thân tự làm người mình yêu bị thương, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân.

Nhìn bàn tay nhiễm máu tươi của anh, đáy mắt của cô xuất hiện tia sợ hãi, Âm Dạ Duật lúc này đang cầm lấy lưỡi dao, cảm giác đau đớn trên tay truyền đến anh vẫn không chút bận tâm, ánh mắt ánh roi vào người Lãnh An Nhiên, không còn tia tức giận nữa mà là một đôi mắt đậm mạc như nhìn người không tồn tại, cả người Lãnh An Nhiên liền rơi vào hầm băng.

“Không!” Cô hét lên một tiếng bất chấp mọi thứ xung quanh mà chạy thẳng ra ngoài, trong đầu cô lúc này chỉ toàn suy nghĩ về việc bản thân đã làm anh bị thương, cô không nên làm như thế, anh là người cô yêu nhất thế mà cô lại làm anh bị thương. Anh nhất định sẽ không tha thứ cho cô, anh đã chán ghét cô như vậy rồi hiện tại cô lại làm anh bị thương như vậy, nhất định là anh sẽ không muốn nhìn mặt cô nữa, Lãnh An Nhiên không muốn ở đây, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt đó của anh, ánh mắt như nhìn một người chết.

Lãnh An Nhiên đi rồi, không khí xung quanh rối loạn cũng ổn định đi xuống, sau khi vứt con dao ra xa, Âm Dạ Duật liền lấy bàn tay nhuốm máu của mình kéo cổ tay người đối diện vào lòng, bàn tay nhuốm máu in dấu ấn trên da thịt cô, vô cùng nổi bật.

Mạc Từ Yên rơi vào lòng ngực ấm áp của người đàn ông, cảm giác an toàn liền bao phủ lấy cô.

“Em không sao...” Giọng nói người đàn ông nỉ non bên tai cô.

“Ừ, em không sao.”

“Cô ấy không nên dùng em để uy hiếp anh.” Ánh mắt Âm Dạ Duật lóe lên hàn quang lạnh lẽo như băng.

“Chúng ta...” Trở về đi.

Lời còn chưa nói xong, mi mắt cô liền nặng trĩu, đầu óc nặng nề khó chịu, lời cuối cùng cô nghe thấy là tiếng gọi của anh.

“Tiểu Yên...”

Mạc Từ Yên ngất xỉu, Âm Dạ Duật lo lắng bế cô ra ngoài, lúc này Tôn Lãnh Diệt đã đậu xe chờ sẵn bên ngoài, hai cái xác... à không hai người đàn ông bị Âm Dạ Duật đánh ngất đã bị hất cho người xù lí, thấy anh bế Mạc Từ Yên ra liền lập tức mở cửa xe, chiếc xe lao thẳng đến bệnh viện. Trên đường đi không khí vô cùng căng thẳng, Âm Dạ Duật ôm lấy Mạc Từ Yên không nói gì, Tôn Lãnh Diệt nhìn thấy cổ cô chảy máu, bàn tay anh cũng bị thương nên chỉ có thể tăng tốc lái xe mà không dám nói một lời, chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở bệnh viện thành phố.

Y tá mang băng ca tới, Âm Dạ Duật đặt Mạc Từ Yên lên đó, nhìn cửa phòng bác sĩ đóng lại, ánh mắt có chút âm trầm.

“Duật, cậu bị thương rồi, không đi xử lí vết thương sao?” Nhìn Âm Dạ Duật như vậy, hắn có chút không quen, thế nhưng hắn vẫn phải chấp nhận con người này của Âm Dạ Duật.

“Không đáng ngại.” Anh nói một câu rồi không tiếp tục nói nữa, Tôn Lãnh Diệt cũng biết tâm trạng anh không tốt, tất nhiên sẽ không mở miệng làm phiền, không gian liền rơi vào yên tĩnh.

Thời gian trôi qua, xuyên qua cửa sổ trong suốt hắn có thể nhìn thấy bác sĩ về mặt thần nhiên, người trong phòng không cảm thấy áp lực nhưng người ngồi bên ngoài như hắn lại thập phần cảm thấy áp lực, đặc biệt là khi ngồi kế bên quả bom nổ chậm này, cũng không biết khi nào nó sẽ phát nổ, đang lúc Tôn Lãnh Diệt cảm thấy không khí nặng nề vô cùng thì cửa phòng bác sĩ đột nhiên cũng mở ra, còn chưa đợi y tá nói gì Âm Dạ Duật đã xông vào bên trong, tìm kiếm người con gái đang nằm trên giường bệnh, vết thương trên cổ cô đã được xử lí, nhưng cô vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

“Bác sĩ, cô ấy...”

“Bệnh nhân không sao, vết thương ở cổ không đáng lo ngại, khử trùng một chút là được.”

“Vì sao cô ấy vẫn chưa tỉnh lại?” Đây mới là vấn đề mà anh bận tâm.

“Sức khỏe cô ấy khá yếu ớt, lại mang thai hơn hai tuần, chịu đã kích lớn nên rơi vào hôn mê sâu, một lát sẽ tỉnh lại, không có việc gì đâu.” Bác sĩ tinh bơ

quảng một ngòi nổ.

“Mang thai!?” Âm Dạ Duật ngẩn người, há miệng muốn nói gì đó nhưng không nói được lời nào, lời mà anh chuẩn bị hỏi bác sĩ về bệnh tình của cô phút chốc liền bay không còn một chữ.

Tôn Lãnh Diệt vừa bước vào đã nghe được bác sĩ nói những lời này, động tác dưới chân dừng lại, ánh mắt cũng lộ sự kinh ngạc, à không.... là khiếp sợ mới đúng.

“Thai nhi mấy tháng đầu vẫn chưa ổn định, người nhà hãy chăm sóc cho bệnh nhân thật tốt, đừng để cô ấy chịu kích thích quá lớn.” Bác sĩ dặn dò xong không thấy ai đáp lại, bộ dạng nghi hoặc quay đầu nhìn thấy hai người đàn ông đang đứng đó: “Hai người ai là người nhà bệnh nhân?” Hai người đàn ông đều xuất chúng, vẻ mặt đều thất thần, cũng không biết là vui mừng hay bị kinh sợ.

Tôn Lãnh Diệt gạt mình, phục hồi tinh thần đi đến kéo tay Âm Dạ Duật: “Cậu ấy... cậu ấy là chồng của bệnh nhân.”

Âm Dạ Duật bị kéo đến bừng tỉnh: “Tôi là...”

Bác sĩ gạt đầu: “Nhớ lời tôi dặn.” Không đợi anh đáp lời, bác sĩ liền đi ra ngoài, lần đầu làm cha ai cũng có phản ứng như thế, bác sĩ nhìn quen rồi.

Mạc Từ Yên... mang thai rồi!

Âm Dạ Duật bị tin tức này dọa cho ngây người, ngẩn người nơi đó một lúc lâu vẫn chưa có phản ứng, Tôn Lãnh Diệt vô cùng bất đắc dĩ, anh hiện tại như người mất hồn, hẳn nói gì cũng sẽ không nghe lọt tai, vì vậy hẳn thay anh gọi điện về nhà thông báo một tiếng, đúng chuẩn một người bạn thân nên có.

Âm Dạ gia bên kia nhận được tin tức một lúc lâu vẫn chưa có phản ứng, Tôn Lãnh Diệt tất nhiên sẽ không chấp nhất với số tiền điện thoại mà hẳn chỉ trả, hẳn không có tất mấy, để người nhà Âm Dạ gia hoàn hồn sẽ trả lời điện thoại của hẳn, phản ứng này... vừa này đã được chứng kiến nên hẳn cũng không có xa lạ gì mấy.

Âm Dạ gia vô cùng bối rối, lúc này Âm Dạ Nghiên trở về sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, sau đó họ mới biết là Mạc Từ Yên đã mất tích, Âm Dạ Duật đã đi tìm cô, Minh Tâm vốn dĩ muốn điện báo cảnh sát nhưng lúc này nhận được điện thoại của Tôn Lãnh Diệt bảo là Âm Dạ Duật đã tìm ra nơi Mạc Từ Yên đang ở, đang trong quá trình giải cứu cô. Bọn họ nghe đến đây liền sợ hết hồn, giải cứu... hóa không phải mất tích mà là bị bắt cóc à? Người nhà Âm Dạ gia vô cùng thấp thỏm bất an, đợi đến khi Tôn Lãnh Diệt gọi lại, không phải thông báo cho bọn họ việc Mạc Từ Yên đã an toàn mà là cô mang thai rồi. Hồi phục tinh thần mọi người liền lái xe như bay đến bệnh viện thành phố, Minh Tâm cũng gọi qua thông báo tin tức này với Vân Hình Như, Vân Hình Như gọi đến tìm Mạc Vũ Hiến, hai người không hẹn mà cùng gặp ở trước cửa bệnh viện, vì vậy văn phòng bác sĩ, ừ... đang bị một đám người chiếm lấy.

Lúc Mạc Từ Yên tỉnh lại thì cũng bị tin tức này dọa cho kinh ngạc, chính là ngoại trừ kinh ngạc còn có cảm giác vui sướng khi bản thân được lên chức làm mẹ, trong bụng cô đột nhiên có một sinh mạng, cảm giác này... rất kỳ diệu, chỉ có người mang thai mới hiểu.

Bởi vì nguyên nhân Mạc Từ Yên mang thai, Âm Dạ gia bên kia tất nhiên là không thể để cô sống bên ngoài một mình, cho nên bọn họ đón cô về Âm Dạ gia để tiện chăm sóc. Cuộc sống của Mạc Từ Yên từ khi có thai đã thay đổi hẳn đi, mỗi ngày Minh Tâm đều nấu đồ cho cô tắm rửa, không phải son hào hải vị cũng là bào ngư vi cá, Mạc Từ Yên ăn đến không còn cảm giác, không chỉ có Minh Tâm, Vân Hình Như cũng qua đây phụ Minh Tâm chăm sóc cô, một ngày hai lần, thời gian Vân Hình Như ở đây còn nhiều ở thời gian bà ở Mạc gia, hơn một tuần này, Mạc Từ Yên sắp bị dưỡng thành heo. Không chỉ riêng Mạc Từ Yên lo chăm sóc đứa nhỏ trong bụng mà cả Âm Dạ gia và Mạc gia bên kia cũng muốn chăm sóc đứa cháu này, cho nên việc Mạc Từ Yên bị bắt cóc mọi người liền không quan tâm nữa, chỉ quan tâm đến việc cô mang thai, thế nhưng có một người vẫn luôn đặt chuyện này trong lòng, trong lúc ăn cơm ông đột nhiên hỏi một câu không liên quan đến đề tài trên bàn ăn đang thảo luận, chính là kẻ đã bắt cô là ai. Mạc Từ Yên biết tính tình cha mình, một khi xác nhận được danh tính kẻ bắt cô ông tất nhiên là sẽ không bỏ qua, thậm chí còn đuổi cùng giết tuyệt, mặc dù giữa cô và Lãnh An Nhiên đều có ân oán nhưng oan oan tương báo bao giờ mới dứt, trong hai người thì phải có một người thỏa hiệp, hiện tại cô đã mang thai, cô cũng không muốn đứa trẻ mình sinh ra bị liên lụy cho nên cô cứ ngập ngừng báo không biết, chính là Mạc Vũ Hiến làm sao để dằn tin tưởng?

Lúc này Âm Dạ Duật lại nói một câu: “Chuyện này con sẽ giải quyết.”

Mạc Vũ Hiến thấy thế cũng không truy hỏi nữa, có lẽ là ông cũng tin tưởng người con rể này, bữa cơm kết thúc trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Trừng phạt

Buổi sáng tỉnh mơ, sau khi đợt mưa nắng thất thường qua đi, bầu trời thành phố S liền trong xanh trở lại, tựa như sau khi trải qua một cơn bão, đại dương liền yên bình tĩnh lặng.

“Nghe nói tâm tình cậu dạo này không được tốt?” Tôn Lãnh Diệt tựa lưng vào ghế sofa, ánh mắt rơi vào người đàn ông đang ngồi ở bàn làm việc, cây bút trên tay không ngừng di chuyển, tựa hồ như đối với sự xuất hiện của hẳn làm như không thấy.

“Không có.” Cây bút trên tay vẫn không ngừng lại, nếu không phải anh trả lời, Tôn Lành Diệt còn nghĩ rằng đại nỷ nam như hắn cũng không quan trọng bằng công việc của anh.

“Tâm lí chuẩn bị làm cha thế nào? Ồn không?” Nhớ phản ứng ngày đó của Ám Dạ Duật, hắn cũng hết lời để hình dung, mỗi người khi lên chức đều sẽ có tâm trạng khác, chính là tâm trạng của Ám Dạ Duật, hắn chưa từng gặp qua.

“Không có việc gì.” Thực chất từ trước đến giờ anh cũng chưa bao giờ chuẩn bị tâm lí cho việc phải làm cha, trước khi gặp cô anh không có hứng thú, sa khi gặp cô anh cũng chẳng nghĩ đến vấn đề này, trong suy nghĩ của anh cuộc sống của hai người hiện tại rất tốt, đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ chen giữa... ừ, tâm trạng có chút không tốt. Mặc dù tâm trạng không vui nhưng Ám Dạ Duật cũng không có bộc lộ ra ngoài, anh trước giờ luôn là người che giấu cảm xúc, thế nhưng đôi mắt lạnh lẽo không chút vui sướng đó của anh đã bắn đúng anh, người nhà Ám Dạ gia không nhìn ra là bởi vì học đều tập trung vào đứa bé trong bụng cô, Mạc Từ Yên cũng vì lo lắng cho đứa nhỏ nên vắng vẻ anh nhưng Tôn Lành Diệt là bạn thân của anh, từ trước đến nay ở trước mặt hắn anh chưa bao giờ che giấu con người thật của mình.

Tuy Ám Dạ Duật nói là không có việc gì nhưng nhìn về mặt không chút biểu cảm của anh, Tôn Lành Diệt tất nhiên không tin tưởng.

“Mạc Từ Yên gọi điện cho tôi nói là cậu dạo này rất kì lạ, giống như...” Đối với chuyện cô ấy mang thai không có vui vẻ, những lời này Tôn Lành Diệt cũng không cứ thế mà nói ra. Quan hệ giữa hắn và Mạc Từ Yên không thể nói là thân thiết nhưng hắn cảm thấy cô gái này cũng xứng đôi vừa lứa với anh lắm, ít nhất thì Ám Dạ Duật tựa hồ như rất sùng cô, cho nên hắn cũng không thể duy trì tình trạng như nước với lửa với Mạc Từ Yên được, hắn thân là đàn ông, còn chấp nhất với một cô gái, à không phải nói là phụ nữ mang thai sao? Cho nên khi Mạc Từ Yên gọi điện thoại đến nhờ vả, hắn cũng không chút do dự liền đồng ý, bởi vì hắn cũng cảm thấy kể từ ngày ở bệnh viện Ám Dạ Duật có chút kỳ lạ, bản thân mình có con chẳng lẽ không phải điều đáng vui sao? Tôn Lành Diệt không biết, bất quá nếu đặt hắn vào trường hợp của Ám Dạ Duật có lẽ hắn sẽ không phản ứng như anh đâu.

“Giống như cái gì?” Động tác trên tay rút cuộc cũng dừng lại, Ám Dạ Duật ngẩng đầu, ánh mắt tĩnh lặng như hồ nước, khiến người khác không nhìn ra được cảm xúc gì, ngay cả Tôn Lành Diệt chơi với anh từ nhỏ đến lớn cũng không hiểu được suy nghĩ hiện tại của anh.

“Chính là...” Tôn Lành Diệt ngập ngừng, nghĩ đến bạn thân của hắn là một con người thông minh, lại vô cùng lí trí, huống hồ từ nhỏ anh đã được đào tạo để trở thành quân nhân, chắc chắn là sẽ quý trọng sinh mạng, dù sao sứ mạng của quân nhân cũng là bảo vệ tính mạng của mỗi người, đối với việc có con chắc chắn sẽ vui mừng, chỉ là anh không dễ bộc lộ cảm xúc thật của mình mà thôi, tây nào mình xong hắn liền thờ phào nhẹ nhõm, bạn thân của hắn, hắn nhất định phải tin tưởng. Bất quá để Tôn Lành Diệt phải thất vọng rồi, những điều trên chỉ là suy nghĩ của hắn, còn về phần suy nghĩ của Ám Dạ Duật thế nào, không ai có thể đoán được, hơn nữa trước giờ gương mặt Ám Dạ Duật đều bộc lộ sự ôn hòa, cho dù hắn có bất mãn với điều gì đi chăng nữa, hiện tại hắn lại trưng ra gương mặt lạnh tanh, rõ ràng trong chuyện này có vấn đề nhưng Tôn Lành Diệt lại sợ câu trả lời của anh nên mới không dám nói ra.

“Cậu... sẽ không phải không muốn sinh con đâu nhỉ?” Nói ra những lời này Tôn Lành Diệt cũng cảm thấy thấp thòm, là bạn thân nhiều năm tính tình của nhau cũng xem như rõ ràng.

“Sinh con sẽ khiến cô ấy gặp nguy hiểm.” Ám Dạ Duật nói ra vấn đề mà bấy lâu anh đang suy nghĩ, anh biết rõ hắn đang hỏi về vấn đề gì, dù sao cũng là bạn thân, Tôn Lành Diệt dù không hỏi ra nhưng chắc chắn hắn đã nghĩ ngờ.

Tôn Lành Diệt nghe được đáp án liền thờ phào, may mắn là không phải anh nói không muốn sinh con, nếu không hắn cũng không biết nên có phản ứng thế nào nữa, dù sao chuyện này cũng nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Tôi biết cậu lo lắng cho cô ấy, nhưng cô ấy đã mang thai rồi, cậu nên học cách chấp nhận.”

“Chỉ vừa mới một hai tháng, vẫn có thể không mang nữa.” Ám Dạ Duật lạnh lùng nói ra một câu, câu nói không đầu không đuôi cũng đủ để người đối diện phải khiếp sợ.

Tôn Lành Diệt đứng bật dậy, bộ dạng không thể tin được: “Cậu điên rồi sao? Đó là con của cậu, nếu Mạc Từ Yên nghe được những lời này thì phải làm sao?” Hắn thầm cảm thấy may mắn vì ngày hôm nay đến đây nói chuyện với anh, nếu không bản thân hắn cũng không biết anh vậy mà lại áp ú suy nghĩ như thế này.

“Cho nên tôi mới không để cho cô ấy biết.”

“Đừng giỡn nữa, lo lắng là một chuyện nhưng cậu đừng để suy nghĩ lệch lạc đó làm ảnh hưởng chính mình, từ xưa đến nay mười người mẹ sinh con thì có đến tám chín người mẹ tròn con vuông, huống hồ với khoa học hiện tại cũng không cần quá lo lắng.” Sợ bạn thân nghĩ không thông, Tôn Lành Diệt nhanh chóng tây nào Ám Dạ Duật, mong anh nghĩ rằng không phải bất kì người mẹ nào sinh con cũng gặp nguy hiểm.

Ám Dạ Duật trầm mặc không nói.

Hiểu rõ bạn thân, Tôn Lành Diệt nghĩ rằng cũng không chỉ có bao nhiêu vấn đề: “Có phải còn vấn đề gì khác không?”

“Nếu cô ấy sinh con ra, tình yêu của cô ấy sẽ chia bớt đi.” Ngày thường Ám Dạ Duật thông minh ôn hòa, cho dù là có chuyện gì anh vẫn bình tĩnh đối mặt, hiện tại anh lại cứ như một đứa trẻ, hết lần này đến lần khác nêu ra một câu hỏi làm khó Tôn Lành Diệt.

“Chỉ như vậy?” Tôn Lành Diệt không xác định hỏi lại.

Anh nhú mày: “Lý do này còn chưa đủ lớn sao?”

Lần này đến lượt Tôn Lãnh Diệt rơi vào trầm mặc, hẳn biết anh vì cái chết của Diệp Hạo đã để lại bóng ma tâm lý nhưng hiện tại xem ra là không phải, suy nghĩ như vậy của anh không chỉ hoàn toàn là do cái chết của Diệp Hạo mang lại, mà là khi Mạc Tử Yên xuất hiện, Âm Dạ Duật mới có suy nghĩ này, có lẽ là vì muốn độc chiếm Mạc Tử Yên làm của riêng mình nên anh mới có suy nghĩ thế này, thảo nào trước kia Tạ Cẩm Y vẫn luôn muốn Âm Dạ Duật đi trị liệu tâm lý, đặc biệt là sau khi anh và Mạc Tử Yên đang qua lại với nhau, hóa ra ngay từ đầu Tạ Cẩm Y đã biết được sự việc này.

Đột nhiên có chút đồng tình với Tạ Cẩm Y.

“Cậu có bệnh, phải chữa.” Đứa trẻ còn chưa ra đời Âm Dạ Duật đã sợ nó cùng anh tranh giành tình cảm của Mạc Tử Yên, lý do này để Mạc Tử Yên biết được không biết cô ấy sẽ phản ứng ra sao?

“Cảm ơn nhưng tôi rất tốt, Tiểu Yên cũng cảm thấy tôi không có vấn đề gì.”

“Duật, là bạn thân của cậu, tôi phải khuyên cậu một câu, nên cùng Mạc Tử Yên ly hôn đi.” Nếu cứ tiếp tục để anh bên cạnh Mạc Tử Yên bệnh tình của anh sẽ ngày càng nghiêm trọng, Mạc Tử Yên là cô gái tốt, cô ấy không hề biết bản thân yêu một người như thế nào, cô vốn vô tội, hẳn cũng không thể tro mắt đứng nhìn Âm Dạ Duật hủy hoại cô, mới mang thai mà anh đã nghĩ như vậy, ai biết được một ngày nào đó cô gặp một người đàn ông khác, cho dù không nhưng có hành động thân mật bị Âm Dạ Duật bắt gặp, liệu Âm Dạ Duật có nổi điên lên mà nhốt cô lại hay không? Đó cũng là một phần lý do khi xác định Mạc Tử Yên đã ở bên cạnh anh thì cô tuyệt đối không nên làm tổn thương Âm Dạ Duật, đặc biệt là phản bội, nếu không chỉ sợ Âm Dạ Duật sẽ không chút do dự cùng cô chết chung.

“Tôn Lãnh Diệt, cậu vẫn nên lo cho hôn nhân của cậu đi.” Ánh mắt Âm Dạ Duật bao phủ một lớp sương dày, rõ ràng đối với lời nói của Tôn Lãnh Diệt không hài lòng, nhưng bởi vì hai người là bạn thân nên anh cũng không có nổi giận dưng dưng đập cho hắn một trận.

“Duật, cậu sẽ không tổn thương Mạc Tử Yên đúng không?” Biết rõ khuyên can không có ích gì, hiện tại hẳn chỉ muốn một câu trả lời chắc chắn từ anh, ít ra thì như vậy cũng xoa dịu được tâm tình hiện tại của hắn, dù sao Mạc Tử Yên cũng là vợ của anh, anh có động sát ý với cô không, hẳn cũng không dám xác định.

“Cô ấy đáng yêu như vậy, sao tôi có thể làm tổn thương cô ấy?”

Tôn Lãnh Diệt thờ ra một hơi: “Thế thì tốt, bất quá cậu đừng để cô ấy nghe những lời vừa nãy, tôi nghe Đồng Đồng nói cô ấy có vẻ rất quan tâm đứa trẻ này.” Có người mẹ nào mà không quan tâm con mình? Thế nhưng Tôn Lãnh Diệt lại cảm thấy câu nói này vô cùng châm chọc.

Lúc này đây anh rút cuộc cũng nở một nụ cười ôn nhu: “Thứ cô ấy quan tâm tôi tất nhiên sẽ không phá hủy nó, nếu không cô ấy sẽ đau lòng.”

Tôn Lãnh Diệt nhủ mảy, cứ cảm thấy lời anh nói có chút không đúng nhưng cụ thể thế nào hẳn cũng không rõ, bất quá nếu anh đã sợ Mạc Tử Yên đau lòng thì có lẽ anh sẽ không làm gì đứa bé đâu, nhiệm vụ của hắn cũng xem như hoàn thành.

Buổi chiều người trong công ty đều đổ nhau tan làm sớm, hôm nay tâm trạng tổng tài bọn họ có chút kì lạ, nói là vui thì mặt anh không chút biểu cảm, nhưng nếu nói không vui thì làm sao anh lại hứng khởi cho mọi người tan làm sớm? Bất quá là nhân viên thì không nên quá nhiều chuyện, chuyện tổng tài vui hay buồn không quan trọng, ân trọng là hôm nay là một dịp hiếm để mọi người quây tung bùng, vừa mới ra khỏi cửa công ty mọi người đều hẹn nhau đi chơi tối nay.

Âm Dạ Duật đi đến bãi đậu xe lấy xe, từ trước đến nay anh luôn lái xe một mình mà không có tài xế, cho nên khi anh lái xe rồi đi cũng không có ai để ý đến, người ra sau đều nghĩ rằng anh là lái xe về nhà, cũng không có phát hiện phương hướng mà xe anh đang chạy không phải về Âm Dạ gia mà là hướng ngược lại.

Nhà xưởng Tân Hưng là một nhà xưởng may mặc, trước kia do công ty Tân Hưng quản lý, sau đó ngành may mặc ngày càng phát triển nhưng Tân Hưng thì lại không được phát triển như vậy, ông chủ Tân Hưng thấy đầu tư vào đây không được gì nên quyết định bán đi, ôm một túi tiền rồi chạy sang nước ngoài, nhà xưởng Tân Hưng bị bỏ hoang, Âm Dạ thị có hạng mục muốn đập bỏ nhà xưởng này nên đã thu mua nó, hiện tại nhà xưởng là tài sản dưới danh nghĩa của Âm Dạ thị.

Bởi vì quyết định đập bỏ nên xung quanh đều có bảng cấm người đi vào, người nào biết quý trọng tính mạng thì sẽ không đi vào, Âm Dạ Duật cho xe dừng ở cửa sau, khu này vắng người, cửa sau không có nhà nào cả, anh mở cửa sắt đi vào, cửa sắt cũng không có khóa, chỉ là có chút gỉ sét. Bầu trời đã ngã về phương Tây, khắp nơi đều bao trùm một màu cam đỏ rực, bên trong nhà xưởng lại tối đen như mực, bỏ hoang lâu rồi nên không có đèn, điện cũng bị người ta cắt, thế nhưng điều này tựa hồ không làm khó được Âm Dạ Duật, anh đi thẳng một loạt đến căn phòng trên lầu ba, căn phòng nằm ở phía mặt trời lặn, không có đèn nhưng có một cái cửa sổ lớn, ánh nắng mặt trời buổi chiều chiếu rọi vào phòng, hiện lên những bóng người đang ở trong phòng.

Bên trong có hai người đàn ông mặc đồ đen, bộ dạng cao lớn như vệ sĩ của tổng thống nhưng vẻ mặt hung tợn lại giống xã hội đen hơn, loại người này nhìn vào liền biết chỉ nhìn tiền làm việc không nhìn người, bất kể là giết người phóng hỏa, chỉ cần có tiền là có thể sai khiến bọn họ. Bên trong căn phòng còn có một người khác, là một cô gái, cô đang ngồi ở kê cửa sổ, ánh chiều tà như bao trùm lấy thân hình cô gái, trong khung cảnh tối tăm thế này, cô gái vô cùng nổi bật.

Âm Dạ Duật mở cửa đi vào, hai người đàn ông cúi đầu chào anh, anh phát tay cho họ ra ngoài, rất nhanh căn phòng chỉ còn lại hai người, anh đi đến góc phòng, lấy một cái ghế ngồi xuống, ánh mắt rơi vào một bên mặt không mấy rõ ràng của cô.

“Thế nào? Mấy ngày nay cảm nhận được không?”

Phát hiện có người đến bên cạnh mình, cô gái ngẩng đầu, mặc dù quần áo xốc xếch, đầu tóc rối tung, bộ dáng chật vật nhưng lại không chút ảnh hưởng

đến gương mặt xinh đẹp đó, nếu là người thường xuyên đọc tin tức thì có thể nhận ra được cô gái này không ai khác chính là Tiểu Thiên Hậu của Thịnh Thế - Lãnh An Nhiên vừa mới tuyên bố giải nghệ cách đây không lâu, hiện tại cả giới truyền thông đều nhao nhao đi tìm nhưng không tìm được cô, cô như thể đã biến mất rồi vậy.

“Anh...” Giọng cô gái khàn khàn, hoàn toàn khác hẳn với giọng nói thanh thúy vốn có của mình, sự biến đổi ở giọng nói này không phải là do bị viêm họng hay cảm nhiễm, từ mấy ngày trước Lãnh An Nhiên đã nhận ra giọng nói của bản thân có biến hóa rõ rệt nhưng cứ nghĩ là do thời tiết thay đổi ảnh hưởng đến sức khỏe, mấy ngày nữa là hết nhưng hóa ra không phải như vậy, mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

Từ ngày cô bị bắt đến đây chỉ có người mang đồ ăn nước uống đến, lần đầu tiên chịu khuất nhục như vậy cho nên cô đã không ăn cơm suốt một ngày, thế nhưng thân thể vì chịu không nổi cơn đói nên ngày hôm sau liền ăn như hổ đói. Lúc đầu cô còn đề phòng bọn họ sẽ bỏ độc cô nhưng bữa cơm đầu tiên rất bình thường, ăn xong cũng không phát hiện có vấn đề gì, nhưng mấy ngày sau đó giọng nói của cô liền bắt đầu có biến hóa, khàn khàn khó nghe, hiện tại giọng cô chẳng khác nào những người bình, thậm chí người bình thường khi nói chuyện còn hay hơn Tiểu Thiên Hậu là cô, lúc này mới nhận ra sự khác thường thì đã quá trễ, bọn họ chắc chắn đã bỏ gì vào cơm hoặc nước để hủy hoại giọng nói của cô, cho nên cả ngày hôm nay cô đều không ăn không uống, rốt cuộc cũng gặp được người mình muốn gặp.

Kể từ ngày cô làm anh bị thương rồi chạy khỏi căn biệt thự bỏ hoang đó, cô liền vội vàng về nhà trốn, quản lý gọi điện cô cũng chẳng nghe, trong lòng sợ hãi cứ dồn dập, khiến cả đêm đó cô gặp phải ác mộng, không thể nào ngủ được. Nỗi sợ hãi đó là do cô làm anh bị thương hay là do ánh mắt anh nhìn cô, cô không biết nhưng cả hai đều khiến cô ám ảnh.

Ngày hôm sau mở mắt ra có người đến cửa tìm cô, cô nghĩ đó là quản lý của mình nhưng không phải, một người đàn ông xa lạ xuất hiện trước mặt cô, còn chưa đợi cô kịp phản ứng hắn đã chụp thuốc mê cô, không biết hắn dùng cách gì mà đưa cô ra khỏi khu nhà đến nơi này. Ngày đầu tiên Lãnh An Nhiên gào thét hết cả hơi, nhưng hai người đó không bận tâm, bọn họ nhốt cô ở nơi này, một ngày ba bữa đều đặn, trong phòng cũng có nhà vệ sinh, Lãnh An Nhiên từng có ý định bỏ trốn nhưng cửa chính canh giữ nghiêm ngặt, cho dù còn lại một người dựa vào sức lực của cô cũng không thể đầu lại người đàn ông, huống hồ trong phòng không có vật nào làm hung khí, cho nên cô muốn phá cửa sổ tìm lối khác, nhưng cửa được xây kín vào tường, giống như các toà nhà cao ốc khác, vật dụng bình thường không thể phá cửa được, nơi này là tầng ba, mặc dù độ cao không cao lắm nhưng nhảy xuống chắc chắn sẽ bị thương, đặc biệt là khi cô gái chân yếu tay mềm như cô, thế nào cũng mất một hai cái tay gì đó.

Cho nên cô đổi sang kế sách thương lượng, đám người này bắt cô cũng chỉ vì tiền, nếu cô cho họ số tiền lớn hơn mà người bắt cô bỏ ra chắc chắn họ sẽ thả cô ra, thế nhưng cho dù cô nói thế nào bọn họ cũng không bận tâm, vì vậy cô đành ngồi đợi người đến, cô biết người bắt cô là ai, cô vừa cho Văn Uyên bắt cóc Mạc Tử Yên hôm qua, hôm nay lại có người đến bắt cóc cô, cho dù Lãnh An Nhiên có góc ngách thế nào cũng biết được ai là kẻ tình nghi lớn nhất, nếu không phải Mạc gia bên kia thì chính là Âm Dạ Duật.

Nhìn đến gương mặt người đàn ông, đáy lòng cô không sinh ra vui mừng vốn có mà thay vào đó là sự sợ hãi, sợ hãi tột cùng, cô sớm đã dự liệu trước, nếu là Mạc gia thì không sao nhưng người đó lại là Âm Dạ Duật, anh vì Mạc Tử Yên mà cho người bắt cóc cô, chứng tỏ địa vị của cô ta trong lòng anh không hề nhỏ.

“Anh... anh muốn thay cô ta trả thù em sao?” Một ngày không ăn uống năng lượng trong cơ thể cũng cạn kiệt, bây giờ ngay cả sức lực nói chuyện mà cô cũng chẳng có.

“Tôi chỉ muốn cô nắm trái mùi vị bị bắt cóc mà thôi.”

“Anh vì cô ta mà cho người bắt cóc em, anh không thấy bản thân quá tàn nhẫn sao? Dù sao em cũng là bạn học cũ của anh mà?” Lãnh An Nhiên cười khổ, dưới ánh hoàng hôn nụ cười của cô gái thêm vài phần bi thương.

“Đây đâu phải lần đầu tiên cô chứng kiến sự tàn nhẫn của tôi?” Âm Dạ Duật bình tĩnh nói ra nhưng lời này.

Lãnh An Nhiên ngây người, bản thân rơi vào trầm tư, đúng vậy, đây không phải là lần đầu tiên cô chứng kiến sự tàn nhẫn của anh, lần đầu tiên cô nhìn thấy một gương mặt khác của Âm Dạ Duật là trước khi quen biết anh, khi đó cô chỉ mới nhập học vào cao trung Nam Thành. Ngày đầu tiên của học kì mới chẳng có gì đáng nói, nhận lớp, giới thiệu giáo viên chủ nhiệm, xếp chỗ ngồi, xong hết mọi chuyện thì ai về nhà nấy, đối với học sinh trong giới quý tộc cao trung Nam Thành cũng không có gì xa lạ, vì vậy tất cả mọi người trong trường ngoại trừ Lãnh An Nhiên đều ra về, số dĩ cô không về là muốn đi tham quan trường.

Trường học náo nhiệt nhất là giờ nghỉ trưa, vắng lặng nhất là giờ học và giờ ra về, đi được một đoạn đường thì cô nghe thấy được tiếng người, hình như là của một cô gái, cô vốn không đi tiếp, bởi vì trong mắt cô đám thiên chi kiều tử này đều là loại mắt cao hơn đầu, cô không muốn cùng đám người đó gây sự nhưng sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ gặp mặt nhau, tránh được hôm nay không tránh được ngày mai, không bằng trực tiếp đối diện. Cô ôm ấp tâm trạng bất an đi về phía trước, càng tiến lại gần thì càng nghe rõ tiếng của cô gái, đến gần mới phát hiện ở bên cầu thang có một cặp nam nữ, Lãnh An Nhiên thờ phào một hơi, hóa ra là đang hẹn hò à?

Cô gái mặc đồng phục Nam Thành, gương mặt xinh xắn ửng đỏ, bộ dạng ấp úng không nói nên lời, đối diện cô là một chàng thiếu niên tuấn tú, ít nhất thì anh là người điển trai nhất cô từng gặp, anh như một vị hoàng tử khiến người khác chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn mà không dám đến gần, sợ sẽ kinh động đến vẻ đẹp của anh, mặc dù không phải người từng trải nhưng nhìn bộ dạng của cô gái đó rõ ràng là đang hướng anh tỏ tình, đáng tiếc thay anh lại rất nhả nhận từ chối. Đang líc có nghĩ rằng câu chuyện đến đây là kết thúc thì cô gái bị từ chối sắc mặt đánh lại, có chút khó coi, bất chấp mọi thứ níu lấy cánh tay chàng trai, cô vốn nghĩ rằng con người lịch sự như anh sẽ nhẹ nhàng đẩy tay cô gái ra khỏi người mình rồi rời đi, không ngờ anh lại không chút lưu tình đẩy cô gái một cái, hai người đang đứng trước cầu thang, cô gái thuận theo ngã xuống cầu thang, may mắn là cầu thang chỉ khoảng mười bậc, nếu không cô gái có lẽ sẽ nhập viện, về phần chàng trai sau khi đẩy cô gái ra khỏi người mình, ánh mắt anh dừng lại ở vị trí cô đang đứng, lúc Lãnh An Nhiên nghĩ rằng anh đã phát hiện ra mình thì anh đã rời đi.

Cô gặp lại anh lần nữa là khi cô bị một đám nữ sinh bắt nạt, Diệp Hạo ra mặt giúp cô, từ đó cô liền trở thành một thành viên của Tam vương Nam

Thành, trong ấn tượng của cô, Diệp Hạo là ánh mắt trời sáng chói khiến người khác cảm thấy ấm áp, Tôn Lãnh Diệt là ánh trắng sáng của màn đêm được rất nhiều vì sao vây quanh, còn Âm Dạ Duật là ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối, trước mặt mọi người anh là hoàng tử ưu nhã, sau lưng mọi người anh liền hóa ác ma, một con người như anh vốn không phải là mẫu người lí tưởng mà cô đang tìm kiếm, chính là càng tiếp xúc với anh, cô lại bị anh cuốn hút, lúc nhận ra thì bản thân đã thích anh rồi.

Lần thứ hai cô chứng kiến sự tàn nhẫn của anh là khi bước vào mùa xuân, thời tiết S thị vô cùng lạnh lẽo, lễ hội mùa xuân của Nam Thành, cô tình cờ phát hiện giấy nhắn là có người hẹn anh ra hồ bơi, nếu là trước kia cô sẽ không để ý nhưng hiện tại cô đã thích anh, đối với người hẹn anh vô cùng tò mò, đến nơi mới phát hiện quả nhiên cô gái đó muốn tỏ tình với anh. Không khác gì lần trước, cô gái bị anh từ chối liền bất mãn, đám người này đều là những thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ đã xem mình là trung tâm của vũ trụ, tất nhiên là không chịu được bản thân bị từ chối, cho nên cô ta lại cứ dây dưa với anh. Sau đó anh không chút lưu tình đẩy cô xuống hồ bơi, trời xuân nước lạnh, mặc dù cô gái biết bơi nhưng vẫn bị cảm, khi cô ta lên bờ thì anh đã rời đi, ngày hôm sau cô ta nghỉ học, sau đó liền ra nước ngoài, lúc này cô mới hiểu vì sao đám người đó bị anh từ chối và đẩy ngã đều không dám nói chuyện này ra ngoài hay đến tìm anh khởi vịnh vắn tội, bởi vì thân phận anh rất đặc thù, người nhà bọn họ không dám đắc tội.

Mười sáu tuổi năm đó anh đã biết thế nào tàn nhẫn, anh sinh ra với vẻ ngoài là hoàng tử nhưng trái tim lại thuộc về ác ma, chỉ cần có người có suy nghĩ không an phận với anh, anh liền sẽ không nương tay, rõ ràng trước đó đã có rất nhiều người làm gương nhưng vì sao Lãnh An Nhiên lại cứ đâm đầu vào?

Có lẽ là vì... yêu?

“Anh muốn thay Mạc Từ Yên trừng phạt em?” Anh muốn cô từ bỏ anh thật sự, lại không chỉ từ chối bằng lời nói, anh muốn dùng hành động để chứng minh điều đó, anh muốn cô chết tâm thì phải hủy hoại thứ quan trọng nhất đối với cô chính là giọng nói của cô, cũng giống như cách cô làm với Mạc Từ Yên, anh càng quan tâm cô ta thì cô sẽ khiến anh phải thất vọng về cô ta, lấy đạo của người trả lại cho người, anh vốn rất giỏi về phần này.

“Cô đi đi, tôi không muốn Diệp Hạo hận mình.” Âm Dạ Duật đứng dậy, một tuần dày vò là quá đủ, hiện tại là thế giới pháp trị, không dễ giết người, huống hồ nơi này là tài sản dưới danh nghĩa của Âm Dạ thị, giết người trên địa bàn của mình không phải là một lựa chọn thông minh, hơn nữa nếu giết cô ta Diệp Hạo có lẽ sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Cô trừng mắt: “Anh đùa ư?” Cô không tin anh lại dễ dàng buông tha cho cô như vậy, cho dù là vì Diệp Hạo đi chăng nữa.

“Trừng phạt kết thúc.” Anh đi đến cửa, hai người đàn ông tránh sang một bên, sau đó đoàn người nối đuôi nhau rời đi.

“Âm Dạ Duật, anh là một tên ác ma. Cô ta có biết gương mặt thật của anh không? Nếu cô ta biết cô ta cũng sẽ rời xa anh thôi!” Giọng nói không còn, sự nghiệp cô cũng mất, có gương mặt xinh đẹp thì được lợi ích gì? Sau này cô không thể đứng trên sân khấu, như vậy thì Âm Dạ Duật giết chết cô còn hơn.

Đối với lời cô nói anh tựa hồ như không nghe thấy, bước chân thản nhiên rời khỏi phòng, hai người đàn ông cũng theo đó rời đi, nhiệm vụ của bọn họ đã chấm dứt, hiện tại bọn họ chỉ cần đi rút tiền rồi rời khỏi nơi này, căn phòng còn lại một mình cô gái, nhìn qua có chút cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Tháng ngày hạnh phúc

Bữa tối về đến nhà, chào đón Âm Dạ Duật là khung cảnh gia đình ấm áp, một nhà bốn người đang ngồi ở phòng khách, người đàn ông đeo kính ngồi ở một góc sofa đọc báo, ba người phụ nữ còn lại thì chiếm lấy cả chiếc ghế sofa dài ở đối diện, không biết ba người bọn họ nói gì mà lại cười nói vô cùng vui vẻ, người đàn ông đôi lúc cũng ngẩng đầu nhìn, sau đó lại tiếp tục đọc báo, khung cảnh hòa hợp đến lạ thường. Mẹ chồng nàng dâu, chị dâu em chồng, cả ba hòa thuận với nhau, đây vốn dĩ là một gia đình mà không ít người ao ước, hiện tại nhìn khung cảnh ấm áp thế này lẽ ra anh nên vui vẻ mới đúng, thế nhưng anh lại cảm thấy có chút chướng mắt.

Mọi ngày anh về đến nhà cô đều sẽ ra đón anh, nhưng hiện tại không còn nữa, bởi vì Mạc Từ Yên đang mang thai, cho nên việc gì Minh Tâm cũng không dám để cô làm, ngay cả việc nhỏ nhặt như ra cửa đón anh bà cũng không cho, sở dĩ anh dọn ra ngoài không phải vì Minh Tâm là mẹ chồng khó tính, gây khó dễ với cô, hay Âm Dạ Nghiên là em chồng không thích người chị dâu này, đơn giản vì anh muốn cùng cô tận hưởng thế giới hai người, không muốn chia sẻ cô cùng bất cứ người nào khác. Một nhà hai người vốn vui vẻ hạnh phúc hiện tại ở giữa hai người xuất hiện một đứa nhỏ thì cũng thôi đi, vậy mà cả nhà đều muốn độc chiếm cô với anh, tâm trạng... không được tốt lắm.

“Duật, anh về rồi.” Nụ cười trên mặt Mạc Từ Yên còn chưa tan, nhìn thấy anh bước vào liền lộ thêm một nụ cười tươi tắn, mấy ngày nay cả nhà chăm sóc cô rất tốt, sắc mặt hồng hào, hai má mồm mím đáng yêu khiến người khác nhìn không được muốn sờ.

“Cha mẹ, con mới về.” Anh chào hỏi xong liền đi đến thẳng đến vị trí của cô, cô hiện tại đang ngồi ở giữa, bên trái là Minh Tâm, bên phải là Âm Dạ Nghiên, hai người phụ nữ vây quanh một người phụ nữ, nhìn thế nào cũng cảm thấy cảnh tượng này buồn cười, Âm Dạ Duật tất nhiên không tranh chỗ ngồi với Minh Tâm, cho nên ánh mắt anh rời vào người Âm Dạ Nghiên, ý bảo cô nhích qua một bên.

Âm Dạ Nghiên đang trò chuyện vui vẻ, bị người ta cắt đứt rất bất mãn, tất nhiên là không muốn nghe theo nhưng người đó lại là anh trai cô, trong lòng cô

anh trai luôn là nhất, mặc dù không mấy tình nguyện nhưng cô vẫn nhích sang một bên, nhường chỗ lại cho anh. Sô pha vốn không lớn lại bị bốn người chen nhau ngồi, trong khi sô pha đối diện chỉ có một mình Ám Dạ Tuấn, Ám Dạ Nghiên dứt khoát đứng dậy đến bên Ám Dạ Tuấn ngồi xuống, không quên lên án hành vi ý lớn hiếp nhỏ của anh.

Ám Dạ Tuấn lâu rồi mới thấy con gái dính mình, tất nhiên là không bỏ cơ hội để hai cha con gần gũi, đối với vẻ mặt bất mãn của cô, ông chỉ ôn tồn nghe, không hề có ý định bênh vực cô mà trách mắng Ám Dạ Duật, Ám Dạ Nghiên rốt cuộc không chịu được nữa mà lên án.

“Ba rốt cuộc có đứng về phe con gái ba không?”

Ám Dạ Tuấn chỉ cười: “Chị dâu con vốn là vợ anh con, con muốn cùng anh mình tranh?”

Ám Dạ Nghiên á khẩu không nói được lời nào, chỉ cảm thấy ông cùng anh đang hợp tác với nhau bắt nạt cô, bất quá cô không có để trong lòng, đành cầm trái táo trên bàn cắn.

Mọi người bị một màn này chọc cười, ai nấy đều vui vẻ, trên mặt anh cũng xuất hiện một nụ cười, chính là ý cười không đạt đến khóe mắt, người ngoài không nhìn ra cảm xúc khác thường nào trên gương mặt anh, nhưng Mạc Từ Yên ở bên cạnh lại nhạy cảm phát hiện anh có gì đó khác thường.

Người ta nói phụ nữ mang thai tính khí thất thường Mạc Từ Yên cảm thấy điều này không hoàn đúng, bởi vì cô không nằm trong số đông người phụ nữ đó, ngược lại là anh dạo này tâm trạng anh lên xuống thất thường đến cô còn không thể hiểu nổi.

“Anh đã ăn gì chưa?” Khi bọn họ sống ở ngoài, cả nhà chỉ có hai người dùng bữa, người làm trong nhà đều có nhà bếp riêng, cho nên không có cùng cô dùng bữa, một ngày ba bữa, cô ăn cơm một mình hết hai bữa, bữa nào cô dậy sớm thì sẽ được dùng bữa sáng cùng anh, còn khi nào mệt mỏi quá ngủ đến trưa thì bữa sáng liền thành bữa trưa, Mạc Từ Yên vô cùng hi vọng có thể một ngày ba bữa ăn cơm cùng anh nhưng cô biết rõ chuyện đó là không thể nào, nên mỗi ngày cô đều đợi anh về ăn cơm tối, khung cảnh đó thật hạnh phúc. Nhưng bởi vì cô mang thai, Ám Dạ gia đối với việc cô sống ở ngoài không có người chăm sóc rất lo lắng, Ám Dạ Duật lại bận rộn công việc cho nên mới đón cô về nhà chính ở, một phần là để tiện chăm sóc cô, một phần là muốn đưa bé trong bụng cô trưởng thành trong điều kiện tốt nhất, cô biết cả nhà Ám Dạ gia đều quan tâm cô, cho nên cô cũng không phản đối. Một ngày này ở Ám Dạ gia, Minh Tâm đều giành hết công việc về phần mình, không những ngày ngày bồi bổ cơ thể cho cô mà cô muốn nấu ăn hay làm gì đó bà cũng không cho, hôm nay Ám Dạ Duật không phải về trễ nhưng cả nhà đều dùng bữa cả rồi, thực chất Ám Dạ gia trước vốn không dùng bữa sớm như vậy nhưng Minh Tâm nói cái gì nà phụ nữ mang thai phải ăn uống đúng giờ, lời bà nói ai dám không nghe? Cho nên mọi người đều nghe theo lệnh bà, thực chất bà chỉ chuẩn bị phần ăn cho Mạc Từ Yên, những người khác có ăn hay không bà chẳng quan tâm, chính là cô nói không muốn ăn một mình, vì muốn con dâu vui lòng nên cả nhà phải cùng nhau ngồi vào bàn ăn, bữa cơm cũng xem như thuận lợi trôi qua.

“Còn chưa có ăn.” Ám Dạ Duật vòng tay ôm lấy eo của cô, kéo cô vào lòng mình, Mạc Từ Yên thuận thế dựa vào lòng anh, bộ dạng hiện tại của anh rõ ràng là muốn tìm sự an ủi từ cô.

“Chưa ăn thì vào bếp ăn đi, để mẹ kêu người hâm nóng đồ ăn cho con.” Minh Tâm quan tâm con dâu và đứa cháu trong bụng cô nhưng cũng không có vắng vẻ con trai, bất quá mấy ngày nay anh đều dùng bữa tối có một mình, nhìn qua quả thật là đáng thương.

Minh Tâm đi rồi, Ám Dạ Nghiên từ phía đối diện nhanh chóng cướp vị trí bên trái của Mạc Từ Yên, trước kia cô cũng thân thiết với Mạc Từ Yên nhưng cũng không đến mức như vậy, ngay từ khi Mạc Từ Yên có thai cô suốt ngày theo đuổi hỏi về chuyện đứa bé, bộ dạng vô cùng tò mò và ham muốn học hỏi, thực chất Mạc Từ Yên cũng chưa có kinh nghiệm làm mẹ nên chẳng thể giải thích các câu hỏi của cô, vì vậy hai cô nàng liền lên mạng tìm hiểu các vấn đề trước và sau khi sinh của thai phụ, hiện tại cô đang cầm một quyển sách dày cộm, không rõ tiêu đề của quyển sách là gì.

“Anh, anh có biết mọi người đang bàn chuyện gì không?”

“Đang bàn chuyện gì?” Anh rất phối hợp mà hỏi lại một câu.

“Mọi người đang tìm một cái tên thích hợp để đặt cho em bé.” Lần đầu tiên lên chức cô, thái độ của Ám Dạ Nghiên quả thật nằm ngoài dự liệu của mọi người, bộ dạng phấn khích của cô như sắp làm cha chứ không phải là cô khiến người khác không khỏi hiểu lầm. Có trời mới biết cô mong muốn có một đứa em trai thế nào, từ nhỏ đến lớn cô đã là con gái út trong nhà, nhận được sự yêu thương của rất nhiều người nhưng cô chưa từng chia sẻ sự yêu thương đó bất kì ai, Ám Dạ Nghiên cũng không muốn bản thân cả đời được sủng ái, ít nhất thì một lần trong đời hãy để cho cô sủng ái ai đó đi đã, cho nên cô rất muốn cha mẹ sinh cho cô một đứa em, tốt nhất là em trai, bởi vì cảm giác làm chị gái rất vui vẻ.

Ám Dạ Duật hơi ngây người: “Đặt tên sao?” Đứa bé chỉ mới hơn một tháng, còn chưa thể xác định là con trai hay con gái mà người nhà anh đã muốn thay nhau đặt tên cho nó, đây không phải là quá sớm sao?

“Đúng vậy, đúng vậy, tên anh em chúng ta đều chỉ có một chữ, anh có nghĩ tên con anh nên là hai chữ không?” Đây mới là vấn đề mà Ám Dạ Nghiên quan tâm, thấy anh không nói gì cô liền quay sang thảo luận cái tên với Ám Dạ Tuấn, trước kia tên của cô và anh trai đều là do ông nội đặt, ông không có cơ hội xen vào, hai người thảo luận về tên của đứa cháu, sau đó không biết sao lại chuyển đề tài sang lịch sử cái tên của Ám Dạ Nghiên, nói tóm lại phòng khách bốn người thì hai người bên cạnh không ngừng trao đổi, hai người còn lại chỉ ngồi nhìn rồi cười.

“Mọi người chỉ là đùa cho vui thôi.” Mạc Từ Yên kéo tay anh, cô cũng biết chuyện đặt tên này là quá sớm, đứa bé trong bụng cô còn chưa thành hình, làm sao biết được con trai hay con gái mà đặt tên? Nhưng người nhà Ám Dạ gia lại đối với sự việc này rất phấn khích, cô cũng không nỡ dập tắt đi niềm vui của họ, cho nên mới có một màn đặt tên này, mọi người nói, Mạc Từ Yên ngồi nghe, lâu lâu lại hường ứng khi gặp một cái tên hay, bầu không khí này cũng không tệ.

“Anh biết.” Ám Dạ Duật cũng cười.

Lúc này Minh Tâm đã đi ra, nhìn một nhà bốn người vui vẻ như vậy liền nhanh chóng gia nhập cuộc trò chuyện, cũng không quên nhắc nhở Ám Dạ Duật là bữa tối đã hâm nóng lại, anh thấy vậy cũng không có ở đây nữa, đi vào bếp dùng bữa, trước khi đi không quên đặt một nụ hôn lên má của cô.

Ám Dạ Duật một mình dùng bữa, một nhà bên đây thì lại ăn trái cây tráng miệng cho tiêu hóa bữa tối, đợi khi anh dùng bữa xong thì cuộc trò chuyện vẫn chưa kết thúc, Ám Dạ Duật về phòng tắm rửa, Mạc Từ Yên thấy vậy cũng viện lý do để về phòng mình, nhưng Ám Dạ Nghiên nào chịu tha cho cô, quần lý cô không ngừng. Sau đó Minh Tâm còn chuẩn bị một chén canh đồ bỏ, Mạc Từ Yên muốn về phòng? Không phải là không được, cô chỉ cần uống hết chén canh đó, bà lập tức hạ lệnh cho cô về phòng, cho dù là Ám Dạ Nghiên cũng sẽ không dám quần lý cô nữa, Mạc Từ Yên thấy vậy cũng chỉ đành bất lực uống hết chén canh, chén canh này tuy bỏ nhưng mùi vị có chút khó uống, bề ngoài cô không có biểu cảm gì nhưng trong lòng thâm than không thôi, đến lúc được ân xá về phòng thì anh đã sắp tắm xong.

Từ khi hai người dọn ra ngoài căn phòng vẫn được dẫn quét tước sạch sẽ, không có một hạt bụi nào, quần áo trong tủ cũng đã được dọn về, cảm giác ở nơi này chẳng khác nào đang ở Ám Dạ Đế Cung, hưởng hồ đây không phải lần đầu tiên hai người ở đây, Mạc Từ Yên nhanh chóng thích ứng.

Ám Dạ Duật từ phòng tắm bước ra đã thấy cô gái đang tựa người vào gối ở trên giường, mặc áo thun vào người anh nhanh chóng chui vào ổ chăn của cô, thân thể anh vừa tắm xong, còn mang theo mùi hương thoang thoảng của xà phòng, đồng thời cũng hòa quyện với hương thơm trà xanh trên người anh, hai mùi hương đó đan xen vào nhau, không hề khó ngửi mà ngược lại càng khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Sáng nay dùng bữa sáng xong cô liền lấy điện thoại gọi cho Tôn Lãnh Diệt, có chuyện muốn nhờ người thì gặp mặt sẽ có thành ý hơn nhưng Minh Tâm không cho phép cô ra ngoài một mình, nếu cô muốn ra ngoài thì phải có người bên cạnh, Mạc Từ Yên tất nhiên không thể đưa nhiều người như thế đi gặp Tôn Lãnh Diệt được cho nên chỉ có thể nói chuyện với hắn qua điện thoại, may mắn là Tôn Lãnh Diệt còn biết thông cảm cho cô. Cô đem tình trạng của Ám Dạ Duật nói cho hắn biết, hắn cũng đã đồng ý giúp cô, mặc dù thái độ của Tôn Lãnh Diệt có phần không nghiêm túc nhưng cô biết hắn không phải là loại người hứa suông, bởi vì hắn là người bạn thân nhất của anh, chắc chắn cũng sẽ quan tâm anh không hề thua kém cô.

Ám Dạ Duật lấy gối của mình để ra sau lưng, tựa người vào đầu giường giống như cô, chính là anh lúc này đã ôm cô vào lòng, thân thể anh mát lạnh, thân thể cô lại ấm áp, tựa như nước với lửa, vốn dĩ là phải đối nghịch gây gắt nhưng lúc này lại giao hòa với nhau.

Thời gian đầu mang thai, Minh Tâm vốn muốn tách hai người ra, bởi vì sợ ban đêm Ám Dạ Duật kim lòng không được mà làm chuyện xấu xa gì đó, nhất định sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng, Ám Dạ gia nhiều phòng như vậy, nếu muốn phân cũng là Ám Dạ Duật chuyển sang phòng khác thể nhưng anh không chịu, hai người bắt đầu tranh luận, không ai nhường ai, rốt cuộc sau đó Minh Tâm lại là người chịu nhường, nguyên nhân anh đưa ra rất đơn giản, ban đêm cô có chuyện gì cũng không biết gọi ai, có anh bên cạnh chăm sóc là tốt nhất.

“Anh sao vậy?” Lúc này mọi người nói chuyện anh chỉ ở bên cạnh nhìn chứ không tham gia vào câu chuyện, phụ nữ vốn nhạy cảm, phụ nữ mang thai lại càng nhạy cảm, một hành động một lời nói cũng có thể khiến cô suy nghĩ lung tung, có vẻ như đối với việc cô mang thai anh không mấy hào hứng lắm.

“Chúng ta không sinh con được không?” Giọng nói anh trầm thấp như tiếng đàn dương cầm vang bên tai cô nhưng nội dung của nó khiến cô cảm thấy lạnh lẽo.

Cô không tức giận mà hỏi ngược lại anh: “Vi sao anh lại không muốn sinh con?” Với cô mà nói anh là người quan trọng nhất, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, bất quá đó là trước khi cô phát hiện mình mang thai, hiện tại thân là người làm mẹ, lại là lần đầu tiên, trong lòng Mạc Từ Yên có một cỗ vui sướng khó tả, nếu anh không muốn đứa bé này, Mạc Từ Yên cũng không biết phải làm sao.

“Chúng ta còn trẻ, kết hôn chưa lâu, còn chưa hưởng tuần trăng mật mà lại sinh con như vậy không phải là quá sớm sao? Huống hồ sinh con sớm không có lợi với em.”

Không nghĩ đến anh lại nói ra một đồng lý do thế nào, Mạc Từ Yên có chút bất đắc dĩ, mọi chuyện thành thế này không phải là do lỗi của anh tối nào cũng cố gắng hết sức nên mới có thành quả như ngày hôm nay sao? Hiện tại lại bày ra bộ dạng oán trách này là thế nào chứ?

“Em biết anh lo lắng cho em, chính là em đã mang thai rồi, làm sao có thể nói không sinh là không sinh được?” Cô thờ dãi một hơi, cố gắng khuyên nhủ anh, cô không thể nổi giận với anh, cô biết anh còn có gương mặt đen tối khác nhưng anh đã giấu nó đi, anh không muốn để cô nhìn thấy gương mặt đó của mình, bởi vì như vậy cho nên cô không thể làm cho anh tức giận.

Anh trầm mặc không nói, bàn tay trên eo cô bắt giác siết chặt, sợ anh tức giận Mạc Từ Yên thuận thế chui vào lòng anh, cầm lấy bàn tay mát lạnh của anh đặt lên bụng mình.

“Trước kia em chưa từng mang thai cho nên em không thể nào hiểu được cảm giác làm mẹ là như thế nào, chính là hiện tại biết bản thân mang thai, anh có biết cảm giác đầu tiên của em là gì không?” Mạc Từ Yên cười, nụ cười như gió xuân thổi ba, ấm áp như mặt trời ngày hạ, khiến người xung quanh bị thu hút.

“Trong bụng đột nhiên lại có một sinh mạng, cảm giác này vô cùng kì diệu, kì diệu đến mức khiến em sinh ra cảm giác thân thiết, mặc dù đứa bé có chưa bao lâu nhưng em lại muốn bảo vệ nó.”

Bàn tay đặt lên bụng cô tựa hồ như có thể xuyên qua lớp vải mỏng manh chạm đến da thịt nóng ấm, anh không có phản bác lại lời cô nói, chỉ im lặng lắng nghe, bàn tay trên bụng phẳng lì cô đôi lúc di chuyển, sau đó bắt đầu xoa nhẹ, anh không dám dùng lực đạo quá mạnh, sợ sẽ tổn thương cô.

“Đứa bé là con của chúng ta, là kết tinh tình yêu của anh và em, chúng ta sinh nó ra với được không?” Cô dùng giọng điệu dỗ con nít để nói chuyện với anh, chỉ mong có thể thuyết phục anh thay đổi suy nghĩ.

Đứa bé là con của chúng ta...

Kết tình tình yêu của anh và em...

Quả nhiên cô rất quan tâm đến đứa bé trong bụng.

“Được rồi.” Anh gật đầu, lấy gối để cô nằm xuống, sau đó cẩn thận đắp chăn lên người cô, anh nằm bên cạnh cô bàn tay đặt lên bụng cô vẫn chưa lấy xuống, dường như không có ý định lấy xuống, bàn tay anh cũng không có dùng bao nhiêu lực nên cô cũng chẳng thấy nặng bụng nên mặc kệ anh làm như vậy.

“Chúng ta sẽ sinh đứa bé ra, ngoan, ngủ đi.” Trước khi cô nhắm mắt anh đặt một nụ hôn lên trán cô, nhận được sự thỏa hiệp của anh cô yên tâm, rất nhanh liền rơi vào giấc ngủ, một đêm vô mộng.

Sau khi thuyết phục được Ám Dạ Duật, điều Mạc Tử Yên cần làm chính là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, anh vẫn đến công ty như bình thường, Mạc Tử Yên được người nhà Ám Dạ gia chăm sóc chẳng khác nào công chúa hoàng tộc, mỗi ngày ba bữa đều được dâng tới miệng, ngoài ra còn có các canh bổ và các món tráng miệng khác, đối với đãi ngộ này cô không thể từ chối nên chỉ có thể chấp nhận mặc dù cân nặng của cô đang lên cao vùn vụt, cân nặng vốn là kiêng kỵ của phụ nữ, chẳng có người phụ nữ nào muốn mình mập cho dù là đang mang thai đi chăng nữa, Ám Dạ Nghiên nhìn cô như vậy mặc dù hâm mộ với đãi ngộ của cô nhưng cô ấy vẫn nói: “Nhìn chị như vậy thà sau này em không mang thai còn hơn.” tất nhiên đó cũng chỉ là lời nói đùa nhưng sau đó lại bị Minh Tâm mắng cho một trận.

Mấy tháng đầu thai nhi vẫn chưa có ổn định, Minh Tâm dặn dò cô không được đi lung tung, Mạc Tử Yên cũng sợ bản thân sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi nên rất ngoan ngoãn mà không ra ngoài, cuộc sống chưa yên bình được bao lâu, một tuần sau đó cô liền phải đối mặt với cơn ốm nghén của phụ nữ khi mang thai.

Chưa từng trải qua quả thật là không hiểu, trải qua rồi mới biết cảm giác này khó chịu ra sao, mặc dù phản ứng nôn nghén của cô không nặng như những thai phụ khác nhưng Mạc Tử Yên vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu với phản ứng này, các món ăn mà Minh Tâm nấu ngày thường cô ăn rất ngon miệng nhưng vào thời điểm này cô ăn vào liền nhin không được mà nhổ ra, dường như cả tuần liền cô chỉ uống canh để bồi bổ cơ thể, vốn dĩ đang bị nuôi cho mập mạp hiện tại cô lại tiêu tụy đi rất nhiều, cả nhà nhìn cảnh này không khỏi đau lòng một trận. Minh Tâm cho người đi tìm bác sĩ chuyên khoa sản để đến khám cho cô định kì, Ám Dạ Nghiên cũng thông qua bạn bè mà mua không ít thực phẩm dinh dưỡng cho thai phụ từ nước ngoài, Ám Dạ Duật cũng bớt việc ở công ty mà thường xuyên ở nhà chăm sóc cô, nhìn thân thể gầy gò của cô trong lòng anh rất hối hận vì quyết định của mình, lẽ ra anh không nên đồng ý để cô sinh con, mỗi lần anh lộ vẻ mặt như vậy Mạc Tử Yên liền tức giận đến mức muốn cãi nhau với anh một trận, vì không muốn chọc giận cô nên anh không nhắc đến chuyện này nữa, phụ nữ mang thai tính tình bất thường, anh mới không muốn cùng cô tranh luận.

Ba tháng đầu thời kì mang thai nhanh chóng trôi qua, cơn ốm nghén của Mạc Tử Yên cũng kết thúc, ngày tháng sau đó của cô liền quay về quỹ đạo, cô bị nhốt trong nhà đến mức buồn chán, nếu không phải có Ám Dạ Nghiên cùng Tô Khả Đồng thường xuyên đến thăm cô thì Mạc Tử Yên chắc sẽ không chịu ở yên trong nhà. Theo như bác sĩ đến khám định kì, thai nhi trong bụng cô đã ổn định, cũng bắt đầu thành hình, bác sĩ chân thành khuyên cô nên ra ngoài đi dạo, Minh Tâm nghe được lời này liền giáo huấn bác sĩ vài câu nhưng cũng không hạn chế phạm vi hoạt động của cô nữa, cô có thể ra ngoài nhưng nhất định phải có người đi theo. Mạc Tử Yên muốn cùng Ám Dạ Duật ra ngoài đi dạo, anh cũng rất ngoan ngoãn sắp xếp chuyện công ty liền bồi cô đi dạo, mỗi ngày đi dạo khoảng mười phút, không chỉ giúp sức khỏe của người mẹ tốt hơn mà thai nhi cũng khỏe mạnh, địa điểm mà hai người đi dạo thường thì là khu vực xung quanh nhà, có khi sẽ đi đến công viên, nhưng công viên cuối tuần thường rất đông nên anh bồi cô vào thứ hai, bữa nào trời mưa thì Mạc Tử Yên phải ngoan ngoãn đi dạo xung quanh nhà, mọi người sợ ra ngoài đường trơn trượt sẽ nguy hiểm cho cô.

Đến tháng thứ tư bụng của cô liền lộ rõ, không phải quá to nhưng cũng để lộ, điều này cũng không làm ảnh hưởng đến quá trình sinh hoạt của Mạc Tử Yên, nhưng ban đêm khi ngủ cô đều phải nằm một góc, cách xa Ám Dạ Duật ra một chút hoặc anh sẽ ngủ trên sofa để tránh đụng vào bụng cô. Thời gian này là thời gian thai nhi đang phát triển cho nên mỗi ngày anh đi làm về đều ở bên cạnh cô rồi cùng cô đọc sách, cùng cô xem phim, cùng cô đi dạo thời gian trôi qua thật sự rất chậm, thời gian muốn ở bên cạnh anh như là một giấc mơ vậy, đây có lẽ là tháng ngày hạnh phúc nhất cuộc đời Mạc Tử Yên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ám Dạ Diễm

Dạo gần đây Mạc Tử Yên rất thích ăn, mọi người biết được tin này vừa vui lại vừa sợ, bởi vì thứ cô thích ăn không phải là đồ bỏ chuẩn bị cho thai phụ mà là bánh ngọt, bởi vì mấy tháng đầu đều ăn những thứ dinh dưỡng gì gì đó cho thai phụ cho nên hiện tại Mạc Tử Yên đã không còn vị giác gì đối với những món đó nữa, bất quá ngày ngày cô đều phải ăn, một phần là tốt cho đứa bé trong bụng, thứ hai là do Minh Tâm nấu nướng cực khó, nguyên liệu lại không dễ tìm, cho nên cô cũng chẳng muốn phụ lòng bà, mọi người đều không hề hay biết Mạc Tử Yên đang thèm thứ gì, ngay cả bản thân cô cũng chẳng biết, cho đến khi Tô Khả Đồng xuất hiện.

Từ ngày Mạc Tử Yên mang thai, Ám Dạ Nghiên thường xuyên mang Tô Khả Đồng về nhà để làm bạn với Mạc Tử Yên, lúc đầu Ám Dạ Nghiên mở lời Tô Khả Đồng có chút ngại, cô từ nhỏ đã được chị cô chăm sóc mà lớn, chưa bao giờ biết cách chăm sóc người khác, Tô Khả Đồng cũng biết rõ ba tháng đầu là thời gian thai nhi không ổn định cho nên Mạc Tử Yên sẽ không thể tùy tiện ra ngoài, Ám Dạ Nghiên cũng không đơn thuần muốn cô đến làm bạn với Mạc Tử Yên mà là muốn cô rảnh rỗi đến chăm sóc cô ấy, với một người chưa có kinh nghiệm như cô chỉ sợ bản thân tay chân vụng về không chăm sóc tốt Mạc Tử Yên, chính là sau đó quen rồi cô không còn lo sợ nữa. Theo thường lệ một tuần Tô Khả Đồng sẽ đến Ám Dạ gia hai lần,

hôm nay là thứ bảy, ở trường không có tiết, trong nhà không có gì làm nên cô đến thăm Mạc Tử Yên, bắt quạ đi thăm người ta nên cũng không thể đi tay không, những lần trước cô đều mua thực phẩm dinh dưỡng để cho thai phụ an thai, Mạc Tử Yên dù nhận nhưng có vẻ như chị ấy không thích lắm, vì vậy hôm nay cô muốn đổi sang một món quà khác, vừa lúc có một tiệm bánh mới mở cửa, Tô Khả Đồng liền ghé vào mua một cái bánh ngọt lớn, đủ để năm sáu người ăn.

Cả nhà Ám Dạ gia ngoại trừ Ám Dạ Nghiên đều là người trưởng thành, ông bà già đối với bánh ngọt không có hứng thú, mà Ám Dạ Nghiên hôm nay có việc ra ngoài, cho nên bánh ngọt đặt ở trên bàn không có ai động đến. Trong lúc trò chuyện Tô Khả Đồng thấy được ánh mắt Mạc Tử Yên cứ dán sát vào bánh ngọt trên bàn, nghĩ thầm có lẽ là chị ấy muốn ăn nên cô đi vào bếp tìm dao cắt bánh, Tô Khả Đồng không thạo nhà bếp lắm, loay hoay một hồi mới tìm được con dao để cắt bánh chứ không phải con dao để làm cá, lúc cô quay lại thì cái bánh trên bàn đã bị mờ ra, nửa cái bánh còn lại biến mất không thấy tăm hơi, bàn tay cầm muỗng đang không ngừng đục lỗ trên cái bánh, thời gian cô đi không lâu nhưng Mạc Tử Yên đã xử lí hơn nửa cái bánh, đây rõ cuộc là thêm cỡ nào mới làm ra được?

Mạc Tử Yên bị bắt gặp tại trận nên có chút xấu hổ, nhưng có trời mới biết cô thêm bánh ngọt cỡ nào, ngay từ khi Tô Khả Đồng đem bánh ngọt vào thì mùi hương của nó đã không ngừng dụ hoặc cô, có lẽ Tô Khả Đồng cũng phát hiện nên mới đi vào bếp lấy dao ra cắt bánh cho cô nhưng cô chờ không được, cái bánh cứ nhảy nhót trước mặt cô, mùi hương lại không ngừng lan tỏa, là một tín đồ đối với bánh ngọt cô quả thật không thể cưỡng lại.

Tô Khả Đồng cũng không phải thích ăn đồ ngọt lắm nên cũng chẳng tranh giành gì với Mạc Tử Yên, điều cô cảm thấy kinh ngạc là Mạc Tử Yên lại có thể ăn hết một cái bánh dành cho năm sáu người ăn, nhìn bụng nhỏ hơi nhô ra của người đối diện, bởi vì mang thai nên sức ăn thường gấp hai lần người thường, cũng không biết là cô đang ăn hay đùa bé trong bụng đang ăn nhỉ?

"Lần sau em đến, chị thể nhờ em mua dùm một cái bánh được không?" Mạc Tử Yên ngượng ngùng mở miệng.

"Vâng, chính là chị rất thích ăn đồ ngọt sao?" Tô Khả Đồng không gò ép chối người khác nên khi Mạc Tử Yên vừa đưa ra yêu cầu cô đã lập tức đồng ý, chính là cô vẫn cảm thấy bản thân nên hỏi ý kiến của Minh Tâm trước, cô cũng không biết phụ nữ có thai nên ăn nhiều đồ ngọt hay không, dù sao cô cũng không rành về chuyện này lắm, nếu cô để Mạc Tử Yên ăn một cách không tiết chế như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì cô không thể gánh vác.

"Ừm, chị rất thích đồ ngọt." Nhắc đến đồ ngọt hai mắt cô liền sáng lấp lánh khiến người đối diện bị chọc cười.

"Em nghe nói thai phụ mang thai mà thích ăn đồ ngọt sẽ sinh con gái, có lẽ đứa bé trong bụng chị là con gái đấy." Tô Khả Đồng nói đùa một câu.

"Con gái sao?" Mạc Tử Yên ngẩn ra, không nghĩ là còn có chuyện như vậy.

"Đúng vậy, chị thấy con trai hay con gái?"

"Chị..." Cô nấp môi, không nói được lời nào, đối với cô mà nói con trai hay con gái cũng đều như nhau, chính là trước kia chưa từng mang thai nên cũng không có nghĩ đến vấn đề này, hiện tại lại bị hỏi nên cũng chẳng biết trả lời thế nào. Cô vô thức lấy tay vuốt bụng mình, con trai hay con gái cũng đều là con của cô, đó là suy nghĩ của cô nhưng anh có nghĩ như vậy không?

Cả ngày hôm đó Mạc Tử Yên đều là bộ dạng ngẩn ngơ ngồi suy nghĩ, một nhà Ám Dạ gia nhìn cô như vậy rõ cuộc cũng nhìn không được mở miệng hỏi, chính là cô không có trả lời, bộ dạng càng rối rắm hơn khiến cả nhà không biết làm sao cho phải, buổi tối Ám Dạ Duật trở về, còn chưa hiểu vấn đề đã bị Minh Tâm giao cho một nhiệm, nhưng anh còn chưa mở miệng thì cô đột nhiên nghiêm túc hỏi anh một câu: "Anh thích em sinh con trai hay con gái?"

Ám Dạ Duật rõ ràng ngây người: "Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?"

Mạc Tử Yên mới đem chuyện lúc sáng nói cho anh nghe, Tô Khả Đồng mang bánh đến thăm cô bị cô quét sạch, sau đó cô ấy nói thai phụ thích ăn đồ ngọt sẽ sinh con gái, điều này khiến tâm tình cô có chút bồn chồn lo sợ. Đối với cô mà nói sinh con trai hay con gái không quan trọng, bởi vì đó là con của cô, nuôi một con chó lâu ngày cũng có tình cảm hưởng hờ là đứa bé nằm ở trong bụng cô hơn chín tháng, cô làm sao có thể không quan tâm tới đứa bé này? Bất quá đó cũng chỉ là suy nghĩ của người làm mẹ, người khác không nghĩ như vậy thì làm sao? Quan trọng nhất vẫn là anh, cô cũng không biết anh thích con trai hay con gái nhưng từ khi mang thai có vẻ như anh không hề thích đứa nhỏ này, nếu không phải bản thân thuyết phục anh thì chưa chắc anh đã đồng ý chấp nhận đứa bé, cho nên tâm tình Mạc Tử Yên bắt đầu sa sút.

Ám Dạ Duật nghe vậy cười khỏ, mọi người đều nói phụ nữ mang thai sẽ dễ suy nghĩ lung tung, lời này quả thật không sai, chỉ vì một câu nói đùa của Tô Khả Đồng mà cô lại xem đó là sự thật, còn buồn rầu vì nó suốt một ngày hôm nay. Xem ra sau này anh không nên để mọi người nói đùa trước mặt, mặc dù biết Tô Khả Đồng không có ý xấu, chỉ là đề phòng vẫn tốt hơn, nếu không cô sẽ xem nó là sự thật rồi làm ra chuyện gì không biết.

"Con trai hay con gái, quan trọng sao?" Đối với anh mà nói cô mới là quan trọng nhất, còn những thứ khác anh đều không quan tâm, nhưng hết lần này đến lần khác cô lại quan tâm đến đứa bé trong bụng của mình, cho nên anh mới đề cô sinh đứa bé ra, chỉ là hiện tại đứa bé còn chưa sinh đã khiến cô không ngừng suy nghĩ về nó, nếu sinh rồi có phải là chiếm cô với anh luôn không? Đây không phải là điều anh muốn.

"Anh không thấy quan trọng sao?" Mạc Tử Yên cẩn thận hỏi lại.

"Con trai hay con gái không quan trọng, chỉ cần em sinh thì anh đều thích." Anh buông lời dụ dỗ, cố gắng khiến cô quên đi vấn đề này.

"Thật sao?" Có câu trả lời này của anh, gương mặt của cô liền xuất hiện nụ cười, hai mắt cũng cong lên để lộ sự vui vẻ. Nghĩ đến anh là con trai một trong nhà, nếu hiện tại cô sinh con gái thì sau này sẽ phải sinh thêm một đứa bé trai để kế thừa Ám Dạ gia, bất quá cô lại có chút không muốn mang thai thêm lần nữa, ngoại trừ giám giá trong bụng có thêm một sinh mạng thì những thứ khác đều là cực hình, cô cảm thấy tốt nhất là lần này bản thân nên sinh con trai đi, chính là chuyện này để cô có thể quyết định sao?

"Ngoan, chúng ta đi ngủ có được không?" Anh ôm cô vào lòng, bàn tay không ngừng du ngoạn khắp người cô, vốn là mới tắm xong mát lạnh, hiện tại cả người cô như bị lửa đốt, âm thanh người đàn ông nỉ non bên tai cô khiến Mạc Tử Yên thở dốc một hơi.

"Duật đừng mà, em đang mang thai." Cô kéo tay anh lại, không để anh làm ra hành vi hư hỏng thêm nữa, chính là tay cô hiện tại không có lực nên bị bàn tay to lớn của anh nắm lấy đùa bỡn.

"Bác sĩ nói qua ba tháng đầu thai nhi đã ổn định, chúng ta có thể tiến hành hoạt động mạnh." Hơi thở anh phun lên vành tai cô, hơi thở nóng rực khiến Mạc Tử Yên có cảm giác bản thân như đang ở trong lò lửa.

Mạc Tử Yên bị anh nói đến đỏ mặt: "Anh nhìn một chút đi..."

"Còn đến hơn năm tháng nữa, em bảo anh nhìn thế nào?" Anh rõ ràng không phục.

Người đàn ông nào sao lại như thế chứ?

"Bà xã chúng ta vận động làm nóng người một chút đi."

Mạc Tử Yên đẩy anh ra: "Ai muốn làm nóng người với anh chứ?"

Anh ôm lấy cô đặt lên người mình, khiến quay lưng lại với anh, một tay anh giữ chặt eo cô không an phận sờ vào nơi riêng tư, một tay vừa ngăn chặn tay cô lại như đang đùa bỡn nhũ hoa trước ngực cô, Mạc Tử Yên vô lực để mặc anh đùa bỡn.

"Bà xã, hôm nay anh cho em ở trên." Cách một lớp vải mỏng manh, từng lớp da thịt bị anh sờ liến nóng rực cả lên, mông cô ngồi trên vật nam tính của anh, cả hai không ngừng ma sát với nhau.

"Ai muốn ở trên chứ?" Bị anh trêu chọc cả người cô liến xụi lơ, không có chút sức lực tựa lưng vào lòng giường rắn chắc của anh, căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng nước rất nhỏ cùng tiếng rên rỉ của phụ nữ.

~~~~~

"Bà xã, anh về rồi." Phòng khách rộng lớn chỉ có âm thanh của ti vi truyền, đến gần anh mới thấy một cô gái đang nằm trên sofa, trên người đắp thêm một cái chăn lớn, để lộ cái đầu, bởi vì cô quay lưng về phía anh nên Ám Dạ Duật không biết là cô đang ngủ hay đang xem ti vi.

Mạc Tử Yên mơ mơ màng màng bị gọi dậy, còn chưa kịp hoàn hồn thì một nụ hôn như gió lốc rơi xuống môi cô, tàn phá môi cô một lúc mới rời đi.

"Sao anh về sớm vậy?" Mạc Tử Yên nhìn đồng hồ trên tường, đồng hồ điểm đến một giờ trưa, giờ này anh hẳn là phải ở công ty chứ?

"Em có hẹn với bác sĩ siêu âm lúc ba giờ, anh sợ còn ở công ty nữa sẽ không thể đưa em đi được."

"Anh đã ăn gì chưa?" Ba giờ, còn phải thêm hai tiếng nữa.

Ám Dạ Duật lắc đầu, thấy cô muốn ngồi dậy liền vươn tay đỡ cô, chẳng bị rớt xuống để lộ thân hình mềm mại dưới lớp quần áo, cô chỉ mặc một chiếc váy bằng vải tơ tằm, nhìn cô ăn mặc mỏng manh như vậy, anh có chút không vui.

"Sao em lại mặc như vậy, không lạnh sao?" Anh vội lấy chăn trùm lên người cô lại.

Mạc Tử Yên lắc đầu: "Nóng."

"Nóng mà còn trùm chăn à?" Ám Dạ Duật buồn cười.

"Mấy lạnh lạnh."

"Thế sao không tắt máy lạnh đi?" Nhìn nhiệt độ của máy lạnh hiện số hai mươi, không phải quá thấp nhưng với không khí thế nào cũng đã lạnh với cô, anh định giờ tắt máy lạnh đi thì cô lại ngăn cản.

"Tắt máy lạnh sẽ nóng."

Ám Dạ Duật không còn lời nào để nói, suy nghĩ của phụ nữ mang thai anh không theo kịp.

"Mình đi ăn cơm đi." Mạc Tử Yên xoa bụng có chút lớn của mình.

"Em chưa ăn à?" Anh lo lắng, mọi ngày cô đều anh dùng bữa rất sớm, có phải hôm nay lại giờ tỉnh tỉnh mà bỏ ăn hay không? Nếu thực sự như vậy sao mẹ anh không quản cô?

Mạc Tử Yên bày ra vẻ mặt vô tội: "Em ăn rồi nhưng là hiện tại có chút đói."

Anh vỗ trán, sao lại quên mất phụ nữ mang thai sẽ ăn nhiều gấp hai người thường chứ?

Anh đỡ cô vào bếp, cho người hâm nóng lại thức ăn, còn dặn dò người làm thêm một vài món cho cô, trên bàn ăn chủ yếu là anh gấp thức ăn cho cô, bản thân cũng không có ăn được bao nhiêu.

Sau khi ăn xong chính là đi dạo để tiêu hóa thức ăn, mặc dù anh không có thói quen này nhưng từ khi mang thai sinh hoạt giữa hai người liền là như vậy, bất quá giờ này trời vẫn nắng, không thể đi dạo trong vườn được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô. Nhưng Mạc Từ Yên lại muốn đi ra ngoài dạo, hết cách anh chỉ đành nghe lời cô, thay đồ xong liền lấy xe chở cô đi, thời gian cũng không còn sớm, lái xe chở cô vòng vòng khi đến bệnh viện cũng đúng giờ, chính là giữa đường Mạc Từ Yên lại kêu ngừng xe.

Là một cửa hàng trẻ em bên đường, nhìn cô có vẻ thích thú nên anh liền đi đỗ xe, sau đó cùng cô đi vào cửa hàng, bên ngoài trưng bày rất đẹp, cửa hàng không lớn lắm nhưng lại có đầy đủ các mặt hàng dành cho trẻ nhỏ, bất kể là sữa bột quần áo hay đồ chơi đều không thiếu món nào.

Nhìn thấy hai người bước vào hai mắt nhân viên phục vụ liền tỏa sáng, nam thanh nữ tú đứng một chỗ thật đẹp đôi, nhân viên phục vụ muốn nhiệt tình tư vấn nhưng lại bị anh từ chối, có chút thất vọng quay về quầy.

Mạc Từ Yên đi đến khu đồ chơi, ánh mắt rơi vào con búp bê công chúa trên kệ, Ám Dạ Duật thấy vậy liền lấy xuống cho cô, cô thích thú bóp bóp vài cái.

"Hồi nhỏ em cũng có chơi búp bê nhưng sau đó em thấy nó vô vị quá nên không chơi nữa."

Búp bê nhanh chóng bị trả lại chỗ cũ.

"A, ngựa gỗ, đây là đồ chơi của con trai mà nhỉ? Anh nói xem con chúng ta có thích không?" Mạc Từ Yên cầm mô hình ngựa gỗ lên, ngựa được làm bằng gỗ, toàn thân bao phủ một màu đỏ, chính là cứng quá, không thể bóp.

Còn chưa xác định được con của chúng ta là con trai hay con gái là cô đã muốn mua đồ chơi rồi sao?

Ám Dạ Duật kiên nhẫn đưa cô đi dạo một vòng quanh cửa hàng, sau đó hai người thu thập cũng không ít, bất kể là đồ con trai hay con gái chỉ cần cô thích anh liền mua, thấy đã sắp đến giờ hẹn, Ám Dạ Duật thanh toán xong liền đưa cô đi ra ngoài.

"Tôi không hợp tác với các người đâu, Trác thị đã phá sản rồi thì còn ai muốn hợp tác nữa chứ?" Người đàn ông nói xong liền phát tay bỏ đi, Trác Lâm siết chặt bản hợp đồng trong tay cũng không có ý định đuổi theo người đàn ông đó nữa, hắn quay đầu nhìn đến hai người cũng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn vào người Mạc Từ Yên, cô ngày càng xinh đẹp ra rồi, vô tình đụng trúng bụng đag nhô ra của cô, đáy lòng có chút ê ẩm không rõ.

"Trác tổng." Ám Dạ Duật mở miệng chào hỏi, một tay xách túi lớn túi nhỏ, tay còn lại vòng ra eo cô thể hiện sự chiếm hữu, rõ ràng anh đã nhận thấy ánh mắt hắn nhìn cô.

"Ám Dạ tổng, tôi đã không còn là Trác tổng nữa rồi." Đối với lời nói của Ám Dạ Duật, Trác Lâm cũng không thấy tức giận, đó chỉ là phép lịch sự mà thôi, bất quá khi nhìn thấy hành động của anh, hắn bất giác cười khổ.

"Lâu quá không gặp." Ánh mắt hắn từ đầu chí cuối vẫn chỉ dừng lại ở trên người cô.

Mạc Từ Yên gật đầu: "Anh vẫn tốt chứ?"

"Không tốt nhưng cũng không tồi, tôi bắt đầu làm lại từ đầu." Đối với hoàn cảnh của mình, Trác Lâm nói ra cũng không cảm thấy ngại ngùng, hắn đã nhìn thấy ánh mắt khinh thường của người nọ rất nhiều lần, thêm một người cũng chẳng sao.

"Làm lại từ đầu cũng tốt." Cô biết rõ Trác Lâm không phải là loại người dễ dàng bỏ cuộc như vậy, nếu không trước kia cô cũng đã không thích hắn.

"Cô có thai rồi, chúc mừng." Lời nói này nói ra thật sự rất ngượng miệng nhưng nhìn cô hạnh phúc như vậy, hắn cũng muốn mở miệng chúc phúc cô, nếu hắn nhận ra mọi chuyện sớm hơn thì hiện tại người bên cạnh cô đã là hắn, bất quá trên đời này không có "nếu".

"Cảm ơn, đã được năm tháng rồi." Mạc Từ Yên mỉm cười, lời chúc phúc này cô nhận.

Hai bên không ai nói thêm gì nữa, không khí lâm vào xấu hổ.

"Vân Tịnh Giai... sao không thấy bên cạnh anh?" Dù sao đó cũng là chị họ của cô, mặc dù cô không chấp nhận nhưng về mặt huyết thống vẫn là không thể chối cãi.

"Cô ấy... về nhà mẹ của cô ấy rồi." Ngày đó xác thực là hắn rất tức giận, hắn tức giận vì cô đã lừa dối hắn, tức giận vì cô phản bội hắn nhưng hắn biết bản thân không có tư cách tức giận với cô, trong lòng hắn đã có người khác, tình cảm dành cho cô không còn, là bản thân hắn có lỗi với cô, hắn làm sao có thể trách mắng cô?

Hắn để cô rời đi một phần là vì tức giận, một phần là vì tình hình của Trác thị không thể cứu vãn được nữa, mà Vân gia bên kia cũng không được yên bình, hắn biết Vân Tịnh Giai yêu hắn, cô muốn giúp hắn để xây dựng lại sự nghiệp, muốn ở bên cạnh hắn đồng cam cộng khổ nhưng những lời này nói dễ hơn làm, hắn không thể ích kỷ, bản thân cô ở phía trước vẫn còn một tương lai tươi sáng, nhà mẹ của cô vẫn có năng lực chăm sóc cô, còn hắn thì không. Cô ở bên cạnh hắn sẽ không thể phát triển bản thân, cô tài năng như vậy, hắn không muốn liên lụy đến cô, càng không muốn phá hỏng tương lai của cô, so với ở bên cạnh hắn thì ở bên người đàn ông khác cô sẽ hạnh phúc hơn, hắn đã làm tổn thương Mạc Từ Yên, không thể tiếp tục làm tổn

thương Vân Tĩnh Giai nữa, nếu hần không tàn nhẫn buông lời chia tay, Vân Tĩnh Giai sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, sau này gặp lại ở bên cạnh cô đã là một người đàn ông khác, tốt hơn hần, đối xử với cũng tốt, còn hần... nhiệm vụ hiện tại của hần là xây dựng lại Trắc thị, những chuyện khác hần không muốn quan tâm nữa.

"Như vậy, tạm biệt." Hai bên nói lời tạm biệt, mỗi người đều bước vào con đường mới của bản thân, không còn bị quá khứ níu kéo nữa.

Ám Dạ Duật đưa cô đến đến bệnh viện siêu âm, đã đến tháng thứ năm cho nên xác suất phát hiện giới tính thai nhi là rất cao, trong lúc chờ đợi kết quả, so với nah bình tĩnh như thường thì Mạc Từ Yên lại có chút lo âu, lúc này cô nghe thấy giọng nói rất quen thuộc, quay đầu nhìn lại thì thấy một cô gái trẻ tuổi được một người đàn ông trung niên đỡ vào bệnh viện, bụng cô ta cũng nhô ra chứng tỏ là đang mang thai.

Kể từ sự việc lần trước Lãnh An Nhiên cùng Vân Uyển hợp tác bắt cóc cô được anh cứu ra cô cũng không còn nghe tin tức về hai người đó nữa, không nghĩ lần này lại gặp phải Vân Uyển, ngạc nhiên hơn là bên cạnh cô ta đã xuất hiện một người đàn ông, người đàn ông đó trạc tuổi Mạc Vũ Hiên nhưng không có khí chất như ông, bụng phệ mặt khi, khi tức giận lên thì càng khó nhìn, bộ dạng của ông ta như nhà giàu mới nổi, mặc đồ hàng hiệu nhưng không có tướng giàu sang.

Hai người đang cãi nhau, có vẻ như liên quan đến đứa bé trong bụng của Vân Uyển, cuộc cãi và càng thêm kịch liệt, Mạc Từ Yên mơ hồ nghe thấy người đàn ông đó nói bản thân không phải là cha của đế bé, sau đó Vân Uyển lại khóc lóc nài nỉ, người đàn ông thấy nhiều người chú ý như vậy liền quay người đi, Vân Uyển cũng lập tức đuổi theo sau.

Mạc Từ Yên không phải Vân Uyển nên cô không biết cuộc sống mấy tháng qua của Vân Uyển trải qua thế nào, kế hoạch của Lãnh An Nhiên thất bại, cô ta còn chưa thể lo cho mình thì làm sao quan tâm đến Vân Uyển, Vụ gia bên kia nhận tiền của nhà trai cũng nhanh chóng tiêu xài hết, vì vậy Vụ Tú Ngọc liền cho người bắt Vân Uyển về, không có Lãnh An Nhiên ngăn cản, Vụ gia bắt người về không tốn sức lực. Vụ gia chọn cho Vân Uyển một người chồng, là đại gia của Hồng Kông, sau đó đến S thị làm ăn, tuổi ông ta cũng độ tuổi cha cô nhưng còn chưa có vợ, phải nói là vợ cả của ông ta đã mất nên ông ta muốn lấy thêm một người vợ nữa, Vân Uyển tuổi trẻ lại xinh đẹp, ông ta nhanh chóng lấy cô vào cửa, chính là trong nhà ông ta còn có một người con trai, hơn nữa người đàn ông đó chính là người đàn ông cướp đi lần đầu tiên của mình, ma xui quỷ khiến ở cùng với hần, sau đó Vân Uyển có thai, chồng của cô ta mới đưa cô ta đi khám thai, phát hiện đứa bé không phải con hần, mới có sự tình như bây giờ, về phần đứa bé là con của ai thì sợ chỉ Vân Uyển mới biết.

Vân Uyển rời đi không lâu bác sĩ mới cho gọi người vào để thông báo kết quả, những ánh mắt mong chờ và lo âu của Mạc Từ Yên cùng với sắc mặt bình tĩnh của Ám Dạ Duật bác sĩ nói hai chữ rồi đưa tờ giấy kết quả.

Con trai.

Kết quả siêu âm cho thấy đứa bé trong bụng cô là con trai.

Mạc Từ Yên vui mừng phát khóc, bởi vì không cần mang thai thêm lần nữa, chính là sắc mặt Ám Dạ Duật lại lạnh như âm hàn, một đứa con trai... anh nhanh chóng thấy được hình ảnh đứa bé trai ngày ngày quấn lấy cô, đầy lòng liền xuất hiện tia buồn bực.

Có kết quả xét nghiệm người nhà Ám Dạ gia lại cẩn thận hơn nhiều, đồ dùng sinh hoạt, quần áo thậm chí là phòng của em bé Minh Tâm đều đã cho người chuẩn bị, chỉ đợi cô sinh đứa bé ra, thời gian nhanh chóng trôi qua, còn một tuần nữa là đến ngày cô sinh. Chính là không ngờ Mạc Từ Yên đang ngồi ăn trái cây ở phòng khách lại ôm bụng kêu đau, một nhà ba người Ám Dạ gia gấp đến phát điên, đều lộ vẻ mặt "Chẳng phải nói một tuần nữa sao?" rồi nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện, Ám Dạ Duật nhận được tin cũng nhanh chân chạy đến bệnh viện, vừa lúc Mạc Từ Yên sắp bị đưa vào phòng sinh nở, trước khi đi anh đã nắm chặt tay cô và cho cô một ánh mắt yên tâm, anh ní non bên tai cô: "Không sao đâu."

Mạc Từ Yên vào phòng sinh đã hơn hai tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy động tĩnh, Mạc gia bên kia đã đuổi đến đây, Tôn Lãnh Diệt biết tin cũng chạy đến, lúc này trong phòng sinh truyền ra tiếng kêu la của Mạc Từ Yên cùng tiếng động viên của bác sĩ anh gấp muốn đẩy cửa xông vào, may mà Tôn Lãnh Diệt nhanh chân kéo lại, sau đó tiếng khóc liên thấp dần, kèm theo đó là tiếng khóc của trẻ con.

Một ngày sau đó trên giường bệnh, nắm lấy tay nhỏ của đứa bé, gương mặt Mạc Từ Yên lộ vẻ nhu hòa.

"Con đã đặt tên cho đứa bé chưa?" Vân Hình Như ngồi một bên, nhìn cảnh con gái ôm cháu, gương mặt lộ vẻ xúc động, con gái bà lớn rồi, sau này sẽ làm mẹ.

"Cha mẹ chồng của con đã đặt rồi, là Ám Dạ Diễm." Đối với chuyện đặt con,ai đặt Mạc Từ Yên cũng chẳng quan tâm.

Ám Dạ Nghiên bên cạnh kêu lên: "Diễm? Mẹ muốn một nhà ba người bọn họ nóng đến cháy người luôn à?"

(Yên (烟): khói, Duật (燭): ánh lửa và Diễm (炎): ngọn lửa đều có bộ hỏa (火))

"Sao lại là nóng đến cháy người? Phải là ấm áp mới đúng."

Tiểu Diễm.

Ám Dạ Diễm.

Con của mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Gặp được em, thật tốt

Đạo gần đây xung quanh đường Vắn Nguyệt xuất hiện thêm một tiệm hoa, trước kia đường Vắn Nguyệt vốn dĩ là khu đô thị sầm uất, sau đó các trung tâm thương mại dần phát triển, khu phố sầm uất cũng bị rơi vào quên lãng, mặc dù không còn náo nhiệt như xưa nhưng khu phố vẫn đông người qua lại, tiệm hoa đột nhiên xuất hiện cũng không gây nhiều sự chú ý.

Đối diện với tiệm hoa vừa mới khai trương không lâu là tiệm hoa Diệp Diệp, cái tên thật phần nữ tính, tiệm hoa này xuất hiện mấy năm trước, chủ tiệm hoa là một cô gái ngoài hai mươi, mọi người xung quanh đều nghĩ đó là tên của cô chủ tiệm hoa. Không ai biết bộ dạng cô chủ tiệm hoa thế nào, cho dù là khách hàng quen thuộc hay người qua đường đều chưa từng thấy qua gương mặt của cô chủ, không phải cô chủ là boss thần bí đứng sau để nhân viên trông coi cửa tiệm, mà là bởi vì cô chủ suốt ngày mang khẩu trang, mặc kệ là làm việc hay nghỉ ngơi, thậm chí khi ăn trưa cũng chỉ ăn một mình. Có người từng tò mò hỏi qua thì cô bảo trên mặt mình có vết sẹo không tiện để lộ, phụ nữ đều yêu thích cái đẹp nên cũng không ai hỏi đến chuyện này nữa, sợ động đến nỗi đau của cô, bất quá một số người khách qua đường tò mò hỏi cô cũng chẳng tỏ thái độ tức giận mà điềm đạm trả lời, những người xung quanh sớm đã quen thuộc với cô chủ tiệm hoa suốt ngày mang khẩu trang đi qua đi lại nhưng lại có thái độ phục vụ rất tốt này, trải qua hơn ba năm sớm đã thành hàng xóm thân thiết, chính là cô chủ này đối với ai cũng không xa không gần.

6:00 giờ sáng, theo thường lệ của người làm ăn thì đây là thời gian các cửa hàng sẽ mở cửa, tiệm hoa Diệp Diệp cũng không ngoại lệ, đồng hồ điểm đúng giờ thì có người xuất hiện ở trước cửa tiệm hoa, sau khi dọn dẹp cửa hàng một lúc thì cô nhanh chóng dọn hoa ra ngoài, buổi sáng rất ít người mua hoa, cho nên cô chủ làm việc rất từ tốn.

Hôm nay là tiết Thanh minh, ngày mà mọi người sẽ đi viếng mộ người thân bạn bè, đường Vắn Nguyệt nằm ở bên cạnh nghĩa trang Hoa Sơn, nghĩa trang Hoa Sơn là nghĩa trang lớn nhất thành phố S, đồng thời cũng là nghĩa trang duy nhất ở nơi này, muốn đi vào nghĩa trang phải đi qua con đường Vắn Nguyệt này. Mỗi ngày tiệm hoa có thể không đông khách nhưng vào tiết Thanh minh các tiệm hoa xung quanh khu vực này rất được ưa chuộng, cũng như mọi lần vào tiết Thanh minh tiệm hoa Diệp Diệp sẽ chỉ bán nửa buổi sáng, buổi chiều mới mở cửa lại, thời gian thuận lợi vậy mà cô chủ tiệm hoa lại không bán suốt một ngày, có vẻ như cô cũng cần đi viếng mộ.

Buổi sáng người người không ngừng ra vào tiệm hoa, tiệm hoa Diệp Diệp không lớn nhưng lại đầy đủ tiện nghi, hơn nữa trang trí còn rất đẹp, thậm chí cách phục vụ cũng vô cùng khiến khách hàng hài lòng, ngoại trừ gương mặt cô chủ mang khẩu trang suốt ngày thì những thứ còn lại khách hàng đều không tiếc cho năm sao. Đồng hồ điểm 10:00 giờ sáng, khách hàng trong tiệm ngày càng ít, cô chủ đang chuẩn bị cho mình một bó hoa để đi viếng mộ, mọi người đều đi viếng mộ buổi sáng, buổi trưa sẽ vắng người hơn, cô chủ không thích lộ diện ở nơi đông người đây cũng là lý do cô chọn buổi trưa mới đi.

Lúc này chuông cửa reo lên một tiếng, chứng tỏ có người bước vào tiệm hoa, trong tiệm hoa không chỉ có một mình cô chủ quản lý, ngoại trừ cô chủ ra còn có hai nhân viên khác, người đàn ông ngoài hai mươi cùng một cô gái nhỏ chỉ khoảng mười tám, người đàn ông làm ở quầy thu ngân, khiêm công việc tư vấn các loại hoa cho khách hàng, còn công việc của cô gái nhỏ là chăm sóc hoa, khi có người đặt hoa cô sẽ gói hoa, mỗi người một công việc, cho nên khi có khách hàng bước vào cô chủ cũng không có quan tâm mà tiếp tục chọn hoa của mình.

“Xin hỏi anh chị muốn mua hoa gì?” Nhìn đến người trước mắt, hai má cô gái đỏ lên, bộ dạng ngượng ngùng mở miệng.

“Tôi muốn chọn một loại hoa để viếng mộ, cô có thể giúp tôi sao?” Giọng nói cô gái thanh thúy vang lên, mềm mại dịu dàng như con người cô vậy.

Cô chủ ngẩng đầu, ở vị trí của cô liền có thể thấy rõ người vừa đến, đồng tử không khỏi co rút lại, một nhà ba người dắt tay nhau bước vào, người đàn ông tuổi trung niên ăn vận lịch sự, đường nét trên gương mặt tuổi trung niên đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng, chỉ sợ sẽ mạo phạm đến anh, vòng eo khảnh mảnh của cô gái bên cạnh nằm trọn trong tay anh, cô gái một thân váy hoa đến gối, gương mặt thanh lệ động lòng người, dù đã là người mẹ một con nhưng thân hình của cô vẫn như trước không hề hao tổn, rất ít phụ nữ sau khi mang thai mà vẫn có thể giữ được dáng vẻ như vậy, hai người nam thanh nữ tú, đứng bên cạnh nhau thật phần hòa hợp. Trong tay cô gái là một bàn tay nhỏ nhắn của bé trai, thân hình bé trai chỉ cao đến gối người đàn ông, gương mặt bánh bao, mũm mĩm đáng yêu, có lẽ là di truyền từ mẹ nên nhìn cậu bé có nét tây lai, đặc biệt là đôi mắt, đôi mắt sáng ngời khiến người khác không thể dời mắt, gương mặt bánh bao nhỏ nhắn của cậu giống hệt người đàn ông, tuổi còn nhỏ mà đã lộ nét tuấn tú như vậy, sau này nhất định là mỹ nam, một nhà ba người vô cùng bắt mắt, may mắn là giờ này không có khách hàng đến nhiều nếu không sẽ gây ra một trận oanh động không nhỏ.

“Mời cô đi qua bên này.” Cô gái nhỏ của cửa hàng nhường đường, ánh mắt len lén nhìn người đàn ông, bộ dạng tư xuân không rõ, chính là ánh mắt người đàn ông từ đầu chí cuối đều không dừng ở trên người của cô.

“Em đi chọn hoa.” Cô gái nói với người đàn ông bên cạnh, người đàn ông gật đầu, anh không có hứng thú gì với hoa cỏ nên định dắt cậu bé đi đến bên sofa ngồi chờ, cửa hàng này không lớn nhưng lại đầy đủ tiện nghi, còn có bàn trà để khách ngồi đợi.

Bàn tay cậu bé tuột khỏi tay người đàn ông, người đàn ông phát hiện ra điều này nên cúi đầu, nhìn gương mặt bánh bao giống anh như đúc, trên môi lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Làm sao vậy?”

“Con cũng muốn đi chọn hoa.” Giọng nói trẻ con non nớt, kết hợp với gương mặt bánh bao vô cùng đáng yêu.

“Lúc đầu chúng ta đã thỏa thuận rồi, con không được quấy phá.” Trên mặt người đàn ông vẫn duy trì sự ôn hòa nhưng giọng nói lại lộ ra tia nghiêm khắc

không rõ, cậu bé dường như bị dọa, đôi mắt to tròn hướng về phía cô gái như muốn cáo trạng.

“Như vậy Tiểu Diễm hứa với mama là không được phá phách có biết không?” Nhìn con trai như vậy đáy lòng cô liền mềm nhũn, cô gái đưa tay xoa đầu con trai, bộ dạng mềm mại đến mức cậu bé nhìn không được ôm chân cô một cái mới gạt đầu, lúc này cô mới chịu buông tay, cửa hàng này vốn không lớn, khi ra vào chuông cửa sẽ tự reo, hướng hồ có anh ngồi đó trông chừng cậu bé sẽ không bị lạc.

Cô đi theo hướng dẫn của cô gái trông tiệm hoa, để lại hai người đàn ông mắt to trừng mắt nhỏ, cậu bé làm mặt quỷ với người đàn ông rồi đi về hướng ngược lại, người đàn ông cũng không tức giận, nhìn theo hướng cậu bé đi phát hiện nơi đó không có gì nguy hiểm, lúc này anh mới tiến lại sô pha ngồi xuống, ánh mắt dán chặt lấy thân hình nhỏ nhắn của cậu bé.

Cô chủ chọn hoa cho mình nhưng ánh mắt vẫn dõi theo một nhà ba người vừa mới bước vào, vị trí của cô là một góc khuất, có chiếc kệ đựng hoa che chắn nên người bên ngoài không nhìn thấy cô, vốn dĩ cô cũng không muốn bận tâm nhưng lúc này cậu bé lại đi về phía cô, nhìn cảnh tượng này cô chỉ muốn nhanh chóng tìm chỗ chỗ chạy trốn nhưng đã chậm, thân hình nhỏ nhắn của cậu bé đã xuất hiện trước mặt cô.

Đôi mắt to tròn, long lanh như nước, ánh mắt tràn đầy tia tò mò, gương mặt bánh bao có phần non nớt, mái tóc thưa thớt vô cùng đáng yêu, nhìn cậu bé thân hình mũm mĩm, có thể thấy cậu bé được người chăm sóc rất tốt, nhìn đến gương mặt giống hệt đàn ông cùng đôi mắt to tròn giống hệt người phụ nữ ở bên ngoài, đáy lòng cô chủ có một cảm giác không nói nên lời.

“Cô ơi, đó là hoa gì vậy ạ?” Ánh mắt cậu bé tò mò đánh giá người đối diện, sau đó mới nhìn đến bó hoa màu tím xinh đẹp nằm trong tay cô gái, đóa hoa không lớn nhưng có mùi hương rất đặc biệt, hơn nữa toàn thân bao phủ một màu tím khiến người khác nhìn có chút thương cảm, tất nhiên cậu bé sẽ không có nhiều suy nghĩ như vậy, cậu chỉ vô cùng tò mò với bó hoa trên tay cô mà thôi, bởi vì cậu từng nhìn thấy đóa hoa này trong một tấm hình ở trên bàn làm việc của cha cậu, cậu từng hỏi qua nhưng cha cậu không có trả lời.

Hóa ra điều thu hút cậu bé là bó hoa trong tay cô.

Cô ngồi xuống, chiều cao nháy mắt bằng người đối diện, nhìn gương mặt non nớt nhưng ánh mắt lại phản ánh lên sự thông minh lanh lợi của cậu bé, cô chủ có chút không vui.

“Cha mẹ cháu không dặn cháu là không được nói chuyện người lạ sao? Lỡ đâu gặp phải người xấu thì sao?” Cô không biết Ám Dạ Duật lúc nhỏ thế nào nhưng cô biết được anh trưởng thành có bộ dạng ra sao, ôn hòa nho nhã, đó chỉ là vẻ ngoài mà anh thể hiện, thái độ của anh luôn lạnh lùng xa cách, anh sẽ không chủ động bắt chuyện với người khác, con người anh vốn là sự sùng ái của Thượng đế, trên đời này chỉ có người đến tiếp cận anh chứ anh sẽ không đến gần người khác, cậu bé là con trai của anh, vì sao lại không giống anh thế chứ?

“Ngoại trừ việc cô đeo khẩu trang có chút kì lạ thì nhìn cô không giống như người xấu.” Cậu bé nghiêng đầu, không chút sợ hãi gì với cô.

“Người xấu không phải kết luận như vậy đâu.” Cô chủ thờ dãi, có chút bất lực, nếu hôm nay người cậu bé gặp không phải là cô mà là người xấu thì sao? Hậu quả thế nào không thể dùng lời nói là có thể hình dung đâu.

Đôi mắt to tròn chớp một cái, cậu bé cười lên để lộ chiếc răng khểnh: “Cô là người của tiệm hoa đúng không ạ? Lúc nãy bước vào cháu có thấy chú ở quầy thu ngân và chị gái chăm sóc hoa đều mặc chiếc áo có in hình cô bốn lá, cô cũng có, cháu nghĩ đây là logo của tiệm đúng không?”

Cô chủ không biết là đang kinh ngạc hay bị lời của cậu bé dọa sợ, còn chưa đợi cô nói tiếp thì giọng nói non nớt lại tiếp tục vang lên: “Hơn nữa trên người cô còn có mùi hoa, chỉ những người tiếp xúc với hoa lâu ngày mới bị mùi hương của hoa lưu lại, một người làm ở tiệm hoa như cô, chắc chắn không phải người xấu đâu ạ.”

“Cháu...” Cô chủ bị thông tin trước mặt dọa cho choáng váng rồi, cậu bé này tuy nhỏ nhưng lại thông minh vô cùng, không chỉ lanh lợi mà còn có sức quan sát kinh người, đặc biệt là thái độ của cậu, khi nói ra những lời này vô cùng tự tin, bộ dạng của cậu bé lúc này không hề giống một cậu bé hai, ba tuổi.

“Còn về phần vì sao cô lại mang khẩu trang trong tiệm hoa thì cháu nghĩ cô có nguyên do của mình.”

Cô chủ trầm mặc không nói.

“Cô ơi, cô chưa trả lời cháu, đó là hoa gì vậy?” Ánh mắt cậu vẫn chăm chú nhìn vào bó hoa trong tay cô, dường như với cậu bé mà nói, nó có sức hút rất lớn.

Cô chủ lúc này cũng không lo lắng cậu bé sẽ gặp người xấu nữa, cậu thông minh lanh lợi như vậy còn sợ sẽ bị người xấu lừa đi sao? Vì vậy rút ra một nhánh hoa màu tím đưa cho cậu bé, màu sắc của hoa rất đẹp, cậu bé có chút ngập ngừng cũng đưa tay nhận lấy.

“Là phong tin tử.”

“Phong tin tử? Cái tên lạ quá.” Cậu bé nhìn nhánh hoa trên tay, gương mặt bánh bao lộ vẻ mờ mịt.

Cô chủ cười, gương mặt lộ vẻ hoài niệm: “Loại hoa này tuy mỏng manh nhưng lại có hương thơm nồng nàn, phong tin tử còn có một ý nghĩa khác là trùng sinh.”

Cậu bé như hiểu như không cầm lấy nhánh hoa đưa lên ngửi, mùi hương thoang thoảng nơi chớp mũi.

“Tiểu Diễm...” Phía xa truyền đến giọng nói của người đàn ông, cô chủ rõ ràng bị giật mình đứng dậy, phát hiện tiếng bước chân ngày càng gần, tựa hồ như người đàn ông muốn đi về phía này cô gái vội vàng muốn rời khỏi đây nhưng ở đây là ngõ cụt, chỉ có một đường phía trước là có thể ra vào, tiến thoái lưỡng nan cô chủ bị kẹt ở đây.

“A, là daddy.” Cậu bé quay đầu, nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đang đến gần phía này, cậu trả lại nhánh hoa cho cô chủ.

“Daddy đang tìm cháu, trả hoa này cho cô, cảm ơn cô vì đã cho cháu biết tên nó.” Cậu bé cười, nụ cười như ánh nắng ban mai rực rỡ giống hệt một người mà cô từng quen, cô thể chỉ có người đó với cậu bé trước mặt không phòng bị với người lạ mới cho cô một nụ cười ấm áp như vậy, ấm áp đến mức khiến khóe mắt cô xuất hiện một giọt nước mắt.

“Cháu mau trở về đi.” Cô chủ vội lau đi nước mắt.

“Tạm biệt cô.” Cậu bé không rõ vì sao người đối diện lại muốn khóc nhưng vẫn không quên vẫy tay chào cô.

“Tạm biệt.” Cô bất giác cũng vẫy tay với cậu bé, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cậu, đáy lòng cô đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Người đàn ông đứng ở cuối kệ hoa, nhìn thấy cậu bé tiến lại thì đưa hai tay bế cậu bé lên, ánh mắt anh rơi vào thân ảnh cô gái ở phía trước, bởi vì khoảng cách hơi xa, cô lại mang khẩu trang che mặt nên những gì anh thấy là đôi mắt quen thuộc của cô, cô chủ tựa như nhìn thấy tia kinh ngạc xuất hiện thoáng qua đáy mắt người đàn ông, cô gái bên kia cũng đã chọn hoa xong, ánh mắt người đàn ông lướt qua người cô chủ rất nhanh liền rời đi, thanh toán xong ba người dắt tay nhau ra khỏi tiệm hoa, nhìn bóng lưng của một gia đình hạnh phúc trên mặt cô chủ xuất hiện nụ cười khổ.

Thời gian trôi thật nhanh, nhanh đến mức chỉ trong chớp mắt là đã qua bốn năm, kể từ ngày Âm Dạ Duật thả cô đi, cô liền trở về nhà nhận khoảng bồi thường thuộc về mình, bởi vì Thịnh Thế tự ý kết thúc hợp đồng với cô cho nên bọn họ phải bồi thường một số tiền lớn, số tiền đó đủ để cho cô sống cả đời an nhàn, điều cô luyện tiếc là giọng nói đã mất, sự nghiệp không còn, cho dù có số tiền này thì cô cũng không thể làm lại từ đầu mà tiếp tục sự nghiệp ca hát của mình. Cô biết số tiền này chắc chắn là do Âm Dạ Duật chi trả, đó là bồi thường anh dành cho cô nhưng mọi thứ của cô đã mất hết, tất cả những gì cô có là gương mặt xinh đẹp và số tiền lớn này, đột nhiên cảm thấy cuộc đời không có gì đáng để sống nữa, so với kiếp trước kiếp này cô lại càng khiến bản thân hăm hại hơn, điều khiến cô hối hận nhất cuộc đời này không phải là đã yêu Âm Dạ Duật mà là bỏ qua một người đàn ông tốt như Diệp Hạo.

Cô đã đi đến trước mộ Diệp Hạo, bởi vì đây là nơi duy nhất cô có thể tìm thấy được hình bóng của hắn, người đàn ông yêu thương cô lại bị cô vô tình lợi dụng làm lá chắn, Diệp Hạo là người thông minh, ngay từ đầu hắn đã biết cô lợi dụng hắn nhưng hắn vẫn tình nguyện để cô lợi dụng, đơn giản là vì hắn yêu cô, hắn yêu một người vô tâm vô phế như cô, tình yêu của hắn càng khiến cô trở nên hèn mọn, đến cuối cùng là một kết cục không ai mong muốn. Cô gặp được Diệp Trọng ở công nghĩa trang, ông là cha của Diệp Hạo và cũng là gia chủ Diệp gia, có vẻ như hai người bọn họ có cùng mục đích là đi thăm Diệp Hạo, cho nên ông cũng không có ngăn cản cô, hai người trò chuyện với nhau một lúc lâu, câu chuyện chủ yếu là xoay quanh Diệp Hạo, bất quá cũng nhờ vậy mà ông khiến cô thức tỉnh. Ông tựa hồ như biết được tình trạng hiện tại của cô, ông ngờ lời muốn nhận cô làm con gái, Diệp gia bây giờ chỉ có mình ông, mà cô lại không có ai nương tựa, cô đã từng là bạn gái của con trai ông nên ông cũng không thể nhắm mắt làm ngơ với cô được, cô biết nguyên nhân là vì Diệp Hạo, nếu không có hắn cô vẫn chỉ là một người bình thường, bất quá cô đã từ chối, cô không hề yếu đuối như mọi người vẫn nghĩ, nếu là Diệp Hạo cô tin tưởng anh sẽ muốn cô làm lại từ đầu.

Vì muốn ở bên cạnh hắn, cô đã mua một ngôi nhà ở gần đây, sau đó còn mở một tiệm hoa, cô không hề yêu thích hoa cỏ nhưng so với làm công việc khác, chăm sóc hoa sẽ khiến cô cảm thấy thoải mái hơn, mỗi năm vào tiết Thanh minh cô đều đi thăm Diệp Hạo, vì muốn tránh Âm Dạ Duật và người nhà Diệp gia nên cô thường lựa chọn buổi trưa mới đến, trước khi cô đến trên mộ của hắn đã trải đầy hoa, cô đoán có lẽ người thân của hắn đã đến đây, cô biết mỗi năm anh đều đi thăm Diệp Hạo nhưng không nghĩ đến anh nay lại dẫn vợ và con mình đến.

Lúc này có một người đàn ông ôm thùng hoa tiến vào, nhìn đến cô gương mặt hắn đều để lộ nụ cười tươi tắn, hắn chính là người làm việc ở quầy thu ngân, người đàn ông này trước kia là khách hàng đến mua hoa, mỗi ngày hắn đều đến mua hoa, mỗi lần đều chọn một loại hoa khác nhau, cô không biết hắn mua nhiều hoa như vậy để làm gì nhưng có người mua cô tất nhiên là bán, bất quá sau đó hắn lại chuyển sang xin làm việc ở đây, thấy cửa hàng ngày càng phát triển nên cô cũng định nhận thêm người, người làm việc tự đưa đến cửa nên cô cũng chẳng từ chối, ở chung một thời gian cô có thể nhìn ra được người này hẳn là thích cô. Một năm trước hắn đột nhiên tỏ tình với cô, chính là cô đã từ chối, người đàn ông thất vọng bỏ đi, cô vốn nghĩ rằng ngày mai hắn sẽ không đến làm việc, dù sao tìm được một người làm việc siêng năng như hắn ở thời đại này quả thật rất khó nhưng hắn muốn đi cô cũng không thể ngăn cản, ai biết được ngày hôm sau hắn vẫn đến, còn làm như không có việc gì, nhìn đôi mắt hùng hực lửa cháy của hắn cô biết hắn sẽ không bỏ cuộc, chỉ là trong lòng cô lúc này không muốn tiếp nhận chuyện yêu đương này.

“Diệp Diệp, hoa đến rồi đây.” Bên ngoài truyền đến tiếng người giao hoa.

Diệp Diệp cái tên này là từ Diệp Hạo mà ra, lúc trước hai người bọn họ ở bên cạnh nhau rất hạnh phúc, hắn còn nói nếu sau này có con gái sẽ gọi Diệp Diệp, cô cũng không biết vì sao bản thân lại không yêu Diệp Hạo, có lẽ bởi vì trong lòng đã có người nên không thể tiếp nhận thêm một người khác, nhưng so với Âm Dạ Duật, Diệp Hạo mới là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời cô.

“Tối ngày.”

Hoa phong tín tử màu tím mang một ý nghĩa rất đặc biệt, nó có nghĩa là “Em xin lỗi”, đây cũng là lời mà cô muốn nói với Diệp Hạo nhưng lại chưa bao giờ có cơ hội.

Nghĩa trang Hoa Sơn.

Khu mộ mới được xây cách đây không đến mười năm, nhìn ngôi mộ mới được quét tước sạch sẽ, trên đó còn có rất nhiều loại hoa khác nhau, có vẻ như người nhà của người nọ đã đến thăm và đi rồi, cô gái không tiếng động đặt bó hoa vừa mới mua xuống bên cạnh ngôi mộ, đối diện trực tiếp nụ cười tươi

tấn của chàng trai trong bức hình, đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy hình của Diệp Hạo nhưng vẫn ngỡ ngàng vì nụ cười của hắn.

“Diệp Hạo, đã lâu không gặp.” Mỗi năm đến tiết Thanh minh anh đều đến đây, sở dĩ anh không đến vào ngày giỗ là bởi vì khi đó bọn họ vẫn còn đang trong tay kẻ sát nhân, bị bắt nhốt nên cũng không là ngày tháng năm nào, anh chỉ có thể viếng thăm Diệp Hạo vào tiết Thanh minh, còn có những ngày rảnh rỗi nhưng mỗi lần đều đến một mình, khi kết hôn cùng cô anh cũng muốn đưa cô đến đây nhưng sau đó cô lại có thai nên anh không thể tùy tiện đưa cô ra ngoài. Năm kế tiếp Âm Dạ Diễm vẫn còn nhỏ, cô lại phải tiếp tục ở nhà chăm con, lại một năm trôi qua, vốn dĩ anh đã có thể đưa cô đến đây nhưng Âm Dạ Diễm đột nhiên bị sốt, cô chỉ có thể ở lại chăm sóc con, cho đến năm nay anh mới có cơ hội dẫn vợ của mình ra mắt bạn thân của mình.

“Xin chào, em là Mạc Từ Yên, là vợ của Âm Dạ Duật.” Mạc Từ Yên hướng về người đàn ông trong hình cúi đầu chào, mặc dù chưa bao giờ có cơ hội gặp gỡ Diệp Hạo nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được, người đàn ông này tỏa sáng như ánh mặt trời khiến người khác cảm thấy ấm áp.

“Tiểu Diễm, đến chào chú Diệp đi.”

Âm Dạ Diễm năm nay được ba tuổi, tính tình hoạt bát lanh lợi khiến nhiều người yêu thích, đồng thời cũng khiến không ít người cảm thấy đau đầu, cậu bé năng động đến mức khiến Âm Dạ gia cả ngày đều trình diễn một màn gà bay chó sủa, ngay cả Mạc gia bên kia cũng không được yên ổn, bất quá mọi người đều rất nuông chiều cậu bé, không giống như Âm Dạ Duật từ nhỏ đã được đưa vào quân đội, cậu bé trải qua tuổi thơ vô cùng ấm áp với cha mẹ và ông bà cô chú, mặc dù có chút quậy phá nhưng đôi khi cậu cũng rất ngoan ngoãn.

“Chào chú Diệp, cháu là Tiểu Diễm.” Cậu bé ngoan ngoãn nghe lời chào một tiếng, không phải là kiểu chào có lệ mà là vô cùng nghiêm túc chào một tiếng. Người đàn ông trong tấm hình này cậu bé đã nhìn thấy trong thư phòng của cha cậu rất nhiều lần, trong hình là cha cậu, chú Tôn và người đàn ông, ba người bọn họ còn chụp chung với một cô gái, cô gái đó rất xinh đẹp nhưng trong lòng cậu bé mẹ cậu mới là người xinh đẹp nhất, khung cảnh xung quanh là một vườn hoa màu tím, loài hoa mà cô chủ tiệm hoa gọi là phong tin tử. Sau đó bà nội mới nói cậu biết đó là người bạn thân của cha cậu, chú ấy vì cứu cha cậu mà qua đời, cậu bé không biết qua đời là như thế nào nhưng khi cậu hỏi mẹ thì mẹ nói là người đó sẽ đi rất xa và không bao giờ quay trở lại, nếu không phải có chú ấy thì có lẽ sẽ không có cậu bé bây giờ, cậu bé dù tuổi nhỏ nhưng được cha mẹ dạy dỗ phải có ơn tất báo.

“Cảm ơn chú.” Nếu không có chú cứu daddy của cháu thì có lẽ cháu sẽ không được ở cạnh mama và daddy.

Lúc này một cơn gió đột nhiên thổi qua, lá cây phát ra âm thanh xào xạc như muốn đáp lại lời cậu bé.

“Tiểu Diễm ngoan lắm.” Cô xoa đầu con trai, sau đó đưa cậu nhóc ra ngoài để lại không gian cho anh cùng Diệp Hạo tâm sự. Thời gian thấm thoắt đã qua bốn năm nhưng S thị vẫn không có gì thay đổi, từ khi Vân Mặc tiếp quản Vân gia thì Vân gia đã hoàn toàn rút khỏi giới hắc đạo, chính thức gia nhập bạch đạo, các thế lực ở Hồng Kông thấy vậy liền không yên nhưng hồ bệnh vẫn có thể phát huy, muốn đoạt địa bàn trong tay người Vân gia không phải là chuyện dễ, Vân gia bên kia phát triển cũng xem như ổn định, Vân Tịnh Giai đã đổi tên thành Trầm Tịnh Giai để tiếp quản sự nghiệp của nhà mẹ cô ta là Trầm Ngọc Hương, Trầm gia đối với Vân Tịnh Giai kỳ vọng rất lớn mà cô ta cũng không để Trầm gia thất vọng về mình, lần trước cô có gặp gỡ cô ta ở một bữa tiệc, cô ta hiện giờ là một nữ cường nhân nhận được không ít lời theo đuổi của người khác, mà em gái cô ta Vân Tịnh Nguyệt đã ra nước ngoài sinh sống, hưởng thụ một cuộc sống mà bản thân mong muốn. Vân Uyển thì đã gả cho người khác, nghe nói cuộc sống hào môn của cô ta không tốt lắm, cô ta gả cho cha người đàn ông cướp đoạt đi trong sạch của cô ta, thế nhưng sau đó người đàn ông đó nhanh chóng nắm lấy quyền thừa kế, cô từ mẹ kế trở thành vợ nhỏ, ngày ngày phải đối mặt với sự chèn ép của vợ lớn, trong ba chị em nhà họ Vân thì Vân Tịnh Giai là thành công nhất, Vân Tịnh Nguyệt thoải mái nhất, mà Vân Uyển có lẽ là kém may mắn nhất. Vân gia dậy sóng nhưng S bên này thị vẫn yên bình, Mạc Vũ Hiên để lại quyền thừa kế cho cô rồi cùng Vân Hình Như đi du lịch vòng quanh thế giới, Mạc Từ Yên bởi vì không thích làm việc nên ném lại công ty cho Phó Hồng Minh quyết định, Phó Hồng Minh đang yên đang lành làm một vị Tổng giám đốc đột nhiên lại trở thành chủ tịch của công ty, hiện tại Mạc thị đổi chủ nhiều lần nên hội đồng quản trị trực tiếp chỉ định Phó Hồng Minh không được thay người nữa, Phó Hồng Minh bắt buộc phải ngồi ở vị trí này, Trác Lâm cũng đã bắt đầu xây dựng sự nghiệp của mình, mặc dù hiện tại chỉ là một công ty nhỏ nhưng hắn vẫn không ngừng phát triển nó lớn mạnh hơn, về phần Lãnh An Nhiên cô cũng không nghe tin tức gì từ cô ta nhưng có vẻ ở đâu trên thế giới này, cô ta vẫn đang sống một cuộc sống mà cô ta mong muốn.

Cô không biết anh cùng Diệp Hạo đã nói gì, chỉ biết một tiếng sau đó, cậu bé bắt đầu đứng ngồi không yên thì anh mới bước ra, đi đến bên cạnh ôm lấy eo cô, cô có thể nhìn ra được tâm trạng của anh tựa hồ như đã nhẹ đi rất nhiều.

“Gặp được em, thật tốt.”

Giọng nói trầm thấp vang bên tai cô, giống như ni non lại tràn đầy thành ý, cô mỉm cười không nói, bàn tay cùng bàn tay anh đan xen vào nhau, một nhà ba người dặt tay nhau ra khỏi nghĩa trang Hoa Sơn, ánh nắng mặt trời chiếu xuống nhân gian, để lại khung cảnh nghĩa trang vốn yên tĩnh hiện tại lại đầy tiếng gió thổi.

[Chính văn Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 87: Phiên ngoại 2: Tiểu Diễm muốn có em

Âm Dạ gia là gia tộc lâu đời ở thủ đô, là quân nhân thế gia, có địa vị vô cùng lớn trong giới quân nhân, mỗi đời Âm Dạ gia đều sinh ra quân nhân nổi tiếng, bất quá huyết thống của Âm Dạ gia lại vô cùng ít, mỗi đời chỉ có một người con trai để kế thừa, điều này khiến gia tộc Âm Dạ vững vàng hơn so

với các gia tộc khác, không nhiều con cái sẽ không dẫn đến xung đột nội bộ, tranh chấp quyền thừa kế, bất quá điều này cũng chưa chắc là chuyện tốt bởi vì chỉ có một người thừa kế nếu người đó gặp nguy hiểm thì cả gia tộc đời sau sẽ không có con nối dõi, vì vậy mỗi người con trai thuộc dòng họ Âm Dạ đều phải có năng lực hơn người, không chỉ mang trọng trách bảo vệ đất nước mà còn phải bảo vệ sự an nguy của bản thân.

Gia chủ đời này của Âm Dạ gia là Âm Dạ Tuấn, vợ của ông là Minh Tâm, cũng tức là con gái nuôi của nhà Âm Dạ, bà sinh cho ông một đứa con trai và một cô con gái, con gái của gia tộc Âm Dạ gia không hiếm, bất quá không phải đời nào cũng có, đối với người thuộc gia tộc Âm Dạ, con trai của gia tộc được đào tạo trở thành quân nhân, còn con gái thì không nhất thiết, Âm Dạ Nghiên là con gái duy nhất của Âm Dạ gia, là tiểu công chúa nhận được muôn vàn sủng ái, cho đến khi Âm Dạ Duật kết hôn với Mạc Từ Yên, Âm Dạ Diễm ra đời, địa vị của cô nàng liền bị lung lay dữ dội, cô không còn được hưởng đặt quyền nữa, thay vào đó là Âm Dạ Diễm, bất quá bởi vì cháu trai của cô rất đáng yêu cho nên cô nàng cũng không có ghen tỵ.

Âm Dạ Diễm là tiểu vương tử nhà Âm Dạ, đồng thời cũng là tiểu ác ma của Âm Dạ gia, từ nhỏ đã nghịch ngợm, tính tình hiếu động hoạt bát, thích quậy phá, cậu quậy từ Mạc gia đến Âm Dạ gia, quậy đến hai nhà chó gà không yên, thế nhưng mọi người đối với cậu đều nuông chiều cùng bao dung, cho nên bất kể ở nhà hay ở trường cũng không có ai dám đắc tội với cậu, không ai dám khiến cậu không vui.

Âm Dạ Diễm là người thừa kế của Âm Dạ gia và Mạc gia, cho nên từ nhỏ cậu đã được Mạc Từ Yên dạy dỗ rất kỹ, bất kể là gia giáo hay lễ nghi cậu đều làm tốt hơn những người khác, vì vậy cậu không phải là loại thiếu gia xem trời bằng vung, không đặt người khác vào mắt, mà ngược lại rất hiểu chuyện, kính trên nhường dưới, từ nhỏ đã thông minh hơn người, cậu không giống mẹ cậu cao ngạo lạnh lùng, không giống cha cậu là ôn thần ôn nhu, cậu chính là tiểu bá vương, bề ngoài soái khí nhưng tâm khí cao ngạo.

Đối với việc mà con trai thường xuyên gây họa, Mạc Từ Yên tỏ vẻ nghi ngờ, cô từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, suốt ngày chỉ ngồi yên một chỗ không hề nghịch ngợm, mà Âm Dạ Duật được huấn luyện trong quân đội thì tính tình khôi hài lắm, đột nhiên sinh ra đứa con hiếu động khiến cả nhà ngày ngày không yên bình, đáy lòng dâng lên một cảm giác, không biết có phải bản thân khi sinh đã ôm nhầm con hay không? Bất quá khi nhìn vào đôi mắt và gương mặt của cậu bé, cho dù cô không tin thì đó cũng là sự thật nên cô chỉ đành ngậm ngùi nuốt cay chấp nhận sự thật cậu bé là con của cô và anh.

So với Âm Dạ Duật từ khi hiểu chuyện đã bị đưa đến quân đội huấn luyện thì Âm Dạ Diễm từ khi sinh ra đã có một gia đình hạnh phúc, tuổi thơ được ở bên cạnh cha mẹ, lớn lên dưới sự bảo hộ của gia tộc, được đến trường được làm quen với bạn bè, tháng ngày trôi qua vô cùng tốt đẹp, đôi khi Âm Dạ Duật cũng không muốn thừa nhận là anh ghen tỵ với con trai mình.

Âm Dạ Diễm rất thông minh, có lẽ là di truyền từ cha mẹ nên một tuổi cậu đã bập bẹ nói được vài tiếng, mặc dù câu chữ không mấy rõ ràng thế nhưng so với lứa trẻ đồng trang lứa cậu đã nổi bật hơn nhiều. Câu đầu tiên cậu mở miệng nói ra không phải là ba ba hay ma ma, thậm chí ông bà nội, ông bà ngoại hay cô cô cậu đều không gọi, mà là “bính bính”, phát âm của cậu không rõ ràng cho nên một lúc lâu mọi người mới hiểu cậu là nói “bánh bánh”, lúc này Mạc Từ Yên mới nhớ đến cách đây không lâu Tô Khả Đồng có đến chơi, còn mang theo một cái bánh gato rất lớn, Mạc Từ Yên thích ăn đồ ngọt, sau khi sinh vẫn không thay đổi sở thích, cho nên ngày hôm đó cô đã xức hết một nửa cái bánh, khi đó Âm Dạ Diễm ở bên cạnh nhìn cô với đôi mắt to tròn, bộ dạng như rất muốn ăn, chính là trẻ con răng còn chưa đủ, đối với loại thức ăn cao cấp như bánh kem tất nhiên là ăn không được.

“Tiểu Diễm, có muốn ăn không?” Nhận thấy ánh mắt chăm chú của con trai, Mạc Từ Yên lấy muống múc một miếng bánh nhỏ đưa đến trước mặt cậu bé, mùi hương của bánh thoang thoảng nơi chớp mũi khiến cậu bé nhìn miếng bánh không chớp mắt.

“A a...” Âm Dạ Diễm giơ tay đòi, chính là Mạc Từ Yên vẫn quơ quơ cây muống trước mặt cậu chứ không chịu cho cậu, một hồi lâu vẫn không có được, cậu phồng má, nhìn bộ dạng đáng yêu của con trai, cô nhịn không được mà chọc má cậu.

Nhìn Âm Dạ Diễm bị Mạc Từ Yên trêu chọc, Tô Khả Đồng rất chính nghĩa đứng ra ngăn cản, cuối cùng là cậu bé bị đùa giỡn dẫn đến ứa nước mắt, khóc một trận ai dỗ cũng không được.

Nói đến đây ánh mắt mọi người đều lộ vẻ bất đắc dĩ, Mạc Từ Yên biểu tình khá là đặc sắc, cô không nghĩ sở thích của mình lại làm ảnh hưởng đến con trai, khiến cho lần đầu con trai mở miệng lại là bánh, thân là người mẹ cô tự cảm thấy xấu hổ, nhận thấy ánh mắt của anh, cô có chút vô tội cúi đầu, anh không hề trách cô mà chỉ đưa tay xoa đầu cô.

“Đã làm mẹ rồi mà còn trẻ con như vậy.” Giọng điệu trách cứ đầy nuông chiều khiến hai má Mạc Từ Yên hồng như quả đào.

Bởi vì chỉ số thông minh của cậu cao hơn người bình thường nên năm Âm Dạ Diễm đã được học tập sớm, hai tuổi cậu đã nói được câu chữ rõ ràng, biết đếm số còn biết nói vài từ tiếng anh, cậu thông minh lại hiểu chuyện cho nên mỗi khi có việc Mạc Từ Yên cũng rất yên tâm để cậu ở nhà một mình với người hầu. Một ngày nọ Âm Dạ Duật phải đi dự bữa tiệc quan trọng buộc anh phải dẫn theo người nhà, mặc dù Âm Dạ Diễm thông minh lanh lợi nhưng anh không muốn cậu lộ diện quá sớm, dù sao hiện tại Âm Dạ thị đối đầu với không ít người, anh không muốn cậu gặp nguy hiểm cho nên Âm Dạ Diễm bị cha mẹ bỏ ở nhà để ra ngoài dự tiệc.

Âm Dạ Diễm ở nhà một mình, không những buồn bực mà ngược lại cậu còn rất vui, mỗi ngày đều là cha mẹ kề bên cậu, Mạc Từ Yên bao bọc cậu quá gian ở một mình của cậu rất ít, mặc dù Âm Dạ Diễm rất thích ma ma quan tâm cậu nhưng daddy dạy thân là nam tử hán phải tự mình độc lập, bảo vệ nữ hài tử, ma ma là nữ hài tử, cậu phải bảo vệ ma ma.

Mỗi ngày đến sáu giờ tối cậu phải dùng bữa tối, hôm nay cha mẹ không có ở nhà cho nên cậu muốn ăn gì cũng được, cậu không thích ăn rau quả thế nhưng ma ma lại bắt cậu ăn cho bằng được, rõ ràng cậu cũng nhìn thấy ma ma không ăn rau quả, vì sao ma ma lại ép buộc cậu ăn? Âm Dạ Diễm còn nhỏ không hiểu, cậu đem chuyện này nói lại với daddy, ý đồ muốn daddy để khẩu phần ăn của ma ma giống cậu, bất quá daddy không những không ép ma ma ăn còn ở trước mặt cậu nuông chiều ma ma, khiến cậu bé tức đến nghẹn cả người. Cho nên hôm nay không có cha mẹ ở nhà, cậu không cần ăn những thứ cậu không thích, di Trương rất thương yêu cậu, thường xuyên lén cho cậu ăn kem, vì vậy di Trương sẽ không tiết lộ bí mật này cho cha mẹ cậu biết.

Sáu giờ rưỡi tối có một chương trình ti vi, Ám Dạ Diễm vừa xem vừa ăn sữa chua, sau mỗi lần dùng bữa cậu đều ăn thêm một phần sữa chua, ma ma nói sẽ tốt cho hệ tiêu hóa, cậu tập thành thói quen, sữa chua rất ngon, cậu rất thích, hôm nay không có ma ma quán nên cậu lên ăn một lúc ba phần.

Bây giờ là giờ tắm, mọi ngày đều là daddy cùng cậu tắm, hôm nay đột nhiên tắm một mình cậu có chút không quen, bắt quá khi bước chân vào phòng tắm nổi ưu sầu liền mất sạch, cậu ngâm mình trong nước một hồi lâu, đến khi chán rồi mới trở về phòng ngủ, lúc Mạc Từ Yên trở về đã hơn mười giờ tối, điều đầu tiên cô làm khi về đến nhà không phải là đi thay lễ phục ra mà là đến phòng của con trai xem cậu đã ngủ chưa. Phòng Ám Dạ Diễm đã tắt đèn, cô mở cửa đi đến bên giường, nhìn thấy gương mặt hồng hào đang ngủ của cậu bé liền yên tâm thở ra một hơi, cô vốn lo lắng để con trai ở nhà một mình không yên tâm, bắt quá hiện tại xem ra là không có vấn đề, cô đưa tay sửa góc chăn cho cậu, đặt lên trán cậu một nụ hôn chút ngủ ngon. Mồ cô chạm vào làn da nóng như lửa khiến Mạc Từ Yên giật mình, đưa tay sờ trán cậu, nóng hổi, cô vội vàng kiểm tra thân thể cậu, phát hiện cơ thể trong chăn đang chảy mồ hôi, hai má cậu hồng hồng, rất giống biểu hiện của bệnh sốt.

“Duật!”

Nghe tiếng kêu, Ám Dạ Duật lập tức lên lầu, nhìn về mặt hốt hoảng của Mạc Từ Yên, anh vội vàng vào phòng kiểm tra Ám Dạ Diễm, có thể khiến cô lo lắng như vậy, ngoại trừ con trai ra thì không còn người khác.

“Tiểu Diễm nóng quá, chắc là bị sốt rồi.” Trên gương mặt bình thản của Ám Dạ Duật rốt cuộc cũng xuất hiện vết nứt, anh ôm lấy cậu bé đi xuống lầu, lái xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Nhìn con trai bị đẩy vào phòng cấp cứu, hai mắt Mạc Từ Yên đều ngập nước mắt, con trai cô chỉ mới hơn hai tuổi, cho dù cậu bé hiểu chuyện hơn người cô cũng không nên để cậu ở nhà một mình với người hầu, người hầu dù tốt cách mấy cũng không bằng cha mẹ, cô chỉ mới cậu ở một mình một lúc mà đã như vậy, cô thân là người làm mẹ thật đáng trách.

“Không sao, đừng lo lắng.” Nhìn gương mặt cô đầy nước mắt, anh không khỏi đau lòng, đưa tay ôm cô vào lòng an ủi.

Cô nức nở: “Là lỗi của em...”

“Là lỗi của chúng ta.” Giọng anh khàn khàn, không nghe ra tâm tình: “Sau này chúng ta sẽ không để Tiểu Diễm một mình nữa.”

“Vâng...”

Sau đó bác sĩ bước ra bảo là cậu bé không sao, cậu bị sốt, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng trẻ con không nên nghịch nước lâu quá, nếu chậm một chút nữa có thể sẽ gặp nguy hiểm, sau đó Mạc Từ Yên điều tra mới biết cậu ở trong phòng tắm ngâm mình hơn một tiếng đồng hồ, cho dù con trai đang bị bệnh nhưng cô vẫn nhìn không được mà răn dạy, bởi vì uống thuốc rất cực khổ nên cậu bé mới chịu ngoan ngoãn nghe lời, tự nhủ với lòng sau này sẽ không bị bệnh nữa.

Ba tuổi cậu đã đi đến trường mẫu giáo, trường học cậu theo học là trường có điều kiện tốt nhất S thị, từ cơ sở vật chất cho đến chất lượng giáo viên, mặc dù tuổi cậu nhỏ còn không thích hợp đến trường nhưng mọi người đều không sợ cậu bị người khác bắt nạt.

Một ngày nọ cậu từ Tôn gia trở về, hai năm trước đây khi kết hôn Tôn Lãnh Diệt cùng Tô Khả Đồng đã chuyển đến biệt thự sát bên cạnh Ám Dạ Đế Cung, Trương Đình cùng Vương Hạ có một ngôi biệt thự bên cạnh, nhờ vậy mà con đường yên tĩnh ngày nào đã trở nên náo nhiệt không ít.

“Ma ma, Tiểu Diễm muốn có em gái.”

Mạc Từ Yên đang ngồi trên sofa xem ti vi, nhìn thấy con trai từ bên ngoài chạy vào, quần áo sạch sẽ nhưng đầu tóc lại như tổ quạ liền biết cậu bé nhất định là mới vừa chơi chung với đám trẻ Trương gia, còn chưa đợi cô mở miệng cậu đã nói một câu khiến cô ngỡ ngàng.

“Sao đột nhiên lại muốn có em gái?” Mạc Từ Yên ôm con trai vào lòng, đặt con trai lên đùi, Ám Dạ Diễm năm nay đã bốn tuổi, là tuổi đang phát triển của trẻ con, cho nên đạo gần đây cậu ăn rất nhiều, cân nặng cũng theo đó gia tăng, cả người đều tràn ngập sức sống, hiện tại muốn có bé cậu một lúc cũng là một điều khó khăn.

“Con muốn có một em gái như Hoan Hoan.” Hoan Hoan đại danh là Tôn Tiểu Hoan, là con gái của chú Tôn Lãnh Diệt và dì Tô Khả Đồng, ghen của Tôn gia rất tốt, cho nên Hoan Hoan lớn lên đặc biệt đáng yêu, gương mặt cô bé là sự kết hợp giữa chú Tôn và dì Đồng Đồng, bắt quá tính tình của cô bé rất hoạt bát đáng yêu, cô bé thường hai buộc tóc hai chùm, đôi mắt trong suốt, cả người đều tràn ngập ánh nắng, vô cùng ấm áp khiến người khác yêu thích.

Ánh mắt vô lộ vẻ hiểu rõ, Ám Dạ Diễm hai tuổi thì Tôn Lãnh Diệt mới kết hôn cùng Tô Khả Đồng, nửa năm sau đó Hoan Hoan ra đời, hiện tại Hoan Hoan cũng đã được hai tuổi, đối với việc Tôn Lãnh Diệt cầu hôn ba lần đều thất bại vậy mà ngày nọ Tô Khả Đồng đột nhiên đồng ý gả cho hắn, Mạc Từ Yên âm thầm suy đoán hơn nửa phần nguyên nhân là vì mang thai Hoan Hoan.

“Hoan Hoan đúng là đáng yêu, con cũng có thể xem như Hoan Hoan là em gái để chiều cổ.” Nhớ đến gương mặt của Tôn Tiểu Hoan, Mạc Từ Yên cũng cảm thấy yêu thích không thôi, mặc dù tính tình Tôn Lãnh Diệt rất đáng ghét, bắt quá con gái của hắn lại rất chọc người yêu thích.

“Nhưng Hoan Hoan không ở nhà mình, con không thể chiều cổ tốt Hoan Hoan, không giống như A Vĩ chiều cổ Nhân Nhân a.” Ám Dạ Diễm bĩu môi, giọng nói trẻ con có phần bất mãn.

A Vĩ đại danh Trương Vĩ, Nhân Nhân đại danh Trương Thi Nhân, cả hai là long phượng thai của Vương Hạ và Trương Đình, lớn hơn Ám Dạ Diễm vài tháng, Trương Vĩ lớn lên trầm ổn, tính tình rất giống Trương Đình, còn Trương Thi Nhân thì ngoan ngoãn hiểu chuyện, cũng rất giống với Vương Hạ, cả

ba đều học chung một trường mẫu giáo, ngày thường Âm Dạ Diễm ở trường quậy phá đều có Trương Vĩ đứng ra bao che.

“Em gái không nhất định phải ở nhà của chúng ta, chẳng phải Hoan Hoan vẫn luôn gọi con bằng anh trai sao?”

“Chính là... Tiểu Diễm muốn có em gái ở nhà mình.”

Mạc Từ Yên bắt đầu kể, chuyện sinh con này không phải nói muốn sinh là sinh, cho dù cô thật sự mang thai nhưn lẽ như sinh ra là con trai mà không phải con gái thì sao?

Mạc Từ Yên khuyên không được, buổi chiều Âm Dạ Diễm tuyệt thực, cho đến buổi tối Âm Dạ Duật trở về, cậu vẫn không chịu ăn uống, cô đem chuyện này nói lại với Âm Dạ Duật, anh thần sắc lạnh nhạt không hề lo lắng, giống như người tuyệt thực không phải là con trai anh mà là một người khác.

Mạc Từ Yên một bên nhẹ giọng khuyên bảo, chính là cậu bé không chịu nghe, sau lại thấy Âm Dạ Duật không quan tâm đến cậu liền tức giận chạy về phòng, cô thấy thế rất là bất đắc dĩ, không chỉ vì con trai mà còn vì chồng mình.

Dùng bữa xong, Mạc Từ Yên đi đến phòng con trai năn nỉ, thế nhưng cậu bé nhốt mình trong phòng không chịu ra, bảo khi nào cô cho cậu một em gái cậu mới ra ăn cơm, cô nghe vậy liền cảm thấy buồn cười, cho dù cô đáp ứng sinh cho cậu một em gái thì nhanh nhất cũng phải mười tháng sau mới có, chẳng lẽ cậu muốn tuyệt thực đến mười tháng?

Khuyên không được con trai cô bèn trở về phòng khách tìm chồng, anh vừa mới tắm xong, lúc này anh đang ngồi ở phòng khách xem tin tức, nhìn thấy cô bước đến liền vươn tay ôm lấy cô vào lòng để cô ngồi trên đùi anh, cả người bị giam cầm trong vòng tay anh.

“Sao anh không phụ em khuyên thằng bé?” Mạc Từ Yên bắt đầu đẩy tay anh, suy cho cùng Tiểu Diễm cũng là con trai anh, thằng bé tuyệt thực anh làm sao có thể giả vờ như không thấy?

Biết rõ cô đang tức giận nên anh lập tức mở miệng an ủi: “Thằng bé đang trôi thời kì phản nghịch, em khuyên cũng vô dụng.”

“Cho dù là như thế anh cũng không thể bỏ mặc Tiểu Diễm.”

“Anh không có bỏ mặc thằng bé, đợi khi nào thằng bé đói bụng sẽ tự giác mở cửa.”

“Chính là...” Nghe giọng điệu vô tâm của anh, cô tức giận đến mức bộ ngực đều phập phồng, bất quá không thể thừa nhận lời anh nói là đúng, lúc này Tiểu Diễm đang giận dữ, cho dù cô nói gì cậu bé đều không nghe lọt tai, không bằng đợi khi nào cậu đói bụng sẽ tự giác đi ra, dù sao cậu cũng là một đứa trẻ, không thể nhịn đói lâu được.

“Nghe lời.” Âm Dạ Duật cúi đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn, nụ hôn của anh như chuồn chuồn lướt nước, dừng lại trên môi cô không quá ba giây liền rời đi.

“Sao đột nhiên Tiểu Diễm lại muốn có em gái?”

Mạc Từ Yên cũng cảm thấy kì lạ, Âm Dạ Diễm đến Tôn gia chơi cũng không phải là ngày một ngày hai, tiếp xúc với Tôn Tiểu Hoan cũng không phải là lần đầu, cho dù Tôn Tiểu Hoan đáng yêu thì vẫn luôn coi cậu là anh trai, hôm nay đột nhiên cậu lại muốn cô sinh cho cậu một đứa em gái, rõ ràng là khi ở Tôn gia đã có chuyện gì mà cô không biết.

“Hôm nay Tiểu Diễm đến Tôn gia, có phải có người đã nói gì với thằng bé hay không?”

Âm Dạ Duật nhíu mày, đáy lòng liền nhanh chóng có đáp án, lần trước anh đưa Tiểu Diễm đến Tôn gia chơi, thấy Tiểu Diễm đối đãi với Tôn Tiểu Hoan như anh trai đối với em gái, nhìn Tiểu Diễm còn nhỏ như vậy mà lại rất ra dáng anh trai, vô cùng săn sóc cùng cưng chiều nên Tôn Lãnh Diệt đã nói đùa một câu, bảo anh cố gắng sinh cho Tiểu Diễm một cô em gái, bất quá anh biết mục đích thật sự của Tôn Lãnh Diệt, hẳn chỉ có một tiểu công chúa tất nhiên là không muốn con trai người khác chiếu cố tiểu bảo bối nhà hắn, có lẽ hôm nay Tôn Lãnh Diệt lại nói những lời này với Tiểu Diễm, khiến cậu bé về nói với cha mẹ là cậu muốn có một cô em gái, như vậy vừa vặn không cần đến Tôn gia làm phiền Tôn Tiểu Hoan.

“Có thể.”

Mạc Từ Yên nghe vậy liền lập tức chu môi tỏ thái độ không hài lòng: “Đây nhất định là kiệt tác của Tôn Lãnh Diệt.” Người đàn ông đó nhân phẩm của cũng quá xấu rồi, cô biết được Tôn Lãnh Diệt cực kì quan tâm tiểu công chúa nhà hắn cho nên mỗi lần Tiểu Diễm nhà cô qua đó chơi hắn đều tỏ vẻ bất mãn, không nghĩ lần này hắn lại dạy hư Tiểu Diễm, con trai cô trước giờ rất nghe lời, hiện tại còn biết giận dữ cùng tuyệt thực rồi.

“Cậu ta cũng không phải là có ý xấu.” Âm Dạ Duật giúp bạn tốt nói đỡ.

Cô nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng.

“Không bằng chúng ta đáp ứng thằng bé, sinh cho Tiểu Diễm một đứa em?” Giọng nói trầm thấp vang bên tai cô, mùi trà xanh từ trên người người lan tỏa nơi chóp mũi, khi anh nói chuyện cố ý hạ thấp âm thanh, giọng nói khàn khàn đầy vẻ ái muội khiến vành tai cô không khỏi đỏ lên, cả người khô nóng.

“Sao... sao đột nhiên anh lại muốn sinh con?” Người đàn ông một tay giam cầm eo thon, một tay dọc theo đùi ngọc sờ đến làn da không tì vết, thậm chí còn được một tác lần thêm một thước, bàn tay thâm nhập vào nơi mềm mại của cô, không quên vuốt ve. Mạc Từ Yên bị anh đùa bỡn đến thờ đờ không ngừng, cả người vô lực dựa vào người anh, tay nhỏ nhắn bắt lấy bàn tay đang không an phận trong váy cô, bởi vì trời tối cho nên Mạc Từ Yên

mặc quần áo có chút mát mẻ, váy ngủ mỏng manh, để lộ đường cong quyến rũ.

“Em muốn con trai tiếp tục tuyệt thực?” Anh cúi đầu hôn cô, tay cũng không quên bận rộn, chiếc váy mỏng manh vốn không thể ngăn chặn được bàn tay của người đàn ông, anh xoa nhẹ thịt non, cách một lớp vải mỏng anh có thể cảm nhận được mỗi lần anh động tay nơi đó liền run rẩy không thôi.

Ám Dạ Diễm hiện tại cũng hiểu chuyện, mặc dù cậu bé thường xuyên quần lầy Mạc Từ Yên nhưng nếu có thể sinh thêm một đứa nữa thì sự chú ý cậu bé sẽ chuyển sang người em nhỏ, Ám Dạ Diễm đã lớn, có thể chiều cổ em, dù sao khi cậu chiều cổ Hoan Hoan cũng rất tốt, cả hai sau này lớn lên, một đứa kế thừa Ám Dạ gia, một đứa kế thừa Mạc gia, anh và cô sẽ có thế giới riêng của hai người, đến lúc đó không cần lo lắng sẽ có người chen vào giữa bọn họ.

“Àn... anh... trước kia anh không... không muốn sinh mà?” Mạc Từ Yên cố gắng đè thấp thanh âm, sợ có người tiến phòng khách sẽ phát hiện hai người bọn họ ái muội như vậy, đứt quãng lời nói hỗn loạn vài tiếng khó nhẹn than nhẹ, bất quá người đàn ông vẫn không dừng lại, động tác tay còn nhanh hơn trước, mang theo vài phần thô bạo.

“Tiểu Diễm muốn có em, chúng ta phải cố gắng.” Gương mặt cô đỏ bừng, đôi mắt ướt át, gọi lên sóng tình ẩn sâu dưới đáy lòng anh.

“Àn... chúng ta... chúng ta về phòng...” Nơi này là phòng khách, trong nhà này cũng không chỉ có bọn họ, nếu người làm đi vào nhìn thấy bọn họ như vậy, mặt mũi của cô liền vứt sạch.

“Hôm nay chúng ta thử đổi môi trường xem.” Anh giống như chó nhỏ, không ngừng gặm cắn cổ cô, để lại dấu vết xanh tím trên da thịt trắng nõn của cô khiến Mạc Từ Yên tức đến muốn nghẹn.

“Anh... anh biến thái...”

“Anh biến thái?” Anh chuyển tư thế của cô để cô ngồi đối diện mình, tay người đàn ông siết chặt eo cô, từ khi bắt đầu trêu chọc cô anh đã có phản ứng, cho nên khi cô ngồi như vậy, vừa vận nơi mềm mại của cô chạm phải nơi cứng rắn của anh, nơi nóng rực của hai người không ngừng ma sát vào nhau khiến cô không thể chống đỡ.

“Chỉ biến thái với em.”

“Lạch cạch.” Đang lúc tình triều dâng cao, không khí ái muội như vậy thì trong phòng bếp đột nhiên truyền đến âm thanh khiến thân hình cả hai cứng đờ.

Mạc Từ Yên hốt hoảng, sợ tư thế hiện tại bị người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm, mà đích xác bọn họ đang làm chuyện khiến người khác hiểu lầm, cô vội vàng đẩy anh ra, muốn thoát li khỏi vòng tay của anh, chính là Ám Dạ Duật sắc mặt lạnh lẽo, tay vẫn giữ chặt eo cô, không để cô động đậy.

“Ám Dạ Diễm!!!” Ám Dạ Đế Cung có một quy định, sau bữa tối người hầu đều phải trở về phòng hoặc trở về khu nhà của người hầu, không được phép lảng vảng ở nhà chính, trước giờ mệnh lệnh của anh không ai dám không nghe theo, cho nên Ám Dạ Duật có thể chắc chắn người xuất hiện ở phòng bếp không phải người hầu, trong nhà chính chỉ có ba người, anh và cô đều ở đây, như vậy người ở trong phòng bếp chỉ có thể là đứa con đang trong thời kì phản nghịch nhốt mình trong phòng để tuyệt thực kia thôi.

Mạc Từ Yên sững sờ, Tiểu Diễm sao?

Nghe được tiếng rống giận của người đàn ông, thân hình nhỏ nhắn như chuột vội vàng đi đến phòng khách, phòng khách lúc này vẫn đang mờ đèn, không gian yên tĩnh nên tiếng bước chân càng thêm rõ ràng, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ ủy khuất, không dám nhìn người đàn ông đối diện.

“Không phải tuyệt thực rồi sao? Vào phòng bếp làm gì?” Người đàn ông liếc mắt, ngữ khí lạnh lùng.

“Daddy...” Cậu bé gọi nhỏ một tiếng, không dám trả lời, bởi vì đói bụng cho nên gương mặt đều lộ vẻ tái nhợt, đôi mắt hồng hồng tựa như lúc nào cũng có thể chảy xuống nước mắt.

“Đói bụng?”

Cậu bé gật đầu.

“Biết rõ đói bụng mà còn đòi tuyệt thực?”

Cậu bé cắn môi, không nói.

Mặc kệ sự giam cầm của người đàn ông, Mạc Từ Yên gầy dựa không ngừng, sợ cô tự làm mình bị thương nên anh buông lỏng cánh tay, để cô quay người nhìn đến con trai, gặp bộ dạng của con trai như vậy, Mạc Từ Yên không khỏi đau lòng, nhiều hơn là cảm tức anh.

“Anh sao lại la con?” Cô tức giận nheo hờn anh một cái, động tác của cô như mèo cái, gãi ngứa trái tim anh, bất quá trước mặt trẻ con, anh cũng không phải đến mức không chế không được mà muốn cô.

“Ma ma...” Có người bên cạnh cậu bé liền triển khai tuyệt chiêu làm nũng, nhìn thấy vẻ mặt như vậy cô tất nhiên là mềm lòng muốn đến ôm cậu, chính là cánh tay người đàn ông vẫn không chịu buông tha cô.

“Đến đây.” Anh ra hiệu cho cậu bé lại gần, dù sao bản thân cũng luyến tiếc ôn hương nhuyễn ngọc trên người.

Cậu bé nhìn daddy rồi lại nhìn ma ma, rốt cuộc vẫn là quyết định nghe lời đi đến bên sofa leo lên, anh một tay ôm cậu, một tay ôm con, thần sắc lạnh lẽo dần lộ ra ôn nhu.

“Sau này còn dám tuyệt thực nữa không?”

Cậu bé lắc đầu, mặc dù cậu rất muốn có em, thảo hiệp như vậy thật sự không cam tâm bất quá bụng nhỏ mới là quan trọng, cho dù có em mà bị đói chết thì cậu cũng không muốn đâu.

“Bảo bối, ma ma sẽ sinh em cho con, con đừng làm daddy cùng ma ma lo lắng có được không?” Giọng nói của cô mềm mại, ngữ khí dịu dàng, cả người đều toát ra tình thương của người mẹ.

“Thật sao?” Cậu bé ngẩng đầu, hai mắt đều sáng lên lấp lánh, bộ dạng ủ rũ nhanh chóng được thay thế bằng vẻ vui mừng.

“Là thật.” Cô xoa đầu con trai, bộ dạng có chút nói không nên lời, sinh con a... như vậy cần phải cố gắng nhiều rồi.

“Tốt quá.”

“Trong tủ lạnh còn đồ ăn, để ma ma đi đi hâm nóng cho con.”

“Dạ...”

Hai người một lớn một nhỏ vội vàng đi vào phòng bếp, nhìn tình cảnh này đáy mắt người đàn ông dần xuất hiện tia nhu hòa hiếm thấy, bầu trời mùa xuân, vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.